
МОРМОНОВА КЊИГА

ЈОШЈЕДНО СВЕДОЧАНСТВО
О ИСУСУ ХРИСТУ

МОРМОНОВА КЊИГА

ЈОШ ЈЕДНО
СВЕДОЧАНСТВО
О
ИСУСУ ХРИСТУ

© 2007 од Intellectual Reserve, Inc.

Сва права су задржана

Printed in the United States of America 12/07

19932007

Translation of the Book of Mormon
Serbian

ISBN 978-1-59297-624-9 Hardcover (35606 202)

ISBN 978-1-59297-625-6 Softcover (35607 202)

МОРМОНОВА КЊИГА

ИЗВЕШТАЈ ПИСАН
НА ПЛОЧАМА
РУКОМ МОРМОНОВОМ
УЗЕТ СА НЕФИЈЕВИХ ПЛОЧА

Дакле, ово је сажетак записа народа Нефијевог и такође Ламанаца – Писан Ламанцима, који су остатак дома Израеловог, а и Јеврејима и нејеврејима – Писан по заповести, а и по духу пророштва и откривења. Писан и запечаћен и скривен за Господа, да не буде уништен – Да изађе на видело даром и моћу Божјом ради тумачења – Запечаћен руком Моронијевом и скривен за Господа, да изађе на видело у одређено време преко нејевреја – Протумачен даром Божјим.

Сажетак такође узет из Књиге Етерове, која је запис народа Јаредовог, који беше расејан у време кад Господ побрка језик људима, док су градили кулу да досегну небо, који ће остатку дома Израеловог показати каква велика дела је Господ учинио за очеве њихове, и да могу упознати завете Господње, да не буду заувек одбачени – Такође и за уверавање Јевреја и нејевреја да Исус јесте Христ, Вечни Бог, који се објављује свим народима. А сада, уколико има нетачности то су погрешке људске. Стога, не осуђујте дела Божја да бисте се нашли неукаљани пред судијском столицом Христовом.

Оригинални превод са плоча на енглески
превео Џозеф Смит, мл.

Прво издање на енглеском језику објављено у
Палмири, Њу Јорк, САД, 1830. год.

Издавач
Црква Исуса Христа
светаца последњих дана.
Солт Лејк Сити, Јута, САД.

УВОД

Мормонова књига је књига Светих писама која се пореди са Библијом. То је запис о Божјим поступцима са древним становницима обе Америке и садржи пунину вечног јеванђеља.

Књигу су писали многи древни пророци духом пророштва и откривења. Њихове речи, исписане на златним плочама, навео је и сажео пророк-историчар који се звао Мормон. Запис даје извештај о две велике цивилизације. Једна је дошла из Јерусалима 600 год. пре Христа, након чега се раздвојила на два народа, позната као Нефијци и Ламанци. Друга је дошла много раније, када је Господ побркао језике код куле вавилонске. Ова група позната је као Јаредовци. Неколико хиљада година касније сви су били уништени осим Ламанаца, а они су једни од предака америчких Индијанаца.

Крунски догађај забележен у Мормоновој књизи јесте лично службовање Господа Исуса Христа међу Нефијцима убрзо након Његовог васкрсења. Она објашњава учења јеванђеља, даје приказ плана спасења и говори људима шта морају учинити да би стекли мир у овом животу и вечно спасење у будућем животу.

Када је Мормон завршио своје писање, извештај је уручио свом сину Моронију, који је додао неколико сопствених речи и сакрио плоче на брду Кумора. 21. септембра 1823. год., тај исти Морони, сада прослављено, васкрсло биће, појавио се пред пророком Џозефом Смитом и дао му упутства у вези са овим старим записом и Божјом намером да буде преведен на енглески језик.

Коначно, плоче су биле уручене Џозефу Смиту, који их је превео даром и моћу Божјом. Запис је до сада штампан на многе језике као нов и још један доказ да Исус Христ јесте Син Бога живог и да сви, који дођу к Њему и слушају законе и обреде Његовог јеванђеља, могу бити спашени.

О овом запису пророк Џозеф Смит је рекао: „Браћи сам рекао да је Мормонова књига најтачнија од свих књига на земљи и кључни камен наше вероисповести и да ће човек бити ближи Богу придржавајући се њених поука него било које друге књиге.“

Поред Џозефа Смита, Господ је омогућио једанаестиорици других да лично виде златне плоче и тако буду нарочити сведоци за истину и божанску природу Мормонове књиге. Њихова писана сведочанства укључена су уз њу као „Сведочанство тројице сведока“, и „Сведочанство осморице сведока“.

Позивамо све људе, са свих страна да читају Мормонову књигу, да пребирају у својим срцима поруке које она садржи и затим да питају Бога, Вечнога Оца, у име Христово да ли је књига истинита. Они који послушају овај савет и упитају с вером, добиће сведочанство о њеној истинитости и божанској природи, моћу Светога Духа. (видети Морони 10:3–5.)

Они који стекну овај божански доказ од Светог Духа познаће такође истом моћу да је Исус Христ Спаситељ света, да је Џозеф Смит Његов откровитељ и пророк у овим последњим данима и да је црква Исуса Христа светаца последњих дана Божје царство које је још једном успостављено на земљи, у припреми за други долазак Месије.

СВЕДОЧАНСТВО ТРОЈИЦЕ СВЕДОКА

Нека знају сви народи, колена, језици и људи, којима ће ово дело доћи: да смо ми, благодаћу Бога Оца и нашег Господа Исуса Христа, видели плоче које садрже овај запис, који је запис о народу Нефијевом а и о Ламанцима, браћи њиховој, а и о народу Јаредовом, који је дошао од куле о којој беше говора. И знамо, такође, да оне беху преведене даром и моћу Божјом, јер нам је то објавио глас Његов. Стога са сигурношћу знамо да је ово дело истинито. И сведочимо, такође, да видесмо урезе који су на плочама, а они нам беху показани моћу Божјом а не људском. И објављујемо речима разборитости да анђео Божји сиђе са неба и донесе их и положи пред наше очи, тако да угледасмо и видесмо плоче и урезе на њима, и знамо да благодаћу Бога Оца и Господа нашег Исуса Христа то гледасмо и сведочимо да је то истинито. И то је чудесно у нашим очима. Ипак, глас Господњи нам заповеди да посведочимо о томе. Стога, да бисмо били послушни заповестима Божјим, износимо сведочанство о томе. И ми знамо да, уколико смо верни у Христу, скинућемо крв свих људи са одеће наше и наћи се неукаљаним пред судијском столицом Христовом и боравити са њим вечно на небесима. И част да буде Оцу и Сину и Светом Духу који су један Бог. Амен.

ОЛИВЕР КАУДЕРИ
ДЕЈВИД ВИТМЕР
МАРТИН ХАРИС

СВЕДОЧАНСТВО ОСМОРИЦЕ СВЕДОКА

Нека знају сви народи, колена, језици и људи којима ће ово дело доћи: да нам Џозеф Смит, млађи, преводилац овог дела, показа плоче о којима беше говора, које имају изглед злата. И све листове, које је поменути Смит рекао да је превео, ми смо држали у својим рукама. Такође смо видели и урезе на њима, од којих су сви имали изглед старинског рада и нарочите израде. И о томе сведочимо речима разборитости, да нам их је поменути Смит показао, јер видесмо и опипасмо и са сигурношћу знамо да поменути Смит има плоче о којима говорасмо. И ми дајемо своја имена свету, да посведоче том свету оно што видесмо. А ми не лажемо, Бог сведочи о томе.

Кристијан Витмер	Хајрам Пејц
Џејкоб Витмер	Џозеф Смит, ст.
Питер Витмер, мл.	Хајрам Смит
Џон Витмер	Семјуел Х. Смит

СВЕДОЧАНСТВО ПРОРОКА ЦОЗЕФА СМИТА

Личне речи пророка Цозефа Смита о појављивању Мормонове књиге јесу:

„У вече . . . 21. септембра [1823. год.] . . . предао сам се молитви и мољењу Свемогућем Богу . . .

Док бејаш тако призивао Бога, открих како се у мојој соби појављује светлост која се повећавала све док соба не постаде светлија него у подне, када се одједном појави нека особа, стојећи у ваздуху, јер његове ноге не додириваху под.

Он имаше на себи комотну хаљину најизразитије белине. Та белина надмашиваше све што икада видех од замаљског, нити верујем да би ишта земаљско могло бити израђено да изгледа у толикој мери бело и бљештаво. Шаке му беху огољене, а и руке његове, мало до изнад зглавка, а тако и његова стопала, као и ноге његове, мало до изнад глежњева. Глава његова и врат такође беху огољени. Запазих да осим те хаљине не имаше на себи друге одеће, јер му она беше отворена, тако да му могах видети недра.

Не беше само његова хаљина веома бела, већ цела појава његова беше неописиво славна, и лице његово заиста попут муње. Соба беше веома светла, али не тако бљештава као простор око њега. У тренутку када га уледах, уплаших се, али ме страх убрзо напусти.

Он ме позва по имену и рече ми да је гласник, мени послат из Божјег присуства, и да му је име Морони, да Бог има дело за мене да извршим, и да ће име моје бити сматрано и добрим и злим међу свим племенима, коленима и језицима, то јест, да ће се о њему говорити и добро и зло међу свим народима.

Он рече да постоји једна похрањена књига, исписана на златним плочама, са извештајем о предходним становницима америчког континента, и о извору са ког потичу. Он такође рече да она садржи пунину вечног јеванђеља, онако како га је Спаситељ предао древним становницима.

Такође, да постоје два камена у сребреним обручима – а ти каменови, причвршћени на напрсник, чине оно што се назива Уримом и Тумимом, који су похрањени са плочама, а поседовање и употреба тих каменова беше оно што је чинило *Видеоце* у древна или давна времена, и да их Бог беше припремио у сврху превођења књиге.

* * * * *

Поново, он ми рече, да када добијем те плоче о којима он

беше говорио – јер време да их добијем још не беше дошло – да их не показујем никоме, па ни напрсник са Уримом и Тумимом, осим онима за које ми буде заповеђено да им покажем. Ако то учиним, бићу уништен. Док говараше са мном о плочама, виђење се указа уму мом те могах видети место где су плоче похрањене, и то тако јасно и разветно да препознах опет место када га посетих.

После овог саопштења, видех светло у соби како се стаде одмах скупљати око појаве онога који ми беше говорио, и то се настави тако, све док соба опет не остаде тамна, осим око њега самог, када одједном видех, као да се пролаз отвара равно према небу, и он се успињаше све док у потпуности нестане, а соба остаде каква беше пре него што се ово небеско светло појави.

Лежах размишљајући о јединствености призора, и веома се дивећи ономе што ми тај необични гласник беше рекао, кад, усред свог размишљања, изненада спазих да се моја соба опет поче осветљавати, и одједном, тај исти небески гласник опет беше крај моје постеље.

Он започе, и још једном исприча исто оно што је испричао при својој првој посети, без икакве промене. Када то учини, обавести ме о великим судовима који ће се сручити на земљу, са великим пустошењем глађу, мачем и помором, и да ће ови тешки судови доћи на земљу још за овог покољења. Исприповедивши ми све ово, Он се опет успе као што раније беше учинио.

До тада, утисци беху тако дубоко урезани у мој ум, да нестане сна из мојих очију, и ја лежах обузет чуђењем због онога што видех и чух. Али какво беше моје изненађење када опет спазих истог гласника поред себе, и чух га како понавља и опет ми говори исто што и пре. И он ми даде упозорење, говорећи да ће Сотона покушати да ме искуша (због сиромаштва породице оца мога), да узмем плоче како бих се обогатио. Он ми то забрани, говорећи да када добијем плоче не смем мислити ни на шта осим да прославим Бога, и да на мене не сме утицати никакав други мотив осим изградње Његовог царства. У противном их нећу добити.

После те треће посете, он се опет успе на небо као и раније, а ја опет остадох да пребирам о необичности онога што управо доживех, када одмах пошто се небески гласник беше успео испред мене по трећи пут, петао запева и ја открих да свиће дан, тако да наши разговори мора да беху испунили целу ту ноћ.

Убрзо после тога, устадох из кревета, и, као и обично, пођох на нужни дневни посао. Међутим, покушавајући да радим као и пре, открих да ми се снага исцрпела толико да постадох потпуно немоћан. Отац мој, који беше радио са мношвом, опази да са мношвом нешто није у реду, и рече ми да пођем кући. Кренух с намером да пођем кући, али, при покушају да се пребацим преко ограде изван поља где бесмо, снага ме потпуно издаде, и ја беспомоћно падох на земљу, и неко време не бејаш свестан било чега.

Прво што могах разабрати беше глас који ми говораше, позвавши ме именом. Погледах горе, и спазих оног истог гласника како стоји изнад моје главе, окружен светлошћу као и пре. Тада ми он опет изнесе све оно што ми говораше предходне ноћи, и заповеди ми да одем к оцу свом и испричам му о виђењу и заповестима које бејаш примио.

Ја послушах. Вратих се к оцу свом у поље, и објасних му цео случај. Он ми одговори да је то од Бога, и рече ми да пођем и учиним како ми је гласник заповедио. Напустих поље, и пођох до места где ми гласник беше рекао да су плоче похрањене, и услед јасноће виђења које имадох о томе, препознах оно место у тренутку кад стигох до њега.

Недалеко од села Манчестер, у области Онтарио, у Њу Јорку, стоји један повелик брежуљак, најистакнутији у целој околини. На западној страни тог брежуљка, недалеко од врха, под повеликом стеном, леже плоче похрањене у каменој кутији. Тај камен беше дебео и заобљен посред горње стране а тањи према рубовима, тако да му средњи део беше видљив изнад тла, али руб кроз унаоколо беше прекривен земљом.

Одстранивши земљу, дохватих полугу, коју подметнух испод руба камена, и уз мало напора га подигох. Погледах унутра, и тамо заиста угледах плоче, Урим и Тумим, и напрсник, као што гласник беше изјавио. Кутија у којој оне лежаху беше направљена слагањем камења у неку врсту цемента. На дну кутије лежаху два камена попречно од кутије, а на тим каменовима лежаху плоче и остале ствари са њима.

Покушах да их извадим, али ми гласник забрани, и опет ме обавести да још није дошло време да се то обелодани, а и неће, док не прођу четири године од тада, али ми рече да би требало да дођем овамо тачно за једну годину од тада, и да ће ме он дочекати, и да треба тако да чиним све док не дође време да добијем плоче.

Зато, како ми беше заповеђено, одлажах крајем сваке године, и сваки пут нађох тамо истог гласника, и примах упутства

и знања од њега при сваком од наших разговора, о оном што Господ намерава да учини, и како и на који начин је потребно управљати Његовим царством у последње дане.

* * * * *

Напоследку, дође време да добијем плоче, Урим и Тумим, и напрсник. Двадесет другог септембра, хиљаду осамсто двадесет седме, отишавши као и обично крајем још једне године до места где оне беху похрањене, исти небески гласник ми их предаде са овим налогом: Да ћу ја бити одговоран за њих, да ћу, ако их изгубим немарно, или било каквом небригом, бити одбачен, али будем ли уложио сав свој труд да их сачувам, све док их он, тај гласник, не затражи, оне ће бити заштићене.

Ускоро открих разлог зашто добих тако строге наредбе да их чувам на безбедном месту, и зашто гласник рече да ће их он, када извршим оно што се од мене тражи, затражити. Јер чим се откри да их добих, људи с највећим напором настојаху да ми их одузму. У ту сврху прибегавало се свакој варци која се могла измислити. Прогонство постаде огорченије и оштрије него пре, и мноштво непрестано вребаше прилику да ми их одузме ако је могуће. Али, мудрошћу Божјом оне осташе безбедне у мојим рукама, док не испуних оно што је од мене тражено у вези са њима. Када их је, према договору, гласник затражио, ја их уручих њему, и он их поседује све до овог дана, а то је други дан маја, хиљаду осамсто тридесет осме.“

За потпун запис видети Џозеф Смит-Историја, у књизи Драгоцени Бисер и *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* [Историја Цркве Исуса Христа светаца последњих дана] књига 1, од 1. до 6. главе.

Овај древни запис, на овај начин изашао из земље попут гласа народа који говори из праха, и преведен на савремен језик даром и моћу Божјом, како је потврђено божанским исказом, први пут је објављен свету на енглеском језику године 1830., као THE BOOK OF MORMON.

МОРМОНОВЕ КЊИГЕ

Мормонова књига је свети запис о народима древне Америке, који је урезан на металним плочама. У књизи се говори о четири врсте металних плоча:

1. *Плоче Нефијеве*, којих беше две врсте: Мале плоче и Велике плоче. Прве претежно беху намењене духовним стварима и службовању и учењима пророка, док су друге испуњене углавном световном историјом народа (1. Нефи 9:2–4). Међутим, од времена Мосије, велике плоче садрже и делове од велике духовне важности.
2. *Плоче Мормонове*, које садрже сажетак Великих плоча Нефијевих што га написа Мормон, са многим тумачењима. Ове плоче такође садрже наставак историје коју бележи Мормон и додатке од његовог сина Моронија.
3. *Плоче Етерове*, које приказују историју Јаредоваца. Овај запис сажео је Морони, који је уврстио и своја тумачења и припојио запис општој историји под насловом „Књига Етерова.“
4. *Месингане плоче*, које је народ Лехијев донео из Јерусалима 600 год. пре Христа. „Оне садрже пет књига Мојсијевих, . . . а и запис о Јеврејима од постанка, . . . чак до почетка владавине Седекије, цара Јудиног, а и пророштва светих пророка“ (1. Нефи 5:11–13). Многи наводи из ових плоча, који цитирају Исаију и друге библијске и небиблијске пророке, појављују се у Мормоновој књизи.

Мормонова књига садржи петнаест делова или одељака, познатих, осим једног изузетка, као књиге, од којих је свака насловљена именом свог главног аутора. Први део (првих шест књига, закључно са Омнијем) преведен је са Малих плоча Нефијевих. Између књига Омнија и Мосије налази се уметак познат као Речи Мормонове. Овај уметак спаја запис урезан на Малим плочама са Мормоновим сажетком Великих плоча.

Највећи део, од Мосије до Мормона, закључно са 7. главом, превод је Мормоновог сажетка са Великих плоча Нефијевих. Закључни део, од Мормона, глава 8., до краја целе ове књиге, урезао је Мормонов син Морони, који је, након завршетка записа о животу свога оца, начинио сажетак записа о Јаредовцима (као Књигу Етерову) а касније додао делове познате као Књига Моронијева.

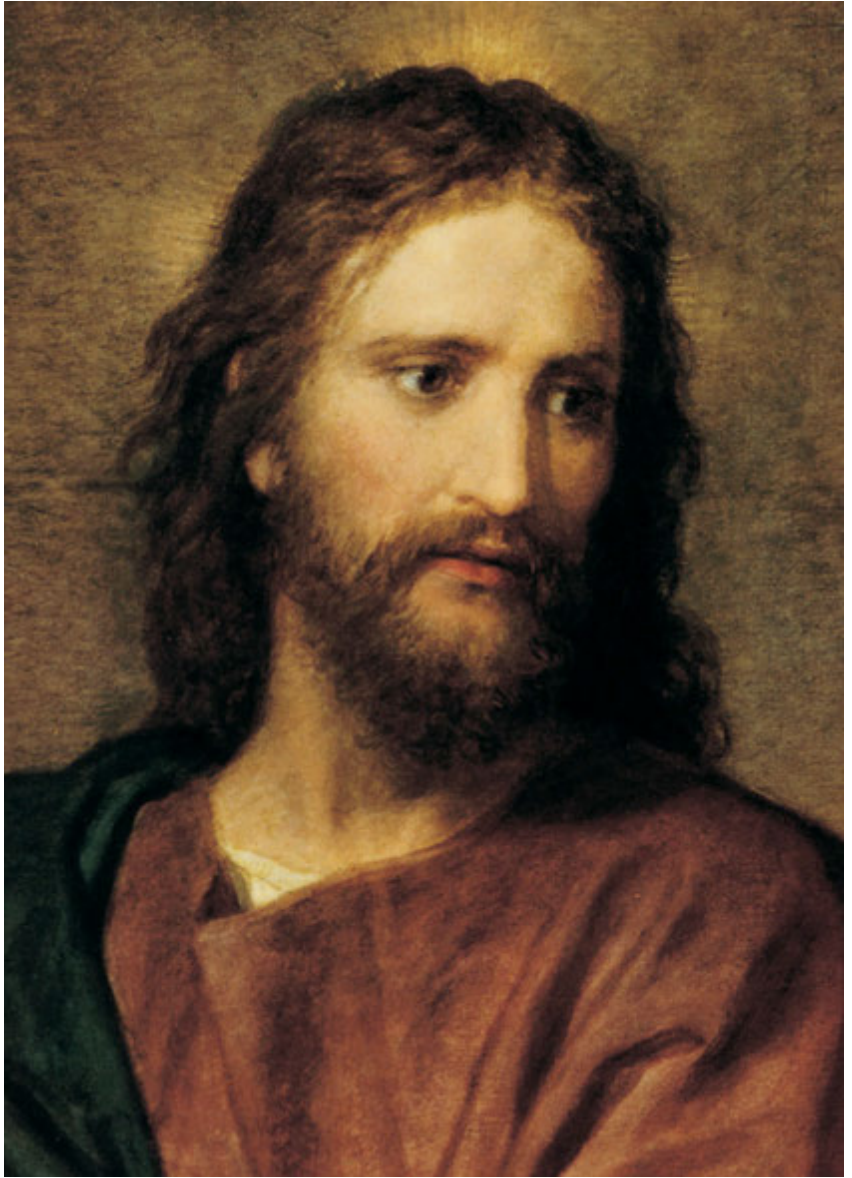
Године 421., или приближно у то време, Морони, последњи нефијски пророк-историчар, запечатио је свети запис и сакрио га за Господа, да би изашао на видело у последње дане, како је то проречено гласом Божјим кроз Његове древне пророке. Године 1823., после Христа, исти овај Морони, сада као васкрсла особа, посетио је пророка Џозефа Смита, а касније му уручио урезане плоче.

МОРМОНОВОЈ КЊИЗИ

<i>Име</i>	<i>Страна</i>
Прва књига Нефијева 1
Друга књига Нефијева	49
Књига Јаковљева	107
Књига Еношева	125
Књига Јаромова	127
Књига Омнијева	129
Речи Мормонове	132
Књига Мосијина	134
Књига Алмина	196
Књига Хеламанова	367
Трећа књига Нефијева	407
Четврта књига Нефијева	464
Књига Мормонова	468
Књига Етерова	487
Књига Моронијева	520

ИЛУСТРАЦИЈЕ

1. *Господ Исус Христ*
Аутор: Хајнрик Хофман
2. *Пророк Џозеф Смит*
Аутор: Алвин Гитинс
Видети Сведочанство пророка Џозефа Смита, стр. ix–xii.
3. *Лехи открива лијажону*
Аутор: Арнолд Фриберг
Видети 1. Нефи 16, стр. 30–33
4. *Лехи и његов народ стижу у обећану земљу*
Аутор: Арнолд Фриберг
Видети 1. Нефи 18, стр. 38–40
5. *Алма крсти у Водама Мормоновим*
Аутор: Арнолд Фриберг
Видети Мосија 18, стр. 169–171
6. *Самуило Ламанац прориче*
Аутор: Арнолд Фриберг
Видети Хеламан 16, стр. 405–407
7. *Исус Христ посећује Америку*
Аутор: Џон Скот
Видети 3. Нефи 11, стр. 429–432
8. *Морони похрањује нефијски запис*
Аутор: Том Ловел
Видети Мормон 8, стр. 481–484

ПРВА КЊИГА НЕФИЈЕВА

ЊЕГОВА ВЛАДАВИНА И СЛУЖБОВАЊЕ

Извештај о Лехију и његовој жени Сарији и његова четири сина, који се зваху (почев од најстаријега) Ламан, Лемуило, Сам и Нефи. Господ упозорава Лехија да отпутује из земље јерусалимске, јер пророковаше народу о његовом безакоњу, те му они настојаху одузети живот. Са својом породицом предузима тродневно путовање у дивљину. Нефи води своју браћу и враћа се у земљу јерусалимску по јеврејски запис. Извештај о њиховим патњама. Они узимају кћери Исмаилове за жене. Узимају своје породице и одлазе у дивљину. Њихове патње и невоље у дивљини. Смер њиховог путовања. Стижу до великих вода. Нефијева браћа се буне против њега. Он их постиђује и гради лађу. То место називају Изобиље. Преко великих вода прелазе у обећану земљу, и тако даље. Ово је према Нефијевом извештају, или другим речима, ја, Нефи, написах овај запис.

ГЛАВА 1.

Нефи започиње запис о свом народу – Лехи у виђењу види огњени стуб и чита из књиге пророштва – Он слави Бога, наговештава долазак Месије и пророкује о уништењу Јерусалима – Јевреји га прогањају. Око 600. год. пре Христа.

ЈА, Нефи, како се родих од добрих родитеља, стога бејах поучен сваком знању оца свога. И премда видех многе невоље током дана својих, ипак бејах веома повлашћен код Господа у свим данима својим. Да, како имадох велико познање доброте и тајни Божјих, стога водим запис о поступцима својим током дана својих.

2 Да, водим запис језиком оца свога, који се састоји од

јеврејског учења и египатског језика.

3 И знам да је запис који водим истинит, и водим га својом сопственом руком, а водим га како најбоље знам.

4 Јер догоди се то почетком прве године владавине Седекије, цара Јудиног (отац мој, Лехи, борављаше при Јерусалиму у свим данима својим), да те исте године дођоше многи пророци пророкујући народу да се мора покајати или велики град Јерусалим мора бити уништен.

5 Стога се догоди да кад отац мој, Лехи, крену, помоли се Господу, да, и то свим срцем својим у корист свога народа.

6 И догоди се, док се мољаше Господу, да се појави стуб огњени и задржа на стени испред њега. И он беше видео и чуо много тога. А због онога

што беше видео и чуо сав устрепта и дрхташе веома.

7 И догоди се да се врати кући својој при Јерусалиму, и баци на постељу своју савладан Духом и стварима које виде.

8 И тако Духом савладан, беше однешен у виђењу и виде небеса отворена и помисли да види Бога где седи на престољу своме, окружен безбројним мноштвом анђела како певају и хвале Бога свога.

9 И догоди се да виде Једнога како силази посред неба и опази да сјај Његов беше изнад оног од сунца у подне.

10 И виде, такође, дванаест других како га прате, а светлост њихова премашиваше ону од звезда на своду небеском.

11 И они сиђоше и пролажаху лицем земаљским. И први дође и стаде пред оца мога и даде му књигу и нареди му да чита.

12 И догоди се, док читаше, да се испуни Духом Господњим.

13 И читаше говорећи: Јао, јао Јерусалиме, јер видех одвратности твоје! Да, и много тога отац мој читаше о Јерусалиму – да ће бити уништен он и становници његови. Многи ће од мача страдати, а многи ће бити одведени у ропство у Вавилон.

14 И догоди се да кад отац мој беше прочитао и видео многе велике и чудесне ствари, клицаше много тога Господу, као: Велика и чуде-

сна су дела Твоја, о Господе, Боже Свемогући! Твој престо је високо на небесима, а Твоја моћ и доброта и милост су над свим становницима земље. А због тога што си милостив нећеш допустити да страдају они који к Теби дођу!

15 И таквим језиком отац мој хваљаше Бога, јер душа се његова радоваше и читаво срце му се испуни због онога што беше видео, да, што му Господ показа.

16 А сад ја, Нефи, не пишем потпун извештај о ономе што отац мој записа, јер он записа много тога што беше видео у виђењима и у сновима. А исто тако, записа много тога што пророковаше и говораше деци својој, о чему нећу писати потпун извештај.

17 Али, писаћу извештај о поступцима својим током дана својих. Гле, правим сажетак записа оца свога на плочама које израдох сам, рукама својим. Стога, кад сажмем запис оца свога, тада ћу написати извештај о сопственом животу своме.

18 Зато бих да знате да кад Господ показа толика чуда оцу моме, Лехију, да, о уништењу Јерусалима, гле, упути се он међу народ и поче им пророковати и објављивати оно што беше видео и чуо.

19 И догоди се да му се Јевреји ругаху због онога што им о њима посведочи. Јер он заиста сведочаше о opakости и одвратностима њиховим. И сведочаше о ономе што

виде и чу, а и онеме што у књизи прочита, јасно им објављујући долазак неког Месије, а и откупљење света.

20 А кад то чуше, Јевреји се расрдише на њега. Да, и то као на пророке древне које истераше, каменоваше и погубише, а и живот му настојаху одузети. Али гле, ја, Нефи, показаћу вам како су блага милости Господње према свима онима које изабра због вере њихове, да их учини моћнима и то снагом за избављење.

ГЛАВА 2.

Лехи одводи своју породицу у дивљину покрај Црвеног мора – Они остављају своја имања – Лехи приноси жртву Господу и своје синове учи да држе заповести – Ламан и Лемуило гунђају против свога оца – Нефи је послушан и моли се са вером; Господ му се обраћа и он бива изабран да управља браћом својом. Око 600. год. пре Христа.

Јер гле, догоди се да Господ говораше оцу моме, да, и то у сну, и рече му: Благословен си Лехи због онога што учини. И јер беше веран и прогласи овом народу оно што ти заповедих, гле, они настоје живот да ти одузму.

2 И догоди се да Господ заповеди оцу моме, и то у сну, да поведе породицу своју и оде у дивљину.

3 И догоди се да он беше послушан речи Господњој.

Стога учини како му Господ заповеди.

4 И догоди се да оде у дивљину. И остави дом свој и земљу баштине своје и злато своје и сребро своје и драгоцености своје, и са собом не узе ништа осим породице своје и намирница и шатора, и отпутова у дивљину.

5 И сиђе низ границе близу обале Црвеног мора. И путоваше дивљином уз границе које су ближе Црвеном мору. И путоваше дивљином са породицом својом, која се састојаше од мајке моје Сарије и старије браће моје, а то су Ламан, Лемуило и Сам.

6 И догоди се да пошто три дана путоваше дивљином, разапеша шатор свој у долини уз обалу реке водене.

7 И догоди се да сагради жртвеник од камења и принесе жртву Господу и исказа хвале Господу, Богу нашем.

8 И догоди се да реци даде име Ламан, а она се уливаше у Црвено море. И беше долина у границама близу ушћа њеног.

9 И када отац мој виде да се воде реке уливају у извор Црвеног мора, проговори Ламану говорећи: О, када би могао бити попут ове реке, непрестано текући ка извору сваке праведности!

10 А говораше и Лемуилу: О, када би могао бити попут ове долине, чврст и постојан и непоколебљив у држању заповести Господњих!

11 Ово говораше због тврдо-

главости Ламана и Лемуила. Јер гле, у многоме гунђаху против оца свога, који беше човек видовит и изведе их из земље јерусалимске, да оставе земљу баштине своје и злато своје и сребро своје и драгоцености своје, да страдају у дивљини. А то, рекоше они, учини због будаластих уобразиља срца свога.

12 И тако Ламан и Лемуило, као најстарији, гунђаху против оца свога. А гунђаху јер не познаваху деловање онога Бога који их беше створио.

13 Нити вероваху да би Јерусалим, тај велики град, могао бити уништен према речима пророка. И беху попут Јевреја који беху при Јерусалиму, који настојаху да одузму живот оцу моме.

14 И догоди се да им отац мој говораше у долини Лемуило, са моћу, будући испуњен Духом, све док им обличја не уздрхташе пред њим. И он их постиде те се они не усудише огласити против њега. Стога, учинише како им заповеди.

15 И отац мој борављаше у шатору.

16 И догоди се да ја, Нефи, иако бејах веома млад, па ипак крупног стаса и уз то са великим жељама да упознам тајне Божје, стога завапих Господу. И гле, Он ме походи и смекша срце моје те поверовах свим речима које отац мој беше изговорио. Стога се не побуних против њега као браћа моја.

17 И говорях Саму, упознавши га са оним што ми Господ беше објавио својим Светим Духом. И догоди се да он поверова речима мојим.

18 Али, гле, Ламан и Лемуило не хтедоше да послушају речи моје, а ја, ожалостивши се због тврдоће срца њихових, завапих Господу за њих.

19 И догоди се да ми Господ прозбори, говорећи: Благословен си Нефи због вере своје, јер си ме помно тражио са смерношћу срца.

20 И уколико будеш држао заповести моје, напредоваћеш и бићеш одведен у земљу обећања. Да, и то у земљу коју за тебе припремих. Да, земљу која је изабрана међу свим другим земљама.

21 И уколико се браћа твоја побуне против тебе, биће искључени из присуства Господњег.

22 А ти, уколико будеш држао заповести моје, бићеш учињен владарем и учитељем над браћом својом.

23 Јер гле, у тај дан у који се побуне против мене, проклећу их, и то клетвом тешком, те неће имати моћ над потомством твојим, осим ако се и оно не побуни против мене.

24 А буде ли тако, те се они побуне против мене, ови ће бити бич потомству твојем, да га подстакну да ме се сете.

ГЛАВА 3.

Повратак Лехијевих синова у

Јерусалим ради добијања месинганих плоча – Лаван одбија да преда плоче – Нефи подстиче и храбри своју браћу – Лаван краде њихову својину и покушава да их погуби – Ламан и Лемуило ударају Нефија и Сама и бивају укорени од стране анђела. Око 600.–592. год. пре Христа.

И догоди се да се ја, Нефи, након разговора са Господом, вратих у шатор оца свога.

2 И догоди се да ми он прозбори говорећи: Гле, усних сан у ком ми Господ заповеди да се ти и браћа твоја морате вратити у Јерусалим.

3 Јер гле, Лаван има јеврејски запис, а и родословље предака мојих, а они су урезани на месинганим плочама.

4 Стога ми Господ заповеди да ти и браћа твоја пођете у кућу Лаванову и затражите записе те их донесете овамо у дивљину.

5 И ево, гле, браћа твоја гунђају говорећи да је тешко оно што од њих захтевам. Али гле, не захтевам то од њих ја, него је то заповест Господња.

6 Зато, иди, сине мој, и бићеш повлашћен код Господа, јер ниси гунђао.

7 И догоди се да ја, Нефи, рекох оцу своме: Поћи ћу и учинити оно што ми Господ заповеди, јер знам да Господ не даје заповести деци човечјој ако им не припреми пут да изврше оно што им заповеда.

8 И догоди се да кад отац мој чу те речи, веома се обра-

дова, јер знаше да бејах благословен од Господа.

9 А ја, Нефи, и браћа моја, упутисмо се у дивљину са шаторима својим да се попнемо у земљу јерусалимску.

10 И догоди се да кад доспесмо до земље јерусалимске, ја и браћа моја међусобно се договарасмо.

11 И бацисмо коцку – ко ће од нас поћи у кућу Лаванову. И догоди се да коцка паде на Ламана, те Ламан пође у кућу Лаванову и разговараше са њим док он сеђаше у кући својој.

12 И затражи од Лавана записе који беху урезани на месинганим плочама, које садржаваху родословље оца мога.

13 И гле, догоди се да се Лаван расрди, те га отера од себе и не хтеде да му да записе. Стога му каза: Гле, ти си разбојник и ја ћу те погубити!

14 Али, Ламан побеже од њега и исприча нам о ономе што Лаван беше учинио. И ми се веома ражалостисмо те браћа моја спремаху да се врате к оцу нашем у дивљину.

15 Али, гле, ја им рекох: Тако жив био Господ и живи били ми, нећемо силазити оцу нашем у дивљину све док не извршимо оно што нам Господ заповеди.

16 Стога, будимо верни у држању заповести Господњих. Сиђимо, дакле, у земљу баштине оца нашег, јер, гле, он остави злато и сребро и

богатства сваковрсна. А све то учини ради заповести Господњих.

17 Знаше, наиме, да Јерусалим мора бити уништен због опакости људи.

18 Јер, гле, одбацише они речи пророка. Стога, када би отац мој боравио у земљи пошто му беше заповеђено да из земље побегне, гле, и он би такође страдао. Стога, свакако мора побећи из земље.

19 И гле, мудрост је по Богу да се домогнемо тих записа, да можемо сачувати за децу своју језик очева својих;

20 А и да бисмо могли сачувати за њих речи које изговорише уста свих светих пророка које им беху предаване Духом и моћу Божјом, од постанка света па све до садашњег времена.

21 И догоди се да таквим речима наговарах браћу своју да буду верни у држању заповести Божјих.

22 И догоди се да сиђосмо у земљу баштине своје, и скуписмо злато своје и сребро своје и драгоцености своје.

23 А кад то скуписмо, поново се попесмо до куће Лаванове.

24 И догоди се да уђосмо к Лавану и затражисмо од њега да нам преда записе урезане на месинганим плочама, за које бисмо му дали злато своје и сребро своје и све драгоцености своје.

25 И догоди се да кад Лаван беше видео иметак наш и да

је он силно велик, полакоми се на њега, тако да нас истера напоље и посла слуге своје да нас погубе, како би се домогао иметка нашег.

26 И догоди се да побегосмо пред слугама Лавановим и морасмо оставити иметак свој, те он паде у руке Лаванове.

27 И догоди се да побегосмо у дивљину, а слуге Лаванове нас не сустигоше, те се сакрисмо у распуклину стене.

28 И догоди се да се Ламан расрди на мене, а и на оца мога, али и Лемуило, јер он послуша речи Лаванове. Стога Ламан и Лемуило изговорише многе тешке речи нама, млађој браћи својој, а и шибом нас удараху.

29 И догоди се да док нас шибом удараху, гле, анђео Господњи дође и стаде пред њих и прозбори им говорећи: Зашто шибом ударате млађег брата свога? Не знате ли да га Господ изабра да буде владар над вама и то због безакоња ваших? Гле, поново ћете се вратити у Јерусалим, а Господ ће предати Лавана у руке ваше.

30 И пошто нам преста говорити, анђео отиде.

31 А кад анђео отиде, Ламан и Лемуило опет почеше да гунђају, говорећи: Како је могуће да Господ преда Лавана у руке наше? Гле, моћан је човек и педесеторицом може заповедати, да, и чак педесеторицу може погубити, а како ли неће нас?

ГЛАВА 4.

Нефи убија Лавана по наредби Господњој а затим варком добија месингане плоче – Зорам одлучује да се придружи Лехијевој породици у дивљини. Око 600.–592. год. пре Христа.

И догоди се да прозборих браћи својој, говорећи: Пођимо опет горе у Јерусалим и будимо верни у држању заповести Господњих, јер гле, моћнији је Он од целе земље, како онда неће бити моћнији од Лавана и његове педесеторице, да, или чак од његових десетак хиљада.

2 Зато, вратимо се горе. Будимо снажни попут Мојсија, јер он заиста проговори водама Црвеног мора и оне се поделише тамо-амо и очеви наши пређоше из ропства по сувој земљи, а војске фараонове иђаху за њима и утопише се у водама Црвеног мора.

3 Ево, гле, знате да је то истинито, а знате и да вам анђео говораше. Зар можете, стога, сумњати? Вратимо се горе, Господ је кадар да нас избави исто као и очеве наше, а Лавана уништи попут Египћана.

4 Док говорах те речи, они још беху гневни и још увек гунђаху. Ипак, иђаху за мном док не стигосмо пред зидине јерусалимске.

5 А то беше ноћу и ја наредих да се сакрију изван зидина. Када се сакрише, ја, Нефи, ушуњах се у град и пођох према кући Лавановој.

6 И бејаш Духом вођен, не знајући унапред шта треба да чиним.

7 Ипак, пођох даље и пошто се приближих кући Лавановој, спазих неког човека и он паде на земљу пред мене, јер беше вином опијен.

8 А кад му приђох, открих да то беше Лаван.

9 И спазих мач његов, те га извукох из корица његових, а балчак му беше од чистога злата, а израда му беше нарочито фина и видех да му је оштрица од најдрагоценијег челика.

10 И догоди се да ме Дух присили да убијем Лавана. Али ја рекох у срцу своме: Никада, ниједном, не пролих крв човечју. И устукнух и пожелех да га не погубим.

11 А Дух ми поново рече: Гле, Господ га предаде у руке твоје. Да, и ја знадох такође да ми он настојаше одузети живот. Да, и не хтеде да послуша заповести Господње, а уз то нам и иметак беше узео.

12 И догоди се да ми Дух поново рече: Погуби га, јер Господ га предаде у руке твоје.

13 Гле, Господ погубљује опаке да спроведе своје праведне намере. Боље је да један човек страда, него да један народ ишчезне и страда у невери.

14 И ево, кад ја, Нефи, чух те речи, сетих се речи Господњих које ми говораше у дивљини, говорећи да: Уколико потомство твоје буде држало

заповести моје, напредоваће у земљи обећања.

15 Да, и уз то помислих да не би могли да држе заповести Господње по закону Мојсијевом ако закона немају.

16 А знадох, такође, да је закон урезан на месинганим плочама.

17 И опет, знадох да Господ, тога ради, беше предао Лавана у руке моје, како бих се домогао записа према заповестима Његовим.

18 Зато послушах глас Духа, те ухватих Лавана за косу и одрубих му главу мачем његовим.

19 А кад му одрубих главу мачем његовим, узех одећу Лаванову па је навукох на тело своје, да, и то сву, а оклоп његов припасах око бокова својих.

20 А кад то обавих, упутих се ка ризници Лавановој. И док се кретах према ризници Лавановој, гле, видех слугу Лавановог који имаше кључеве од ризнице. И гласом Лавановим наредих му да пође са мном у ризницу.

21 А он ме сматраше господарем својим, Лаваном, јер беше видео одећу и мач опасан око бокова мојих.

22 И говораше ми о старешинама јеврејским, знајући да господар његов, Лаван, беше ноћу напољу са њима.

23 А ја му говорих као да сам Лаван.

24 И говорих му, такође, да ћу урезе, који су на месинга-

ним плочама, понети својој старијој браћи која беху изван зидина.

25 И њему, исто тако, наредих да пође за мном.

26 А он, мислећи да говорим о браћи из цркве и да сам заиста онај Лаван ког погубих, пође, стога, за мном.

27 И много пута ми говораше о старешинама јеврејским, док иђах к браћи својој која беху изван зидина.

28 И догоди се да кад ме Ламан угледа, веома се уплаши, а тако и Лемуило и Сам. И они побегоше из присуства мога јер мишљаху да је то Лаван и да ме он погуби, те да настоји да одузме и њихове животе.

29 И догоди се да викнух за њима и они ме чуше. Стога престаше да беже из присуства мога.

30 И догоди се да кад слуга Лаванов беше видео браћу моју, поче да дрхти и хтеде да утекне преда мном и врати се у град Јерусалим.

31 И ево, ја, Нефи, како бејаш човек крупног стаса, а уз то примих много снаге од Господа, зграбих стога слугу Лавановог и држах га да не би побегао.

32 И догоди се да му рекох, буде ли моје речи послушао, тако жив био Господ и жив био ја, тако ћемо му, буде ли послушао речи наше, живот поштедети.

33 И рекох му, и то под заклетвом, да се не мора бојати, да ће бити слободан човек по-

пут нас, сиђе ли у дивљину са нама.

34 И уз то му рекох, говорећи: Господ нам заиста заповеди да то учинимо, па зар да не будемо марљиви у држању заповести Господњих? Зато, сиђеш ли са нама у дивљину оцу моме, имаћеш место код нас.

35 И догоди се да се Зорам охрабри због речи које му рекох. Ево, Зорам беше име слугино, и он обећа да ће сићи у дивљину к оцу нашем. Да, и закле нам се да ће одсад остати уз нас.

36 Ево, желесмо да остане са нама због тога да Јевреји не би сазнали за наш бег у дивљину, како нас не би гонили и уништили.

37 И догоди се да кад нам се Зорам закле, наш страх у погледу њега нестане.

38 И догоди се да узесмо месингане плоче и слугу Лавановог и одосмо у дивљину, и запутисмо се ка шатору оца нашега.

ГЛАВА 5.

Сарија приговара Лехију – Обоје се радују повратку својих синова – Они приносе жртве – Месингане плоче садрже записе Мојсија и пророка – Плоче откривају Лехија као Јосифовог потомка – Лехи пророкује о свом потомству као и о чувању плоча. Око 600.–592. год. пре Христа.

И догоди се да кад сиђосмо у дивљину к оцу нашем, гле,

испуни се он радошћу, а и мајка моја, Сарија, веома се обрадова, јер нас она заиста оплакиваше;

2 Јер сматраше да бејасмо страдали у дивљини, а и беше приговарала оцу моме говорећи му да је видовит човек, рекавши: Гле, извео си нас из земље баштине наше и синова мојих нема више, а и ми страдамо у дивљини.

3 И таквим речима мајка моја беше приговарала оцу моме.

4 И беше се догодило да јој отац мој прозбори, говорећи: Знам да сам видовит човек јер да у виђењу не видех дела Божја не бих познао доброту Божју, него бих остао у Јерусалиму и страдао са браћом својом.

5 Али, гле, стекох земљу обећања, због чега се заиста радујем. Да, и знам да ће Господ избавити синове моје из руку Лаванових и опет их довести к нама, доле у дивљину.

6 И таквим речима отац мој, Лехи, крепљаше мајку моју, Сарију, у погледу нас, док путовасмо дивљином ка земљи јерусалимској, да се домогнемо записа јеврејских.

7 А кад се вратисмо шатору оца мога, гле, радост њихова беше потпуна и мајка се моја утеши.

8 И она прозбори рекавши: Сад са сигурношћу знам да Господ заповеди мужу моме да побегне у дивљину. Да, а и са сигурношћу знам да Господ заштити синове моје

и избави их из руку Лаванових и даде им моћ како би извршили оно што им Господ беше заповедио. И таквим речима она говараше.

9 И догоди се да се радоваху веома, те принеше приносе и жртве паљенице Господу и дадоше хвалу Богу Израеловом.

10 А кад исказаше хвале Богу Израеловом, отац мој, Лехи, узе записе који беху урезани на месинганим плочама, те их стаде истраживати од почетка.

11 И опази да оне садрже пет књига Мојсијевих, које дају извештај о стварању света, као и о Адаму и Еви, који беху наши први родитељи;

12 А и запис о Јеврејима, од постанка, чак до почетка владавине Седекије, цара Јудиног;

13 А и пророштва светих пророка од постанка, чак до почетка владавине Седекије, а и многа пророштва изговорена устима Јеремијиним.

14 И догоди се да отац мој, Лехи, на месинганим плочама нађе и родословље очева својих. Знаше, стога, да је потомак Јосифов, да, и то оног Јосифа који беше син Јаковљев, који беше продат у Египат и који беше сачуван руком Господњом, како би могао сачувати оца свога, Јакова, и све укућане његове да не страдају од глади.

15 И они беху изведени из ропства, и из земље египат-

ске, од истог Бога који их сачува.

16 И тако отац мој, Лехи, откри родословље очева својих. А и Лаван беше потомак Јосифов, стога он и очеви његови вођаху записе.

17 И ево, кад отац мој беше видео све ово, беше испуњен Духом и поче пророковати о потомству своме –

18 Да ће ове месингане плоче допрети до свих племена, колена, језика и народа који буду од потомства његовог.

19 Он, дакле, рече да ове месингане плоче неће никада пропасти, нити ће икада временом потамнети. И пророкова много тога о потомству своме.

20 И догоди се да до тада ја и отац мој држасмо заповести које нам Господ заповеди.

21 И домогосмо се записа за које нам Господ заповеди и истраживасмо их и открисмо да су они пожељни, да, и то од велике вредности за нас, толико да бисмо могли сачувати заповести Господње деци својој.

22 Стога, беше то мудрост по Господу да их носимо са собом док дивљином путовасмо према земљи обећања.

ГЛАВА 6.

Нефи пише о ономе што је Божје – Нефијева намера је да убеди људе да дођу Богу Аврамовом и буду спашени. Око 600.–592. год. пре Христа.

И ево, ја, Нефи, не дајем родо-словље очева својих у овом делу свог записа, нити ћу га икад дати на овим плочама на којима пишем, јер је оно дато у запису који води отац мој. Стога га не записујем у овом делу.

2 Јер, довољно ми је да кажем да смо потомци Јосифови.

3 И није ми важно да будем исцрпан, дајући потпун извештај о свим делима оца свога, јер се она не могу записати на овим плочама, јер желим простор како бих писао о ономе што је Божје.

4 Јер пунина намере моје јесте да убедим људе да приђу Богу Аврамовом и Богу Исаковом и Богу Јаковљевом, и буду спашени.

5 Стога, оно што је свету угодно не записујем, него оно што је Богу угодно и онима који нису од света.

6 Стога, даћу заповест потомству своје да не попуњава ове плоче оним што није од вредности за децу човечју.

ГЛАВА 7.

Повратак Лехијевих синова у Јерусалим и њихов позив Исмаилу и његовим укућанима да им се придруже на путовању – Ламан и други се буне – Нефи опомиње своју браћу да имају веру у Господа – Они га везују конопцима и смишљају његово уништење – Он бива ослобођен моћу вере – Његова браћа моле за опроштај

– Лехи и његова дружина нуде приносе и жртве паљенице. Око 600.–592. год. пре Христа.

И ево, ја бих да знате да пошто отац мој, Лехи, преста пророковати о потомству своје, догоди се да му Господ опет прозбори, рекавши да није добро за њега, Лехија, да поведе своју породицу саму у дивљину, него да му се синови ожене како би могли подизати потомство за Господа у земљи обећања.

2 И догоди се да му Господ заповеди да се ја, Нефи, и браћа моја, поново вратимо у земљу јерусалимску и поведемо Исмаила и породицу његову са собом у дивљину.

3 И догоди се да ја, Нефи, поново одох са браћом својом у дивљину да се попнемо до Јерусалима.

4 И догоди се да се попесмо до куће Исмаилове и стекосмо наклоност у очима Исмаиловим, тако да му говорасмо речи Господње.

5 И догоди се да Господ смекша срце Исмаилово, а и укућана његових, тако да се упутише са нама у дивљину до шатора оца нашег.

6 И догоди се, док путовасмо дивљином, гле, Ламан и Лемуило и две кћери Исмаилове, и два сина Исмаилова и породице њихове, побунише се против нас. Да, против мене, Нефија и Сама и оца њиховог, Исмаила, и жене његове и три друге кћери његове.

7 И догоди се да у тој побуни

пожелеше да се врате у земљу јерусалимску.

8 А сад ја, Нефи, будући ожалошћен тврдоћом срца њихових, рекох им стога говорећи, да, и то Ламану и Лемуилу: Гле, моја сте старија браћа, па како то да сте тако тврди у срцима својим и тако заслепљени у умовима својим, да је потребно да вам ја, ваш млађи брат, говорим, да, и будем вам пример.

9 Како то да не послушасте реч Господњу?

10 Како то да заборависте да видесте анђела Господњег?

11 Да, и како то да заборависте каква велика дела Господ учини за нас избавивши нас из руку Лаванових, а и записа се домогосмо?

12 Да, и како то да заборависте да је Господ у стању да учини све по вољи својој за децу човечју, ако испоље веру у Њега. Стога, будимо Му верни.

13 А будемо ли Му верни, стећи ћемо земљу обећања, и у неком од будућих раздобља сазнаћете да ће се испунити реч Господња о уништењу Јерусалима. Јер све оно што Господ рече о уништењу Јерусалима, мора се испунити.

14 Јер, гле, Дух Господњи ускоро престаје да се напреже око њих. Јер, гле, одбацише пророке, а Јеремију бацише у тамницу. И настојаху да одузму живот оцу моме, толико да га из земље протераху.

15 Сад гле, кажем вам, да

вратите ли се у Јерусалим, и ви ћете страдати са њима. А сад, изаберете ли то, идите горе до земље и сетите се речи које вам рекох, да ако поћете и ви ћете страдати. Дух Господњи ме, наиме, сили да тако говорим.

16 И догоди се да кад ја, Нефи, рекох те речи браћи својој, расрдише се на мене. И догоди се да ставише руке своје на мене, јер гле, разгневише се веома и свезаше ме конопцима, јер настојаху да ми живот одузму и оставе у дивљини како би ме звери дивље прождерале.

17 Али, догоди се да се помолих Господу, говорећи: О Господе, по вери мојој у Тебе, избави ме из руку браће моје. Да, и дај ми снагу да могу да раскинем везе ове којима сам везан.

18 И догоди се да кад изрекох те речи, гле, одрешисте се везе са мојих руку и ногу и стадох пред браћу своју и поново им говорих.

19 И догоди се да се они поново расрдише на мене и настојаху да ставе руке на мене. Али гле, једна од кћери Исмаилових, да, и мајка њена, и један од синова Исмаилових, заузимаху се код браће моје, тако да им срца смекшаше и они одусташе од покушаја да ми одузму живот.

20 И догоди се да пожалише због opakости своје, тако да се понизише преда мном и замолише ме да им опростим оно што ми беху учинили.

21 И догоди се да им искрено опростих све што беху учинили и опоменух их да се за опрштај моле Господу, Богу своме. И догоди се да они учинише тако. И пошто се помолише Господу, поново настависмо путовање према шатору оца свога.

22 И догоди се да сиђосмо до шатора оца свога. А пошто ја и браћа моја и сав дом Исмаилов сиђосмо до шатора оца мога, исказаше они хвале Господу Богу своме и принеше Му приносе и жртве паљенице.

ГЛАВА 8.

Лехи има виђење о дрвету живота – Он једе његов плод и жели да и његова породица то учини – Он види гвоздену шипку, тесан и узан пут и мрачну сумаглицу која обавија људе – Сарија, Нефи и Сам једу плод, али Ламан и Лемуило одбијају. Око 600.–592. год. пре Христа.

И догоди се да сабрасмо разнолико, сваковрсно семење, како житарица сваковрсних, тако и семенке воћа сваковрсног.

2 И догоди се да док отац мој борављаше у дивљини, прозбори нам, говорећи: Гле, усних сан, или, другим речима, имадох виђење.

3 И гле, због онога што видех, имам разлог да се радујем у Господу због Нефија, а и због Сама. Имам, наиме, разлог да сматрам да ће они,

а и многи од потомства њиховог бити спашени.

4 Али гле, Ламане и Лемуило, веома се плашим због вас. Јер гле, сећам се да у сну видех мрачну и суморну дивљину.

5 И догоди се да видех неког човека, а беше он обучен у белу хаљину и дође и стаде пред мене.

6 И догоди се да ми прозбори и позва ме да пођем за њим.

7 И догоди се да, док га пратих, опазих да се налазим у мрачној и суморној пустоши.

8 И пошто бејаш путовао по мраку током много сати, почех молити Господа да се смиљује на мене по мноштву благих милости својих.

9 И догоди се да, пошто се помолих Господу, угледах широко и пространо поље.

10 И догоди се да угледах дрво чији плод беше пожељан да некога усрећи.

11 И догоди се да кренух и једох плод његов и опазих да је веома слadak, слађи од свега што икада пре окусих. Да, и спазих да је плод његов бео, да надмашује сваку белину коју икад видех.

12 И кад једох плод његов, испуни ми он душу веома великом радошћу. Зажелех, стога, да га и породица моја једе јер знадох да је пожељнији од свих других плодова.

13 И кад се осврнух унаоколо не бих ли можда открио и породицу своју, угледах реку водену и она протицаше и

беше близу дрвета са ког једох плод.

14 И погледах да откријем одакле долази и угледах извор њен подаље, а на извору њеном угледах мајку вашу, Сарију, и Сама и Нефија. А они стајаху као да не знају куда да крену.

15 И догоди се да им махнух, а и рекох им снажним гласом да ми приђу и једу плод који беше пожељнији од свих других плодова.

16 И догоди се да ми они приђоше те и они једоше плод.

17 И догоди се да пожелех да и Ламан и Лемуило дођу и једу плод. Стога се загледах према извору реке не бих ли их можда угледао.

18 И догоди се да их угледах, али они не хтедоше да приђу и једу плод.

19 И угледах шипку гвоздену и она се протезаше уз насип реке, и вођаше до дрвета покрај ког стајаш.

20 А угледах и тесан и узан пут, који се протезаше дуж шипке гвоздене, све до дрвета покрај ког стајаш. А вођаше он, такође, поред извора реке, ка широком и пространом пољу, као да је оно свет.

21 И видех безбројна мноштва људи, од којих се многи пробијаху напред како би се домогли стазе која води ка дрвету поред ког стајаш.

22 И догоди се да они кренуше и упутише се стазом која вођаше ка дрвету.

23 И догоди се да се подиже

онде мрачна сумаглица, да, и то веома велика мрачна сумаглица, толика, да они који кренуше стазом изгубише свој правац, те залуташе и изгубише се.

24 И догоди се да спазих друге где се пробијају напред, и кренуше напред и ухватише се за крај шипке гвоздене и пробијаху се кроз мрачне сумаглице, приањајући уз шипку гвоздену, све док не дођоше и не једоше плод са дрвета.

25 А кад једоше плод са дрвета, осврнуше се унаоколо као да се постидеше.

26 А и ја се обазирах унаоколо и гле, спазих на другој страни реке водене велику и пространу зграду, а она стајаше као да је у ваздуху, високо изнад земље.

27 И беше пуна људи, и младих и старих, и мушкараца и жена. А њихов начин одевања беше веома отмен и ругаху се и упираху прсте своје према онима који беху дошли и јели плод.

28 А пошто окусише плод, постидеше се због оних који им се ругаху и скренуше на стазе забрањене, и изгубише се.

29 А сад ја, Нефи, не говорим све речи оца свога.

30 Али, да будем кратак у писању, гле, беше он видео друга мноштва како се напред пробијају. И они дођоше и ухватише се за крај шипке гвоздене и пробијаху се путем напред, непрестано

се чврсто држећи за шипку гвоздену, све док не стигоше и не попадаше и узеше плод са дрвета.

31 И беше видео и друга мноштва која се пипајући упутише према оној великој и пространој згради.

32 И догоди се да се многи утопише у дубинама речним и многи му се из вида изгубише, залутавши на странпутицама.

33 А велико беше мноштво које уђе у ту чудну зграду. А кад уђоше у ту зграду упреше презриво прстом на мене, а и на оне који беху јели плод. Али, ми се не обазирасмо на њих.

34 Ово су речи оца мога: Јер сви они који се обазираху на њих, отпадоше.

35 А Ламан и Лемуило не узеше плод, рече отац мој.

36 И догоди се да кад отац мој изговори све речи о сну или виђењу своме, којих беше много, рече нам, да се због онога што у виђењу имаше веома уплаши за Ламана и Лемуила. Да, уплаши се да не буду искључени из присуства Господњег.

37 И опомену их, тада, са свим осећајем брижног родитеља, да послушају речи његове, да се Господ можда смилује на њих и не одбаци их. Да, отац им мој проповедаше.

38 А пошто им беше проповедао и уз то им прорече много тога, мољаше их да држе заповести Господње, те им преста говорити.

ГЛАВА 9.

Нефи прави два низа плоча – Оба низа се зову плочама Нефијевим – Веће плоче садрже световну историју, мање, пак, баве се првенствено светим стварима. Око 600.–592. год. пре Христа.

И све то отац мој беше видео и чуо и говорио док борављаше у шатору у долини Лемуиловој, а и још много тога другог што не може бити записано на овим плочама.

2 А сад, као што рекох о овим плочама, гле, то нису плоче на којима пишем потпун извештај о историји свога народа. Јер плочама, на којима пишем потпун извештај о своме народу, дадох име Нефијеве. Стога се оне зову плоче Нефијеве, по имену моме, а и ове плоче зову се плочама Нефијевим.

3 Ипак, примих заповест од Господа да израдим ове плоче са посебном сврхом, да се на њима уреже извештај о службовању мога народа.

4 На другим плочама треба да буде урезан извештај о владавини царава, и о ратовима и сукобима мога народа. Стога су ове плоче већим делом о службовању, а друге плоче су већим делом о владавини царава и ратовима и сукобима мога народа.

5 Стога, Господ ми заповеди да израдим ове плоче са мудрошћу сврхом по Њему, мени непознатом.

6 Али, Господ зна све од почетка. Стога, припреми Он пут да се изврше сва дела Његова међу децом човечјом, јер гле, Он има сву моћ за испуњење свих речи својих. И то јесте тако. Амен.

ГЛАВА 10.

Лехи предвиђа да ће Јевреји бити поробљени од стране Вавилонца – Он говори о доласку неког Месије, Спаситеља и Откупитеља међу Јевреје – Лехи такође говори о оном који ће крстити Јагањца Божјег – Лехи говори о смрти и васкрсењу тог Месије – Он пореди расејање и сабирање израелског народа са маслином – Нефи говори о Сину Божјем, о дару Светог Духа и о потреби за праведношћу. Око 600.–592. год. пре Христа.

А сад ја, Нефи, настављам на овим плочама са извештајем о поступцима својим и владавини и службовању своме. Стога, да бих наставио са извештајима својим, морам говорити нешто о делима оца свога, а и браће своје.

2 Јер гле, догоди се, пошто отац мој беше завршио казивање речи из сна свога, а и опомињање на пуну марљивост, говораше им о Јеврејима –

3 Да пошто буду уништени, да, и то тај велики град Јерусалим и многи поробљени одведени у Вавилон, по времену утврђеном од Господа, поново ће се вратити, да,

управо из ропства биће враћени. А пошто из ропства буду враћени опет ће поседовати земљу баштине своје.

4 Да, и шест стотина година од времена кад отац мој напусти Јерусалим, подигнуће Господ Бог пророка међу Јеврејима – и то неког Месију, или другим речима, Спаситеља света.

5 А говораше и о пророцима, како их велики број посведочи о овоме, о том Месији, о ком он говораше, или о том Откупитељу света.

6 Стога, сав људски род беше у изгубљеном и палом стању и заувек ће бити не ослони ли се на тог Откупитеља.

7 А говораше и о пророку који ће доћи пре Месије, да припреми пут Господу.

8 Да, и он ће пролазити и викати дивљином: Припремите пут Господу, поравнајте стазе Његове, јер стоји Један међу вама кога не знате, а Он је моћнији од мене. Ја нисам достојан да Му одрешим ремење на обући. И отац мој много говораше о томе.

9 И отац мој рече да ће тај крштавати у Витавари, с оне стране Јордана. А рече и да ће водом крстити, штавише, да ће и Месију водом крстити.

10 А пошто Месију буде крстио водом, видеће и посведочити да беше крстио Јагањца Божјег који ће однети грехе света.

11 И догоди се, пошто отац мој беше изговорио ове речи, прозбори браћи мојој о јеван-

ђељу које ће се проповедати међу Јеврејима, а и о ишчезавању Јевреја у невери. А пошто погубе Месију, који ће доћи, и пошто буде погубљен, устаће из мртвих и Светим Духом се објавити нејеврејима.

12 Да, и отац мој много говораше о нејеврејима, а и о дому Израеловом, да ће бити упоређени са маслином чије ће гране бити одломљене и разбацане по свом лицу земаљском.

13 Стога, он рече: свакако треба да споразумно будемо одведени у земљу обећања, ради испуњења речи Господње да ћемо бити расејани по свом лицу земаљском.

14 И пошто дом Израелов буде расејан опет ће се сабрати, или, укратко, пошто нејевреји приме пунину јеванђеља, природне гране маслине, или остатак дома Израеловог, опет ће бити накаламљене, или, доћи ће до познања о правом Месији, њиховом Господу и њиховом Откупитељу.

15 И таквим речима отац мој пророковаше и говораше браћи мојој, а и много другога што не записујем у књизи овој, јер записах онолико тога колико ми беше потребно у мојој другој књизи.

16 А све то о чему говораше беше учињено док отац мој борављаше у шатору у долини Лемуиловој.

17 И догоди се, пошто ја, Нефи, чувши све речи оца

свога о ономе што у виђењу виде, а и о ономе што говораше моћу Светог Духа, моћу коју прими вером у Сина Божјег – а Син Божји беше Месија који ће доћи – ја, Нефи, зажелех и да видим и чујем, и знам о томе, моћу Светог Духа, који је дар од Бога свима онима који Га марљиво траже, како у стара времена, тако и у време када ће се Он сам објавити деци човечјој.

18 Јер Он је исти јуче, данас и заувек, а пут је припремљен за све људе од постанка света, ако се покају и дођу к Њему.

19 Јер онај који марљиво тражи, наћи ће, и тајне Божје ће му се разоткрити моћу Светог Духа, како у ово време тако и у давна времена, а како у давна времена тако и у будућа времена. Стога, ток Господњи је један вечити круг.

20 Зато, сети се, о човече, за сва дела своја пред суд ћеш бити изведен.

21 Стога, будеш ли тежио да опако чиниш у данима провере своје, наћи ћеш се нечист пред судијском столицом Божјом. А ништа нечисто не може код Бога боравити. Стога, мораш заувек бити одбачен.

22 А Свети Дух ми даје власт да то говорим, и то ником не ускратим.

ГЛАВА 11.

Нефи види Духа Господњег, а

Дух Господњи је представљен посредством виђења дрвета живота – Он види мајку Сина Божјег и учи о удостојењу Божјем – Он види криштење, службовање и распеће Јагањца Божјег – Он види позивање и службовање дванаест апостола Јагањчевих. Око 600.–592. год. пре Христа.

Јер догоди се да пошто зажелех да сазнам о ономе што отац мој виде, и верујући да је Господ кадар да ме са тим упозна, док седех пребирајући у срцу своме, однешен бејаш у Духу Господњем, да, на гору веома високу коју никад пре не видех и на коју никад пре моја нога не беше ступила.

2 И Дух ми рече: Гле, шта желиш?

3 А ја рекох: Желим да видим оно што отац мој виде.

4 И Дух ми рече: Верујеш ли да отац твој виде дрво о ком говораше?

5 А ја рекох: Да, Ти знаш да верујем свим речима оца свога.

6 И кад изговорих ове речи, Дух повика јаким гласом, говорећи: Осана Господу, Богу Свевишњему, јер Он је Бог над свом земљом, да, и то изнад свега. И благословен си Нефи јер верујеш у Сина Бога Свевишњег. Стога ћеш видети оно што зажеле.

7 И гле, ово ће ти се дати као знак, да пошто видиш дрво које рађа плод ког отац твој окуси, угледаћеш, такође, човека да са неба силази, и

видећеш Њега. И кад Га видиш посведочићеш да је то Син Божји.

8 И догоди се да ми Дух рече: Погледај! И ја погледах и спазих дрво, а оно беше попут дрвета које отац мој виде. И лепота његова беше далеко изнад свега, да, изнад сваке лепоте, а белина његова превазилажаше белину снежног наноса.

9 И догоди се да, пошто видех дрво, рекох Духу: Видим да ми показа дрво које је драгоценије од свега.

10 А Он ми рече: Шта желиш?

11 И ја Му рекох: Да знам његово тумачење – јер говорих Му као човек што говори, јер видех да беше обличја човечјег. Па ипак, знадох да је то Дух Господњи и Он ми говораше као што човек са човеком говори.

12 И догоди се да ми рече: Погледај! И ја погледах као да гледам у Њега, и не видех Га, јер нестале преда мном.

13 И догоди се да погледах и спазих велики град Јерусалим, а и друге градове. И спазих град Назарет. И у граду Назарету спазих девицу, а она беше веома лепа и бела.

14 И догоди се да видех небеса отворена, и анђеосиђе и стаде пред мене и рече ми: Нефи, шта видиш?

15 А ја му рекох: Девицу најкраснију и лепшу од свих других девица.

16 И он ми рече: Знаш ли за удостојење Божје?

17 А ја му рекох: Знам да Он љуби децу своју, ипак, не знам значење свих ствари.

18 И Он ми рече: Гле, девица коју видиш, телом је мајка Сина Божјег.

19 И догоди се да спазих како беше однешена у Духу. И пошто беше однешена у Духу током неког времена, анђео ми прозбори, говорећи: Погледај!

20 И ја погледах и опет спазих девицу како држи дете у рукама својим.

21 И анђео ми рече: Гле Јагањца Божјег, да, и то Сина Вечнога Оца! Знаш ли значење дрвета ког отац твој виде?

22 А ја му одговорих, говорећи: Да, оно је љубав Божја која се излива у срца деце човечје, стога је од свега најпожељније.

23 И он ми прозбори, говорећи: Да, и души највећа радост.

24 И пошто каза ове речи, рече ми: Погледај! И ја погледах и спазих Сина Божјег где пролази међу децом човечјом. И видех многе како падају пред ноге Његове и клањају Му се.

25 И догоди се да спазих да је шипка гвоздена, коју отац мој беше видео, реч Божја која води ка извору живих вода, или ка дрвету живота. Те воде су оличење љубави Божје. И уз то, спазих да је и дрво живота оличење љубави Божје.

26 И анђео ми опет рече: Погледај и види достојење Божје!

27 И погледах и спазих Откупитеља света о ком отац мој говораше. А видех и пророка који ће пред Њим пут припремити. И Јагањац Божји иступи и би крштен од њега и кад би крштен, спазих небеса отворена и Свети Дух сиђе са неба у обличју голуба и оста на Њему.

28 И спазих да Он поче да служи народу у моћи и слави великој, и мноштва се сабираху да Га чују. И спазих како Га истераше из средине своје.

29 А спазих и дванаесторицу других како Га следе. И догоди се да беху у Духу однешени пред лицем мојим, те их не видех.

30 И догоди се да ми анђео поново прозбори, говорећи: Погледај! И ја погледах и спазих небеса поново отворена и видех анђеле где силазе деци човечјој и послужују им.

31 И опет ми прозбори, говорећи: Погледај! И ја погледах и спазих Јагањца Божјег како пролази међу децом човечјом. И спазих мноштва људи који беху болесни и који беху мучени сваковрсним болестима, и ђаволима и духовима нечистим. И анђео ми говораше и све ми то показа. И они беху исцељивани моћу Јагањца Божјег, а ђаволи и духови нечисти беху истерани.

32 И догоди се да ми анђео поново прозбори, говорећи: Погледај! И ја погледах те спазих Јагањца Божјег како

Га људи ухватише. Да, Син Вечног Бога беше осуђен од света и ја видех и сведочим.

33 И ја, Нефи, видех да беше на крст подигнут и погубљен за грехе света.

34 И пошто Га погубише, видех мноштва земаљска где се сабирају за борбу против апостола Јагањчевих, јер тако дванаесторицу назва анђео Господњи.

35 И мноштво земаљско се сабра и ја спазих да су у великој и пространој згради, попут оне зграде коју отац мој беше видео. И поново ми анђео Господњи прозбори, говорећи: Погледај свет и мудрост његову. Да, погледај, сабра се заједно дом Израелов за борбу против дванаесторице апостола Јагањчевих.

36 И догоди се да видех и сведочим да је велика и пространа зграда охолост света. И она паде и пад јој беше силно велик. И поново ми прозбори анђео Господњи, говорећи: Такво ће бити уништење свих племена, колена, језика и народа, који се буду борили против дванаесторице апостола Јагањчевих.

ГЛАВА 12.

Нефи у виђењу види земљу обећања; праведност, безаконје и пад њених становника; долазак Јагањца Божјег међу њих; како ће дванаест ученика и дванаест апостола судити Израелу; одвратно и пр'аво стање оних који ишче-

завају у невери. Око 600.–592. год. пре Христа.

И догоди се да ми анђео рече: Погледај и види потомство своје, а и потомство браће твоје. И ја погледах и спазих земљу обећања. И спазих мноштва људи, да, и то бројна попут песка морског.

2 И догоди се да спазих мноштва сабрана за битку, једна против других. И спазих ратове и гласине о ратовима и велике покоље мачем међу мојим народом.

3 И догоди се да спазих многа покољења како преминуше због сталних ратова и сукоба у земљи. И спазих многе градове, да, толике да их не избројам.

4 И догоди се да видех мрачну сумаглицу на лицу земље обећања. И видех муње и чух громове и потресе и свакојаку ускомешану вику. И видех земљу и стене како пуцају и планине видех како у комадима падају. И видех равнице земаљске које се распукоше, и видех многе градове који потонуше. И видех многе како у огњу горе, и видех многе како на земљу падају, због потреса њеног.

5 И догоди се да пошто видех ово, угледах тамну маглуштину како се повлачи са лица земаљског. И гле, видех мноштва која не беху страдала због великих и страшних судова Господњих.

6 И видех небеса отворена и Јагањца Божјег како силази

са неба. И Он сиђе и показа им се.

7 И видех, такође, и сведочим да Свети Дух сиђе на другу дванаесторицу, а они беху од Бога заређени и изабрани.

8 И анђео ми прозбори, говорећи: Гле дванаесторице ученика Јагањчевих који су изабрани да послужују потомству твоме.

9 И рече ми: Сећаш ли се дванаесторице апостола Јагањчевих? Гле, то су они који ће судити дванаест племена Израелових. Они ће, стога, судити дванаесторици послужитеља од потомства твога, јер сте ви од дома Израеловог.

10 И ових дванаест послужитеља које видиш, судиће потомству твоме. И гле, они су праведни заувек, јер због вере њихове у Јагањца Божјег хаљине су им у Његовој крви избељене.

11 И анђео ми рече: Погледај! И погледах и спазих три покољења како преминуше у праведности, а хаљине њихове беху беле, и то попут оних у Јагањца Божјег. И анђео ми рече: Ови су избељени у крви Јагањчевој због вере своје у Њега.

12 И ја, Нефи, такође, видех многе од четвртог покољења који преминуше у праведности.

13 И догоди се да видех заједно сабрана мноштва земаљска.

14 И анђео ми рече: Гле потомства твога, а и потомства браће твоје.

15 И догоди се да погледах и спазих народ потомства мога сабран у мноштвима против потомства браће моје. И они се сабраше за битку.

16 И анђео ми прозбори, говорећи: Погледај извор воде прљаве који отац твој виде, да, и то реку о којој говораше. А дубине њене, дубине су пакла.

17 А мрачне сумаглице, искушења су ђаволова, која заслепљују очи и отврђују срца деце човечје и одводе их на широке путеве, да страдају и изгубе се.

18 А велика и пространа зграда, коју отац твој виде, ништавна је уобразиља и охолост деце човечје. А дели их велики и страشان бездан, да, и то реч правде Вечног Бога и Месије, који је Јагањац Божји о ком сведочи Свети Дух, од постанка света до овог времена, и од овог времена па надаље и заувек.

19 И док анђео говораше ове речи, погледах и спазих да се потомство браће моје сукоби са потомством мојим, по речи анђеловој, и спазих да због охолости потомства мога и искушења ђаволових, потомство браће моје надвлада народ потомства мога.

20 И догоди се да погледах и спазих да народ потомства браће моје савлада потомство моје. И кренуше они у мноштвима лицем земаљским.

21 И видех их сабране заједно у мноштвима и видех ратове и гласине о ратовима

међу њима. И видех како многа поколења умиру у ратовима и гласинама о ратовима.

22 И анђео ми рече: Гле, ови ће ишчезнути у невери.

23 И догоди се да спазих, пошто беху ишчезли у невери, да посташе таман и мрзак и прљав народ, пун доколице и сваковрсних одвратности.

ГЛАВА 13.

Нефи у виђењу види цркву ђаволову смеиштену међу нејеврејима, откриће и насељавање Америке, губитак многих јасних и драгоценних делова Библије, што за последицу има отпадништво међу нејеврејима, обнову јеванђеља, излазак Светих писама последњих дана и изградњу Сиона. Око 600.–592. год. пре Христа.

И догоди се да ми анђео прозбори, говорећи: Погледај! И ја погледах и спазих многе народе и царства.

2 И анђео ми рече: Шта видиш? А ја рекох: Видим многе народе и царства.

3 А он ми рече: То су нејеврејски народи и царства.

4 И догоди се да међу нејеврејским народима видех оснивање велике цркве.

5 И анђео ми рече: Погледај оснивање цркве која је најодвратнија од свих других цркава, која убија свеце Божје, да, и мучи их и окива, и гвозденим јармом их подјармљује и одводи у ропство.

6 И догоди се да спазих ту велику и одвратну цркву. И

видех ђавола који је њен оснивач.

7 И видех, такође, злато и сребро и свилу и скерлет и фино преден лан и драгоцену одећу. И видех многе блуднице.

8 И анђео ми прозбори, говорећи: Гле, злато и сребро и свила и скерлет и фино преден лан и драгоцену одећа и блуднице, жеље су те велике и одвратне цркве.

9 И уз то ради хвале овога света уништавају свеце Божје и одводе их у ропство.

10 И догоди се да погледах и спазих многе воде, а оне раздвајаху нејевреје од потомства браће моје.

11 И догоди се да ми анђео рече: Гле, гнев Божји је на потомству браће твоје.

12 И ја погледах и спазих неког човека међу нејеврејима, који многим водама беше развојен од потомства браће моје. И спазих Духа Божјега где сиђе и обузе тог човека. И он пође преко многих вода и то ка потомству браће моје која беху у обећаној земљи.

13 И догоди се да спазих Духа Божјега како обузе и друге нејевреје. И они преко многих вода изађоше из ропства.

14 И догоди се да спазих велика мноштва нејевреја у земљи обећања. И спазих гнев Божји који беше на потомству браће моје. И они беху расејани пред нејеврејима и беху ударени.

15 И спазих да је Дух Господњи над нејеврејима и они

напредоваху и стекоше земљу за баштину своју. И спазих да су бели и веома наочити и лепи, попут мога народа пре него што беху погубљени.

16 И догоди се да ја, Нефи, спазих да се нејевреји, који изађоше из ропства, понизише пред Господом и моћ Господња беше са њима.

17 И спазих да се њихови матични нејевреји сабраше заједно на водама, а и на земљи, за борбу против њих.

18 И спазих да је моћ Божја на њима, а исто тако да је гнев Божји на свима онима који се заједно сабраше за борбу против њих.

19 И ја, Нефи, спазих да нејевреји, који из ропства изађоше, беху избављени моћу Божјом из руку свих других народа.

20 И догоди се да ја, Нефи, спазих да они напредују у земљи и спазих неку књигу и она се проносаше међу њима.

21 И анђео ми рече: Знаш ли значење те књиге?

22 А ја му рекох: Не знам.

23 А он рече: Гле, излази она из уста Јевреја. И ја, Нефи, посматрах је, а он ми рече: Књига коју гледаш запис је јеврејски који садржи завете Господње које Он учини са домом Израеловим, а садржи и многа пророштва светих пророка. И то је запис попут уреза на месинганим плочама, само што их нема толико. Ипак, садржи он завете Господње које Он учини са домом Израеловим.

Стога је од велике вредности за нејевреје.

24 И анђео Господњи ми рече: Ти виде да књига излази из уста Јевреја, а како излази из уста Јевреја, садржи пунину јеванђеља Господњег о ком сведочи дванаест апостола. А они сведоче по истини која је у Јагањцу Божјем.

25 Стога, ово излази у чистоћи од Јевреја ка нејеврејима по истини која је у Богу.

26 И пошто то рукама дванаесторице апостола Јагањчевих изађе од Јевреја ка нејеврејима, видиш оснивање велике и одвратне цркве која је одвратнија од свих других цркава. Јер гле, уклонише они из јеванђеља Јагањчевог многе делове који су јасни и најдрагоценији, а уклонише и многе завете Господње.

27 А све то учинише како би изопачили праве путеве Господње, како би очи заслепили и срца отвордули деци човечјој.

28 Стога, видиш како је, пошто та књига прође кроз руке велике и одвратне цркве, много јасног и драгоценог уклоњено из те књиге, а то је књига Јагањца Божјег.

29 А кад то јасно и драгоцено беше уклоњено, пође она до свих народа нејеврејских. А кад оде свим народима нејеврејским, да, па и преко многих вода које ти виде са нејеврејима који изађоше из ропства, видиш – због много тога јасног и драгоценог што беше уклоњено из књиге,

што беше јасно и разумљиво деци човечјој, у складу са јасноћом која је у Јагањцу Божјем – због онога што је уклоњено из јеванђеља Јагањчевог, како се многи спотичу, да, толико да Сотона има велику моћ над њима.

30 Ипак, видиш да нејевреји који изађоше из ропства и беху уздигнути моћу Божјом изнад свих других народа на лицу земље која је изабрана међу свим другим земљама, која је земља за коју се Господ Бог заветова оцу твоме да ће је потомство његово имати за земљу баштине своје, видиш, стога, да Господ Бог неће допустити да нејевреји сасвим униште мешовитост потомства твога, која је међу браћом твојом.

31 Нити ће допустити да нејевреји униште потомство браће твоје.

32 Нити ће Господ Бог допустити да нејевреји заувек остану у том страшном стању заслепљености у ком видиш да јесу, због јасних и најдрагоценијих делова јеванђеља Јагањчевог, који беху ускраћени од стране те одвратне цркве чије оснивање ти виде.

33 Стога, Јагањац Божји рече: Милостив ћу бити нејеврејима, походећи судом великим остатак дома Израеловог.

34 И догоди се да ми анђеол Господњи прозбори, говорећи: Гле, говори Јагањац Божји, пошто походим остатак дома Израеловог – а тај оста-

так о ком говорим је потомство оца твога – стога, пошто их походим судом и ударим их руком нејеврејском, и пошто се нејевреји веома спотакну због најјаснијих и најдрагоценијих делова јеванђеља Јагањчевог које беше ускратила та одвратна црква која је мајка блудничка, говори Јагањац – милостив ћу бити нејеврејима у тај дан, толико да ћу им обелоданити моћу својом пуно од јеванђеља мога, што ће бити јасно и драгоцено, говори Јагањац.

35 Јер, гле, говори Јагањац: Објавићу се потомству твоме да запишу много тога што им будем послуживао, а то ће бити јасно и драгоцено. А кад потомство твоје буде уништено и ишчезне у невери, а тако и потомство браће твоје, гле, биће то скривено да изађе на видело нејеврејима, даром и моћу Јагањчевом.

36 И у њему ће бити записано јеванђеље моје, говори Јагањац, и стена моја и спасење моје.

37 И благословени су они који буду настојали да успоставе Сион мој у тај дан, јер ће имати дар и моћ Светог Духа. А истрају ли до краја биће уздигнути у последњи дан и спашени у вечном царству Јагањчевом. И ко год буде мир објављивао, да, вести радости велике, како ли ће крајни по горама они бити.

38 И догоди се да спазих остатак потомства браће моје, а и књигу Јагањца Божјег

која беше изашла из уста Јевреја, како прелази од нејевреја ка остатку потомства браће моје.

39 И кад она дође до њих спазих друге књиге које изађоше моћу Јагањчевом, од нејевреја ка њима, за уверавање нејевреја и остатка потомства браће моје, а и Јевреја који беху расејани по свом лицу земаљском, да су записи пророка и дванаесторице апостола Јагањчевих истинити.

40 И прозбори ми анђео, говорећи: Ови последњи записи, које ти виде међу нејеврејима доказаће истинитост првих, који су од дванаесторице апостола Јагањчевих и разгласиће се оно јасно и драгоцено што беше из њих уклоњено. И разгласиће се свим коленима, језицима и народу, да је Јагањац Божји Син Вечног Оца и Спаситељ света и да сви људи морају Њему приступити или не могу бити спашени.

41 И морају они доћи по речима које ће бити утврђене устима Јагањчевим, а речи Јагањчеве биће обелодањене у записима потомства твога као и у записима апостола Јагањчевих. Стога ће се оба сјединити у један, јер један је Бог и један Пастир над целом земљом.

42 И долази време да ће се Он објавити свим народима, и Јеврејима, а и нејеврејима. И пошто се објави Јеврејима, а такође и нејеврејима, онда

ће се објавити нејеврејима, а такође и Јеврејима, и последњи ће бити први, а први последњи.

ГЛАВА 14.

Анђео говори Нефију о благословима и проклетствима која ће пасти на нејевреје – Постоје само две цркве: Црква Јагањца Божјег и црква ђаволова – Свеци Божји прогоњени су у свим народима од стране велике и одвратне цркве – Апостол Јован ће писати о крају света. Око 600.–592. год. пре Христа.

И догодиће се да, послушају ли нејевреји Јагањца Божјег, у тај дан, Он ће им се објавити речју, а и моћу, самим делом ради уклањања камена спотицања њиховог.

2 И не отврдну ли срца своја против Јагањца Божјег, биће убројани међу потомство оца твога. Да, биће убројани међу дом Израелов и биће заувек благословен народ у обећаној земљи. Неће више бити бацани у ропство и дом Израелов више неће бити измешан.

3 И та велика јама што је за њих ископа та велика и одвратна црква, коју основаше ђаво и деца његова, како би душе људске могли у пакао одвести – да, та велика јама која беше ископана за уништење људи, биће испуњена онима који је ископаше за своје потпуно уништење, говори Јагањац Божји, не за уништење душе, осим ако не

буде бачена у њу, у тај пакао који краја нема.

4 Јер гле, то је у складу са ропством ђаволовим, а и у складу са правдом Божјом, за све оне који пред Њим буду чинили opakост и одвратност.

5 И догоди се да анђео прозбори мени, Нефију, говорећи: Ти виде да ће нејеврејима, покају ли се, бити добро, а знаш и о заветима Господњим дому Израеловом, и чу, уз то, да ко год се не покаје, мора страдати.

6 Зато, јао нејеврејима отврдну ли срца своја против Јагањца Божјег.

7 Јер долази време, говори Јагањац Божји, када ћу обавити велико и чудесно дело међу децом човечјом, дело које ће вечно трајати, овако или онако – или их приклонити миру и животу вечном или их препустити тврдоћи срца њихових и заслепљености умова њихових да буду бачени у ропство, а и у уништење, и временско и духовно, у складу са ропством ђаволовим о ком говораш.

8 И догоди се да ми анђео, кад изговори ове речи, рече: Сећаш ли се завета Очевих дому Израеловом? Ја му рекох, да.

9 И догоди се да ми рече: Погледај и види ту велику и одвратну цркву која је мајка свих одвратности, чији оснивач је ђаво.

10 И рече ми: Гле, има само две цркве. Једна је Црква

Јагањца Божјег, а друга је црква ђаволова. Стога, ко год не припада Цркви Јагањца Божјег припада тој великој цркви која је мајка одвратности, а она је курва целе земље.

11 И догоди се да погледах и спазих курву целе земље и сећаше она на многим водама и имаше власт над свом земљом, међу свим народима, коленима, језицима и људима.

12 И догоди се да спазих цркву Јагањца Божјег, а беше она малобројна због opakости и одвратности курве која сећаше над многим водама. Спазих, пак, да је Црква Јагањчева, а то беху свеци Божји, такође, по свом лицу земаљском. А власт њихова на лицу земаљском беше мала због opakости велике курве коју видех.

13 И догоди се да спазих како велика мајка одвратности прикупи мноштва по целом лицу земаљском, међу свим народима нејеврејским, за борбу против Јагањца Божјег.

14 И догоди се да ја, Нефи, спазих моћ Јагањца Божјег како силази на свеце Цркве Јагањчеве и на заветни народ Господњи који беше расејан по свом лицу земаљском. И беху они наоружани праведношћу и моћу Божјом у слави великој.

15 И догоди се да спазих како се гнев Божји изли на ту велику и одвратну цркву, толико да беху ратови и гласине о

ратовима међу свим племенима и коленима земаљским.

16 И пошто настадоше ратови и гласине о ратовима међу свим народима који припадаху мајци одвратности, анђео ми прозбори, говорећи: Гле, гнев Божји је на мајци блудничкој, и гле, ти све то видиш.

17 И кад дође дан да се гнев Божји излије на мајку блудничку, која је велика и одвратна црква целе земље, чији оснивач је ђаво, тада ће, у тај дан, дело Очево отпочети на припремању пута за испуњење завета Његових које учини своме народу који је од дома Израеловог.

18 И догоди се да ми анђео прозбори, говорећи: Погледај!

19 И ја погледах и спазих неког човека, а беше он обучен у беле хаљине.

20 И анђео ми рече: Погледај, један од дванаесторице апостола Јагањчевих.

21 Гле, он ће видети и записати остатак овога, да, и много тога што беше.

22 А писаће и о крају света.

23 Стога, оно што ће он записати праведно је и истинито. И гле, записано је то у књизи коју ти спази како излази из уста Јевреја. А у време кад то изађе из уста Јевреја, или у време кад књига изађе из уста Јевреја, оно што беше записано беше јасно и чисто и врло драгоцено и лако за разумевање свим људима.

24 И гле, оно што ће овај апостол Јагањчев записати

јесте много тога што ти виде. И гле, остатак ћеш видети.

25 Али оно што ћеш видети после овога не записуј, јер Господ Бог зареди апостола Јагањца Божјег да то запише.

26 А и другима који беху показа све то и они то записаше. И запечаћено је то да изађе на видело у чистоћи својој, у складу са истином која је у Јагањцу, у време одређено од Господа, за дом Израелов.

27 И ја, Нефи, чух и сведочим да је име апостола Јагањчевог Јован, по речи анђела.

28 И гле, мени, Нефију, забрањено је да запишем остатак онога што видех и чух. Стога, оно што записах довољно ми је, а записах само мали део онога што видех.

29 И сведочим да видех оно што отац мој виде, а анђео ме Господњи са тим упозна.

30 А сада завршавам казивање о ономе што видех док бях у духу однешен. И премда није записано све оно што видех, оно што записах истинито је. И то јесте тако. Амен.

ГЛАВА 15.

Лехијево потомство треба да прими јеванђеље од нејевреја у последње дане – Сабирање Израела пореди се са маслином чије ће природне гране поново бити накалемљене – Нефи тумачи виђење дрвета живота и говори о правди Божјој при одвајању opakих од праведних. Око 600.–592. год. пре Христа.

И догоди се да пошто ја, Нефи, бејаш однешен у духу и видех све то, вратих се до шатора оца свога.

2 И догоди се да спазих браћу своју и они се међусобно свађаху у погледу на оно што им отац мој беше говорио.

3 Јер он им заиста говораше много тога великог што је тешко разумљиво уколико човек не би Господа питао. А пошто беху отврднули срца своја, не гледаху на Господа као што би требало.

4 И ево, ја, Нефи, растужих се због тврдоће срца њихових, а и због онога што видех, а знадох да се то неизбежно мора догодити, због велике опакости деце човечје.

5 И догоди се да посустах због невоља својих, јер сматрах да су невоље моје веће од свега, због уништења мога народа, јер видех пад њихов.

6 И догоди се да, пошто задобих снагу, прозборих браћи својој желећи да од њих сазнам разлог њихових препирки.

7 А они рекоше: Гле, не можемо разумети речи које отац наш говораше о природним гранама маслиновим, а и о нејеврејима.

8 А ја им рекох: Јесте ли питали Господа?

9 А они ми рекоше: Нисмо, јер Господ нас ни са чим таквим не упозна.

10 Гле, ја им рекох: Како то да се не држите заповести Господњих? Како то да хоћете

да страдате због тврдоће срца својих.

11 Не памтите ли оно што Господ рече? – Не отврднете ли срца своја и будете ли ме питали са вером, верујући да ћете примити, марљиво држећи заповести моје, то ће вам заиста бити обзнањено.

12 Гле, кажем вам да дом Израелов беше упоређен са маслином, посредством Духа Господњег који беше у оцу нашем. И гле, нисмо ли ми одломљени од дома Израеловог и нисмо ли ми огранак дома Израеловог?

13 А сад, оно што наш отац мишљаше о калемљењу природних грана кроз пунину нејевреја, јесте да, у последње дане, када потомство наше ишчезне у невери, да, током много година, и много покољења после објављивања Месије у телу деци човечјој, тада ће пунина јеванђеља Месијеиног допрети до нејевреја, а од нејевреја остатку потомства нашег.

14 И у тај дан ће остатак потомства нашег сазнати да су од дома Израеловог и да су заветни народ Господњи. И тада ће знати и доћи до познања о прецима својим и, такође, до познања о јеванђељу Откупитеља свога, које по Њему беше послужено очевима њиховим. Стога ће они доћи до познања о Откупитељу своме и о суштини учења Његовог, да могу знати како да дођу к Њему и буду спашени.

15 И неће ли се тада, у тај дан, радовати и хвалу дати своме вечном Богу, стени својој и спасењу своме? Да, и неће ли, у тај дан, примити снагу и негу са правог чокота? Да, неће ли прићи правом стаду Божјем?

16 Гле, кажем вам, да, биће опет поменути међу домом Израеловим. Биће накалењени, као природна грана маслинова, на праву маслину.

17 И то је оно на шта мисли отац наш. И он мисли да се то неће догодити све док их нејевреји не расеју. И мисли да ће то доћи преко нејевреја, да би Господ нејеврејима показао своју моћ, пошто ће бити одбачен од стране Јевреја, или од дома Израеловог.

18 Стога, отац наш не говораше само о нашем потомству, него и о целом дому Израеловом, указујући на завет који ће се испунити у последње дане, завет који Господ учини оцу нашем Авраму, говорећи: Потомством твојим сва колена земаљска биће благословена.

19 И догоди се да им ја, Нефи, много о томе говораш. Да, говораш им о обнови Јевреја у последње дане.

20 И почех им речима Исајиним, који говораше о обнови Јевреја, или дома Израеловог, а кад се обнове неће више бити измешани, нити ће опет бити расејани. И догоди се да говораш многе речи браћи својој, те се они помирише и понизише пред Господом.

21 И догоди се да ми опет проговорише, говорећи: Шта значи оно што отац наш виде у сну? Шта значи дрво које ти виде?

22 А ја им рекох: Оно представља дрво живота.

23 А они ми рекоше: Шта значи шипка гвоздена коју отац наш виде, која води до дрвета живота?

24 А ја им рекох да је то реч Божја. И који год послушају реч Божју и чврсто је се буду држали, неће никада страдати, нити их могу савладати и заслепити искушења и распаљене стреле противника, да их до уништења доведу.

25 Стога их ја, Нефи, опомињах да се осврћу на реч Господњу. Да, опомињах их свим снагама душе своје и свим способностима које поседујем, да се осврћу на реч Божју и сете се да држе заповести Његове увек и у свему.

26 А они ми рекоше: Шта значи река водена коју виде отац наш?

27 А ја им рекох да је вода, коју отац наш виде, прљавштина. А ум његов толико беше заокупљен другим стварима да он не спази прљавштину воде.

28 И рекох им да је то страшан бездан који опаке раздваја од дрвета живота, а и од светаца Божјих.

29 И рекох им да то представља тај страшан пакао за који ми анђео рече да је припремљен за опаке.

30 И рекох им да отац наш,

такође, виде да правда Божја дели опаке од праведних, а сјај њен беше попут сјаја распламсалог огња који се диже до Бога у веке векова и краја нема.

31 А они ми рекоше: Значи ли то мучење тела у дане провере, или то значи коначно стање душе после смрти земаљског тела, или говори о ономе што је временско?

32 И догоди се да им рекох да је то слика и временског и духовног. Јер доћи ће дан када им се мора судити за дела њихова, да, и то дела учињена од стране земаљског тела, у њиховим данима провере.

33 Стога, умру ли у опако-сти својој, такође морају бити одбачени по оном што је духовно, што се односи на праведност. Стога, морају бити доведени да стану пред Бога да им се суди за дела њихова. А ако су им дела прљава морају они бити прљави, а ако су прљави тада никако не могу боравити у царству Божјем. Када би тако било и царство Божје би морало бити прљаво.

34 Али гле, кажем вам, царство Божје није прљаво и ништа нечисто не може ући у царство Божје. Стога, мора постојати место прљавштине припремљено за оно што је прљаво.

35 И место је припремљено, да, и то онај страшан пакао о ком говорих, а ђаво га припреми. Стога је крајње стање

душа људских или да бораве у царству Божјем, или да буду одбачени због оне правде о којој говорих.

36 Стога, опаки су одбијени од праведних, а и од дрвета живота чији плод је најдрагоценији и најпожељнији од свих других плодова. Да, а то је највећи од свих дарова Божјих. И тако говорих браћи својој. Амен.

ГЛАВА 16.

Опаки тешко прихватају истину – Лехијеви синови жене се кћерима Исмаиловим – Лијахона усмерава њихов пут кроз дивљину – Поруке од Господа се с времена на време исписују на лијахони – Исмаило умире; његова породица гунђа због невоља. Око 600.–592. год. пре Христа.

И догоди се тада, да пошто ја, Нефи, бејех завршио казивање браћи својој, гле, они ми рекоше: Тешке нам речи објави, више него што можемо поднети.

2 И догоди се да им рекох да знам да тешке речи говорих против опаких у складу са истином, а праведне оправдах и посведочих да ће бити уздигнути у последњи дан. Стога, кривци тешко прихватају истину, јер их она засеца до саме сржи.

3 И сада, браћо моја, кад бисте били праведни и били вољни да послушате истину и осврнете се на њу, да бисте могли усправно ходати

пред Богом, не бисте тада због истине гунђали и говорили: Тешке речи против нас говориш.

4 И догоди се да ја, Нефи, са свом марљивошћу опомињах браћу своју да држе заповести Господње.

5 И догоди се да се они понижише пред Господом, толико да имадох радост и велику наду за њих да ће ходати путевима праведности.

6 Ево, све то беше речено и учињено док отац мој борављаше у шатору у долини коју назва Лемуило.

7 И догоди се да ја, Нефи, узех једну од кћери Исмаилових за жену, а и браћа моја узеше кћери Исмаилове за жене. И Зорам, такође, узео најстарију кћер Исмаилову за жену.

8 И тако отац мој испуни све заповести Господње које му беху дате. А и ја, Нефи, бејаш веома благословен од Господа.

9 И догоди се да глас Господњи ноћу говораше оцу моме и заповеди му да се изјутра упути у дивљину.

10 И догоди се да кад отац мој изјутра уста и пође према вратима шатора, на велико запрепашћење своје спази на земљи заобљену куглу нарочите израде, а беше она од финог месинга. И унутар кугле беху два вретена, једно показиваше пут којим морамо ићи у дивљину.

11 И догоди се да скуписмо све ствари које је требало

понети у дивљину, и све што преостаде од намирница наших које нам Господ даде. И узесмо семење сваке врсте да га у дивљину понесемо.

12 И догоди се да узесмо шаторе своје и отпутовасмо у дивљину преко реке Ламан.

13 И догоди се да путовасмо током четири дана, скоро јужно – југоисточним смером, и поново разапесмо шаторе своје. А место назвасмо Шазер.

14 И догоди се да узесмо лукове своје и стреле своје и изађосмо у дивљину да уловимо нешто за храну породицама својим. И пошто уловисмо нешто за храну породицама својим вратисмо се опет породицама својим у дивљину, до места Шазер. И поново изађосмо у дивљину, следећи исти правац, држећи се најплоднијих крајева дивљине који беху уз границе близу Црвеног мора.

15 И догоди се да путовасмо током много дана, ловећи успут за храну, луковима својим и стрелама својим и каменовима својим и праћкама својим.

16 И пратисмо путоказ кугле која нас вођаше у плодније пределе дивљине.

17 И пошто путовасмо током много дана, разапесмо шаторе своје на неко време да бисмо се опет одморили и набили храну за породице своје.

18 И догоди се да кад ја, Нефи, пођох да уловим нешто за храну, гле, сломих лук

свој који беше израђен од финог челика. И пошто сломих лук свој, гле, браћа се моја расрдише на мене због губитка лука мога, јер не набависмо храну.

19 И догоди се да се вратисмо без хране породицама својим и пошто беху преморени због путовања свога, трпљаху много због оскудице у храни.

20 И догоди се да Ламан и Лемуило и синови Исмаилови почеше веома гунђати због својих патњи и невоља у дивљини, а и отац мој поче гунђати против Господа Бога свога. Да, и сви они беху веома жалосни, толико да гунђаху против Господа.

21 Ево, догоди се да ја, Нефи, пошто бејаш ожалостен од стране браће своје због губитка лука свога, а лукови њихови изгубише савитљивост, постаде веома тешко, да, толико да не могасмо храну набавити.

22 И догоди се да ја, Нефи, говорих много браћи својој, јер они опет отврднуше срца своја, толико да се жаљаху на Господа Бога свога.

23 И догоди се да ја, Нефи, израдох лук од дрвета, а од правог прута стрелу. Наоружах се, дакле, луком и стрелом, праћком и камењем. И рекох оцу своме: Куда да идем да набавим храну?

24 И догоди се да он упита Господа, јер се беху понизили због речи мојих, јер им много тога рекох снагом душе своје.

25 И догоди се да глас Господњи допре до оца мога. И беше он искрено укорен због гунђања свога против Господа, толико да беше пао у дубоку жалост.

26 И догоди се да му глас Господњи рече: Погледај куглу и види оно што је написано.

27 И догоди се да када отац мој спази оно што на кугли беше исписано, уплаши се и уздрхта веома, а и браћа моја и синови Исмаилови и жене наше.

28 И догоди се да ја, Нефи, спазих да казаљке које у кугли беху делују у складу са вером и марљивошћу и пажњом коју им указивасмо.

29 А на њима беше исписан нови запис, који беше јасан за читање, који нам даваше разумевање у погледу на путеве Господње. И беше писан и мењан с времена на време, у складу са вером и марљивошћу коју му указивасмо. И тако видимо да Господ малим средствима може извести велика дела.

30 И догоди се да се ја, Нефи, попех на врх горе, према смеру датом на кугли.

31 И догоди се да убих дивљачи толико да набавих храну за породице наше.

32 И догоди се да се вратих до шатора наших, носећи дивљач коју бејаш убио. И ево, кад спазише да набавих храну, како велика беше радост њихова! И догоди се да се понизише пред Господом и хвале Му исказаше.

33 И догоди се да се поново запутисмо, путујући скоро истим смером као у почетку. И пошто путовасмо током много дана, опет разапесмо шаторе своје да бисмо се могли задржати неко време.

34 И догоди се да Исмаило умре и беше покопан у месту које се зваше Нахом.

35 И догоди се да кћери Исмаилове веома туговаху због губитка оца свога и због невоља својих у дивљини, и гунђаху против оца мога што их изведе из земље јерусалимске, говорећи: Отац наш је мртав, да, а ми лутасмо дивљином и трпесмо многе невоље, глад, жеђ и умор. И после свих ових патњи морамо од глади страдати у дивљини.

36 И тако оне гунђаху против оца мога, а и против мене. И пожелеше да се поново врате у Јерусалим.

37 И Ламан рече Лемуилу, а и синовима Исмаиловим: Гле, погубимо оца свога, а и брата нашег Нефија који преузе на себе да буде владар и учитељ нама, који смо његова старија браћа.

38 Ево, он каже да Господ говараше са њим, а и да му анђели послуживаху. Али гле, знамо да нас лаже, а то нам говори и чини много тога лукавствима својим како би обмануо очи наше, мислећи, ваљда, да нас може одвести у неку непознату дивљину, а пошто нас одведе, мисли да учини себе царем и владарем

над нама да би са нама чинио према својој вољи и жељи. И на тај начин брат мој Ламан подбуњиваше срца њихова на срџбу.

39 И догоди са да Господ беше са нама, да, управо глас Господњи допре и рече им многе речи, и укори их веома. И пошто беху укорени гласом Господњим, одвратише срџбу своју и покајаше се за грехе своје, толико да нас Господ поново благослови храном, те не страдасмо.

ГЛАВА 17.

Нефи добија заповест да изгради лађу – Његова браћа му се супротстављају – Он их опомиње препричавајући историју Божјих поступака са Израелом – Нефи је испуњен моћу Божјом – Његовој браћи забрањено је да га додирну из страха да се не сасуше попут суве трске. Око 592.–591. год. пре Христа.

И догоди се да се поново упутисмо у дивљину. И од тог времена путовасмо скоро према истоку. И путовасмо и пробијасмо се кроз велику невољу у дивљини. И жене наше рађаху децу у дивљини.

2 И тако велики беху благослови Господњи на нама, да док живесмо у дивљини на месу сировом, жене наше обилно дојаху децу своју, и беху снажне, да, и то попут мушкараца. И почеше да подносе путовање без гунђања.

3 И тако видимо да се заповести Господње морају испунити. И ако деца човечја држе заповести Божје, Он их заиста негује и јача и обезбеђује средства којима могу остварити оно што им Он заповеди. Он, дакле, беше обезбедио средства за нас док пребивасмо у дивљини.

4 А пребивасмо током много година, да, и то осам година у дивљини.

5 И дођосмо до земље коју назвасмо Изобиље, због много воћа а и меда дивљег. А све то беше припремљено од Господа да не страдамо. И спазисмо море које назвасмо Иреантум, чије тумачење је многе воде.

6 И догоди се да разапесмо шаторе своје покрај обале морске. И премда претрпесмо многе невоље и многе потешкоће, да, и то толико да их не можемо све записати, бејасмо веома радосни кад дођосмо до обале морске, а место назвасмо Изобиље, због много воћа његовог.

7 И догоди се да пошто ја, Нефи, бејех у земљи Изобиље током много дана, дође ми глас Господњи, говорећи: Устани, и пођи на гору. И догоди се да устадох и пођох на гору и завах Господу.

8 И догоди се да ми Господ прозбори, говорећи: Сагради лађу, на начин који ти ја покажем, да преведем људе твоје преко ових вода.

9 А ја рекох: Господе, куда да идем да бих пронашао

руду за топљење, да бих могао да израдим оруђе и саградим лађу на начин који ми Ти покажа?

10 И догоди се да ми Господ рече куда треба да идем да бих пронашао руду да бих могао да израдим оруђе.

11 И догоди се да ја, Нефи, од кожа животињских израдох мехове да огањ распирим. И пошто бејех израдио мехове како бих могао огањ распиривати, креснух каменом о камен да огањ упалим.

12 Јер Господ до тада, док дивљином путовасмо, не беше допуштао да много палимо огањ, јер рече: Учинићу да ти храна буде слатка, а да је не куваш.

13 И бићу вам, такође, светло у дивљини и припремићу пут пред вама, будете ли држали заповести моје. Стога, уколико будете држали заповести моје бићете вођени ка обећаној земљи и знаћете да сам ја тај који вас води.

14 Да, и Господ још рече: Пошто стигнете у обећану земљу знаћете да ја, Господ, јесам Бог и да вас ја, Господ, избавих од уништења, да, да вас ја изведох из земље јерусалимске.

15 Стога, ја, Нефи, настојох да држим заповести Господње и опомињах браћу своју на верност и марљивост.

16 И догоди се да израдох оруђе од руде коју из стене истопих.

17 А кад браћа моја видеше да се спремам да лађу градим,

почеше гунђати против мене, говорећи: Брат наш је будала, јер мисли да може да сагради лађу. Да, и мисли да може да преплови ове велике воде.

18 И тако се браћа моја жаљаху на мене и пожелеше да не раде, јер не вероваху да могу да саградим лађу, нити хтедоше да верују да бејаш поучен од Господа.

19 И ево, догоди се да се ја, Нефи, веома ражалостих због тврдоће срца њихових. А сада, када видеше да се почех жалостити обрадоваше се у срцима својим, толико да се почеше радовати због мене, говорећи: Знадосмо да не можеш да саградиш лађу, јер знадосмо да ти недостаје разум. Стога, не можеш да извршиш тако велико дело.

20 И ти си, попут оца нашег, заведен будаластом уобразиљом срца његовог. Да, изведе нас он из земље јерусалимске и много година лутасмо дивљином, и жене наше мучаху се трудне, и рађаху децу у дивљини, и подношаху све осим смрти. И боље би било да помреше пре него што напустише Јерусалим, него што поднеше невоље ове.

21 Гле, толико година трпесмо у дивљини, а то време могосмо уживати на имањима својим и у земљи баштине своје. Да, и могосмо бити срећни.

22 И знамо да је народ, који беше у земљи јерусалимској, праведан народ, јер држаху одредбе и судове Господње и

све заповести Његове у складу са законом Мојсијевим. Стога, знамо да су праведан народ, а отац наш их осуди, а нас заведе јер послушасмо речи његове. Да, и брат наш је попут њега. И таквим речима браћа моја гунђаху и жаљаху се на нас.

23 И догоди се да им ја, Нефи, прозборих, говорећи: Верујете ли да би очеви наши, који беху синови Израелови, били избављени из руку Египћана да не послушаше речи Господње?

24 Да, сматрате ли да би били изведени из сужањства да Господ не заповеди Мојсију да их из сужањства изведе?

25 Ево, знате да синови Израелови беху у сужањству и знате да беху оптерећени пословима које тешко подношаху. Знате, стога, да је за њих морало бити добро да буду изведени из сужањства.

26 Сада знате да Господ заповеди Мојсију да учини то велико дело. И знате да се речју његовом воде Црвеног мора разделише тамо-амо и они по сувом прођоше.

27 Већ знате да се Египћани, који беху војске фараонове, утопише у Црвеном мору.

28 А знате и да се маном храњаху у дивљини.

29 Да, и знате да Мојсије, речју својом, по моћи Божјој која беше у њему, удари по стени те вода потече како би деца Израелова могла жеђ угасити.

30 И премда их вођаше

Господ Бог њихов, Откупитељ њихов, идући пред њима, водећи их дању и дајући им светло ноћу и чинећи им све оно што је човеку потребно да прими, ипак отврднуше срца своја и заслепише умове своје и говораху против Мојсија и против правог и живог Бога.

31 И догоди се да их Он уништи по речи својој, и по речи својој их вођаше, и по речи својој за њих све чињаше. И ништа не беше учињено осим по речи Његовој.

32 И пошто пређоше реку Јордан, учини их тако моћнима да истераше децу те земље, да, расејаше их до уништења.

33 И сад, сматрате ли да деца те земље, која беху у земљи обећања, која беху протерана од отаца наших, сматрате ли да беху праведна? Гле, кажем вам, нипошто.

34 Сматрате ли да би очеви наши били бољи избор од њих да беху праведни? Кажем вам, нипошто.

35 Гле, Господ свако тело сматра једнаким. Онај који је праведан повлашћен је код Бога. Али гле, ови људи одбацише сваку реч Божју и сазреше у безакоњу и пунина гнева Божјег беше на њима. И Господ прокле земљу за њих, а благослови је за очеве наше. Да, прокле је за њих на уништење њихово, а благослови је за очеве наше да би моћ имали над њом.

36 Гле, Господ створи земљу

да буде настањена, и децу своју створи да је поседују.

37 И праведан народ уздиже, а опаке народе уништава.

38 И праведне води у земље драгоцене, а опаке уништава и њих ради земљу проклиње.

39 Он влада високо на небесима јер је престоље Његово, а ова земља је подножје Његово.

40 И љуби оне који су вољни да им Он буде Бог. Гле, љубљаше Он очеве наше и завете им чињаше, да, и то са Аврамом, Исаком и Јаковом, и сећаше се завета које беше учинио. Стога их изведе из земље египатске.

41 И кажњаваше их у дивљини шибом својом, јер отврднуше срца своја, баш као и ви. И кажњаваше их Господ због безакоња њиховог. Посла међу њих змајеве огњене, крилате. Пошто беху изуједани, Он припреми пут како би могли бити исцељени. А сав труд који је требало извршити беше да гледају. А због једноставности пута, или лакоће његове, беше много оних који страдаху.

42 И мада с времена на време отврднуше срца своја и ружаху Мојсија, а и Бога, ипак знате да неупоредивом моћу Његовом беху одведени у земљу обећања.

43 И ево, после свега овог, дође време да посташе опаки, да, скоро до зрелости. И не знам нису ли сада пред уништењем, јер засигурно знам да мора доћи дан када морају

бити уништени, осим мало њих који ће бити одведени у ропство.

44 Стога, Господ заповеди оцу моме да оде у дивљину. И Јевреји му, такође, настојаху живот одузети, да, и ви му, такође, настојасте живот одузети. Стога, убице сте у срцима својим и њима сте налик.

45 Хитри сте да безакоње чините али спори да се сетите Господа Бога свога. Видесте анђела и он вам говораше. Да, чувсте глас његов с времена на време. И он вам говораше тихим, слабим гласом, али ви отуписте осећаје своје те не могосте осетити речи његове. Он вам, стога, говораше гласом грмљавине, услед ког се земља потресе као да ће се напола раставити.

46 И такође знате да моћу речи своје свемогуће може учинити да земља нестане, да, и знате да речју својом може неравно поравнати а равнине распукнути. О, како онда можете бити тако тврди у срцима својим?

47 Гле, душа ми се јадом раздире због вас и срце ме боли. Плашим се да не будете заувек одбачени. Гле, испуњен сам Духом Божјим, толико да ми обличје снаге нема.

48 И ево, када изговорих ове речи, догоди се да се разљутише на мене и пожелеше да ме баце у дубине морске. А када приступише да на мене ставе руке своје прозборих им, говорећи: У име Свемогу-

ћег Бога заповедам вам да ме не дотичете, јер сам моћу Божјом испуњен, толико да ми тело гори. И ко год стави на мене руке своје осушиће се попут трске суве. И биће ништаван пред моћу Божјом, јер Бог ће га ударити.

49 И догоди се да им ја, Нефи, рекох да не гунђају више против оца свога, нити да мени помоћ ускраћују, јер ми Бог заповеди да саградим лаћу.

50 И рекох им: Уколико ми Бог заповеди да учиним све, могао бих то учинити. Заповеди ли ми да кажем води овој, буди земља, била би земља. И кад бих рекао тако, тако би било.

51 И сада, ако Господ има тако велику моћ и изведе толика чуда међу децо човечјом, како то да не може мене поучити да саградим лаћу?

52 И догоди се да ја, Нефи, рекох много тога браћи својој, тако да се постидеше и не могаху се са мном препирати, нити се усудише да ставе руке своје на мене, нити да ме прстом такну, и то током много дана. Не усудише се то учинити како се не би преда мном осушили, тако моћан беше Дух Божји. И тако то на њих беше деловало.

53 И догоди се да ми Господ рече: Пружи поново руку браћи својој и они се неће осушити пред тобом, али ћу их продрмати, говори Господ, а то ћу учинити да знају да сам ја Господ Бог њихов.

54 И догоди се да испружих руку своју према браћи својој и они се не осушише пре-
да мном, али их Господ прод-
дра и то по речи коју беше
рекао.

55 И ево, они рекоше:
Знамо са сигурношћу да је
Господ са тобом, јер знамо да
је моћ Господња оно што нас
продра. И падоше пред
мене и хтедоше да ми се по-
клоне, али им не допустих,
говорећи: Ваш сам брат, да, и
то ваш млађи брат. Клањајте
се, стога, Господу Богу своме
и поштујте оца свога и мајку
своју да вам се продуже дани
у земљи коју ће вам Господ
Бог ваш дати.

ГЛАВА 18.

*Лађа је завршена – Помиње се
рођење Јакова и Јосифа – Дружи-
на се укрцава за обећану земљу –
Синови Исмаилови и њихове жене
придружују се банчењу и побуни
– Нефи је везан, а лађу враћа
страшна бура – Нефи је ослобо-
ђен, а његовом молитвом олуја
је заустављена – Људи стижу у
обећану земљу. Око 591.–589.
год. пре Христа.*

И догоди се да се поклонеше
Господу и пођоше са мном и
обрађивасмо дебла нарочи-
том израдом. А Господ ми с
времена на време показива-
ше начин на који да обрадим
дебло за лађу.

2 Ево, ја, Нефи, не обрађивах
дебла на начин од људи нау-
чен, нити градих лађу на

начин на који људи чине, већ
је градих на начин који ми
Господ показа. Дакле, не
беше то на начин на који
људи чине.

3 И ја, Нефи, често одлажах
на гору и често се мољах
Господу, стога ми Господ по-
каза велике ствари.

4 И догоди се да пошто
заврших лађу, по речи Го-
сподњој, видеше браћа моја
да је добра и да је њена израда
изврсна. Стога се поново по-
низише пред Господом.

5 И догоди се да глас Господ-
њи дође оцу моме да устане-
мо и сиђемо у лађу.

6 И догоди се да изјутра,
пошто све припремисмо,
пуно воћа и мяса из дивљине
и меда у изобилју и намирни-
це у складу с оним што нам
Господ заповеди, сиђосмо у
лађу са свим теретом својим
и семењем својим и са свим
стварима које понесмо са со-
бом, свако према годинама
својим. Сиђосмо, дакле, сви у
лађу са женама својим и де-
цом својом.

7 И ево, оцу моме родише
се два сина у дивљини. Ста-
рији се зваше Јаков а млађи
Јосиф.

8 И догоди се да, пошто сви
сиђосмо у лађу и са собом
понесмо све намирнице своје
и ствари за које нам беше за-
повеђено, отиснусмо се на
море, а ветар нас тераше пре-
ма обећаној земљи.

9 И пошто бејасмо ветром
терани током много дана,
гле, браћа моја и синови

Исмаилови, а и жене њихове, почеше се забављати, толико да стадоше плесати и певати и говорити са много простоте, да, чак заборавише којом моћу беху дотле доведени. Да, узнесоше се до крајње простоте.

10 И ја, Нефи, почех веома да се плашим да се Господ не разљути на нас и не удари нас због безакоња нашег, те да нас прогутају дубине морске. Стога им ја, Нефи, почех говорити са пуно разборитости. Али гле, они се разљутише на мене, говорећи: Нећемо да наш млађи брат буде владар над нама.

11 И догоди се да ме Ламан и Лемуило ухватише и везаше конопцима и поступаху са мном са пуно грубости. Ипак, Господ то допусти да покаже моћ своју, да се испуни реч Његова коју рече о opakима.

12 И догоди се да, пошто ме везаше толико да се не могах ни померити, компас који Господ припреми, преста радити.

13 Стога, не знадоше куда лађу да управе, те се подиже страшна олуја, да, велика и страшна бура, те током три дана бејасмо водом назад ношени. И они се почеше веома плашити да се не утопе у мору. Ипак ме не одвезаше.

14 А четвртог дана, у који бејасмо ношени назад, бура поче бивати веома јака.

15 И догоди се да нас готово прогуташе дубине морске. И пошто током четири дана

бејасмо натраг ношени, браћа моја почеше увиђати да су судови Божји над њима и да морају страдати уколико се не покају за безакоње своје. Стога ми приђоше и одвезаше везе које беху на зглобовима мојим, и гле, беху они веома натекли. А и глежњеви моји беху много натекли и беху врло болни.

16 Ипак, ослоних се ја на Бога и хвалих га цео дан и не гунђах против Господа због невоља својих.

17 Ево, отац мој, Лехи, рече много тога њима, а и синовима Исмаиловим. Али, гле, изустише они много претњи свакоме ко би се за мене заузимао. А родитељи моји, како беху остарели и пошто претрпеше много туге због деце своје, беху оборени, да, и то на болесничке постеље своје.

18 Због туге своје и пуно жалости и безакоња браће моје беху доведени до тога да готово напусте овај живот и сусретну се са Богом својим. Да, седе косе њихове беху спремне да се положије те легну дубоко у прах. Да, чак беху близу да са жалошћу буду бачени у гроб водени.

19 А и Јаков и Јосиф, како беху млади и беше им потребно много неге, беху тужни због невоља мајке своје. А и жена моја сузама својим и молитвама, па и деца моја, не смекшаху срца браће моје да ме одвежу.

20 И ништа до моћи Божје

која им уништењем запрети не могаше смекшати срца њихова. Стога, када видеше да ће их дубине морске прогутати, покајаше се за оно што беху учинили, толико да ме одвезаше.

21 И догоди се да, пошто ме одвезаше, гле, узех компас и он проради како пожелех. И догоди се да се помолих Господу и пошто се бејаш помолио ветрови престаше и олуја преста и наста велика тишина.

22 И догоди се да ја, Нефи, управљах лађом те поново заплвисмо према обећаној земљи.

23 И догоди се да пошто бејасмо пловили током много дана, дођосмо у обећану земљу, и искрцасмо се на земљу и шаторе своје разапесмо и назвасмо је обећаном земљом.

24 И догоди се да почесмо земљу обрађивати и почесмо семење сејати. Да, положисмо у земљу сво семење своје које бејасмо донели из земље јерусалимске. И догоди се да оно веома нарасте. Бесмо, дакле обилно благословени.

25 И догоди се да у земљи обећања открисмо, док дивљином путовасмо, да у шумама има дивљачи сваке врсте, и крава и во, и магарац и коњ, и коза и дивокоза, и сваковрсне дивље животиње које беху од користи људима. И пронађосмо сваковрсну руду, и злата и сребра и бакра.

ГЛАВА 19.

Нефи израђује плоче од руде и бележи историју свога народа – Бог Израелов ће доћи шест стотина година од времена кад Лехи напусти Јерусалим – Нефи говори о Његовим патњама и распећу – Јевреји ће бити презрени и расејани до у последње дане када ће се вратити Господу. Око 588.–570. год. пре Христа.

И догоди се да ми Господ заповеди, стога начиних плоче од руде како бих на њима урезао запис о своме народу. И на плочама које израдох урезих запис оца свога, а и путовања наша у дивљини, и пророштва оца мога, а и многа своја сопствена пророштва урезих на њима.

2 А у време када их начиних не знадох да ћу добити заповест од Господа да те плоче начиним. Стога, запис оца свога и родословље предака његових и већи део свих наших поступака у дивљини урезани су на тим првим плочама о којима говорих. Стога, оно што се зби пре него што ове плоче начиних, заиста, детаљније се помиње на првим плочама.

3 И пошто по заповести начиних ове плоче, ја, Нефи, заповест примих да службовање и пророштва, јаснији и драгоценији делови њихови, треба да буду записани на овим плочама, и да оно што беше записано треба да буде

сачувано за поучавање мога народа који ће запосести земљу, а и у друге мудре сврхе, сврхе које су Господу познате.

4 Стога ја, Нефи, израдох запис на другим плочама које дају извештај, или које дају опширнији извештај о ратовима и сукобима и уништењима мога народа. А то учиних и заповедих своме народу шта да чини када мене више не буде и да се ове плоче предају са покољења на покољење, или од пророка до пророка, до даљних заповести Господњих.

5 А извештај о изради ових плоча биће дат касније, а онда, гле, настављам онако како говорох. А то чиним да би оно што је више свето могло бити сачувано ради знања мога народа.

6 Ипак, на плочама не пишем ништа осим ако не мислим да је свето. А сада, ако грешим, чак грешаху и они у стара времена, не да бих се правдао због других људи, него због слабости која је у мени, по телу, ја бих да се извиним.

7 Јер оно што неки људи држе за велику вредност и за тело и за душу, други не држе низашта и газе ногама својим. Да, чак и самог Бога Израеловог људи газе ногама својим, кажем газе ногама, али другим речима рекао бих – одбацују Га и не слушају глас савета Његових.

8 И гле, Он долази, по ре-

чима анђела, шест стотина година од времена када отац мој напусти Јерусалим.

9 А свет ће Га због безакоња свога осудити као ништавног. Стога Га бичују и Он то подноси, и ударају Га, и Он то подноси. Да, пљују по Њему, а Он и то подноси, због нежне доброте своје и трпеливости своје према деци човечјој.

10 И Бог очева наших, који беху изведени из Египта, из сужањства, и Он их уз то сачува у дивљини, да, Бог Аврамов и Исаков и Бог Јаковљев, предаје себе по речи анђеловој, као човека, у руке опаких људи, да буде уздигнут по речима Зеноковим и да буде разапет, по речима Неумовим и да буде покопан у гроб, по речима Зеносовим, које он говораше о три дана таме који ће бити знак дат о смрти Његовој онима који буду настанили острва морска, а нарочито дат онима који су од дома Израеловог.

11 Јер овако пророк говораше: Господ Бог ће у тај дан свакако походити сав дом Израелов, једне гласом својим ради праведности њихове на велику радост њихову и спасење, а друге грмљавином и муњама моћи своје, олујом, огњем и димом, и мрачном маглуштином, и отварањем маглуштином, и отварањем земље, и горама које ће бити уздигнуте.

12 А све ово сигурно мора доћи, рече пророк Зенос. И

стене се земаљске морају распукнути, а због јечања земље многи цареви са острва морских ће, под утицајем Духа Божјег, узвикнути: Бог природе пати.

13 А у погледу оних који су у Јерусалиму, реч је пророка, од свих народа биће бичевани, јер разапињу Бога Израеловог и одвраћају срца своја, одбацујући знаке и чудеса и моћ и славу Бога Израеловог.

14 А зато што одвраћају срца своја, реч је пророка, и што презреше Свеца Израеловог лутаће у телу и страдати и постати звиждук и подсмех, и биће омражени међу свим народима.

15 Ипак, када дође тај дан, реч је пророка, када не буду више одвраћали срца своја од Свеца Израеловог, тада ће се Он сетити завета које учини очевима њиховим.

16 Да, споменуће се тада острва морских. Да, и сабраћу све људе који су од дома Израеловог, говори Господ, по речима пророка Зеноса, са четири краја земље.

17 Да, и сва земља ће видети спасење Господње, реч је пророка. Сваки народ, колено, језик и људи биће благословени.

18 И ја, Нефи, записах ово за свој народ, не бих ли их можда убедио да се спомену Господа Откупитеља свога.

19 Стога, говорих свом дому Израеловом, ако се они домогну овога.

20 Јер гле, нешто ме покреће

у духу што ме исцрпљује, толико да ми сви зглобови ослабише због оних који су у Јерусалиму, јер да Господ не беше милостив и не показа ми о њима, као што показа и пророцима древним, и ја бих страдао.

21 И Он заиста показа пророцима древним све о њима, а и многима показа много тога о нама. Стога је заиста потребно да сазнамо за њих јер то је о њима записано на месинганим плочама.

22 Ево, догоди се да ја, Нефи, поучавах о томе браћу своју. И догоди се да им читих много тога што беше урезано на месинганим плочама како би сазнали за дела Господња у другим земљама, међу народом древним.

23 И читих им много тога што беше записано у књигама Мојсијевим. Али, да бих их могао још потпуније убедити да поверују у Господа, Откупитеља свога, прочитах им оно што написа пророк Исаија. Примењивах ја, наиме, сва Света писма на нас, како би нам била на корист и поуку.

24 Стога им прозборих, говорећи: Чујте речи пророка, ви који сте остатак дома Израеловог, који сте грана одломљена, чујте речи пророка које су писане за сав дом Израелов и примените их на себе, да можете наду имати као и браћа ваша од које сте одломљени, јер тако пророк написа.

ГЛАВА 20.

Господ открива своје намере Израелу – Израел бива изабран у пећи невоља и треба да изађе из Вавилона – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 48. Око 588.–570. год. пре Христа.

Послушајте и чујте ово, о доме Јаковљев, ви који се зовете именом Израеловим и који сте изашли из вода Јудиних, или из вода крштења, који се кунете именом Господњим и спомињете Бога Израеловог, па ипак не куну се у истини нити у правди.

2 Ипак, зову себе светим градом, али се не ослањају на Бога Израеловог који је Господ над војскама. Да, Господ над војскама је име Његово.

3 Гле, објавих оно што беше од почетка и из уста мојих то изађе, и то показах, и показах то изненада.

4 А учиних то јер знадох да си својеглав и врат твој је жила гвоздена, а чело твоје месинг.

5 И зато ти од почетка објавих, пре него што се догоди показах ти их, показах ти их из страха да не би рекао: Идол их мој учини, и резани лик мој, и ливени лик мој им заповеди.

6 Ти виде и чу све ово и нећеш ли то објавити? И да ти показах нове ствари из овог времена, и то скривене ствари, а ти их не знаде.

7 Сада су створене, а не од почетка, чак пре него што ти за њих чу, не беху ти објављене, да не би казао: Гле, ја их знадох.

8 Да, ти их не чу. Да, ти их не знаде. Да, од тада ухо твоје не беше отворено јер знадох да ћеш подмукло поступити и да си назван преступником од утробе мајчине.

9 Ипак, ради имена свога одгодићу срцбу своју, и ради части своје уздржаћу се према теби да те не уништим.

10 Јер, гле, прочистих те, изабрах те у пећи невоља.

11 Себе ради, да, себе ради учинићу то, јер нећу допустити да се име моје обешчasti и другом нећу дати славу своју.

12 Чуј ме, о Јакове и Израеле ког позвах, јер ја сам Он. Ја сам први и ја сам и последњи.

13 Рука моја, такође, земљу утемељи, и десна рука моја небеса разапе. Ја их зовнем а они заједно устану.

14 Саберите се и чујте сви ви. Ко им од њих објави ово? Господ га љубљаше, да, и Он ће испунити реч своју коју преко њих објави. И испуниће вољу своју над Вавилоном и рука Његова обориће се на Халдејце.

15 Такође, Господ каза: Ја, Господ, да, ја говорах, да, ја га позвах да објави, ја га доведох и учиниће он пут свој напредним.

16 Приступите к мени. Од почетка вам не говорах тајно, од времена када то беше објављено говорах вам,

а Господ Бог и Дух Његов послаше ме.

17 И овако говори Господ, Откупитељ твој, Светац Израелов. Послах га ја, Господ Бог твој који те учи да напредујеш, који те води путем којим треба да идеш, учиних то.

18 О, да послуша заповести моје – тада би мир твој био као река, а праведност твоја попут таласа морских.

19 И потомства твога било би попут песка, а порода утробе твоје као зрнаца његових. Име се његово не би затрло нити истребило преда мнош.

20 Идите из Вавилона, бежите од Халдејаца, гласом песме објавите, казујте ово, обелоданите све до краја земље. Кажите: Откупи Господ слугу свога Јакова.

21 И не беху жедни, Он их кроз пустиње вођаше. Учини Он да воде за њих из стене потеку, расцепи стену и воде потекоше.

22 И мада све ово учини, па и више, нема мира за опаке, говори Господ.

ГЛАВА 21.

Месија ће бити светло нејеврејима и ослободиће поробљене – Израел ће у последње дане бити моћу сабран – Цареви ће бити њихови хранитељи – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 49. Око 588.–570. год. пре Христа.

И опет: Послушај, о ти, доме Израелов, сви ви који сте

одломљени и протерани због opakости пастира мога народа, да, сви ви који сте одломљени, који сте свуда расејани, који сте од мога народа, о доме Израелов. Чујте ме, о острва и послушајте ви, народи далеки. Господ ме од утробе позва, од утробе мајке моје помену Он име моје.

2 И од уста мојих мач оштар начини, у сенци руке своје сакри ме и сјајну стрелу од мене начини, у тоболац свој сакри ме.

3 И рече ми: Слуга си мој, о Израеле, кроз ког ћу прославлен бити.

4 Тада рекох: Узалуд се трудих, узалуд и низашта потроших снагу своју. Засигурно, суд је мој код Господа и дело моје код Бога мога.

5 А сада, говори Господ – који ме сазда од утробе материне, да Му слуга будем, да Му Јакова натраг доведем – и ако се Израел и не сабере, ипак ћу бити славан у очима Господњим, и Бог мој биће снага моја.

6 А Он рече: Мало је да ми будеш слуга да подигнеш племена Јаковљева и обновиш сачуване из Израела. Још ћу те поставити за светлост нејеврејима, да можеш бити спасење моје крајевима земаљским.

7 Овако говори Господ, Откупитељ Израелов, Светац његов, ономе кога презиру, ономе кога мрзе сви народи, служи владара: Краљеви ће

видети и подићи се, а и кнезови ће се поклонити због Господа који је веран.

8 Овако говори Господ: У прикладно време послушах те, о острва морска, и у дан спасења помогoh ти. И сачуваћу те и даћу ти слугу свога за завет народу, да установиш земљу, да баштиниш опустеле баштине;

9 Да поробљенима можеш рећи: Изађите! Онима који у тами седе: Покажите се! Они ће пасти дуж путева и паша ће им бити на свим високим местима.

10 Неће гладовати нити жеђати, нити ће их жега и сунце ударати, јер Он који им се смилова водиће их, чак до извора водених довешће их.

11 И начинићу стазом све горе своје и путеви моји ће се узвисити.

12 А тада, гле, о доме Израелов, ови ће доћи издалека. И ево, ови са севера и са запада и ови из земље Синим.

13 Певајте, о небеса, и весели се, о Земљо, јер утврдиће се ноге оних који су на истоку. И запевајте, о планине, јер они више неће бити ударани јер Господ утеши свој народ и милостив ће бити невољницима својим.

14 Али, гле, Сион рече: Господ ме остави и Господ ме мој заборави – али показаће Он да није тако.

15 Јер, може ли жена заборавити одојче своје, да се не сажали на сина утробе своје? Да, оне могу заборавити, па

ипак ја тебе нећу заборавити, о доме Израелов.

16 Гле, на дланове руку својих урезах те. Зидине твоје стално су преда мном.

17 Деца твоја хитаће против рушилаца твојих, и они који те пустошаху отићи ће од тебе.

18 Обазри се унаоколо и погледај, сви они се сабирају и доћи ће к теби. Тако ја био жив, говори Господ, свима њима као накитом, заоденућеш се и украсити попут невесте.

19 Јер рушевине твоје и напуштена места твоја и земља твоја уништена, чак ће сада бити претесни становницима твојим, а они који те прождираху далеко ће бити.

20 Деца коју ћеш имати, пошто прве изгубиш, поново ће ти на уши рећи: Претесно ми је ово место. Дај ми место где се могу настанити.

21 Тада ћеш рећи у срцу своје: Ко ми роди ове, видевши да изгубих децу своју, и јалова сам, поробљена и сељена тамо-амо? И ко однегова ове? Гле, напуштена бејаш, где они беху?

22 Овако говори Господ Бог: Гле, подићи ћу руку своју ка нејеврејима и заставу своју дићи ћу народима. И у наручју своје донеће ти они синове твоје, а кћери твоје носиће на плећима својим.

23 А цареви ће ти бити храбритељи, а царице њихове дојкиње твоје. Лицом до земље ће ти се клањати и прах са

ногу твојих лизати. И знаћеш да сам ја Господ, јер неће се постидети они који на мене чекају.

24 Хоће ли се, наиме, плен моћноме отети, или праведно поробљен избавити?

25 Али овако говори Господ: И поробљени од моћнога отеће се и плен од страшнога избавиће се, јер ћу се препирати са онима који се са тобом препиру и сачуваћу децу твоју.

26 И оне који те угњетавају нахранићу месом њиховим. Пијани ће бити од крви своје као од вина слатког. И познаће свако тело да сам ја Господ, да сам Спаситељ твој и Откупитељ твој, Силни Јаковљев.

ГЛАВА 22.

Израел ће бити расејан по свом лицу земаљском – Нејевреји ће јеванђељем дојти и неговати Израел у последње дане – Израел ће бити сабран и сачуван, а опаки ће бити спаљени попут стрњике – Царство ђаволово биће уништено а Сотона ће бити везан. Око 588.–570. год. пре Христа.

И ево, догоди се да пошто ја, Нефи, прочитах ово што беше урезано на месинганим плочама, приђоше ми браћа моја и рекоше ми: Шта значи то што прочита? Гле, треба ли то разумети по ономе што је духовно, што ће се догодити по духу а не по телу?

2 И ја, Нефи, им рекох: Гле,

то се објави пророку гласом Духа, јер Духом се пророцима обзнањује све што ће доћи на децу човечју по телу.

3 Стога, оно о чему читах је оно што се односи и на временско и на духовно, јер чини се да ће дом Израелов, пре или касније, бити расејан по свом лицу земаљском, а и међу све народе.

4 И гле, много их је који су већ заборављени од оних који су у Јерусалиму. Да, већи део свих племена беше одведен и расејани су тамо-амо по острвима морским. А где су нико од нас не зна, осим што знамо да беху одведени.

5 И откако беху одведени беше ово пророковано о њима, а и о свима онима који ће касније бити расејани и измењани због Свеца Израеловог, јер ће против Њега отврднути срца своја. Стога ће бити расејани међу све народе и од свих људи биће омражени.

6 Ипак, пошто буду однеговани од нејевреја и Господ подигне руку своју над нејеврејима и постави их као заставу и деца њихова беху понешена у наручју њиховом, а кћери њихове понешене на плећима њиховим, гле ово о чему се говори временско је, јер такви су завети Господњи очевима нашим и то означава нас у данима који долазе, а такође и сву браћу нашу која су од дома Израеловог.

7 И то значи да долази време да ће, пошто сав дом Израелов буде расејан и измењан,

Господ Бог подићи моћан народ међу нејеврејима, да, и то на лицу ове земље. И они ће расејати потомство наше.

8 И пошто потомство наше буде расејано, Господ Бог ће наставити да чини чудесно дело међу нејеврејима, које ће бити од велике вредности за потомство наше. Стога је то упоређено са негом њиховом од стране нејевреја и ношењем у наручју њиховом и на плећима њиховим.

9 И биће то вредно и за нејевреје и не само за нејевреје, него и сав дом Израелов, ради упознавања са заветима Оца Небеског које учини са Аврамом, говорећи: Потомством твојим сва колена земаљска биће благословена.

10 И ја бих, браћо моја, да знате да не могу сва колена земаљска бити благословена уколико Он не оголи мишицу своју пред очима свих народа.

11 Наставиће, стога, Господ Бог да огољује мишицу своју пред очима свих народа, у остваривању завета својих и јеванђеља за оне који су од дома Израеловог.

12 Стога ће их опет из ропства извести и биће сабрани у земљама баштине своје. И биће изведени из мрака и из таме и знаће да је Господ Спаситељ њихов и Откупитељ њихов, Силни Израелов.

13 И крв те велике и одвратне цркве, која је курва целе земље, окренуће се на главе њихове, јер ратоваће

они међу собом и мач из руку њихових пашће на главе њихове и крвљу ће својом бити опијени.

14 И сваки народ који против тебе зарати, о, доме Израелов, окренуће се један на другог и пашће у јаму коју сами ископаше да у замку ухвате народ Господњи. И сви они који се против Сиона боре уништени ће бити, а та велика курва која изопачује исправне путеве Господње, да, та велика и одвратна црква, обориће се у прах и пад њен ће велик бити.

15 Јер гле, говори пророк: Брзо долази време када Сотона више неће имати моћ над срцима деце човечје, јер ускоро долази дан када ће сви охоли и они који опако чине бити попут стрњике. И долази дан када морају бити спаљени.

16 Јер ускоро долази време када ће се пунина гнева Божјег излити на сву децу човечју, јер Он неће допустити да опаки униште праведне.

17 Сачуваће Он, стога, праведне моћу својом, чак и ако пунина гнева Његовог мора доћи, а праведни ће бити сачувани, чак и уништењем непријатеља њихових огњем. Стога, праведни не треба да се плаше, јер ће, тако говори пророк, бити спашени, чак и ако то буде огњем.

18 Гле, браћо моја, кажем вам да ово ускоро мора доћи. Да, и то крв и огањ и пушење

дима морају доћи. И то се мора догодити на лицу ове земље, а то долази на људе по телу отврдну ли срца своја против Свеца Израеловог.

19 Јер гле, праведни неће страдати, јер свакако мора доћи време када ће сви који се против Сиона боре бити искључени.

20 И Господ ће засигурно припремити пут за свој народ ради испуњења речи Мојсијевих, које он рече говорећи: Пророка попут мене подићи ће вам Господ Бог ваш. Њега ћете слушати у свему што вам каже. И догодиће се да ће сви они који не послушају тог пророка бити искључени из народа.

21 И сада вам ја, Нефи, објављујем да је тај пророк, о коме Мојсије говораше, Светац Израелов. Он ће, дакле, изрицати суд у праведности.

22 А праведни се не морају плашити, јер су они ти који неће бити уништени. Али, царство ђаволово је то које ће бити изграђено међу децом човечјом, царство које је установљено међу онима који су у телу –

23 Јер, брзо ће доћи време када ће све цркве које су изграђене за стицање добитка и све оне које су изграђене ради моћи над телом, и оне које су изграђене ради омиљености у очима света, и оне које траже пожуде телесне и оно што је световно и да чине безакоња сваковрсна, да, укратко, сви они које

припадају царству ђаволовом су ти који треба да се плаше и дрхте и стрепе. Они су ти који морају бити бачени доле у прах. Они су ти који морају бити спаљени попут стрњице, и то је према речима пророка.

24 А брзо долази време када праведни морају бити изведени као телад из јасала, а Светац Израелов мора владати у власти и сили и моћи и слави великој.

25 И сабира Он децу своју са четири краја земље. И овце своје броји и оне Га познају. И биће једно стадо и један пастир. И Он ће овце своје хранити и оне ће у Њему пашу наћи.

26 А због праведности његовог народа Сотона нема моћи. Стога се он током много година не може одвезати јер нема моћ над срцима људским, јер они бораве у праведности, а Светац Израелов влада.

27 И ево, гле, ја, Нефи, кажем вам да све ово мора доћи по телу.

28 Али, гле, сви народи, колена, језици и људи у сигурности ће боравити у Свецу Израеловом, ако се покају.

29 И ево, ја, Нефи, завршавам, јер се не усуђујем да сада о томе даље говорим.

30 Стога, браћо моја, ја бих да се уверите да је истинито оно што је написано на месинганим плочама, а оне сведоче да човек мора бити послушан заповестима Божјим.

31 Стога, не треба да сматрате да смо ја и отац мој једини који сведочасмо, а и поучавамо о њима. Стога, будете

ли послушни заповестима и истрајете до краја, бићете спашени у последњи дан. И то јесте тако. Амен.

ДРУГА КЊИГА НЕФИЈЕВА

Извештај о Лехијевој смрти. Нефијева браћа се буне против Њега. Господ упозорава Нефија да отпутује у дивљину. Његова путовања у дивљини, и тако даље.

ГЛАВА 1.

Лехи пророкује о земљи слободе – Његово потомство биће расејано и ударено уколико не прихвати Свеца Израеловог – Он опомиње своје синове да обуку оружје праведности. Око 588.–570. год. пре Христа.

ИЕВО, догоди се да пошто ја, Нефи, приведох крају поучавање браће своје, отац наш, Лехи, такође им много тога говораше и приповедаше о томе које велике ствари Господ за њих беше учинио изведавши их из земље јерусалимске.

2 И говораше им о побуни њиховој на водама и милости Божјој када им поштеде животе, да их море не прогута.

3 А такође им говораше о земљи обећања коју стекосше – како Господ беше милостив упозоривши нас да бежимо из земље јерусалимске.

4 Јер гле, рече он, имадох виђење по ком знам да је Јерусалим уништен. А да

остадосмо у Јерусалиму и ми бисмо страдали.

5 Али, он рече, упркос невољама нашим, стекосмо земљу обећања, земљу која је изабрана међу свим другим земљама, земљу за коју ми се Господ Бог заветова да ће бити земља баштине потомству моме. Да, Господ заветова ову земљу за мене и за децу моју заувек, а и за све оне који ће из других земаља бити изведени руком Господњом.

6 Стога ја, Лехи, пророкујем у складу са деловањем Духа који је у мени, да нико неће доћи у ову земљу, осим оних који буду доведени руком Господњом.

7 Стога је ова земља посвећена за онога кога Он доведе. И буду ли Му служили према заповестима које им Он даде, биће им то земља слободе. Стога, неће они никада у ropство бити бачени, а буду ли, биће то због безакоња. Јер буде ли безакоње обилovalo, та земља ће због њих бити

проклетом, али за праведнике ће заувек бити благословена.

8 И гле, мудрост је да ова земља за сада сачувана буде, да за њу не сазнају други народи. Јер гле, многи би народи преплавили ту земљу, да не би било места за баштину.

9 Стога ја, Лехи, добих обећање да ће они, које Господ Бог изведе из земље јерусалимске, уколико буду држали заповести Његове, напредовати на лицу ове земље. И биће сачувани од свих других народа, да могу сами поседовати ову земљу. А буду ли држали заповести Његове, биће благословени на лицу ове земље и никога неће бити да их злоставља, нити да им одузме земљу баштине њихове. И боравиће безбедно заувек.

10 Али гле, када дође време да ишчезну у невери, пошто примише тако велике благослове из руке Господње – имајући познање о стварању земље и свих људи, познавајући велика и чудесна дела Господња од стварања света, имајући моћ која им је дата да са вером све чине, имајући све заповести од почетка и будући доведени бескрајном добротом Његовом у ову драгоцену земљу обећања – гле, кажем, дође ли дан да одбаце Свеца Израеловог, право Месију, Откупитеља њиховог и Бога њиховог, гле, судови онога који је праведан почиваће на њима.

11 Да, доведешће им Он друге народе и даће им моћ и одузеће од њих земље посуда њихових и учиниће да буду расејани и ударени.

12 Да, како једно за другим покољења буду пролазила, биће крвопролића и великих похођења међу њима. Стога, синови моји, ја бих да се сетите, да, ја бих да послушате речи моје.

13 О, как бисте се пробудили, пробудили из сна дубоког, да, и то из сна пакленог и стресли са себе страшне ланце којима сте привезани, ланце који вежу децу човечју те их у ропство одводе, на дно вечног бездана беде и јада.

14 Пробудите се! И из праха устаните и чујте речи уздрхталог родитеља чије удове морате ускоро положити у хладан и нем гроб, одакле се ни један путник вратити не може. Још нешто мало дана и ја одлазим путем свега земаљског.

15 Али гле, Господ ми душу откупи од пакла. Посматрах славу Његову и вечно сам обгрљен у наручју љубави Његове.

16 И желим да се сетите да држите одредбе и судове Господње. Гле, то је брига душе моје од почетка.

17 С времена на време срце моје беше притиснуто жалосћу, јер плаших се да, због тврдоће срца ваших, Господ Бог ваш не изађе на вас у пунини гнева свога, те да будете одбачени и заувек уништени.

18 Или да на вас, током многих покољења, падне проклетство, те будете похођени мачем и глађу и будете омражени и вођени вољом и ропством ђаволовим.

19 О, синови моји, нека то не дође на вас, него да можете бити изабран и повлашћен народ Господњи. Али гле, нека буде воља Његова, јер путеви су Његови праведни заувек.

20 А Он рече ово: Уколико будете држали заповести моје напредоваћете у земљи, али уколико не будете држали заповести моје, бићете искључени из присуства мога.

21 А сада, да би се душа моја у вама радовала и да срце моје због вас овај свет са радошћу напусти, те да ме јад и бол у гроб не оборе, из праха се подигните синови моји и мушкарци будите и одлучни будите, једне мисли и једног срца, уједињени у свему, да не паднете у ропство.

22 Да не будете проклети клетвом тешком, а и да не навучете на себе незадовољство Бога праведнога, на уништење, да, на вечно уништење и душе и тела.

23 Пробудите се, синови моји, огрните се оружјем праведности. Стресите ланце којима сте везани и изађите из мрака и из праха устаните.

24 Не буните се више против брата свога, чија су виђења славна и који држи заповести од времена кад напустисмо Јерусалим и који беше оруђе

у рукама Божјим кад нас доведе у земљу обећања. Јер, да не беше њега, морали бисмо од глади страдали у дивљини. Ипак му настојасте живот одузети, да, и он због вас претрпе много туге.

25 И веома се плашим и стрепим због вас, да не би он опет трпео. Јер гле, оптужите га да тражи моћ и власт над вама, али ја знам да не тражи ни моћ ни власт над вама, него тражи славу Божју и вечну добробит вашу.

26 И гунђасте јер беше отворен према вама. Кажете да оштро наступи. Кажете да се расрди на вас. Али гле, оштрина његова беше оштрина моћи речи Божје која је у њему. А оно што зове срџбом је истина, у складу са оном која је од Бога, коју он не може да обузда, одважно објављујући безакоња ваша.

27 И мора бити да је моћ Божја са њим, па вам он зато и заповеда и ви га морате послушати. Али гле, не беше то он, него то беше Дух Господњи који је у њему, који му отвори уста да збори, те их не могоше затворити.

28 А сада сине мој, Ламане, а и Лемуило и Саме, а и синови моји који сте синови Исмаилови, гле, послушате ли глас Нефијев нећете страдати. И будете ли га послушали на вама остављам благослов свој, да, и то свој први благослов.

29 Али не послушате ли га, одузимам свој први благо-

слов, да, и то мој благослов, и он ће почивати на њему.

30 А сада, Зораме, теби говорим: Гле, слуга си Лаванов, па ипак беше из земље јерусалимске изведен и знам да си прави пријатељ сину моме, Нефију, заувек.

31 Стога, пошто беше веран, потомство твоје ће са потомством његовим бити благословено, те ће дуго у благостању боравити на лицу ове земље. И ништа, осим безакоња међу њима, неће покварити или нарушити њихов напредак на лицу ове земље, заувек.

32 Стога, будете ли држали заповести Господње, Господ ће посветити ову земљу ради сигурности потомства твога са потомством сина мога.

ГЛАВА 2.

Откупљење долази кроз Светог Месију – Слобода бирања (слобода избора) неопходна је за опстанак и напредак – Адам паде да би људи били – Људи су слободни да изаберу слободу и вечни живот. Око 588.–570. год. пре Христа.

А сада, Јакове, теби говорим: Ти си прворођенац мој у данима страдања мојих у дивљини. И гле, у детињству свом претрпе ти невоље и много туге због грубости браће своје.

2 Ипак, Јакове, прворођенче мој у дивљини, ти познајеш величину Божју и Он ће посветити невоље твоје теби на корист.

3 Стога ће душа твоја бити благословена и боравићеш у сигурности са братом својим, Нефијем. И провешћеш дане своје у служби Богу своме. Стога, знам да си откупљен због праведности Откупитеља свога јер ти спази да Он долази у пунини времена да људима донесе спасење.

4 И у младости својој ти виде славу Његову. Стога си благословен као и они којима ће Он у телу послуживати, јер Дух је исти, јуче, данас и заувек. И пут је припремљен од пада човековог, а спасење је бесплатно.

5 И људи су довољно поучени да разликују добро од зла. И закон је дат људима. А по закону, ниједно тело није оправдано, или, по закону људи су одбачени. Да, по временском закону беху одбачени, а и по духовном закону страдају од онога што је добро и постају бедни заувек.

6 Стога, откупљење долази преко и посредством Светог Месије, јер је Он пун благодати и истине.

7 Гле, нуди Он себе као жртву за грех, да испуни сврху закона за све оне који имају срце скрушено и дух раскајан. И ни за кога више сврха закона не може бити испуњена.

8 Стога, колика је важност упознати са тим становнике земље, да могу знати да не постоји тело које може у присуству Божјем боравити, осим по заслугама и милости и

благодати Светог Месије, који живот свој полаже по телу, а опет га узима моћу Духа да би остварио васкрсење мртвих, као први који ће устати.

9 Стога је Он првенац Богу, тако да ће учинити посредовање за сву децу човечју. И они који верују у Њега биће спашени.

10 А због посредовања за све, сви људи долазе Богу. Стога, стоје у присуству Његовом да им Он суди по истини и светости која је у Њему. Стога је сврха закона, које Светац даде, на изрицање казне која је утврђена, а казна која је утврђена у супротности је са срећом која је утврђена, да испуни сврху помирења –

11 Јер свакако мора бити да постоји супротност у свему. Да није тако, прворођенче мој у дивљини, праведност се не би могла остварити, ни опакост, ни светост ни беда, нити добро нити зло. Стога би се, свакако, све морало сјединити у једно. Стога, када би то било једно тело, оно би морало остати као мртво, немајући ни живота ни смрти, ни распаљивости нити нераспаљивости, среће ни беде, ни осећаја нити безосећајности.

12 Стога би оно, свакако, било створено као бескорисна ствар. Стога не би било смисла у сврси стварања његовог. Стога би то, свакако, морало уништити мудрост Божју и вечне намере Његове, а и моћ и милост и правду Божју.

13 А кажете ли да закона

нема, такође ћете рећи да ни греха нема. И кажете ли да греха нема, такође ћете рећи да ни праведности нема. А нема ли праведности, нема ни среће. А нема ли ни праведности ни среће, нема ни казне ни беде. И нема ли тога, нема ни Бога. А нема ли Бога, ни нас ни земље нема. Јер, не би ни стварања могло бити, нити оног што делује, нити на чему би деловало. Стога, све би морало нестати.

14 А ево, синови моји, ово вам говорим за вашу корист и поуку. Јер, постоји Бог и Он све створи, и небеса и земљу и све што је на њима, оно што делује и оно на чему се делује.

15 И да оствари своје вечне намере за сврху човека, пошто беше створио наше прве родитеље и звери пољске и птице небеске и укратко, у свему што је створено, мораше свакако постојати нека супротност. Чак је и забрањено воће у супротности са дрветом живота: једно је слатко а друго горко.

16 Стога, Господ Бог даде човеку да он сам делује. Човек, дакле, не би могао сам деловати да га овај или онај не наводи.

17 А ја, Лехи, по ономе што прочитах, свакако морам претпоставити, у складу с оним што је записано, да анђеол Божји паде са неба. Стога, постаде ђаво, јер тражаше оно што беше зло пред Богом.

18 А пошто паде са неба и постаде заувек бедан, тражаше, такође, беду целог човечанства. Стога, рече Еви, да, и то стара змија, која је ђаво, који је отац свих лажи, он, дакле, рече: Једи забрањено воће и нећеш умрети него ћеш бити попут Бога, познавајући добро и зло.

19 И пошто Адам и Ева беху јели забрањено воће, беху истерани из врта еденског да земљу обрађују.

20 И родише они децу, да, и то породицу целе земље.

21 И дани деце човечје беху продужени, по вољи Божјој, не би ли се покајали док су у телу. Стога, стање њихово постаде стање провере, а време њихово продужено по заповестима што их Господ Бог даде деци човечјој. Јер даде Он заповест да се сви људи морају покајати, јер, показа свим људима да су изгубљени због престапа родитеља својих.

22 А ево, гле, да Адам не беше преступио, не би пао, него би остао у врту еденском. И све оно што беше створено морало би остати у истом стању у ком беше, пошто створено беше. И морало би остати заувек, и краја не би имало.

23 И деце не би имали. Стога, остали би они у стању невиности, немајући радости, јер беду познавали не би, добро не чинећи, јер греха познавали не би.

24 Али гле, све беше учиње-

но у мудрости Онога који зна све.

25 Адам паде да би људи били, а људи јесу да би радости имали.

26 А Месија долази у пунини времена да децу човечју откупи од пада. А зато што су од пада откупљени, посташе они слободни заувек, распознавајући добро од зла, да сами за себе делују, не да ко над њима делује, осим казном по закону у велики и последњи дан, по заповестима које Бог даде.

27 Стога су људи слободни по телу. И све им је дато што је корисно за човека. И слободни су да одаберу слободу и вечни живот, по великом Посреднику свих људи, или да одаберу ропство и смрт, по ропству и моћи ђаволовој. Јер, он настоји да сви људи буду бедни као што је он сам.

28 И ево, синови моји, ја бих да погледате на великог Посредника и послушате велике заповести Његове, и верни будете речима Његовим, и одаберете вечни живот по вољи Светог Духа Његовог;

29 И не одаберете смрт вечну, по вољи тела и зла које је у њему, које духу ђаволовом даје моћ да потчини, да вас у пакао одвуче, да би могао владати над вама у сопственом царству своме.

30 Ових неколико речи рех свима вама, синови моји, у последњим данима провере своје. И добар део изабрах, по речима пророка, и друге

намере немам осим вечне добробити душа ваших. Амен.

ГЛАВА 3.

Јосиф у Египту видео је Нефијце у виђењу – Он пророкује о Џозефу Смиту, видеоцу последњих дана, о Мојсију који ће избавити Израел и о изласку Мормонове књиге. Око 588.–570. год. пре Христа.

И ево, говорим теби, Јосифе, најмлађи мој. Ти се роди у дивљини невоља мојих, да, у данима највеће туге моје роди те мајка твоја.

2 И нека Господ за тебе, такође, посвети ову земљу која је земља најдрагоценија, за баштину теби и баштину потомству твоме са браћом твојом, за безбедност твоју заувек, будеш ли држао заповести Свеца Израеловог.

3 И ево, Јосифе, најмлађи мој, кога изведох из дивљине невоља својих, нека те Господ заувек благослови, јер потомство твоје неће бити потпуно уништено.

4 Јер гле, плод си бокова мојих, а ја сам потомак Јосифа, кога поробљеног одведоше у Египат. И велики беху завети Господњи које са Јосифом учини.

5 Стога, Јосиф заиста виде дан наш. И он доби обећање од Господа да ће од плода бокова његових Господ Бог подићи праведан огранак дому Израеловом. Не Месију, већ

огранак који ће бити одломљен, а ипак бити упамћен у заветима Господњим, да им се Месија објави у последње дане у духу моћи, изводећи их из таме на светло – да, из таме скривене и из ропства на слободу.

6 Јер Јосиф заиста посведочи, говорећи: Видеоца ће Господ Бог мој подићи, који ће бити изабрани виделац плоду бокова мојих.

7 Да, Јосиф заиста рече: Овако ми говори Господ: Изабраног видеоца подићи ћу од плода бокова твојих и он ће бити високо поштован међу плодом бокова твојих. И даћу му заповест да изврши дело за плод бокова твојих, браћу своју, које ће им од велике вредности бити, тако што ће их довести до познања о заветима које учиних са очевима твојим.

8 И даћу му заповест да не изврши ниједно друго дело осим дела које му заповедим. И учинићу га великим у очима својим, јер ће дело моје извршити.

9 И биће он велик попут Мојсија, за кога рекох да ћу вам га подићи да избави мој народ, о доме Израелов.

10 А Мојсија ћу подићи да избави народ твој из земље египатске.

11 Али видеоца једног ћу подићи од плода бокова твојих и даћу му моћ да објави реч моју семену бокова твојих – и не само да објави реч моју, говори Господ, већ да

их убеди у реч моју, која ће већ отићи међу њих.

12 Стога ће плод бокова твојих писати и плод бокова Јудиних ће писати. А оно што буде писао плод бокова твојих, а и оно што буде писао плод бокова Јудиних, срашће заједно, тако што ће порећи лажна учења и обуставити препирке, и успоставити мир међу плодом бокова твојих и довести их до познања о очевима њиховим у последње дане, а и познања о заветима мојим, говори Господ.

13 И из слабости ојачаће, у тај дан кад дело моје отпочне међу свим мојим народом, да обнови тебе, о доме Израелов, говори Господ.

14 И тако пророковаше Јосиф, говорећи: Гле, Господ ће благословити тог видеоца, а они који буду тежили да га униште, биће поражени. Јер ово обећање, које добих од Господа о плоду бокова мојих, биће испуњено. Гле, сигуран сам у испуњење овог обећања.

15 И по мени ће се име његово назвати, а биће оно и по имену оца његовог. И он ће бити попут мене јер оно што ће Господ руком његовом извести, моћу Господњом привешће мој народ спасењу.

16 Да, овако пророковаше Јосиф: Сигуран сам у то, као што сам сигуран и за обећање о Мојсију. Јер Господ ми рече, сачуваћу потомство твоје заувек.

17 И Господ рече: Подићи ћу Мојсија и даћу му моћ у

штапу, и расуђивање у писању даћу му. Ипак, нећу му језик развезати да много говори, јер нећу га учинити моћним у говору. Али ћу му закон свој написати прстом руке своје и једног ћу учинити говорником његовим.

18 И Господ ми такође рече: Подићи ћу видеоца плоду бокова твојих и учинићу једног говорником његовим. И даћу му, гле, да о плоду бокова твојих запис пише, за плод бокова твојих. А говорник бокова твојих ће га објавити.

19 И речи које ће он написати биће речи које су у мудрости мојој корисне да изађу ка плоду бокова твојих. И биће као да их вапај плода бокова твојих из праха дозива јер познајем ја веру њихову.

20 И они ће из праха вапити, да, и то покајање браћи својој и то пошто многа покољења после њих прођу. И догодиће се да ће се вапај њихов прочути и то услед једноставности речи њихових.

21 Због вере њихове речи ће њихове из уста мојих излазити ка браћи њиховој која су плод бокова твојих, а слабост речи њихових ојачаћу у вери њиховој, на спомен завета мога који учиних са очевима твојим.

22 И ево, гле, сине мој Јосифе, овако праотац мој пророковаше.

23 Стога си благословен због завета овог јер потомство твоје неће бити уништено,

јер ће послушати речи књи-ге ове.

24 И подићи ће се један моћан међу њима, који ће многа добра чинити, и речју и делом и он ће бити оруђе у рукама Божјим, са силном вером, да изводи моћна чуде-са и да чини оно што је вели-ко у очима Божјим, остварују-ћи пуну обнову за дом Израелов и за потомство бра-ће твоје.

25 И ево, благословен си, Јосифе. Гле, мали си, послу-шај, стога, речи брата свога, Нефија, и биће ти учињено и то према речима које рекох. Сети се речи оца свога који је на умору. Амен.

ГЛАВА 4.

Лехи саветује и благосиља своје потомство – Он умире и бива сахрањен – Нефи слави доброту Божју – Нефи заувек ослања уздање своје на Господа. Око 588.–570. год. пре Христа.

И ево, ја, Нефи, говорим о пророштвима о којима отац мој говораше о Јосифу који беше одведен у Египат.

2 Јер гле, он заиста пророко-ваше о читавом потомству своме. И од пророштава која записа, нема много већих. И пророковаше о нама и буду-ћим покољењима нашим, а то је записано на месинганим плочама.

3 Стога, пошто отац мој беше завршио казивање о пророштвима Јосифовим, по-

зва он децу Ламанову, сино-ве његове, и кћери његове и рече им: Гле, синови моји и кћери моје, који сте синови и кћери прворођенца мога, ја бих да приклоните ухо речима мојим.

4 Јер Господ Бог овако рече: Уколико будете држали запо-вести моје, напредоваћете у земљи, а не будете ли држали заповести моје бићете искљу-чени из присуства мога.

5 Али гле, синови моји и кћери моје, не могу сићи у гроб свој а да не оставим бла-гослов свој на вама, јер гле, знам да будете ли одгајани према путу којим ћете ићи, нећете одступити од њега.

6 Стога, ако сте проклети, гле, остављам благослов свој на вама, да се клетва скине са вас и одговорност падне на главе родитеља ваших.

7 Стога, због благослова мога, Господ Бог неће допу-стити да страдате. Стога, милостив ће бити вама и по-томству вашем заувек.

8 И догоди се да, пошто отац мој беше завршио казивање синовима и кћерима Ламано-вим, нареди да се пред њега доведу синови и кћери Ле-муилове.

9 И прозбори им, говорећи: Гле, синови моји и кћери моје, који сте синови и кћери мог другог сина, гле, оста-вљам на вама исти онај благо-слов који оставих на сино-вима и кћерима Ламановим. Стога, нећете бити сасвим уништени, него ће на крају

потомство ваше бити благословено.

10 И догоди се да, кад им отац мој беше завршио казивање, гле, прозбори он синовима Исмаиловим, да, и то свим укућанима његовим.

11 А пошто беше завршио казивање њима, прозбори Саму, говорећи: Благословен си ти и потомство твоје, јер ћеш баштинити земљу као и брат твој, Нефи. И потомство твоје ће, са потомством његовим избројано бити. И бићеш попут брата свога, а потомство твоје попут потомства његовог. И бићеш благословен у свим данима својим.

12 И догоди се да, пошто отац мој, Лехи, беше говорио свим укућанима својим у складу са осећањима срца свога и Духом Господњим који беше у њему, он остари. И догоди се да умре и беше сахрањен.

13 И догоди се да не много дана после смрти његове, Ламан и Лемуило и синови Исмаилови беху љути на мене због опомена Господњих.

14 Јер ја, Нефи, присиљен бејех да им говорим, према речи Његовој, јер им бејех говорио много тога а тако и отац мој пре смрти своје. Многе од тих изрека записане су на другим плочама мојим, јер претежно историјски део записан је на другим плочама мојим.

15 А на овима записујем доживљаје душе своје и многа Света писма која су урезана

на месинганим плочама. Јер душа моја ужива у Светим писмима и срце моје о њима размишља и исписује их за поуку и корист деце моје.

16 Гле, душа моја ужива у оном што је Господње, а срце моје пребира непрестано о ономе што видех и чух.

17 Па ипак, упркос великој доброти Господњој, што ми показа велика и чудесна дела Његова, срце моје узвикује: О јадан ли сам човек! Да, срце моје тугује због тела мога. Душа моја пати због безаконја мојих.

18 Опкољен сам са свих страна, због искушења и греха што ме тако лако опседају.

19 А кад зажелим да се радујем, срце ми тешко уздише због греха мојих. Па ипак, знам у кога се уздам.

20 Бог мој је упориште моје. Проведе ме Он кроз невоље моје у дивљини и сачува ме на водама велике дубине.

21 Испуни ме Он љубављу својом, толико да ми тело гораше.

22 Постиде Он непријатеље моје, учинивши да се тресу преда мном.

23 Гле, дању слуша вапај мој, а ноћу ми у виђењима познања даје.

24 И дању се храбрих у моћној молитви пред Њим, да, глас свој управљах у висине, и анђели силажаху и послуживаху ми.

25 И на крилима Духа Његовог тело моје узнето беше на горе веома високе. И очи

моје посматраху ствари велике, да, и то превелике за човека. Стога ми беше заповеђено да не пишем о њима.

26 Па онда, ако видех тако велике ствари, ако Господ удостојењем својим према деци човечјој походи људе са толико пуно милости, зашто да срце моје плаче и душа моја остаје у долини туге, а тело моје слаби и снага моја вене због невоља мојих?

27 И зашто бих се препуштао греху, због тела свога? Да, зашто бих се предао искушењима, да се Зли настани у срцу моме, да уништи мир мој и мучи душу моју? Чему се срдим због непријатеља свога?

28 Пробуди се душо моја! Не малакши више због греха. Радуј се, о срце моје, и не дај више места непријатељу душе моје.

29 Не срди се опет због непријатеља мојих. Не слаби снаго моја због невоља мојих.

30 Радуј се, о срце моје, и вапи Господу и кажи: О, Господе, славићу Те заувек, да, душа моја ће се радовати у Теби, Боже мој, и стено спасења мога.

31 О, Господе, хоћеш ли откупити душу моју? Хоћеш ли ме избавити из руку непријатеља мојих? Хоћеш ли учинити да уздрхтим на појаву греха?

32 Нека врата паклена буду трајно затворена преда мном, јер ми је срце скрушено и дух мој је раскајан! О, Господе, не

затварај врата праведности своје преда мном, да могу ходати стазом долине дубоке, да могу будан бити на путу равном!

33 О, Господе, огрни ме одећом праведности своје! О, Господе, начини пут за бекство моје пред непријатељима мојим! Поравнај стазу моју преда мном! Не постављај камен спотицања на пут мој, већ прочисти пут мој преда мном и не закрчуј пут мој, већ путеве непријатеља мога.

34 О, Господе, у Тебе се уздах и у Тебе ћу се уздати заувек. Уздање своје нећу ослањати на мишицу телесну јер знам да је проклет онај који уздање своје ослања на мишицу телесну. Да, проклет је онај који на човека ослања уздање своје или тело себи ставља за мишицу.

35 Да, знам да ће Бог обилно уделити ономе који иште. Да, Бог мој ће ми уделити не будем ли погрешно тражио. Зато ћу подићи глас свој ка Теби, да, вапићу ка Теби, Боже мој, стено праведности моје. Гле, глас ће се мој заувек дизати ка Теби, стено моја и вечни Боже мој. Амен.

ГЛАВА 5.

Нефијци се одвајају од Ламанаца, држе закон Мојсијев и граде храм – Због своје невере Ламанци су искључени из присуства Господњег, проклетци су и постају

бич за Нефијце. Око 588.–559. год. пре Христа.

Гле, догоди се да ја, Нефи, дуго вапих Господу Богу своје, због срџбе браће своје.

2 Али гле, срџба њихова се увећа против мене, толико да ми настојаху живот одузети.

3 Да, гунђаху против мене, говорећи: Млађи брат наш намерава да влада над нама. И имадосмо много неприлика због њега. Стога, убијмо га сада, како не бисмо били мучени због речи његових. Јер гле, нећемо га за владара свога, јер припада нама, који смо старија браћа, да владамо над овим народом.

4 Ево, на овим плочама не пишем све речи којима гунђаху против мене. Али, довољно ми је да кажем да настојаху да ми живот одузму.

5 И догоди се да ме Господ упозори да ја, Нефи, одем од њих и побегнем у дивљину и сви они који зажеле да иду са мном.

6 Стога се догоди да ја, Нефи, поведох породицу своју, а и Зорама и породицу његову и Сама, старијег брата свога и породицу његову и Јакова и Јосифа, млађу браћу своју, такође и сестре своје и све оне који хтедоше да пођу са мном. А сви они који хтедоше да пођу са мном беху они који вероваху у упозорења и откривења Божја. Стога, послушаше они речи моје.

7 И узесмо шаторе своје и све оно што нам беше могуће и путовасмо дивљином током много дана. И пошто путовасмо током много дана, разапесмо шаторе своје.

8 А мој народ хтеде да се то место назове Нефи. Стога га и назвасмо Нефи.

9 И сви они који са мном беху, одлучише да се назову народом нефијским.

10 И ми гледасмо да држимо судове и одредбе и заповести Господње у свему, према закону Мојсијевом.

11 И Господ беше са нама и ми веома напредовасмо, јер сејасмо семење и поново жњесмо у изобиљу. И почесмо да гајимо стада и крда и животиње сваковрсне.

12 И ја, Нефи, бејех уз то понео записе који беху урезани на месинганим плочама, а уз то и куглу, или компас, који руком Господњом беше припремљен за оца мога, према ономе што је записано.

13 И догоди се да почесмо веома да напредујемо и множимо се на земљи.

14 И ја, Нефи, узех мач Лаванов и по узору на њега израдох многе мачеве, да не би некако народ, који се сада прозва Ламанцима, навалио на нас и уништио нас, јер знадох мржњу њихову према мени и деци мојој и према онима који се прозваше мојим народом.

15 И поучавах свој народ да грађевине гради и да ради у

сваковрсном дрвету и железу и баку и месингу и челику и злату и сребру и рудама драгоценим, којих беше у великом изобиљу.

16 И ја, Нефи, саградих храм. А сазидах га по узору на храм Соломунов, само што овај не беше саграђен са тако много драгоцености, јер се не могаху у земљи наћи, стога не могаше бити изграђен попут Соломуновог. Али, начин изградње беше попут храма Соломуновог. А израда му беше веома фина.

17 И догоди се да ја, Нефи, подстакох свој народ да вредан буде и да рукама својим ради.

18 И догоди се да они хтедоше да будем цар њихов. Али ја, Нефи, пожелех да они немају никаквог цара. Па ипак, чињях за њих оно што беше у моћи мојој.

19 И гле, речи се Господње беху испуниле на браћи мојој, које Он рече о њима, да ћу ја бити владар њихов и учитељ њихов. Бејях, стога, владар њихов и учитељ њихов, по заповестима Господњим, све до времена кад ми настојаху живот одузети.

20 Стога се испуни реч Господња коју ми Он прозбори, говорећи: Уколико не послушају речи твоје, биће искључени из присуства Господњег. И, гле, беху они искључени из присуства Његовог.

21 И учини Он да се проклетство обори на њих, да, и то проклетство тешко, због

безакоња њиховог. Јер, гле, беху отврднули срца своја против Њега, толико да она посташе попут кремена. Стога, како беху бели и веома наочити и пријатни, да не би били заводљиви моме народу, Господ Бог учини да им кожа постане тамна.

22 И овако говори Господ Бог: Учинићу да буду одвратни народу твоме, не покају ли се за безакоња своја.

23 И проклето ће бити семе онога који се измења са семеном њиховим, јер ће и они бити проклети истим проклетством. И Господ то рече и тако беше.

24 И због проклетства њиховог које беше на њима, посташе они докон народ, пун пакости и подмуклости и у дивљини ловљаху звери грабљиве.

25 И Господ Бог ми рече: Биће они бич потомству твоме, да их потакну да ме се сете, а не буду ли ме се сетили и послушали речи моје, бичеваће их они све до уништења.

26 И догоди се да ја, Нефи, посветих Јакова и Јосифа да буду свештеници и учитељи над земљом мога народа.

27 И догоди се да живесмо срећно.

28 И тридесет година беше прошло од времена кад напустисмо Јерусалим.

29 И ја, Нефи, све до сада водих записе о своме народу, на плочама које израдох.

30 И догоди се да ми Господ

Бог рече: Изради друге плоче и на њих ћеш урезати много тога што је добро у очима мојим, на корист народу твојем.

31 Стога ја, Нефи, како бих био послушан заповестима Господњим, отидох и израдох ове плоче на којима урезаш све ово.

32 И урезаш оно што је Богу угодно. И буде ли мој народ задовољан оним што је од Бога, биће задовољан урезима који су на овим плочама.

33 А пожели ли мој народ да сазна детаљнији део историје мога народа, мора прегледати моје друге плоче.

34 И довољно ми је да кажем да четрдесет година беше прошло, а ми већ имадосмо ратове и сукобе са браћом својом.

ГЛАВА 6.

Јаков приповеда историју Јевреја: Вавилонско ропство и повратак; служба и распеће Свеца Израеловог; помоћ од нејевреја; обнова Јевреја у последњим данима када поверују у Месију. Око 559.–545. год. пре Христа.

Речи Јакова, брата Нефијевог, које изговори народу нефијском:

2 Гле, љубљена браћо моја, ја, Јаков, будући позван од Бога и заређен светим редом Његовим, и посвећен од брата свога Нефија, кога сматрате царем својим или заштитником, и на кога се ради

безбедности ослањате, гле, знате да вам говораш веома много тога.

3 Ипак, опет вам говорим јер ми је стало до добробити душа ваших. Да, забринутост је моја велика за вас и знате и сами да је одувек била. Јер опомињах вас са свом марљивошћу и поучавах вас речима оца свога и говораш вам о свему што је записано, од стварања света.

4 А сада, гле, говорио бих вам о ономе што јесте и што ће доћи. Стога ћу вам читати речи Исаијине. А то су речи које брат мој пожелеле да вам их говорим. А говорим вам за корист вашу, да можете научити и прославити име Бога свога.

5 И ево, речи које ћу читати су оне које Исаија говораше о дому Израеловом. Стога се оне могу применити на вас, јер сте од дома Израеловог. А има много тога што Исаија беше говорио, што се може применити на вас, јер сте од дома Израеловог.

6 И ево, ово су те речи – Овако говори Господ Бог: Гле, подићи ћу руку своју нејеврејима и заставу своју поставити народима. И они ће вратити у наручје синове твоје, и кћери твоје на плећима њиховим биће ношене.

7 И цареви ће бити хранитељи твоји, а царице њихове, дојкиње твоје. Клањаће ти се лицем до земље, и прах с ногу твојих лизаће. И познаћеш да сам ја Господ, јер

неће се осрамотити они који мене чекају.

8 И ево, ја, Јаков, рекао бих нешто о овим речима. Јер гле, Господ ми показа да они који беху у Јерусалиму, одакле ми дођосмо, беху побијени и одведени у ропство.

9 Ипак, Господ ми показа да ће се они опет вратити. И такође ми показа да ће им се Господ Бог, Светац Израелов, објавити у телу. А пошто им се објави, избичеваће Га и разапети Га, по речима анђела који ми то рече.

10 А пошто отврдну срца своја и укоче вратове своје против Свеца Израеловог, гле, осуде Свеца Израеловог обориће се на њих. И долази дан када ће бити ударени и мучени.

11 Стога, пошто буду терани тамо-амо, јер анђео тако говори, многи ће бити у телу мучени, али им неће бити допуштено да страдају, због молитви верника. Биће расејани и ударени, и омражени. Па ипак, Господ ће им бити милостив, тако да када дођу до познања о Откупитељу своме, опет ће бити заједно сабрани у земљама баштине своје.

12 И благословени су нејевреји, они о којима пророк писао, јер, гле, ако се покају и не боре против Сиона и не уједине са том великом и одвратном црквом, биће спасени. Јер Господ Бог ће испунити завете своје које учини са децом својом. И из тог разлога пророк написа ово.

13 Стога, они што се боре против Сиона и заветног народа Господњег, лизаће прах са ногу њихових, и народ Господњи неће се осрамотити. Јер је народ Господњи тај који Га чека, јер они још увек чекају долазак Месијин.

14 И гле, по речима пророка, Месија ће се поново прихватити да их по други пут поврати. Стога ће им се Он објавити у моћи и слави великој на уништење непријатеља њихових, када дође тај дан да поверују у Њега. И неће уништити никога ко у Њега верује.

15 А они који у Њега не поверују биће уништени и огњем и олујом и земљотресима и крвопролићима и помором и глађу. И они ће знати да Господ јесте Бог, Светац Израелов.

16 Хоће ли се, наиме, плен моћноме отети, или праведно поробљен избавити?

17 Али овако говори Господ: И поробљени од моћнога отеће се и плен од страшнога избавиће се, јер ће Бог Моћни избавити свој народ заветни. Јер овако говори Господ: Препираћу се са онима који се са тобом препиру –

18 И оне који те угњетавају нахранићу месом њиховим. Опијени ће они бити крвљу својом као вином слатким. И познаће свако тело да сам ја Господ, да сам Спаситељ твој и Откупитељ твој, Моћник Јаковљев.

ГЛАВА 7.

Исаија говори месијански – Месија ће имати језик ученог – Подметнуће леђа своја онима који ударају – Он се неће постидети – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 50. Око 559.–545. год. пре Христа.

Да, јер овако говори Господ: Отпустих ли те, или те одбацих заувек? Јер, овако говори Господ: Где је распусна књига матере ваше? Ко ме те отпустих, или коме те од повереника својих продах? Да, коме вас продах? Гле, због безакоња својих се продасте, и због престапа ваших мајка ваша је отпуштена.

2 Стога, кад дођох, не беше никога, кад звах, нико се не одазва. О, доме Израелов, да није икако окрачала рука моја те не може откупити, или немам моћ да избавим? Гле, претњом својом море исушујем, реке претварам у дивљину и рибу њихову да се усмрди због нестанка воде, и оне од жеђи умиру.

3 Облачим небеса тамом и кострет им за покривач дајем.

4 Господ Бог даде ми језик ученог, да знам како да ти упутим реч савета, о доме Израелов. Кад сте уморни, буди Он свакога јутра. Буди Он ухо моје да чује попут ученог.

5 Господ Бог уши ми отвори, и ја се не побуних, нити леђа окренух.

6 Леђа подметох онима који

ме удараху, а образе онима што ми браду чупаху. Не заклањах лице своје од увреда и плјувања.

7 Јер ће ми Господ Бог помоћи, зато се нећу постидети. Зато поставих образ свој као кремен, и знам да се нећу осрамотити.

8 А Господ је близу и Он ме правда. Ко ће се са мном препирати? Супротставимо се заједно. Ко је противник мој? Нека ми се приближи, и ударићу га снагом уста својих.

9 Јер Господ Бог ће ми помоћи. И сви они који ме осуђују, гле, сви ће се као хаљина излизати и мољац ће их изјести.

10 Ко се међу вама боји Господа, те слуша глас слуге Његовог, па хода у мраку и нема видела?

11 Гле сви ви који огањ распалисте, и опасујете се искрама, идите у светлости огња свога и у искрама које распалисте. То вам је из руке моје – у мукама ћете лежати.

ГЛАВА 8.

У последње дане Господ ће утешити Сион и сабрати Израел – Откупљени ће доћи до Сиона усред велике радости. Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 51. и 52. од 1.–2. стиха. Око 559.–545. год. пре Христа.

Послушајте ме, ви, који за праведношћу идете. Погледајте стену из које сте исклесани, и јаму дубоку из које сте ископани.

2 Погледајте Аврама, оца свога, и Сару, ону која вас роди, јер само њега позвах и благослових га.

3 Јер ће Господ утешити Сион, утешиће све рушевине његове. И дивљину његову учиниће попут Едена, и пустињу његову попут врта Господњег. Радост и весеље ће се у њему налазити, захваљујући вање и глас хвалоспева.

4 Послушај ме, народе мој и приклони ухо к мени, о народе мој. Јер ће закон од мене изаћи, и суд свој поставићу да буде видело народима.

5 Близу је праведност моја, изађе спасење моје, и мишица моја судиће народима. Острва ће ме чекати, и уздаће се у мишицу моју.

6 Подигните ка небесима очи своје и погледајте доле на земљу, јер ће небеса ишчезнути као дим, а земља ће се као хаљина излизати. И који на њој живе тако ће умрети. Али, спасење ће моје довека остати, и праведност моја неће нестати.

7 Послушајте ме, ви, који познајете праведност, народе у чијем срцу записах закон свој, не плашите се понижења људског, ни ружења њиховог не плашите се.

8 Јер ће их мољац изјести као хаљину, и као вуну изјешће их црв. Али, праведност моја остаће довека, и спасење моје од покољења до покољења.

9 Пробуди се, пробуди се! Огрни се снагом, о мишицу Господња, пробуди се као у

дане давне. Ниси ли ти она што исече Раву и змаја рани?

10 Ниси ли ти она која исуши море, воде велике дубине, од дубина морских начини пут да прођу откупљени?

11 Зато ће се откупљени од Господа вратити, и доћи Сиону певајући. И вечна радост и светост биће на главама њиховим и дочекаће весеље и радост, жалост и туга ће нестати.

12 Ја сам он, да, ја сам онај који вас теши. Гле, ко си ти, да би се плашио човека који ће умрети и сина човечјег који ће бити попут траве?

13 А заборављаш Господа, Творца свога, који небеса разапе и положи темеље земљи, и бојаше се непрестано свакога дана, због јарости тиранина, као да се спрема да уништи? А где је јарост тиранина?

14 Поробљен изгнаник хита да буде ослобођен и неће умрети у јама, нити ће без хлеба бити.

15 Али ја сам Господ Бог твој, чији валови буче. Господ над војскама је име моје.

16 И ја ти метнух у уста речи своје и сеном руке своје заклоних те, да поставим небеса и положим темеље земљи и кажем Сиону: Гле, ти си мој народ.

17 Пробуди се, пробуди се, устани, о Јерусалиме, који из руке Господње попи чашу јарости Његове – попи, и талог из чаше дрхтања исцеди –

18 И никог нема да га води

од свих синова које роди. Од свих синова које отхрани, ни један га за руку не прихвати.

19 Ова два сина ти дођоше, који ће се сажалити на тебе – пустошење и уништење твоје, и глад и мач – и преко кога ћу те утешити?

20 Синови твоји клонуше, осим ове двојице. Леже по крајевима свих улица. Као биво у мрежи, пуни су јарости Господње, прекора Бога твога.

21 Зато чујте сада ово, мучени и пијани, а не од вина:

22 Овако говори Господ твој, Господ и Бог твој који заступа добробит свога народа: Гле, узех из руке твоје чашу дрхтања, талог из чаше јарости своје, нећеш га више пити.

23 Али, даћу је у руке онима који те муче, који рекоше души твојој: Сагни се, да можемо прећи – и ти им подметну леђа своја да буду као земља и као улица онима који пређоше.

24 Пробуди се, пробуди се, огрни се снагом, о Сионе; огрни се дивним хаљинама својим, о Јерусалиме, граде свети, јер од сада у тебе више неће улазити необрезани и нечисти.

25 Отреси са себе прах, придигни се, седи, о Јерусалиме, скини окове са врата свога, о поробљена кћери сионска.

ГЛАВА 9.

Јевреји ће се сабрати у свим

својим обећаним земљама – Помирење откупљује човека од пада – Тела мртвих ће изаћи из гроба, а њихови духови из пакла и из раја. Њима ће бити суђено – Помирење спашава од смрти, пакла, ђавола и бескрајног мучења – Праведни ће бити спасени у царству Божјем – Објављују се казне за грех – Светац Израелов је чувар врата. Око 559.–545. год. пре Христа.

И ево, љубљена браћо моја, прочитах вам ово да знате о заветима Господњим које Он учини са свим домом Израеловим –

2 Који говораше Јеврејима, устима својих светих пророка и то од почетка па надаље, од покољења до покољења, док не дође време да се обнове у правој цркви и стаду Божјем, када ће бити сабрани кући у земље баштине своје, и успостављени у свим обећаним земљама својим.

3 Гле, љубљена браћо моја, говорим вам ово да се можете радовати и уздигнути главе своје заувек због благослова које ће Господ Бог подарити деци вашој.

4 Јер знам да истраживасте много, многи од вас да сазнасте о ономе што ће доћи. Знам, стога, да вам је познато како се тело наше мора истрошити и умрети. Ипак, у телима својим ћемо Бога видети.

5 Да, знам да вам је познато како ће се Он показати у телу онима при Јерусалиму,

одакле ми дођосмо. Јер неопходно је да то буде међу њима пошто је потребно да велик Створитељ допусти себи да постане подложан човеку у телу и умре за све људе, да би сви људи могли постати подложни Њему.

6 Јер као што смрт дође на све људе, да се испуни милостив план великог Створитеља, мора свакако постојати и моћ васкрсења, а васкрсење свакако мора доћи на човека због пада, а пад дође због престапа. И пошто човек паде, беше он искључен из присуства Господњег.

7 Стога, свакако мора постојати бесконачно помирење – када бесконачног помирења не би било ова распадљивост не би могла обући нераспадљивост. Стога, први суд који дође на човека свакако мора задржати бескрајну трајност. И ако је тако, ово тело морало би бити положено да иструне и распадне се мајци својој земљи, да више не устане.

8 О, мудрости Божје, Његове милости и благодати! Јер гле, ако тело не би више устало, наши духови би морали постати подложни оном анђелу који отпаде из присуства Вечног Бога, и постаде ђаво, да више не устане.

9 И духови би наши постали попут њега, а ми бисмо постали ђаволи, анђели ђаволови, и били искључени из присуства Бога нашег, и остали са оцем лажи, у беди, попут

њeга самог. Да, са оним бићем које обману наше прве родитеље, који се претвара да је анђеол светлости, и подстиче децу човечју на тајне савезе убистава и сваковрсних тајних дела таме.

10 О, како је велика доброта Бога нашег, који нам припрема пут за наше бекство из канци овог страшног чудовишта, да, тог чудовишта смрти и пакла кога називам смрћу тела, а такође и смрћу духа.

11 А због начина избављења Бога нашег, Свеца Израеловог, ова смрт, о којој говорим, која је временска, предаће мртве своје. Та смрт је гроб.

12 И та смрт о којој говорим, која је духовна смрт, предаће мртве своје. Та духовна смрт је пакао. Стога, смрт и пакао морају предати мртве своје, и пакао мора предати поробљене духове своје, и гроб мора предати поробљена тела своја, и тела и духови људи биће обновљени једно са другим, и то моћу васкрсења Свеца Израеловог.

13 О како је велик план Бога нашег! Јер с друге стране, рај Божји мора предати духове праведника, и гроб предати тело праведника. И дух и тело опет се узајамно обнављају и сви људи постају нераспадљиви и бесмртни, и живе су душе, имајући савршено познање попут нас у телу, осим што ће наше познање бити савршено.

14 Стога ћемо имати савршено познање о свој кривици

својој, и нечистоћи својој, и голотињи својој. А праведници ће имати савршено познање ужитка свога, и праведности своје, и биће чистоћом одевени, да, и то одећом праведности.

15 И догодиће се да када сви људи пређу из те прве смрти у живот, зато што посташе бесмртни, морају се појавити пред судијском столицом Свеца Израеловог, а тада долази суд, и тада им се мора судити по светом расуђивању Божјем.

16 И засигурно, тако жив био Господ, јер Господ Бог то рече, и то је вечна реч Његова, која не може проћи, да они који су праведни, остаће праведни, а они који су прљави остаће прљави. Стога, они који су прљави јесу ђаво и анђели његови и они ће отићи у вечни огањ, за њих припремљен. А њихово мучење је као језеро огњено и сумпорно, чији се пламен уздиже заувек и увек и краја нема.

17 О, величине и праведности Бога нашег! Јер извршава Он све речи своје, а изађоше оне из уста Његових, и закон се Његов мора испунити.

18 Али, гле, праведници, свеци Свеца Израеловог, они који вероваху у Свеца Израеловог, они који поднеше крстове света, и презреше срам од њега, баштиниће царство Божје које им беше припремљено од постанка света, и радост ће њихова бити потпуна, заувек.

19 О, величине милости Бога нашег, Свеца Израеловог! Јер избавља Он свеце своје од тог страшног чудовишта ђавола, и смрти, и пакла, и тог језера огњеног и сумпорног, које је мучење бескрајно.

20 О, колике ли светости Бога нашег! Јер познаје Он све, и нема ничега што Он не зна.

21 И Он долази на свет да спасе све људе послушају ли глас Његов. Јер гле, Он подноси боли свих људи, да, боли свих живих створења, и мушкараца и жена, и деце, који припадају породици Адамовој.

22 И то подноси да би васкрсење могло доћи на све људе, да би сви могли стати пред Њега у велики и судњи дан.

23 И заповеда Он свим људима да се морају покајати, и бити крштени у име Његово, имајући савршену веру у Свеца Израеловог, иначе не могу бити спашени у царству Божјем.

24 А не буду ли се покајали и поверовали у име Његово, и крстили у име Његово, и истрајали до краја, морају бити проклети. Јер Господ Бог, Светац Израелов, то рече.

25 Стога, даде Он закон. А где закон није дат нема казне. А где нема казне нема ни осуде. А где нема осуде милост Свеца Израеловог због помирења полаже право на њих, јер се избављају моћу Његовом.

26 Јер помирење удовољава захтевима правде Његове над свима онима којима закон није дат, те се они избављају од тог страшног чудовишта, смрти и пакла, и ђавола, и језера огњеног и сумпорног, које је мучење бескрајно и обнављају се оном Богу који им дах удели, који је Светац Израелов.

27 Али јао онеме коме је закон дат, да, онеме који има све заповести Божје, попут нас, а који их преступи, и улудо траћи дане провере своје, јер страшно је стање његово.

28 О, подмукле ли замисли Злога! О таштине и слабости и лудости људске! Када су учени мисле да су мудри и не слушају савет Божји, јер га одбацише, мислећи да сами од себе знају. Стога, мудрост је њихова лудост и ништа им не користи. И они ће stradати.

29 Али бити учен добро је ако слушају савете Божје.

30 Али јао богатима који су богати у погледу на оно што је световно. Јер богати презиру сиромаше и прогоне кротке и срца су им у благу њиховом. Стога је благо њихово бог њихов. И гле, и благо ће њихово stradати са њима.

31 И јао глумима који неће да чују, јер ће stradати.

32 Јао слепима који неће да виде, јер ће и они stradати.

33 Јао онима срца необреза-ног, јер ће их познање беза-коња њихових ударити у последњи дан.

34 Јао лажљивцу, јер ће у па-као сурван бити.

35 Јао убици који проми-шљено убија, јер ће умрети.

36 Јао онима који курварство чине, јер ће у пакао сурвани бити.

37 Да, јао онима који се идо-лима клањају, јер се ђаво над свим ђаволима наслађује њима.

38 И укратко, јао свима они-ма који умиру у гресима својим, јер ће се Богу вратити, и угледати лице Његово, и остати у гресима својим.

39 О, љубљена браћо моја, сетите се страхоте преступа против тог Светог Бога, а и страхоте попуштања завође-њима оног лукавога. Сетите се да бити телесном накло-њен је смрт, а бити духовном наклоњен је живот вечни.

40 О, љубљена браћо моја, приклоните уши речима мојим. Сетите се величине Свеца Израеловог. Не реците да говором тешке речи про-тив вас, јер учините ли то, ружите истину, јер говором речи Творца вашег. Знај да су речи истине тешке против сваке нечистоће, али их се праведни не плаше, јер љубе истину и не дрхте.

41 Па онда, љубљена браћо моја, дођите Господу, Свецу. Сетите се да су стазе Његове праведне. Гле, пут је човеков узан, али се пружа право пред њим, и чувар врата је Светац Израелов. И Он не поставља ниједног слугу тамо, а нема другог пута осим

кроз врата. Њега, наиме, нико не може преварити, јер име му је Господ Бог.

42 И сваком који куца, отвориће се, а мудри и учени и они који су богати, који су надути због учености своје, и мудрости своје, и богатства свога – да, то су они које Он презире. И уколико не одбаце ово и не увиде да су луде пред Богом, и не спусте се у дубине понизности, неће им Он отворити.

43 Али оно што је од мудрих и разборитих, заувек ће бити скривено од њих – да, та срећа која је припремљена за свеце.

44 О, љубљена браћо моја, сетите се речи мојих. Гле, скидам одећу своју и тресем је пред вама. Молим Бога спасења свога да ме погледа својим свевидећим оком. Стога ћете знати у последњи дан, када свим људима буде суђено по делима њиховим, да Бог Израелов беше сведок да стресох безакоња ваша с душе своје, и да стојим ведро пред Њим, и слободан од крви ваше.

45 О, вољена браћо моја, оканите се греха својих. Стресите ланце онога који би вас чврсто свезао. Приступите Богу који је стена спасења вашег.

46 Припремите душе своје за тај славан дан када ће правда служити праведнима, и то у дан суда, да не бисте са страхом устукнули, да се не бисте савршено сећали стра-

шне кривице своје, и били присиљени да узвикнете: Свети, свети су судови Твоји, о Господе, Боже Свемогући – али знам ја кривицу своју, преступих закон Твој и моји преступи су моји, и ђаво ме се докопа те сам плен у страшној беди његовој.

47 Али гле, браћо моја, да ли је потребно да вас ја учиним свесним страшне стварности овога? Зар бих мучио душе ваше да су умови ваши чисти? Зар бих био јасан према вама у јасноћи истине, да сте греха ослобођени?

48 Гле, када бисте били свети, говорио бих вам о светости, али пошто нисте свети, и на мене гледате као на учитеља, свакако мора бити потребно да вас поучим о последицама греха.

49 Гле, душа се моја згражава над грехом, а срце моје наслађује у праведности, и ја ћу хвалити свето име Бога свога.

50 Дођите, браћо моја, сви ви који сте жедни, дођите ка водама. И онај који новца нема, нека дође, купи и једе. Да, дођите, купујте вино и млеко без новца и без цене.

51 Стога, не трошите новац на оно што вредности нема, нити труд свој на оно што задовољити не може. Послушајте ме марљиво, и сетите се речи које вам говорих, и дођите Свецу Израеловом, и гостите се оним што не страда, нити се квари, и душа ваша нек се наслађује у обиљу.

52 Гле, вољена браћо моја, сетите се речи Бога свога. Молите му се непрестано дању, и захваљујте се светом имену Његовом ноћу. Нека се срца ваша радују.

53 И гле, како су велики завети Господњи, и како је велико удостојење Његово према деци човечјој. А због Његове величине, и Његове благодати и милости, Он нам обећа да потомство наше неће бити потпуно уништено, у погледу на тело, него ће га Он сачувати. А у будућим покољењима они ће постати праведан огранак дому Израеловом.

54 И ево, браћо моја, говорио бих вам још, али сутра ћу вам објавити остале речи своје. Амен.

ГЛАВА 10.

Јевреји ће разапети свог Бога – Они ће бити расејани све док не почну да верују у Њега – Америка ће бити земља слободе где неће владати ни један цар – Измири-те се са Богом и стекните спасење кроз благодат Његову. Око 559.–545. год. пре Христа.

И ево, ја, Јаков, опет говорим вама, љубљена браћо моја, о овом праведном огранку о ком говорим.

2 Јер гле, обећања која доби-смо обећања су по телу. Стога, као што ми беше показано да ће многа деца наша страдати у телу због невере, ипак, Бог ће многима бити милостив и деца ће наша бити

обновљена, да могу доћи до онога што ће им дати истинско познање о Откупитељу њиховом.

3 Стога, као што вам рекох, свакако мора бити потребно да Христ – јер ми анђео прошле ноћи рече да ће му то бити име – дође међу Јевреје, међу оне који чине опакији део света. И они ће га разапети – јер тако треба да буде Богу нашем, и нема ни једног другог народа на земљи који би разапео Бога свога.

4 Јер када би моћна чуда била учињена међу другим народима они би се покајали, и познали да је Он Бог њихов.

5 Али због надрисвештенства и безакоња, они у Јерусалиму укочиће вратове своје против Њега, да буде разапет.

6 Стога, због безакоња њихових, уништења, глад, помор, и крвопролића доћи ће на њих. А они који не буду уништени биће расејани међу све народе.

7 Али гле, овако говори Господ Бог: Када дође дан да поверују у мене, да сам ја Христ, заветовах се очевима њиховим да ће тада бити обновљени у телу, на земљи, у земљама баштине своје.

8 И догодиће се да ће из свог дугог расејања бити сабрани са острва морских и са четири краја земаљска. И народи нејеврејски биће велики у очима мојим, говори Бог, тако што ћу их довести у земље баштине њихове.

9 Да, цареви ће нејеврејски бити хранитељи њихови, а царице дојкиње њихове. Стога су обећања Господња нејеврејима велика, јер Он то рече, и ко може оспорити?

10 Али гле, ова земља, рече Бог, биће земља баштине твоје и нејевреји ће бити благословени на земљи.

11 И земља ће ова бити земља слободе нејеврејима и неће бити царева на земљи који ће се уздићи над нејеврејима.

12 И утврдићу ову земљу против свих других народа.

13 А онај који се бори против Сиона страдаће, говори Бог.

14 Јер онај који уздигне цара против мене страдаће, јер ја, Господ, цар небески, бићу цар њихов, и онима који слушају речи моје бићу виделио заувек.

15 Дакле, због тога, да би се испунили завети моји које учиних са децом човечјом, које ћу им учинити док су у телу, морам свакако уништити тајна дела таме и убистава и одвратности.

16 Стога, онај који се бори против Сиона, и Јевреј и нејевреј, и роб и слободан, и мушко и женско, страдаће. Јер они су ти који су курва целе земље. Јер који нису са мношћом против мене су, говори Бог наш.

17 Јер ја ћу испунити обећања своја која дадох деци човечјој, да ћу им учинити док су у телу –

18 Стога, љубљена браћо

моја, овако говори Бог наш: Мучићу потомство твоје руком нејеврејском. Ипак, смекшаћу срца нејевреја, да им буду попут оца. Стога ће нејевреји бити благословени и прибројани дому Израеловом.

19 Стога ћу посветити ову земљу потомству твоме и онима који ће се прибројати потомству твоме, заувек, за земљу баштине њихове. Јер то је земља изабрана, рече ми Бог, међу свим другим земљама. Стога, желим да ми служе сви људи који у њој бораве, говори Бог.

20 И ево, љубљена браћо моја, видећи како нам милостив Бог наш даде тако велико познање о овоме, споменимо Га се, и одбацимо грехе своје, и не спуштајмо главе своје, јер нисмо одбачени. Ипак, бејасмо протерани из земље баштине своје, али доведени смо у бољу земљу, јер Господ учини море путем нашим, и ми се налазимо на острву морском.

21 Али, велика су обећања Господња онима који су на острвима морским. Стога, пошто она говоре о острвима, мора свакако бити више од овога, и она су, такође, настањена браћом нашом.

22 Јер гле, Господ Бог их извођаше с времена на време из дома Израеловог, у складу са вољом и жељом својом. И ево, гле, Господ се сећа свих оних који су отргнути, стога се и нас сећа.

23 Зато, развеселите срца своја, и сетите се да сте слободни да сами за себе делујете – да изаберете пут вечне смрти или пут вечног живота.

24 Стога, љубљена браћо моја, измирите се са вољом Божјом, а не вољом ђаволовом и телесном. И сетите се, пошто се са Богом измирите, да се спашавате једино преко и посредством благодати Божје.

25 Стога, нека вас Бог подигне из мртвих моћу васкрсења, а тако и од смрти вечне моћу помирења, да можете бити примљени у вечно царство Божје, да га можете славити кроз божанску благодат. Амен.

ГЛАВА 11.

Јаков је видео свог Откупитеља – Закон Мојсијев указује на Христа и доказује да ће Он доћи. Око 559.–545. год. пре Христа.

И ево, тада, Јаков говораше још много тога моме народу. Ипак, учиних да буде записано само ово, јер ми је оно што записах довољно.

2 И ево, ја, Нефи, пишем више по речима Исаијиним, јер се душа моја наслађује речима његовим. Применићу, наиме, речи његове на свој народ, и упутићу их свим синовима својим, јер он заиста виде Откупитеља мога, и то као што Га ја видех.

3 И брат мој, Јаков, такође

Га виде као што Га ја видех. Стога ћу упутити речи њихове деци својој да им покажу да су речи моје истините. Стога, речима тројице, Бог рече, утврдићу реч своју. Ипак, Бог шаље више сведока и доказује све речи своје.

4 Гле, душа моја се наслађује у доказивању истине о доласку Христовом моме народу. Јер, са тим циљем закон Мојсијев беше дат, и све ово што човеку беше дато од Бога, од почетка света, указује на Њега.

5 И такође, душа се моја наслађује заветима Господњим које Он учини са очевима нашим. Да, душа се моја наслађује у благодати Његовој, и у правди Његовој, и моћи, и милости по великом и вечном плану избављења од смрти.

6 И душа се моја наслађује у показивању моме народу да уколико Христ не би дошао, сви би људи морали страдати.

7 Јер да нема Христа ни Бога не би било; а да Бога нема ни нас нема, јер не би било стварања. Али Бога има, и Он је Христ, и Он долази у пунини времена свога.

8 И ево, пишем нешто од речи Исаијиних, да они из мога народа који виде ове речи могу уздићи срца своја и радовати се због свих људи. Ево, ово су речи, и можете их применити на себе и на све људе.

ГЛАВА 12.

Исаија види храм последњих дана, сабирање Израела, и хиљадугодишње суђење и мир – Охоли и опаки биће понижени код Другог доласка – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 2. Око 559.–545. год. пре Христа.

Реч коју Исаија, син Амосов, виде о Јуди и Јерусалиму:

2 И догодиће се то у последње дане, када ће планина дома Господњег бити постављена на врх планина, и узвишена ће бити над бреговима, и сви народи ће се у њу уливати.

3 И многа племена ће ићи и рећи: Дођите, и попнимо се на планину Господњу, до дома Бога Јаковљевог. И Он ће нас поучити путевима Његовим и ходаћемо стазама Његовим, јер ће из Сиона изаћи закон и из Јерусалима реч Господња.

4 И судиће Он међу народима, и корити многа племена: и они ће прековати мачеве своје у раонике, и копља своја у српове – неће народ подизати мач против народа, нити ће више о ратовању учити.

5 О, доме Јаковљев, дођите и ходајмо у светлости Господњој. Да, дођите, јер сви застранисте, сваки opakим путевима својим.

6 Зато си, о Господе, оставио свој народ, дом Јаковљев, јер су испуњени са истока и слушају гатаре као Филистејци, и радују се деци туђинаца.

7 Земља им је, такође, сребра и злата пуна, и благу им краја нема. Земља им је, такође, коња пуна, ни колима им краја нема.

8 Земља њихова је, такође, идола пуна. Клањају се они делу руку својих, оном које њихови прсти начинише.

9 И обичан човек се не клања, и човек велик се не понижава, зато му не праштај.

10 О, опаки, уђите у стену, и сакријте се у прах, јер ће вас страх од Господа и слава величанства Његовог ударити.

11 И догодиће се да ће надмени погледи људски бити понижени, и надменост људска ће се погнути, и сам ће Господ бити узвишен у тај дан.

12 Јер дан Господа над војскама долази ускоро свим народима, да, сваком. Да, охолима и надменима, и свако ко се уздигне биће понижен.

13 Да, и дан ће Господњи доћи свим кедровима ливанским, јер су високи и уздигнути, и свим храстовима васанским;

14 И свим горама високим, и свим бреговима, и свим племенима који су уздигнути, и свим народима;

15 И свакој кули високој, и сваком зиду утврђеном;

16 И свим лађама морским, и свим лађама тарсиским, и свим призорима угодним.

17 И гордост човечја ће се погнути, и надменост људска јадна ће бити, и сам ће Господ бити узвишен у тај дан.

18 И идоле ће Он сасвим уклонити.

19 И ући ће они у рупе стена, и у пећине земаљске, јер ће страх од Господа на њих доћи и слава величанства Његовог удариће их, кад устане да потресе земљу страшно.

20 У тај дан ће човек идоле своје од сребра и идоле своје од злата, које себи начини да им се клања, бацити кртицама и слепим мишевима;

21 Ући ће у шупљине стена и на врхове оштрих планина, јер ће страх од Господа доћи на њих и слава величанства Његовог удариће их, кад устане да потресе земљу, страшно.

22 Престаните да се ослањате на човека, чији дах је у ноздрвама његовим, јер у чему је вредност његова?

ГЛАВА 13.

Јуда и Јерусалим биће кажњени за своју непослушност – Господ заступа и суди свој народ – Кћери сионске су проклете и мучене због своје световности – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 3. Око 559.–545. год. пре Христа.

ЈЕР гле, Господ, Господ над војскама, одузима од Јерусалима, и од Јуде, сваку потпору и помоћ, пуну помоћ у хлебу и сву потпору у води –

2 Јунака, и војника, судију, и пророка, мудраца, и старешину;

3 Капетана педесеторице, и часног човека, и саветника,

и врачара, и речитог говорника.

4 И даћу им децу да буду принчеви њихови, и одојчад ће над њима владати.

5 И људи ће бити угњетавани, један од другогa, и сваки од ближњегa свога. Дете ће се узохолити над старијим, и простак над часним.

6 Кад човек дохвати брата свога у дому оца свога, и каже: Ти имаш одећу, буди владар наш, и нека уништење ово не дође под руку твоју –

7 У тај дан клеће се он, говорећи: Нећу да будем исцелитељ, јер у кући мојој нема ни хлеба ни одеће. Не чините ме владарем овог народа.

8 Јер Јерусалим се руши, и Јуда пада, јер речи њихове и дела њихова беху против Господа, те пркосе погледу славе Његове.

9 Израз лица њиховог сведок је против њих, и грех њихов проглашава једнаким оном у Содому, и не могу га сакрити. Јао душама њиховим, јер сами себе злом наградише!

10 Кажите праведницима да им је добро, јер ће се плодом дела својих хранити.

11 Јао опакима јер ће страда-ти, јер ће награда руку њихових бити на њима!

12 И моме народу деца су тирани, и жене над њима владају. О, народе мој, који те воде заводе те и уништавају пут стаза твојих.

13 Господ устаје да заступа, и устаје да суди народу.

14 Господ ће доћи на суд са

старешинама свога народа и са принчевима његовим, јер виноград уништисте и грабеж од сиромаша у кућама је вашим.

15 Шта наумисте? Угњетавате мој народ, и сатирете лица сиромаша, говори Господ Бог над војскама.

16 Још говори Господ: Зато што су кћери сионске надмене, и испруженог врата ходају намигујући очима, ситно корачају, и са гривнама на ногама звецкају –

17 Зато ће Господ крастама ударити теме кћери сионских, и откриће Господ голо тињу њихову.

18 У тај дан скинуће Господ накит са обуће њихове, и мрежице, и украсе као месец округле;

19 Ланчиће и наруквице, и копрене;

20 Шешире, и подвезице, и појасе, и стакалца мирисна, и наушнице;

21 Прстење, и носне украсе;

22 Свечане хаљине, и огртаче, и привесе, и шналице;

23 Огледала, и кошуљице, и капуљаче, и велове.

24 И догодиће се, уместо слатког мириса биће смрад и уместо појаса, подеротина, и уместо плетеница, ћелавост, и уместо напрсњака, кострет припасан, огоретина уместо лепоте.

25 Твоји ће људи од мача пасти и јунаци твоји у рату.

26 И тужиће и жалиће врата његова и напуштен ће бити, и на тлу ће седети.

ГЛАВА 14.

Сион и кћери његове биће откупљени и прочишћени у време хиљадугодишњице – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 4. Око 559.–545. год. пре Христа.

И у тај дан, седам жена ће ухватити једног човека, говорећи: Свој ћемо хлеб јести и своје ћемо одело носити. Пусти нас само да се твојим именом назовемо, да се уклони срамота наша.

2 У тај дан огранак ће Господњи на славу и част бити, плод земаљски на красоту и дику спашенима из Израела.

3 И догодиће се, они који остану у Сиону и задрже се у Јерусалиму светим ће се звати, сваки који је уписан да у Јерусалиму живи –

4 Када ће Господ опрати нечистоћу кћери сионских, и очистити крв јерусалимску духом суда и духом паљевине.

5 И створиће Господ над сваким станом на гори сионској, и над зборовима њеним, облак и дим дању и светлост пламена огњеног ноћу, јер ће над свом славом сионском одбрана бити.

6 И биће колиба да сеном заклања дању од врућине, и да уточиште буде, и заклон од олује и кише.

ГЛАВА 15.

Господњи виноград (Израел) опустеће, а Његов народ биће

расејан – Јао ће доћи на њих у њиховом стању отпадничтва и расејања – Господ ће подићи барјак и сабрати Израел – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 5. Око 559.–545. год. пре Христа.

И запеваћу тада драгом своје песму драгога свога, о винограду његовом. Драги мој има виноград на брежуљку родном.

2 И огради га, и склони камење из њега, и засади га лозом племенитом, и сазида кулу усред њега, а и пресу за цеђење. И почека да роди грожђе, а оно дивље грожђе донесе.

3 И ево, о становници јерусалимски, и људи из Јуде, просудите, молим вас, између мене и винограда мога.

4 Шта је још требало учинити винограду моме што не учиних? Стога, кад очекивах да грожђе роди зашто дивље грожђе изроди.

5 И ево, гле, рећи ћу вам шта ћу учинити винограду своје – Уклонићу му ограду, да га опустоше и зид ћу му развалити да га изгазе.

6 И опустошићу га. Неће се резати ни копати, него ће у драч и трње зарастати. И заповедићу уз то облацима да га кишом не квасе.

7 Јер виноград Господа над војскама је дом Израелов, и људи Јуде су мили засад његов. И Он се надаше правичности, а гле, угњетавање. И праведности, али гле, вапај.

8 Јао онима који кућу кући примичу, док места не буде, да сами остану посред земље!

9 У уши, моје рече Господ над војскама, заиста ће многе куће опустети, и велики и лепо градови без становника ће остати.

10 Да, десет рала винограда донеће један ват, и гомер семена даће ефу.

11 Јао онима који рано ујутро устају да жестоко пиће траже, и до ноћи остају, а вино их распаљује!

12 И харфа, и лутња, бубањ, и фрула, и вино су на забавама њиховим. Али не гледају они дело Господње, нити маре за дело руку Његових.

13 Зато се мој народ у ропство одводи, јер знања немају, а поштовани људи њихови изгладнеше, и мноштво њихово од жеђи усахну.

14 Зато се пакао увећа и уста своја прекомерно отвори, а слава њихова, и мноштво њихово, и раскош њихова, и онај који се весели, у њега ће сићи.

15 И погнуће се човек обичан, и моћан ће се понизити, и очи надменог понизиће се.

16 Али Господ над војскама судом ће бити узвишен, и Бог који је свет у праведности ће бити посвећен.

17 И јагањци ће пасти по свом обичају, и пуста места угојених странци ће јести.

18 Јао онима који вуку безакоње конопцима таштине, и грех као ужетом колским;

19 Који говоре: Нека пожури, убрза дело своје, да га

можемо видети. И нека се приближи и дође савет Свеца Израеловог, да га можемо познати.

20 Јао онима који зло добрим називају, а добро злим, који од таме светлост праве, а од светлости таму, који од горког слатко чине, а од слатког горко!

21 Јао мудрима у сопственим очима и разборитима по сопственом мишљењу.

22 Јао онима који су јаки да вино пију, и јунаци су у мешању пића жестоког;

23 Онима који за награду опаке правдају, и праведност праведнима ускраћују!

24 Зато, као што огањ прождире стрњику, и пламен плеву обузима, корен ће њихов бити трулеж, а цветови њихови ће попут праха узлетети, јер одбацише закон Господа над војскама, и презреше реч Свеца Израеловог.

25 Зато се распали срџба Господња против његовог народа, и Он испружи на њих руку своју, и удари их. И горе се потресосе, и телеса њихова по улицама су раскомадана. Упркос свему томе срџба се Његова не одврати, него је рука Његова још испружена.

26 И подићи ће Он барјак народима далеким, и зазвиждаће им с краја земље. И гле, доћи ће они брзо и хитро. Неће бити међу њима умора ни спотицања.

27 Нико неће ни дремати ни спавати, нити ће појас бокова

њихових распасан бити, нити ће ремен обуће њихове покидан бити;

28 Стреле ће им оштре бити, и сви лукови њихови запети, и копита коња њихових попут кремена ће бити, а точкови њихови као вихор, рика њихова као у лава.

29 И рикаће они као млади лавови. Да, рикаће и уграбити плен и однети га безбедно, и нико га избавити неће.

30 И у тај дан рикаће они на њих као што море хучи. И погледају ли земљу, гле, тама и туга, и светлост помрачена на небесима њеним.

ГЛАВА 16.

Исаија види Господа – Исаијини греси су опроштени – Он је позван да пророкује – Он пророкује о одбијању Христових учења од стране Јевреја – Остатак ће се вратити – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 6. Око 559.–545. год. пре Христа.

У оној години када цар Озија умре, видех ја и Господа како седи на престолу, високом и уздигнутом, и skut Његов испуњаваше храм.

2 Изнад њега серафими стајаху. Сваки имаше шест крила, са два заклањаше лице своје, и са два покриваше ноге своје, а са два леташе.

3 И викаху један другом, и говораху: Свет, свет, свет је Господ над војскама. Сва земља је пуна славе Његове.

4 И задрмаше се прагови

на вратима од гласа којим ви-
кажу, и дом се димом напуни.

5 Тад рекох: Јао мени! Јер
пропадох, јер сам човек нечи-
стих усана и боравим усред
народа нечистих усана, јер
очи моје цара видеше, Госпо-
да над војскама.

6 Тад долете један од сера-
фима к мени, држећи живи
угљен у руци својој, који узе
клевштима са олтара.

7 И принесе га на уста моја,
и рече: ево, додирну ово усне
твоје и одузима се безакоње
твоје, и грех твој очисти се.

8 Такође, чух глас Господњи,
који говори: Кога да поша-
љем, и ко ће нам ићи? Тада
рекох: ево ме, пошаљи мене.

9 И Он рече: Иди и реци
овом народу – заиста послу-
шајте, али они не разумеше и
заиста гледајте, али они не
познаше.

10 Учини да одебља срце
овом народу, и уши да им
отежају, и очи им затвори –
да не виде очима својим, и не
чују ушима својим, и не разу-
меју срцем својим, и не обра-
те се и не исцеле.

11 Тад рекох: Господе, до-
кле? А Он рече: Док градови
не опусте, без становника
остану, и куће без људи, и зе-
мља док потпуно не опусте;

12 И Господ удаљи људе
далеко, јер ће бити велико пу-
стошење посред земље.

13 Али, ипак ће бити једна
десетина, и они ће се вратити
и биће поједени као липа и
као храст чија је срж у њима
када одбаце лишће своје.

Тако ће свето семе бити срж
њихова.

ГЛАВА 17.

*Јефрем и Сирија воде рат против
Јуде – Христа ће родити девица
– Упоредити са Књигом проро-
ка Исаије гл. 7. Око 559.–545.
год. пре Христа.*

И догоди се у дане Ахаза сина
Јотамовог, сина Озије, цара
Јуде, да се Ресин, цар сириј-
ски, и Факеј син Ремалијин,
цар Израелов, попеше до
Јерусалима да зарате против
њега, али га не могаху над-
владати.

2 И дође глас дому Давидо-
вом, говорећи: Сирија се
удружи са Јефремом. А срце
његово и срце његовог народа
устрепта попут дрвећа шум-
ског које ветар њише.

3 Тада рече Господ Исаји:
Изађи у сусрет Ахазу, ти и
Сеарјасув син твој, на крај
канала горњег језера на путу
поља бељаревог.

4 И реци му: Чувај се и
миран буди. Не плаши се, и
нек се не боји срце твоје, због
ова два угарка задимљена
због жестоке срцбе Ресинове
према Сирији, и сина Рема-
лијиног.

5 Јер Сирија, Јефрем и син
Ремалијин, предузеше зле на-
мере против тебе, говорећи:

6 Пођимо на Јуду и мучимо
је, и извршимо упад у њу,
и поставимо цара у њој, да,
сина Тавеиловог.

7 Овако говори Господ Бог:

Неће то бити, нити ће се догодити.

8 Јер глава Сирији је Дамаск, а глава Дамаску, Ресин, и у току шездесет и пет година Јефрем ће бити разорен тако да неће више бити народ.

9 И глава Јефрему је Самарија, а Самарији глава син је Ремалијин. Ако не верујете, сигурно нећете бити успостављени.

10 Поврх тога, прозбори Господ опет Ахазу, говорећи:

11 Ишти знак од Господа Бога свога, ишти га или из дубина, или од горе са висина.

12 Али Ахаз рече: Нећу исказати, нити ћу кушати Господа.

13 И он рече: Слушајте сада, о доме Давидов, зар вам је мало што досађујете људима, него досађујете и Богу моме?

14 Зато ће вам сам Господ дати знак – Гле, девица ће затруднети, и родиће сина, и наденуће му име Емануило.

15 Масло и мед ће јести, да би научио да одбаци зло а бира добро.

16 Јер пре него што дете научи одбацивати зло и бирати добро, земљу, које се гадиш, оставиће два цара њена.

17 Господ ће довести на тебе, и на народ твој, и на дом оца твога, дане каквих није било од када се Јефрем одвоји од Јуде, цара асирског.

18 И догодиће се у тај дан да ће Господ зазвиждати мувама у крајњим пределима египатским, и пчелама које су у земљи асирској.

19 И оне ће доћи, и попадаће све по пустим долинама, и у шупљине стена, и по свим трништима, и по свим шикарама.

20 Истог ће дана Господ обријати бритвом, закупљеном од оних преко реке, од цара асирског, главу, и длаке с ногу, а и браду ће она уништити.

21 И догодиће се у тај дан, човек ће хранити младу козу и две овце.

22 И догодиће се, због обиља млека које ће давати јешће он масло, јер масло и мед јешће свако ко у земљи остане.

23 И догодиће се у тај дан, где год беше хиљаду чокота за хиљаду сребрењака, зарашће у драч и трње.

24 Са стрелом и луком ићи ће тамо људи, јер ће сва земља драч и трње постати.

25 А по свим горама где се мотиком копаше, неће доћи страх од драча и трња, него ће бити за пашу воловима, и газиће их ситна стока.

ГЛАВА 18.

Христ ће бити камен спотицања и стена саблазни – Тражите Господа, а не врачеве који пијучу – Ослоните се на закон и сведочанство да вас воде – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 8. Око 559.–545. год. пре Христа.

Поврх тога, реч ми Господња рече: Узми велики свитак папира, и напиши на њему

пером човечијим: Махер-шалал-хаш-баз.

2 И узех верне сведоке за запис, Урију свештеника, и Захарију сина Јеверелијиног.

3 И приступих пророчици, а она затрудне и роди сина. Тада ми Господ рече: Наде ни му име: Махер-шалал-хаш-баз.

4 Јер гле, пре него што дете научи да викне, оче мој, и мајко моја, однеће се благо дамаштанско и плен самаријски пред цара асирског.

5 И још ми Господ прозбори говорећи:

6 Видећи да овај народ одбацује воде силоамске, које тихо теку, и радује се Ресину и сину Ремалијином,

7 Ево зато, гле, Господ ће навести на њих воде из реке, силне и велике, па и цара асирског и сву славу његову. И оне ће се излити из свих канала својих, и тећи преко свих обала својих.

8 И проћи ће кроз Јуду, разлиће се и поплавити је, и доћи све до врата, а крила ће јој се раширити преко свекоlike земље твоје, о Емануило.

9 Удружите се, о ви народи, и бићете раскомадани, и приклоните ухо сви ви крајеви далеки. Наоружавајте се, и бићете раскомадани, наоружавајте се, и бићете раскомадани.

10 Саветујте се, и биће узалуд, договарајте се, и неће се остварити, јер Бог је с нама.

11 Јер Господ ми тако говораше руком снажном, и наре-

ди ми да не идем путем овог народа, говорећи:

12 Не говорите, савез, свима којима ће људи говорити, савез, нити се плашите чега се они плаше, и не бојте се.

13 Господа над војскама само посветите, и нека Он буде страх ваш, и нека Он буде бојазан ваша.

14 И биће вам Он светилиште, а и камен спотицања, и стена саблазни за оба дома Израелова, замка и мрежа становницима јерусалимским.

15 И спотаћи ће се многи међу њима и пашће, и разбити се, заплешће се и ухватиће се.

16 Свежи сведочанство, запечати закон међу ученицима мојим.

17 И чекаћу на Господа, који сакри лице своје од дома Јаковљевог, и тражићу Га.

18 Гле, ја и деца коју ми Господ даде знаци смо и чудеса у Израелу од Господа над војскама, који пребива на гори Сиону.

19 И када вам кажу: Тражите од оних који покојне духове знају, и од врачева који шапћу и мрмљају – не треба ли народ да тражи од Бога свога а не да од мртвих за живе чују?

20 Закон и сведочанство тражите, а не буду ли они по речи овој говорили, то је зато што нема светла у њима.

21 И проћи ће кроз све то потуцајући се и гладујући. И догодиће се да када огладне,

узнемириће се и проклети цара свога и Бога свога, и гледати нагоре.

22 И гледаће по земљи и невољу видети, и таму, тешку замраченост, и у таму ће бити одведени.

ГЛАВА 19.

Исаија говори месијански – Људи у тами видеће велико светло – Роди нам се дете – Он ће бити Кнез Мира и владаће на престолу Давидовом – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 9. Око 559.–545. год. пре Христа.

Ипак, замраченост неће бити онаква каква беше у мучењу њеном, када у прво време он благо измучи земљу Завулонову, и земљу Нефталимову, и напослетку још теже се измучише путем ка Црвеном мору преко Јордана у Галилеји народа.

2 Народ који у тами ходаше беше видео светлост велику. Они који у земљи сенке смрти бораве, њих светло обасја.

3 Ти умножи народ, и увећа радост – пред тобом се они радују као о жетви што се радују, и као што се људи веселе када грабеж деле.

4 Јер Ти сломи јарам терета његовог, и штап са плећа његових, шибу угњетача његовог.

5 Јер свака битка ратникова је уз буку збуњујућу, и одећу у крв уваљану, али ова ће са паљевином и уље огњу бити.

6 Јер нам се дете роди, син

нам се даде и власт ће му бити на рамену, а име ће му бити: Дивни, Саветник, Бог Силни, Вечни Отац, Кнез Мира.

7 Нема краја расту власти и мира, на престолу Давидовом, и у царству његовом да се уреди и утврди судом и правдом од сада, и заувек. Ревност Господа над војскама то ће учинити.

8 Господ посла реч своју Јакову и она дође на Израел.

9 И знаће сав народ, па и Јефрем и становници Самарије, који охоло и срца поноситог говоре:

10 Опеке падоше, али ћемо зидати каменом клесаним. Смокве нам сасекоше, али ћемо их кедрима заменити.

11 Зато ће Господ подићи противнике Ресинове против њега, и удружити непријатеље његове;

12 Сиријце спреда а Филистејце отпозади. И прождераће они Израел устима отвореним. Упркос свему томе срџба се Његова не одврати, него је рука Његова још увек испружена.

13 Јер се народ неће обратити Оном који га удара, нити тражи Господа над војскама.

14 Зато ће Господ одсећи од Израела главу и реп, грану и рогоз у једном дану.

15 Старешина, он је глава, а пророк који учи лажи, он је реп.

16 Јер вође овог народа наводе их да греше, а они који су вођени уништени су.

17 Зато се Господ неће радovati младићима њиховим, нити ће милости имати према сирочади и удовицама њиховим, јер је сваки од њих лицемер и зликовац, а свака уста будалаштине говори. Упркос свему томе срџба се Његова не одврати, него је рука Његова још увек испружена.

18 Јер opakост гори попут огња, прождреће драч и трње, и запалити густе шуме, и они ће се попети као што се дим уздиже.

19 Од гнева Господа над војскама земља се замрачи и народ ће бити као уље огњу, нико неће поштедети брата свога.

20 И грабиће с десне стране и бити гладан, и јешће с леве стране и неће се наситити. Сваки ће јести месо мишице своје –

21 Манасија Јефрема и Јефрем Манасију. Заједно ће бити против Јуде. Упркос свему томе срџба се Његова не одврати, него је рука Његова још увек испружена.

ГЛАВА 20.

Уништење Асира узор је уништења opakих при другом доласку – Мало људи ће остати живо након поновног доласка Господњег – Остатак Јаковљев ће се вратити у тај дан – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 10. Око 559.–545. год. пре Христа.

Јао онима који проглашавају

пресуде неправедне, и који исписују прописе свирепе;

2 Да одбију од суда убоге, и да отимају право сиромашних у моме народу, да им удовице могу плен бити, и да могу од сирочади красти!

3 И шта ћете ви учинити у дан похођења и погибли која ће доћи из далека? Кома ћете за помоћ утећи? И где ћете славу своју оставити?

4 Без мене ће се погнути они међу робље, и пасти међу побијене. Упркос свему томе срџба се Његова не одврати, него је рука Његова још испружена.

5 О, Асиру, шибо срџбе моје, и прут у руци њиховој негодовање је њихово.

6 На народ лицемеран послаћу га, и против народа гнева мога даћу му надзор да плени, и да отима, и да га изгази као блато на улицама.

7 Међутим, не мисли он тако, нити срце његово тако промишља, него је у срцу његовом да уништи и затре многе народе.

8 Јер он говори: Нису ли кнезови моји сви цареви?

9 Није ли Халан као Хархемис? Није ли Емат као Арфад? Није ли Самарија као Дамаск?

10 Као што ми рука успостави царства идола, чији резани ликови надмашише оне у Јерусалиму и Самарији;

11 Нећу ли учинити Јерусалиму и идолима његовим као што учиних Самарији и идолима њеним?

12 Стога ће се догодити да кад Господ изврши сво дело своје на гори сионској и у Јерусалиму, казнићу плод охолост срца цара асирског, и славу поноситих очију његових.

13 Јер он говори: Снагом руке своје и мудрошћу својом учиних ово, јер сам разборит и преместих међе народима, и благо њихово заплених, и оборих становнике као човек неустрашив.

14 И рука моја нађе као гнездо богатство народа. И као што се купе јаја остављена, тако покупих сву земљу. И не беше никога да крилом махне, или уста отвори или запијуче.

15 Хоће ли се секира хвалити над оним који њом сече? Хоће ли се пила величати над оним који њом ради? Као да би прут махао на оне који га подижу, или би се штап уздизао као да није од дрвета!

16 Зато ће Господ, Господ над војскама, послати мршавост међу гојазне своје и славу ће његову потпалити да гори као огањ.

17 И светлост Израелова биће попут огња, и Светац његов попут пламена, и упалиће и сажећи трње његово и драч његов у једном дану.

18 И уништиће славу шуме његове, и плодну њиву његову, и душу и тело. И биће они као кад клоне онај који заставу носи.

19 И што остане стабала

шуме његове биће мало да их дете може пописати.

20 И догодиће се у тај дан да се остатак Израелов, и они који се избеаве од дома Јаковљевог, неће више ослањати на оног који их бије, него ће се истински ослањати на Господа, Свеца Израеловог.

21 Остатак ће се вратити, да, и то остатак Јаковљев, Богу моћноме.

22 Јер иако народа твога Израеле буде као песка морског, ипак ће се остатак његов вратити. Уништење које је проглашено преплавиће праведношћу.

23 Јер ће Господ Бог над војскама извршити уништење већ утврђено у свој земљи.

24 Зато, овако говори Господ Бог над војскама: О, народе мој што пребиваш на Сиону, не бој се Асирца. Прутом ће те ударити, и штап свој подићи на тебе, попут Египћана.

25 Јер још врло мало и негодовање ће престати, и срцба моја у уништењу њиховом.

26 И Господ над војскама подићи ће бич на њега као покољ мадијански код стене Орив. И као што штап његов на мору беше, тако ће га Он подићи као у Египту.

27 И догодиће се у тај дан да ће се бреме његово скинути с рамена твога, и јарам његов с врата твога, и уништен ће бити јарам због помазања.

28 Дође он у Ајат, прође у Мигрон. У Михмасу остави кочије своје.

29 Пођоше они кланцем, у Гаваји заноћише. Препаве се Рама, Гаваја Саулова побеже.

30 Подигни глас, о кћери Галимова, нек се чује у Лаиси, о, јадни Анатоте.

31 Мадмина побеже, становници гевимски се сакупљају да утекну.

32 Још један дан па ће стајати у Нову, махнуће руком својом на гору кћери сионске, брегу јерусалимском.

33 Гле, Господ, Господ над војскама ужасом ће окресати гране, и што је високог стаса биће посечено, а охоло биће понижено.

34 И шипраге шумске ће гвожђем посећи, и Ливан ће пасти од Силнога.

ГЛАВА 21.

Стабљика Јесејева (Христ) судиће у праведности – Знање о Богу прекриће земљу током хиљадугодишњице – Господ ће подићи барјак и сабрати Израел – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 11. Око 559.–545. год. пре Христа.

И изаћи ће шибљика из стабљике Јесејеве, и изданак из корена његовог изникнуће.

2 И Дух Господњи почиваће на Њему, дух мудрости и разумевања, дух савета и силе, дух знања и страха од Господа.

3 И учиниће Га брзим да разуме у страху од Господа, и неће по виђењу очију својих судити, нити ће по слушању ушију својих корити.

4 Него ће праведношћу сиромашнима судити, и кротке на земљи по правди корити; и удариће земљу прутом уста својих, а дахом усана својих эле ће погубити.

5 И праведност ће бити појас бедара Његових, и верност појас бокова Његових.

6 И вук ће са јагњетом боравити, и леопард ће са јаретом лежати, и теле и лавић и товљеник заједно ће бити, и мало дете водиће их.

7 И крава и медведица заједно ће пасти, младунчад њихова лежаће заједно, а лав ће јести сламу као во.

8 И дојенче ће се играти над рупом аспидином, а дете од сисе одбијено завлачиће руку своју у јаму змије отровнице.

9 Неће они повређивати нити уништавати на свој светој гори мојој, јер ће земља бити пуна познања о Господу, као море што је воде пуно.

10 И у тај дан ће корен Јесејев, који ће бити барјак народима, нејевреји тражити и покој Његов биће славан.

11 И догодиће се у тај дан, да ће Господ опет пружити руку своју да по други пут поврати остатак свога народа, оне што из Асира остану, и из Египта, и из Патроса, и из Етиопске, и из Елама, и из Сенара, и из Емата, и са острва морских.

12 И подићи ће барјак народима, и сабраће прогнане Израелове, и скупити изгнанике из Јуде са четири краја земаљска.

13 Зависти Јефремове ће такође нестати, и противници Јудини биће искључени. Јефрем неће Јуди завидети, и Јуда неће Јефрему злобити.

14 Али ће слетати на рамена Филистејаца ка западу, заједно ће пленити оне са истока, пружаће руке своје на Едом и Моав, а деца Амонова биће им покорни.

15 И Господ ће сасвим уништити залив мора египатског, и силним ветром својим замахнуће руком преко реке, и удариће је на седам кракова, и учинити да људи могу суве обуће прећи.

16 И биће пут за остатак његовог народа, који остане из Асира, као што беше Израелу у дан када изађе из земље египатске.

ГЛАВА 22.

У дан хиљадугодишњице сви ће људи хвалити Господа – Он ће боравити међу њима – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 12. Око 559.–545. год. пре Христа.

И у тај дан ћеш рећи: О, Господе, хвалићу те. Иако беше срдит на мене, срџба се Твоја одврати, и Ти ме тешиш.

2 Гле, Бог је спасење моје, уздаћу се, и нећу се плашити, јер Господ Јехова је снага моја и песма моја. Постаде Он и спасење моје.

3 Зато ћете са радошћу црпити воду са извора спасења.

4 И у тај дан рећи ћете: Хвалите Господа, призивајте име Његово, објавите међу народом дела Његова, напомињите да је узвишено име Његово.

5 Певајте Господу, јер извршене ствари учини, знано је то по свој земљи.

6 Кличите и радујте се, ви становници Сиона, јер велик Светац Израелов је међу вама.

ГЛАВА 23.

Уништење Вавилона је узор уништења код Другог доласка – То ће бити дан гнева и освете – Вавилон (свет) ће пасти заувек – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 13. Око 559.–545. год. пре Христа.

БРЕМЕ Вавилона, које виде Исаија, син Амосов.

2 Подигните заставу на гори високој, узвисите гласове ка њима, махните руком, да они могу ући на врата племићка.

3 Заповедих посвећенима својим и позвах јунаке своје, јер срџба моја није на онима који се радују у величанству моме.

4 Бука мноштва на горама као од силног народа, бука метежа царстава народа скупљених, Господ над војскама сакупља војску за битку.

5 Долазе из земље далеке, с краја небеса, да, Господ и оруђа негодовања Његовог, да затре сву земљу.

6 Јаучите, јер близу је дан Господњи, доћи ће као уништење од Свемогућег.

7 Зато ће свака рука клонути, свако срце човечије растопиће се:

8 И плашиће се они, муке и боли обузеће их, чудиће се један другоме, лица ће им као пламенови бити.

9 Гле, долази дан Господњи, окрутан са гневом и жестоком срџбом, да земљу у пуштош постави, а грешнике из ње истребиће.

10 Јер звезде небеске и сазвежђа њена неће давати светлост своју, помрачиће сунце излазећи, и месец неће пуштати светлост своју.

11 И казнићу свет за зло, и опаке за безакоње њихово. Учинићу да дрскост оholих престане и надменост силних оборићу.

12 Учинићу човека драгоценијим од финог злата, више од златне шипке офирске.

13 Зато ћу потрести небеса, и земља ће се покренути са места свога, у гневу Господа над војскама, и у дан жестоке срџбе Његове.

14 И биће попут срне прогоњене, и као овце које нико не сабира. И свако ће се свом народу вратити, и свако ће у своју земљу побећи.

15 Свако ко је охол прободен ће бити, да, и свако ко се са opakим удружи од мача ће пасти.

16 И децу ће им њихову пред очима смрскати, куће њихове биће опљачкане, а жене њихове осрамоћене.

17 Гле, побунићу Миде против њих, који неће марити за

сребро и злато, нити ће у њему уживати.

18 И лукови њихови ће младиће смрскати. И неће се сажалити на плод утробе, очи њихове неће децу поштедети.

19 И Вавилон, слава царстава, лепота величанства халдејског, биће као кад затре Бог Содом и Гомор.

20 Никада више неће бити настањен, нити ће се ко настанити од покољења до покољења. Нити ће Арапин шатор тамо разапети, нити ће пастири почивати онде.

21 Али ће звери пустињске почивати тамо, и куће њихове пуне ће бити створења тужних, и сове ће тамо боравити, и авети ће плесати онуда.

22 И звери ће дивље са острва завијати по напуштеним кућама њиховим, и змајеви у дворима њиховим веселим. А близу је време његово, и дан његов се неће продужити, јер ћу га уништити брзо. Да, милостив ћу бити моме народу, али опаки ће страдати.

ГЛАВА 24.

Израел ће бити сабран и уживаће у одмору хиљадугодишњице – Луцифер је истеран са неба због побуне – Израел ће победити Вавилон (свет) – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 14. Око 559.–545. год. пре Христа.

Јер ће се смиловати Господ на Јакова, и опет ће Израел изабрати, и поставиће их у

земљи њиховој, и припојени ће им бити дошљаци, и придружиће се они дому Јаковљевом.

2 И народ ће их узети и довести их на место њихово, да, издалека све до краја земље, и они ће се вратити у своје земље обећања. И дом Израелов ће их поседовати, и земља Господња биће за слуге и слушкиње, и поробиће оне који њих беху поробили, и владаће над тлачитељима својим.

3 И догодиће се у тај дан да ће ти Господ дати одмор од жалости твоје, и од страха твога, и од тешког сужањства у ком си морао служити.

4 И догодиће се у тај дан, да ћеш рећи и пословицу ову против цара вавилонског, и рећи ћеш: Како нестатлачитеља, златни град нестаета!

5 Сломи Господ штап опаких, и жезло владарско.

6 Онај који удараше народ у гневу без престанка, онај који у срџби народом владаше, прогоњен је, и нема никога да то спречи.

7 Сва земља почива и мирна је, кличе певајући.

8 Да, радује се јела над тобом, а и кедрови ливански, говорећи: Откако паде не долази нико да нас сече.

9 Пакао доле узбуђује се због тебе да те дочека кад доћеш, због тебе мртве оживљава, то јест, све поглаваре земаљске. Са престола својих подиже све царе народне.

10 Сви ће проговорити и

рећи ти: Јеси ли и ти попут нас слаб постао? Јеси ли нама сличан постао?

11 Сјај је твој у гроб оборен, не чује се бука псалтира твојих; црв је под тобом, и црви те прекривају.

12 Како са неба паде, о Луцифере, сине зорин! Јеси ли на земљу оборен, ти који ослаби народе!

13 Јер рече у срџу својој: Успећу се на небо, узвисићу престо свој изнад звезда Божјих, и сешћу на гори зборној, на крајњем северу;

14 У висине ћу се уздићи, над облаке, попут Свевишњега бићу.

15 Ипак, бићеш у пакао оборен, у дубине провалије.

16 Који те виде изблиза ће те погледати, и посматрати те, и рећи ће: Је ли ово човек који земљу протресе и царства уздрма?

17 И који свет дивљином начини, и градове њене уништи, и не отвори кућу затвореника својих?

18 Сви цареви народа, да, сви они, леже у слави, сваки у дому својој.

19 Али, ти си из гроба свог истеран као одвратан огранак, и остатак оних који су убијени, мачем прободени, и који силазе у јаму камену као стрвина згажена.

20 Нећеш се здружити с њима на сахрани, јер земљу своју уништи и народ свој поби; потомство оних који зло чине неће се више славити.

21 Припремите покољ деци

његовој за безакоње отаца њихових, да се не подигну, нити земљу запоседну, и не испуне лице земаљско градовима.

22 Јер ћу устати против њих, говори Господ над војскама, и затрћу име Вавилону, и остатак, и сина и нећака, говори Господ.

23 И начинићу га поседом ћуковима, и локвама воде, и почистићу га метлом уништења, говори Господ над војскама.

24 Закле се Господ над војскама, говорећи: Заиста, догодиће се како намислих, и како науних тако ће бити –

25 Довешћу Асирца у земљу своју, и на горама својим ногама ћу га изгазити. Тада ће се скинути јарам његов са њих и бремене његово с плећа њихових скинуће се.

26 Ово је сврха намењена земљи целој, и ово је рука испружена свим народима.

27 Јер Господ над војскама науми, и ко ће укинути? И испружена је рука Његова, и ко ће је одгурнути?

28 У години када цар Ахаз умре беше ово време.

29 Немој се радовати сва земља палестинска, што се сломи штап онога који те ударише, јер ће из корена змијског изаћи гуја, а плод њен биће змај огњени крилати.

30 И прворођенац сиромашних ће храћен бити и убоги ће безбедно почивати, а ја ћу корен твој глађу поморити, а она ће остатак твој побити.

31 Јаучите, о врата, и плачи, о граде. Ти, сва Палестино, пропаде, јер ће са севера дим доћи, и нико се неће осамити у одређеним временима његовим.

32 Шта ће тада гласници народа одговорити? Да Господ основа Сион, и сиромаси његовог народа ће се у њега уздати.

ГЛАВА 25.

Нефи се радује у јасноћи – Исаијина пророштва биће схваћена у последње дане – Јевреји ће се вратити из Вавилона, разапети Месију, и бити расејани и бичевани – Они ће бити обновљени када поверују у Месију – Он ће први пут доћи шест стотина година након што је Лехи напустио Јерусалим – Нефијци држе закон Мојсијев и верују у Христа, који је Светац Израелов. Око 559.–545. год. пре Христа.

Ево ја, Нефи, говорим нешто о речима које записах, које изговорише уста Исаијина. Јер, гле, Исаија говораше много тога што беше многим од мога народа тешко разумети, јер не знају начин прорицања међу Јеврејима.

2 Јер ја, Нефи, не научих их много тога о обичају јеврејском; јер дела њихова беху дела таме, а чини њихове беху чини одвратности.

3 Стога, пишем своје народу, свима онима који ће у будућности примити ово што пишем, да могу знати судове

Божје, да они долазе свим народима, по речи коју Он рече.

4 Стога, послушајте, о народе мој, који сте од дома Израеловог, и приклоните ухо речима мојим; јер иако вам речи Исаијине нису јасне, ипак су јасне онима који су пуни духа пророштва. Али, ја вам дајем пророштво по духу који је у мени. Стога ћу пророковати с јасноћом каква беше код мене од времена када изађох из Јерусалима с оцем својим, јер гле, душа моја ужива у јасноћи према моме народу, да могу научити.

5 Да, и душа моја ужива у речима Исаијиним, јер изађох из Јерусалима, и очи моје видеше оно што је јеврејско, и знам да разумеју Јевреји речи пророчке, и нема ниједног другог народа који попут њих разуме оно што беше речено Јеврејима, осим оних који су поучени обичајима јеврејским.

6 Али гле, ја, Нефи, не поучавах децу своју обичајима јеврејским, али гле, лично, боравлах у Јерусалиму, стога знам о крајевима околним, и споменух деци својој судове Божје који се догодише међу Јеврејима, деци мојој, према свему ономе што Исаија говорише, и ја их не пишем.

7 Али гле, настављам са сопственим пророштвом својим, пишем у складу са јасноћом својом, услед које знам да нико погрешити не може. Ипак, у дане када ће се испу-

нити пророштва Исаијина људи ће са сигурношћу знати, у времена када се она буду испуњавала.

8 Стога су она од вредности за децу човечју, а онима који мисле да нису говорићу нарочито, и ускратити речи сопственом народу, јер знаћу да ће она бити од велике вредности њима у последње дане, јер ће их они у тај дан разумети. Стога их за добро њихово писах.

9 И као што једно покољење беше уништено међу Јеврејима због безакоња, исто тако беху они уништавани од покољења до покољења према безакоњима њиховим; и нико од њих не би никада уништен био уколико им то не би било наговештено од пророка Господњих.

10 Стога им беше речено о уништењу које ће доћи на њих, одмах пошто отац мој напусти Јерусалим. Ипак, отврднуше срца своја и према пророштву моме беху уништени, осим оних који беху одведени у ропство у Вавилон.

11 И ево, говорим ово због духа који је у мени. И мада беху одведени, опет ће се вратити и запосести земљу јерусалимску. Стога ће опет бити обновљени у земљи баштине своје.

12 Али, гле, имаће они ратове и гласове о ратовима. А када дође дан да се Јединорођенац Очев, да, и то Отац неба и земље, објави њима у

телу, гле, одбациће га због безакоња својих, и тврдоће срца својих, и укочености вратова својих.

13 Гле, они ће Га разапети, и пошто у гроб буде положен, након три дана устаће из мртвих, са исцељењем у крилима својим, и сви они који верују у име Његово, биће спашени у царству Божјем. Стога, душа моја ужива да прориче о Њему, јер видех дан Његов и срце моје велича свето име Његово.

14 И гле, догодиће се да пошто Месија устане из мртвих, и објави се свом народу, свима онима који у име Његово верују, гле, Јерусалим ће опет бити уништен, јер јао онима који војују против Бога и народа цркве Његове.

15 Стога ће Јевреји бити расејани међу све народе, да, па и Вавилон ће уништен бити. Стога ће Јевреји од стране других народа бити расејани.

16 И пошто беху расејани и Господ Бог их бичеваше преко других народа током многих покољења, да, и то од покољења до покољења, све док их не убеди да верују у Христа, Сина Божјег, и помирење које је бескрајно за сав род људски – а кад дође тај дан да верују у Христа, и служе Оцу у име Његово, чистим срцем и чистим рукама, и не буду више ишчекивали другог Месију, тада, у то време, доћи ће дан да ће

свакако бити потребно да верују у ово.

17 И Господ ће опет пружити руку своју по други пут да обнови свој народ из њиховог изгубљеног и палог стања. Стога ће Он продужити да чини чудесна и дивна дела међу децом човечјом.

18 Стога ће им упутити речи своје, и те ће им речи судити у последњи дан, јер ће им бити дате да их увере о истинитом Месији, кога они одбацише, и да их увере како не треба више да ишчекују да дође неки Месија, јер неће доћи нико, осим лажног Месије који ће обманути народ. Јер само је један Месија о ком пророци говораше, а тај Месија је онај који ће бити одбачен од Јевреја.

19 Јер по речима пророка, Месија долази шест стотина година од времена кад отац мој напусти Јерусалим; и по речима пророка, а и по речи анђела Божјег, име ће му бити Исус Христ, Син Божји.

20 И ево, браћо моја, говорам вам јасно да не можете погрешити. И тако жив био Господ Бог који изведе Израел из земље египатске, и Мојсију удели моћ да лечи људе када их змије отровне уједаху, упере ли поглед ка змији коју он пред њима подиже, а такође му даде моћ да стену удари и вода потече; да, гле, кажем вам, као што је све ово истинито, и тако жив био Господ Бог, нема другог имена датог под небом којим

би се човек могао спасти осим тога Исуса Христа о ком говоррах.

21 Дакле, због тога Господ Бог обећа мени да ће оно што пишем бити сачувано и заштићено, и уручивано потомству моме, с покољења на покољење, да се испуни обећање Јосифу, да потомство његово никада неће страдати све док земља буде постојала.

22 Стога ће ово ићи од покољења до покољења све док земља буде постојала, и ићи ће то у складу са вољом и жељом Божјом; а народима који ће их поседовати биће суђено по речима које су записане.

23 Јер марљиво се трудисмо да пишемо, да убедимо децу своју, а и браћу своју, да поверују у Христа, и да се с Богом измире, јер знамо да се по благодати спасавамо, пошто учинимо све што можемо.

24 И, мада у Христа верујемо, држимо закон Мојсијев, и постојано ишчекујемо Христа, док се закон не испуни.

25 Јер, са том сврхом је закон дат. Стога закон постаде мртав за нас, а ми оживљени у Христу због вере наше. Ипак, држимо закон због заповести.

26 И разговарамо о Христу, радујемо се у Христу, проповедамо о Христу, пророкујемо о Христу, и пишемо у складу са пророштвима нашим, да деца наша могу знати ком извору се могу обратити за опрост греха својих.

27 Стога, говоримо о закону да деца наша могу знати за

мртвило закона. И она, знајући за мртвило закона, могу да ишчекују онај живот који је у Христу и знају са којом сврхом је закон дат. А када се закон у Христу испуни, да не треба да отврдну срца своја против Њега када буде потребно да закон буде укинут.

28 И ево, гле, народе мој, народ сте укоченог врата; стога вам говоррах јасно, да погрешно не схватите. И речи које говоррах стајаће као сведочанство против вас, јер су оне довољне да поуче сваког човека правом путу, јер прави пут је веровати у Христа и не порицати га, јер поричући Њега поричете и пророке и закон.

29 И ево, гле, кажем вам да је прави пут веровати у Христа, и не порицати Га, а Христ је Светац Израелов. Стога се морате поклонити пред Њим, и служити Му свом силом својом, умом, и снагом, и целом душом својом. А будете ли ово чинили нипошто нећете бити одбачени.

30 И, колико год то потребно буде, морате држати уредбе и обреде Божје све док се не испуни закон који беше дат Мојсију.

ГЛАВА 26.

Христ ће послуживати Нефијцима – Нефи предвиђа уништење свог народа – Они ће говорити из праха – Нејевреји ће изградити лажне цркве и тајне савезе –

Господ забрањује људима да се баве надрисвештенством. Око 559.–545. год. пре Христа.

И пошто Христ из мртвих устане показаће вам се, децо моја, и љубљена браћа моја. А речи које ће вам говорити биће закон по ком ћете се владати.

2 Јер гле, кажем вам да спазих како ће многа покољења преминути, и биће великих ратова и сукоба међу мојим народом.

3 А пошто Месија дође народу мом ће бити дати знаци о рођењу Његовом, а и о смрти и васкрсењу Његовом. А велик и страшан биће тај дан опакима, јер ће страдати, а страдају јер одбацују пророке и свеце, и каменују их и погубљују их. Стога ће се глас крви светаца уздићи до Бога из земље против њих.

4 Стога ће сви они који су охоли и чине opakост, бити спаљени у дан који долази, говори Господ над војскама, јер ће бити као стрњика.

5 А оне који убијају пророке и свеце, дубине земаљске ће прогутати, говори Господ над војскама, и планине ће их прекрити, и вихори ће их однети, а зграде ће на њих пасти и здробити их у комаде и у прах их самлети.

6 И биће похођени громовима и муњама и земљотресима и свакојаким разарањима, јер ће се огањ срцбе Господње распалити против њих, и биће попут стрњике, а дан

који долази ће их уништити, говори Господ над војскама.

7 О, колико је јада и мучења душе моје због губитка погубљених у моме народу! Јер ја, Нефи, то видех и то ме замагло уништи у присуству Господњем; али морам завапити Богу своме: Праведни су путеви Твоји.

8 Али гле, праведни који послушају речи пророка и не униште их, него постојано ишчекују Христа због знакова који су дати, упркос свим прогонима – гле, они су ти који неће страдати.

9 Него ће се Син Праведности њима указати, и Он ће их исцелити, и имаће мир са Њим, све док три покољења не премину, а многи од четвртог покољења преминуће у праведности.

10 И пошто ово прође, брзо уништење долази на мој народ, јер упркос болима душе моје, видех то. Стога, знам да ће се то догодити. А продају се они низашта, јер ће као награду за охолост своју и безумље своје пожњети уништење, јер зато што се ђаволу препуштају и радије бирају дела таме него светла, стога морају у пакао сићи.

11 Јер Дух се Господњи неће увек напрезати око човека. А када се Дух престане напрезати око човека долази тада брзо уништење, и то жалости душу моју.

12 И као што говорих о уверавању Јевреја, да Исус јесте прави Христ, морају се

свакако и нејевреји уверити да Исус јесте Христ, Вечни Бог,

13 И да се Он објављује свима онима који у Њега верују, моћу Светог Духа, да, сваком народу, колону, језику, и људима, чинећи силна чуда, знаке, и чудеса, међу децом човечјом, према вери њиховој.

14 Али гле, проричем вам о последњим данима, о данима када ће Господ Бог објавити ово деци човечјој.

15 Када потомство моје и потомство браће моје ишчезне у невери, и буде ударено од нејевреја, да, пошто се Господ Бог утабори против њих и опколи их, и опсаду против њих започне насипом и утврдом против њих подигнутом, и када буду у прах оборени и то да их не буде више, ипак ће речи праведника бити записане и молитве верних ће се чути, а сви они који ишчезнуше у невери неће бити заборављени.

16 Јер, они који буду уништени говориће им из земље, а говор њихов из праха биће тих, и глас њихов биће попут покојника, јер ће му Господ Бог моћ дати, да шаптати може о њима, и то као из земље. И говор њихов ће из праха шаптати.

17 Јер овако говори Господ Бог: Писаће они о ономе што се међу њима збива, и то ће бити записано и запечаћено у књизи, а они који ишчезнуше у невери неће их имати, јер настоје да униште оно што је Божје.

18 Стога, као што они који беху уништени, беху уништени брзо, и мноштво насилника њихових биће као плева кад се размеће – да, овако говори Господ Бог: То ће бити у трену, изненада –

19 И догодиће се да ће они који ишчезнуше у невери бити ударени руком нејеврејском.

20 А нејевреји се узнесоше у охолости очију својих, и спотакоше се због величине свог камена спотицања, јер изградише многе цркве. Ипак, презиру моћ и чуда Божја, и сами себи проповедају мудрост своју и учења своја, како би добитак стицали и лице сиромаша сатирани.

21 И многе се цркве саградиле које стварају завист, и препирке, и злобу.

22 А има и тајних савеза као и у времена древна, попут савеза ђаволових, јер он је оснивач свега тога, да, оснивач убиства, и дела таме; да, и води их он ланеним конопом око врата, све док их не свеже чврстим конопцима својим заувек.

23 Јер гле, љубљена браћо моја, кажем вам да Господ Бог не делује у тами.

24 Не чини Он ништа осим оног што је за добробит света, јер љуби свет, толико да живот свој полаже да може све људе себи привући. Стога, не брани Он ником да узме удела у спасењу Његовом.

25 Гле, виче ли иком, говорећи: Одлази од мене? Гле,

кажем вам, не, већ говори: Дођите к мени сви ви крајеви земаљски, купите млеко и мед, без новца и без наплате.

26 Гле, заповеди ли иком да синагоге или домове службе напушта? Гле, кажем вам, не.

27 Заповеди ли иком да не узме удела у спасењу Његовом? Гле, кажем вам, не, већ га бесплатно даје свим људима, и заповеди своје народу да све људе наводе на покајање.

28 Гле, заповеди ли Господ иком да не узме удела у доброту Његовој? Гле, кажем вам, не, него су сви људи повлашћени, једни као и други, и ником није забрањено.

29 Заповеда Он да не буде надрисвештенства. Јер, гле, надрисвештенства су да људи проповедају и сами себе постављају за светло свету, да могу стећи добитак и хвалу света. Али, они не траже добро Сиона.

30 Гле, Господ то забрани. Стога, даде Господ Бог заповест да сви људи имају милосрђа, а то милосрђе је љубав. А уколико милосрђа немају ништа су. Стога, буду ли имали милосрђа неће допустити да страда радник у Сиону.

31 Али, радник у Сиону за Сион ће радити, јер буду ли за новац радили страдаће.

32 И опет, Господ Бог заповеди да људи не убијају, да не лажу; да не краду, да не узимају име Господа Бога свога узалуд, да не завиде, да злобе немају, да се не препи-

ру међусобно, да не чине курварства, и да ништа од тога не чине, јер ће stradати свако ко то чини.

33 Јер ниједно од ових безакоња не долази од Господа, јер Он чини оно што је добро међу децом човечјом, и не чини ништа што није јасно деци човечјој. И позива их све да дођу к Њему и узму удела у доброту Његовој, и не одбија никога који к Њему дође, ни црнца ни белца, ни роба ни слободног, ни мушко ни женско. И сећа се Он незнабожаца, и сви су пред Богом једнаки, и Јевреј и нејевреј.

ГЛАВА 27.

Тама и отпадништво ће прекрити земљу у последње дане – Изаћи ће Мормонова књига – Три сведока ће сведочити за књигу – Учен човек ће рећи да не може читати запечаћену књигу – Господ ће учинити чудесно и дивно дело – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 29. Око 559.–545. год. пре Христа.

Али, гле, у последње дане, или у дане нејевреја – да, гле сви народи нејеврејски а и Јевреји, они који дођу у ову земљу и они који буду у другом земљама, да, чак сви крајеви земаљски, гле, биће пијани од безакоња и сваковрсних одвратности –

2 И када дође тај дан походиће их Господ над војскама, грмљавином и земљотресом,

и буком великом, и олујом, и буром, и пламеном огња прождирућег.

3 И сви народи који војују против Сиона, и који га муче, биће као виђење ноћно у сну. Да, биће им као кад гладан сновиа, и гле једе, па кад се пробуди душа му је празна, или као жедан човек који сновиа, и гле пије, па кад се пробуди а гле, клонуо је и душа му је жедна. Да, тако ће бити мноштву свих народа који војују против горе сионске.

4 Јер гле, сви ви који безаконје чините, станите и чудите се, јер ћете вапити, и узвикивати, да, бићете пијани али не од вина, посртаћете али не од жестоког пића.

5 Јер гле, Господ изли на вас дух сна дубоког. Јер гле, затвористе очи своје, и пророке одбацисте, и владаре ваше, и Он прикри видеоце због безаконја вашег.

6 И догодиће се да ће вам Господ Бог обелоданити речи књиге, и биће то речи оних који уснуше.

7 И гле, књига ће бити запечаћена, а у књизи ће бити откривење од Бога, од почетка света до свршетка његовог.

8 Стога, због онога што је запечаћено, неће оно што је запечаћено бити изручено у дан опакости и одвратности народа. Стога ће им књига бити ускраћена.

9 Али, књига ће бити предата једном човеку, и он ће предати речи књиге, а то су

речи оних који у праху спавају, и он ће предати ове речи другоме.

10 Али, речи које су запечаћене неће предати, нити ће књигу предати. Јер књига ће бити запечаћена моћу Божјом, и откривење које беше запечаћено биће сачувано у књизи до времена утврђеног од Господа, да оне могу изаћи на видело. Јер гле, откривају оне све од постанка света до свршетка његовог.

11 И долази дан када ће се речи књиге која беше запечаћена читати на крововима кућа. И читаће се оне моћу Христовом, и све ће бити откривено деци човечјој, што икада беше међу децом човечјом и што ће икад бити, и то до свршетка земље.

12 Стога, у тај дан, када књига буде уручена човеку о ком говорих, књига ће бити скривена од очију света да је ничије очи не погледају, осим три сведока да је виде моћу Божјом, осим онога ком ће књига бити уручена. И они ће посведочити о истинитости књиге и ономе што је у њој.

13 И нема другог који ће је видети, осим мало њих по вољи Божјој, да посведоче за реч Његову деци човечјој, јер Господ Бог рече да ће речи верних говорити као гласом покојника.

14 Стога ће Господ Бог наставити да износи речи књиге, и у устима онолико сведока колико му се чини потребно утврдиће реч своју, а јао ће

бити оном који реч Божју одбаца!

15 Али гле, догодиће се да ће Господ Бог рећи ономе коме буде уручио књигу: Узми ове речи што нису запечаћене и предај их другом, да их показати може ученом, говорећи: Читај ово, молим те. А учени ће рећи: Донеси књигу овамо, и прочитају их.

16 И ево, то ће рећи због славе светске и стицања добитка, а не ради славе Божје.

17 И човек ће рећи: Не могу књигу донети, јер је запечаћена.

18 Тада ће учени рећи: Не могу је читати.

19 Стога ће се догодити да ће Господ опет уручити књигу и речи њене оном који није учен, а човек који није учен рећи ће: Нисам учен.

20 Тада ће му Господ Бог рећи: Учени их неће читати, јер их одбацише, а ја сам кадар да извршим дело своје, стога ћеш читати речи које ти дам.

21 Не дирај оно што је запечаћено, јер ћу то обелоданити у своје време, јер ћу показати деци човечјој да сам кадар да извршим дело своје.

22 Стога, када прочиташ речи које ти заповедих и добијеш сведоке које ти обећах, тада ћеш књигу опет запечатити и сакрити за мене, да могу сачувати речи које ти не прочиташ, све док ја у мудрости својој не будем сматрао прикладним да све то откријем деци човечјој.

23 Јер гле, ја сам Бог и Бог сам чуда, и показаћу свету да сам исти јуче, данас и заувек, и не делујем међу децом човечјом осим према вери њиховој.

24 И опет, догодиће ће се да ће Господ рећи оном који буде читао речи које му буду уручене:

25 Пошто ми овај народ устима приступа, и уснама ме поштује, али срца своја удаљише од мене, а страх њихов од мене правило је људско ком су научени –

26 Зато ћу наставити да чиним чудесно дело међу овим народом. Да, чудесно и дивно дело, јер ће мудрост мудрих њихових и учених пропасти, а разум умних њихових биће скривен.

27 А јао онима који покушају да од Господа дубоко сакрију намере своје! И дела су њихова у тами, и говоре: Ко нас види, и ко нас зна? И такође кажу: Засигурно, твоје извртање ствари наопако цењено ће бити попут глине лончарске. Али гле, показаћу им, говори Господ над војскама, да познајем сва дела њихова. Јер хоће ли дело рећи творцу своме, није ме он начинио? Или ће ствар обликована рећи за оног који је обликова: Не разуме он?

28 Али гле, говори Господ над војскама: Показаћу деци човечјој да ће се Ливан ускоро претворити у плодно поље, а плодно поље ће бити цењено као шума.

29 И у тај дан глуви ће чути речи књиге, и очи слепог ће видети кроз мрак и кроз таму.

30 И кротки ће такође порасти, и радост њихова биће у Господу, и сиромашни међу људима радоваће се у Свецу Израеловом.

31 Јер засигурно, тако жив био Господ, видеће они да насилник постаде ништаван, и да је подсмевач уништен, а сви који безакоње траже су одбачени;

32 И они који криве човека за реч, и замку постављају ономе који на вратима кори, и одбацују праведне као да су ништа.

33 Зато, овако говори Господ, који откупи Аврама, у погледу дома Јаковљевог: Јаков се сада неће постидети, нити ће му сада лице побледети.

34 Али, када види децу своју, дело руку мојих, међу собом, посветиће они име моје, и посветиће Свеца Јаковљевог, и плашиће се Бога Израеловог.

35 И они који у духу згрешише уразумиће се, а они што гунђаху схватиће учење.

ГЛАВА 28.

Многе лажне цркве биће изграђене у последње дане – Оне ће учити лажне, ништавне, и безумне науке – Отпадништво ће обилovati због лажних учитеља – Ђаво ће беснети у срцима људи – Он ће учити сваковрсна лажна

учења. Око 559.–545. год. пре Христа.

Иево, гле, браћо моја, говорих вам како ме Дух присили. Стога, знам да се то свакако мора догодити.

2 А оно што ће из књиге бити записано, биће од велике вредности деци човечјој, а посебно потомству нашем које је остатак дома Израеловог.

3 Јер ће се догодити у тај дан да ће цркве које су изграђене, а не за Господа, рећи једна другој: Гле, ја, ја сам Господња; и друге ће рећи: Ја, ја сам Господња. И овако ће говорити свако ко цркве сагради, а не за Господа –

4 И препираће се оне међусобно, и свештеници њихови ће се препирати међусобно, и поучаваће ученошћу својом, и порицати Светог Духа, који подстицај даје.

5 И поричу они моћ Бога, Свеца Израеловог, и говоре народу: Послушајте нас и нашу поуку чујте, јер гле, нема данас Бога, јер Господ и Откупитељ доврши дело своје и моћ своју даде људима.

6 Гле, послушајте поуку моју, кажу ли вам да има чудо што га рука Господња изведе, не верујте, јер данас Он није Бог чуда, доврши Он дело своје.

7 Да, и биће много оних који ће рећи: Једите, пијте, и веселите се, јер сутра ћемо умрети, и биће нам добро.

8 И биће много оних који ће

рећи: Једите, пијте, и веселите се, па ипак, Бога се плашите – оправдаће починимо ли мали грех. Да, лажите мало, искористите другог због речи његових, јаму своме ближњем ископај, нема у томе зла, и све то чини јер сутра ћемо умрети. А будемо ли криви, Бог ће нас ишибати мало и на крају ћемо бити спашени у царству Божјем.

9 Да, и биће много оних који ће поучавати овако, лажна, ништавна и безумна учења, и биће надути у срцима својим, и настојаће да дубоко сакрију намере своје од Господа, и дела ће њихова бити у тами.

10 И крв ће светаца са земље викати против њих.

11 Да, сви они с пута скренуше, сви се они искварише.

12 Због охолости, због учитеља лажних, и учења лажних, цркве њихове се искварише, и цркве им се узнесоше; због охолости се они надуше.

13 Сиромашне поткрадају због светилишта својих скупочених, сиромашне поткрадају ради скупочености одеће своје, и прогоне кротке и сиромашне у срцу, јер се у охолости својој надуше.

14 Укочене вратове држе и главе забачене, да, и због охолости, и opakости, и одвратности, и курварства, застрашише сви осим неколико њих, који су понизни следбеници Христови. Ипак, заводе их тако да често греше јер их уче правилима људским.

15 О, мудри и учени и бога-

ти, који су надути у охолости срца својих, и сви који лажна учења проповедају, и сви они који курварства чине и изопачују прави пут Господњи, јао, јао, јао њима, говори Господ Бог Свемогући, јер ће бити у пакао сурвани!

16 Јао онима који одбијају праведне низашта и руже оно што је добро, и говоре да је безвредно! Јер ће доћи дан када ће Господ Бог нагло походити становнике земаљске. И у тај дан када потпуно сазру у безакоњу страдаће.

17 Али гле, покају ли се становници земаљски од opakости и одвратности своје, неће бити уништени, говори Господ над војскама.

18 Али гле, та велика и одвратна црква, курва целе земље, мора пасти на земљу, и пад њен мора бити велик.

19 Јер царство ђаволово мора се уздрмати, а они што му припадају морају се свакако подстаћи на покајање, или ће их ђаво шчепати својим вечним ланцима и биће на срцбу подстакнути и страдаће.

20 Јер гле, тога дана он ће беснети у срцима деце човече и подстицати их на срцбу против оног што је добро.

21 И друге ће умирити, и уљуљкати их у сигурности телесној, те ће они говорити: Све је добро у Сиону, да, напредује Сион, све је добро – и тако ђаво вара душе њихове и одводи их сигурно доле у пакао.

22 И гле, друге он обмањује

и говори им да пакла нема, и каже им: Ја нисам ђаво, јер га нема – и тако им у уши њихове шапће док их не шчепата страшним ланцима својим, од којих нема избављења.

23 Да, смрт ће их шчепати, и пакао. И смрт, и пакао и ђаво, и све што они зграбе морају стати пред престо Божији, и биће им суђено по делима њиховим, одакле морају поћи на место за њих припремљено, и то у језеро огњено и сумпорно, које је мучење бескрајно.

24 Зато, јао да буде оном коме је угодно у Сиону!

25 Јао да буде оном који виче: Све је добро!

26 Да, јао да буде оном који прописе људске слуша, и пориче моћ Божју, и дар Светог Духа!

27 Да, јао да буде оном који говори: Примили смо и више нам не треба!

28 И укратко, јао свима онима који дрхте и љуте се због истине Божје! Јер гле, онај који је на стени сазидан са радошћу је прима, а онај који је на песковитом темељу сазидан стрепи да не падне.

29 Јао да буде оном који ће рећи: Примисмо реч Божју, и не треба нам више речи Божје, јер имамо доста!

30 Јер гле, овако говори Господ Бог: Даћу деци човечјој редак по редак, пропис за прописом, мало овде мало онде, и благословени су они који слушају прописе моје и приклањају ухо савету моме,

јер ће мудрост научити. Јер оном који прима даћу још, а од оних који ће рећи, имамо довољно, од њих ће се одузети и оно што имају.

31 Проклет је онај који уздање своје ослања на човека, или се ослања на мишицу телесну, или слуша прописе људске, осим ако су прописи њихови дати моћу Светог Духа.

32 Јао да буде нејеврејима, говори Господ Бог над војскама! Јер, мада из дана у дан пружам ка њима руку своју, они ће ме се одрећи. Ипак, бићу им милостив, говори Господ Бог, покају ли се и к мени дођу, јер моја је рука испружена цео дан, говори Господ Бог над војскама.

ГЛАВА 29.

Многи нејевреји ће одбацити Мормонову књигу – Они ће рећи: Није нам потребна још једна Библија – Господ говори многим народима – Он ће судити свету по књигама које ће бити написане. Око 559.–545. год. пре Христа.

Али гле, биће их много – у тај дан када ћу наставити да чиним чудесно дело међу њима, да се могу сетити завета мојих које учиних са децом човечјом, да могу опет по други пут ставити руку своју да обновим свој народ који је од дома Израеловог;

2 А и да се могу сетити обећања која дадох теби, Нефи,

а и оцу твоме, да ћу се сетити потомства твога, и да ће речи потомства твога изаћи из уста мојих потомству твоме. И речи моје ће звиждати крајевима земаљским, као застава моме народу, који је од дома Израеловог;

3 А због речи мојих које ће брујати – многи од нејевреја ће рећи: Библија! Библија! Имамо Библију, и не може бити друге Библије.

4 Али овако говори Господ Бог: О, безумници, имаће они Библију, а изаћи ће она од Јевреја, мог древног заветног народа. А како захваљују Јеврејима за Библију коју примише од њих? Да, шта нејевреји мисле? Сећају ли се патњи, и трудова, и боли јеврејских, и марљивости њихове према мени у проношењу спасења нејеврејима?

5 О, ви нејевреји, спомену-сте ли се Јевреја, мог древног заветног народа? Не, већ их проклесте, и мрзисте их, и не настојасте их опоравити. Али гле, узвратићу све то на главе ваше, јер ја, Господ, не заборавах свој народ.

6 Ти безумниче, који ћеш рећи: Библија, имамо Библију, и не треба нам друга Библија. Да ли сте примили неку Библију осим оне од Јевреја?

7 Не знате ли да има више народа од једног? Не знате ли да ја, Господ Бог ваш, створих све људе, и да се сећам оних који су на острвима морским, и да владам горе

на небесима и доле на земљи, и износим реч своју деци човечјој, да, и то свим народима земаљским?

8 Зашто гунђате што ћете примити још речи мојих? Не знате ли да је сведочанство два народа доказ вама да сам ја Бог, да се сећам једног народа као и другог? Стога, исте речи говорим једном народу као и другом. А када се два народа удруже удружиће се и сведочанство та два народа.

9 А то чиним да многима докажем да сам исти јуче, данас, и заувек и да речи своје изричем како ми се свиди. И зато што једну реч изговорих не мислите да не могу и другу изговорити, јер дело моје није још довршено нити ће бити до свршетка човечјег, нити од тада па надаље.

10 Стога, зато што Библију имате не мислите да она садржи све речи моје, нити мислите да не учиних да још тога буде записано.

11 Јер ја заповедам свим људима, и на истоку и на западу, и на северу и на југу, и на острвима морским, да пишу речи које им говорим, јер по књигама које ће бити написане судићу свету, сваком човеку по делима његовим, по оном што је записано.

12 Јер гле, говорићу Јеврејима и они ће то писати, а говорићу и Нефијцима и они ће то писати, а говорићу и другим племенима дома Израеловог, које изведох, и они ће то писати. И говорићу

и свим народима земаљским, и они ће то писати.

13 И догодиће се да ће Јевреји имати речи Нефијаца, и Нефијци ће имати речи Јевреја, а Нефијци и Јевреји имаће речи изгубљених племена Израелових, а изгубљена племена Израелова имаће речи Нефијаца и Јевреја.

14 И догодиће се да ће мој народ, који је од дома Израеловог, бити сабран кући, у земље поседа њихових, а и реч моја биће у једно сабрана. И показаћу онима што се против речи моје боре и против мога народа, који је од дома Израеловог, да сам ја Бог, и да се заветовах Авраму да ћу се сећати потомства његовог заувек.

ГЛАВА 30.

Обраћени нејевреји биће прибројани заветном народу – Многи Ламанци и Јевреји повероваће у реч и постати дивни – Израел ће бити обновљен а опаки уништени. Око 559.–545. год. пре Христа.

И ево, гле, љубљена браћо моја, говорио бих вам, јер ја, Нефи, не бих допустио да помислите да сте праведнији него што ће бити нејевреји. Јер гле, не будете ли држали заповести Божје сви ћете исто тако страдати, а због речи које беху изговорене не мислите да ће нејевреји бити потпуно уништени.

2 Јер гле, кажем вам да коли-

ко год нејевреја да се покаје заветни су народ Господњи, и колико год Јевреја да се не покаје биће одбачени, јер Господ не чини завет ни са ким осим са онима који се покају и поверују у Сина Његовог, који је Светац Израелов.

3 И ево, прорекао бих још нешто о Јеврејима и нејеврејима. Јер, пошто књига о којој говорих изађе на видело, и буде написана за нејевреје и поново запечаћена за Господа, биће их много који ће поверовати речима које су записане, и пренеће их остатку потомства нашег.

4 И тада ће остатак потомства нашег сазнати за нас, како изађосмо из Јерусалима и да су они потомци Јевреја.

5 И јеванђеље Исуса Христа биће објављено међу њима. Стога ће они бити обновљени у познању о очевима њиховим, а и о познању о Исусу Христу, које беше међу очевима њиховим.

6 И тада ће се радовати јер ће знати да је то благослов њима из руке Божје. И копрена таме почеће падати са очију њихових, и неће проћи много покољења међу њима, а они ће постати чист и пријатан народ.

7 И догодиће се да ће Јевреји, који су такође расејани, почети веровати у Христа, и почеће да се сабирају на лицу земаљском. И сви који у Христа поверују постаће такође пријатан народ.

8 И догодиће се да ће Господ Бог отпочети дело своје међу свим народима, коленима, језицима, и људима, да би остварио обнову свога народа на земљи.

9 И са праведношћу ће Господ Бог сиромашнима судити, и кротке на земљи правдом корити. И удариће земљу прутом уста својих, и дахом усана својих погубиће опаке.

10 Јер време брзо долази када ће Господ Бог учинити велику поделу међу људима, и опаке ће уништити, а свој народ ће поштедети, да, па и буде ли морао да огњем уништи опаке.

11 И праведност ће бити појас бедара Његових, а верност појас бокова Његових.

12 И вук ће тада са јагњетом боравити, и леопард ће са јаретом лежати, и теле и лавић и угојено живинче заједно ће бити, а мало дете водиће их.

13 И крава и медведица заједно ће пасти, младунчад њихова лежаће заједно, и лав ће јести сламу као во.

14 И дојенче ће се играти над рупом аспидином, а дете од сисе одбијено завлачиће руку своју у јаму змије отровнице.

15 Неће они повредити нити уништавати на свој светој гори мојој, јер ће земља бити пуна познања Господњег као море што је воде пуно.

16 Стога ће се разгласити ствари о свим народима, да, све ће се разгласити деци човечјој.

17 Ничега нема што је тајно а да неће бити откривено, ни дела таме која се неће на светлости објавити, и ничега нема што је запечаћено на земљи што се неће отпечатити.

18 Стога, све оно што беше откривено деци човечјој тога дана биће откривено, и Сотона неће више моћ имати над срцима деце човечје дуго времена. И ево, љубљена браћо моја, завршавам казивање своје.

ГЛАВА 31.

Нефи говори о томе зашто је Христ крштен – Људи морају следити Христа, крстити се, примити Светог Духа и истрајати до краја како би били спасени – Покајање и крштење врата су ка тесној и уској стази – Вечни живот долази онима који држе заповести након крштења. Око 559.–545. год. пре Христа.

И ево, ја, Нефи, завршавам пророковање своје вама, вољена браћо моја. И не могу вам писати осим мало о ономе што знам да се свакако мора догодити; нити могу писати све, осим неке речи брата свог Јакова.

2 Стога ми је оно што записах довољно, осим неколико речи што их морам рећи о учењу Христовом. Стога ћу вам говорити јасно, по јасноћи пророковања свога.

3 Јер душа моја ужива у јасноћи, јер тако Господ Бог

делује међу децом човечјом. Јер Господ Бог даје светлост за разумевање, јер говори људима језиком њиховим, да могу разумети.

4 Стога бих да се сетите да вам говорах о пророку кога ми Господ показа, који ће крстити Јагањца Божјег, који ће однети грехе света.

5 И ево, ако се Јагањца Божји, који је свет, мора крстити, да испуни сву праведност, о дакле, колико ли је више потребно да се крстимо ми који нисмо свети, да, и то водом!

6 И ево, питао бих вас, љубљена браћо моја, како Јагањца Божји испуни сву праведност крстећи се водом?

7 Не знате ли да је Он свет? Па иако је свет, показа деци човечјој да по телу понизи себе пред Оцем, и посведочи Оцу да ће Му бити послушан у држању заповести Његових.

8 Стога, пошто се крсти водом, Свети Дух сиђе на Њега у обличју голуба.

9 И опет, тиме показа деци човечјој како је тесан пут и уска врата на која треба да уђу, поставивши им пример.

10 И он рече деци човечјој: Следите ме. Стога, љубљена браћо моја, можемо ли следити Исуса уколико нисмо вољни да држимо заповести Очеве?

11 А Отац рече: Покајте се, покајте се, и крстите се у име Љубљеног Сина мога.

12 А и глас Сина дође до мене, говорећи: Оном који се

крсти у име моје, Отац ће дати Светог Духа, као и мени. Стога, следите ме и чините оно што видесте да ја чиним.

13 Стога, љубљена браћо моја, знам да будете ли следили Сина, пуном одлучношћу срца, не чинећи лицемерје и преваре пред Богом, већ искреном намером, кајући се за грехе своје, сведочећи Оцу да сте вољни узети на себе име Христово, крштењем – да, следећи вашег Господа и вашег Спаситеља доле у воду, по речи Његовој, гле, тада ћете примити Светог Духа. Да, долази тада крштење огњем и Светим Духом, и тада ћете моћи језиком анђеоским говорити, и хвале клицати Свецу Израеловом.

14 Али, гле, љубљена браћо моја, овако ми дође глас Синовљев, говорећи: Када се покајете за грехе своје и посведочите Оцу да сте вољни да држите заповести моје, крштењем у води, и примите крштење огњем и Светим Духом, и можете новим језиком говорити, да, и то језиком анђеоским, и ако ме се тада одрекнете, боље би вам било да ме никада упознали нисте.

15 И ја чух глас Очев, који говори: Да, речи мога Љубљеног истините су и верне. Онај који истраје до краја, тај ће бити спашен.

16 И ево, љубљена браћо моја, по овом знам да уколико човек не истраје до краја, следећи пример Сина

Бога живог, не може бити спасен.

17 Стога, чините оно што вам рекох да видех како ваш Господ и Откупитељ чини, јер ради тога ми ово беше показано, да можете знати врата на која треба да уђете. Јер врата на која треба да уђете јесу покајање и крштење водом, а тада долази опрост греха ваших огњем и Светим Духом.

18 А тада сте на тесном и узаном путу који води у вечни живот. Да, уђосте на врата, учинисте по заповестима Оца и Сина и примисте Светог Духа, који сведочи за Оца и Сина, да се испуни обећање које даде, које ћете примити уђете ли тим путем.

19 И ево, љубљена браћо моја, кад стигосте на овај тесан и узан пут, питао бих вас да ли је све учињено? Гле, кажем вам, није, јер не бисте стигли дотле да не беше речи Христове и неуздране вере у Њега, потпуно се ослањајући на заслуге Онога који је моћан да спасе.

20 Стога, морате хрлити напред са постојаношћу у Христу, имајући савршен одсјај наде и љубави према Богу и свим људима. Стога, будете ли хрлили напред, гостећи се речју Христовом, и истрајете до краја, гле, овако говори Отац: Имаћете вечни живот.

21 И ево, гле, љубљена браћо моја, ово је пут и нема другог пута ни имена датог под

небом којим би се човек могао спасти у царству Бо-жјем. И ево, гле, ово је учење Христово и једино и истинито учење о Оцу, и Сину, и Светом Духу, који су један Бог, без краја. Амен.

ГЛАВА 32.

Анђели говоре моћу Светог Духа – Људи се морају молити и сами стећи знање од Светог Духа. Око 559.–545. год. пре Христа.

И ево, гле, љубљена браћо моја, претпостављам да пребирате нешто у срцима својим о ономе што вам је чинити пошто уђосте на тај пут. Али, гле, зашто пребирате о томе у срцима својим?

2 Не сећате ли се да вам рекох да када примите Светог Духа анђеоским језиком можете говорити? И ево, како анђеоским језиком можете говорити, осим по Светом Духу?

3 Анђели говоре моћу Светог Духа. Они, дакле, говоре речи Христове. Стога вам рекох: гостите се речима Христовим, јер гле, речи Христове ће вам рећи све што треба да чините.

4 Дакле, сада, пошто вам рекох ове речи, не будете ли их могли разумети биће то зато што не иштете, нити куцате. Стога, нисте на светло изведени, него морате страдати у тами.

5 Јер гле, опет, кажем вам да уђете ли на пут и примите

Светог Духа, показаће вам све што вам је чинити.

6 Гле, ово је учење Христово и неће бити дато више учења све док вам се Он не објави у телу. А када вам се објави у телу, оно што ће вам рећи настојте да чините.

7 И ево, ја, Нефи, не могу рећи више. Дух спречава моје казивање, и остаје ми да жалим због невере и opakости и незнања и тврдоглавости људи, јер неће знање да траже, нити разумеју велико познање када им се оно даје у јасноћи, и то јасно колико то реч може бити.

8 И ево, љубљена браћо моја, опадам да још увек пребирате у срцима својим, и жалости ме што морам да говорим о овоме. Јер будете ли послушали Духа који човека учи да се моли, знаћете да морате да се молите, јер зао дух не учи човека да се моли него га учи да не сме да се моли.

9 Али гле, кажем вам да се морате увек молити и не клонути, да ништа не смете извршавати за Господа уколико се прво не помолите Оцу у име Христово, да вам посвети чин ваш, да чин ваш може бити за добробит душе ваше.

ГЛАВА 33.

Нефијеве речи су истините – Оне сведоче о Христу – Они који верују у Христа вероваће речима Нефијевим, које ће стајати као

сведочанство пред судом. Око 559.–545. год. пре Христа.

И ево, ја, Нефи, не могу записати све оно што се поучаваше међу мојим народом, нити сам вичан писању као говору. Јер када човек говори моћу Светог Духа, моћ Светог Духа преноси то у срца деце човечје.

2 Али гле, много их је који отврднуше срца своја против Светог Духа, те Му нема места у њима. Одбацише, стога, много тога што је записано и сматрају га безвредним.

3 Али ја, Нефи, записах што записах, и сматрам то за велику вредност, а нарочито за мој народ. Јер се за њих молим непрестано дању, и очи моје због њих влаже јастук мој ноћу, и вапим Богу своме са вером, и знам да ће Он чути вапај мој.

4 И знам да ће Господ Бог посветити молитве моје на добитак моме народу. А речи које записах у слабости биће ојачане за њих, јер их наводе да чине добро, упознају их са очевима њиховим и говоре о Исусу, и наводе их да у Њега верују и да истрају до краја, а то је живот вечни.

5 И говоре оштро против греха, по јасноћи истине. Стога се ниједан човек неће гневити на речи које написах, осим ако је од духа ђаволовог.

6 Ја се радујем јасноћи, радујем се истини, радујем се Исусу своме, јер душу моју откупи од пакла.

7 Имам милосрђа за свој народ, и велику веру у Христа да ћу срести многе душе неучаљане пред судијском столицом Његовом.

8 Имам милосрђа за Јевреја – кажем Јевреја, јер мислим на оне одакле дођох.

9 Имам милосрђа и за нејевреје. Али гле, ни за једног се не могу надати уколико се са Христом не измире и не уђу на уска врата, и ходају тесним путем који води у живот, и не наставе тим путем све до краја дана провере.

10 И ево, љубљена браћо моја, а и Јевреји, и сви ви крајеви земаљски, послушајте ове речи и верујте у Христа, а ако не верујете у ове речи верујте у Христа. А поверујете ли у Христа вероваћете у ове речи, јер су то речи Христове, и Он ми их даде, и оне уче све људе да треба да чине добро.

11 И просудите нису ли то речи Христове – јер Христ ће вам показати, у последњи дан, моћу и великом славом,

да то јесу речи Његове. А ви и ја стајаћемо лицем у лице пред судом Његовим, и знаћете да ми Он заповеди да ово запишем, упркос слабости мојој.

12 И молим се Оцу у име Христово да многи од нас, ако не сви, могу бити спашени у царству Његовом у тај велики и последњи дан.

13 И ево, љубљена браћо моја, сви ви који сте од дома Израеловог, и сви крајеви земаљски, говорим вам попут гласа некога који вапи из праха: Збогом, док не дође тај велики дан.

14 А ви који нећете да узмете удела у доброту Божјој, и не поштујете речи Јевреја, а и моје речи, и речи које ће изаћи из уста Јагањца Божјег, гле, желим вам вечно збогом, јер ће вас ове речи осудити у последњи дан.

15 Јер што на земљи запечатим, биће изнето против вас пред судом, јер овако ми Господ заповеди, а ја морам послушати. Амен.

КЊИГА ЈАКОВЉЕВА

БРАТА НЕФИЈЕВОГ

Речи његовог проповедања браћи његовој. Он постиђује човека који настоји да уништи Христово учење. Неколико речи о историји народа нефијског.

ГЛАВА 1.

Јаков и Јосиф настоје да увере

људе да поверују у Христа и да држе Његове заповести – Нефи умире – Опакост превладава

међу Нефијцима. Око 544.–421. год. пре Христа.

ЈЕР гле, догоди се да педесет и пет година беше прошло од времена кад Лехи напусти Јерусалим. Стога Нефи даде мени, Јакову, заповест у погледу малих плоча, на којима је ово урезано.

2 И даде мени, Јакову, заповест да на овим плочама напишем нешто од онога што сматрам најдрагоценијим, да не улазим, осим незнатно, у историју овог народа који се назива народом нефијским.

3 Јер он рече да ће историја његовог народа бити урезана на његовим другим плочама, а да ове плоче чувам и предајем их потомству своје са покољења на покољење.

4 И буде ли проповедања које је свето, или откривења које је велико, или пророковања, да оно најважније урежем на овим плочама, и да обухватим колико год је могуће, Христа ради, и народа нашег ради.

5 Јер због вере и велике бриге, заиста нам беше објављено о народу нашем, шта ће му се догодити.

6 А имадосмо, такође, и многа откривења, и много духа пророчког. Стога, знадосмо за Христа и царство Његово које ће доћи.

7 Стога марљиво радисмо међу народом нашим, како бисмо их уверили да дођу Христу и узму удела у доброту Божјој, како би ушли у

покој Његов, да се Он не би у гневу своје заклео да неће ући, као кад Га синови Израелови изазваше у данима искушења док беху у дивљини.

8 Стога, тражисмо од Бога да можемо све људе да уверимо да се не буне против Бога, да Га не изазивају на срџбу, него да сви људи поверују у Христа и имају у виду смрт Његову, и трпе крст Његов и поднесу поругу света. Стога, ја, Јаков, узимам на себе да испуним заповест брата свога Нефија.

9 Ево, Нефи остари и увиде да ускоро мора умрети. Стога, помаза једног човека да сада буде цар и владар над његовим народом, у складу са владавином царева.

10 Како народ веома љубљаше Нефија, јер им беше велик заштитник, узевши мач Лаванов у одбрану њихову, и радећи у свим данима својим за добробит њихову –

11 Стога, народ беше жељан да задржи у сећању име његово. И ко год би владао на месту његовом беше назван од народа другим Нефијем, трећим Нефијем, и тако даље, у складу са владавином царева. И тако беху названи од народа, какво год име имали.

12 И догоди се да Нефи умре.

13 Ево, народи који не беху Ламанци беху Нефијци. Ипак, називаху се они Нефијцима, Јаковљевцима, Јосифовцима, Зорамцима,

Ламанцима, Лемуиловцима и Исмаиловцима.

14 Али ја, Јаков, нећу их одсад разликовати под тим именима, него ћу их звати Ламанцима који настоје да униште народ Нефијев, а оне који су пријатељи Нефију назваћу Нефијцима, или народом нефијским, у складу са владавином царава.

15 И догоди се да народ Нефијев, под владавином другог цара, постепено отврдну у срцима својим и помало се препусти opakим навикама, као што Давид из давнина пожелe много жена и иноча, а тако и Соломун, син његов.

16 Да, и они почеше да трагају за многим златом и сребром, и почеше помало да се узносе у охолости.

17 Стога им ја, Јаков, упутих ове речи док их поучавах у храму, пошто најпре добих задатак од Господа.

18 Јер ја, Јаков, и брат мој, Јосиф, бејасмо свештеници и учитељи овог народа, посвећени руком Нефијевом.

19 И величасмо службу своју Господу, преузимајући одговорност на себе, главама својим одговарајући за грехе народа уколико их не бисмо пуном марљивошћу поучавали речи Божјој. Стога, ради смо свом снагом својом да крв њихова не упрска одећу нашу. У противном, крв би њихова упрскала одећу нашу и не бисмо се нашли неукљани у последњи дан.

ГЛАВА 2.

Јаков говори против љубави богатих, охолости, и нечистоће – Људи могу тражити богатство да помогну својим ближњима – Јаков осуђује неовлашћено многоженство – Господ се радује чедности жена. Око 544.–421. год. пре Христа.

Речи које Јаков, брат Нефијев, говораше народу нефијском, после смрти Нефијеве:

2 Ево, љубљена браћо моја, ја, Јаков, по одговорности са којом сам пред Богом да величам службу своју са разборитошћу, и да могу спрати са одеће своје грехе ваше, пењем се у храм како бих вам објавио реч Божју.

3 А и сами знате да и досад бејаш марљив у служби позива свога, али данас сам притиснут са много више жеља и бриге за добробит душа ваших него икада до сада.

4 Јер гле, досад сте били послушни речи Господњој, коју вам дадох.

5 Али гле, послушајте ме и знајте да уз помоћ свемоћног Створитеља земље и неба могу вам рећи о мислима вашим, како се почињете у греху напрезати, а тај ми се грех чини веома одвратним, да, одвратним и Богу.

6 Да, то жалости душу моју и утиче да устукнем од стида пред Творцем својим што морам да вам сведочим о opakостима срца ваших.

7 А жалости ме, такође, што

морам да са толико смелости говорим о вама пред женама вашим и децом вашом, од којих су многи веома нежних и чедних и меких осећања пред Богом, а то је Богу угодно;

8 И мислим да дођоше овамо да чују угодну реч Божју, да, реч што лечи душу рањену.

9 Стога, душу моју притиска то што сам присиљен, због строге заповести коју од Бога примих, да вас опоменем за злочине ваше, да увећавам ране оних који су већ рањени, уместо да их тешим и исцељујем ране њихове. А они који не беху рањени, уместо да се госте угодном речју Божјом бодуже уперене имају да прободу душе њихове и ране осетљиве умове њихове.

10 Али, упркос величини тог задатка, морам да чиним према строгим заповестима Божјим и говорим вам о opakостима и одвратностима вашим, у присуству оних који су срца чистог и срца скрушеног, и пред проницљивим оком Свемогућег Бога.

11 Стога, морам вам рећи истину по јасноћи речи Божје. Јер гле, док питах Господа, тако ми дође реч, говорећи: Јакове, погни се сутра у храм, и прогласи реч коју ћу ти дати за овај народ.

12 И ево, гле, браћо моја, ово је реч коју вам проглашавам, да многи од вас почеше трагати за златом, и за сребром, и за сваковрсним

рудама драгоценим, којима ова земља, која је земља обећања вама и потомству вашем, веома обилује.

13 И подашна рука се осмехну на вас веома, те стекосте многа богатства, а због тога што неки од вас стекоше обилније него неки од браће ваше узносите се у охолости срца својих, и укочене вратове и главе забачене држите због скупocene одеће ваше, и прогоните браћу своју јер сматрате да сте бољи од њих.

14 А ево, браћо моја, мислите ли да вас Бог у томе оправдава? Гле, кажем вам, не. Него вас осуђује, и истрајете ли са тим судови Његови морају брзо доћи на вас.

15 О, када би вам показао да вас може прозрети, и једним погледом ока свога до у прах ударити!

16 О, када би вас ослободио овог безакоња и одвратности. И, о кад бисте послушали реч наредби Његових, и не бисте дозволили да ова охолост срца ваших уништи душе ваше!

17 Мислите на браћу своју као на себе саме, и блиски будите са свима и слободни са иметком својим, да и они могу бити богати попут вас.

18 Али пре него што потражите богатство, тражите царство Божје.

19 А пошто стекнете наду у Христа, стећи ћете богатство будете ли га тражили, а тражићете га с намером да добро чините – да голе оденете, и

гладне нахраните, да поробљене ослободите и послужите помоћ болеснима и онима у невољи.

20 И ево, гле, браћо моја, говорих вам о охолости, а они од вас који мучаху ближњега свога и прогањаху га јер сте били охоли у срцима својим због онога што вам Бог даде, шта на то кажете?

21 Не мислите ли да је то одвратно оном који свако тело створи? И једно је биће драгоцену у очима Његовим као и друго. И свако тело је од праха, а са истим циљем их створи, да држе заповести Његове и славе Га заувек.

22 И ево, завршавам казивање о тој охолости. И да вам не морам говорити о озбиљнијем злочину, срце би се моје веома радовало због вас.

23 Али реч Божја ме притиска због озбиљнијих злочина ваших. Јер гле, овако говори Господ: Овај народ почиње да јача у незакоњу. Не разумеју они Света писма, јер настоје да се оправдају када курварства чине, због онога што је написано о Давиду и Соломуну, сину његовом.

24 Гле, Давид и Соломун заиста имаху много жена и иноча, што беше одвратно преда мном, говори Господ.

25 Стога, овако говори Господ: Изведох овај народ из земље јерусалимске, моћу руке своје, да могу себи подићи праведан огранак од плода бокова Јосифових.

26 Стога, ја Господ Бог нећу

допустити да овај народ чини као они из давнина.

27 Стога, браћо моја, чујте ме, и послушајте реч Господњу: Нека, дакле, ниједан човек међу вама нема доли једну жену, а иночу да нема ни једну;

28 Јер ја, Господ Бог, радујем се чедности жена. И курварства су одвратно преда мном, овако говори Господ над војскама.

29 Стога ће овај народ држати заповести моје, говори Господ над војскама, или ће земља бити проклета због дела њихових.

30 Јер будем ли хтео, говори Господ над војскама, да подигнем потомство за себе, заповедићу свом народу. Иначе, нека послушају ово.

31 Јер гле, ја, Господ, видех жалост и чух нарицање кћери свога народа у земљи јерусалимској, да, и у свим земљама мога народа, због opakости и одвратности мужева њихових.

32 И нећу допустити, говори Господ над војскама, да вапаји наочитих кћери овог народа, ког изведох из земље јерусалимске, дођу мени против мушкараца мога народа, говори Господ над војскама.

33 Јер неће они одвести поробљене кћери мога народа због блакости њихове, или ћу их походити тешком клетвом, чак и до уништења. Јер неће чинити курварства попут оних из давнина, говори Господ над војскама.

34 А сад гле, браћо моја, зна-

те да заповести ове беху дате оцу нашем, Лехију, стога их и пре познавасте и дођосте до велике осуде, јер чинјасте оно што није требало чинити.

35 Гле, учинисте већа безакоња него Ламанци, браћа наша. Сломисте срца нежних жена својих, и изгубисте поверење деце своје, због лоших примера пред њима. И јецаји срца њихових успињу се ка Богу против вас. А због строгости речи Божје која се обара на вас, многа срца умреше прободена дубоким ранама.

ГЛАВА 3.

Они који су чистог срца примају угодну реч Божју – Праведност Ламанаца надмашује праведност Нефијаца – Јаков упозорава на разврат, пожуду и сваки грех. Око 544.–421. год. пре Христа.

Али гле, ја, Јаков, говорио бих вама који сте чистог срца. Погледајте на Бога са одлучношћу мисли, и молите Му се са силном вером. И Он ће вас утешити у невољама вашим, и браниће дело ваше, и правду послати на оне који траже уништење ваше.

2 О, сви ви који сте чистог срца, подигните главе своје и примите угодну реч Божју, и гостите се љубављу Његовом, јер то можете ако су вам мисли непоколебљиве, заувек.

3 Али, јао, јао, вама који нисте чистог срца, који сте данас прљави пред Богом, јер уколико се не покајете земља ће

због вас бити проклета, а Ламанци, који нису прљави попут вас, ипак су проклети тешком клетвом, бичеваће вас све до уништења.

4 И брзо долази време да уколико се не покајете, запосеће они земљу баштине ваше, и Господ Бог ће извести праведне између вас.

5 Гле, Ламанци браћа ваша, коју мрзите због прљавштине њихове и проклетства које дође на коже њихове, праведнији су од вас, јер не заборавише заповест Господњу која беше дата оцу нашем – да могу имати само једну жену, а иночу не могу имати ниједну, нити се курварства смеју чинити међу њима.

6 А ево, ту заповест гледају да држе. Стога, због гледања да држе ову заповест, Господ Бог их неће уништити него ће им бити милостив, а једног дана они ће постати благословен народ.

7 Гле, мужеви њихови љубе жене своје, и жене њихове љубе мужеве своје, а мужеви њихови и жене њихове љубе децу своју. А невера њихова и мржња њихова према вама је због безакоња очева њихових. Стога, колико сте бољи од њих у очима свог великог Створитеља?

8 О, браћо моја, плашим се да уколико се не покајете за грехе своје, кожа ће њихова бити беља од ваше, када будете са њима приведени пред престо Божји.

9 Стога, заповест вам дајем,

која је реч Божја, да их не ружите више због тамне коже њихове, нити их ружите због прљавштине њихове, већ се сетите прљавштине своје, и сетите се да прљавштина њихова дође због очева њихових.

10 Стога, сетите се деце своје, како ражалостисте срца њихова због примера који постависте пред њих, а уз то сетите се да можете, због прљавштине своје, довести децу своју до уништења, и греси ће њихови бити сручени на главе ваше у последњи дан.

11 О, браћо моја, послушајте речи моје, разбудите способности душа својих. Продрмајте се да бисте се пробудили из дремежа смртног. Ослободите се болова паклених да не постанете анђели ђаволови, те будете бачени у оно језеро огњено и сумпорно које је друга смрт.

12 И ево, ја, Јаков, говорих још много тога народу нефитском, упозоравајући их на разврат и пожуду, и сваковрсне грехе, говорећи им о страшним последицама тога.

13 А ни стоти део поступака овог народа, који се сада поче умножавати, не може бити записан на овим плочама, али су многи од поступака њихових записани на већим плочама, и ратови њихови, и сукоби њихови, и владавине царева њихових.

14 Ове плоче називају се плочама Јаковљевим, и израђене су руком Нефијевом.

И ја завршавам казивање речи ових.

ГЛАВА 4.

Сви пророци су се клањали Оцу у име Христово – Аврамово приношење Исака било је слично Богу и Његовом Јединорођенцу – Људи треба да се измире са Богом кроз Помирење – Јевреји ће одбацити камен темељац. Око 544.–421. год. пре Христа.

Ево, гле, догоди се да ја, Јаков, послуживах много у речи своје народу, (и не могу писати осим мало речи својих, због тешкоће урезивања речи наших на плоче) а знамо да оно што пишемо на плочама мора остати.

2 Али шта год записујемо било где осим на плочама, мора пропасти и ишчезнути. Али, неке речи можемо написати на плочама, које ће деци нашој, а и љубљеној браћи нашој, дати малу меру познања о нама, то јест, о очевима њиховим –

3 Ево, то нас радује, и марљиво се трудимо да урежемо ове речи на плоче, надајући се да ће их љубљена браћа наша и деца наша примити захвалних срца, и посматрати их како би са радошћу а не жалосћу, нити презиром, сазнали за прве родитеље своје.

4 Јер, у ту сврху писасмо ово, да они могу знати како знадосмо за Христа, и имасмо наду у слави Његовој много стотина година пре доласка

Његовог. И не само да ми сами имасмо наду у слави Његовој, него и сви свети пророци који беху пре нас.

5 Гле, вероваху они у Христа и служажу Оцу у име Његово, а и ми служимо Оцу у име Његово. И с том сврхом држимо закон Мојсијев, јер усмерава душе наше ка Њему, и зато је посвећен нама за праведност, као што беше рачунато Авраму у дивљини што беше послушан заповестима Божјим приносећи сина свога Исака, што је сличност са Богом и Његовим Јединорођеним Сином.

6 Стога, истражујемо пророче, и имамо многа откривења и дух пророштва. А имајући сва та сведочанства добијамо наду, и наша вера постаје непоколебљива, толико да заиста можемо у име Исусово заповедати и само нас дрвеће слуша, или планине, или таласи морски.

7 Ипак, Господ Бог нам показује слабост нашу да можемо знати како благодаћу Његовом и великим удостојењем Његовим за децу човечју, имамо моћ да то чинимо.

8 Гле, велика су и чудесна дела Господња. Како су неистраживе дубине тајни Његових, и немогуће је да човек открије све путеве Његове. И нико не познаје путеве Његове уколико му није откривено. Стога, браћо, немојте презрети откривења Божја.

9 Јер гле, моћу речи Његове човек дође на лице земаљско,

а и та земља створена беше моћу речи Његове. Стога, ако Бог може да говори и свет постаде, и говори и човек постаде, о дакле, зашто не може да заповеда земљи, или делу руку својих на лицу њеном, по вољи и жељи својој?

10 Стога, браћо, не настојте да саветујете Господа, него прихватите савет из руке Његове. Јер гле, и сами знате да Он саветује у мудрости, и у правди, и у великој милости, над свим делима својим.

11 Стога, љубљена браћо, измирите се с Њим кроз Помирење Христа, Његовог Јединорођеног Сина, и можете стећи васкрсење, по моћи васкрсења које је у Христу, и бити представљени Богу као првенци Христови, имајући веру, јер добисте сигурну наду о слави у Њему пре него што се сам објави у телу.

12 А сада, љубљени, не чудите се што вам ово говорим, јер зашто не говорити о Помирењу Христовом, и не стећи савршено познање о Њему, као и стећи познање о васкрсењу и свету који ће доћи?

13 Гле, браћо моја, онај који прориче, нека прориче на разумевање људима, јер Дух говори истину и не лаже. Стога, он говори о оном што заиста јесте, и о оном што ће заиста бити. Стога, ово нам се јасно објављује ради спасења душа наших. Али гле, нисмо ми једини сведоци за то, јер Бог ово говораше и пророцима древним.

14 Али гле, Јевреји беху народ укоченог врата и презираху речи јасноће, и убијаху пророке и тражаху оно што не могаху разумети. Стога, због слепоће своје, а та слепоћа дође због гледања поврх циља, свакако морају пасти, јер Бог одузе своју јасноћу од њих, и предаде им много тога што не могу разумети јер жељаху тако. А пошто жељаху тако, Бог учини тако да се могу спотаћи.

15 А сада мене, Јакова, Дух наводи на пророковање, јер опадам деловањем Духа који је у мени, да ће Јевреји спотичући се одбацити камен на ком су могли градити и имати сигуран темељ.

16 Али гле, према Светим писмима, овај камен постаће велик и последњи и једини сигуран темељ на ком Јевреји могу градити.

17 И ево, љубљени моји, како је могуће да ови, пошто одбацише сигуран темељ, могу икада градити на њему, да он може постати глава од угла њиховог?

18 Гле, љубљена браћо моја, открићу вам ову тајну, уколико се случајно не поколебам у постојаности својој у Духу, и не спотакнем због превелике бригае своје за вас.

ГЛАВА 5.

Јаков наводи Зеносов извештај о алегорији о питомој и дивљој маслини – Оне су налик Израелу

и нејеврејима – Предвиђа се расејање и сабирање Израела – Упућују се наговештаји о Нефијцима и Ламанцима и целом дому Израеловом – Нејевреји ће бити накалемљени Израелу – На крају ће виноград бити спаљен. Око 544.–421. год. пре Христа.

Гле, браћо моја, не сећате ли се да читасте речи пророка Зеноса, које говораше дому Израеловом, говорећи:

2 Послушај, о доме Израелов, и чуј речи од мене, пророка Господњег.

3 Јер гле, овако говори Господ: Упоредићу тебе, о доме Израелов, са питомом маслином, коју човек узне и негова у винограду своме. А она нарасте и остари, и поче да трули.

4 И догоди се да изађе Господ винограда и виде како маслина његова поче да трули, и рече: Орезаћу је и окопати око ње и неговати је, па можда потеря младе и нежне гране, и не страда.

5 И догоди се да је ореза, и окопа око ње, и негова је по речи својој.

6 И догоди се да после много дана поче она терати нешто мало младих и нових грана, али гле, главна крошња њена поче пропадати.

7 И догоди се да Господ винограда виде то, и рече слуги своме: Жалости ме што ћу да изгубим ово дрво. Стога иди и убери гране дивље маслине и донеси их овамо мени, и одломићемо оне

главне гране које почеше венути, и бацићемо их у огањ да могу изгорети.

8 И гле, говори Господ винограда, узимам многе од ових младих и нових грана, и накалемићу их где будем хтео, и није важно ако страда корен овог дрвета, могу сачувати род његов за себе. Узећу, стога, ове младе и нежне гране и накалемићу их где будем хтео.

9 Ти узми гране дивље маслине и накалеми их на место њихово, а ове које одломих бацићу у огањ и спалити их да не закрчују тло мога винограда.

10 И догоди се да слуга Господа винограда учини по речи Господа винограда, и накалеми гране дивље маслине.

11 И Господ винограда нареди да се окопа око ње, и да се ореже, и негује, говорећи слуги својој: Жалости ме што ћу да изгубим ово дрво. Стога, да бих могао да сачувам његово корење да не страда, учиних то, да га за себе сачувам.

12 Стога, пођи, надгледај дрво и негуј га по речима мојим.

13 А ове ћу сместити у најдаљи део винограда мога, где будем хтео, то није важно за тебе, а чиним то како бих за себе сачувао природне гране дрвета, а такође, како бих себи за после сачувао род његов, јер ме жалости да изгубим ово дрво и род његов.

14 И догоди се да Господ винограда оде путем својим,

и сакри природне гране питоме маслине у најдаље делове винограда, неке овде а неке онде, како му се прохте и свиди.

15 И догоди се да прође дуго времена, а Господ винограда рече слуги својој: Дођи, сиђимо у виноград да радимо у винограду.

16 И догоди се да Господ винограда, а тако и слуга, сиђоше у виноград да раде. И догоди се да слуга рече Господу својој: Гле, погледај овамо, ево дрвета.

17 И догоди се да Господ винограда погледа и спази дрво на које беху накалемљене гране дивље маслине, а оно беше потерало и почело да доноси род. И спази он да је добро, и плод његов беше попут природног плода.

18 И он рече слуги: Гле, гране дивљег дрвета прихватише сок корена његовог, те корен његов велику снагу даде, а због велике снаге корена његовог дивље гране родише питомим родом. Ево, да не накалемисмо ове гране, стабло њено би страдало. А сада ћу, гле, прикупити много рода које донесе стабло њено, и род ћу његов сачувати за после, за себе самог.

19 И догоди се да Господ винограда рече слуги: Дођи, пођимо до најдаљег дела винограда, и погледајмо да ли су и природне гране дрвета донеле много рода, да сачувам род његов за после, за себе самог.

20 И догоди се да пођоше онамо где господар беше сакрио природне гране дрвета, и он рече служи: Погледај ове. И он спази да прва донесе много рода, а спази и да је добар. И рече служи: Убери род њен и прикупи за после да га могу сачувати за себе самог, јер гле, рече он, ово дуго време неговах га и оно донесе много рода.

21 И догоди се да слуга рече господару своме: Зашто дође овамо да засадиш ово дрво, или грану ову са дрвета? Јер гле, то беше најнеплодније место на свом земљишту твога винограда.

22 А Господ винограда му рече: Не саветуј ме, знадох да је то место неплодно земљиште. Стога ти рекох да га неговах ово дуго време, и видиш да донесе много рода.

23 И догоди се да Господ винограда рече служи своме: Погледај овде, гле, посадох такође још једну грану са дрвета, а знаш да земљиште овог места беше још неплодније од првог. Али, погледај дрво. Неговах га ово дуго време, и донесе оно много рода. Убери га, стога, и прикупи за после да га сачувам за себе самог.

24 И догоди се да Господ винограда опет рече служи своме: Погледај овамо и види још једну грану коју посадох. Гле и њу неговах, и она донесе род.

25 И он рече служи: Погледај

овамо и види последњу. Гле, засадох ову на месту плодног земљишта, и неговах је ово дуго време, а само део дрвета донесе питоми род, а други део дрвета донесе дивљи род. Гле, неговах ово дрво попут осталих.

26 И догоди се да Господ винограда рече служи: Одломим гране које не донеше добар род и баци их у огањ.

27 Али гле, слуга му рече: Орежимо је и окопајмо око ње и негујмо је нешто дуже, те ти можда донесе добар род, да га сачуваш за после.

28 И догоди се да Господ винограда и слуга Господа винограда неговаху сав род у винограду.

29 И догоди се да прође много времена, и Господ винограда рече служи своме: Дођи, сиђимо до винограда да опет радимо у винограду. Јер гле, време се приближи, и ускоро долази крај. Стога, морам сачувати род за после, за себе самог.

30 И догоди се да Господ винограда и слуга сиђоше до винограда и дођоше до дрвета чије природне гране беху откинуте, а дивље гране беху накалемљене, и гле, сваковрсни плодови оптеретише дрво.

31 И догоди се да Господ винограда окуси плод од сваке врсте, од највећег до најмањег. И Господ винограда рече: Гле, толико дуго неговасмо ово дрво, и сачувах себи за после много рода.

32 Али гле, овога пута донесе оно много рода, од чега ништа није добро. И гле, има лошег рода сваке врсте, и не доноси ми оно ништа упркос свом труду нашем. И ево, жалости ме да изгубим то дрво.

33 И Господ винограда рече слуги својој: Шта да учинимо са дрветом да опет могу сачувати његов добар род за себе самог?

34 А слуга рече господару својој: Гле, пошто ти накалеми гране дивље маслине неговаху оне корење, да живи и не страда. Стога, видиш да је још увек добро.

35 И догоди се да Господ винограда рече слуги својој: Ништа ми не користи ово дрво, а ни корење његово ми не користи све док рђав род доноси.

36 Ипак, знам да је корење добро, и у своју сврху га сачувах, а због велике снаге своје даваше до сада, са дивљих грана, добар род.

37 Али гле, дивље гране израстоше и превладаше корење његово, и због тога што дивље гране превладаше корење његово донесе оно пуно рђавог рода. А због тога што донесе тако много рђавог рода видиш да поче пропадати, и ускоро ће сазрети, да може у огањ бити бачено, не учинимо ли нешто да га сачувамо.

38 И догоди се да Господ винограда рече слуги својој: Сиђимо доле у најдаље делове винограда, и погледајмо

нису ли и природне гране донеле рђав род.

39 И догоди се да сиђоше у најдаље делове винограда. И догоди се да спазише да се и плод природних грана беше покварио, да, прва, и друга, а и последња. И све се оне покварише.

40 И дивљи плод последње превлада онај део дрвета који рађаше добрим родом, толико да грана беше увела и осушила се.

41 И догоди се да Господ винограда заплака, и рече слуги: Шта још могах учинити за виноград свој?

42 Гле, знадох да се сав род винограда, осим овог, беше покварио. А сада се поквари и ово које некад рађаше добрим родом. И сада ниједно дрво у винограду моме није низашта осим да се посече и у огањ баца.

43 И гле, ово последње, чија грана увену, посадох на добром плодном земљишту, да, и то оном које беше изабрано међу свим другим деловима земљишта у мом винограду.

44 И ти виде како посекох оно што закрчиваше ово место на земљишту да могу посадити ово дрво уместо њега.

45 И ти виде како један део његов добар род донесе, а други део донесе дивљи род; и јер не уклоних гране његове и у огањ их не бацих, гле, превладаше оне добру грану те она увену.

46 А ево, гле, упркос свој бризи коју предузесмо за мој

виноград, поквари се дрвеће његово, те не доноси више добар род, а за ове се надах да ћу их сачувати, те сачувати плодове њихове за после, за себе самог. Али гле, посташе она попут дивље маслине, и не вреде низашта него да буду посечена и у огањ бачена. А мене жалости да их изгубим.

47 Али шта још могах учинити у свом винограду? Опустих ли руку своју да га не негујем? Не, неговах га, и окопавах око њега, и резивах га, и ђубрих га, и пружах руку своју готово целог дана, и крај се приближава. И жалости ме што ћу морати да посечем сва стабла у свом винограду, и бацим их у огањ да изгоре. Ко је тај што поквари виноград мој?

48 И догоди се да слуга рече господару своме: Није ли то због осиноности винограда твога – нису ли гране његове најачале корење које је добро? А због тога што гране најачаше корење њихово, гле растоше оне брже од снаге корења, узимајући снагу себи. Гле, кажем, није ли ово разлог што се стабла винограда твога покварише?

49 И догоди се да Господ винограда рече слуги: Пођимо и посецимо стабла у винограду и бацимо их у огањ, да не закрчују земљиште винограда мога, јер учиних све. Шта још могах учинити за виноград свој?

50 Али гле, рече слуга Госпо-

ду винограда: Поштеди га још мало.

51 А Господ рече: Да, поштедећу га још мало, јер ме жалости да изгубим стабла винограда свога.

52 Узмимо, дакле, гране од ових које посадох у најудаленије делове винограда свога, и накалемимо их на дрво са ког дођоше, и одломимо са дрвета оне гране чији је плод најгорчи, и накалемимо природне гране дрвета уместо њих.

53 А ово ћу учинити да дрво не страда, да за себе можда сачувам корење његово за сврху своју.

54 А гле, корење природних грана стабла, које посадох где год хтедох, још је живо. Стога, да и њега могу сачувати за сврху своју, узеху гране овог дрвета и накалемићу их на њих. Да, накалемићу на њих гране матичног дрвета њиховог, да могу сачувати и корење за себе самог, да би ми кад довољно ојача можда могло донети добар род, и можда ћу се ипак прославити родом винограда свога.

55 И догоди се да узеше са природног дрвета, које беше подивљало, и накалемише на природна стабла, која такође беху подивљала.

56 И узеше, такође, од природних грана које беху подивљале, и накалемише на њихово матично дрво.

57 И Господ винограда рече слуги: Не кидај дивље гране са стабла, осим оних које су

најгорче, а на њих ћеш накалемити онако како ти рекох.

58 И опет ћемо неговати стабла у винограду, и поткресати гране његове, и кидаћемо са дрвета оне гране које сазреше, које морају страдати, и бацити их у огањ.

59 А ово чиним не би ли, можда, корење његово ојачало због изврности његове и због промене грана, да добре могу надвладати рђаве.

60 И пошто сачувах природне гране и корење њихово, и опет на матично дрво накалемих природне гране и сачувах корење њиховог матичног дрвета, да можда тада стабла у винограду моме опет могу добар род доносити, и да опет могу радост имати због рода винограда мога, да се могу веома радовати што сачувах корење и гране првог рода –

61 Стога, пођи, и позови слуге да марљиво радимо, са силом својом у винограду, да пут припремимо, да опет могу доносити природан род, а тај природан род је добар и најдрагоценији међу свим другим родом.

62 Пођимо, дакле, и радимо свом силом својом овај последњи пут, јер гле, ближи се крај, и ово је последњи пут да орезујем виноград свој.

63 Накалеми гране. Почни од последњих да могу бити прве, а да прве могу бити последње, и окопај око стабала, и старих и младих, и првих и последњих, и послед-

њих и првих, да све опет буду неговане последњи пут.

64 Стога, окопај око њих, и орежи их, и нађубри их још једном, последњи пут, јер се крај ближи. И буде ли тако да ови последњи калемови порасту и донесу природан род, припремићеш им онда пут да могу расти.

65 А кад почну расти уклонићеш гране које доносе горак род, по снази добрих и величини њиховој, и не уклањај одједном све лоше, да не би корење њихово било сувише снажно за калем, те калем њихов пропадне, а ја изгубим стабла винограда свога.

66 Јер жалости ме да изгубим стабла винограда свога. Уклањај, стога, лоше како добре буду расле, да корен и крошња могу бити једнаки по снази, све док добре не надвладају лоше, и док се лоше не посеку и у огањ баце, да не закрчују тло винограда мога. И тако ћу очистити лоше из винограда свога.

67 А гране природног дрвета опет ћу накалемити на природно дрво.

68 И гране природног дрвета ћу накалемити на природне гране дрвета, и тако ћу их опет сјединити, да донесу природан род, и биће једно.

69 А лоше ће бити избачене, да, и то са свог земљишта винограда мога. Јер гле, само ћу још овај пут орезати виноград свој.

70 И догоди се да Господ винограда посла слугу свога,

а слуга пође и учини како му Господ нареди, и доведе и друге слуге, а беше их мало.

71 А Господ винограда им рече: Пођите, и радите у винограду снагом својом. Јер гле, ово је последњи пут да негујем виноград свој, јер крај је сасвим близу, и време брзо долази. И будете ли радили снагом својом, радоваћете се са мношћу роду који ћу сачувати себи за време које ће убрзо доћи.

72 И догоди се да слуге одоше и беху радили снагом својом, а и Господ винограда беше радио са њима. И они слушаху заповести Господа винограда у свему.

73 И опет се појави природан род у винограду. И природне гране почеше да расту и веома напредују а дивље гране почеше да кидају и бацају. И они одржаваху корен и врх његов једнаким, према снази његовој.

74 И тако беху радили са свом марљивошћу, према заповестима Господа винограда, све док лоше не беху избацили из винограда, и Господ беше сачувао за себе да стабла поново рађају природан род. И посташе она као једно тело, а сав род беше једнак. И Господ винограда сачува себи природан род, који му од почетка беше најдрагоценији.

75 И догоди се да кад Господ винограда виде да је род његов добар, и да његов виноград није више покварен,

позва слуге своје и рече им: Гле, ово је последњи пут да неговасмо виноград мој. И ви видите да учиних по вољи својој и сачувах природан род који је добар као што беше на почетку. И ви сте благословени, јер због тога што марљиво радисте са мношћу у винограду моме, и држасте заповести моје, и што ми опет донесте природан род, те виноград мој није више покварен, а оно лоше је избачено, гле, радоваћете се са мношћу због рода винограда мога.

76 Јер гле, дуго ћу чувати род винограда свога за себе самог, за после, за време које убрзо долази. И последњи пут негових виноград свој, и орезах га, и окопах око њега, и нађубрих га. Чуваћу, дакле, за себе самог род још дуго времена, у складу с оним што рекох.

77 А кад дође време да рђав род опет дође у виноград мој, учинићу тада да се сабере добро и лоше, и добро ћу сачувати за себе, а лоше ћу избацити на место његово. А тада долази оно после и крај, и ја ћу учинити да виноград мој буде огњем спаљен.

ГЛАВА 6.

Господ ће сакупити Израел у последњим данима – Свет ће бити спаљен огњем – Људи морају следити Христа да би избегли језеро огњено и сумпорно. Око 544.–421. год. пре Христа.

И ево, гле, браћо моја, као што вам рекох да ћу пророчицати, гле, ово је пророштво моје – да се оно што пророк Зенос говораше о дому Израеловом, у ком их он пореди са природном маслином, мора свакако догодити.

2 А дан у који ће ставити Он руку своју по други пут да сакупи свој народ, јесте дан, да, и то последњи пут, да слуге Господње крену у моћи Његовој, да негују и орезују виноград Његов. А убрзо после тога долази свршетак.

3 И како су благословени они који беху марљиво радили у винограду Његовом, а како су проклети они који ће бити истерани на место своје! А свет ће бити огњем спаљен.

4 И како нам је милостив Бог наш, јер се сећа дома Израеловог, и корења и грана, и пружа руке своје ка њима цео дан, а они су народ укоченог врата који се опире. Али ко год не отврдне срце своје биће спасен у царству Божјем.

5 Стога, љубљена браћо моја, преклињем вас речима разборитости да се покајете и дођете са пуном одлучношћу срца, и држите се Бога као што се Он држи вас. И док је рука Његова милостива испружена ка вама у светлу дана, не отврдните срца своја.

6 Да, чујете ли данас глас Његов, не отврдните срца своја, јер зашто да умрете?

7 Јер гле, пошто сте цео дан били неговани добром речју Божјом, зар ћете рђав род донети, да морате бити посечени и у огањ бачени?

8 Гле, зар ћете одбацити ове речи? Зар ћете одбацити речи пророка, и зар ћете одбацити све речи које су о Христу изговорене, после толико њих који говораху о Њему, и порицати добру реч Христову, и моћ Божју, и дар Светог Духа, и угушити Светог Духа, и ругати се великом плану откупљења који за вас беше утврђен?

9 Не знате ли да ће вас, будете ли то учинили, моћ откупљења и васкрсења, која је у Христу, довести да са стидом и страшном кривицом станете пред суд Божји?

10 А по моћи правде, јер правда се не може порећи, морате отићи у језеро огњено и сумпорно, чији су пламени неугасиви, и чији се дим уздиже заувек и увек, а то језеро огњено и сумпорно бескрајно је мучење.

11 О, дакле, вољена браћо моја, покајте се, и уђите на тесна врата и продужите путем који је тесан, док не добијете вечни живот.

12 О, мудри будите, шта више могу рећи?

13 На крају, желим вам збогом, док се не сретнем са вама пред угодним судом Божјим, судом који опаке погађа страшним ужасом и страхом. Амен.

ГЛАВА 7.

Шерем пориче Христа, сукобљава се са Јаковом, тражи знак, и бива ударен од Бога – Сви пророци говорили су о Христу и Његовом Помирењу – Нефијици су проживели своје дане као луталице, рођени у страдању и омражени од Ламанаца. Око 544.–421. год. пре Христа.

И ево, догоди се да пошто прође неколико година, дође међу народ Нефијев човек чије име беше Шерем.

2 И догоди се да поче проповедати међу народом, и изјављивати да неће бити никаквог Христа. И проповедаше много тога што беше ласкаво народу. А то учини да би могао оборити учење Христово.

3 И беше марљиво радио како би могао завести срца народа, толико да заведе много срца. А знајући да ја, Јаков, имам веру у Христа који ће доћи, вребаше згодну прилику да ми се приближи.

4 А беше учен, тако да имаше савршено познавање језика овог народа. Могаше се, стога, служити великим ласкањем и великом моћу говора, по моћи ђаволовој.

5 И надаше се да ће ме поколебати у вери, упркос многим откривењима и свему оном што видех о томе; јер ја заиста видех анђеле, и они ми послуживаху. А такође чух и глас Господњи који ми говораше самом речју, с времена на

време. Стога се не могах поколебати.

6 И догоди се да дође к мени и овако ми прозбори, говорећи: Брате Јакове, често тражих прилику да могу говорити с тобом, јер чух а и знам да много обилазиш проповедајући оно што ти зовеш јеванђељем, или учењем Христовим.

7 И ти наведе многе од ових људи да изопаче прави пут Божји и не држе закон Мојсијев који је прави пут, и промене закон Мојсијев служећи бићу за које кажеш да ће доћи за много стотина година. И ево, гле, ја, Шерем, изјављујем да је то богохуљење, јер ниједан човек не зна о томе, јер не може говорити о оном што ће доћи. И тако се Шерем препираше са мном.

8 Али гле, Господ Бог изли Духа свога на душу моју, толико да га ја постидех у свим речима његовим.

9 И рекох му: Поричеш ли Христа који ће доћи? А он рече: Када би био неки Христ, не бих га порицао, али знам да Христа нема, нити је било, нити ће га икада бити.

10 А ја му рекох: Верујеш ли Светим писмима? А он рече: Да.

11 А ја му рекох: Онда их ти не разумеш, јер она заиста сведоче о Христу. Гле, кажем ти да ниједан од пророка не писаше нити пророковаше, а да не говораше о том Христу.

12 И то није све – мени беше објављено, јер чух и видех, а

то ми такође беше објављено моћу Светог Духа. Стога, знам, да кад не би било помирења сав би људски род морао бити изгубљен.

13 И догоди се да ми он рече: Покажи ми знак том моћу Светог Духа, помоћу које ти толико знаш.

14 А ја му рекох: Шта сам ја да Бога искушавам да теби знак покаже за оно што знаш да је истинито? Мада ћеш то порећи, јер си од ђавола. Ипак, нека не буде моја воља, него ако Бог хоће да те удари, нека ти то буде знак да Он има моћ и на небу и на земљи, а и да ће Христ доћи. И нека буде, о Господе, воља Твоја, а не моја.

15 И догоди се да када ја, Јаков, рекох ове речи, моћ Господња дође на њега, тако да паде на земљу. И догоди се да беше негован током много дана.

16 И догоди се да рече народу: Скупите се сутра, јер ћу умрети. Стога, желим да говорим народу пре него што умрем.

17 И догоди се да се сутрадан сакупи мноштво, и он им отворено говораше и порече ствари којима их беше поучавао, и призна Христа, и моћ Светог Духа, и послуживање анђеоско.

18 И јасно им говораше како беше обманут моћу ђаволовом. И говораше о паклу, и о вечности, и казни вечној.

19 И рече: Бојим се да починих неопростив грех, јер Богу

лагах, јер порекох Христа, а рекох да верујем Светим писмима. А она заиста сведоче о Њему. И због тога што тако лагах Богу веома се бојим да ће ми стање бити страшно, али се исповедам Богу.

20 И догоди се да када изговори те речи, не могаше више говорити и издахну.

21 А када се мноштво осведочи да то говораше пре него што ће издахнути, веома се зачудише, толико да моћ Божја дође на њих и беху обузети тако да попадаше на земљу.

22 Ево, то беше угодно мени, Јакову, јер затражих то од Оца свога који је на небу, јер чу Он вапај мој и услиши молитву моју.

23 И догоди се да мир и љубав Божја опет беху обновљени међу народом. И истраживаху они Света писма, и не слушаху више глас тог опаког човека.

24 И догоди се да многа средства беху измишљена да би се Ламанци вратили и обновили у познању истине. Али све то беше узалуд, јер они уживаху у ратовима и крвопролићу и имаху вечну мржњу према нама, браћи својој. И непрестано настојаху да нас униште моћу оружја свога.

25 Стога се народ Нефијев утврђиваше против њих оружјем својим и свом снагом својом, уздајући се у Бога и стену спасења свога. Настављаху они, стога, да буду

победници над непријатељима својим.

26 И догоди се да ја, Јаков, почех старити. И како се запис о овом народу води на другим плочама Нефијевим, стога, завршавам овај запис, изјављујући да писах како најбоље знадох, говорећи да време умине с нама, а и животи нам наши уминуше попут сна, јер бејасмо усањен и достојанствен народ, луталице, истерани из Јерусалима, рођени у страдању у дивљини и омражени од

браће своје, што узроковало ратове и сукобе. Стога оплакивамо дане своје.

27 И ја, Јаков, видех да убрзо морам сићи у гроб свој. Стога рекох сину своме Еношу: Узми ове плоче. И рекох му оно што ми брат мој Нефи беше заповедио, а он обећа послушност заповестима. И ја завршавам писање своје на плочама овим, а то писање је кратко. А читаоцу желим збогом, надајући се да ће многи од браће моје читати речи моје. Збогом, браћо.

КЊИГА ЕНОШЕВА

Енош се снажно моли и добија опрост својих греха – Глас Господњи долази у његов ум обећавајући спасење за Ламанце у будућим данима – Нефијци настоје да обрате Ламанце – Енош се радује у свом Откупитељу. Око 420. год. пре Христа.

ГЛЕ, догоди се да ја, Енош, знадох за оца свога да беше праведан човек, јер ме поучаваше о језику своме, а и о нези и опомени Господњој. И због тога, благословено да је име Бога мога;

2 А говорићу вам о напрезању које имадох пред Богом пре него што примих опрост греха својих.

3 Гле, пођох да ловим дивљач по шумама, а речи које често слушах да их отац мој

говори о вечном животу и радости светаца, дубоко се усадише у срце моје.

4 И душа ми огладне и клекох пред Творцем својим и завах Му у снажној молитви и молби за душу своју. И цео дан вапљах к Њему, да, и када ноћ паде ја још увек глас свој високо дизах да допре до небеса.

5 И дође ми глас, говорећи: Еноше, греси су ти опрштени и бићеш благословен.

6 И ја, Енош, знадох да Бог не може лагати, стога, кривица моја беше избрисана.

7 И рекох: Господе, како се то догоди?

8 А Он ми рече: Због вере твоје у Христа кога никада пре нити чу нити виде. И много година ће проћи пре

него што се Он објави у телу. Стога, гле, вера твоја те учини потпуним.

9 Ево, догоди се да када чух ове речи почех осећати жељу за добробит браће своје, Нефијаца. Излих, стога, сву душу своју за њих пред Богом.

10 И док се тако напрезах у духу, гле, опет ми глас Господњи дође у ум, говорећи: Походићу браћу твоју у складу са марљивошћу њиховом у држању заповести мојих. Дадох им ову земљу, а та земља је света. И нећу је проклетити, осим због безаконја. Стога, походићу браћу твоју по ономе што рекох, и преступе њихове са тугом ћу оборити на главе њихове.

11 И пошто ја, Енош, бејач чуо ове речи, вера моја у Господа поста непоколебљива и ја Му се са много напрезања мољах за браћу своју, Ламанце.

12 И догоди се да пошто се мољах и радих са пуном марљивошћу, Господ ми рече: Уделићу ти по жељама твојим, због вере твоје.

13 А ево, гле, ово беше жеља коју од Њега пожелех, да деси ли се да мој народ, Нефијци, падну у преступ и некако буду уништени, а да Ламанци не буду уништени, да Господ Бог сачува запис о моме народу, Нефијцима. Па буде ли то и моћу свете руке Његове, како би у неким будућим данима могао Ламанцима бити обелодањен, како

би могли бити приведени спасењу;

14 Јер за сада, напори наши у обнављању праве вере код њих беху узалудни. И они се у гневу своме заклеше да ће, буде ли могуће, уништити записе наше и нас, а и сва предања очева наших.

15 Стога, знајући да Господ Бог беше у стању да сачува записе наше, вапих ка Њему непрестано, јер ми Он рече: Шта год у вери затражиш, верујући да ћеш примити у име Христово, примићеш.

16 А веру имадох и завапих Богу да сачува записе. А Он ми се заветова да ће их обелоданити Ламанцима у време од Њега одређено.

17 И ја, Енош, знадох да ће то бити у складу са заветом који Он беше учинио. Стога ми се душа одмори.

18 И Господ ми рече: И очеви твоји захтеваху то од мене и биће им учињено по вери њиховој, јер им вера беше попут твоје.

19 И ево, догоди се да ја, Енош, обилажах народ Нефијев, пророкујући о ономе што ће доћи и сведочећи о ономе што бејач чуо и видео.

20 И износим запис да народ Нефијев марљиво настојаше да обнови Ламанце правој вери у Бога. Али, напори наши беху узалудни. Мржња њихова беше чврста и беху вођени својом злом природом те посташе диваљ и свиреп и крвожедан народ, пун идолопоклонства и прљавштине,

хранећи се зверима грабљивим, боравећи у шаторима и лутајући дивљином са кратким кожним појасом око бокова својих и глава обријаних. А вештина им беше у луку и у сабљи и секири. И многи не једоше ништа осим меса сировог. И непрестано настојаху да нас униште.

21 И догоди се да народ Нефијев обрађиваше земљу и узгајаше житарице сваке врсте и воће, и стада и крда и сваковрсну стоку, и козе и дивокозе, а и много коња.

22 И међу нама беше веома много пророка. А народ беше народ укоченог врата, тежак да разуме.

23 И не беше ничег другог осим силне грубости, проповедања и пророковања о ратовима и сукобима и уништењима, и сталног подсећања на смрт и трајање вечности и судове и моћ Божју, а све ово, непрестано их подстичући како би их држали у страху од Господа. Кажем, да не беше ничег осим овога и веома велике јасноће говора која би их сачувала од брзог уни-

штења. И тако пишем о њима.

24 И током дана својих видех ратове између Нефијаца и Ламанаца.

25 И догоди се да почех старити, а сто седамдесет и девет година беше прошло од времена када отац наш Лехи напусти Јерусалим.

26 И видех да ускоро морам сићи доле у гроб свој и бејаш моћу Божјом обузет те морадох проповедати и пророковати овом народу и објављивати реч по истини која је у Христу. И објављивах то у свим данима својим и радувах се због тога више него због онога од света.

27 И ускоро идем на место починка свога, које је са Откупитељем мојим, јер знам да ћу се у Њему одморити. И радујем се дану када ће се моје смртно обући у бесмртност и стати пред Њега. Тада ћу са радошћу гледати лице Његово и Он ће ми рећи: Дођи к мени, ти благословени, јер ти је припремљено место у станovima Оца мога. Амен.

КЊИГА ЈАРОМОВА

Нефијци држе закон Мојсијев, радују се Христовом доласку и напредују у земљи – Многи пророци раде како би народ сачували на путу истине. Око 399.–361. год. пре Христа.

ЕВО, гле, ја, Јаром, пишем нешто речи по заповести оца свога, Еноша, да би се сачувало родословље наше.

2 А како су ове плоче мале и како је све ово написано са

намером да користи браћи нашој, Ламанцима, стога је потребно да мало пишем. Али, нећу писати о пророковањима својим, нити о открићењима својим. Јер шта бих више могао написати од оног што очеви моји написаше? Зар не открише они план спасења? Кажем вам, да, и то ми је довољно.

3 Гле, потребно је да се много тога учини међу овим народом, због тврдоће срца њихових и глувоће ушију њихових и слепоће умова њихових и укочености врата њихових. Ипак, Бог им је веома милостив и још их не збриса са лица земаљског.

4 А међу нама има много оних који имају многа открићења, јер нису сви укочених врата. И који год нису укочених врата и имају веру имају заједништво са Светим Духом, који деци човечјој објављује према вери њиховој.

5 И ево, гле, две стотине година беше прошло, а народ Нефијев ојача у земљи. Гледаху они да држе закон Мојсијев и дан Шабата светим за Господа. И не скрнављаху нити хуљаху. А закони земље беху веома строги.

6 И беху расејани широм лица земаљског, а и Ламанци такође. А они беху много бројнији него што беху Нефијци. И љубљаху убиство и крв дивљачи пијаху.

7 И догоди се да долажаху много пута на нас, Нефијце,

у борбу. Али цареви наши и вође наше беху људи снажни у вери Господњој и поучаваху народ путевима Господњим. Стога се одупирасмо Ламанцима и збрисасмо их из земаља наших и почесмо утврђивати градове наше, то јест, свако место баштине наше.

8 И веома се намножисмо и раширисмо по лицу земаљском и постадосмо веома богати у злату и у сребру и у драгоценостима и доброј изradi у дрвету, у грађевини и у справама, а тако и у железу и бакру и месингу и челику, правећи разнолика оруђа свих врста за обрађивање земље, и ратно оружје. Да, оштру шиљасту стрелу и тоболац и стрелицу и копље, и извршавасмо сваковрсне припреме за рат.

9 И пошто бејасмо тако припремљени за сукоб са Ламанцима, не напредоваху они против нас. Али, потврди се реч Господња коју Он рече очевима нашим, говорећи: Уколико будете држали заповести моје напредоваћете у земљи.

10 И догоди се да пророци Господњи запретише народу нефијском, по речи Божјој, да не буду ли држали заповести него падну у преступ, биће истребљени са лица земаљског.

11 Стога, пророци и свештеници и учитељи беху марљиво радили, опомињући са свом трпељивошћу народ на

марљивост, поучавајући закону Мојсијевом и о намери због које беше дат, уверавајући их да ишчекују Месију и верују да ће Он доћи, као да већ јесте. И тако их они поучаваху.

12 И догоди се да их, чинећи тако сачуваше од истребљења са лица земаљског, јер речју им срца пробадаху, стално их подстичући на покајање.

13 И догоди се да две стотине тридесет и осам година прође у сталним ратовима и сукоби-

ма и расправама, током већег дела времена.

14 И ја, Јаром, не пишем више, јер су плоче мале. Али гле, браћо моја, можете погледати друге плоче Нефијеве, јер гле, на њима су урезани записи о ратовима нашим, према записима царава, или онима за које они наредише да се напишу.

15 А ове плоче предајем у руке сина свога, Омнија, како би се водиле према заповестима очева мојих.

КЊИГА ОМНИЈЕВА

Омни, Амарон, Келиш, Абинадом и Амалеки, један за другим, воде записе – Мосија открива народ Зарахемлин, који дође из Јерусалима у данима Седекије – Мосија постаје њихов цар – Потомци Мулекови у Зарахемли открише Коријантумра, последњег Јаредовца – Цара Венијамина наслеђује Мосија – Људи треба да принесу своје душе као жртву Христу. Око 323.–130. год. пре Христа.

ГЛЕ, догоди се да мени, Омнију, беше заповеђено од оца мога, Јарома, да напишем нешто на овим плочама, да сачувам родословље наше—

2 Стога, ја бих да знате да се у данима својим много борах мачем да сачувам свој народ, Нефијце, да не падну у руке непријатеља својих, Ламанаца.

Али гле, сам по себи opak сам човек и не држах одредбе и заповести Господње како је требало.

3 И догоди се да две стотине седамдесет и шест година прође и имадосмо многа раздобља мира. А у многим раздобљима имадосмо тежак рат и крвопролиће. Да, и укратко, две стотине осамдесет и две године беше прошло и ја вођах ове плоче по заповестима очева својих и предадох их сину своме Амарону. И ја завршавам.

4 И ево, ја, Амарон, пишем оно што пишем, што је мало, у књигу оца свога.

5 Гле, догоди се да три стотине двадесет година прође и опакими део Нефијаца беше уништен.

6 Јер Господ не би допустио,

пошто их изведе из земље јерусалимске и заштити и сачува их од пада у руке непријатеља њихових, да, не би допустио да се не потврде речи које говораше очевима нашим, говорећи: Уколико не будете држали заповести моје нећете напредовати у земљи.

7 Стога их Господ походи великим судом. Међутим, поштеди Он праведне да не би страдали; ипак их избави из руку непријатеља њихових.

8 И догоди се да ја предадох плоче брату своме, Кемишу.

9 Ево, ја, Кемиш, пишем оно мало ствари које пишем у исту књигу као и брат мој, јер гле, видех последње што он написа, да то написа својом руком, а то написа у дан када их мени предаде. И тако ми водимо записе, јер то је по заповестима очева наших. И ја завршавам.

10 Гле, ја, Абинадом, син сам Кемишев. Гле, догоди се да видех пуно ратова и сукоба између свога народа, Нефијаца, и Ламанаца. И ја, мачем својим, одузех животе многим Ламанцима у одбрани браће своје.

11 И гле, запис овог народа урезан је на плочама које цареви имају кроз покољења, и ја не знам ни за једну објаву, осим оне која је записана, ни пророштво, осим оног које је записано. Стога, оно што је написано, довољно је. И ја завршавам.

12 Гле, ја сам Амалеки, син Абинадомов. Гле, говорићу

вам нешто о Мосији, који постаде цар у земљи Зарахемли. Јер гле, пошто беше упозорен од Господа да бежи из земље Нефи, а и сви који би послушали глас Господњи такође треба да отпутују из земље са њим, у дивљину –

13 И догоди се да он учини како му Господ беше заповедио. И сви који послушаше глас Господњи отпутоваху из земље у дивљину. А беху вођени многим проповедањима и пророштвима. И непрестано беху опомињани речју Божјом и моћу руке Његове беху вођени кроз дивљину док не сиђоше до земље која се зове земља Зарахемла.

14 И открише народ који се зваше народом Зарахемлиним. Тад наста велика радост међу народом Зарахемлиним. А и Зарахемла се силно радоваше, јер Господ беше послао народ Мосијин са месинганим плочама које садржаваху запис о Јеврејима.

15 Гле, догоди се да Мосија откри да народ Зарахемлин дође из Јерусалима у време када Седекија, цар Јуде, беше као заробљеник одведен у Вавилон.

16 И путоваху они дивљином, и преко великих вода руком Господњом беху доведени у земљу где их Мосија откри. И од тада па надаље беху боравили тамо.

17 А у време када их Мосија откри, они се већ силно намножише. Ипак, имаху многе

ратове и озбиљне сукобе, и с времена на време од мача падаху. А језик се њихов беше искварио, а они са собом не беху понели никакве записе и порицаху постојање Створитеља свога. А ни Мосија ни народ Мосијин не могаху их разумети.

18 Али, догоди се да Мосија нареди да се поуче његовом језику. И догоди се да пошто беху поучавани језику Мосијином, Зарахемла даде родословље о очевима својим, по сећању своме. И она су записана, али не на овим плочама.

19 И догоди се да се народ Зарахемлин и Мосијин ујединише, а Мосија беше постављен да буде њихов цар.

20 И у дане Мосијине догоди се да му беше донешен велик камен са урезима на њему. А он протумачи урезе даром и моћу Божјом.

21 А они садржаваху извештај о неком Коријантумру и погибији његовог народа. А Коријантумр беше откривен од народа Зарахемлиног и борављаше са њима током девет месечевих мена.

22 У њему се у неколико речи говораше и о очевима његовим. А први родитељи његови стигоше са куле, у време кад Господ побрка језик људима, а жестина Господња паде на њих по судовима Његовим који су праведни, а кости им леже расејане по земљи на северу.

23 Гле ја, Амалеки, бејаш рођен у дане Мосијине и по-

живех да видим смрт његову. А Венијамин, син његов, влада уместо њега.

24 И гле, видех, у дане цара Венијамина тежак рат и много крвопролића између Нефијаца и Ламанаца. Али гле, Нефијци стекоше велику надмоћ над њима, да, толику да их цар Венијамин истера из земље Зарахемле.

25 И догоди се да почех старити и, не имавши потомства, а знајући да је цар Венијамин праведан човек пред Господом, уручићу му, дакле, ове плоче, опомињући све људе да дођу Богу, Свецу Израеловом, и поверују у пророштва, и у откривења и у послуживање анђеоско и у дар говорења језицима и у дар тумачења језика, и у све оно што је добро, јер нема ничега што је добро а да не долази од Господа, а оно што је зло долази од ђавола.

26 И ево, љубљена браћо моја, ја бих да дођете Христу који је Светац Израелов и узмете удела у спасењу Његовом и у моћи откупљења Његовог. Да, дођите к Њему и принесите Му целе душе своје као принос и наставите у посту и молитви и истрајте до краја. И тако жив био Господ бићете спашени.

27 А сада бих говорио нешто о оних неколико који се успеше у дивљину да би се вратили у земљу Нефи, јер беше их много који пожелеше да поседују земљу баштине своје.

28 Стога, успеше се они у

дивљину. А вођа њихов беше снажан и силан човек и човек укоченог врата. Стога изазва сукоб међу њима и сви они, осим педесеторице, беху побијени у дивљини, а ови се опет вратише у земљу Зарахемлу.

29 И догоди се још да са со-

бом узеше знатан број других и опет се упутише у дивљину.

30 И ја, Амалеки, имадох брата који такође пође са њима. И од тада не знам ништа о њима. А ускоро лежем у гроб свој, а ове плоче су испуњене. И ја завршавам казивање своје.

РЕЧИ МОРМОНОВЕ

Мормон сажима велике плоче Нефијеве – Он ставља мале плоче уз друге плоче – цар Венијамин остварује мир у земљи. Око 385. год. после Христа.

ИЕВО, ја, Мормон, спремам се да запис који водих предам у руке сина свога Моронија. Гле, бејаш ја сведоком скоро потпуног уништења свога народа, Нефијаца.

2 И много стотина година после Христовог доласка предајем ове записе у руке сина свога и верујем да ће он бити сведок потпуног уништења мога народа. Али дао Бог да их може надживети како би могао написати нешто о њима и нешто о Христу, да им можда једног дана може користити.

3 А сада говорим нешто о ономе што писах, јер пошто бејаш сачинио сажетак плоча Нефијевих, до владавине тог цара Венијамина о ком Амалеки говораше, истражих

записе који беху предати у руке моје и пронађох ове плоче које садрже овај кратак извештај о пророцима, од Јакова до владавине тог цара Венијамина, а и многе речи Нефијеве.

4 А оно што се налази на овим плочама угодно ми је, јер пророкује о доласку Христовом. И очеви моји знају да се многа од њих испунише. Да, и ја знам да се све оно што се о нама прорицаше до овог дана беше испунило и да се све оно што иде после ових дана свакако мора догодити—

5 Стога, изабрах те ствари да завршим свој запис на њима, а тај остатак мог записа узеху са плоча Нефијевих. И не могу записати ни стоти део тога о своме народу.

6 Али гле, узеху ове плоче које садрже ова пророштва и откривења и спојити их са остатком записа свога, јер су ми оне веома добре, а знам да ће бити веома добре и браћи мојој.

7 А то чиним са мудрој сврхом, јер тако ми нешто шапуће, у складу са деловањем Духа Господњег који је у мени. А ево, не знам све, али Господ зна све што ће доћи. Стога, делује Он у мени да чиним по вољи Његовој.

8 А моја молитва Богу је за браћу моју, да опет могу доћи до познања о Богу, да, о откупљењу Христовом, да опет могу бити пријатан народ.

9 И ево, ја, Мормон, наставам са завршавањем записа свога, који узимам са плоча Нефијевих, а то чиним према знању и разумевању које ми Бог даде.

10 Стога, догоди се да пошто Амалеки беше предао плоче у руке цара Венијамина, он их узме и стави са другим плочама које садрже записе које цареви предаваху с покољења на покољење до дана цара Венијамина.

11 А од цара Венијамина беху предаване с покољења на покољење, док не дођоше у руке моје. И ја, Мормон, молим се Богу да оне могу бити сачуване од овог времена па надаље. И знам да ће бити сачуване, јер су на њима написане велике ствари по којима ће моме народу и браћи њиховој бити суђено у велик и последњи дан, по речи Божјој која је написана.

12 А сад, о том цару Венијамину – имаше он неке сукобе међу својим народом.

13 И догоди се још да војске

ламанске сиђоше из земље Нефи у борбу против његовог народа. Али гле, цар Венијамин окупи војске своје и стајаше против њих и бораше се снагом руке своје, мачем Лавановим.

14 И у снази Господњој сукобише се са непријатељем својим, све док не погубише много хиљада Ламанаца. И догоди се да се сукобљаваху са Ламанцима док их не протераше из свих земаља баштине своје.

15 И догоди се да пошто беху тамо лажни Христоси, и уста њихова беху затворена, а они кажњени према злочинима својим,

16 И пошто беше тамо лажних пророка и лажних проповедника и учитеља међу народом, а сви они беху кажњени за злочине своје, и пошто беше много сукоба и многе расправе тамо међу Ламанцима, гле, догоди се да цар Венијамин, уз помоћ светих пророка који беху међу његовим народом –

17 Јер гле, цар Венијамин беше свет човек и владаше својим народом у праведности и у земљи беше много светих људи, а они говораху реч Господњу моћу и влашћу и због тврдоглавости народа наступаху са пуно оштрине –

18 Стога, уз њихову помоћ, цар Венијамин, трудећи се свом снагом тела свога и способношћу целе душе своје, као и пророци, још једном успостави мир у земљи.

КЊИГА МОСИЈИНА

ГЛАВА 1.

Цар Венијамин поучава своје синове језику и пророштвима њихових очева – Њихова вероисповест и култура сачувани су због записа вођених на различитим плочама – Мосија је изабран за цара и под надзор му се дају записи и друге ствари. Око 130.–124. год. пре Христа.

ИЕВО, не беше више сукоба у свој земљи Зарахемли, међу свим народом који припадаше цару Венијамину, тако да цар Венијамин имаше сталан мир сав остатак дана својих.

2 И догоди се да он имаше три сина и назва их именима, Мосија и Хелорум и Хеламан. И постара се да буду поучени свом језику очева његових, да могу постати разумни људи и да могу знати за пророштва која беху изговорена устима очева њихових, која им беху предата руком Господњом.

3 И поучи их, такође, о записима који беху урезани на месинганим плочама, говорећи: Синови моји, ја бих да се сетите како бисмо да није ових плоча које садрже записе ове и заповести ове, морали трпети у незнању, па и у ово садашње време, не познавајући тајне Божје.

4 Јер не би било могуће да отац наш, Лехи, упамти све ово да би томе поучио децу

своју, без помоћи ових плоча. Беше он, наиме, поучен језику египатском, те зато могаше читати ове урезе и поучити томе децу своју, како би и они могли своју децу поучити и тако испунити заповести Божје, и то до дана данашњег.

5 Кажем вам, синови моји, да не беше овога што одржа и сачува рука Божја, да можемо читати и разумети тајне Његове и имати заповести Његове увек пред очима својим, тада би и очеви наши ишчезли у невери, а ми бисмо били попут браће наше, Ламанаца, који ништа не знају о томе, или чак не верују у то када их томе поучавају, због предања очева њихових која нису исправна.

6 О, синови моји, ја бих да се сетите како су изреке ове истините и да су и ови записи истинити. А гле, такође и плоче Нефијеве, које садрже записе и изреке очева наших од времена када напустише Јерусалим па до сада, и оне су истините, а ми са сигурношћу можемо знати о њима јер их имамо пред очима својим.

7 А сада, синови моји, ја бих да се сетите да их марљиво истражујете како бисте извукли корист из њих, и ја бих да држите заповести Божје да можете напредовати у овој земљи по обећању које Господ даде очевима нашим.

8 И још многим стварима поучаваше цар Венијамин синове своје, што није записано у овој књизи.

9 И догоди се да пошто цар Венијамин заврши поучавање синова својих, остари и виде да ускоро мора проћи путем свега земаљског. Стога, помисли како би било потребно да царство повери једном од синова својих.

10 Стога, нареди да пред њега доведу Мосију, а ово су речи које му он прозбори, говорећи: Сине мој, ја бих да издаш проглас по овој целој земљи, међу свим овим народом, то јест, народом Зарахемлиним и народом Мосијиним који пребива у овој земљи, како би се могли заједно скупити, јер ујутро ћу своме народу устима својим прогласити ово – да си ти цар и владар овог народа, ког нам Господ Бог наш даде.

11 А уз то, даћу име овом народу, да се могу по њему разликовати међу свим народима које Господ Бог изведе из земље јерусалимске. А чиним то јер беху народ марљив у држању заповести Господњих.

12 И даћу им име које се никада избрисати неће, осим због преступа.

13 Да, и осим тога, кажем ти да ако тај веома повлашћен народ Господњи падне у преступ и постане opak и прељубнички народ, да ће их Господ предати, те ће постати слаби попут браће своје, и Он

их више неће чувати својом неупоредивом и чудесном моћу као што досад чуваше очеве наше.

14 Јер кажем вам, да не испружи Он руку своју да сачува очеве наше морали би они пасти у руке Ламанаца и постати жртве мржње њихове.

15 И догоди се да пошто цар Венијамин заврши казивање сину своме, предаде му дужност у погледу свих послова у царству.

16 А уз то предаде му и дужност у погледу записа који беху урезани на месинганим плочама, а такође и плоча Нефијевих и такође мача Лавановог и кугле или путоказа, која вођаше очеве наше кроз дивљину, који беше припремљен руком Господњом, како би могли бити вођени, свако према пажњи и марљивости које Му указиваху.

17 Стога, док беху неверни не успеваху нити напредоваху на путовању своме, него беху враћани назад и навучоше незадовољство Божје на себе, и зато беху ударени глађу и тешким невољама, како би били подстакнути да се сете дужности своје.

18 И ево, догоди се да пође Мосија и учини како му отац његов заповеди и прогласи свом народу који беше у земљи Зарахемли како би се могли заједно скупити да се попну до храма да чују речи које ће им отац његов говорити.

ГЛАВА 2.

Цар Венијамин се обраћа свом народу – Он приповеда о правичности, честитости и духовности своје владавине – Он их саветује да служе свом Небеском цару – Они који се побуне против Бога трпеће јад попут огња неугасивог. Око 124. год. пре Христа.

И догоди се да кад Мосија беше учинио како му његов отац беше заповедио и беше издао проглас широм земље, народ из целе земље скупи се заједно да би се могли попети до храма да чују речи које ће им цар Венијамин говорити.

2 А беше их велик број и то толико да их не бројаху, јер се беху веома умножили и постали бројни у земљи.

3 И они, такође, узеше првине из стада својих, како би могли принети жртву и жртве паљенице према закону Мојсијевом;

4 И такође, да би могли исказати захвалност Господу Богу своме, који их изведе из земље јерусалимске и који их избави из руку непријатеља њихових и постави праведне људе да им буду учитељи и праведног човека да им буде цар, који успостави мир у земљи Зарахемли и који их беше поучавао да држе заповести Божје, да би могли да се радују и буду пуни љубави према Богу и свим људима.

5 И догоди се да када се попеше до храма, разапеше

унаоколо шаторе своје, свако према породици својој, а она се састојаше од жене његове и синова његових и кћери његових и синова њихових и кћери њихових, од најстаријих па до најмлађих, свака породица беше одвојена од друге.

6 И разапеше шаторе своје унаоколо храма и свако намести шатор свој вратима окренут према храму, да би тако могли остати у шаторима својим и чути речи које им цар Венијамин буде говорио.

7 Како мноштво беше тако велико да цар Венијамин не могаше све њих поучавати унутар зидова храмских, нареди, стога, да се подигне кула како би народ тако могао чути речи које ће им говорити.

8 И догоди се да он поче са куле говорити своме народу, а сви не могаху чути речи његове због величине мноштва, стога нареди да се речи које буде говорио запишу и пошаљу онима који не беху у домету гласа његовог, да и они могу примити речи његове.

9 А ово су речи које он говораше и за које нареди да буду записане, говорећи: Браћо моја, сви ви што се скуписте заједно, ви који можете чути речи које ћу вам данас говорити, јер вам не заповедих да дођете овамо да олако примите речи које ћу вам говорити, него да ме послушате и отворите уши своје да можете чути и срца своја да можете разумети и умове своје да

тајне Божје могу бити разоткривене погледима вашим.

10 Не заповедих вам да овамо дођете да ме се плашите, или да мислите да сам сам по себи више од смртног човека,

11 Него сам попут вас, подложен сваковрсним слабостима тела и духа. Ипак, бејач изабран од овог народа и посвећен од оца свога и рука Господња ми допусти да будем владар и цар овог народа, и бејач одржан и сачуван Његовом неупоредивом моћу, да вам служим свом силом, умом и снагом које ми Господ удели.

12 Кажем вам, да као што ми беше допуштено да проведем дане своје у служењу вама и то до садашњег времена и не тражих ни злато ни сребро нити какво друго богатство од вас,

13 Нити допуштах да по тамницама будете затварани, нити да једни друге робовима чините, нити да убијате, или пљачкате, или крадете, или прељубу чините. Не допуштах, исто тако, ни да чините било какву opakост и учих вас да држите заповести Господње у свему што вам Он заповеди –

14 Па и ја, сам, радих сопственим рукама својим да бих вам служио, да не будете порезима оптерећени и да ништа на вас не дође што је тешко подносити – и свему овом о чему говорах, сами сте сведоци данас.

15 Ипак, браћо моја, не чиних то да бих се могао хвалити, нити вам говорим ово да бих вас могао оптужити, већ вам то говорим да можете знати како данас могу чисте савести одговорати пред Богом.

16 Гле, кажем вам да због онога што вам рекох како проведех многе дане служећи вам, не желим да се хвалим, јер бејач само Богу у служби.

17 И гле, говорим вам ово да се мудрости можете научити, да можете научити да када сте у служби ближњему своме само сте Богу у служби.

18 Гле, назвасте ме царем својим, и ако се ја, кога царем својим називате, трудим да служим вама, зар не треба да се и ви трудите да служите један другом?

19 А гле, такође, ако ја, кога називате царем својим, који проведех дане своје у служењу вама, а ипак то беше у служби Богу, заслужујем неку захвалност од вас, о колико ви треба да захваљујете своме небеском Цару!

20 Кажем вам, браћо моја, када бисте давали све хвале и част, које цела душа ваша има моћ да поседује, оном Богу који вас створи и који вас одржа и сачува и који учини да се радујете и који додели да у миру живите један са другим –

21 Кажем вам, када бисте служили Њему који вас у почетку створи и чува вас из

дана у дан, пружајући вам дах, да можете живети и кретати се и чинити по вољи сопственој, и чак вас подржава из трена у трен – кажем, ако бисте Му служили свом душом својом, ипак бисте били слуге бескорисне.

22 И гле, све што се од вас тражи јесте да заповести Његове држите, а Он вам обећа да ако заповести Његове будете држали напредоваћете у земљи, а Он никада не одступа од онога што рече. Стога, ако држите заповести Његове благосиља вас и даје вам напредак.

23 А ево, на првом месту, Он вас створи и додели вам животе ваше за које сте Му дужници.

24 А друго, тражи да чините како вам заповеда, јер будете ли то чинили, Он вас одмах благосиља и према томе вам је платио. И опет сте Му дужници, и јесте, и бићете, заувек и увек. Стога, чиме ћете се величати?

25 И ево, питам, можете ли рећи нешто себи у прилог? Одговарам вам, не. Не можете рећи да сте једнаки ни праху земаљском. Ипак, створени сте од праха земаљског, али гле, и он припада оном који вас створи.

26 А ја, чак и ја, кога царем својим називате, нисам ништа бољи од вас, јер и ја сам од праха. И видите да сам стар, и да ћу ускоро предати ово смртно тело његовој мајци земљи.

27 Стога, као што вам рекох да вас бејах служио, ходајући пред Богом чисте савести, тако и сада наредих да се скупите заједно како бих се нашао без кривице, и како крв ваша не би на мене пала када станем да ми Бог суди за оно што ми заповеди у погледу вас.

28 Кажем вам да наредих да се скупите заједно како бих могао опрати одећу своју од крви ваше, у ово време када се спремам да сиђем у гроб свој, да могу у миру сићи, и да би се мој бесмртни дух придружио вишњим зборовима у певању хвала праведном Богу.

29 А уз то, кажем вам да наредих да се скупите заједно како бих вам објавио да не могу више бити учитељ ваш, нити цар ваш;

30 Јер чак и овог трена, цело моје тело силно дрхти док се трудим да вам говорим. Али, Господ Бог ме одржава и допусти ми да вам говорим, и заповеди ми да вам прогласим данас да је син мој, Мосија, цар и владар над вама.

31 И ево, браћо моја, ја бих да чините како сте и досад чинили. Као што држасте заповести моје, а и заповести оца мога, и напредовасте и сачувани бејасте да не паднете у руке непријатеља ваших, исто тако, будете ли држали заповести сина мога, или заповести Божје које ће вам преко њега бити предате, напредоваћете у земљи и

непријатељи ваши неће имати моћ над вама.

32 Али, о народе мој, пазите да не настану сукоби међу вама, и да не изаберете да слушате злог духа о ком говораше отац мој Мосија.

33 Јер гле, јао се изриче ономе који изабере да слуша тог духа, јер уколико изабере да слуша њега и остане и умре у гресима својим, тај проклетство пије сопственој души својој, јер за плату своју prima вечну казну, преступивши закон Божји противно сопственом познању.

34 Кажем вам, нема међу вама никог, осим дечице ваше, који не беше овом поучен, и који не зна да сте вечно дужни вашем Небеском Оцу да Му вратите за све што имате и што јесте, а такође сте поучени записима који садрже пророштва која беху проречена од стране светих пророка све до времена када отац наш, Лехи, напусти Јерусалим;

35 А и свему ономе што досад изговораше очеви наши. И гле, говорашу они, такође, оно што им беше заповеђено од Господа, стога су они праведни и истинити.

36 И ево, кажем вам, браћо моја, да пошто сазнасте и бејасте поучени свему овом, преступите ли и пођете ли противно оном што беше речено, да се повучете од Духа Господњег, да му нема места у вама да вас води путевима мудрости како бисте

могли бити благословени, напредни и сачувани –

37 Кажем вам, да човек који тако чини, долази тај у отворену побуну против Бога. Он, дакле, пристаје да слуша злог духа и постаје непријатељ сваке праведности. Нема, дакле, Господу места у њему, јер Он не пребива у храмовима који нису свети.

38 Стога, не покаје ли се тај човек и остане и умре као непријатељ Богу, захтеви божанске правде подстичу у његовој бесмртној души живи осећај сопствене кривице, а то је разлог да устукне пред присуством Господњим, и то му груди испуњава кривицом, и болом, и јадом, што је попут неугасивог огња чији се пламен уздиже увек и заувек.

39 И ево, кажем вам, да милост не полаже право на тог човека. Стога му је коначна судбина да подноси бескрајно мучење.

40 О, сви ви старци, а и ви младићи и ви дечице која можете разумети речи моје, јер вам јасно говораш да бисте разумели, молим се да пробудите сећање на страшно стање оних који падоше у преступ.

41 А уз то, желео бих да размислите о благословеном и срећном стању оних који држе заповести Божје. Јер гле, благословени су они у свему, и у временском и у духовном, а остану ли верни до краја биће примљени на небо да

могу тамо боравити са Богом у стању бескрајне среће. О, сетите се, сетите се да је то истина, јер Господ Бог то рече.

ГЛАВА 3.

Цар Венијамин наставља своје обраћање – Господ Сведржитељ ће послуживати међу људима у колиби од глине – Крв ће излазити из сваке поре кад буде помиривао за грехе света – Само кроз Његово име долази спасење – Људи могу оставити природног човека и постати свеци кроз Помирење – Мучење opakих биће као језеро огњено и сумпорно. Око 124. год. пре Христа.

И опет, браћо моја, ја бих да привучем вашу пажњу, јер имам још нешто да вам кажем; јер гле, имам да вам говоримо ономе што ће доћи.

2 А оно што ћу вам рећи објави ми анђеолом од Бога. И он ми рече: Пробуди се, и ја се пробудих и спазих га да стоји преда мном.

3 А он ми рече: Пробуди се и послушај речи које ћу ти рећи, јер гле, долазим да ти објавим радосне вести о великој срећи.

4 Јер Господ чу молитве твоје и пресуди о праведности твојој и посла ме да ти објавим да се можеш радовати, и да можеш објавити своме народу да се и они радошћу испуне.

5 Јер гле, долази време и није далеко, када ће моћу, Господ Сведржитељ који влада, који беше и који јесте од

све вечности до све вечности, сићи са неба међу децу човечју и боравити у колиби од глине и кретати се међу људима, чинећи силама чуда, као што је исцељење болесних, подизање мртвих, узроковање да хроми проходају, да слепи вид добију, и глуви да чују, и лечење сваковрсних болести.

6 И истериваће ђаволе, или зле духове који бораве у срцима деце човечје.

7 И гле, трпеће искушења и бол телесну, глад, жеђ и умор, чак више него што човек поднети може а да не умре, јер гле, крв капље из сваке поре, толики ће бити јад Његов због opakости и одвратности његовог народа.

8 И зваће се он Исус Христ, Син Божји, Отац неба и земље, Створитељ свега од почетка, а мајка ће Му се звати Марија.

9 И ево, долази Он к својима, да би спасење могло доћи деци човечјој и то вером у име Његово, а ипак после свега тога сматраће Га човеком и говорити да је ђаво у Њему, и бичеваће Га, и разапеће Га.

10 А Он ће трећи дан устати из мртвих, и гле, устаје да суди свету. И гле, све ће се то догодити да би праведан суд могао доћи на децу човечју.

11 Јер гле, крв Његова помирује и за грехе оних који падоше због престапа Адамовог, који умреше не знајући вољу Божју за себе, или који не знајући згрешише.

12 Али јао, јао оном који зна да се буни против Бога! Јер спасење таквом не долази, осим покајањем и вером у Господа Исуса Христа.

13 И Господ Бог посла свете пророке своје међу сву децу човечју, да објаве ово сваком колону, племену и језику, како би ко год поверује да ће Христ доћи, могао примити опрост греха својих, и радovati се радошћу веома великом, и то као да је Он већ дошао међу њих.

14 Ипак, Господ Бог увиде да Његов народ беше народ укоченог врата, и Он им постави закон, и то закон Мојсијев.

15 И многе знаке и чудеса и узор и сене показа им о доласку Његовом, а и свети пророци говораху им о доласку Његовом, а ипак отврднуше срца своја, и не разумеше да закон Мојсијев не помаже ништа, осим кроз помирење крви Његове.

16 А чак и када би било могуће да мала деца могу да греше не би могла бити спашена. Али, кажем вам да су она благословена, јер гле, како у Адаму, или по природи, падају, тако и крв Христова помирује за грехе њихове.

17 И још вам кажем да се неће друго име дати нити неки други пут ни начин по ком спасење може доћи деци човечјој, осим преко и посредством Христа, Господа Сведржитеља.

18 Јер гле, Он суди и суд је Његов праведан и мало дете не пропада умре ли у детињству своје. Али, људи пију проклетство сопственим душама својим не понизе ли се и не постану ли попут мале деце и не поверују да спасење беше и јесте и да ће доћи преко и посредством помирење крви Христа, Господа Сведржитеља.

19 Јер природан човек је непријатељ Богу и тако је од пада Адамовог, и биће заувек и увек, не одазове ли се позивима Светог Духа, и не остави природног човека и не постане светац кроз Помирење Христа Господа, и не постане попут детета, послушан, кратак, понизан, стрпљив, пун љубави, вољан да се покори свему што Господ сматра прикладним да му наметне, као што се дете покорава оцу своје.

20 А уз то кажем вам, доћи ће време када ће се познање о Спаситељу проширити на сваки народ, колено, језик и људе.

21 И гле, када то време дође, нико се неће наћи без кривице пред Богом, осим мале деце, осим кроз покајање и веру у Господа Бога Сведржитеља.

22 Па чак и сада, када будеш поучавао свој народ о оном што ти Господ Бог твој заповеди, ни тада се нико неће наћи без кривице у очима Божјим, већ једино по речима које ти говорах.

23 И ево, изговорих речи које ми Господ Бог заповеди.

24 А овако говори Господ: Стајаће оне као јасно сведочанство против овог народа на судњи дан; зато ће им се судити, сваком према делима његовим, било да су она добра, или било да су зла.

25 А буду ли она зла, биће препуштени ужасном гледању своје сопствене кривице и одвратности, што ће их подстаћи да устукну из присуства Господњег у стање беде и бескрајног мучења, одакле им више нема повратка. Стога, испише они проклетство својим сопственим душама.

26 Испише они, дакле, чашу гнева Божјег, ког им правда ускратити не могаше, као што ускратити не могаше да Адам падне због узимања забрањеног воћа. Милост, дакле, никада више не могаше полагати право на њих.

27 А мучење њихово је попут језера огњеног и сумпорног чији су пламенови неугасиви и чији се дим диже заувек и увек. Тако ми Господ заповеди. Амен.

ГЛАВА 4.

Цар Венијамин наставља своје обраћање – Спасење долази због Помирења – Верујте у Бога да бисте били спашени – Обезбедите опрост греха кроз верност – Поделите од свог иметка сиромашнима – Све чините у

мудрости и реду. Око 124. год. пре Христа.

И ево, догоди се да када цар Венијамин беше завршио казивање речи које му беху предале преко анђела Господњег, погледа унаоколо на мноштво, и гле, беху они пали на земљу јер их обузе страх од Господа.

2 И беху видели себе у свом сопственом телесном стању, и то мањим од праха земаљског. И сви гласно завапише једним гласом, говорећи: О смилуј се, и примени помирбену крв Христову како бисмо примили опроштај греха својих и да срца наша могу бити очишћена, јер верујемо у Исуса Христа, Сина Божјег, који створи небо и земљу и све друго, који ће сићи међу децу човечју.

3 И догоди се да пошто изговорише ове речи, Дух Господњи дође на њих и они се испунише радошћу, примивши опрост греха својих и умирење савести због силне вере своје коју имаху у Исуса Христа који ће доћи, по речима које им цар Венијамин беше говорио.

4 А цар Венијамин поново отвори уста своја и поче им казивати, говорећи: Пријатељи моји и браћо моја, колена моје и народе мој, поново бих привукао пажњу вашу, да чујете и разумете остатак речи мојих које ћу вам рећи.

5 Јер гле, ако познање о доброти Божјој пробуди сада

у вама осећај ништавности ваше и безвредног и палог стања вашег –

6 Кажем вам, ако дођосте до познања о доброту Божјој и неупоредивој моћи Његовој и мудрости Његовој и стрпљењу Његовом и трпеливости Његовој према деци човечјој, а тако и помирењу које беше припремљено од постанка света, да по њему спасење може доћи оном који на Господа ослони уздање своје и буде марљив у држању заповести Његових и истраје у вери све до краја свог живота, мислим на живот смртног тела –

7 Кажем да је тај човек онај који прима спасење, кроз помирење које беше припремљено од постанка света за сав људски род, који икад беше од пада Адамовог, или који јесу, или који ће икад бити, све до краја света.

8 А ово је начин по ком спасење долази. И нема другог спасења осим оног о ком се говораше, нити има других услова под којима би се неко могао спасти осим услова о којима вам говораш.

9 Верујте у Бога. Верујте да Он јесте и да све створи, и на небу и на земљи. Верујте да има сву мудрост и сву моћ, и на небу и на земљи. Верујте да човек не може да схвати све оно што Господ може да схвати.

10 И опет, верујте да се морате покајати за грехе своје и напустити их и понизити се

пред Богом и у искрености срца тражити да вам опрости. И ево, ако верујете у све то гледајте да то и чините.

11 И опет, кажем вам као што вам и пре рекох, да уколико дођосте до познања о слави Божјој, или ако упознасте доброту Његову и искусите љубав Његову и примисте опрост греха својих, што доведе до тако силне радости у душама вашим, тако да бих да се сетите и увек задржите у сећању величину Божју и ништавност своју и Његову доброту и трпеливост према вама, створењима недостојним, и понизите се и то у дубине понизности, свакодневно призивајући име Господње и постојано стојећи у вери у оно што ће доћи, што беше изговорено устима анђела.

12 И гле, кажем вам, да уколико тако будете чинили, увек ћете се радовати и бити испуњени љубављу Божјом и увек задржати опрост греха својих. И рашћете у познању славе оног који вас створи, или у познању онога што је праведно и истинито.

13 И нећете имати намеру да повредите једни друге, него да живите мирољубиво и да сваком човеку дајете у складу са оним што му припада.

14 И нећете допустити деци својој да иду гладна или гола, нити ћете допустити да престају законе Божје и да се туку и свађају међусобно, и

служе ђаволу који је господар греха, или који је зао дух о ком говораху очеви наши, будући да је непријатељ сваке праведности;

15 Него, поучаваћете их да ходају путевима истине и разборитости. Поучаваћете их да љубе једни друге и да служе једни другима.

16 А и ви сами помагаћете онима којима је ваша помоћ потребна. Послужићете од иметка свога ономе коме је потребно и нећете допустити да вам се просјак узалуд молбом обраћа, и одбити га да страда.

17 Рећи ћеш можда: Човек је сам проузроковао своју беду. Задржаћу, стога, руку своју и нећу му дати од хране своје, нити ћу му пружити од иметка свога да не би трпео, јер казне су његове праведне—

18 Али кажем ти, о човече, ко год то чини има велик разлог да се каје, а уколико се не покаје због оног што учини, пропада заувек и нема удела у царству Божјем.

19 Јер гле, нисмо ли сви ми просјаци? Не зависимо ли сви ми од истог Бића, на име Бога, за сав иметак који имамо, и за храну и одећу и за злато и за сребро и за сва сваковрсна богатства која имамо?

20 А гле, чак и сада призивате име Његово и просите опрост греха својих. А допустити ли Он да узалуд просите? Нипошто, изли Он на вас Духа свога и учини да срца ваша буду испуњена радо-

шћу, и учини да вам уста занеме да не можете речи да нађете, тако силна беше радост ваша.

21 И ево, ако вам Бог, који вас створи, од кога зависе животи ваши и све што имате и што јесте, дарује што год заиштете а исправно је, са вером, верујући да ћете примити, о дакле, колико бисте ви требали да дајете један другоме од иметка који имате.

22 А будете ли судили човеку који вам се молбом обраћа због иметка вашег како не би страдао, и будете ли га осудили, колико ли ће праведнија бити ваша осуда што задржасте иметак свој који не припада вама него Богу, коме припада и живот ваш, а ипак се не обраћате молбом, нити се кајете због оног што учинисте.

23 Кажем вам, јао том човеку, јер ће страдати иметак његов с њим. А ево, ово говорим онима који су богати у погледу на оно што је од овог света.

24 И опет, говорим сиромашнима, вама који немате а ипак имате довољно да преживите из дана у дан, мислим на све вас који просјака одбијете јер немате. Ја бих да кажете у срцима својим: Не дајем јер немам, али дао бих кад бих имао.

25 И ево, кажете ли тако у срцима својим остаћете недужни, у противном, осуђени сте, а ваша осуда је праведна

јер прижељкујете оно што не примисте.

26 А сад, ради оног што вам говором – то јест, ради добијања опроста греха ваших из дана у дан, да можете ходати недужни пред Богом – ја бих да уделите од иметка свога сиромашнима, свако према ономе што има, као што су храњење гладних, одевање голих, посећивање болесних и послуживање ради олакшања њиховог, и духовно и временски, према потребама њиховим.

27 И гледајте да све ово чините у мудрости и реду, јер није потребно да човек трчи брже него што снаге има. А опет, потребно је да буде марљив, тако да може награду освојити. Све се, дакле, мора чинити у реду.

28 И ја бих да се сетите, да ко год међу вама узајми нешто од ближњег свoga треба да врати оно што узајми, како се погоди, или грех чиниш, а можда чиниш да и ближњи твој грех почини.

29 И напослетку, не могу вам рећи како се све грех може починити, јер различити су путеви и начини и толико их је да их ни избројати не могу.

30 Али, могу вам рећи оволико, да не будете ли пазили на себе и на мисли своје и на речи своје и на дела своја, и не будете ли чували заповести Божје и истрајали у вери у оно што чусте о доласку Господа нашег, и то до краја

живота својих, морате страдати. А сад, о човече, сети се и немој страдати.

ГЛАВА 5.

Свеци кроз веру постају Христови синови и кћери – Називају се тада именовани Христовим – цар Венијамин их подстиче да буду постојани и непоколебљиви у добрим делима. Око 124. год. пре Христа.

И ево, догоди се да пошто цар Венијамин беше говорио тако своме народу, он посла међу њих желећи да сазна од свога народа верују ли речима које им он беше говорио.

2 И сви они углас повикаше, говорећи: Да, верујемо свим речима које нам ти изговори, а уз то знамо да су поуздане и истините, због Духа Господа Сведржитеља, који изазва силну промену у нама, то јест, у срцима нашим, те више немамо склоност да зло чинимо, већ да непрестано добро чинимо.

3 А и ми, сами, кроз бескрајну доброту Божју и објаве Духа Његовог, имамо велика познања о ономе што ће доћи и када би било потребно, могли бисмо да проричемо о свему.

4 А вера коју бејасмо имали у оно о чему нам цар говораше, доведе нас до овог великог познања, те се радујемо тако силно великом радошћу.

5 И вољни смо да уђемо у завет са Богом нашим да чинимо вољу Његову, и да будемо послушни заповести-ма Његовим у свему што нам буде заповедао сав остатак дана својих, како не бисмо навукли на себе бескрајно мучење, како анђео рече, да не бисмо пили из чаше гнева Божјег.

6 А ево, ово су речи које им цар Венијамин пожелe, и зато им рече: Говорасте речи које жељах, а завет који учинисте завет је праведан.

7 И сада, због завета који учинисте зваћете се децом Христовом, синовима Његовим и кћерима Његовим. Јер гле, данас вас Он духовно роди, јер кажете да вам се срца изменише кроз веру у име Његово. Стога сте рођени од Њега и постасте синови Његови и кћери Његове.

8 И под том главом сте постали слободни и нема друге главе под којом бисте могли постати слободни. Ни једно друго име није дато по ком спасење долази. Стога, ја бих да преузмете на себе име Христово, сви ви који уђосте у завет с Богом да ћете бити послушни до краја живота својих.

9 И догодиће се да ко год буде тако чинио наћи ће се с десна Богу, јер ће знати име по коме је назван, јер ће се звати именом Христовим.

10 И ево, догодиће се да ко год не преузме на себе име Христово другим се именом

мора звати. Стога, налази се с лева Богу.

11 А ја бих и да се сетите да је ово име за које казах да ћу вам га дати, које се никад избрисати неће, осим због преступа. Припазите, дакле, да не учините преступ, како се то име не би избрисало из срца ваших.

12 Кажем вам, ја бих да се сетите да то име заувек задржите у срцима својим, да се не нађете с лева Богу, него да чујете и знате глас који ће вас звати, а такође и име којим ће вас звати.

13 Јер како да човек позна господара коме не служи и који му је стран, и који је далеко од мисли и намера срца његовог?

14 И опет, узима ли човек магарца који припада ближњем његовом, и држи ли га? Кажем вам, нипошто. Неће он допустити ни да пасе међу стадом његовим, него ће га отерати и избацити. Кажем вам да ће тако бити и међу вама не будете ли знали име којим се називате.

15 Стога, ја бих да будете постојани и непоколебљиви, увек обилујући добрим делима, да вас Христ, Господ Бог Сведржитељ, може запечатити као своје, да можете бити доведени на небо, како бисте могли имати вечно спасење и вечни живот, кроз мудрост, и моћ, и правду, и милост Оног који све створи, и на небу и на земљи, који је Бог над свима. Амен.

ГЛАВА 6.

Цар Венијамин записује имена људи и одређује свештенике да их поучавају – Мосија влада као прavedан цар. Око 124.–121. год. пре Христа.

А ево, цар Венијамин мишља-ше да је потребно, да пошто заврши казивање свом народу, узме имена свих оних који беху ушли у завет са Богом да ће држати заповести Његове.

2 И догоди се да не беше ни једне душе, осим мале деце, која не беше ушла у завет и преузела на себе име Христово.

3 И опет, догоди се да када цар Венијамин заврши све ово и посвети сина свог Мосију да буде владар и цар његовог народа и беше му предао све дужности које се односе на царство, и беше, такође, одредио свештенике да поучавају народ да би тако могли чути и упознати заповести Божје, и да би их подстакао да се сете заклетве коју беху положили, отпусти мноштво, а они се, свако са својом породицом, вратише кућама својим.

4 И Мосија поче владати уместо оца свога, а поче владати у својој тридесетој години, што беше укупно око четири стотине седамдесет и шест година од времена када Лехи напусти Јерусалим.

5 А цар Венијамин поживе још три године и умре.

6 И догоди се да цар Мосија

ходаше путевима Господњим и држаше се судова Његових и уредаба Његових, и држаше заповести Његове у свему што му Он заповеди.

7 И цар Мосија нареди да његов народ обрађује земљу. А и он сам земљу обрађиваше како не би био терет свом народу, да би чинио у складу са оним што отац његов чинио беше у свему. И не беше никаквог сукоба међу свим његовим народом током три године.

ГЛАВА 7.

Амон налази земљу Лехи-Нефи, где је Лимхи цар – Лимхијев народ је у ламанском сужањству – Лимхи приповеда њихову историју – Један пророк (Абинади) беше сведочио да је Христ Бог и Отац свих ствари – Они који сеју прљавштину жању олују, а они који на Господа ослоне уздање своје биће избављени. Око 121. год. пре Христа.

И ево, догоди се да пошто цар Мосија беше имао трајан мир током три године, поже-ле да сазна за народ који се попе да борави у земљи Лехи-Нефи, то јест, у граду Лехи-Нефију, јер његов народ ништа не чу о њима од времена када напустише земљу Зарахемлу. Стога му они досађиваху узнемиравањем својим.

2 И догоди се да цар Мосија допусти да се шеснаесторица његових снажних људи попне

до земље Лехи-Нефи, да се распитају за браћу своју.

3 И догоди се да се они сутрадан почеше пењати, имајући са собом неког Амона, а он беше снажан и моћан човек и потомак Зарахемлин, а беше и вођа њихов.

4 И ево, они не знадоше којим смером ће путовати кроз дивљину да би се попели до земље Лехи-Нефи. Стога много дана лутаху дивљином, чак четрдесет дана лутаху.

5 И пошто четрдесет дана лутаху дођоше до брежуљка који је северно од земље шиломске, и тамо разапеше шаторе своје.

6 И Амон узе тројицу од браће своје, а њихова имена беху Амалеки, Хелем, и Хем, и сиће у земљу Нефи.

7 И гле, они сретоше цара народа који беше у земљи Нефи и у земљи шиломској, и стража их царева опколи и одведе и свеже и баци у тамницу.

8 И догоди се да их, пошто два дана беху у тамници, опет одведоше пред цара и скинуше им окове, и они стадоше пред цара и беше им допуштено, или пре заповеђено, да одговоре на питања која им он постави.

9 А он им рече: Гле, Ја сам Лимхи, син Нојев, који беше син Зенифа, који изађе из земље Зарахемле да баштини ову земљу која беше земља очева њихових, који гласом народа бејаш проглашен за цара.

10 А сад, желим да знам разлог због ког се одважисте да се приближите зидовима градским док ја, сам, са стражама својим бејаш изван капије?

11 И ето, то је разлог што допустих да будете сачувани, како бих вас испитао, иначе бих наредио да вас страже моје усмрте. Допуштено вам је да говорите.

12 И ево, кад Амон виде да му је допуштено да говори, иступи напред и поклони се пред царем, и дигавши се поново рече: О, цару, веома сам захвалан пред Богом данас што сам још жив и што ми је допуштено да говорим, а покушаћу да говорим са одважношћу;

13 Јер сигуран сам да ме познасте не бисте допустили да носим ове окове. Јер, ја сам Амон и потомак сам Зарахемлин и изађох из земље Зарахемле да се распитам за браћу своју коју Зениф изведе из те земље.

14 И ево, догоди се да кад Лимхи чу речи Амонове, веома се обрадова и рече: Сада са сигурношћу знам да су браћа моја која беху у земљи Зарахемли још жива. И сад ћу се радовати, а сутра ћу наредити да се и мој народ радује.

15 Јер гле, у сужањству смо под Ламанцима и опорезовани смо порезом који је тешко подносити. А ево, гле, наша браћа ће нас избавити из сужањства нашег, то јест, из руку Ламанаца и бићемо

робови њихови. Јер боље је да смо робови Нефијцима него да данак плаћамо цару ламанском.

16 И ево, цар Лимхи заповеди стражама својим да не држе више везане Амона нити браћу његову, него нареди да оду до брежуљка који беше северно од Шилома и доведу браћу своју у град да могу тако јести и пити и одморити се од напора на путовању своме, јер много тога претрпеше; трпљаху они глад, жеђ и умор.

17 И ево, догоди се да сутрадан цар Лимхи разасла проглас међу сав свој народ, да се сви заједно скупе код храма да чују речи које ће им он говорити.

18 И догоди се да када се они сакупише прозбори им он овако, говорећи: О, ви, народе мој, уздигните главе своје и утештите се, јер гле, време је близу, то јест, није далеко, када нећемо више бити потчињени непријатељима својим, упркос многим борбама нашим које беху узалудне. Уздам се, ипак, да остаје да се поведе још једна успешна битка.

19 Стога, уздигните главе своје и радујте се и уздање своје ослоните на Бога, на онога Бога који беше Бог Аврамов и Исаков и Јаковљев, а уз то на онога Бога који изведе децу Израелову из земље египатске, и учини да по сувом ходају преко Црвеног мора, и храњаше их маном

да у дивљини не би страдали, и још много тога за њих чињаше.

20 И опет, тај исти Бог изведе очеве наше из земље јерусалимске и одржа и сачува свој народ све до сада. А гле, због безакоња наших и одвратности доведе нас у сужањство.

21 И данас сте сви ви сведоци да Зениф, који беше постављен за цара над овим народом, будући да беше превише жељан да баштини земљу очева својих, би обманут препреденошћу и лукавством цара Ламана, који уђе у преговор са царем Зенифом и преда у руке његове посед дела земље, то јест, град Лехи-Нефи и град Шилом и околну земљу –

22 А све то учини с једином намером да овај народ доведе у потчињеност или у сужањство. И гле, ми сада плаћамо данак цару ламанском, у количини половине нашег кукуруза и нашег јечма, па чак и од свих сваковрсних житарица наших и половину прираста наших стада и крда. Па и половину од свега што имамо, то јест, поседујемо, цар ламански захтева од нас, или тражи животе наше.

23 И ево, није ли то тешко подносити? И није ли ова наша невоља велика? Ево, гле, колики разлог имамо да јадикujemo.

24 Да, кажем вам, имамо велике разлоге да јадикujemo, јер гле колико браће наше беше побито, а крв њихова

беше узалуд проливена, а све због безакоња.

25 Јер да овај народ не беше пао у преступ, Господ не би допустио да то велико зло дође на њих. Али гле, они не хтедоше да послушају речи Његове, него се јавише сукоби међу њима, и то толики да проливаху крв међу собом.

26 И пророка Господњег погубише, да, одабраног човека Божјег, који им говораше о опакости и одвратностима њиховим, и прорицаше о много чему што ће доћи, да, чак и о доласку Христовом.

27 А пошто им рече да је Христ Бог, Отац свега, и рече да ће узети обличје људско, а то ће бити обличје по ком је човек створен на почетку, или другим речима, рече им да је човек створен по обличју Божјем, и да ће Бог сићи међу децу човечју и узети на себе месо и крв и ходати по лицу земаљском –

28 И ево, пошто им то рече, они га усмртише и још много тога учинише што навуче на њих гнев Божји. Стога, ко се чуди што су у сужањству и што су ударени тешким невољама?

29 Јер гле, Господ рече: Нећу помоћи своме народу у данима престапа њиховог, него ћу закрити путеве њихове да не напредују, а дела њихова биће као камен спотицања пред њима.

30 И опет рече: Буде ли мој народ сејао прљавштину

жеће плеву њену у вихору, а учинак њен је отров.

31 И опет рече: Буде ли мој народ сејао прљавштину жеће ветар источни који доноси тренутно уништење.

32 А ево, гле, обећање Господње се испуни и ви сте ударани и мучени.

33 Али, окренете ли се Господу пуном одлучношћу срца и ослоните ли на Њега уздање своје и будете ли Му служили свом марљивошћу ума, учините ли то, Он ће вас, у складу са вољом и жељом својом, избавити из сужањства.

ГЛАВА 8.

Амон поучава Лимхијев народ – Он сазнаје за двадесет четири јаредовске плоче – Древне записе могу превести видеоци – Нема већег дара него бити видеалац. Око 121. год. пре Христа.

И догоди се да пошто цар Лимхи беше завршио казивање своме народу, јер им он много тога говораше, а ја само мало тога записах у ову књигу, рече своме народу све о браћи њиховој која беху у земљи Зарахемли.

2 И нареди да Амон устане пред мноштво и исприповеди им све што се беше догађало браћи њиховој од времена кад Зениф оде из земље па све до времена када он сам изађе из земље.

3 А он им уз то исприповеди последње речи којима их

цар Венијамин поучаваше и протумачи их народу цара Лимхија, како би могли разумети све речи које он говораше.

4 И догоди се да пошто све то беше учинио, цар Лимхи отпусти мноштво и нареди да се свако врати кући својој.

5 И догоди се да нареди да се плоче које садрже запис о његовом народу, од времена кад напустише земљу Зарахемлу, донесу пред Амона да их он прочита.

6 Ево, чим Амон прочита запис, упита га цар да сазна може ли тумачити језике, а Амон му рече да не може.

7 А цар му рече: Жалостан због невоља мога народа, наредих да четрдесет и тројица мојих људи пође на пут у дивљину, како би пронашли земљу Зарахемлу, да се браћи својој обратимо да нас избаве из сужањства.

8 И беху они изгубљени у дивљини током много дана. Ипак, беху марљиви и не нашавши земљу Зарахемлу, уместо тога вратише се у ову земљу, путујући земљом међу многим водама, откривши земљу која беше прекривена костима људским и зверињим, а беше прекривена и рушевинама сваковрсних грађевина, откривши земљу која беше настањена народом бројним попут мноштва израелских.

9 А за сведочанство да је оно што беху рекли истинито донеше двадесет четири

плоче испуњене урезима, а оне су од чистог злата.

10 И гле, донеше и напрснице, који су велики, и они су од месинга и од бакра, и савршено су очувани.

11 И опет, донеше мачеве којима балчаци страдаше, а сечива им беху рђом нагрижена и нема никог у земљи ко је у стању да протумачи језик или урезе који су на плочама. Зато ти рекох: Умеш ли да преводиш?

12 И опет ти кажем: Знаш ли некога ко уме да преводи? Жељан сам, наиме, да се ови записи преведу на језик наш, јер ће нам можда дати познање о остатку народа који беше уништен, од кога ти записи дођоше, или ће нам можда дати познање о самом том народу који беше уништен, а ја сам жељан да сазнам разлог њиховог уништења.

13 Тада му Амон рече: Поуздано ти могу рећи, о цару, за човека који уме да преведе записе, јер има нешто чиме може гледати и превести све записе који су из древних времена, а то је дар од Бога. А те ствари зову се тумачи и нико не сме да гледа у њих осим ако му је заповеђено, да не би погледао оно што не треба и страдао. А онај коме је заповеђено да у њих гледа, назива се виделац.

14 А гле, цар народа који је у земљи Зарахемли човек је коме је заповеђено да то чини

и који има тај узвишен дар од Бога.

15 И цар рече да је видеалац већи од пророка.

16 А Амон рече да је видеалац откровитељ, а и пророк, и већи дар нико не може имати, осим ако поседује моћ Божју, што ниједан човек не може. Ипак, човек може имати велику моћ ако му је дата од Бога.

17 Али видеалац може знати о ономе што је прошло, а и о ономе што ће доћи, и по њима ће се све открити, или, пре, тајне ће се објавити и што је скривено доћи ће на светло и што је непознато преко њих ће се сазнати. И такође, по њима ће се сазнати оно што се друкчије не би могло знати.

18 Тако Бог обезбеди средства да човек вером може изводити силна чуда, стога постаје велика корист за ближње своје.

19 И ево, кад Амон заврши казивање речи ових, цар се силно обрадова и захвали Богу, говорећи: Без сумње, велика се тајна налази на овим плочама, а ови тумачи, без сумње, беху припремљени ради откривања свих тих тајни деци човечјој.

20 О, како су чудесна дела Господња и како Он дуго подноси свој народ. Да, и како је слепо и недокучиво разумевање деце човечје, јер неће да траже мудрост, нити желе да она влада њима.

21 Да, они су попут дивљег стада које бежи од пастира и

растура се, а шумске звери га растерују, гоне и прождиру.

Запис Зенифов – Извештај о његовом народу, од времена када напустише земљу Зарахемлу па све до времена када беху избављени из руку Ламанаца.

*Обухвата главе од 9.
закључно са 22.*

ГЛАВА 9.

Зениф предводи групу из Зарахемле да запоседну земљу Лехи-Нефи – Ламански цар им допушта да баштине земљу – Долази до рата између Ламанаца и народа Зенифовог. Око 200.–187. год. пре Христа.

Ја, Зениф, будући поучен свом језику нефијском и имајући познање о земљи Нефи, или земљи првобитне баштине очева наших, бејох послат као ухода међу Ламанце, како бих могао уходити снаге њихове, како би их војска наша напала и уништила – али када видех оно што је добро међу њима, пожелех да не буду уништени.

2 Стога, препирах се са браћом својом у дивљини, јер хтедох да наш владар склопи споразум са њима, али, како он беше строг и крвожедан човек, заповеди да будем погубљен. Али, ја бејох спасен уз проливање много крви, јер отац се бораше против оца, и брат против брата, све док

већи број наше војске не беше уништен у дивљини. А ми, који бејасмо поштеђени, вратисмо се у земљу Зарахемлу да саопштимо ту вест женама њиховим и деци њиховој.

3 А ја ипак, будући да бејех превише жељан да баштиним земљу очева наших, сакупих све оне који жељаху да се попнемо и запоседнемо земљу, па поново кренусмо на пут у дивљину да бисмо дошли до те земље. Међутим, бејасмо ударани глађу и тешким невољама, јер бејасмо спори да се сетимо Господа Бога свога.

4 Ипак, после много дана лутања дивљином разапесмо шаторе своје на месту где браћа наша беху побијена, што беше близу земље очева наших.

5 И догоди се да ја опет пођох са четворицом својих људи у град, унутра до цара, да сазнам вољу цареву и да сазнам могу ли са људима својим ући и запосести земљу у миру.

6 И уђох до цара и он ми се заветова да могу запосести земљу Лехи-Нефи и земљу Шилом.

7 И он уз то заповеди и да његов народ изађе из те земље, а ја и моји људи уђосмо у земљу како бисмо је запосели.

8 И почесмо да градимо грађевине, и зидине градске да поправљамо, да, и то зидине града Лехи-Нефија и града Шилома.

9 И почесмо земљу обрађивати, да, користећи семење сваковрсно, користећи семе кукуруза, и пшенице, и јечма, и низа, и шеума, и семење воћа сваке врсте. И почесмо се множити и напредовати у земљи.

10 Али, беше то препреданост и лукавство цара Ламана, да препусти земљу да је запоседнемо, како би мој народ довео у сужањство.

11 Ради тога, догоди се да се, пошто борависмо у земљи током дванаест година, цар Ламан поче прибојавати да не би како мој народ постао јак у земљи и да их не би надвладао и одвео их у сужањство.

12 Ето, беху они лењ и идолопоклонички народ. Стога пожелеше да нас у сужањство доведу, како би се наситили трудовима руку наших, да, како би се гостили стадима са поља наших.

13 Догоди се, дакле, да цар Ламан поче подстицати свој народ на сукоб с мојим народом. Стога насташе ратови и сукоби у земљи.

14 Јер, тринаесте године моје владавине у земљи Нефи, далеко на југу земље шиломске, док мој народ беше појио и хранио стада своја и обрађивао земљу своју, бројна чета Ламанаца навали на њих и поче их убијати и отимати стада њихова и кукуруз са поља њихових.

15 Да, и догоди се да они утекоше, сви које не сусстиго-

ше, и то у град Нефи, и затражише заштиту од мене.

16 И догоди се да их ја наоружах луковима и стрелама и мачевима и сабљама и батинама и праћкама и сваковрсним оружјем које успесмо изумети, те ја и мој народ пођосмо у битку против Ламанаца.

17 Да, у снази Господњој кренусмо у битку против Ламанаца, јер ја и мој народ силно заваписмо Господу да нас избави из руку непријатеља наших, јер нам се пробуди сећање на избављење очева наших.

18 И чу Бог вапаје наше и услиши молитве наше и ми кренусмо у сили Његовој, да, кренусмо против Ламанаца и за један дан и једну ноћ погубисмо три хиљаде четрдесет и тројицу. Убијасмо их све док их не протерасмо из земље своје.

19 А ја, сам, својим сопственим рукама, помогох да се сахране мртви њихови. И гле, на велику жалост и тугу нашу, двеста седамдесет и деветорица браће наше беху погубљена.

ГЛАВА 10.

Цар Ламан умире – Његов народ је диваљ и свиреп и верује у лажна предања – Зениф и његов народ их побеђују. Око 187.–160. год. пре Христа.

И догоди се да поново почесмо оснивати царство и

поново стадосмо поседовати земљу у миру. И ја наредих да се израђује ратно оружје сваке врсте, како бих могао имати оружје за свој народ за време када Ламанци опет поведу рат против мога народа.

2 И поставих страже унаоколо земље, да нас Ламанци опет не би изненада напали и уништили нас. И тако чувах свој народ и стада своја и пазих да не падну у руке непријатеља наших.

3 И догоди се да баштини-смо земљу очева наших много година, да, чак током двадесет и две године.

4 И ја наредих да мушкарци обрађују земљу и узгајају сваковрсне житарице и разноврсно воће сваке врсте.

5 И наредих да жене преду и труде се и раде, и израђују фини лан сваке врсте, да, и тканину сваковрсну, да бисмо могли покрити голотињу своју. И тако напредовасмо у земљи – тако имасмо трајан мир у земљи током двадесет и две године.

6 И догоди се да цар Ламан умре, а син његов поче да влада уместо њега. И он поче да подстиче свој народ на побуну против мога народа. Стога се почеше припремати за рат и да дођу овамо да се боре против мога народа.

7 Али ја послах уходе своје унаоколо по земљи шемлонској, како бих открио припреме њихове, да бих се могао одбранили од њих, да не би

напали мој народ и уништили га.

8 И догоди се да дођоше на север земље шиломске са бројним четама својим, мушкарцима наоружаним лукковима и стрелама и мачевима и сабљама, и камењем и праћкама, а главе имаху обријане те им беху голе, и кожним појасом беху опасани око бокова својих.

9 И догоди се да наредих да жене и деца мога народа буду сакривени у дивљини. И уз то наредих да се сви старци моји који могаху оружје носити, а и сви младићи који су у стању оружје носити, скупе заједно и пођу у битку против Ламанаца. И ја их постројих у редове њихове, сваког према годинама његовим.

10 И догоди се да пођосмо у битку против Ламанаца. И ја, чак и ја, у старости својој, пођох у битку против Ламанаца. И догоди се да пођосмо у битку у снази Господњој.

11 Ево, Ламанци не знадоше ништа о Господу, нити о снази Господњој, те се ослонише на сопствену снагу. Ипак, беху они снажан народ, у погледу на снагу људску.

12 Беху они диваљ и свиреп и крвожедан народ, који вероваше у предање очева својих, а то је да вероваху да беху истерани из земље јерусалимске због безакоња очева својих и да им браћа њихова учинише неправду у дивљини и да им, такође, учинише

неправду док прелажаху преко мора;

13 И опет, да им беше учињена неправда у земљи првобитне баштине њихове, пошто беху препловили море, а све то због тога што Нефи беше вернији у држању заповести Господњих – стога беше повлашћен код Господа, јер Господ чу молитве његове и услиши их и преузе вођство на путовању њиховом кроз дивљину.

14 А браћа његова беху гневна на њега јер не разумеште поступке Господње. Беху гневни на њега и на водама јер отврднуше срца своја против Господа.

15 И опет, беху гневни на њега кад стигоше у обећану земљу, јер рекоше да оте владавину над народом из руку њихових. И они настојаху да га убију.

16 И опет, беху гневни на њега јер отпутова у дивљину како му Господ заповеди и узе записе који беху урезани на месинганим плочама, јер рекоше да их он опљачка.

17 И тако они поучаваху децу своју да их треба мрзети и да их треба убијати и да им треба отимати и плљачкати их, и чинити све како би их могли уништити. Стога имаху вечну мржњу према синовима Нефијевим.

18 Због свега тога, цар Ламан ме својим лукавством и вештином лагања и својим лепим обећањима, обману, те доведох свој народ у ову

земљу да их они могу уништити. Да, и трпљасмо због тога много година у овој земљи.

19 И ево, ја, Зениф, рекавши све то о Ламанцима своје народу подстакнух их да пођу у битку у снази својој, ослањајући уздање своје на Господа. Сукобисмо се, стога, са њима, лицем у лице.

20 И догоди се да их опет истерасмо из земље своје и убијасмо их у великом покољу, и то толико много њих да их не избројасмо.

21 И догоди се да се опет вратисмо у земљу своју, и мој народ опет поче чувати стада своја и обрађивати земљу своју.

22 И ево, ја, остаривши, поверих царство једном од синова својих. Стога, не говорим више ништа. И нека Господ благослови мој народ. Амен.

ГЛАВА 11.

Цар Ноје влада у opakости – Он ужива у разузданом животу са својим женама и иночама – Абинади пророкује да ће народ бити одведен у сужањство – Цар Ноје настоји да га убије. Око 160.–150. год. пре Христа.

И ево, догоди се да Зениф повери царство Ноју, једном од синова својих. Стога Ноје поче да влада уместо њега, а он не ходаше путевима оца свога.

2 Јер гле, не држаше он заповести Божје, него слеђаше

жеље срца свога. И имаше много жена и иноча. И учини да његов народ грех чини и ради оно што је одвратно у очима Господњим. Да, чињаху они курварства и сваковрсну opakост.

3 И наметну порез, петину од свега што поседоваху, петину од злата њиховог и сребра њиховог, и петину од зифа њиховог, и од бакра њиховог, и од месинга њиховог и од гвожђа њиховог, и петину од товљеника њихових, а такође и петину од свих жигарица њихових.

4 И све то узе за издржавање своје, и жена својих и иноча својих, а уз то и свештеника својих и жена њихових и иноча њихових. Тако он беше изменио послове у царству.

5 Свргну он, наиме, све свештенике који беху посвећени од оца његовог и посвети нове уместо њих, оне који беху узнесени у охолости срца својих.

6 Да, и тако они беху подржавани у лењости својој и у идолопоклонству своје и у курварствима својим, порезима које цар Ноје наметну своје народу. Тако се народ силно труђаше да подржи безакоње.

7 Да, и посташе, такође, идолопоклоници, јер беху обманути ништавним и ласкавим речима цара и свештеника, јер им ласкаво говораху.

8 И догоди се да цар Ноје изгради многе отмене и простране грађевине и украси

их финим радом у дрвету и сваковрсним драгоценостима, златним, и сребреним, и гвозденим, и месинганим, и зифеним, и бакарним;

9 И себи, такође, сагради пространу палату, и престо на сред ње, а све то беше од финог дрвета украшено златом и сребром и драгоценостима.

10 И нареди, такође, да радници његови израђују сваковрсне украсе унутар зидина храма, од финог дрвета и баkra и месинга.

11 А седишта, која беху издвојена за високе свештенике, која беху изнад свих других седишта, украси чистим златом и нареди да се испред њих сагради наслон да могу одмарати тела своја и руке своје на њему док његовом народу буду говорили лажи и ништавне речи.

12 И догоди се да изгради кулу близу храма, да, веома високу кулу, толику да може стати на врх њен и надzirати земљу шиломску, а и земљу шемлонску, које Ламанци поседоваху, и чак могаше надzirати и сву земљу унаоколо.

13 И догоди се да нареди да се изграде многе грађевине у земљи Шилом и нареди да се подигне велика кула на брежуљку северно од земље шиломске, која беше уточиште деци Нефијевој у време кад побегоше из земље. И тако чињаше са богатством које порезом добијаше од свога народа.

14 И догоди се да ослони срце на богатство своје и провођаше време у разузданом животу са женама својим и иночама својим. А тако и свештеници његови провођаху време своје са блудницама.

15 И догоди се да засади винограде унаоколо по земљи и сагради пресе за цеђење и прављаше вина у изобиљу и стога поста винопија, а и народ његов.

16 И догоди се да Ламанци почеше нападати његов народ, мање групе, и убијати их на пољима њиховим и док чуваху стада своја.

17 А цар Ноје посла страже унаоколо земље да их задрже, али не посла довољан број и Ламанци навалише на њих и побише их, и многа стада изведоше из земље. Тако их Ламанци почеше уништавати и на њима искаљивати мржњу своју.

18 И догоди се да цар Ноје посла војске своје против њих, и они беху потиснути, то јест, потиснуше их накратко. Стога се вратише радујући се плену своме.

19 А ево, због те велике победе узнесоше се у охолости срца својих, хваљаху се снагом својом говорећи да њихова педесеторица могу стати против хиљаде Ламанаца. И тако се хваљаху и уживаху у крви и проливању крви браће своје, а све због opakости цара њиховог и свештеника.

20 И догоди се да међу њима беше човек по имену

Абинади. И он пође међу њих и поче прорицати, говорећи – Гле, овако говори Господ и тако ми заповеди, говорећи, пођи и кажи овом народу, овако говори Господ: Јао овом народу, јер видех одвратности њихове и opakост њихову и курварства њихова и уколико се не покају походићу их у срџби својој.

21 И уколико се не покају и не окрену Господу Богу своме, гле, предаћу их у руке непријатеља њихових, да, и биће одведени у сужањство и биће мучени руком непријатеља својих.

22 И догодиће се да ће знати да сам ја Господ Бог њихов, а ја сам Бог ревностан, који походи безакоња свога народа.

23 И догодиће се да ће, уколико се овај народ не покаје и не окрене Господу Богу своме, бити одведени у сужањство. И нико их неће избавити осим Господа, Свемогућег Бога.

24 Да, и догодиће се да кад ми завапе бићу спор да чујем вапаје њихове, да, и допустићу да их ударају непријатељи њихови.

25 И уколико се не покају у кострети и пепелу, и не завапе снажно Господу Богу своме, нећу послушати молитве њихове, нити ћу их избавити из невоља њихових. И тако говори Господ, и тако ми Он заповеди.

26 Ево, догоди се да када им Абинади изговори ове речи, они се разгневише на њега и

настојаху да му одузму живот. Али, Господ га избави из руку њихових.

27 Ево, када цар Ноје чу речи које Абинади изговори народу, и он се разгневи и рече: Ко је Абинади да суди мени и моме народу, или, ко је тај Господ који ће донети тако велику невољу на мој народ?

28 Заповедам вам да доведете овамо Абинадија да га могу погубити, јер он то рече како би мој народ подстакао на срџбу једне против других, и да би изазвао сукобе међу мојим народом. Стога ћу га погубити.

29 Ево, очи народа беху заслепљене, стога отврднуше срца своја на речи Абинадијеве и од тада га настојаху ухватити. А цар Ноје отврдну срце своје према речи Господњој и не покаја се због злих дела својих.

ГЛАВА 12.

Абинади је затворен због прорицања о уништењу народа и смрти цара Ноје – Лажни свештеници наводе Света писма и претварају се да држе закон Мојсијев – Абинади почиње да их поучава о десет заповести. Око 148. год. пре Христа.

И догоди се да након две године Абинади прерушен дође међу њих, те га они не препознаше и поче прорицати међу њима, говорећи: Овако ми Господ заповеди,

говорећи – Абинади, иди и проричи међу овим мојим народом, јер отврднуше срца своја на речи моје, не покајаше се због злих дела својих. Стога ћу их походити у срцби својој, да, у жестокој срцби својој походићу их у њиховим безакоњима и одвратно-стима.

2 Да, јао покољењу овом! И Господ ми рече: Испружи руку своју и проричи, говорећи – Овако говори Господ: догодиће се да ће ово покољење због безакоња својих бити одведено у сужањство и биће по образу ударано. Да, биће прогањано од људи и биће убијано, а стрвинари са неба и пси, да, и звери дивље, прождираће месо њихово.

3 И догодиће се да ће живот цара Ноје вредети колико и одећа у пећи ужареној, јер знаће он да сам ја Господ.

4 И догодиће се да ћу овај свој народ ударити тешким невољама, да, глађу и помором, и учинићу да јаучу по цео дан.

5 Да, и учинићу да бремена буду привезана на леђа њихова, и биће гоњени попут немог магарца.

6 И догодиће се да ћу послати град на њих, и удариће их, а биће ударени и ветром источним, а и скакавци ће им земљу преплавити и прождирати жито њихово.

7 И биће ударени великим помором – и све то ћу учинићу због њихових безакоња и одвратности.

8 И догодиће се да ћу их, не покају ли се, сасвим уништити на лицу земаљском. Ипак, они ће иза себе оставити запис, а ја ћу га сачувати за друге народе који запоседну земљу. Да, а то ћу учинити да откријем одвратности овог народа другим народима. И много тога прорицаше Абинади против тога народа.

9 И догоди се да се они разгневише на њега и ухватише га и везаног одведоше пред цара, и рекоше цару: Гле, доведосмо пред тебе човека који пророковаше зло о твом народу и каже да ће га Бог уништити.

10 А пророкује зло и о твом животу, и каже да ће твој живот бити попут одеће у пећи ужареној.

11 И опет, каже да ћеш бити као стабљика, и то као сува стабљика пољска, коју звери газе и ногама је гњече.

12 И опет, каже да ћеш бити попут цвета чичковог, кога, када је потпуно зрео, дуне ли ветар, разноси по лицу земаљском. И тврди да Господ то рече. И говори да ће све то доћи на тебе не покајеш ли се, и то због безакоња твојих.

13 А ево, о цару, какво велико зло почини, или какве велике грехе народ твој почини, да морамо бити проклети од Бога или осуђени од овог човека?

14 И ево, о цару, гле, недужни смо, а ти, о цару, не сагреси. Стога, овај човек слага за тебе, и прорицаше узалуд.

15 И гле, снажни смо, нећемо пасти у сужањство, или бити поробљени од непријатеља наших. Да, и ти напредова у земљи, и надаље ћеш напредовати.

16 Гле, ево тог човека, предајемо га у руке твоје, можеш чинити с њим шта ти је воља.

17 И догоди се да цар Ноје нареди да Абинадија баце у тамницу и нареди да се свештеници састану заједно како би одржао савет са њима шта да учини са њим.

18 И догоди се да они рекоше цару: Доведи га овамо да га испитамо. И цар заповеди да га доведу пред њих.

19 И почеше да га испитују, како би противуречио, да би га имали чиме оптужити, али он им одговараше одважно и издржа сва питања њихова, да, на чуђење њихово, јер издржа сва питања њихова и постиде их у свим речима њиховим.

20 И догоди се да му један од њих рече: Шта значе речи које су записане, и које поучавају очеви наши, говорећи:

21 Како су дивне на горама ноге онога који добре вести доноси, који мир објављује, који о добру добре вести доноси, који спасење објављује, који Сиону говори: Бог твој влада;

22 Стражари ће твоји подићи глас, углас ће запевати, јер ће очи у очи видети када Господ поново буде враћао Сион.

23 Кличите од радости и пе-

вајте пустоши јерусалимске, јер Господ утеши свој народ, откупи Он Јерусалим;

24 Оголи Господ свету мишицу своју пред очима свих народа, и сви крајеви земаљски видеће спасење Бога нашег?

25 И ево, Абинади им рече: Јесте ли ви свештеници, а претварате се да поучавате овај народ, и да разумете дух прорицања, а ипак желите да од мене сазнате шта то значи?

26 Кажем вам, јао вама што изопачујете путеве Господње! Јер ако то и разумете, то не поучавасте, стога изопачисте путеве Господње.

27 Не приклонисте срца своја разумевању, стога, нисте мудри. Чему, дакле, поучавате овај народ?

28 А они рекоше: Ми поучавамо закону Мојсијевом.

29 А он им опет рече: Ако поучавате закону Мојсијевом зашто га се не држите? Зашто срца своја ослањате на богатство? Зашто курварства чините и снагу своју на блуднице трошите, да, и чините да народ чини грех, те Господ имаше разлог да мене пошаље да пророкујем против овог народа, да, и то велико зло против овог народа?

30 Зар не знате да говорим истину? Да, знате да говорим истину и треба да дрхтите пред Богом.

31 И догодиће се да ћете бити ударени због безакоња својих, јер рекосте да поуча-

вате закону Мојсијевом. А шта знате о закону Мојсијевом? Долази ли спасење по закону Мојсијевом? Шта кажете?

32 А они одговорише и рекоше да спасење заиста долази по закону Мојсијевом.

33 Али ево, Абинади им рече: Ја знам да ћете, будете ли заповести Божје држали, бити спашени. Да, будете ли држали заповести које Господ уручи Мојсију на гори Синај, говорећи:

34 Ја сам Господ Бог твој који те изведох из земље египатске, из дома сужањства.

35 Немој имати другог Бога поред мене.

36 Не гради себи икакав резани лик, нити какву слику од онога што је горе на небу, или онога што је доле на земљи.

37 Тада им Абинади рече: Јесте ли све то чинили? Кажем вам, не, нисте. А јесте ли поучавали овај народ да то све чини? Кажем вам, не, нисте.

ГЛАВА 13.

Абинади је заштићен божанском моћу – Он поучава о десет заповести – Спасење не долази само по закону Мојсијевом – Бог ће лично учинити помирење и откупити свој народ. Око 148. год. пре Христа.

А ево, када цар чу те речи, рече свештеницима својим: Уклоните овог човека и погубите га, јер шта имамо са њим кад је луд.

2 И они иступише покушавајући да ставе руке своје на њега, али им се он одупре и рече им:

3 Не дирајте ме, јер ће вас Бог ударити ставите ли руке своје на мене, јер вам не предадох поруку за коју ме Господ посла да је предам, нити вам рекох оно што тражисте да кажем. Бог, стога, неће допустити да сада будем уништен;

4 Него морам испунити заповести које ми Бог заповеди, а ви се гневите јер вам истину рекох. И опет, јер вам говорих реч Божју просудисте да сам луд.

5 Ево, догоди се да пошто Абинади изговори ове речи, људи цара Ноје се не усудише да стави на њега руке своје, јер Дух Господњи беше на њему, а лице његово засја силном светлошћу, попут Мојсијевог док на гори синајској разговараше са Господом.

6 А говораше он моћу и влашћу од Бога и настави са речима својим, говорећи:

7 Видите да моћи немате да ме погубите, зато завршавам поруку своју. Да, и опажем да то пробада срца ваша јер вам говорим истину о безаконјима вашим.

8 Да, и речи вас моје испуњавају чуђењем и запањеношћу и срџбом.

9 Али, ја завршавам поруку своју, а тада није важно куда идем, будем ли спашен.

10 Али, оволико вам кажем, оно што ви са мношћу учините

после тога, биће као узор и сена онога што ће доћи.

11 И ево, читам вам остатак заповести Божјих, јер опажама да нису уписане у срца ваша. Опажама да проучавасте и поучавасте безакоње највећи део живота својих.

12 И ево, сетите се да вам рекох: Не гради себи икакав резани лик, нити какву слику од онога што је горе на небу, или онога што је доле на земљи, или онога што је у води испод земље.

13 И опет: Немој им се клањати нити им служити, јер ја сам Господ Бог твој, ревностан Бог, који походим безакоња отаца на синовима до трећег и четвртог покољења оних који ме мрзе;

14 А чиним милост хиљадама оних који ме љубе и држе заповести моје.

15 Не узимај узалуд име Господа Бога свога, јер неће Господ сматрати недужним онога који узима име Његово узалуд.

16 Сећај се дана Шабата да га држиш светим.

17 Шест дана ради и уради све послове своје;

18 Али седмог дана, на Шабат Господа Бога твога, немој радити ни један посао, ти, ни син твој, ни кћи твоја, слуга твој, нити слушкиња твоја, нити стока твоја, нити странац твој који је унутар врата твојих;

19 Јер за шест дана створи Господ небо и земљу, и море, и све што је у њима. Благосло-

ви, стога, Господ дан Шабата и посвети га.

20 Поштуј оца свога и мајку своју, да ти се продуже дани на земљи коју ти даде Господ Бог твој.

21 Не убиј.

22 Не чини прељубу. Не кради.

23 Не сведочи лажно на ближњег свога.

24 Не прижељкуј кућу ближњег свога, не прижељкуј жену ближњег свога, нити слугу његовог, нити слушкињу његову, нити вола његовог, нити магарца његовог, нити ишта што је ближњег твога.

25 И догоди се да им Абинади, пошто заврши ово казивање, рече: Јесте ли поучавали овај народ да настоји да чини све ово како би држали заповести ове?

26 Кажем вам, не, јер да јесте, не би Господ заповедио да дођем и проричем зло о овом народу.

27 И ево, рекосте да спасење долази по закону Мојсијевом. Кажем вам да је засад потребно да држите закон Мојсијев, али кажем вам, доћи ће време када више неће бити потребно држати закон Мојсијев.

28 И такође, кажем вам да спасење не долази само по закону, и када помирења не би било, које ће сам Бог извести за грехе и безакоња свога народа, они би неизбежно морали страдати упркос закону Мојсијевом.

29 А ево, кажем вам да беше

потребно да закон буде дат деци Израеловој, да, и то веома строг закон, јер беху народ укоченог врата, хитар да чини безакоње, а спор да се сети Господа Бога свога.

30 Стога им беше дат закон, да, закон уредаба и обреда, закон кога мораху да се строго придржавају из дана у дан, да их држи у сећању на Бога и на дужности њихове према Њему.

31 Али гле, кажем вам да све ово беху узорни онога што ће доћи.

32 А ево, разумеше ли они закон? Кажем вам, не. Сви они не разумеше закон и то због тврдоће срца својих, јер не разумеше да се нико не може спасти осим кроз откупљење Божје.

33 Јер гле, зар им Мојсије не пророковаше о доласку Месије, и да ће Бог откупити свој народ? Да, чак и сви пророци који прорицаху откако свет постаде – зар не говораху мање или више о томе?

34 Не рекоше ли да ће сам Бог сићи међу децу човечју и узети обличје људско и у силној моћи ходати по лицу земаљском?

35 Да, и не рекоше ли, такође, да ће Он остварити васкрсење мртвих, и да ће и сам бити угњетаван и мучен?

ГЛАВА 14.

Исаија говори месијански – Износе се Месијино понижење и

патње – Он предаје своју душу као принос за грех и посредује за преступнике – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 53. Око 148. год. пре Христа.

Да, не каже ли и Исаија: Ко поверова приповедању нашем, и мишица Господња коме се откри?

2 Јер изнићи ће пред Њим као младица ломна и као корен из земље суве. Нема обличја нити привлачности у Њему и видећемо, нема лепоте ради које бисмо Га пожелели.

3 Презрен беше и одбачен од људи, Човек бола и са тугом упознат, а ми као да скривасмо лица своја од Њега; презрен беше, а ми Га не поштовасмо.

4 Зацело поднесе туге наше и боли наше понесе, а ми држасмо да Га Бог удара и мучи.

5 Али Он за наше преступе рањен беше, за наша безакоња избијен беше; казна беше на Њему нашега мира ради, и ранама Његовим ми смо исцељени.

6 Сви ми, као овце, застранисмо, свако се окрену путу своме, а Господ на Њега обори безакоња свих нас.

7 Угњетаван беше и мучен, али не отвори уста своја. Као јагње на клање беше одведен и као што је овца нема пред стригачем својим, тако Он не отвори уста своја.

8 Тамница и суд Му беху одузети и ко ће прогласити покољење Његово? Јер из земље живих искључен беше,

за преступе мога народа ударен беше.

9 И одредише му гроб са опаками, и са богатима у смрти Његовој, мада не учини зло, нити се превара нађе у устима Његовим.

10 Ипак, Господу се свиде да Га рани, на муке Га стави. Кад положи душу Његову у принос за грех, видеће потомство своје, продужиће дане своје и радост ће Господња у руци Његовој успевати.

11 Видеће патњу душе своје и биће задовољан; праведни слуга мој оправдаће многе познањем његовим јер ће Он понети безакоња њихова.

12 Доделићу Му, стога, део са великима и са силнима ће плен делити, јер је смрти излио душу своју, а беше убројан међу преступнике и грехе многих беше понео и за преступнике посредоваше.

ГЛАВА 15.

Како је Христ и Отац и Син – Он ће посредовати за свој народ и понети његове преступе – Они и сви свети пророци Његово су потомство – Он остварује васкрсење – Мала деца имају вечни живот. Око 148. год. пре Христа.

И ево, Абинади им рече: Ја бих да разумете да ће сам Бог сићи међу децу човечју и откупити свој народ.

2 И јер пребива у телу, зваће се Син Божји, а будући да тело подложи вољи Очевој, Он је Отац и Син –

3 Отац, јер је зачет моћу Божјом, а Син, због тела, постајући тако Отац и Син –

4 И Они су један Бог, да, сам Вечни Отац неба и Земље.

5 И тако тело, постајући подложно Духу, или Син Оцу, који су један Бог, трпи искушење и не попушта искушењу, него допушта да буде изругиван и бичеван и одбачен, и да Га се Његов народ одрекне.

6 И после свега овог, пошто учини многа силна чуда међу децом човечјом, биће одведен, да, и то као што Исаија рече, као што је овца нема пред стригачем, тако Он не отвори уста своја.

7 Да, управо тако ће бити одведен, разапет и погубљен, а тело ће постати подложно управо смрти, будући да је воља Синовлева прожета вољом Очевог.

8 И тако Бог кида окове смрти, остварујући победу над смрћу, дајући Сину моћ да посредује за децу човечју –

9 Успевши се на небо, имајући потпуну милост и будући испуњен сажалењем према деци човечјој, стојећи између њих и правде и кидајући окове смрти, преузимајући на себе безакоње њихово и преступе њихове и откупи их, удовољивши захтевима правде.

10 И ево, кажем вам, ко ће прогласити покољење Његово? Гле, кажем вам, кад је душа Његова положена у принос за грех, видеће потом-

ство своје. А ево, шта ви кажете, ко ће бити потомство Његово?

11 Гле, кажем вам, сви који чуше речи пророка, да, свих светих пророка који пророковаше о доласку Господњем – кажем вам, сви они који послушаше речи њихове и повероваше да ће Господ откупити свој народ и ишчекивају тај дан ради опроста греха својих, кажем вам, потомство су Његово, то јест, они су баштеници царства Божјег.

12 Јер то су они чије грехе Он понесе, то су они за које умре да би их откупио од преступа њихових. И ево, нису ли они потомство Његово?

13 Да, и нису ли пророци сви који отворише уста своја да пророкују, који не падоше у преступ, мислим на све свете пророке откако свет постаде? Кажем вам, да, они су потомство Његово.

14 И то су они који мир објављују, који о добру добре вести доносе, који спасење објављују и Сиону говоре: Бог твој влада!

15 И, о како дивне беху на горама ноге њихове!

16 И опет, како су дивне на горама ноге оних који још и сада мир објављују!

17 И опет, како су дивне на горама ноге оних који ће убудуће мир објављивати, да, од овог времена па надаље и заувек!

18 А гле, кажем вам, то није све. Јер, о како су дивне на

горама ноге Онога који добре вести доноси, који је оснивач мира, да, и то Господ, који откупи свој народ, да, Онога који спасење удели своје народу;

19 Јер да не беше откупљења које Он учини за свој народ, које беше припремљено од постанка света, кажем вам, да није тога, сав људски род би морао страдати.

20 Али гле, окови смрти биће покидани, и Син влада и над мртвима моћ има. Стога Он остварује васкрсење мртвих.

21 И васкрсење долази и то прво васкрсење, да, и то васкрсење оних који беху и који јесу и који ће бити, све до васкрсења Христовог – Он ће се, наиме, тако звати.

22 А ево, васкрсење свих пророка и свих оних који веровашу у речи њихове, то јест, свих оних који држаху заповести Божје, десиће се током првог васкрсења. Стога су они прво васкрсење.

23 Они су подигнути да пребивају са Богом који их откупи. Тако имају вечни живот кроз Христа који покида окове смрти.

24 И то су они који имају удела у првом васкрсењу и то су они који умреше пре него што Христ дође, у незнању своје, којима спасење није објављено. И тако Господ остварује њихову обнову и они имају удела у првом васкрсењу, то јест, имају вечни живот, јер их Господ откупи.

25 И мала деца, такође, имају вечни живот.

26 Али гле, плашите се и дрхтите пред Богом, јер треба да дрхтите, пошто Господ не откупљује ниједног који се побуни против Њега и умре у гресима својим. Да, сви они који страдаше у гресима својим отако свет постаде, који се намерно побунише против Бога, који познаваху заповести Боже а не хтедоше их држати, то су они који немају удела у првом васкрсењу.

27 Не треба ли, стога, да дрхтите? Јер таквима не долази спасење пошто Господ не откупљује ни једног таквог, да, нити Господ може откупити такве, јер не може себе порећи, јер не може правду порећи кад она тражи право своје.

28 И ево, кажем вам да ће доћи време да се спасење Господње објави сваком народу, колону, језику, и људима.

29 Да, Господе, стражари Твоји ће подићи глас свој, заједно ће гласом запевати, јер ће очи у очи видети где Господ поново успоставља Сион.

30 Кличите и певајте пустоши јерусалимске, јер Господ утеши свој народ, откупи Јерусалим;

31 Оголи Господ свету мишицу своју пред очима свих народа, и сви крајеви земаљски видеће спасење Бога нашег.

ГЛАВА 16.

Бог откупљује људе из њиховог изгубљеног и палог стања – Они који су телесни остају као да откупљења нема – Христ остварује васкрсење за бескрајан живот или бескрајно проклетство. Око 148. год. пре Христа.

И ево, догоди се да пошто Абинади изговори ове речи испружи руку своју и рече: Доћи ће време када ће сви видети спасење Господње, када ће сваки народ, колено, језик и људи очи у очи видети и признати пред Богом да су судови Његови праведни.

2 И тада ће опаки бити одбачени и имаће разлог за јаук и плач и лелек и шкргут зуба својих, а то због тога што не хтедоше да послушају глас Господњи. Стога их Господ не откупљује.

3 Јер они су телесни и ђаволски и ђаво има моћ над њима, да, и то она стара змија која обману прве родитеље наше, што беше разлог пада њиховог, што беше разлог да сав људски род постане телесан, чулан, ђаволски, разликујући добро од зла, подлажући се ђаволу.

4 Тако сав људски род беше изгубљен и гле, били би бескрајно изгубљени да Бог не откупи свој народ из њиховог изгубљеног и палог стања.

5 Али, сетите се да онај који истраје у својој телесној природи и продужи путевима греха и побуне против Бога,

остаје у свом палом стању и ђаво има над њим сву моћ. Стога за њега као да и не беше откупљења, јер је непријатељ Богу, а и ђаво је непријатељ Богу.

6 И ево, да Христ не беше дошао на свет, говорећи о оном што ће доћи као да већ беше дошло, откупљења не би могло бити.

7 И да Христ не беше устао из мртвих, или не покида окове смрти како гроб не би однео победу, и да смрт жаоку нема, васкрсења не би могло бити.

8 Али, васкрсења има, стога гроб не односи победу, а жаока смрти у Христу је надвладана.

9 Он је светло и живот свету, да, бескрајно светло које се никад помрачити не може, да, и живот бескрајан, да смрти никад више не буде.

10 Тако ће се и ова смртност обући у бесмртност, а ова распадљивост обући ће се у нераспадљивост, и биће приведени да стану пред суд Божји, да им буде суђено према делима њиховим, било да су добра, било да су зла –

11 Ако су добра, на васкрсење бескрајног живота и среће, а ако су зла, на васкрсење бескрајног проклетства, и предаће су ђаволу који их потчини, што је проклетство –

12 Јер ходаху према својим телесним вољама и жељама, никада не тражећи Господа док руке милости беху испружене према њима. А руке

милости беху испружене према њима, и они не хтедоше. Беху упозоравани због безакоња својих, а ипак их се не хтедоше оканути, и беше им заповеђено да се покају, а ипак не хтедоше да се покају.

13 И ево, не треба ли да уздрхтите и покајете се за грехе своје и сетите да само преко и посредством Христа можете бити спашени?

14 Стога, поучавате ли закон Мојсијев, поучавајте и да је он сена онога што ће доћи –

15 Поучите их да откупљење долази посредством Христа Господа, који је сам Вечни Отац. Амен.

ГЛАВА 17.

Алма верује у Абинадијеве речи и записује их – Абинади доживљава смрт огњем – Својим убицама прориче болест и смрт огњем. Око 148. год. пре Христа.

И ево, догоди се да када Абинади беше завршио то казивање, цар заповеди да га свештеници ухвате и учине да буде усмрћен.

2 Али, међу њима беше један који се зваше Алма, који такође беше потомак Нефијев. А беше он младић и поверова речима које Абинади беше говорио, јер знаше за безакоње о ком сведочаше Абинади против њих. Стога, поче молити цара да се не гневи на Абинадија, него да га пусти да оде у миру.

3 Али, цар се још више

разгневи и нареди да Алму истерају из њиховог окружења, и посла слуге своје за њим да га погубе.

4 Али он побеже испред њих и сакри се, те га не нађоше. И док много дана беше сакривен, записа све речи које Абинади беше говорио.

5 И догоди се да цар нареди да страже његове опколе Абинадија и ухвате га. И они га свезаше и бацише у тамницу.

6 А после три дана, посаветовавши се са свештеницима својим, нареди да га поново доведу пред њега.

7 И он му рече: Абинади, нађосмо оптужбу против тебе, и заслужујеш смрт;

8 Јер рече да ће сам Бог сићи међу децу човечју. И ево, због тога, бићеш погубљен уколико не повучеш све речи којима зло говораше о мени и моме народу.

9 Тад му Абинади рече: Кажем вам, нећу повући речи које вам говорих о овом народу, јер су истините, а да бисте знали да су истините допустих да паднем у руке ваше.

10 Да, и трпећу све до смрти и нећу повући речи своје и оне ће стајати као сведочанство против вас. И ако ме погубите недужну крв ћете пролити. И то ће, такође, стајати као сведочанство против вас у последњи дан.

11 И ево, цар Ноје беше спреман да га пусти, јер се уплаши речи његове. Он се,

наиме, уплаши да ће судови Божји доћи на њега.

12 Али, свештеници подигоше гласове своје против њега и почеше га оптуживати, говорећи: Ружио је цара. Стога, цар беше подбуњен на срџбу против њега, те га предаде да буде погубљен.

13 И догоди се да га ухватише и свезаше и пружем запалише кожу његову, да, и то до смрти.

14 И ево, када пламенови почеше да га прже, он им повика, говорећи:

15 Гле, као што ви мени учинисте, догодиће се да ће потомство ваше учинити да многи поднесу бол коју ја подносим, и то болове смртне огњем, а то зато што верују у спасење Господа Бога свога.

16 И догодиће се да ћете бити мучени сваковрсним болестима због безакоња својих.

17 Да, и бићете ударани по свакој руци и бићете прогоњени и расејани тамо-амо, баш као што дивље и свирепе звери прогоне дивље стадо.

18 И у тај дан ловиће вас и хватати рука непријатеља ваших, и тада ћете трпети, као што ја трпим, смртне болове огњем.

19 Тако Бог извршава освету над онима који уништавају Његов народ. О, Боже, прими душу моју.

20 И ево, када Абинади беше рекао ове речи, паде, подневши смрт огњем. Да, беше усмрћен јер не хтеде да

порекне заповести Божје, смрћу запечативши истинитост речи својих.

ГЛАВА 18.

Алма тајно проповеда – Он објашњава завет крштења и крштава у водама Мормоновим – Организује Христову цркву и заређује свештенике – Они се сами издржавају и поучавају народ – Алма и његов народ беже од цара Ноје у дивљину. Око 147.–145. год. пре Христа.

И ево, догоди се, да се Алма, који побеже од слугу цара Ноје, покаја за грехе своје и безакоња и тајно пође међу народ, и поче поучавати речима Абинадијевим –

2 Да, о ономе што ће доћи, а тако и о васкрсењу мртвих и о откупљењу људи, које ће се остварити моћу и страдањем и смрћу Христовом, и Његовим васкрсењем и успењем на небо.

3 И он поучаваше све оне који хтедоше да га слушају. А поучаваше их тајно како цар не би сазнао. И многи повероваше речима његовим.

4 И догоди се да сви који му повероваше пођоше до места које се зваху Мормон, које име своје доби од цара, а беше на границама земље, и у различита времена, то јест, доба, беше пуно дивљих звери.

5 Ево, у Мормону беше извор чисте воде, и Алма оде тамо јер близу воде беше

шипраг ниског дрвећа, где се дању скриваше од потера царевих.

6 И догоди се да сви који му повероваше одлажаху тамо да слушају речи његове.

7 И догоди се да се после много дана знатан број њих окупи заједно у месту Мормон да чују речи Алмине. Да, скупише се сви који повероваше речи његовој, да га чују. И он их поучаваше и проповедаше им покајање и откупљење и веру у Господа.

8 И догоди се да им рече: Гле, ево вода Мормонових (јер тако се зваху). И ево, како сте жељни да приступите стаду Божјем, и назовете се Његовим народом, и вољни сте да носите бремена један другом, да могу бити лака;

9 Да, вољни сте да тугујете са онима који тугују, да, и тешите оне којима је утеха потребна и стојите као сведоци Божји у свим временима и у свему, и на свим местима где ћете можда бити, и то до смрти, да би вас Бог могао откупити и прибројати онима од првог васкрсења, да можете имати вечни живот –

10 Ево, кажем вам, ако је то жеља срца ваших, шта имате против тога да се крстите у име Господње, као сведочанство пред Њим да уђосте у завет с Њим, да ћете Му служити и држати заповести Његове, да може још обилније излити Духа свога на вас?

11 И ево, када народ чу те речи, заплеска рукама својим

од радости, и повика: То је жеља срца наших.

12 И ево, догоди се да Алма узе Елама, који беше међу првима, и оде и стаде у воду и завапи, говорећи: О, Господе, изли Духа свога на слугу свога, да светошћу срца може извршити ово дело.

13 И кад беше изговорио ове речи, Дух Господњи беше на њему, те он рече: Еламе, ја те крстим, имајући власт од Свемогућег Бога, за сведочанство да уђе у завет да ћеш Му служити док не умреш у погледу на смртно тело, и нека се Дух Господњи излије на тебе и нека ти удели вечни живот кроз откупљење Христово, кога Он припреми од постанка света.

14 А кад Алма изговори те речи, и Алма и Елам заронише у воду и подигоше се и изађоше из воде радујући се, будући испуњени Духом.

15 И опет, узе Алма другог и оде по други пут у воду и крсти га као и првог, само што сам поново не зарони у воду.

16 И на тај начин он крштаваше све који дођоше до места Мормон, а беше их на броју око двеста и четири душе. Да, и беху крштени у водама Мормоновим, и испуни их благодат Божја.

17 И назваху се они црквом Божјом, то јест, црквом Христовом, од тада па надаље. И догоди се да ко год се беше крстио моћу и влашћу Божјом прикључиваше се цркви Његовој.

18 И догоди се да Алма, имајући власт од Бога, зареди свештенике и то на сваких педесет зареди по једног свештеника да им проповедају и да их поучавају о оноm што се односи на царство Божје.

19 И заповеди им да не поучавају ништа осим онога чему их он поучаваше, и што изговорише уста светих пророка.

20 Да, и заповеди им да ништа не проповедају осим покајања и вере у Господа који откупи свој народ.

21 И заповеди им да не буде међусобних сукоба, већ да сви једним оком напред гледају, имајући једну веру и једно крштење, имајући срца своја повезана у јединству и узајамној љубави.

22 И тако им заповеди да проповедају. И тако они посташе деца Божја.

23 И заповеди им да одржавају дан Шабата и држе га светим, и да сваки дан, такође, исказују хвале Господу Богу своме.

24 И такође, заповеди им да свештеници које беше заредио раде сопственим рукама за издржавање своје.

25 И беше један дан у недељи одређен да се сакупе заједно и поучавају народ и да служе Господу Богу своме, а и да се окупљају заједно онолико често колико то беше у моћи њиховој.

26 А свештеници нису смели да зависе од народа за издржавање своје, него за труд

свој би благодат Божју при-
мали како би у Духу ојачали,
имајући познање о Богу, да
могу поучавати моћу и вла-
шћу од Бога.

27 И опет, Алма заповеди да
народ цркве даје од иметка
свога, свако према оном што
имаше; има ли обилније тре-
ба да даје обилније, а од оног
који има мало, мало се треба
тражити, а онеме који нема
треба дати.

28 И тако је требало да они
дају од иметка свога по сло-
бодној вољи својој и добрим
жељама према Богу, а и оним
свештеницима који су у
оскудици, да, свакој убогој,
голој души.

29 А то им рече пошто
му беше заповеђено од Бога.
И они ходаху усправно пред
Богом, дајући један другом
и временско и духовно
према потребама и жељама
њиховим.

30 И ево, догоди се да се све
то догоди у Мормону, да,
покрај вода Мормонових, у
шуми која беше близу вода
Мормонових. Да, место Мор-
мон, воде Мормонове, шума
Мормонова, како ли су див-
ни у очима оних који дођоше
до познања о Откупитељу
своме, да, и како су благосло-
вени, јер ће му хвале певати
заувек.

31 А све се то зби на грани-
цама земље, да цар не би
сазнао за њих.

32 Али гле, догоди се да цар,
откривши кретање међу на-
родом, посла слуге своје да

их мотре. Стога, у дан када се
скупише заједно да чују реч
Господњу беху разоткриве-
ни цару.

33 И ево, цар рече да Алма
подстиче народ на побуну
против њега. Стога, посла
војску своју да их уништи.

34 И догоди се да Алма и
народ Господњи беху обаве-
штени о доласку војске царе-
ве. Стога, покупише шаторе
своје и породице своје и от-
путоваше у дивљину.

35 А беше их на броју око
четири стотине и педесет
душа.

ГЛАВА 19.

*Гидеон настоји да погуби цара
Ноју – Ламанци нападају земљу
– цар Ноје доживљава смрт ог-
њем – Лимхи влада као вазални
владар. Око 145.–121. год. пре
Христа.*

И догоди се да се војска царе-
ва врати узалуд трагајући за
народом Господњим.

2 И тад гле, царева снаге
беху мале, јер се смањише, а
међу остатком народа наста
подвојеност.

3 И мањи део поче изгова-
рати претње против цара,
и наста велик сукоб међу
њима.

4 И ево, беше човек међу
њима по имену Гидеон, и он
беше снажан човек и непри-
јатељ цару, стога потегну
мач и закле се у гневу своме
да ће погубити цара.

5 И догоди се да се бораше

са царем, а кад цар увиде да ће га надјачати, побеже трком и попе се на кулу која беше близу храма.

6 А Гидеон га гоњаше и скоро се попе на кулу да убије цара, а цар се осврну унаоколо према земљи шемлонској, и гле, војска ламанска беше унутар граница земље.

7 И тада цар повика у јаду душе своје, говорећи: Гидеоне, поштеди ме, јер Ламанци иду на нас и уништиће нас, да, уништиће мој народ.

8 А ето, не беше цар толико забринут за свој народ него за свој сопствени живот. Ипак, Гидеон му поштеде живот.

9 И цар заповеди народу да бежи пред Ламанцима, и он сам иђаше пред њима, и они утекоше у дивљину са женама својим и децом својом.

10 И догоди се да их Ламанци гоњашу, и сустигоше их, те их почеше убијати.

11 Тада се догоди да им цар заповеди да сви мушкарци оставе жене своје и децу своју и утекну пред Ламанцима.

12 Но, беше их много који не хтедоше да их оставе, него радије да остану и страдају са њима. А остали оставише жене своје и децу своју и утекоше.

13 И догоди се да они који осташе са женама својим и децом својом наредише наочитим кћерима својим да иступе и моле Ламанце да их не погубе.

14 И догоди се да се Ламанци сажалише на њих, јер

беху очарани лепотом жена њихових.

15 Стога им Ламанци поштедеше животе, и поведоше их као робове натраг у земљу Нефи и дадоше им да запоседну земљу, под условом да предају цара Ноју у руке Ламанцима, и да предају своје власништво, и то половину од свега што поседоваху, половину злата њиховог и сребра њиховог и свих драгоцености њихових. И тако они мораху плаћати данак цару ламанском из године у годину.

16 И ево, међу онима који беху поробљени, беше један од синова царевих, по имену Лимхи.

17 И ево, Лимхи жељаше да отац његов не буде уништен. Ипак, Лимхију не беху непозната безакоња оца његовог, јер сам беше праведан човек.

18 И догоди се да Гидеон тајно посла људе у дивљину да траже цара и оне који беху с њим. И догоди се да среташе људе у дивљини, све осим цара и његових свештеника.

19 Ево, заклеше се они у срцима својим да ће се вратити у земљу Нефи и да ће, ако им жене њихове и деца њихова буду погубљени, а и они који са њима осташе, тражити освету, а и страдати са њима.

20 И цар им заповеди да се не враћају. А они се разгневише на цара и учинише да се мучи, и то огњем до смрти.

21 И спремаше се да ухвате свештенике, те и њих усмрте, али они утекоше пред њима.

22 И догоди се да се скоро вратише у земљу Нефи, кад сусретоше људе Гидеонове. И људи Гидеонови им испричаше све што се догоди са женама њиховим и децом њиховом и како им Ламанци доделише да запоседну земљу, плаћањем данка Ламанцима, и то половину од свега што поседоваху.

23 А народ рече људима Гидеоновим како погубише цара и свештеници његови беху утекли од њих даље у дивљину.

24 И догоди се, пошто се заврши свечаност, да се вратише у земљу Нефи, радујући се, јер жене њихове и деца њихова не беху погубљени, а Гидеону рекоше шта учинише цару.

25 И догоди се да им се цар ламански закле да их његов народ неће погубити.

26 А тако се и Лимхи, као син царев, зато што му народ беше поверио царство, закле цару ламанском да ће му његов народ плаћати данак, и то половину од свега што поседују.

27 И догоди се да Лимхи поче успостављати царство и успостављати мир међу својим народом.

28 А цар ламански постави страже унаоколо земље како би задржао народ Лимхијев у земљи, да не би могли отићи у дивљину, а страже своје

издржаваше од данка који примаше од Нефијаца.

29 И ево, цар Лимхи имаше трајан мир у свом царству током две године, те их Ламанци не узнемираваху нити настојаху да их униште.

ГЛАВА 20.

Неке ламанске кћери отете су од стране Нојевих свештеника – Ламанци воде рат против Лимхија и његовог народа – Ламанске чете су одбијене и умирене. Око 145.–123. год. пре Христа.

БЕШЕ тада место у Шемлону где се окупљаху кћери ламанске да заједно певају и да плешу и да се провеселе.

2 И догоди се да се окупи једног дана мали број њих заједно на песму и плес.

3 И ево, свештеници цара Ноје, стидеше се да се врате у град Нефи, да, и плашећи се да ће их народ погубити, не усудише се, дакле, вратити женама својим и деци својој.

4 А боравећи у дивљини, и откривши кћери ламанске, полегоше и посматраху их;

5 И када их се тек неколико окупи да плешу, изађоше они из скровитих места својих и ухватише их и одведоше их у дивљину. Да, двадесет и четири кћери ламанске одведоше у дивљину.

6 И догоди се да када Ламанци открише да кћери њихове нестадоше, разгневише се на народ Лимхијев, јер мишљаху да то учини народ Лимхијев.

7 Стога, послаше војске своје, да, и сам цар пође испред свога народа. И они кренуше на земљу Нефи да униште народ Лимхијев.

8 А ево, Лимхи их спази са куле, па откри и све њихове припреме за рат. Он, стога, окупи заједно свој народ и постави им заседе у пољима и шумама.

9 И догоди се да када Ламанци навалише, народ Лимхијев их стаде нападати из заседа својих и почеше их убијати.

10 И догоди се да наста силно жестока битка, јер се као лавови бораху за плен свој.

11 И догоди се да народ Лимхијев поче потискивати Ламанце испред себе. Ипак, не беху они ни упола бројни као Ламанци. Али, бораху се за животе своје и за жене своје и за децу своју. Стога се напрегнуше и попут змајева се бораху.

12 И догоди се да пронађоше цара ламанског међу многим мртвим њиховим. Он ипак не беше мртав, већ само рањен и остављен на земљи, толико ужурбано беше бекство његовог народа.

13 И узеше га и завише му ране и доведоше га пред Лимхија и рекоше: Гле, ево цара ламанског. Он, пошто беше рањен, паде међу мртве њихове и они га оставише и гле, доведосмо га пред тебе. А сада, хајде да га убијемо.

14 Али, Лимхи им рече: Не убијате га, већ га доведите

овамо да га видим. И они га доведоше. А Лимхи му рече: Из ког разлога пође у рат против мога народа? Гле, мој народ не прекрши заклетву коју вам дадох. Зашто, дакле, ви кршите заклетву коју дадoste моме народу?

15 А тад цар рече: Прекрших заклетву јер народ твој оте кћери мога народа. Стога, у срџби својој наредих да мој народ пође у рат против твога народа.

16 А ево, Лимхи не чу ништа о томе, стога рече: Трагаћу међу својим народом и ко год то беше учинио, страдаће. Стога нареди истрагу међу својим народом.

17 Ево, кад Гидеон то беше чуо, као царев капетан иступи и рече цару: Молим те да се уздржиш и не истражуј овај народ, и не окривљуј их због тога.

18 Не сећаш ли се свештеника оца твога које овај народ настојаше да уништи? А нису ли они у дивљини? И нису ли они ти који украдоше кћери ламанске?

19 А тад гле, кажи и цару за то, да може рећи своме народу како би се умирили наспрам нас, јер гле, већ се припремају да навале на нас. И гле, такође, мало нас је

20 А гле, они долазе са својим бројним четама и уколико их цар не умири наспрам нас, морамо страдати.

21 Јер не испунише ли се речи Абинадијеве које прокова против нас – а све то

због тога што не хтедосмо да послушамо речи Господње и окренемо се од безаконја својих?

22 И ево, умиримо цара и испунимо заклетву коју му дадосмо, јер боље је да будемо у сужањству него да изгубимо животе своје. Зауставимо, стога, проливање толике крви.

23 А сад Лимхи исприча цару све о оцу своме и о свештеницима који побегоше у дивљину, и њима приписа отмицу кћери њихових.

24 И догоди се да се цар умори наспрам народа њиховог и рече им: Пођимо без оружја у сусрет моме народу и кунем вам се заклетвом да мој народ неће убијати твој народ.

25 И догоди се да они пођоше за царем и без оружја изађоше у сусрет Ламанцима. И догоди се да се сусретоше са Ламанцима, а цар ламански се поклони пред њима и залагаше се за народ Лимхијев.

26 А кад Ламанци видеше да је народ Лимхијев без оружја, сажалише се на њих и умирише наспрам њих, и са царем својим се у миру вратише у земљу своју.

ГЛАВА 21.

Лимхијев народ је ударен и потучен од стране Ламанаца – Лимхијев народ среће Амона и бива обраћен – Они причају Амону о двадесет и четири јаредовске плоче. Око 122.–121. год. пре Христа.

И догоди се да се Лимхи и његов народ вратише у град Нефи, и почеше опет у миру боравити у земљи.

2 И догоди се да се после много дана Ламанци поново почеше подстицати на срдбу против Нефијаца, и почеше да прелазе границе земље унаоколо.

3 Ево, не усуђиваху се убијати их због заклетве коју цар њихов даде Лимхију, али их удараху по образима њиховим и наметаху им власт и почеше им на леђа стављати тешка бремена и гонити их попут немог магарца –

4 Да, све то беше учињено да се испуни реч Господња.

5 И ево, невоље Нефијаца беху велике и не беше начина да се избеаве из руку њихових, јер их Ламанци са свих страна беху опколили.

6 И догоди се да народ поче да гунђа цару због невоља својих и пожелеше да пођу у битку против њих. И притужбама својим веома мучаху цара. Стога им он допусти да чине према жељама својим.

7 И они се поново окупише заједно и ставише оклоп на себе и кренуше против Ламанаца да их протерају из земље.

8 И догоди се да их Ламанци поразише и потиснуше назад, а многе побише.

9 И тад наста велико оплакивање и јадиковање међу народом Лимхијевим. Удовица оплакиваше мужа свога,

син и кћер оплакиваху оца свога, а браћа браћу своју.

10 Ето, беше много удовица у земљи и силно јадиковаху из дана у дан, јер их обузе велики страх од Ламанаца.

11 И догоди се да њихово стално јадиковање подбуди остатак Лимхијевог народа на срџбу против Ламанаца и они опет пођоше у битку, али поново беху потиснути назад, претрпевши велик губитак.

12 Да, опет кренуше и то по трећи пут и на исти начин страдаху, а они што не беху погубљени поново се вратише у град Нефи.

13 И понизише се и то до у прах, подлажући се јарму сужањства, допуштајући да буду ударани и да буду прогањани тамо-амо и да буду оптерећени, према жељама непријатеља њихових.

14 И понизише се и то у дубине понизности и силно вапљаху Богу. Да, по цео дан вапљаху Богу своме да их избави из невоља њихових.

15 И ево, Господ беше спор да чује вапаје њихове због безакоња њихових. Ипак, чу Господ вапаје њихове и поче смекшавати срца Ламанаца те они стадоше олакшавати бремена њихова. Ипак, Господ не сматраше прикладним да их избави из сужањства.

16 И догоди се да они почеше у мањој мери напредовати у земљи и почеше обилније гајити житарице и стада и крда, те не трпљаху глад.

17 Ево, беше велик број жена, више него што беше мушкараца. Стога цар Лимхи заповеди да сваки мушкарац додели нешто за издржавање удовица и деце њихове, да не страдају од глади, а то чињаху јер беше велик број оних који беху погубљени.

18 Ево, народ Лимхијев се држаше заједно у групи колико год то беше могуће и чуваху житарице своје и стада своја.

19 А и сам цар не беше сигуран изван зидина градских уколико не имаше страже уз себе, плашећи се да не би некако пао у руке Ламанаца.

20 И он нареди да његов народ мотри земљу унаоколо не би ли некако ухватили оне свештенике који утекоше у дивљину, који украдоше кћери ламанске и који учинише да тако велико уништење дође на њих.

21 Беху, наиме, жељни да их ухвате како би их казнили, јер беху дошли ноћу у земљу Нефи и однели житарице њихове и многе драгоцености њихове. Стога им они спремише заседу.

22 И догоди се да не беше више немира између Ламанаца и народа Лимхијевог, све до времена када Амон и браћа његова дођоше у земљу.

23 А цар, боравећи са стражом својом изван зидина градских, откри Амона и браћу његову и мислећи да су они свештеници Нојеви нареди, дакле, да их ухвате и свежу и у тамницу баце. А да

беху свештеници Нојеви наредио би он да их усмрте.

24 Али кад откри да они то нису, него да су браћа његова и да дођоше из земље Зарахемле, испуни се силно великом радошћу.

25 Ево, цар Лимхи беше послао, пре доласка Амоновог, мали број људи да потраже земљу Зарахемлу, али они је не могаху наћи, те се изгубише у дивљини.

26 Ипак, пронађоше земљу која некад беше настањена, да, земљу која беше прекривена сувим костима, да, земљу која беше настањена и која беше уништена. А они, мислећи да је то земља Зарахемла, вратише се у земљу Нефи, стигавши до граница земље не много дана пре доласка Амоновог.

27 И са собом донеше запис и то запис о народу чије кости беху пронашли, а он беше урезан на плочама од руде.

28 А ево, Лимхи се опет испуни радошћу дознавши из уста Амонових да цар Мосија има дар од Бога, те може тумачити такве урезе; да и Амон се обрадова.

29 Ипак, Амон и браћа његова беху пуни жалости, јер толико браће њихове беше погубљено;

30 И, такође, јер цар Ноје и свештеници његови наведоше народ да почини толико грехова и безакоња против Бога. И они, такође, оплакиваху смрт Абинади-

јеву а и одлазак Алмин и народа који пође са њим, који основа цркву Божју снагом и моћу Божјом и вером у речи које Абинади беше говорио.

31 Да, оплакиваху одлазак њихов, јер не знадоше куда беху утекли. Ево, они би им се радо прикључили, јер и сами беху ушли у завет са Богом да ће Му служити и држати заповести Његове.

32 А ево, по доласку Амоновом, и цар Лимхи беше ушао у завет са Богом, а и многи из његовог народа, да ће Му служити и држати заповести Његове.

33 И догоди се да цар Лимхи и многи из његовог народа пожелеше да се крсте, али не беше никог у земљи који имаше власт од Бога. А Амон одби да то учини, сматрајући се слугом недостојним.

34 Стога се они у то време не окупише као црква, очекујући Духа Господњег. Ево, хтедоше да буду попут Алме и браће његове који утекоше у дивљину.

35 Хтедоше да се крсте као доказ и сведочанство да су вољни да служе Богу свим срцем својим. Ипак, одлагаху време тога, а извештај о крштењу њиховом биће дат после.

36 И ево, сво настојање Амоново и његовог народа и цара Лимхија и његовог народа, беше да се избаве из руку Ламанаца и из сужањства.

ГЛАВА 22.

Смишљају се планови да народ побегне из ламанског сужањства – Нефијици опијају Ламанце – Народ бежи, враћа се у Зарахемлу, и постаје подложен цару Мосији. Око 121.–120. год. пре Христа.

И ево, догоди се да се Амон и цар Лимхи почеше саветовати са народом како да се избаве из сужањства. И они чак наредише да се сав народ окупи заједно, а то учинише како би за то добили глас народа.

2 И догоди се да не могаху пронаћи начин да се избаве из сужањства, осим да узму жене своје и децу и стада своја и крда своја и шаторе своје и запуте се у дивљину, јер Ламанци беху тако бројни да не беше могуће народу Лимхијевом да се сукоби са њима, мислећи да се мачем избаве из сужањства.

3 Ево, догоди се да Гидеон иступи пред цара и рече му: Гле, о цару, досад много пута послуша речи моје док бејасмо у сукобу са браћом својом Ламанцима.

4 И ево, о цару, ако се ти увери да не бејаш слуга бескористан, или ако досад послуша речи моје у ма којој мери и оне ти корисне беху, тако и сада желим да чујеш речи моје, а ја ћу бити слуга твој и избавити овај народ из сужањства.

5 И цар му допусти да говори. А Гидеон му рече:

6 Гле стражњег пролаза, на стражњем зиду, на стражњој страни града. Ламанци, то јест, страже ламанске, ноћу су пијани. Стога, пошаљимо проглас свом овом народу да окупе заједно своја стада и крда, да их ноћу отерају у дивљину.

7 А ја ћу на наредбу твоју поћи и платити последњи данак у вину Ламанцима и они ће се опити, а ми ћемо, кад се опију и заспе, проћи кроз тајни пролаз лево од табора њиховог.

8 Тако ћемо се упутити са женама својим и децом својом, стадима својим и крдима својим у дивљину и путоваћемо око земље шиломске.

9 И догоди се да цар послуша речи Гидеонове.

10 И цар Лимхи нареди да његов народ сакупи заједно стада своја и посла Ламанцима данак у вину, а уз то им посла још вина на дар. И они обилно пијаху вино које им цар Лимхи посла.

11 И догоди се да народ цара Лимхија отпутова ноћу у дивљину са стадима својим и крдима својим и у дивљини заобиђоше земљу шиломску и променише смер према земљи Зарахемли, под вођством Амона и браће његове.

12 И беху понели сво своје злато и сребро и драгоцености своје које могаху носити са собом, а и намирнице своје, у дивљину, и наставише путовање своје.

13 И после много дана у дивљини стигоше у земљу Зарахемлу и придружише се народу Мосијном и посташе поданици његови.

14 И догоди се да их Мосија са радошћу прими, а прими и записе њихове, а тако и записе које пронађе народ Лимхијев.

15 И ево, догоди се да кад Ламанци открише да народ Лимхијев отпутова ноћу из земље, послаше војску у дивљину у потеру за њима;

16 А пошто их два дана гоњаху, не могаху више да следе трагове њихове. Стога се изгубише у дивљини.

Извештај о Алми и народу Господњем, ког људи цара Ноје протераше у дивљину.

Обухвата главе 23. и 24.

ГЛАВА 23.

Алма одбија да буде цар – Он служи као високи свештеник – Господ кори свој народ, а Ламанци освајају земљу Елам – Амулон, вођа опаких свештеника цара Ноје, влада као поданик ламанског цара. Око 145.–121. год. пре Христа.

Ево, Алма јер беше упозорен од Господа да ће војске цара Ноје навалити на њих, и обзнанивши то своме народу, скупише они стога стада своја и нешто жита свога и отпутоваше у дивљину испред војски цара Ноје.

2 И Господ их оснажи, те их народ цара Ноје не могаше сустићи да их уништи.

3 И бежаху они осам дана пута по дивљини.

4 И дођоше у неку земљу, да, и то веома лепу и пријатну земљу, земљу чисте воде.

5 И разапеше шаторе своје и почеше земљу да обрађују, и почеше зграде да зидају. Да, беху они марљиви, и беху много радили.

6 И народ жељаше да им Алма буде цар, јер народ га љубљаше.

7 Али, он им рече: Гле, није прикладно да имамо цара. Јер овако говори Господ: Не држите једно тело вреднијим од другог, или, ни један човек да не држи себе бољим од другог. Стога, кажем вам да није прикладно да имате цара.

8 Ипак, када би било могуће да увек имате праведне људе да буду цареви ваши, тада би за вас било добро да имате цара.

9 Али, сетите се безакоња цара Ноје и свештеника његових. И ја сам бејех ухваћен у замку и учиних много тога што беше одвратно у очима Господњим, што ме натера на болно покајање;

10 Ипак, након многих страдања, чу Господ вапаје моје и услиши молитве моје и учини ме оруђем у рукама Његовим да толико вас приведем познању истине Његове.

11 Ипак, не славим себе због тога, јер сам недостојан да себе славим.

12 И ево, кажем вам, бејасте угњетавани од цара Ноје и бејасте у сужањству његовом и свештеника његових, и они вас на безакоње навођаху. Бејасте, дакле, везани оковима безакоња.

13 А ево, као што бејасте изабављени моћу Божјом из тих окова, да, и то из руку цара Ноје и његовог народа, а и из окова безакоња, тако желим да останете постојани у тој слободи којом сте ослобођени, и да не допустите да вам ико буде цар.

14 И тако ником не допуштајте да вам буде учитељ нити послужитељ, уколико није човек Божји који хода путевима Његовим и држи заповести Његове.

15 Тако Алма поучаваше свој народ, да свако љуби ближњега свога као самога себе, да међу њима не буде никаквог сукоба.

16 И ево, Алма беше високи свештеник њихов, јер беше утемељитељ цркве њихове.

17 И догоди се да нико не прими власт проповедања или поучавања осим преко њега од Бога. Стога он посвети све свештенике њихове и све учитеље њихове и нико не беше посвећен осим оних који беху праведни људи.

18 Они, дакле, бдијаху над својим народом и неговаху код њих оно што спада у праведност.

19 И догоди се да почеше веома напредовати у земљи, и ту земљу назваше Елам.

20 И догоди се да се умножише и веома напредоваху у земљи Еламу. И изградише град који назваше Елам.

21 Ипак, Господ сматра прикладним да укори свој народ. Да, искушава Он стрпљење њихово и веру њихову.

22 Међутим, ко год на Њега ослони уздање своје, тај ће бити уздигнут у последњи дан. Да, и тако то беше са овим народом.

23 Јер гле, показаћу вам како беху доведени у сужањство и нико их не могаше избавити осим Господа Бога њиховог, да, и то Бога Аврамовог и Исаковог и Јаковљевог.

24 И догоди се да их Он избави и показа им своју силну моћ, и радовање њихово беше велико.

25 Јер гле, догоди се да док беху у земљи Еламу, да, у граду Еламу, док обрађиваху земљу унаоколо, гле, војска ламанска беше унутар граница земље.

26 И тад се догоди да браћа Алмина утекоше с њива својих и скупише се у граду Еламу и беху веома уплашени због појаве Ламанаца.

27 Али, Алма изађе и стаде међу њих и подстакну их да се не плаше, него да се сете Господа Бога свога и Он ће их избавити.

28 Утишаше стога страх свој и почеше вапити Господу да смекша срца Ламанаца, како би поштедели њих и жене њихове и децу њихову.

29 И догоди се да смекша

Господ срца Ламанаца. И Алма и браћа његова изађоше и предаше се у руке њихове, а Ламанци запосеше земљу Елам.

30 Ево, војске ламанске, које прогањаху народ цара Лимхија, беху изгубљене у дивљини много дана.

31 И гле, они пронађоше оне свештенике цара Ноје, у месту које зваху Амулон. И беху започели да запоседају земљу амулонску и беху почели да обрађују земљу.

32 Ево, име вође тих свештеника беше Амулон.

33 И догоди се да мољаше Амулон Ламанце, а уз то посла и жене њихове, које беху кћери ламанске, да моле браћу своју да не униште мужеве њихове.

34 А Ламанци се сажалише на Амулона и браћу његову и не уништише их, због жена њихових.

35 И Амулон и браћа његова прикључише се Ламанцима и путоваху дивљином у потрази за земљом Нефи, кад открише земљу Елам коју поседоваху Алма и браћа његова.

36 И догоди се да обећаше Ламанци Алми и браћи његовој да ће им, буду ли им показали пут који води до земље Нефи, поклонити животе и слободу њихову.

37 Али, кад им Алма беше показао пут који води до земље Нефи, Ламанци не хтедоше да испуне своје обећање, него поставише страже

унаоколо земље Елам, над Алмом и браћом његовом.

38 А остали одоше у земљу Нефи, а део њих врати се у земљу Елам, а уз то поведоше са собом жене и децу стражара који осташе у земљи.

39 А цар ламански додели Амулону да буде цар и владар над његовим народом, који је у земљи Еламу. Ипак, он не имаше моћ да чини супротно вољи цара ламанског.

ГЛАВА 24.

Амулон прогања Алму и његов народ – Ако се буду молили биће усмрћени – Господ чини да им бремена буду лака. – Он их избавља из сужањства и они се враћају у Зарахемлу. Око 145.–120. год. пре Христа.

И догоди се да стекну Амулон наклоност цара ламанског. Стога, цар ламански додели њему и браћи његовој да буду постављени за учитеље његовог народа, да, и то народа који беше у земљи шемлонској, и у земљи шиломској, и у земљи амулонској.

2 Јер Ламанци запосеше све те земље; стога, цар ламански постави цареve у свим тим земљама.

3 И ево, име цара ламанског беше Ламан, а беше назван именом оца свога и зато се зваше цар Ламан. И беше цар над бројним народом.

4 И постави учитеље од браће Амулонове у свакој земљи коју поседоваше његов

народ. И тако се језик нефијски поче поучавати међу целим народом ламанским.

5 И беху они народ пријатељски наклоњен један према другом. Ипак, не познаваху Бога, нити их браћа Амулонова поучаваху било шта о Господу Богу њиховом, нити о закону Мојсијевом, нити их поучаваху речима Абинадијевим.

6 Него их поучаваху да треба да воде свој запис, и да могу писати једни другима.

7 И тако Ламанци почеше увећавати богатство и почеше трговати једни са другима и богатити се и посташе лукав и мудар народ, према мудрости овог света, да, веома лукав народ, који ужива у сваковрсној opakости и пљачки, осим међу браћом својом.

8 И ево, догоди се да Амулон поче наметати власт Алми и његовом народу, и поче га прогањати, и нареди деци својој да прогањају децу њихову.

9 Амулон, наиме, познаваше Алму, да он беше један од свештеника царевих и да он беше онај који поверова речима Абинадијевим и беше отеран испред цара, и стога беше гневан на њега. Он, наиме, беше поданик цара Ламана, а ипак он извршаваше власт над њима, и наметну им послове и постави надзорнике над њима.

10 И догоди се да толико велике беху невоље њихове да стадоше силно вапити Богу.

11 А Амулон им заповеди да престану са вапајима својим и постави страже над њима да их мотре, да се усмрти свако ко се нађе да призива Бога.

12 А Алма и његов народ не дизаху глас свој Господу Богу своме, него Му изливаху срца своја, а Он знаше мисли срца њихових.

13 И догоди се да глас Господњи допре до њих у невољама њиховим, говорећи: Уздигните главе своје и утешите се, јер знам за завет који ми учинисте и ја ћу учинити завет са својим народом и избавити га из сужањства.

14 И уз то ћу олакшати бремена која су натоварена на плећа ваша, толико да их ни осетити нећете на леђима својим, и то док сте још у сужањству, а то ћу учинити да убудуће стојите као сведоци за мене, и да са сигурношћу можете знати да ја, Господ Бог, походим свој народ у невољама њиховим.

15 И ево, догоди се да бремена што беху натоварена на Алму и браћу његову посташе лака. Да, Господ их оснажи да са лакоћом могу носити бремена своја и они се весело и са стрпљењем покорише свој вољи Господњој.

16 И догоди се да тако велика беше вера њихова и стрпљење њихово да им глас Господњи опет дође, говорећи: Утешите се, јер сутра ћу вас избавити из сужањства.

17 И он рече Алми: Ићи ћеш

пред овим народом, и ја ћу ићи са тобом и избавићу овај народ из сужањства.

18 Ево, догоди се да Алма и његов народ сакупише ноћу стада своја, а тако и од жита свога. Да, целу ту ноћ они скупљаху стада своја.

19 А ујутро Господ учини да на Ламанце дође дубок сан, да, и сви надзорници беху у дубоком сну.

20 И Алма и његов народ запутише се у дивљину и пошто цео дан путоваху, разапеше у долини шаторе своје, а долину назваше Алма, јер их он вођаше у дивљини.

21 Да, и у долини Алминој излише хвале своје Богу јер им беше милостив и олакша бремена њихова, и из сужањства их беше избавио, јер беху у сужањству и нико их не могаше избавити осим Господа Бога њиховог.

22 И дадоше хвале Богу, да, сви мушкарци њихови и све жене њихове и сва деца њихова која могаху говорити уздигоше глас свој хвалећи Бога свога.

23 И ево, рече Господ Алми: Пожури и изведи овај народ из ове земље, јер се Ламанци пробудише и иду у потеру за тобом. Стога, изађи из ове земље, а ја ћу зауставити Ламанце у овој долини да не иду даље у потеру за овим народом.

24 И догоди се да они одоше из долине и запутише се у дивљину.

25 И пошто дванаест дана

проведоше у дивљини, стигоше у земљу Зарахемлу, а цар Мосија их такође са радошћу прими.

ГЛАВА 25.

Потомци Мулекови у Зарахемли постају Нефијци – Они сазнају за народ Алмин и Зенифов – Алма крсти Лимхија и сав његов народ – Мосија овлашћује Алму да организује Божју цркву. Око 120. год. пре Христа.

И ево, цар Мосија нареди да се сав народ окупи заједно.

2 Ево, не беше много деце Нефијеве, или толико много оних који беху потомци Нефијеви, колико беше народа Зарахемлиног, који беше потомак Мулеков, и оних који са њим дођоше у дивљину.

3 И не беше толико много народа Нефијевог и народа Зарахемлиног колико беше Ламанаца. Да, они не беху ни упола толико бројни.

4 И ево, сав народ Нефијев се окупи заједно, а и народ Зарахемлин, и скупише се у две групе.

5 И догоди се да Мосија читаше и нареди да се записи Зенифови читају његовом народу. Да, он читаше запис о народу Зенифовом од времена када напустише земљу Зарахемлу до времена кад се поново вратише.

6 А читаше и извештај Алмин и браће његове, и о свим невољама њиховим од времена кад напустише земљу

Зарахемлу до времена кад се поново вратише.

7 И ево, кад Мосија заврши читање записа, његов народ који остаде у земљи обузе чуђење и дивљење.

8 Они, наимае, не знадоше шта да мисле, јер док гледаху оне који беху избављени из сужањства испунише се силно великом радошћу.

9 А опет, када помислише на браћу своју коју Ламанци погубише, испунише се тугом и тако пролише многе сузе жалоснице.

10 И опет, када помислише на непосредну доброту Божју, и моћ Његову у избављењу Алме и браће његове из руку Ламанаца и из сужањства, подигоше гласове своје и дадоше хвале Богу.

11 И опет, када помислише на Ламанце који беху браћа њихова, на њихово грешно и укаљано стање, испунише се болем и јадом због добробити душа њихових.

12 И догоди се да они који беху синови Амулонови и браће његове, који узеше за жене кћери ламанске, беху незадовољни поступцима очева својих и не хтедоше више да се називају именом очева својих. Стога, преузеше на себе име Нефијево, да би могли бити названи децом Нефијевом и бити убројани међу оне који се називаху Нефијцима.

13 И ево, сав народ Зарахемлин се уброји међу Нефијце, а то стога што царство не

беше поверено ником осим онима који беху потомци Нефијеви.

14 И ево, догоди се да кад Мосија беше завршио казивање и читање народу, заже ле да и Алма говори народу.

15 И Алма им говораше док беху скупљени у великим групама, а он иђаше од једне до друге групе проповедајући народу покајање и веру у Господа.

16 И подстицаху народ Лимхијев и браћу његову, све оне који беху избављени из сужањства, да се сете да Господ беше тај који их избави.

17 И догоди се да пошто Алма поучаваше народ многим стварима, и беше им завршио казивање, цар Лимхи пожелe да се крсти, а и сав његов народ пожелe да се крсти.

18 Стога Алма загази у воду и крштаваше их, да, крштаваше их онако као и браћу своју у водама Мормоновим. Да, сви они које он беше крстио припадаху цркви Божјој и то због веровања њиховог у речи Алмине.

19 И догоди се да цар Мосија допусти Алми да оснива цркве широм земље Зарахемле и даде му моћ да зареди свештенике и учитеље при свакој цркви.

20 Ево, беше то учињено јер беше толико људи да један учитељ не могаше свима управљати, нити сви они могаху чути реч Божју на једном скупу;

21 Стога се окупљаху заједно у различитим групама, које се зваху цркве, те свака црква имаше своје свештенике и своје учитеље, и сваки свештеник проповедаше реч како му беше предата из уста Алминих.

22 И тако, иако беше много црква, све беху једна црква, да, и то црква Божја, јер се у свим црквама не проповедаше ништа осим покајања и вере у Бога.

23 И ево, беше седам црква у земљи Зарахемли. И догоди се да ко год жељаше да преузме на себе име Христово, или Божје, прикључиваху се они црквама Божјим;

24 И назваху се народом Божјим. А Господ изли на њих Духа свога, и они беху благословени и напредоваху у земљи.

ГЛАВА 26.

Многе чланове Цркве неверници наводе на грех – Алми се обећава вечни живот – Они који се покају и крсте добијају опроштај – Члановима Цркве, који су у греху а који се покају и исповеде Алми и Господу, биће опроштено; у противном, неће бити убројани међу народ Цркве. Око 120.–100. год. пре Христа.

Ево, догоди се да их беше много од покољења које расте који не могаху разумети речи цара Венијамина, будући да беху мала деца у време кад он говораше своје наро-

ду. И они не вероваху у предање очева својих.

2 Не вероваху шта беше речено о васкрсењу мртвих, нити вероваху у долазак Христов.

3 И ево, због невере своје не могаху разумети реч Божју, и срца им беху отврднула.

4 И не хтедоше да се крсте, нити хтедоше цркви да се прикључе. А беху раздвојен народ у погледу на веру своју и тако осташе и надаље, у свом телесном и грешном стању, јер не хтедоше да призивају Господа Бога свога.

5 А ево, за владавине Мосијине не беше их бројем ни упола колико народа Божјег, али због расправа међу браћом посташе бројнији.

6 Јер догоди се да многе, који беху у цркви, обмануше својим ласкавим речима и наведоше их да почине многе грехе. Постаде, дакле, потребно да црква опомене оне који беху у цркви а грех чињаху.

7 И догоди се да беху доведени пред свештенике, а учитељи их предаше свештеницима, а свештеници их доведоше пред Алму, који беше високи свештеник.

8 Ево, цар Мосија даде Алми власт над црквом.

9 И догоди се да Алма не знаше шта да учини са њима, али беше много сведока против њих. Да, народ стајаше и сведочаше обилно о безаконју њиховом.

10 Ево, никада пре се не догоди тако нешто у цркви.

Стога се Алма узнемири у духу, и нареди да се доведу пред цара.

11 И он рече цару: Гле, много их је које изведосмо пред тебе, који су оптужени од браће своје, да, и бежу они у свакојаким безакоњима затечени. И не кају се због безакоња својих, стога их доведосмо пред тебе да им судиш према злочинима њиховим.

12 Али, цар Мосија рече Алми: Гле, не судим их ја. Предајем их, стога, у руке твоје да им се суди.

13 А ево, дух Алмин се опет узнемири и он пође и упита Господа шта да чини у погледу тога, јер се бојаше да не учини неправду у очима Божјим.

14 И догоди се да пошто изли сву душу своју Богу, дође му глас Господњи, говори: рећи:

15 Благословен си, Алма, и благословени су они који се крстише у водама Мормоновим. Благословен си због силне вере твоје само по речима слуге мога Абинадија.

16 И благословени су они због силне вере њихове само по речима које им ти рече.

17 И благословен си што успостави цркву међу овим народом, и они ће бити успостављени и биће мој народ.

18 Да, благословен је овај народ који је вољан да носи име моје, јер ће се мојим именом звати и моји су.

19 И благословен си јер ме упита за преступника.

20 Слуга си мој и ја ти се заветујем да ћеш имати вечни живот и служићеш ми и наступати у име моје и скупљати овце моје.

21 А онај који послуша глас мој биће овца моја и њега ћете у цркву примити, а и ја ћу га примити.

22 Јер гле, ово је црква моја. Ко год се крсти, крсти се на покајање. И кога год примите вероваће у име моје, и ја ћу му радо опростити.

23 Јер сам ја тај који узимам на себе грехе света. Ја сам, наиме, тај који их створи и ја сам тај који оном који верује до свршетка додељује место себи с десна.

24 Јер гле, мојим се именом они називају, а познају ли ме изаћи ће и вечно место имати мени с десна.

25 И догодиће се да ће они који ме никад не познаше, када затруби друга труба, изаћи и стати пред мене.

26 И тада ће знати да сам ја Господ Бог њихов, да сам Откупитељ њихов, али они не хтедоше да буду откупљени.

27 И тада ћу им признати да их никада знао нисам и они ће отићи у вечни огањ припремљен за ђавола и анђеле његове.

28 Стога, кажем вам, да онага који не послуша глас мој њега не примајте у цркву моју, јер њега нећу примити у последњи дан.

29 Стога, кажем ти, иди и ко год преступи против мене њему ћеш судити према гре-

сима које почини, а призна ли грехе своје пред тобом и преда мном и покаје се у искрености срца свога, њему ћеш опростити, а и ја ћу му опростити.

30 Да, и колико год се пута мој народ покаје ја ћу им опростити преступе њихове против мене.

31 А и ви праштајте један другоме преступе ваше, јер заиста ти кажем, ко не опрости преступе ближњем своме када каже да се каје, тај осуду навлачи на себе.

32 Ево, кажем ти, иди. И ко год се не покаје за грехе своје тај неће бити убројан међу мој народ. И нека се то држи од сада па надаље.

33 И догоди се да када Алма чу те речи он их записа да би их имао и да би могао да суди народу цркве према заповестима Божјим.

34 И догоди се да Алма оде и суђаше онима који беху ухваћени у безакоњу, према речи Господњој.

35 И који год се покајаше за грехе своје и исповедише их, уброја их он међу народ Цркве;

36 А они који не хтедоше да исповеде грехе своје и покају се због безакоња својих, ти не беху убројани међу народ Цркве, и имена њихова беху избрисана.

37 И догоди се да Алма уређиваше све послове цркве и они поново почеше имати мир и силно напредовати у пословима црквеним, хо-

дајући обазриво пред Богом, примајући многе, и крстећи многе.

38 И ето, све то учинише Алма и сарадници његови који беху на челу цркве, хо-дајући пуном марљивошћу, поучавајући реч Божју у свему, подносећи невоље свакојаке, јер их прогањаху сви они који не припадаху цркви Божјој.

39 И они опомињаху браћу своју, а и сваки од њих беше опомињан речју Божјом према гресима својим, или гресима које беше починио, и беше им заповеђено од Бога да се моле без престанка и да исказују хвале у свему.

ГЛАВА 27.

Мосија забрањује прогон и заповеда једнакост – Алма млађи и четири сина Мосијина настоје да униште Цркву – Анђео се појављује и заповеда им да се окану својих злих поступака – Алма је занемео – Сав људски род мора се поново родити да би примио спасење – Алма и синови Мосијини објављују радосне вести. Око 100.–92. год. пре Христа.

И ево, догоди се да прогони које цркви наметнуше неверници посташе тако велики да црква поче да гунђа и да се жали због тога вођама својим, а гунђаху код Алме. А Алма изложи случај пред њиховим царем, Мосијом. А Мосија се посаветова са свештеницима својим.

2 И догоди се да цар Мосија разасла проглас широм земље унаоколо да ни један неверник не сме да прогони иједног од оних који припадају Цркви Божјој.

3 И беше строга наредба у свим црквама да не сме бити никаквог прогона међу њима, него да треба да буде једнакост међу свим људима.

4 Да не допусте да ни охолост ни надменост наруше мир њихов, него да свако треба да поштује ближњега свога као самога себе, радећи својим сопственим рукама за издржавање своје.

5 Да, и сви свештеници њихови и учитељи треба да раде својим сопственим рукама за издржавање своје, у свакој прилици осим у болести, или у великој оскудици. И они, чинећи то, обиловаху у благодати Божјој.

6 И опет наста велик мир у земљи и народ поста веома бројан и поче се ширити по лицу земаљском, да, и на север и на југ, на исток и на запад, градећи велике градове и села по свим пределима земље.

7 И Господ их походи и обасу их напретком и они посташе велик и богат народ.

8 Ево, синови Мосијини беху убројани међу невернике, а и један од синова Алминих беше убројан међу њих, који се по оцу зваше Алма. Ипак, он поста веома opak и идолопоклонички човек. И беше речит човек и говораше на-

роду веома ласкаво, стога заведе многе у народу да чине безакоња попут његових.

9 И поста велика препрека напредовању Цркве Божје освојивши срца људи узрокујући многе расправе међу народом, дајући прилику непријатељу Божјем да им наметне своју моћ.

10 И ево, догоди се док путоваше унаоколо да би уништио цркву Божју, јер путоваше у тајности са синовима Мосијиним настојећи да уништи цркву и да заведе народ Господњи, супротно заповестима Божјим, или пак царевим –

11 И као што вам рекох, док путоваху унаоколо бунећи се против Бога, гле, указа им се анђео Господњи и сиђе као да је у облаку и говораше гласом грмљавине, што узрокова да се потресе земља на којој стајаху;

12 А чуђење њихово беше толико да попадалаше на земљу и не разумеше речи које им он говораше.

13 Ипак, он опет повика, говорећи: Алма, дигни се и приђи! Зашто, наиме, прогониш цркву Божју? Јер Господ рече: Ово је црква моја и ја ћу је успоставити и ништа је неће срушити, осим преступа мога народа.

14 И опет анђео рече: Гле, чу Господ молитве свога народа, а и молитве слуге свога, Алме, који је отац твој, јер се мољаше за тебе с пуно вере, да можеш бити

приведен познању истине. То је, дакле, разлог што дођох да те уверим у моћ и власт Божју, како би биле услышене молитве слугу Његових по вери њиховој.

15 И ево, гле, можете ли оспорити моћ Божју? Јер гле, не потресе ли земљу глас мој? И зар ме не видите пред собом? А ја сам од Бога послат.

16 Ево, кажем ти, пођи и сети се ропства очева својих у земљи Еламу и у земљи Нефи. И сети се како велике ствари Он учини за њих, јер беху у сужањству и Он их избави. И ево, кажем ти, Алма, иди путем својим и не настој више уништавати цркву, да молитве њихове могу бити услышене, па и ако ти сам желиш да будеш одбачен.

17 И ево, догоди се да то беху последње речи које анђеол изговори Алми, и оде.

18 И ево, Алма и они који беху са њим опет падоше на земљу, јер чуђење њихово беше велико, јер сопственим очима беху гледали анђела Господњег. И глас његов беше попут грмљавине што земљу потресе, и они знадоше да осим моћи Божје нема ничега што може земљу потрести и учинити да задрхти као да ће се надвоје распасти.

19 И ево, чуђење Алмино беше толико да постаде нем, те не могоше уста своја отворити, да, и постаде слаб толико да не могоше руке своје

померати. Стога, они који беху са њим прихватише га и ношаху беспомоћног све док га не положише пред оца његовог.

20 И поновише оцу његовом све што им се догоди. Отац се његов обрадова, јер знаше да је то моћ Божја.

21 И нареди да се мноштво окупи заједно да се могу осведочити у оно што Господ учини за сина његовог, а и за оне који беху са њим.

22 И нареди да се свештеници окупе заједно. И они почеше да посте и моле се Господу Богу своме да отвори уста Алмина, да може да говори, а и да удови његови поприме снагу своју – да се очи народа отворе да виде и познају доброту и славу Божју.

23 И догоди се да пошто постише и молише се током два дана и две ноћи, удови Алмини примише снагу своју и он уста и поче им говорити, рекавши им да се утеше;

24 Јер, он рече: Покајох се за грехе своје и Господ ме откупи. Гле, рођен сам од Духа.

25 И Господ ми рече: Не чуди се што се сав род људски, да, мушкарци и жене, сви народи, колена, језици и људи, морају поново родити, да, од Бога родити, измењени из свог телесног и палог стања у стање праведности, да буду од Бога откупљени, постајући Његови синови и кћери;

26 И тако они постају нова створења, а не учине ли то,

нипошто не могу баштини-ти царство Божје.

27 Кажем вам, не буде ли тако, морају бити одбачени, а то знам јер замало и сам бејах одбачен.

28 Ипак, после пробијања кроз многа страдања, кајући се готово до смрти, Господ у милости сматраше подобним да ме отргне од вечног пламена, и ја сам рођен од Бога.

29 Душа моја беше откупљена од жучи горчине и веза безакоња. Бејах у бездану најтамнијем; али сада посматрам чудесну светлост Божју. Душа моја беше раздирана вечним мучењем, али сам отргнут и душа моја није више болна.

30 Одбацих ја Откупитеља свога и порекох оно што говорашу очеви наши. Али ево, да би они могли предвидети да ће Он доћи и да се сећа сваког створа стварања свога, објавиће се Он свима.

31 Да, поклоните се свако колено и сваки језик исповедити пред Њим. Да, и то у последњи дан када ће сви људи стати да им Он суди, тада ће признати да је Он Бог. Тада ће они који живе без Бога у овом свету признати да је суд вечном казном праведан над њима и стрепеће и дрхтати и устукнути пред погледом Његовог свевидећег ока.

32 И ево, догоди се да од тада па надаље поче Алма да поучава народ, а и они који бежу са Алмом у време када

им се анђео указа, путујући широм земље унаоколо, објављујући свим људима оно што чуше и видеше и проповедајући реч Божју уз пуно страдања, јер бежу прогањани од оних који бежу неверници, а многи их удараху.

33 Али, упркос свему томе прибавише цркви велику утеху, учвршћујући веру њихову, опомињући их са трпеливошћу и са много напора да држе заповести Божје.

34 А четворица од њих бежу синови Мосијини, а имена им бежу Амон и Арон и Омнер и Химни. То бежу имена синова Мосијиних.

35 И путоваху они широм земље Зарахемле и међу сав народ који беше под владавином цара Мосије, ревносно настојећи да поправе све оно чиме бежу цркву повредили, исповедајући све грехе своје и објављујући све оно што видеше, и тумачећи пророчтва и Света писма свима који пожелеше да их чују.

36 И тако бежу оруђе у рукама Божјим приводећи многе познању истине, да, познању о Откупитељу њиховом.

37 И како су они благословени, јер проглашаваху мир, проглашаваху добре вести о добру и објављиваху народу да Господ влада.

ГЛАВА 28.

Синови Мосијини иду да проповедају Ламанцима – Користећи

два камена-видеоца Мосија преводи јаредовске плоче. Око 92. год. пре Христа.

Ево, догоди се да пошто синови Мосијини учинише све то, узеше мањи број са собом и вратише се оцу своме, цару, те затражише од њега да им допусти да са онима које беху одабрали могу да оду у земљу Нефи како би проповедали оно што беху чули, и како би могли пренети реч Божју браћи својој, Ламанцима –

2 Да би их можда привели познању о Господу Богу њиховом, и уверили их у безакоње очева њихових, и да би их можда излечили од мржње њихове према Нефијцима, да би и они били наведени да се радују у Господу Богу своме, да постану пријатељи једни другима и да више не буде сукоба у целој земљи коју им даде Господ Бог њихов.

3 Ето, беху жељни да се спасење објави сваком створењу, јер не могаху поднети да страда и једна људска душа. Да, и сама помисао да и једна душа подноси бескрајно мучење изазиваше код њих стрепњу и дрхтање.

4 И тако Дух Господњи деловаше на њих, јер беху најгрешнији међу грешницима. А Господ у неизмерној милости својој сматраше прикладним да их поштеди. Ипак, подношаху велики јад душе због безакоња својих, трпећи много и страхујући да ће заувек бити одбачени.

5 И догоди се да много дана мољаху оца свога да могу поћи у земљу Нефи.

6 А цар Мосија пође и упита Господа да допусти синовима његовим да иду међу Ламанце да проповедају реч.

7 И Господ рече Мосији: Нека пођу, јер многи ће поверовати речима њиховим и имаће вечни живот, а ја ћу синове твоје избавити из руку ламанских.

8 И догоди се да им Мосија допусти да пођу и учине како траже.

9 И они се упутише у дивљину како би се попели да проповедају реч међу Ламанцима, а ја ћу извештај о њиховим поступцима дати после.

10 Ево, цар Мосија не имаше никога коме би царство поверио, јер не беше ни један од синова његових који би царство примио.

11 Стога он узео записе који беху урезани на месинганим плочама, а и плоче Нефијеве, и све оно што он држаше и чуваше према заповестима Божјим, пошто преведе и нареди да се запишу записи који беху на плочама златним што их пронађе народ Лимхијев, које му беху предате руком Лимхијевом;

12 А то учини због велике бриге свога народа, јер беху преко мере жељни да сазнају о том народу који беше уништен.

13 И ево, он их преведе помоћу она два камена која

беху причвршћена за два обруча од рама.

14 Ево, те ствари беху припремљене од почетка и предаваху се с покољења на покољење, ради тумачења језика;

15 И беху одржане и сачуване руком Господњом, да Он сваком створењу које буде поседовало ту земљу открије безакоња и одвратности свога народа;

16 И ко год има ове ствари назива се виделац, како је то обичај од давнина.

17 Ево, пошто Мосија заврши превођење ових записа, гле, даде извештај о народу који беше уништен, од времена када беху уништени уназад до градње велике куле, у време кад Господ побрка језик људима и кад они беху расејани широм лица земаљског, да, чак од тог времена уназад, све до стварања Адама.

18 Ево, извештај овај учини да народ Мосијин поче силно туговати, да, испунише се они жалашћу. Ипак, то им даде велико знање због кога се радоваху.

19 А овај извештај биће записан после, јер гле, корисно је да сви људи сазнају о ономе што је записано у овом извештају.

20 И ево, као што вам рекох, да пошто цар Мосија то учини, узе месингане плоче и све ствари које чуваше, те их повери Алми, који беше син Алмин. Да, све записе, а и све

тумаче и њему их повери и заповеди му да их држи и чува, а и да води запис о том народу, предајући их с једног покољења на друго, онако како се предаваху од времена кад Лехи напусти Јерусалим.

ГЛАВА 29.

Мосија предлаже да се уместо цара бирају судије – Неправедни цареви наводе свој народ на грех – Алма Млађи је гласом народа изабран за врховног судију – Он је такође и високи свештеник у Цркви – Алма старији и Мосија умиру. Око 92.–91. год. пре Христа.

Ево, кад Мосија учини то, посла проглас по целој земљи, међу све људе, желећи да сазна вољу њихову у погледу тога кога желе за цара.

2 И догоди се да дође глас народа, говорећи: Наша је жеља да Арон, син твој, буде цар наш и владар наш.

3 Ево, Арон беше отишао у земљу Нефи, стога му цар не могаше поверити царство, нити би Арон преузео царство, нити иједан од синова Мосијиних беше вољан да преузме царство на себе.

4 Стога цар Мосија опет посла проглас међу народ, да, и то писану реч посла међу народ. А ово беху речи које су написане, које гласе:

5 Гле, о ви, народе мој, или браћо моја, јер вас тако држим, желим да размотрите ствар коју сте позвани да

размотрите – јер ви желите да имате цара.

6 Ево, објављујем вам да онај коме царство са правом припада то одби, и неће да преузме царство.

7 А ево, буде ли постављен неко други на место његово, гле плашим се да ће настати сукоби међу вама. А могуће је да се син мој коме царство припада, на срџбу окрене и повуче део овог народа за собом, што би довело до ратова и сукоба међу вама, а то би био повод за велико крвопролиће и изопачење пута Господњег, да, и уништило би душе многих људи.

8 Ево, кажем вам, мудри будимо и размислимо о томе, јер немамо права сина мог да уништимо, нити бисмо требали да имамо какво право да уништимо другог који би уместо њега био постављен.

9 А окрене ли се опет син мој ка охолости својој и стварима ништавним, опозваће оно што беше рекао и захтевати право своје на царство, што би навело њега а и овај народ да почине много греха.

10 И ево, будимо мудри и размотримо то и учинимо оно што ће осигурати мир овом народу.

11 Стога ћу вам ја бити цар остатак дана својих; ипак, поставимо судије да суде овом народу према закону нашем, а ми ћемо поново уредити послове овог народа, јер ћемо поставити људе мудре да буду судије које ће судити

овом народу према заповестима Божјим.

12 Ево, боље је да човеку суди Бог него човек, јер судови Божји увек су праведни, али судови људски нису увек праведни.

13 Стога, кад би било могуће да имате праведне људе за царево своје, који би успоставили законе Божје и судили овом народу према заповестима Његовим, да, ако би за царево своје имали људе који би чинили као што отац мој, Венијамин, чињаше за овај народ – кажем вам, кад би тако увек могло бити, тада би било корисно да увек имате царево да владају вама.

14 А и ја сам се трудих свом моћу и способностима које поседујем да вас поучим заповестима Божјим и успоставим мир широм земље, те да не буде ратова нити сукоба, ни крађе, нити пљачке, нити убистава, нити било каквог безакоња;

15 А ко год учини безакоње, њега казних према злочину који почини, а по закону који нам беше дат од очева наших.

16 Ево, кажем вам, пошто нису сви људи праведни, није корисно да имате цара, или царево да вама владају.

17 Јер гле, колико безакоња један опаки цар узрокова да буде учињено, да, и какво велико уништење!

18 Да, сетите се цара Ноје, opakости његових и одвратности његових, а и opakости и одвратности његовог наро-

да. Гле, какво велико уништење се обори на њих. И такође, због безакоња својих, беху одведени у сужањство.

19 И да се не умеша премудри Створитељ њихов, а то због искреног покајања њиховог, морали би они неизбежно остати у сужањству све до сада.

20 Али гле, Он их избави јер се понизише пред Њим, и пошто силно ваљаху к Њему Он их избави из сужањства. И тако Господ моћу својом чини у свим приликама међу децом човечјом, пружајући руку милости према онима који на Њега ослоне уздање своје.

21 И гле, ево, кажем вам, неправедног цара не можете свргнути осим великим субомом и великим крвопролићем.

22 Јер гле, има он своје пријатеље у безакоњу и држи страже око себе, и крши законе оних који у праведности владаху пре њега, и ногама гази заповести Божје;

23 И законе доноси и шаље их међу свој народ, да, законе у складу са опакошћу својом. И ко год не послуша законе његове заповеда да буду уништени, а ако се побуни ко против њега шаље војске своје у рат против њих, и може ли, уништиће их. И тако неправедан цар изопачује путеве сваке праведности.

24 А ево, гле кажем вам, није корисно да такве одвратности дођу на вас.

25 Изаберите, стога, гласом овог народа, судије да вам суде по законима који вам беху дати од очева наших, који су исправни, а који им беху дати руком Господњом.

26 Ето, није уобичајено да глас народа жели нешто што је супротно оном што је исправно, али је уобичајено да мањи део народа жели оно што није исправно. Стога се овога придржавајте и нека вам то буде закон – да посао свој радите гласом народа.

27 А дође ли време да глас народа изабере безакоње, тада је време да се на вас оборе судови Божји, да, тада је време да вас Он походи великим уништењем као што и досад беше походио ову земљу.

28 А ево, будете ли имали судије, а они не буду судили по закону који је дат, можете наредити да им суди виши судија.

29 Ако ваше више судије не суде судом праведним, ви ћете наредити да се мањи број ваших нижих судија окупи заједно и да они суде вашем вишем судији према гласу народа.

30 И заповедам вам да то чините у страху од Господа. И заповедам вам да то чините и да немате цара. Да, ако овај народ почини грехе и безакоња, одговорност ће пасти на главе њихове.

31 Јер гле, кажем вам, греси многих људи проузроковани

су безакоњима царева њихових; стога безакоња њихова падају на главе царева њихових.

32 А ево, желим да такве неједнакости више не буде у овој земљи, посебно међу овим мојим народом, већ желим да ова земља буде земља слободе и да сваки човек ужива своја права и повластице једнако, докле год Господ сматра прикладним да живимо и баштинимо земљу, да, и то све док ико од потомства нашег преостане на лицу земаљском.

33 И још им много тога написа цар Мосија, откривајући им све тешкоће и невоље праведног цара, да, све јаде душе због народа њиховог, а и сво гунђање народа цару њиховом. И све им то он протумачи.

34 И рече им да тога не треба да буде, него да се бреме расподели на сав народ, да сваки човек понесе свој део.

35 А откри им и све непогодности које би имали кад би имали неправедног цара да влада њима;

36 Да, сва безакоња његова и одвратности и сви ратови и сукоби и крвопролиће и крађе и пљачкања и чињење курварства, и свакојака безакоња која се не могу избројати – казујући им како таквих ствари не треба да буде, да су изричито против заповести Божјих.

37 И ево, догоди се да пошто цар Мосија посла све ово међу

народ, уверише се они у истинитост речи његових.

38 Стога одусташе од жеље своје за царем и посташе веома ради да сваки човек добије једнаку прилику у целој земљи, да, и сваки човек изрази спремност да сам одговара за грехе своје.

39 Стога, догоди се да се окупише заједно у групама широм земље да дају глас свој онима које желе за судије своје, да им суде према закону који им беше дат. И они се силно радоваху због слободе која им беше додељена.

40 И ојачаше у љубави према Мосији. Да, цењаху га више него било ког другог човека, јер не гледаху на њега као на тиранина коме је стало до добитка, да, до оне користи која душу квару, јер он не беше захтевао богатство од њих, нити беше уживао у проливању крви, него беше успоставио мир у земљи, и беше доделио своме народу да се може избавити из сваког сужањства. Стога га цењаху, да, силно, преко мере.

41 И догоди се да поставише судије да управљају над њима, то јест, да им по закону суде, а то чињаху широм земље.

42 И догоди се да Алма беше постављен за првог врховног судију, а беше и високи свештеник, пошто му отац повери ту службу и предаде дужност у погледу на све послове црквене.

43 И ево, догоди се да Алма

ходаше путевима Господњим и држаше заповести Његове и суђаше судом праведним, и беше трајан мир у земљи.

44 И тако отпоче владавина судија широм земље Зарахемле, међу свим народом који се зваше Нефијцима, а Алма беше први и врховни судија.

45 И ево, догоди се да умре отац његов кад му беху осамдесет и две године, живећи да испуњава заповести Божје.

46 И догоди се да умре и Мосија, у тридесет трећој години своје владавине, будући шездесет и три године стар, што чини укупно пет стотина и девет година од времена кад Лехи напусти Јерусалим.

47 И тако се заврши владавина цара у народу Нефијевом. И тако се свршише дани Алмини, који беше оснивач цркве њихове.

КЊИГА АЛМИНА

КОЈИ БЕШЕ СИН АЛМИН

Извештај Алме, првог и врховног судије народа Нефијевог, који беше син Алмин, а и високи свештеник Цркве. Извештај о владавини судија и ратовима и сукобима међу народом, а исто тако извештај о рату између Нефијаца и Ламанаца, према запису Алме, првог и врховног судије.

ГЛАВА 1.

Нехор поучава лажна учења, оснива цркву, уводи надрисвештенство и убија Гидеона – Нехор је погубљен за своје злочине – Надрисвештенство и прогони се шире међу народом – Свештеници издржавају сами себе, народ брине о сиромашницима, а Црква напредује. Око 91.–88. год. пре Христа.

Тад се догоди да у првој години владавине судија над народом Нефијевим, од тада па надаље, цар Мосија прошавши путем свега земаљског, водивши успешан

рат, ходавши усправно пред Богом, не оставивши никога да уместо њега влада, ипак, успостави законе и народ их призна. Беху они, стога, обавезни да се придржавају закона које он успостави.

2 И догоди се да у првој години владавине Алмине на судијској столици, доведоше пред њега неког човека да му се суди, човека који беше крупан и беше запажен због своје велике снаге.

3 И он беше ходао међу народом, проповедајући му оно што он назва речју Божјом, а беше то уперено против цркве, објављујући наро-

ду да сваки свештеник и учитељ треба да постану народни и да не треба да раде својим рукама, већ да народ треба да их издржава.

4 И он, такође, сведочаше народу да ће цео људски род бити спашен у последњи дан и да не треба да се плаше нити да стрепе, него да подигну главе своје и радују се, јер Господ створи све људе и уз то откупи све људе и на крају ће сви људи имати вечни живот.

5 И догоди се да те ствари поучаваше толико да многи повероваху његовим речима, и то толико да га почеше издржавати и новац му давати.

6. И поче се он узносити у охолости срца свога, и одећу скупоцену носити, да, и чак поче оснивати цркву у складу са проповедањем својим.

7 И догоди се да док иђаше да проповеда онима који повероваху речи његовој, срете неког човека који припадаше цркви Божјој, да, и то једног од учитеља њихових и поче се оштро препирати са њим, не би ли како завео народ цркве. Али, тај човек му се успротиви, опомињући га речима Божјим.

8 Ево, име тог човека беше Гидеон, а беше то онај који беше оруђе у рукама Божјим избављајући народ Лимхијев из сужањства.

9 Ево, пошто му се Гидеон речима Божјим успротиви, разгневи се он на Гидеона и потегну мач свој и поче га

ударати. Ево, Гидеон, будући веома стар, не беше способен да поднесе његове ударце, те би мачем погубљен.

10 А човека, који га уби, народ цркве ухвати и одведе пред Алму да му се суди у складу са злочинима које беше починио.

11 И догоди се да он стаде пред Алму и брађаше се са много одважности.

12 Али, Алма му рече: Гле, ово је први пут да се надрисвештенство уведе међу овај народ. И гле, ниси ти крив само због надрисвештенства, него си га и мачем покушао наметнути, а кад би се надрисвештенство наметнуло овом народу то би довело до његовог потпуног уништења.

13 И ти проли крв праведног човека, да, човека који многа добра учини међу овим народом. А кад бисмо те поштедели, крв његова би, ради освете, пала на нас.

14 Зато си осуђен да умреш по закону који нам даде Моисија, наш последњи цар, а овај народ га призна. Стога се овај народ мора повинovati том закону.

15 И догоди се да га ухватише, а име му беше Нехор, и одведоше на врх брежуљка Манти и тамо беше принуђен, или штавише, сам призна, између небеса и земље, да оно чему поучаваше народ беше супротно речи Божјој и тамо поднесе срамотну смрт.

16 Ипак, то не заустави ширење надрисвештенства у

земљи, јер беше много оних који љубљаху ништавне ствари овог света. И изађоше они проповедајући лажна учења, а то чињаху ради богатства и славе.

17 Ипак, не усуђиваху се лагати, да се зна, у страху од закона, јер лажљивце кажњаваху. Стога се претвараху да проповедају у складу са веровањем својим. И ево, закон не могаше имати моћи над било којим човеком због веровања његовог.

18 И не усуђиваху се красти, у страху од закона, јер такве кажњаваху; не усуђиваху се ни плачкати, нити убијати, јер оног који убије кажњаваху смрћу.

19 Али, догоди се да они који не припадаху цркви Божјој почеше прогањати оне који припадаху цркви Божјој, и који беху преузели на себе име Христово.

20 Да, прогањаху их и мучаху свакојаким речима и то због понизности њихове, јер не беху охоли у очима својим, и јер реч Божју саопштаваху један другоме без новца и без цене.

21 Ево, међу народом цркве беше строг закон да ниједан човек који припада цркви не сме устати и прогањати оне који не припадају цркви, и да не сме бити прогона међу њима самима.

22 Ипак, беше међу њима много оних који се почеше охолити и који се почеше ватрено препирати са својим

противницима, чак до ударања. Да, ударали би један другога песницама својим.

23 Ево, беше то у другој години владавине Алмине и беше то узрок велике невоље у цркви. Да, беше то узрок великог искушења за цркву.

24 Јер срца многих отврднуше и имена њихова беху избрисана, тако да их не спомињаху више међу народом Божјим. А уз то многи међу њима сами одступише.

25 Ево, беше то велико искушење за оне који чврсто стајашу у вери. Ипак, беху постојани и непоколебљиви у држању заповести Божјих и стрпљиво подношаху прогон којим беху засипани.

26 А кад свештеници напустише рад свој како би саопштили народу реч Божју, и народ напусти рад свој да би слушао реч Божју. И кад им свештеници саопштилише реч Божју, сви они поново се марљиво вратише пословима својим. И свештеник не поштоваше себе више од слушаца својих, јер проповедник не беше бољи од слушаца, нити учитељ беше ишта бољи од ученика. Сви они, дакле, беху равноправни и обављаху све послове, сваки човек према снази својој.

27 И даваху од иметка свога, сваки човек у складу са оним што имаше, сиромашнима и убогима и болеснима и онима у невољи. И не одеваху скупоцену одећу, а ипак беху уредни и привлачни.

28 И тако они решаваху послове цркве и стога поново почеше имати трајан мир упркос свим прогонима својим.

29 И ево, због постојаности цркве, почеше се силно богатити имајући у изобиљу свега што им беше потребно – мноштво стада и крда и товљеника сваке врсте, а уз то обиље жита, и злата, и сребра, и драгоцености, и обиље свиле и фино преденог лана, и сваковрсне корисне, једноставне одеће.

30 И тако, у благостању својме, не тераху оне који беху голи, или оне који беху гладни, или оне који беху жедни, или оне који беху болесни, или оне који не беху неговани. И не ослањаху срца своја на богатство. Беху, дакле, дарожљиви према свима, и старима и младима, и робовима и слободнима, и мушком и женском, било да су у цркви или изван ње, не гледајући ко је ко, већ коме је потребно.

31 И тако напредоваху и посташе много имућнији од оних који не припадаху цркви њиховој.

32 Јер они који цркви њиховој не припадаху препуштаху се враћању и идолопоклонству, или доколици и поганим и празним разговорима, и завистима и свађи, одевајући скупоцену одећу, узносећи се у охолости у очима својим, прогањајући, лажући, крадући, пљачкајући, чинећи курварства и

убиства и свакојаку опакоост. Ипак, закон се примењиваше над свима онима који га престапаху, уколико то беше могуће.

33 И догоди се да примењивањем закона над њима, сваки човек трпећи у складу са оним што беше учинио, посташе мирнији и не усудиваху се чинити било какву опакоост да се зна. Стога, међу народом Нефијевим беше велик мир све до пете године владавине судија.

ГЛАВА 2.

Амлики тежи да постане цар и гласом народа бива одбијен – Његови следбеници га проглашавају за цара – Амликијци ратују против Нефијаца и бивају поражени – Ламанци и Амликијци се удружују и бивају поражени – Алма убија Амликија. Око 87. год. пре Христа.

И догоди се да почетком пете године њихове владавине започе сукоб међу народом, ради неког човека који се зваше Амлики, а он беше веома лукав човек, да, мудар човек у погледу на мудрост овог света, и беше по реду човека који мачем уби Гидеона и који по закону беше погубљен.

2 Ево, тај Амлики, својим лукавством повуче за собом много људи и то толико много да посташе веома моћни и труђаху се да Амликију поставе за цара над народом.

3 Ево, беше то узнемиравајуће за народ цркве, а и за све оне који не беху заведени убеђивањем Амликијевим, јер знадоше да се по закону њиховом такве ствари морају решавати гласом народа.

4 Стога, буде ли могуће да Амлики освоји глас народа, будући opak човек, лишио би их њихових црквених права и повластица, јер намера његова беше да уништи цркву Божју.

5 И догоди се да се скупи народ широм земље, сваки човек у складу са мишљењем својим, било да је оно за или против Амликија, у засебним групама, имајући многе свађе и зачуђујуће сукобе једни са другима.

6 И тако се они скупише да поводом тога дају своје гласове, а они беху предати судијама.

7 И догоди се да се глас народа окрену против Амликија, те он не беше проглашен за цара над народом.

8 Ево, изазва то велику радост у срцима оних који беху против њега, али Амлики подбуну оне који му беху наклоњени на срцбу против оних који му не беху наклоњени.

9 И догоди се да се они окупише заједно и посветише Амликија да буде њихов цар.

10 Ево, кад Амлики би постављен за цара над њима, заповеди им да се лате оружја против браће своје, а то учини како би их себи потчинио.

11 Ево, народ Амликијев распознаваше се по имену Амликија, називајући се Амликијцима, а остали се назваху Нефијцима, или народом Божјим.

12 Отуда народ нефијски беше свестан намера Амликијаца и зато се припремаху да их дочекају. Да, наоружаху се мачевима и сабљама, и луковима и стрелама, и камењем и праћкама, и сваковрским и свакојаким оружјем ратним.

13 И тако беху спремни да дочекају Амликијце у време њиховог доласка. А беху именовани капетани, и виши капетани, и врховни капетани, у складу са бројем њиховим.

14 И догоди се да Амлики наоружа своје људе сваковрским и свакојаким ратним оружјем, и уз то одреди поглаваре и предводнике над народом да их поведу у рат против браће њихове.

15 И догоди се да се Амликијци попеше на брежуљак Амниху, што беше источно од реке Сидона, која тече покрај земље Зарахемле и тамо започеше да ратују са Нефијцима.

16 Ево, Алма, будући врховни судија и владар народа Нефијевог, стога пође горе са својим народом, да, са капетанима својим и врховним капетанима, да, на челу војски својих, у битку против Амликијаца.

17 И они почеше убијати Амликијце на брежуљку

источно од Сидона. И Амликијци се великом снагом сукобише са Нефијцима, толико да многи од Нефијаца падоше пред Амликијцима.

18 Ипак, Господ ојача руку нефијску, тако да убијаху Амликијце у великом покољу, да они почеше бежати пред њима.

19 И догоди се да Нефијци гоњаху Амликијце цео тај дан и убијаху их у великом покољу, тако да од Амликијаца беше погубљено дванаест хиљада пет стотина тридесет и две душе, а од Нефијаца беше погубљено шест хиљада пет стотина шездесет и две душе.

20 И догоди се да кад Алма не могаше више гонити Амликијце, нареди да његов народ разапне шаторе своје у долини Гидеон, долини названој по оном Гидеону који мачем беше погубљен руком Нехоровом, и у тој долини Нефијци преко ноћи разапеше шаторе своје.

21 И Алма посла уходе да прате остатак Амликијаца да би могао сазнати намере њихове и савезе њихове, како би се могао одбранити од њих, како би свој народ могао сачувати од уништења.

22 Ево, они које беше послао да мотре табор Амликијаца зваху се Зерам, и Амнор, и Манти, и Лимхер; они беху ти који са људима својим одоше да мотре табор амликијски.

23 И догоди се да се ујутро у великој журби вратише у

табор Нефијаца, силно запрепашћени и обузети великим страхом, говорећи:

24 Гле, дођосмо до табора амликијског и на наше велико запрепашћење, у земљи Минон, изнад земље Зарахемле, у смеру земље Нефи, видесмо бројне чете Ламанца и гле, Амликијци им се прикључише;

25 И они насрћу на браћу нашу у тој земљи, а они беже пред њима са стадима својим, и женама својим и децом својом, према граду нашем, и уколико не пожуримо заузеће град наш, а очеви наши и жене наше и деца наша биће побијени.

26 И догоди се да народ Нефијев покупи шаторе своје и отиде из долине Гидеон према граду своме, а то беше град Зарахемла.

27 И гле, док прелажаху реку Сидон, Ламанци и Амликијци, који беху бројни скоро као песак морски, насрнуше на њих да их униште.

28 Ипак, Нефијци беху ојачани руком Господњом и жарко Му се мољаху да их избави из руку непријатеља њихових; стога Господ чу вапаје њихове и ојача их, и Ламанци и Амликијци падоше пред њима.

29 И догоди се да се Алма мачем бораше са Амликијем, лицем у лице, и жестоко се сукобише један са другим.

30 И догоди се да Алма, пошто беше човек Божји, јер беше подстакнут великом вером, завапи: О, Господе,

смилуј се и поштеди ми живот, да могу бити оруђе у рукама твојим, да спасем и сачувам овај народ.

31 Ево, кад Алма изговори те речи поново се сукоби с Амликијем и беше ојачан, тако да уби Амликија мачем својим.

32 А сукоби се и са царем ламанским, али цар ламански побеже пред Алмом и посла страже своје да се сукобе са Алмом.

33 Али, Алма се са стражама својим сукоби са стражама цара ламанског док их не поби и потисну.

34 И тако он рашчисти поље, то јест, обалу реке, која беше на западу реке Сидона, побавши у воде Сидона тела Ламанаца који беху побијени, да би тако његови људи могли имати место да пређу и да се сукобе са Ламанцима и Амликијцима на западној страни реке Сидона.

35 И догоди се да када сви они беху прешли реку Сидон, Ламанци и Амликијци почеше да беже пред њима упркос томе што беху тако бројни да се не могаху избројати.

36 И бежаху пред Нефијцима према дивљини која беше на западу и северу, даље изван граница земље, а Нефијци их тераху свом снагом и убијаху их.

37 Да, беху дочекивани са свих страна и убијани и потискивани, док не беху расејани на запад и на север, док не досегоше дивљину која се

зваше Хермаунтс, а беше то део дивљине који обиловаше дивљим и грабљивим зверима.

38 И догоди се да многи у дивљини помреше од рана својих, и прождираху их звери, а и птице грабљивице, а кости њихове нађоше се и беху нагомилане на земљи.

ГЛАВА 3.

Амликијци су обележавали себе у складу са речју пророчком – Ламанци су били проклети због своје побуне – Људи сами на себе навлаче своје клетве – Нефијци побеђују још једну ламанску војску. Око 87.–86. год. пре Христа.

И догоди се да Нефијци који не беху побијени ратним оружјем, пошто покопаше оне који беху погинули – а број погинулих не беше избројан због њиховог великог броја – пошто завршише покопавање мртвих својих, сви се вратише у земље своје, и кућама својим, и женама својим, и деци својој.

2 Ево, много жена и деце беше мачем побијено, а и многа њихова стада и крда, а уз то и многа њихова житна поља беху уништена, јер их мноштва људи изгазише.

3 А ево, колико Ламанаца и Амликијаца беше убијено на обали реке Сидон, толико беше бачено у воде сидонске. И гле, кости њихове су у дубинама морским, и много их је.

4 А Амликијци се разлико-

ваху од Нефијаца, јер се обележаваху црвеном бојом по челима својим, по угледу на Ламанце. Ипак, не бријаху главе своје као Ламанци.

5 Ево, главе Ламанаца беху обријане и беху наги, осим што кожа беше опасана око бокова њихових, а и оклоп њихов беше на њима, и лукови њихови, и стреле њихове, и камење њихово, и праћке њихове, и тако даље.

6 А кожа Ламанаца беше тамна, у складу са обележјем које беше стављено на очеве њихове, што беше клетва на њима због престапа њиховог и побуне њихове против браће своје, коју чињаху Нефи, Јаков, и Јосиф, и Сам, који беху праведни и свети људи.

7 А браћа их њихова настојаху уништити. Стога беху проклети и Господ Бог стави на њих обележје, да, на Ламана и Лемуила, а и на синове Исмаилове, и жене исмаиловске.

8 А то беше учињено да се потомство њихово може разликовати од потомства браће њихове, да тако Господ Бог може сачувати свој народ, да се не би могли мешати и веровати у неисправна предања, што би довело до њиховог уништења.

9 И догоди се да ко год помеша семе своје са ламанским, исту клетву навуче на потомство своје.

10 Стога, ко год допусти да га Ламанци заведу, беше на-

зван истим именом и обележје беше стављено на њега.

11 И догоди се да који год не вероваху у предање ламанско, већ вероваху оним записима који беху изнети из земље јерусалимске, а и у предања очева својих која беху исправна, који вероваху у заповести Божје и држаху их, беху названи Нефијцима, или народом Нефијевим, од тада па надаље.

12 А то су они који вођаху записе, који су истинити, о своме народу, а и о народу ламанском.

13 Ево, поново ћемо се вратити Амликијцима, јер и они имаху обележје стављено на себе, да, стављаху обележје на себе, да, и то црвено обележје на чела своја.

14 Тако се испуни реч Божја, јер ово су речи које Он рече Нефију: Гле, проклех Ламанце и ставићу обележје на њих да они и потомство њихово могу бити одвојени од тебе и потомства твога, од овог времена па надаље и заувек, уколико се не покају због opakости своје и окрену мени да бих имао милости према њима.

15 И опет: Ставићу обележје на онога који помеша семе своје са браћом твојом, да и он проклет буде.

16 И опет: Ставићу обележје на онога који се бори против тебе и потомства твога.

17 И опет, кажем да онај који од тебе одступи неће се више потомством твојим

звати, а ја ћу благословити тебе и свакога ко се потомством твојим буде звао, надаље и заувек. А беху то обећања Господња Нефију и потомству његовом.

18 Ево, Амликијци не знаше да испуњавају реч Божју када почеше обележавати себе по челима својим. Ипак, изађоше у отворену побуну против Бога, стога беше потребно да на њих падне клетва.

19 Ево, ја бих да знате да навукоше клетву на себе, а тако сваки човек који је проклет навлачи на себе осуду своју.

20 Ево, догоди се да не много дана после битке коју Ламанци и Амликијци вођаху у земљи Зарахемли, друга војска ламанска наиђе на народ Нефијев, на истом месту где претходна војска сусретну Амликијце.

21 И догоди се да војска беше послата да их протера из земље њихове.

22 Ево, Алма, пошто беше рањен, не пође тај пут лично у битку против Ламанаца;

23 Али, посла бројну војску против њих и они одоше и побише многе од Ламанаца, а остатак њихов потиснуше изван граница земље своје.

24 А тад се поново вратише и почеше успостављати мир у земљи и неко време их више не узнемираваху непријатељи њихови.

25 Ево, све то беше учињено, да, сви ови ратови и сукоби беху започети и завршени

у петој години владавине судија.

26 И у једној години хиљаде и десетине хиљада душа беше послато у вечни свет да могу жети плате своје у складу са делима својим, била она добра или била зла, да жању вечну срећу или вечну беду, према духу ког су одабрали да слушају, било да је то добар дух или зао.

27 Јер сваки човек прима плату од онога ког је одабрао да слуша, и то по речима духа пророштва. Стога нека буде у складу са истином. И тако се заврши пета година владавине судија.

ГЛАВА 4.

Алма крсти на хиљаде обраћеника – Безакоње улази у Цркву и напредовање Цркве је ометено – Алма поставља Нефиху за врховног судију – Као високи свештеник, Алма се посвећује служби. Око 86.–83. год. пре Христа.

Тад се догоди да у шестој години владавине судија над народом Нефијевим не беше сукоба нити ратова у земљи Зарахемли;

2 Али народ беше ожалошћен, да, веома ожалошћен због губитка браће своје, а и због губитка стада и крда својих, а и због губитка житних поља својих, које Ламанци ногама изгазише и уништише.

3 А невоља њихова беше тако велика да свака душа имаше због чега да тугује и

они вероваху да то судови Божји беху послати на њих због опакости њихове и одвратности њихових. Стога се пробудише и сетише дужности своје.

4 И почеше потпуније да успостављају цркву. Да, и многи беху крштени у водама Сидона и беху прикључени цркви Божјој. Да, беху крштени руком Алмином, који беше посвећен за високог свештеника над народом цркве, руком оца свога Алме.

5 И догоди се да у седмој години владавине судија беше око три хиљаде пет стотина душа које се прикључише цркви Божјој и крстише се. И тако се заврши седма година владавине судија над народом Нефијевим, и све то време беше трајан мир.

6 И догоди се да у осмој години владавине судија народ цркве поче расти у охолости, због свог прекомерног богатства и изврсне свиле своје и фино преденог лана свога, и јер имаху много стада и крда, и злата свога, и сребра свога, и сваковрсних драгоцености које стекосе марљивошћу својом. И због свега тога узнесоше се у охолости очију својих, јер почеше носити веома скупоцену одећу.

7 Ево, беше то разлог многих невоља за Алму, да, и за многе из народа које Алма беше посветио да буду учитељи и свештеници и старешине над црквом. Да, многи

од њих беху веома жалосни због опакости коју видеше да беше започела међу народом њиховим.

8 Јер гледаху и са великом жалошћу посматраху како се народ цркве поче узносити у охолости очију својих и ослањати срца своја на богатство и на ништавне ствари овог света, и почеше ниподаштавати друге, и почеше прогањати оне који не вероваху у складу са вољом и жељом њиховом.

9 И тако, у осмој години владавине судија, насташе велики сукоби међу народом цркве, да, беше зависти, и препирке и пакости, и прогона и охолости која чак надвисиваше охолост оних који не припадаху цркви Божјој.

10 И тако се заврши осма година владавине судија, а опакост у цркви беше велики камен спотицања онима који цркви не припадаху. И тако црква поче заостајати у напредовању своме.

11 И догоди се да Алма, почетком девете године, виде опакост у цркви. И он, такође, виде како пример цркве поче оне који беху неверници водити из једног безакоња у друго, доводећи тако до уништења народа.

12 Да, виде он велику неједнакост међу народом. Неки се узношаху у охолости својој презирући друге, окрећући леђа своја сиромашнима и голима, и онима који беху гладни, и онима који беху

жедни, и онима који беху болесни и у невољи.

13 Ево, беше то велики разлог за нарицање међу народом, док се други понизише помажући онима којима беше потребна помоћ њихова, као што је давање од иметка свога сиромашнима и убогима, хранећи гладне, и подносећи свакојаке невоље ради Христа који ће доћи према духу пророчтва;

14 Унапред се радујући дану томе, обезбеђујући опрост греха својих, а због васкрсења мртвих беху испуњени великом радошћу, према вољи и моћи и избављењу из окова смрти од стране Исуса Христа.

15 И догоди се да Алма, видевши невоље понизних следбеника Божјих и прогоне који на њих беху оборени од остатка његовог народа, и видевши сву неједнакост међу њима, поче се веома жалостити. Ипак, Дух Господњи га не изневери.

16 И он изабра једног мудрог човека који беше међу старешинама цркве, и даде му моћ према гласу народа, да може имати моћ да доноси законе у складу са законима који беху дати, и примењивати их према opakости и злочинима народа.

17 Ево, име тог човека беше Нефиха и он беше изабран за врховног судију, и он седе на судијску столицу да суди и управља народом.

18 Ево, Алма му не додели службу високог свештеника

у цркви, већ службу високог свештеника задржа за себе, али судијску столицу уступи Нефихи.

19 А то учини како би могао поћи међу свој народ, или народ Нефијев, да би им могао проповедати реч Божју, да би их подстакло да се сете дужности своје, и да би речју Божјом могао уклонити сву охолост и лукавство и све сукобе које беху међу његовим народом, не видећи другог начина којим би их могао вратити на прави пут, осим искреним сведочењем против њих.

20 И тако, почетком девете године владавине судија над народом Нефијевим, Алма уступи Нефихи судијску столицу, а себе искључиво ограничи на високо свештенство светог реда Божјег, на сведочанство речи, у складу са духом откривења и пророчтва.

Речи које Алма, високи свештеник по светом реду Божјем, проповедаше народу у градовима њиховим и селима њиховим широм земље.

Обухвата главу 5.

ГЛАВА 5.

Да би добили спасење, људи се морају покајати и држати заповести, поново се родити, очистити одећу своју крвљу Христовом, бити понизни и лишити се охолости и зависти, и чинити дела

праведности – Добри Пастир дозива свој народ – Они који чине зла дела деца су ђаволови – Алма сведочи о истинитости свог учења и заповеда људима да се покају – Имена праведних биће записана у књизи живота. Око 83. год. пре Христа.

Ево, догоди се да Алма поче проглашавати народу реч Божју, најпре у земљи Зарахемли, а затим широм целе земље.

2 А ово су речи које изговори народу цркве која беше успостављена у граду Зарахемли, према његовом сопственом запису, које гласе:

3 Ја, Алма, бејах посвећен од оца свог Алме да будем високи свештеник над црквом Божјом, јер он имаше моћ и власт од Бога да то учини, гле, кажем вам да он поче успостављати цркву у земљи која беше у границама Нефијевим, да, земљи која беше названа земљом Мормоновом; да, и крштаваше браћу своју у водама Мормоновим.

4 И гле, кажем вам, беху они избављени, милошћу и моћу Божјом, из руку народа цара Ноје.

5 И гле, после тога беху одведени у сужањство рукама ламанским у дивљину. Да, кажем вам, беху у ропству и опет их Господ избави из сужањства моћу речи своје, а ми бејасмо доведени у ову земљу и почесмо и овде да успостављамо цркву Божју широм ове земље.

6 И ево, гле, кажем вам, браћо моја, ви који припадате цркви овој, сачувасте ли довољно у сећању ропство очева својих? Да, сачувасте ли довољно у сећању Његову милост и трпељивост према њима? А уз то, сачувасте ли довољно у сећању да Он избави душе њихове од пакла?

7 Гле, промени Он срца њихова, да, пробуди их из дубоког сна, и они се пробудише у погледу на Бога. Гле, беху усред таме, ипак, душе њихове беху обасјане светлошћу вечне речи, да, беху опасани оковима смрти и ланцима пакла и очекиваше их вечно уништење.

8 А сад, питам вас, браћо моја, беху ли уништени? Гле, кажем вам, не, не беху.

9 И опет питам, беху ли окови смрти сломљени, и ланци пакла који их опасиваху беху ли одрешени? Кажем вам, да, беху одрешени и душе се њихове проширише, и они певаху љубав откупљујућу. И кажем вам да су спашени.

10 А ево, питам вас, под којим условима су спашени? На основу чега се спасењу надаху? Шта је узрок ослобођења њиховог од окова смрти, да, а и ланаца пакла?

11 Гле, могу вам рећи – не поверова ли отац мој Алма речима које беху изговорене устима Абинадијевим? И не беше ли он свети пророк? Не говораше ли речи Божје и отац мој Алма им поверова?

12 А по вери његовој снажна

промена обузе срце његово. Гле, кажем вам да је све то истинито.

13 И гле, он проповедаше реч очевима вашим и снажна промена обузе и њихова срца и они се понизише и ослонише уздање своје на правог и живог Бога. И гле, беху верни до краја. Стога беху спашени.

14 А ево, гле, питам вас, браћо моја из цркве, родисте ли се духовно од Бога? Примисте ли обличје Његово на лица своја? Доживесте ли ту снажну промену у срцима својим?

15 Испољисте ли веру у откупљење Онога који вас створи? Надате ли се оком вере и видите ли ово смртно тело васкрснуто у бесмртности, и ову распаљивост васкрснуто у нераспаљивост, да стане пред Бога да му буде суђено по делима која беху учињена у смртном телу?

16 Кажем вам, можете ли замислити да чујете глас Господњи који вам говори у тај дан: Дођите к мени, ви благословени, јер гле, дела ваша беху дела праведности на лицу земаљском?

17 Или, замишљате ли да ћете моћи лагати Господу у тај дан и рећи – Господе, дела наша беху дела праведна на лицу земаљском – и да ће вас Он спасти?

18 Или, ако не, можете ли замислити себе доведене пред суд Божји са душама својим испуњеним кривцом и грижом савести, има-

јући сећање на сву кривицу своју, да, савршено сећање на сву opakост своју, да, сећање да се не обазирате на заповести Божје?

19 Кажем вам, можете ли гледати Бога у тај дан неукалјаног срца и чистих руку? Кажем вам, можете ли погледати горе имајући обличје Божје урезано на лицима својим?

20 Кажем вам, можете ли мислити да ћете бити спашени кад допустисте себи да постанете поданици ђаволови?

21 Кажем вам, у тај дан сазнаћете да не можете бити спашени, јер ниједан се човек не може спасти уколико му одећа није избељена, да, одећа његова мора бити очишћена док не буде ослобођена сваке љаге, крвљу Онога о коме говораху очеви наши, који ће доћи да откупи свој народ од греха њихових.

22 А сад, питам вас, браћо моја, како ће се осећати свако од вас ако станете пред суд Божји имајући одећу укаљану крвљу и свакојаком прљавштином? Гле, како ће то сведочити против вас?

23 Гле, неће ли то сведочити да сте убице, да, и да сте уз то криви за свакојаку opakост?

24 Гле, браћо моја, мислите ли да неко такав може имати место да борави у царству Божјем, са Аврамом, са Исаком и са Јаковом, а и са свим светим пророцима чија је одећа избељена и неукалјана, чиста и бела?

25 Кажем вам, не, осим ако Створитеља нашег учините лажљивцем од почетка. Или мислите да је Он лажљивац од почетка; не можете мислити да такав може имати место у небеском царству, него ће они бити одбачени јер су синови царства ђаволовог.

26 А сад гле, кажем вам, браћо моја, ако доживесте промену срца и ако осетисте да певате песму о откупљујућој љубави, упитао бих вас, можете ли сада то осетити?

27 Ходасте ли држећи себе без кривице пред Богом? Да ли бисте могли рећи себи кад бисте били позвани да сада умрете, да сте били довољно понизни? Да ваша одећа беше очишћена и избељена крвљу Христа, који ће доћи да откупи свој народ од греха њихових?

28 Гле, јесте ли лишени охолости? Кажем вам, ако нисте, нисте спремни да Бога сретнете. Гле, морате се брзо припремити; јер царство небеско је близу, а нико такав нема вечни живот.

29 Гле, кажем, има ли међу вама неко ко није лишен зависти? Гле кажем вам да такав није спреман и ја бих да се такав припреми брзо, јер час је близу, надохват, и он не зна када ће време доћи, јер такав се не сматра недужним.

30 И опет, кажем вам, има ли међу вама ко да исмева брата свога, или га прогонима засипа?

31 Јао таквоме, јер није спре-

ман, а време је близу када се мора покајати или не може бити спасен!

32 Да, јао дакле свима вама који безакоње чините. Покајте се, покајте се, јер Господ Бог то рече!

33 Гле, шаље Он позив свим људима, јер руке милости су испружене према њима и каже: Покајте се, и примићу вас.

34 Да, Он каже: Дођите к мени и јешћете плод са дрвета живота, да, јешћете и пити хлеб и воде живота, слободно;

35 Да, дођите к мени и рађајте дела праведности и нећете бити посечени и у огањ бачени –

36 Јер гле, време је близу да ко год не рађа добар род, или ко год не чини дела праведности, тај има разлог да јадикује и тугује.

37 О, ви, починитељи безакоња, ви који сте надути ништавним стварима овог света, ви који тврдите да познасте путеве праведности, а ипак застранисте као овце које немају пастира, упркос томе што вас пастир дозиваше и још увек вас дозива, али ви нећете да послушате глас Његов.

38 Гле, кажем вам, добри пастир вас дозива, да, у своје вас име дозива, које је име Христово и не послушате ли глас доброг пастира именом којим се називате, гле нисте овце доброг пастира.

39 А ево, ако нисте овце

доброг пастира, из ког сте стада? Гле, кажем вам да је ђаво пастир ваш и ви сте из стада његовог, а ево, ко то може порећи? Гле, кажем вам, ко год то пориче лажљивац је и дете ђаволово.

40 Јер кажем вам, шта год је добро од Бога долази, а шта год је зло од ђавола долази.

41 Стога, рађа ли човек добрим делима, слуша глас доброг пастира и следи га, али ко год рађа злим делима, постаје дете ђаволово, јер слуша глас његов и следи га.

42 И ко год то чини, мора од њега примити плату своју. Стога, за плату своју прима смрт у погледу на оно што се односи на праведност, јер мртав је у погледу на сва добра дела.

43 А сад, браћо моја, ја бих да ме слушате, јер вам говорих свом снагом душе своје, јер гле, говорих вам јасно да не можете погрешити, то јест, говорих у складу са заповестима Божјим.

44 Јер позван сам да тако говорим, у складу са светим редом Божјим који је у Христу Исусу. Да, заповеђено ми је да устанем и сведочим овом народу о стварима које изговорише очеви наши, које се тичу онога што ће доћи.

45 А то није све. Мислите ли да ја сам то не знам? Гле, сведочим вам да знам да су те ствари, о којима вам говорих, истините. А како мислите да ја знам за њихову извесност?

46 Гле, кажем вам да ме Све-

ти Дух Божји с њима упозна. Гле, постих и мољах се много дана, да и сам то могу знати. И сад и сам знам да је то истинито, јер ми Господ Бог то објави Светим Духом својим. А то је дух откривења који је у мени.

47 А сем тога, кажем вам да ми тако беше откривено, да су речи које изговорише очеви наши истините, и то у складу са духом пророштва који је у мени, који је такође према објави Духа Божјег.

48 Кажем вам да и сам знам да што год вам будем рекао у погледу онога што ће доћи, јесте истинито. И кажем вам да знам да ће Исус Христ доћи, да, Син, Јединорођени од Оца, пун благодати, и милости, и истине. И гле, то је онај који долази да однесе грехе света, да, грехе сваког човека који постојано верује у име Његово.

49 И ево, кажем вам да је то ред према ком сам позван. Да, да проповедам љубљеној браћи својој, да, и сваком који пребива у овој земљи. Да, да проповедам свима, и младима и старима, и робовима и слободнима. Да, кажем вам, старима, а и средовечнима, и покољењу које расте. Да, да им вапим да се морају покајати и поново родити.

50 Да, тако Дух каже: Покајте се, сви ви крајеви земаљски, јер царство небеско је сасвим близу, да, Син Божји долази у слави својој и снази својој, величанству, моћи и

власти. Да, љубљена браћо моја, кажем вам, да Дух каже: Гле, слава цара целе земље, а и цар небески врло скоро ће засјати међу свом децом човечјом.

51 А уз то Дух ми говори, да, виче ми гласом јаким, говори: Иди и кажи овом народу – Покајте се, јер уколико се не покајете, нипошто не можете баштинити царство небеско.

52 И опет, кажем вам, Дух говори: Гле, секира је положена на корен стабла, стога свако стабло које не доноси род добар биће посечено и у огањ бачено, да, огањ који не може сагорети, и то неугасив огањ. Погледајте и сетите се да Светац то рече.

53 А ево, љубљена браћо моја, кажем вам, можете ли се успротивити овим речима; да, можете ли то одбацити и Свеца погазити ногом својом; да, можете ли бити надути у охолости срца својих; да, хоћете ли и поред тога истрајати у ношењу скупоцене одеће и ослањати срца своја на ништавне ствари овог света, на богатство своје?

54 Да, хоћете ли истрајати у мишљењу да сте бољи од других; да, хоћете ли истрајати у прогону браће своје који сами себе понизним чине и ходају према светом реду Божјем којим беху доведени у ову цркву и беху посвећени Светим Духом, и рађају делима која доликују покајању –

55 Да, и хоћете ли истрајати

у окретању леђа својих сиромашнима и убогим, и у задржавању иметка свога од њих?

56 И коначно, сви ви који истрајате у опакости својој, кажем вам да су то они који ће бити посечени и у огањ бачени уколико се журно не покају.

57 А ево, кажем вам, свима вама који сте жељни да следите глас доброг пастира, изађите од опаких и будите издвојени, и не дотичите се нечистоће њихове. И гле, имена њихова биће избрисана; да, имена опаких неће бити убројана међу имена праведних, да се испуни реч Божја, која каже: Имена опаких неће бити помешана са именима мога народа.

58 Јер имена праведних биће уписана у књигу живота, и њима ћу подарити баштину себи с десна. А ево, браћо моја, шта имате да кажете против тога? Кажем вам, кажете ли нешто против тога, није важно, јер се реч Божја мора испунити.

59 Јер који пастир међу вама, који има много оваца, не бдије над њима да вукови не дођу и не прождеру стадо његово? А гле, уђе ли вук у стадо његово, не тера ли га он напоље? Да, и најзад, ако може, уништиће га.

60 А ево, кажем вам да вас добри пастир дозива и послушате ли глас његов увешће вас у стадо своје, и ви сте овце његове и он вам заповеда да не пуштате да вук

прождрљив уђе међу вас, да не бисте били уништени.

61 И ево, ја, Алма, заповедам вам језиком Онога који мени заповеди, да настојите да чините речи које вам рекох.

62 Вама, који припадате цркви говорим путем наредбе, а онима који не припадају цркви говорим путем позива, говорећи: Дођите и крстите се на покајање, да и ви можете јести плод са дрвета живота.

ГЛАВА 6.

Црква у Зарахемли се чисти од греха и доводи у ред – Алма одлази у Гидеон да проповеда. Око 83. год. пре Христа.

И тад се догоди да пошто Алма беше завршио казивање народу цркве која беше успостављена у граду Зарахемли, зареди свештенике и старешине полагањем руку својих по реду Божјем, да председавају и бдију над црквом.

2 И догоди се да који год цркви не припадаху, који се покајаше за грехе своје, беху крштени на покајање и беху у цркву примљени.

3 И догоди се, такође, да они који цркви припадаху, који се не покајаше због opakости своје и не понизише пред Богом – мислим на оне који беху узнесени у охолости срца својих – беху одбачени, а имена њихова беху избрисана, да имена њихова не буду

убројана међу она од праведних.

4 И тако они почеше успостављати ред у цркви у граду Зарахемли.

5 Ја бих сад да разумете да реч Божја беше приступачна свима, да нико не беше лишен повластице заједничког окупљања да слуша реч Божју.

6 Ипак, деци Божјој беше заповеђено да се често окупљају заједно и удружују у посту и снажној молитви за добробит душа оних који не познаваху Бога.

7 И тад се догоди да када Алма донесе ове прописе оде од њих, да, из цркве која беше у граду Зарахемли, и пређе на исток реке Сидона, у долину Гидеон, где беше саграђен град који беше назван град Гидеон, који беше у долини званој Гидеон, названој по човеку који беше мачем погубљен руком Нехоровом.

8 И Алма крену и поче проглашавати реч Божју цркви која беше успостављена у долини Гидеон, према открићењу истините речи коју изговорише очеви њихови, и у складу са духом пророштва који беше у њему, у складу са сведочанством о Исусу Христу, Сину Божјем, који ће доћи да откупи свој народ од греха, и светим редом по ком је позван. И тако је записано. Амен.

Речи Алмине које он разгла-

си народу у Гидеону, према његовом сопственом запису.

Обухвата главу 7.

ГЛАВА 7.

Христа ће родити Марија – Он ће одрешити окове смрти и поднети грехе свога народа – Они који се покају, буду крштени и држе заповести имаће вечни живот – Прљавишина не може баистинити царство Божје – Захтевају се понизност, вера, нада и милосрђе. Око 83. год. пре Христа.

Гле, љубљена браћо моја, пошто ми беше допуштено да вам дођем, стога покушавам да вам се обратим речима својим, да, сопственим устима својим, пошто је ово први пут да вам говорим речи уста својих, јер бејаш потпуно ограничен на судијску столицу, јер имадох много посла те вам не могах доћи.

2 И сада, овај пут, не бих могао доћи да судијска столица не беше дата другоме да влада уместо мене. И Господ великом милошћу допусти да дођем к вама.

3 И гле, дођох имајући велике наде и силну жељу да вас нађем како сте се понизили пред Богом и како сте наставили у понизној молитви за благодат Његову, да вас нађем без кривице пред Њим, да видим да нисте у страшној недоумици у каквој беху браћа наша у Зарахемли.

4 Али, благословено да је име Божје, који ми дарова да сазнам, да, дарова ми силно велику радост познања да су они опет утемељени на путу праведности Његове.

5 И верујем, у складу са Духом Божјим који је у мени, да ћу радост имати и због вас. Ипак, не желим да радост моја због вас дође преко многих невоља и жалости које имадох са браћом у Зарахемли, јер гле, радост моја због њих долази после пробијања кроз много невоља и жалости.

6 Али гле, надам се да ви нисте у стању тако велике невере као што беху браћа ваша. Надам се да нисте узнесени у охолости срца својих. Да, надам се да не ослонисте срца своја на богатство и ништавне ствари овог света. Да, надам се да се не клањате идолима, већ да се клањате правом и живом Богу и да са вечном вером очекујете опрост греха својих, који ће доћи.

7 Јер гле, кажем вам, много је тога што ће доћи, а гле, има нешто што је од веће важности него све друго – јер гле, време није далеко када ће Откупитељ заживети и доћи међу свој народ.

8 Гле, не кажем да ће Он доћи међу нас у време пребивања свог у смртној колиби својој, јер гле, Дух ми не рече да ће тако бити. Ево, што се тиче тога, не знам, али знам толико да Господ

Бог има моћ да чини све што је у складу са речју Његовом.

9 Али гле, Дух ми оволико рече, говорећи: Завапи овом народу, говорећи – Покајте се, и припремите пут Господу, и ходајте стазама Његовим које су равне. Јер гле, царство небеско је близу, и Син Божји долази на лице земаљско.

10 А гле, родиће га Марија, при Јерусалиму који је земља предака наших, и она ће бити девица, драгоцени и изабрани суд, која ће бити осењена и затруднеће моћу Светог Духа, и родиће сина, да, и то Сина Божјег.

11 И Он ће изаћи трпећи боли и невоље и искушења сваке врсте и то да би се испунила реч која каже да ће преузети на себе боли и болести свога народа.

12 И Он ће узети смрт на себе да може одрешити окве смрти који везују Његов народ и преузеће на себе слабости њихове, да се утроба Његова милошћу испуни, по телу, да би по телу знао како да помогне своме народу у складу са слабостима њиховим.

13 Ево, Дух све зна. Ипак, Син Божји трпи по телу да би могао преузети на себе грехе свога народа, да би избрисао преступе њихове по моћи избављења Његовог. И ево, гле, то је сведочанство које је у мени.

14 Ево, кажем вам да се морате покајати и поново

родити, јер Дух каже да ако се поново не родите не можете баштинити царство небеско. Дођите, стога, и крстите се на покајање, да можете бити опрани од греха својих, да можете имати веру у Јагањца Божјег који односи грехе света, који је моћан да спасе и очисти од сваке неправедности.

15 Да, кажем вам, дођите и не плашите се и одбаците сваки грех који вас лако опседа, који вас везује до уништења. Да, дођите и изађите и покажите Богу своме да сте вољни да се покајете за грехе своје и уђете у завет са Њим да ћете држати заповести Његове, и посведочите Му то данас силажењем у воде крштења.

16 А ко год то учини и држи заповести Божје од сада па надаље, тај ће упамтити да му кажем, да, упамтиће да му рекох да ће имати вечни живот, према сведочанству Светог Духа који у мени сведочи.

17 А сад љубљена браћо моја, верујете ли у то? Гле, кажем вам, да, знам да верујете у то, а путем објаве Духа који је у мени знам да у то верујете. И ево, због ваше снажне вере у погледу тога, да, у погледу тога о чему говорих, радост моја је велика.

18 Јер као што вам рекох у почетку да имадох велику жељу да не будете у стању недоумице попут браће ваше, открих тако да се жеље моје остварише.

19 Јер опајам да сте на стазама праведности. Опајам да сте на стазама које воде према царству Божјем. Да, опајам да поравнавате стазе Његове.

20 Опајам да вам је сведочанством речи Његове обзнањено да Он не може ходати стазама кривудавам, нити одступа од оног што рече, нити код Њега има и наговештај скретања с десна у лево, или од онога што је исправно према ономе што је погрешно. Стога, смер Његов је један вечити круг.

21 И Он не пребива у храмовима који нису свети, нити прљавштина или било шта нечисто може бити примљено у царство Божје. Стога, кажем вам, доћи ће време, да, а биће то у последњи дан, да ће онај који је прљав остати у прљавштини својој.

22 И ево, љубљена браћо моја, рекох вам то да бисте пробудили у себи осећај дужности своје према Богу, да без кривице можете ходати пред Њим, да можете ходати према светом реду Божјем, по ком сте примљени.

23 И ево, ја бих да будете понизни и покорни и племенити, да се лако умилостивите, пуни стрпљења и трпељивости, умерени у свему, увек марљиво држећи заповести Божје, тражећи оно што вам је потребно, и духовно и временско, увек захваљујући Богу за све што примите.

24 И гледајте да увек имате вере, наде и милосрђа, и тада

ћете увек обиловати у добрим делима.

25 И нека вас Господ благослови и одећу вашу сачува неукаљаном, да можете на крају сести са Аврамом, Исаком и Јаковом, и свим светим пророцима који беху откако свет поста, имајући одећу своју неукаљану као што је одећа њихова неукаљана, у царство небеско, да више не изађете.

26 И ево, љубљена браћо моја, изговорих вам ове речи у складу са Духом који у мени сведочи, а душа се моја веома радује због велике марљивости и пажње коју поклонисте речи мојој.

27 А сада, нека мир Божји почива на вама и домовима и земљама вашим, и на стадима и крдима вашим и свему што имате, женама вашим и деци вашој, у складу са вером вашом и добрим делима, од сада па надаље и заувек. И тако ја говорих. Амен.

ГЛАВА 8.

Алма проповеда и крштава у Мелеку – Народ у Алмоници га одбија и он одлази – Анђео му проповеда да се врати и да народу довикује покајање – Амулек га прима и њих двојица проповедају у Алмоници. Око 82. год. пре Христа.

И ево, догоди се да се Алма врати из земље Гидеон, пошто поучаваше народ у Гидеону многим стварима које

не могу бити записане, успоставивши ред у цркви, као што пре беше учинио у земљи Зарахемли, да, врати се он у дом свој у Зарахемлу да се одмори од дела која беше извршио.

2 И тако се заврши девета година владавине судија над народом Нефијевим.

3 И догоди се да почетком десете године владавине судија над народом Нефијевим, Алма отпутова одатле и упути се према земљи Мелек, западно од реке Сидона, на запад дуж границе са дивљином.

4 И он поче поучавати народ у земљи Мелек у складу са светим редом Божјим по ком беше позван, и поче поучавати народ широм земље Мелек.

5 И догоди се да му долажаше народ из свих крајева земље која беше у пределу поред дивљине. И крштавању се широм целе земље.

6 Тако, кад он беше довршио своје дело у Мелеку, отпутова одатле и упути се на тродневно путовање на север земље Мелек и дође у земљу која се зваше Амониџа.

7 Ево, беше обичај у народу Нефијевом да назове земље своје и градове своје и села своја, да, чак и све засеке своје, по имену оног који би их први запосео, а тако беше и са земљом Амониџином.

8 И догоди се да када Алма дође у град Амониџу поче им проповедати реч Божју.

9 Ево, Сотона беше веома обуео срца народа у граду Амониџи, стога не послушаше речи Алмине.

10 Ипак, Алма се веома труђаше у Духу, борећи се са Богом у снажној молитви да излије Духа свога на народ који беше у граду, да му уз то допусти да их може крстити на покајање.

11 Ипак, они отврднуше срца своја, говорећи му: Гле, знамо да си ти Алма и знамо да си високи свештеник над црквом коју си успоставио у многим крајевима земље, према предању своме, а ми нисмо из цркве твоје и не верујемо у таква безумна предања.

12 И ево, знамо да пошто нисмо из твоје цркве, знамо да никакве моћи немаш над нама и да си уступио судијску столицу Нефиџи. Стога, ниси врховни судија над нама.

13 Ево, кад народ то рече и успротиви се речима његовим и изружи га и испљува га и нареди да буде истеран из града њиховог, отпутова он одатле и упути се према граду који се зваше Арон.

14 И догоди се да док путоваше тамо, будући притиснут жалошћу, пробијајући се кроз многа страдања и јад душе због opakости народа који беше у граду Амониџи, догоди се тако док Алма беше притиснут жалошћу, гле, указа му се анђео Господњи, говорећи:

15 Благословен си Алма.

Уздигни, стога, главу своју и радуј се јер имаш велик разлог да се радујеш, јер беше веран у држању заповести Божјих од времена кад прими прву поруку од Њега. Гле, ја сам онај који ти је предаде.

16 И гле, послат сам да ти заповедим да се вратиш у град Амонику и да поново проповедаш народу тога града. Да, проповедај им. Да, кажи им, уколико се не покају Господ Бог ће их уништити.

17 Јер гле, они сада помишљају како би могли да униште слободу твога народа, (јер тако говори Господ) што је насупрот одредбама и судовима и заповестима које Он даде своје народу.

18 Ево, догоди се да када Алма прими поруку своју од анђела Господњег, журно се врати у земљу Амонику. И уђе у град другим путем, да, путем који је на југу града Амонице.

19 И док улажаше у град, беше огладнео и рече једном човеку: Хоћеш ли понизном служи Божјем дати нешто да једе?

20 А човек му рече: Ја сам Нефијац и знам да си ти свети пророк Божји, јер ти си човек за ког ми анђео у виђењу рече: Прими га. Стога, дођи у дом мој и ја ћу ти дати од хране своје. И ја знам да ћеш ти бити благослов мени и дому моме.

21 И догоди се да га човек прими у дом свој, а тај човек

се зваше Амулек. И он донесе хлеб и месо и стави пред Алму.

22 И догоди се да поједе Алма храну и насити се и благослови Амулека и дом његов, и Богу хвале исказа.

23 И кад се наједе и насити рече Амулеку: Ја сам Алма и високи сам свештеник цркве Божје широм земље.

24 И ево, бејаш позван да проповедам реч Божју међу свим овим народом, у складу са духом откривења и пророштва. И бејаш у овој земљи и они ме не примише, него ме отераше и ја бејаш спреман да заувек окренем леђа овој земљи.

25 Али гле, заповеђено ми је да се поново вратим и проричем овом народу, да, и да сведочим против њих о безакоњима њиховим.

26 И ево, Амулече, јер ме нахрани и прими, благословен си. Бејаш, наиме, огладнео, јер постих много дана.

27 И борављаше Алма много дана код Амулека пре него што започе да проповеда народу.

28 И догоди се да народ поста још окорелији у безакоњима својим.

29 И реч дође Алми, говорећи: Иди! И кажи такође служи моме Амулеку, идите и проричите овом народу, говорећи – Покајте се, јер Господ овако рече: Уколико се не покајете походићу овај народ у срџби својој, да, и нећу одвратити своју жестоку срџбу.

30 И крену Алма, а тако и Амулек, међу народ да му објаве реч Божју, и беху испуњени Светим Духом.

31 И беше им дата моћ, толика да не могаху бити затварани у тамнице, нити беше могуће да их иједан човек убије. Ипак, они не примењиваху моћ своју све док не беху везани оковима и бачени у тамницу. Ево, беше то учињено да би Господ на њима могао да покаже моћ своју.

32 И догоди се да они пођоше и почеше проповедати и прорицати народу, по духу и моћи које им Господ даде.

Речи Алмине, а и речи Амулекове које беху објављене народу који беше у земљи Амониhi. А беху они и у тамницу бачени и избављени чудесном моћу Божјом која беше у њима, према запису Алмином.

*Обухвата главе од 9.
закључно са 14.*

ГЛАВА 9.

Алма заповеда народу Амониhe да се покаје – Господ ће бити милостив према Ламанцима у последње дане – Ако Нефијци оставе светло, биће уништени од стране Ламанца – Син Божји ће ускоро доћи – Он ће откупити оне који се покају, крсте и имају веру у Његово име. Око 82. год. пре Христа.

И ОПЕТ, ја Алма, пошто ми Бог

заповеди да поведем Амулека и поново пођем да проповедам овом народу, или народу који беше у Амониhi, догоди се да кад им почех проповедати, почеше се они препирати са мном, говорећи:

2 Ко си ти? Мислиш ли да ћемо поверовати сведочанству једног човека, иако нам он проповеда да ће земља проћи?

3 Ево, не разумеше они речи које изговорише, јер не знадоше да ће земља проћи.

4 И још рекоше: Нећемо поверовати твојим речима иако пророкујеш да ће овај велик град бити уништен у један дан.

5 Ево, они не знадоше да Бог може учинити тако чудесна дела, јер беху народ тврдог срца и укоченог врата.

6 И они рекоше: Ко је Бог кад међу овај народ не шаље већу власт него једног човека да им објави истину о тако великим и чудесним стварима?

7 И иступише како би руке своје ставили на мене, али гле, не учинише то. И ја са одважношћу стајох да им објавим, да, одважно им сведочах, говорећи:

8 Гле, о ви опако и покварено покољење, како заборависте предање очева својих. Да, како брзо заборависте заповести Божје.

9 Зар се не сећате како отац наш, Лехи, беше изведен из Јерусалима руком Божјом? Зар се не сећате како све њих кроз дивљину вођаше?

10 И зар тако брзо заборавите колико пута избави очеве наше из руку непријатеља њихових и сачува их да не буду уништени, и то рукама браће своје?

11 Да, да не беше неупоредиве моћи и милости Његове и трпељивости Његове према нама били бисмо неизбежно истребљени са лица земаљског много пре овог времена, а можда бисмо били доведени у стање бескрајне беде и јада.

12 Гле, ево, кажем вам да вам Он заповеда да се покајете, а уколико се не покајете ништо не можете баштинити царство Божје. Али гле, није то све – Он вам је заповедио да се покајете или ћете бити потпуно уништени са лица земаљског. Да, походиће вас Он у срџби својој и неће одвратити своју жестоку срџбу.

13 Гле, зар се не сећате речи које Он рече Лехију, говорећи: Уколико будете држали заповести моје, напредоваћете у земљи? И опет, речено је: Уколико не будете држали заповести моје, бићете искључени из присуства Господњег.

14 Ево, ја бих да се сетите да будући да Ламанци не држаху заповести Божје, беху искључени из присуства Господњег. Видимо, ето, да се реч Господња обистини у томе и да Ламанци беху искључени из присуства Његовог, од почетка преступа својих у земљи.

15 Ипак, кажем вам да ће у дан суда бити подношљиви-

је за њих него за вас ако останете у гресима својим, да, чак и у овом животу подношљивије за њих него ли за вас, уколико се не покајете.

16 Јер много је обећања која се протежу на Ламанце, јер предања очева њихових учинише да остану у стању незнања свога. Стога ће им Господ бити милостив и продужиће постојање њихово у земљи.

17 А у неком временском периоду биће наведени да поверују у реч Његову и да сазнају за неисправност предања очева њихових. И многи од њих биће спашени, јер ће Господ бити милостив према свима који призову име Његово.

18 Али гле, кажем вам да истрајете ли у opakости својој, дани ваши у земљи неће се продужити, јер ће Ламанци бити послати на вас. И ако се не покајете доћи ће у време које не знате, и бићете похођени потпуним уништењем, а биће то у складу са жестоком срџбом Господњом.

19 Јер Он неће допустити да живите у безакоњима својим, да уништавате Његов народ. Кажем вам, не. Радије ће допустити да Ламанци униште сав Његов народ који се зове народ Нефијев, буде ли могуће да падну у грехе и преступе пошто добише толико светла и толико познања од Господа Бога свога;

20 Да, пошто беху тако високо повлашћен народ Господ-

њи. Да, пошто беху повлашћени више него свако друго племе, колена, језик и народ, пошто им све беше обзнањено у складу са жељама њиховим и вером њиховом и молитвама о ономе што беше и што јесте и што ће доћи;

21 Пошто беху похођени Духом Божјим, и пошто са анђелима разговараху, и пошто им глас Господњи говораше, пошто имаху дух пророштва, и дух откривења, а и многе дарове, дар говорења језицима, и дар проповедања, и дар Светог Духа, и дар превођења;

22 Да, и пошто их Бог избави из земље јерусалимске руком Господњом, пошто беху спашени од глади и од болести и разноликих и сваковрских обољења, и пошто посташе снажни у бици да не могаху бити уништени, пошто сваки пут беху изведени из сужањства, и пошто беху одржани и сачувани до сада и напредоваху док се не обогатише у свакојаким стварима –

23 И ево, гле, кажем вам да ако овај народ, који прими толико благослова из руке Господње, преступи насупрот светлу и познању које имају, кажем вам, буде ли тако да падну у преступ, много подношљивије биће Ламанцима него њима.

24 Јер гле, обећања Господња се протежу на Ламанце, али не на вас ако преступите. Јер није ли Господ јасно обећао и чврсто прогласио, да ако се

побуните против Њега, бићете потпуно уништени са лица земаљског?

25 И ево, из тог разлога, да не бисте били уништени, посла Господ анђела свога да походи многе из Његовог народа, проглашавајући им да морају изаћи и снажно викати овом народу, говорећи: Покајте се, јер царство небеско је близу;

26 И не много дана од сада Син Божји ће доћи у слави својој, и слава Његова биће слава Јединорођеног од Оца, пуног благодати, праведности и истине, пуног стрпљења, милости и трпељивости, брзог да чује вапаје свога народа и да услиши молитве њихове.

27 И гле, Он долази да откупи оне који ће се крстити на покајање, кроз веру у име Његово.

28 Стога, припремите пут Господу, јер време је близу да сви људи жању награду за дела своја, по томе каква беху – беху ли она праведна, жњеће спасење душама својим, по моћи и избављењу Исуса Христа, а беху ли зла, жњеће проклетство душама својим, по моћи и ропству ђаволовом.

29 Ево, гле, то је глас анђела који виче народу.

30 А ево, љубљена браћо моја, јер јесте браћа моја, и требало би да сте љубљени, и требало би да рађате делима која доликују покајању, будући да су срца ваша веома

отврднула против речи Божје, и будући да сте изгубљен и пао народ.

31 И ево, догоди се да када ја, Алма, изрекох те речи, гле народ беше гневан на мене јер им рекох да су народ тврдог срца и укоченог врата.

32 И такође, јер им рекох да су изгубљен и пао народ, беху гневни на мене и настојаху да ставе руке своје на мене да ме могу у тамницу бацити.

33 Али, догоди се да им Господ не допусти да ме тада ухвате и у тамницу баце.

34 И догоди се да и Амулек пође и иступи и поче им проповедати. А ево, речи Амилекове нису све записане. Ипак, део речи његових записан је у овој књизи.

ГЛАВА 10.

Лехи води порекло од Манасије – Амулек говори о наредби анђела да се побрине за Алму – Молитве праведних чине да народ буде поштеђен – Неправедни адвокати и судије полагају темељ за уништење народа. Око 82. год. пре Христа.

Ево, ово су речи које Амулек проповедаше народу који беше у земљи Амоники, говорећи:

2 Ја сам Амулек, син сам Гидонин, који беше син Исмаилов, који беше потомак Аминадијев, а беше то исти Аминади који протумачи запис на храмском зиду, који беше написан прстом Божјим.

3 А Аминади беше потомак Нефијев, који беше син Лехијев, који изађе из земље јерусалимске, који беше потомак Манасијин, који беше син Јосифов који рукама браће своје беше продат у Египат.

4 И гле, уз то сам човек не малог угледа међу свима онима који ме познају. Да, и гле, имам много родбине и пријатеља, и уз то стекох велико богатство марљивом руком својом.

5 Ипак, упркос свему томе, никада не знадох много о путевима Господњим и Његовим тајнама и чудесној моћи. Рекох да никада не знадох много о томе, али гле, грешим, јер видех многе од тајни Његових и чудесну моћ Његову, да и то у очувању живота овог народа.

6 Ипак, отврднух срце своје, јер много пута бејаш позван и не хтедох чути. Знадох дакле за то, а ипак не хтедох знати. Стога се у opakости срца свога и даље буних против Бога, и то до четвртог дана овог седмог месеца који је у десетој години владавине судија.

7 Док путовах у посету врло блиској родбини, гле анђеоски Господњи ми се појави и рече: Амилече, врати се дому своме, јер ћеш нахранити пророка Господњег, да, светог човека, који је изабран човек Божји, јер он пошћаше много дана због греха овог народа и огладне, а ти га прими у дом свој и нахрани га, а он ће благословити тебе и дом твој и

благослов Господњи ће почивати на теби и дому твоме.

8 И догоди се да послушах глас анђела и вратих се дому своме. И док иђах тамо опазих човека за ког ми анђеоро рече: Прими га у дом свој. И гле, беше то овај исти човек који вам говори о ономе што је Божје.

9 И анђеоро ми рече да је он свет човек. Стога знам да он јесте свет човек јер ми то анђеоро Божји рече.

10 И опет, знам да је истинито оно о чему он сведочаше. Јер гле, кажем вам, како жив био Господ, тако посла Он анђела свога да ми то објави, а то учини док овај Алма борављаше у дому моме.

11 Јер гле, благослови он дом мој, благослови мене и жене моје и децу моју и оца мога и род мој. Да, чак сву родбину моју благослови, и благослов Господњи почиваше на нама по речима које изговори.

12 И ево, кад Амулек беше изговорио ове речи поче се народ чудити, будући да беше више од једног сведока који сведочаху о стварима за које беху оптужени, а и о стварима које ће доћи, у складу са духом пророштва који беше у њима.

13 Ипак, беше међу њима оних који размишљаху да их испитају како би их својим лукавим варкама могли ухватити у речима њиховим, како би могли наћи доказ против њих, да би их могли предати

судијама њиховим да им буде суђено по закону, и да могу бити погубљени или бачени у тамницу, према злочину који би извукли из њих, или који би сведочио против њих.

14 Ево, беху то они људи који настојаху да их униште, који беху адвокати, који беху од народа најмљени или постављени да послужују закон у време суђења, или на суђењима злочина тога народа пред судијама.

15 Ево, ти адвокати беху учени свим вештинама и лукавствима људским. И то беше како би им омогућило да буду умешни у позиву своме.

16 И догоди се да они почеше испитивати Амулека, да би га притом навели да противуречи речима својим, или да порекне речи које ће говорити.

17 Ево, они не знадоше да Амулек може да зна намере њихове. Али, догоди се да када га испитиваху, он прозре мисли њихове и рече им: О, ви опако и покварено покољење, ви адвокати и лицемери, јер полажете темеље ђаволове, јер постављате замке и клопке да ухватите свете Божје.

18 Планове смишљате да изопачите путеве праведних и да навучете гнев Божји на главе своје, чак до потпуног уништења овог народа.

19 Да, право рече Мосија, који беше наш последњи цар, пре него што предаде царство, јер немаше коме да

га повери, одређујући да овим народом треба да се управља њиховим сопственим гласовима – да, право рече да дође ли време да глас народа изабере безакоње, то јест, дође ли време да овај народ падне у преступ, биће они зрели за уништење.

20 И ево, кажем вам да Господ право суди о безакоњима вашим. Гласом анђела право виче овом народу: Покајте се, покајте, јер царство небеско је близу.

21 Да, право виче, гласом анђела својих: Сићи ћу међу свој народ са правичношћу и правдом у рукама својим.

22 Да, и кажем вам кад не би било молитви праведних који су сада у овој земљи, били бисте већ сада похођени потпуним уништењем. Ипак, не би то било потопом, као што беше народу у дане Нојеве, него би било глађу, и помором, и мачем.

23 Али, молитвама праведних поштеђени сте. Стога, ево, истерате ли праведне међу вама неће Господ тада обуздати руку своју, већ ће у жестокој срцби својој изаћи против вас. Бићете тада ударени глађу, и помором, и мачем. А време је ту близу, сем ако се покајете.

24 И ево, догоди се да народ беше још гневнији на Амудека, и викаше говорећи: Тај човек ружи законе наше који су праведни и наше мудре адвокате које изабрасмо.

25 Али, Амудек испружи

руку своју и још снажније повика говорећи им: О, ви опako и покварено покољење, зашто Сотона тако силно обузе срца ваша? Зашто му се толико препустисте да има моћ над вама да заслепи очи ваше, да не разумете речи које су изговорене, по истинитости њиховој?

26 Јер где, сведочах ли ја против закона вашег? Ви не разумете. Кажете да говорих против закона вашег, али не говорих, већ говорих у корист закона вашег, на осуду вашу.

27 И ево, где, кажем вам да темељ уништења овог народа почиње да се полаже неправедношћу адвоката ваших и судија ваших.

28 И ево, догоди се да кад Амудек изговори те речи народ повика на њега, говорећи: Знамо сада да је овај човек дете ђаволово, јер нас слага, јер говораше против закона нашег. А ево, каже да не говораше против њега.

29 И опет, он се побуни против адвоката наших и судија наших.

30 И догоди се да им адвокати у срца усадише да треба да се сећају ових ствари против њега.

31 А међу њима беше један чије име беше Зезром. Ево, беше он најистакнутији у оптуживању Амудека и Алме, будући највештији међу њима, имајући много посла међу народом.

32 Ево, циљ тих адвоката беше да стичу добит, а добит

стицаху у складу са запосле-
ношћу својом.

ГЛАВА 11.

Образлаже се нефијски новчани систем – Амудек се препире са Зезромом – Христ неће спасти људе у њиховим гресима – Спасени су само они који баштине небеско царство – Сви људи ће устати за бесмртност – После васкрсења нема смрти. Око 82. год. пре Христа.

Ево, по закону Мосијином беше да сваки човек који беше судија који суђаше по закону, или они који беху одређени да буду судије, примаху плате у складу са временом које утроше судећи онима који пред њих беху доведени да им се суди.

2 Ево, ако би један човек дуговао другоме и не би хтео да плати оно што дугује, био би оптужен код судије, а судија би извршавао власт и слао чиновнике да тог човека доведу пред њега и том човеку би судио по закону и доказима који би били изнети против њега. И тако би тај човек био приморан да плати оно што дугује, или би му све било одузето, или би био истеран из народа као лопов и пљачкаш.

3 А судија примаше плату своју у складу са временом својим – сенин злата на дан, или сенум сребра, што је једнако сенину злата, и то је по закону који беше донет.

4 Ево, ово су имена разних комада злата њиховог и сребра њиховог, према вредностима њиховим. А имена дадоше Нефијци, јер они не рачунаху према обичају Јевреја који беху при Јерусалиму, нити мерише по обичају јеврејском, већ рачунање и мере своје мењаху према расположењу и приликама у народу у сваком покољењу, све до владавине судија, и успостави их цар Мосија.

5 Дакле, рачунање је овако – сенин злата, сеон злата, шум злата и лимна злата.

6 Сенум сребра, амнор сребра, езром сребра и онти сребра.

7 Сенум сребра беше једнак сенину злата, а и један и други мери јечма, а и мери било које врсте жита.

8 А вредност једног сеона злата беше двострука вредност сенина.

9 А шум злата беше двострука вредност сеона.

10 А лимна злата беше вредност свих заједно.

11 А амнор сребра беше вредан као два сенума.

12 А езром сребра беше вредан као четири сенума.

13 А онти беше вредан као сви они заједно.

14 А ово је вредност мањих износа у рачунању њиховом –

15 Шиблон је половина сенума, дакле један шиблон за поле мере јечма.

16 А шиблум је пола шиблона.

17 А леа је пола шиблума.

18 Ево, то су мере њихове, према рачунању њиховом.

19 Ево, антион злата је једнак три шиблona.

20 Ево, беше то једино са циљем да стекну добит, јер примаху плате своје у складу са запосленошћу својом. Стога, подбуњиваху народ на сукобе и свакојаке немире и опасности како би више посла имали, да би могли добијати новац према тужбама које беху изношене пред њих. Стога они подбунеше народ против Алме и Амалека.

21 И тај Зезром поче испитивати Амалека, говорећи: Хоћеш ли ми одговорити на неколико питања која ћу ти поставити? Ево, Зезром беше човек који беше вичан сплеткама ђаволовим како би могао уништити оно што је добро. Стога рече Амалеку: Хоћеш ли одговорити на питања која ћу ти поставити?

22 А Амалеку му рече: Да, буде ли то према Духу Господњем који је у мени, јер нећу рећи ништа што је у супротности са Духом Господњим. А Зезром му рече: Гле, ево шест онтија сребра и све то даћу ти порекнеш ли постојање Врховног Бића.

23 Ево, Амалеку рече: О ти, дете паклено, зашто ме искушаваш!? Зар не знаш да праведни не попуштају таквим искушењима?

24 Мислиш ли да Бог не постоји? Кажем ти, не. Ти верујеш да Бог постоји, али више волиш тај добитак него Њега.

25 И ево, ти ме слага пред Богом. Рече ми: Гле ових шест онтија, који су велика вредност, даћу ти их – док ти у срцу беше како да ми их ускратиш, а твоја жеља беше само да порекнем правога и живог Бога, да би ти имао разлог да ме уништиш. И ево, гле, за то велико зло примићеш своју награду.

26 А Зезром му рече: Ти кажеш да постоји прави и живи Бог?

27 А Амалеку рече: Да, постоји прави и живи Бог.

28 Тад Зезром рече: Има ли више од једног Бога?

29 А он одговори: Не.

30 Тад му Зезром поново рече: Како ти то знаш?

31 А он рече: Анђео ми то обзнани.

32 А Зезром поново рече: Ко је тај који ће доћи? Да ли је он Син Божји?

33 А он му рече: Да.

34 А Зезром поново рече: Хоће ли Он спасти свој народ у гресима њиховим? А Амалеку му одговори и рече: Кажем ти неће, јер немогуће је да Он порекне реч своју.

35 Тад Зезром рече народу: Гледајте да упамтите ово, јер он рече да постоји само један Бог. Ипак, рече да ће Син Божји доћи, али Он неће спасти свој народ – као да он има власт да заповеда Богу.

36 Тад му Амалеку поново рече: Гле, ти слага, јер кажеш да говорим као да имам власт да Богу заповедам, јер рекох

да Он неће спасти свој народ у гресима њиховим.

37 И поново вам кажем да их Он не може спасти у гресима њиховим јер не могу порећи реч Његову, а Он рече да ништа нечисто не може баштинити царство небеско. Како, дакле, можете бити спашени уколико не баштините царство небеско? Стога не можете бити спашени у гресима својим.

38 Тад му Зезром поново рече: Да ли је Син Божји сам Вечни Отац?

39 А Амулек му рече: Да, Он је сам Вечни Отац неба и земље и свега што је на њима. Он је почетак и крај, први и последњи;

40 И доћи ће на свет да откупи свој народ и преузеће на себе преступе оних који верују у име Његово, а то су они који ће имати вечни живот, и спасење не долази ником другом.

41 Стога опаки остају као да никакво откупљење не беше извршено, осим ослобођење од окова смрти. Јер гле, долази дан када ће сви устати из мртвих и стати пред Бога и бити суђени према делима својим.

42 Ево, постоји смрт која се зове временска смрт, а смрт Христова ће раскинути везе те временске смрти како би сви устали из те временске смрти.

43 Дух и тело биће поново уједињени у свом савршеном облику. И уд и зглоб

биће обновљени у својој правој грађи, управо какви смо ми сада у овом тренутку. И бићемо доведени да станемо пред Бога, знајући баш као што сада знамо и имаћемо јасно сећање о свој кривици својој.

44 Ево, та обнова ће доћи свима, и старима и младима, и робовима и слободнима, и мушком и женском, и опакима и праведнима; и неће ни влас с главе њихове бити изгубљена, него ће све бити обновљено у својој савршеној грађи, као што је сада, то јест, у телу и биће доведени и изведени пред суд Христа Сина, и Бога Оца, и Светог Духа, који су један Вечни Бог, да им буде суђено по делима њиховим, било да су она добра, или да су зла.

45 Ево, гле, говорим вам у погледу на смрт смртног тела, и такође у погледу на васкрсење смртног тела. Кажем вам да ово смртно тело устаје у бесмртно тело, то јест, од смрти, и то прве смрти у живот, да више не може умрети. Духови њихови уједињују се са телима њиховим да се никад не раздвоје. Према томе, целина постаје духовна и бесмртна, тако да они више не могу видети распадљивост.

46 Ево, кад Амулек заврши ове речи, народ се поново поче чудити, а и Зезром поче дрхтати. И тако се завршише речи Амулекове, то јест, то је све што записах.

ГЛАВА 12.

Алма се препире са Зезромом – Тајне Божје могу бити поверене само вернима – Људима се суди по њиховим мислима, веровањима, речима и делима – Онаки ће бити кажњени духовном смрћу – Овај смртни живот је пробно стање – План откупљења остварује васкрсење и, кроз веру, опрост греха – Покајник полаже право на милост кроз Јединорођеног Сина. Око 82. год. пре Христа.

Ево, Алма, видевши да речи Амулекове беху утишале Зезрома, јер опази да га Амулек беше ухватио у лажи његовој и варању како би га уништио, и видевши да поче дрхтати због познања кривице своје, отвори уста своја и поче му говорити и поткрепљивати речи Амулекове и објашњавати и више од тога, то јест, објашњавати Света писма преко онога што Амулек беше учинио.

2 Ево, речи које Алма рече Зезрому чуше и људи унаоколо, јер мноштво беше велико, а он говораше овако:

3 Ево, Зезроме, видиш да си ухваћен у својој лажи и лукавству, јер не слага само људима, него слага Богу. Јер гле, Он зна све мисли твоје, и видиш да су нам мисли твоје обзнањене Духом Његовим;

4 И видиш да знамо да замисао твоја беше веома лукава замисао, у складу са лукавством ђаволовим, да би слагао

и завео овај народ да би их могао нахушкати против нас, да нас наруже и отерају –

5 Ево, беше то замисао противника твога, и он моћ своју примени кроз тебе. Ево, ја бих да упамтиш да ово што говорим теби говорим свима.

6 И гле, кажем вам свима да ово беше замка противникова коју он постави да хвата овај народ, да вас може подјармити, да вас може опасати ланцима својим, да вас може оковати за вечно уништење, према моћи поробљења свога.

7 Ево, кад Алма изговори ове речи, Зезром поче дрхтати још више, јер све више беше уверен у моћ Божју и, такође, беше уверен да Алма и Амулек имају познање о њему, јер беше уверен да знају мисли и намере срца његовог, јер им беше дата моћ да могу то знати у складу са духом пророштва.

8 И поче их Зезром марљиво испитивати, не би ли могао да сазна више о царству Божјем. И он рече Алми: Шта значи то што Амулек говораше о васкрсењу мртвих, да ће сви из мртвих устати, и праведни и неправедни, и бити одведени да стану пред Бога да им буде суђено по делима њиховим?

9 И тад му Алма поче образлагати те ствари, говорећи: Многима је дато да знају тајне Божје. Ипак, они су подвргнути строгој наредби да их не саопштавају, осим у скла-

ду са делом речи Његове који Он дарује деци човечјој, према пажњи и марљивости које Му они указују.

10 И стога, онај који отврдне срце своје, исти прима мањи део речи, а онај који не отврдне срце своје, њему се даје већи део речи, све док му се не дарује да сазна тајне Божје, док их не сазна у потпуности.

11 А онима који отврдну срца своја, њима се даје мањи део речи, све док не знају више ништа о тајнама Његовим, а тад их ђаво заробљава и по својој вољи води према уништењу. Ево, то је оно што се мисли под ланцима пакла.

12 И Амулек јасно говораше о смрти и устајању из ове смртности у стање бесмртности, и извођењу пред суд Божји да нам буде суђено по делима нашим.

13 Тада, буду ли срца наша отврднула, да, отврднемо ли срца своја против те речи, толико да се она не налази у нама, тада ће наше стање бити страшно, јер ћемо тада бити осуђени.

14 Јер речи наше ће нас осудити, да, сва дела наша ће нас осудити. Нећемо се наћи неукаљани. И мисли наше ће нас такође осудити и у том страшном стању нећемо се усудити да погледамо у Бога нашег, и били бисмо веома срећни кад бисмо могли заповедити стенама и планинама да падну на нас и сакрију нас од присуства Његовог.

15 Али то не може бити.

Морамо изаћи и стати пред Њега у слави Његовој и моћи Његовој и снази, величанству и власти Његовој, и признати на вечну срамоту своју да су сви судови Његови праведни, да је Он праведан у свим делима својим, и да је милостив према деци човечјој, и да има сву моћ да спасе сваког човека који верује у име Његово и рађа род који доликује покајању.

16 И ево, гле, кажем вам, тада долази смрт и то друга смрт, која је духовна смрт. Тада је време да ко год умре у гресима својим, у погледу на временску смрт, умире и духовном смрћу. Да, он умире у погледу на ствари које се тичу праведности.

17 То је време када ће мучење њихово бити као језеро огњено и сумпорно чији се пламен уздиже заувек и увек. И то је време када ће бити оковани за вечно уништење по моћи и ропству Сотонином, јер их он подјарми по вољи својој.

18 Тада, кажем вам, биће они као да откупљење не беше извршено, јер по правди Божјој не могу бити откупљени и не могу умрети, јер распаљивости више нема.

19 Ево, догоди се да кад Алма беше завршио казивање ових речи, народ се поче још више чудити.

20 Али беше тамо неки Антиона, који беше врховни поглавар међу њима, који изађе и рече му: Шта је то

што рече да човек треба да устане из мртвих и буде промењен из овог смртног у бесмртно стање, да душа никад не може умрети?

21 Шта значи Писмо које каже да постави Бог херувиме и мач пламени источно од врта еденског, да наши први родитељи не би ушли и јели плод са дрвета живота и живели заувек? И тако видимо да никако не беше могуће да они заувек живе.

22 Тад му Алма рече: То је оно што управо хтедох да објасним. Ево, видимо да Адам паде узимањем забрањеног воћа, по речи Божјој. И тако видимо да његовим падом цео људски род поста изгубљен и пао народ.

23 А ево, гле, кажем вам да беше ли могуће да Адам једе тада плод са дрвета живота, смрти не би било и реч би била бескорисна чинећи Бога лажљивцем, јер Он рече: Окусиш ли, засигурно ћеш умрети.

24 А ми видимо да смрт долази на људски род, да, смрт о којој говораше Амулек, која је временска смрт. Ипак, човеку беше дато време у ком се може покајати. Стога, овај живот поста пробно стање, време припреме за сусрет са Богом, време припреме за то бескрајно стање о ком вам говорасмо, које је после васкрсења мртвих.

25 Ево, да не беше плана откупљења који беше успостављен од постанка света, вас-

крсења мртвих не би могло бити. Али, план откупљења који ће остварити васкрсење мртвих, о ком се говораше, беше успостављен.

26 И ево, гле, да беше могуће да наши први родитељи изађу и једу са дрвета живота, били би заувек бедни немајући стање припреме. И тако би план откупљења био осујећен, а реч Божја била би бескорисна, јер не би имала дејства.

27 Али гле, не беше тако, већ људима беше одређено да морају умрети, а после смрти морају доћи на суд, и то исти онај суд о коме говорасмо, који је крај.

28 И пошто Бог беше одредио да то мора доћи човеку, гле, увиде тада да је потребно да човек сазна оно што им Он беше одредио.

29 Стога Он посла анђеле да разговарају са њима, који учинише да људи виде нешто од славе Његове.

30 И од тада, па надаље, почеше они призивати име Његово. Бог, дакле, разговараше са људима, и обзнани им план откупљења који беше припремљен од постанка света. А то им обзнани по вери њиховој и покајању и светим делима њиховим.

31 Стога људима даде заповести, јер они први преступише претходне заповести у погледу на оно што беше временско, и поставши као богови, распознавајући добро од зла, доведоше себе у

положај да делују, то јест, дођоше у положај да делују у складу са вољом и жељом својом, било да чине зло, или да чине добро –

32 Стога им Бог даде заповести, пошто им обзнани план откупљења, да не би зло чинили. Отуда казна беше друга смрт која беше вечна смрт у погледу на оно што се односи на праведност, јер над таквима план откупљења не могаше имати моћи, јер дела правде не могаху бити уништена, по узвишеној доброту Божјој.

33 Али Бог позва људе, у име Сина свога, (беше то план откупљења који беше успостављен) говорећи: Покајете ли се и не отврднете срца своја, имаћу тада милости према вама, по Јединорођеном Сину моме;

34 Стога, ко год се покаје и не отврдне срце своје, полаже право на милост по Јединорођеном Сину моме, за опрост греха својих. И такви ће ући у покој мој.

35 А ко год буде отврднуо срце своје и чинио безакоње, гле, кунем се у гневу своме да неће ући у покој мој.

36 И ево, браћо моја, гле, кажем вам да отврднете ли срца своја, нећете ући у покој Господњи. Стога, безакоње ваше Га тера да обори на вас гнев свој као за првог изазова, да, по речи својој за последњег изазова као и првог, на вечно уништење душа ваших. Стога, по речи

Његовој, на смрт последњу, као и на прву.

37 И ево, браћо моја, будући да то знамо и да је то истинито, покајмо се и не отврднимо срца своја да не бисмо изазвали Господа Бога свога да обори на нас гнев свој по тим другим заповестима Његовим које нам даде, већ уђимо у покој Божји који је припремљен по речи Његовој.

ГЛАВА 13.

Мушкарци се позивају као високи свештеници због своје велике вере и добрих дела – Они треба да поучавају заповестима – Кроз праведност су посвећени и улазе у покој Господњи – Мелхиседек је био један од њих – Анђели објављују радосне вести широм земље – Они ће открити стварни Христов долазак. Око 82. год. пре Христа.

И опет, браћо моја, ја бих да скренем мисли ваше на време када Господ Бог даде ове заповести деци својој и ја бих да се сетите да Господ Бог зареди свештенике по светом реду своме, који беше по реду Сина Његовог, да томе поучавају народ.

2 И ти свештеници беху заређени по реду Сина Његовог, на начин по ком би народ могао да зна на који начин да се нада Сину Његовом за откупљење.

3 А ово је начин по коме беху заређени – беху они

позвани и припремљени од постанка света у складу са предзнањем Божјим, због велике вере и добрих дела својих. Беху они најпре препуштени сами себи да изабереу добро или зло. Због тога што изабраше добро и пошто показаше силно велику веру беху позвани на свети позив, да, на онај свети позив који беше припремељен заједно и у складу са откупљењем припремљеним за њих.

4 И тако они беху позвани на тај свети позив због вере своје, док други одбацише Духа Божјег због тврдоће срца својих и слепоће умова својих, мада, да не беше тако, могаху и они имати велику повластицу као и браћа њихова.

5 Или укратко, беху они најпре у истом положају као и браћа њихова. Тако овај свети позив беше припремљен од постанка света за оне који не буду отврднули срца своја, и то преко и посредством помирења Јединорођеног Сина који беше припремљен –

6 И тако они беху позвани на овај свети позив и заређени у високо свештенство светог реда Божјег, да поучавају заповестима Његовим децу човечју, да и она могу ући у покој Његов –

7 То високо свештенство је по светом реду Сина Његовог, оном реду који беше од постанка света, или другим речима, који је без почетка дана или краја година, и припремљен је од вечности до све

вечности, у складу са предзнањем Његовим о свему –

8 Ево, беху они овако заређени – позвани беху светим позивом и заређени светим обредом, и преузеше на себе високо свештенство светог реда, чији су позив и обред и високо свештенство без почетка или краја –

9 Тако они посташе високи свештеници заувек, по реду Сина, Јединорођеног од Оца, који је без почетка дана или краја година, који је пун благодати, праведности и истине. И то јесте тако. Амен.

10 Ево, као што рекох о светом реду, или том високом свештенству, беше много оних који беху заређени и посташе високи свештеници Божји. И то беше због велике вере њихове и покајања и праведности њихове пред Богом, јер изабраше да се покају и чине праведност радије него да страдају;

11 Стога беху позвани по том светом реду и беху посвећени, а одећа њихова беше избељена крвљу Јагањчевом.

12 Сада они, пошто беху посвећени Светим Духом, јер одећа њихова беше избељена, будући да беху чисти и неукаљани пред Богом, не могаху на грех гледати осим са гнушањем, а беше много, веома много оних који се очистише и уђоше у покој Господа Бога свога.

13 И ево, браћо моја, ја бих да се понизите пред Богом и рађате род који доликује

покајању, да и ви можете ући у тај покој.

14 Да, понизите се и то као народ у дане Мелхиседекове, који такође беше високи свештеник по истом том реду о коме говорях, који такође преузе на себе високо свештенство, заувек.

15 А беше то исти онај Мелхиседек ком Аврам плаћаше десетке. Да, чак отац наш Аврам плаћаше десетке, десети део од свега што поседоваше.

16 Ево, ти обреди беху дати на тај начин да би се људи могли надати Сину Божјем, јер то беше узор реда Његовог, или беше ред Његов и то да би му се они могли надати за опрост греха својих, да би могли ући у покој Господњи.

17 Ево, тај Мелхиседек беше цар над земљом салимском и његов народ ојача у безакоњу и одвратности. Да, сви они беху застранили. Беху они пуни сваковрсне опакости.

18 Али Мелхиседек, испољивши моћну веру и примивши службу високог свештенства по светом реду Божјем, проповедаше покајање своме народу. И гле, они се покајаше, а Мелхиседек успостави мир у земљи у данима својим. Стога беше назван кнезом мира, јер беше цар салимски и владаше под оцем својим.

19 Ево, многи беху пре њега, а и многи после, али нико не беше већи. Стога га нарочито помињаху.

20 Ево, не морам то пона-

вљати. Оно што рекох биће довољно. Гле, Света писма су пред вама. Изврнете ли их, биће то на ваше сопствено уништење.

21 И догоди се да кад им Алма изговори те речи, испружи према њима руку своју и повика јаким гласом, говорећи: Сада је време да се покајете, јер се готово приближи дан спасења;

22 Да, и глас Господњи устима анђела објављује то свим народима. Да, објављује то да могу имати радосне вести о великој срећи. Да, и Он оглашава те радосне вести међу свим народима својим, да, чак и онима који су расејани на све стране лица земаљског. Стигоше оне, дакле, и до нас.

23 И обзнањене су нам јасним изразима, да можемо разумети, да не можемо погрешити и то зато што смо луталице у земљи строној. Стога смо тако високо повлашћени, јер су нам објављене те радосне вести у свим крајевима нашег винограда.

24 Јер гле, анђели их сада проглашавају многим у земљи нашој и то са намером да припреме срца деце човече да приме реч Његову у време доласка Његовог у слави.

25 И ево, ми само чекамо да чујемо како нам уста анђела проглашавају веселу вест о доласку Његовом. Јер време долази, али не знамо колико брзо. Нека Бог дâ да то буде у моје дане. Ипак, буде ли

то пре или касније, радоваћу се томе.

26 И биће то обзнањено праведним и светим људима, устима анђела, у време доласка Његовог, да се реч очева наших може испунити у складу са оним што они говораху о Њему, што беше у складу са духом пророштва који беше у њима.

27 А сада, браћо моја, желим из дубине срца свога, да, са великом бригом чак до бола, да послушате речи моје и одбаците грехе своје, и не одгађате дан покајања свога;

28 Него да се понизите пред Господом и призовете свето име Његово и бдијете и молите се без престанка, да не будете искушавани више него што можете поднети, и да тако budete вођени Светим Духом, постајући понизни, кротки, покорни, стрпљиви, пуни љубави и трпеливости;

29 Имајући веру у Господа, имајући наду да ћете добити вечни живот, имајући увек љубав Божју у срцима својим, да бисте били подигнути у последњи дан и ушли у покој Његов.

30 И нека вам Господ подари покајање како не бисте навукли гнев Његов на себе, да не бисте били оковани ланцима пакла, како не бисте поднели другу смрт.

31 И Алма изговори народу још многе речи које нису записане у овој књизи.

ГЛАВА 14.

Алма и Амулек су бачени у тамницу и ударани – Верници и њихова Света писма спаљени су огњем – Ови мученици су примљени од Господа у славу – Зидови тамнице пуцају и руше се – Алма и Амулек су избављени, а њихови прогонитељи убијени. Око 82.–81. год. пре Христа.

И догоди се да када он беше завршио казивање народу, многи од њих повероваше речима његовим и почеше да се кају и да Света писма истражују.

2 Али, већи део њих беше жељан да уништи Алму и Амулека, јер беху гневни на Алму због јасноће речи његових Зезрому. И они, такође, рекоше да им Амулек беше слагао и побунио се против закона њиховог, а и против адвоката и судија њихових.

3 И беху, такође, гневни на Алму и Амулека. И пошто они сведочаху тако јасно против opakости њихове, покушаваху да их кришом уклоне.

4 Али, догоди се да то не учинише, већ их ухватише и везаше јаким конопцима и одведоше пред врховног судију те земље.

5 А људи излажаху и сведочаху против њих, сведочећи да се побунише против закона и адвоката и судија њихових у тој земљи, а и свог народа који беше у тој земљи.

А уз то, сведочаху да постоји само један Бог и да ће Он послати Сина свога међу народ, али Он их неће спасти. И многе такве ствари сведо-чаше народ против Алме и Амулека. Ево, беше то учи-њено пред врховним суди-јом земље.

6 И догоди се да Зезром беше запрепашћен речима које беху изговорене, а беше уз то свестан заслепљености умова њихових коју он сво-јим лажним речима изазва међу народом. И душа му се поче мучити због познања сопствене кривице његове. Да, почеше га обузимати паклени болови.

7 И догоди се да поче вика-ти народу, говорећи: Гле, ја сам крив, а ови људи су неу-каљани пред Богом. И поче се он, од тада па надаље, заузи-мати за њих. Али, они га ру-жаху, говорећи: Зар је и тебе ђаво запосео? И плуваху га, и истераше га из средине своје, а и све оне који повероваше речима које изговорише Алма и Амулек. И они их ис-тераше и послаше људе да бацају камење на њих.

8 И приведоше жене и децу њихову и наредише да сви они који верују или беху поу-чени да верују у реч Божју, буду у огањ бачени. И изне-ше, такође, записе који садр-жаваху Света писма, те и њих у огањ бацише да изгоре и да их огањ уништи.

9 И догоди се да узеше Алму и Амулека и доведоше их до

места мучеништва, да могу бити сведоци уништења оних који беху горели.

10 И кад Амулек беше ви-део муке жена и деце који гораху у огуњу, и он беше бо-лан и рече Алми: Како може-мо бити сведоци тог ужасног призора? Испружимо, стога, руке своје и употребимо моћ Божју која је у нама и спаси-мо их од пламена.

11 Али, Алма му рече: Дух ме присиљава да не испру-жим руке своје. Јер гле, Господ их прима к себи у славу и допушта им да то чине, то јест, да им народ то чини, у складу са тврдоћом срца њихових, да би судови које ће Он у гневу свом извр-шити над њима, могли бити праведни и да крв невиних стоји као сведок против њих, да, и снажно вапи против њих у последњи дан.

12 Тад Амулек рече Алми: Гле, можда ће и нас спалити.

13 А Алма рече: Нека буде по вољи Господњој. Али, гле, дело наше није довршено, стога нас неће спалити.

14 Тад се догоди да кад изго-реше тела оних који беху у огањ бачени, а уз то и записи који беху бачени са њима, дође врховни судија земље и стаде пред Алму и Амулека док беху везани и руком сво-јом удараше их по образима, и рече им: После овога што видесте хоћете ли опет про-поведати овом народу да ће бити бачени у језеро огњено и сумпорно?

15 Гле, видите да немасте моћи да спасете оне који беху у огањ бачени, нити их Бог спасе иако беху од вере ваше. И судија их поново удари по образима и упита: Шта имате да кажете у своју одбрану?

16 Ево, тај судија беше по реду и вери Нехора који погуби Гидеона.

17 И догоди се да му Алма и Амулек не одговорише ништа, а он их поново удари и предаде чиновницима да их баце у тамницу.

18 И пошто прође три дана како беху бачени у тамницу, долажаху многи адвокати и судије и свештеници и учитељи који беху следбеници Нехорови. И они дођоше у тамницу да их виде, и испитиваху их о многим речима, али они им ништа не одговараху.

19 И догоди се да судија стаде пред њих и рече: Зашто не одговарате на речи ових људи? Зар не знате да имам моћ да вас препустим пламену? И заповеди им да говоре, али они не одговорише ништа.

20 И догоди се да се они разиђоше и одоше путем својим, али сутрадан поново дођоше и судија их поново удараше по образима. И многи долажаху, такође, и удараху их, говорећи: Хоћете ли поново устати и судити овом народу, и осуђивати закон наш? Ако тако велику моћ имате, зашто не избавите сами себе?

21 И много таквих ствари им говораху, шкргућући зубима на њих, пљујући их и говорећи: Како ћемо изгледати кад будемо проклетии?

22 И много таквих ствари, да, свакојаких таквих ствари им говораху. И тако их исмеваху много дана. И ускраћиваху им храну да би гладовали, и воду да би жедни били и уз то отеше одећу њихову да би голи били. И тако они беху везани чврстим конопцима, и затворени у тамници.

23 И догоди се да пошто много дана беху тако трпели (а беше то дванаестог дана, десетог месеца, у десетој години владавине судија над народом Нефијевим), врховни судија над земљом Амонихином, и многи од учитеља њихових и адвоката њихових, уђоше у тамницу где Алма и Амулек беху конопцима везани.

24 И врховни судија стаде пред њих и поново их удари, и рече им: Ако моћ Божју имате избавите себе из ових окова и тада ћемо поверовати да ће Господ уништити овај народ по речи вашој.

25 И догоди се да сви они приступише и удараху их, говорећи исте речи, сви до последњег. А кад им последњи беше говорио, моћ Божја сиђе на Алму и Амалека и они се подигоше и стадоше на ноге своје.

26 И повика Алма, говорећи: Колико дуго ћемо трпети ове велике невоље, о Господе? О,

Госпoде, подари нам снагу у складу са вером нашoм, која је у Христу, и то за избављење. И они раскинуше конопце којима беху везани. А кад народ то беше видео, поче бжати, јер их обузе страх од уништења.

27 И догоди се да тако велик беше страх њихов да попадаше на земљу и не стигoше до спољних врата тамнице, а земља се силно затресе, и зидови тамнице се распукоше надвоје, тако да падоше на земљу. А врховни судија и адвокати и свештеници и учитељи, који удараху Алму и Амудека, страдаху од тог пада.

28 А Алма и Амудек изађоше из тамнице и не беху поврђени, јер им Господ подари моћ у складу са вером њиховом која беше у Христу. И они одмах изађоше из тамнице. И беху ослобођени конопца својих, а тамница паде на земљу и свака душа унутар зидова њених, осим Алме и Амудека, погину. А они одмах одоше у град.

29 Тада народ, чувши велику буку, дотрча у великом броју да сазнају разлог томе. И када видеше да Алма и Амудек излазе из тамнице, и зидове њене срушене на земљу, беху погођени великим страхом, и побегоше из присуства Алминог и Амудековог као што коза са својим младунчетом бежи од два лава. И тако они побегоше из присуства Алминог и Амудековог.

ГЛАВА 15.

Алма и Амудек одлазе у Сидом и успостављају цркву – Алма ицелељује Зезрома, који се прикључује цркви – Многи су крштени, и црква напредује – Алма и Амудек одлазе у Зарахемлу. Око 81. год. пре Христа.

И догоди се да Алми и Амудеку беше заповеђено да оду из тог града и они одоше и ступише чак у земљу Сидом. И гле, нађоше тамо сав народ који беше отишао из земље Амоникине, који беху истерани и каменовани јер повероваху речима Алминим.

2 И саопштише им све што се беше догодило њиховим женама и деци, а и о себи и моћи избављења свога.

3 И уз то, Зезром лежаше болестан у Сидому, у јакој грозници, која беше проузрокована великим страдањем његовог ума због opakости његове, јер он вероваше да Алме и Амудека више нема и вероваше да беху погубљени због безакоња његовог. И тај велик грех, и многи други греси његови, мучаху ум његов све док не поста неизмерно жалостан, немајући избављења. Стога поче горети у јакој грозници.

4 Ево, кад чу да су Алма и Амудек у земљи сидомској, срце му се охрабри и он им сместа посла поруку, желећи да дођу к њему.

5 И догоди се да они одмах пођоше, послушавши поруку

ку коју им он посла и уђоше у дом Зезромов и нађоше га на кревету његовом, болесног и врло слабог, у јакој грозници. А ум његов беше веома жалостан због безакоња његових, и кад их угледа испружи руку своју и преклињаше их да га исцеле.

6 И догоди се да му Алма рече, ухвативши га руком: Верујеш ли у моћ Христову за спасење?

7 А он одговори и рече: Да, верујем свим речима које ти поучаваше.

8 А Алма рече: Ако верујеш у откупљење Христово можеш бити исцељен.

9 А он рече: Да, верујем у складу са речима твојим.

10 И тад Алма завапи ка Господу, говорећи: О, Господе, Боже наш, имај милости према овом човеку и исцели га по вери његовој која је у Христу.

11 И кад Алма изговори ове речи, скочи Зезром на ноге своје и поче да хода. А то беше учињено на велико запрепашћење целог народа. И вест о томе се пронесе широм земље сидомске.

12 И Алма беше крстио Зезрома за Господа, а он поче, од тада па надаље, проповедати народу.

13 И успостави Алма цркву у земљи сидомској и посвети свештенике и учитеље у земљи да крсте за Господа све оне који беху вољни да се крсте.

14 И догоди се да их беше

много, јер скупљаху се унаоколо из свих крајева Сидома, и крштаваху се.

15 Али, што се тиче народа који беше у земљи Амонихиној, осташе ипак народ тврдог срца и укоченог врата и не покајаше се за грехе своје, приписујући ђаволу сву моћ Алмину и Амулекову, јер беху следбеници Нехорови и не вероваху у покајање за грехе своје.

16 И догоди се да Алма и Амулек, Амулек оставивши сво злато своје, и сребро, и драгоцености своје, који беху у земљи Амонихиној, речи Божје ради, јер беше одбачен од оних који му некад беху пријатељи а и од оца свога и родбине своје;

17 Стога, пошто Алма успостави цркву у Сидому, видевши велико обуздавање, да, видевши да се народ обузда у погледу на охолост срца својих и поче се понижавати пред Богом, и поче се заједно окупљати у светиљштима својим да служе Богу пред олтаром, бдијући и молећи се без престанка, да могу бити избављени од Сотоне и од смрти и од уништења –

18 Ево, како рекох, видевши Алма све то, поведе, дакле, Амулека и пређе у земљу Зарахемлу и доведе га у дом свој и послуживаше му у страдањима његовим, и јачаше га у Господу.

19 И тако се заврши десета година владавине судија у народу Нефијевом.

ГЛАВА 16.

Ламанци уништавају народ у Амоници – Зорам води Нефијце у победу над Ламанцима – Алма и Амуплек и многи други проповедају реч – Они поучавају да ће се после свог васкрсења Христ указати Нефијцима. Око 81.–77. год. пре Христа.

И догоди се у једанаестој години владавине судија над народом Нефијевим, петог дана другог месеца, пошто беше велик мир у земљи Зарахемли, јер пошто не беше ратова нити сукоба изван број година, чак до петог дана другог месеца у једанаестој години, зачу се ратни поклич широм земље.

2 Јер гле, војске ламанске провалише границе земље поред дивљине, чак до града Амонице, и почеше убијати народ и уништавати град.

3 И тад се догоди, пре него што Нефијци могаху подићи довољно војске да их истерају из земље, беху уништили народ који беше у граду Амоници, а уз то и неке покрај граница Ноје, а остале заробљене одведоше у дивљину.

4 Ево, догоди се да Нефијци жељаху да се докопају оних који заробљени беху одведени у дивљину.

5 Стога, онај који беше одређен за врховног капетана над војскама нефијским, (а име његово беше Зорам, и имаше два сина, Лехија и Аху) – гле Зорам и његова

два сина, знајући да Алма беше високи свештеник над црквом, и чувши да има дух пророштва, одоше, стога, к њему и изразише жељу да сазнају куда би Господ хтео да иду у дивљину у потрази за браћом својом коју Ламанци беху заробили.

6 И догоди се да Алма упита Господа о томе. И врати се Алма и рече им: Гле, Ламанци ће прећи реку Сидон у јужном делу дивљине, тамо горе преко граница земље Манти. И гле, тамо ћете их дочекати источно од реке Сидона, и тамо ће вам Господ предати браћу вашу коју заробише Ламанци.

7 И догоди се да Зорам и синови његови пређоше реку Сидон са војскама својим, и маршираху даље преко граница мантијских у јужни део дивљине који беше на источној страни реке Сидона.

8 И нападоше војске ламанске, и Ламанци беху расејани и протерани у дивљину. И они узеше браћу своју коју Ламанци заробише, и не беше изгубљена ни једна душа од оних који беху заробљени. И браћа њихова их поведоше да запоседну земље своје.

9 И тако се заврши једанаеста година судија, Ламанци беху протерани из земље, а народ у Амоници беше уништен. Да, свака жива душа од Амоницијаца беше уништена, а и њихов велик град за који они рекоше да Бог не

може уништити због величине његове.

10 Али гле, у једном дану остаде пуст, а пси и дивље звери комадаху лешине.

11 Ипак, и после много дана њихова мртва тела беху нагомилана на лицу земаљском, и беху покривена танким покровом. И ево, тако страшан беше мирис тога да много година народ не иђаше да запоседне земљу Амонику. И она беше названа Пустош нехорска, јер они који беху погубљени беху следбеници Нехора. И земље њихове осташе пусте.

12 И Ламанци не ратоваху даље против Нефијаца све до четрнаесте године владавине судија над народом Нефијевим. И тако народ Нефијев три године имаше трајан мир у целој земљи.

13 А Алма и Амуплек изађоше проповедајући народу покајање у храмовима својим, а и у светилиштима својим, а и у синагогама својим, које беху саграђене по угледу на јеврејске.

14 И свима који би хтели да чују речи њихове, саопштавали би реч Божју без престанка, не гледајући ко је ко.

15 И тако Алма и Амуплек изађоше, а и многи други који беху изабрани за то дело, да проповедају реч широм земље. А успостављање цркве поста распрострањено широм земље, у свим крајевима унаоколо, међу свим народом нефијским.

16 И не беше неједнакости међу њима. Господ изли Духа Свога на целом лицу земаљском како би припремио умове деце човечје, или како би припремио срца њихова да приме реч која ће се поучавати међу њима у време доласка Његовог –

17 Да не би отврднули насупрам речи, да не би били неверни и ишли даље према уништењу, већ да би са радошћу могли примити реч и бити као грана накалемљени на прави чокот, како би могли ући у покој Господа Бога свога.

18 Ево, ти свештеници који изађоше међу народ, проповедаху против свих лажи, и обмана, и зависти, и препирки, и пакости, и ружења, и крађа, пљачке, отимачине, убиства, чињења прељубе, и свакојаке пожуде, обзнањујући да тога не треба да буде –

19 Најављујући оно што ускоро мора доћи, да најављујући долазак Сина Божјег, Његово страдање и смрт, а и васкрсење мртвих.

20 И многи из народа распитиваху се за место где ће Син Божји доћи и беху поучени да ће им се Он указати после васкрсења свога. И народ ово слушаше са великом радошћу и весељем.

21 И ево, пошто црква беше успостављена широм целе земље – извојевавши победу над ђаволом, и реч Божја се проповедаше у чистоти својој у целој земљи, а Господ изли-

ваше благослове своје на народ – тако се заврши четрнаеста година владавине судија над народом Нефијевим.

Извештај о синовима Мосијиним, који се одрекоше својих права на царство ради речи Божје, и пођоше у земљу Нефи да проповедају Ламанцима; њихова страдања и избављење – према Алмином запису.

*Обухвата главе од 17.
закључно са 27.*

ГЛАВА 17.

Синови Мосијини поседују дух пророштва и откривења – Они иду различитим путевима како би Ламнцима проповедали реч – Амон одлази у земљу Исмаилову и постаје слуга цара Ламонија – Код вода Себус Амон спасава царева стада и убија његове непријатеље. Стихови 1.–3., око 77. год. пре Христа; стих 4., око 91.–77. год. пре Христа; и стихови 5.–39., око 91. год. пре Христа.

И ево, догоди се да док Алма путоваше из земље Гидеон на југ, према земљи Манти, гле, на своје велико изненађење срете се са синовима Мосијиним који путоваху према земљи Зарахемли.

2 Ево, ти синови Мосијини беху са Алмом у време кад му се анђео први пут указа. Стога се Алма веома обрадова што види браћу своју, а

радости његовој још више допринесе то што они још увек беху браћа његова у Господу. Да, и они беху постали чврсти у познању истине, јер беху мушкарци дубоког разумевања и беху марљиво истраживали Света писма како би могли знати реч Божју.

3 Али, то није све. Беху се посветили честим молитвама и посту, стога имаху дух пророштва и дух откривења. И кад поучаваху, поучаваху моћу и влашћу од Бога.

4 И они током четрнаест година беху поучавали реч Божју међу Ламанцима, имајући много успеха у привођењу многих познању истине. Да, моћу речи њихових многи беху доведени пред олтар Божји како би призвали име Његово и пред Њим исповедили грехе своје.

5 Ево, ово су прилике које их беху пратиле на путовањима њиховим, јер имаху многе невоље. Трпљаху они много и у телу и духу, као што су глад, жеђ, и умор, а уз то велик труд у духу.

6 Ево, ово беху њихова путовања: Опростивши се од оца свога Мосије, у првој години владавине судија, одбивши царство које отац њихов беше вољан да им повери, а беше то и воља народа,

7 Они ипак отпутоваше из земље Зарахемле, и узеше са собом мачеве своје и копља своја и лукове своје и стреле своје и праћке своје. А то учинише како би могли себи

обезбедити храну док буду у дивљини.

8 И тако отпутоваше у дивљину са својом групом коју беху изабрали да оде у земљу Нефи да Ламанцима проповеда реч Божју.

9 И догоди се да много дана путоваху дивљином, и пошћаху много и мољаху се много да им Господ подари део Духа свога да их прати и пребива у њима, као би могли бити оруђе у рукама Божјим да приведу, ако је могуће, браћу своју Ламанце познању истине, познању о искварености предања очева њихових, која не беху исправна.

10 И догоди се да их Господ походи Духом својим, и рече им: Утешите се. И они се утешисе.

11 И Господ им, такође, рече: Пођите међу Ламанце, браћу своју, и утврдите реч моју. Ипак, будите стрпљиви у трпеливости и невољама, да им се покажете добрим примерима кроз мене, а ја ћу вас учинити оруђем у рукама својим за спасење многих душа.

12 И догоди се да се срца синова Мосијиних, а и оних који беху са њима, охрабре да пођу међу Ламанце да им објаве реч Божју.

13 И догоди се кад стигоше на границе земље ламанске, да се раздвојише и опростише једни од других, уздајући се у Господа да ће се поново срести при крају жетве своје, јер сматраху да је велико дело које беху предузели.

14 И оно заиста беше велико, јер предузеше да проповедају реч Божју дивљем и окорелом и свирепом народу, народу који уживаше у убијању Нефијаца и пљачкању и отимању, а срца њихова беху ослоњена на богатство, то јест, на злато и сребро и драго камење. Штавише, те ствари настојаху да стекну убијањем и отимањем како не би морали да за њих раде рукама својим.

15 Према томе, беху веома лењи људи, од којих се многи клањаху идолима, и клетва Божја беше пала на њих због предања очева њихових. Упркос томе, обећања Господња протезаху се на њих уз услов покајања.

16 Стога, беше то разлог због ког синови Мосијини беху предузели то дело, како би их можда привели покајању, како би их можда довели до познања о плану откупљења.

17 Стога се они раздвојише једни од других и пођоше међу њих, сваки човек за себе, по речи и моћи Божјој која му беше дата.

18 Ево, Амон беше главни међу њима, или боље речено послуживаше им, и опрости се од њих пошто их благослови у складу са различитим службама њиховим, саопштивши им реч Божју, то јест, послуживши им пре одласка свога. И тако они одоше свако својим путем широм земље.

19 И Амон оде у земљу

Исмаилову, земљу која беше названа по синовима Исмаиловим, који такође посташе Ламанци.

20 И кад Амон уђе у земљу Исмаилову, Ламанци га ухватише и везаше јер њихов обичај беше да вежу све Нефијце који им падну у руке, и воде их пред цара. И тако, вољи царевој беше препуштено да их погуби или остави у ропству, или баци у тамницу, или протера из земље, већ према вољи и жељи својој.

21 И тако Амон беше одведен пред цара који беше над земљом Исмаиловом, а име му беше Ламони, и он беше потомак Исмаилов.

22 И цар упита Амона да ли је жеља његова да се задржи у земљи међу Ламанцима, то јест, међу његовим народом.

23 А Амон му рече: Да, желим да неко време боравим међу овим народом. Да, и можда док не умрем.

24 И догоди се да цар Ламони беше веома задовољан Амоном, и нареди да се његове везе одреше и зажеле да Амон узме за жену једну од кћери његових.

25 Али, Амон му рече: Не, него ћу ти бити слуга. Стога Амон поста слуга цара Ламонија. И догоди се да беше постављен међу друге слуге да чува стада Ламонијева, према обичају ламанском.

26 И пошто три дана беше у служби царевој, док са слугама ламанским иђаше за стадима њиховим до појила које

се зваше вода Себус, а сви Ламанци терају тамо стада своја како би се могла напојити –

27 Док, дакле, Амон и слуге царева тераху стада своја до појила, гле, велик се број Ламанаца, који са стадима својим беху на појилу, подиже и растера стада Амонова и слугу царевих, а растераше их толико да се она разбежаше на све стране.

28 Ево, слуге царева почеше да гунђају, говорећи: Сад ће нас цар погубити, као и браћу нашу јер стада њихова беху растерана због opakости ових људи. И почеше горко плакати, говорећи: Гле, стада наша већ су растерана.

29 Ево, плакаху они од страха да ће бити погубљени. Ево, Амону се кад то спази срце рашири од радости, јер рече: Показаћу моћ своју овим мојим друговима слугама, то јест, моћ која је у мени, вративши ова стада цару, како бих освојио срца ових мојих другова слугу, како бих их навео да поверују речима мојим.

30 И ево, беху ово мисли Амонове кад беше видео невоље оних које назва браћом својом.

31 И догоди се да их охрабри речима својим говорећи: Браћо моја, орасположите се, и кренимо у потрагу за стадима, и сакупићемо их и вратити на појило. И тако ћемо сачувати стада за цара и он нас неће погубити.

32 И догоди се да пођоше у

потрагу за стадима, и слеђаху Амона, и великом брзином појурише и сустигоше стада царева и поново их сакупише на појилу.

33 А они људи поново стадоше да растерују стада њихова. Али Амон рече браћи својој: Опколите стада унаоколо да не побегну, а ја одох да се сукобим са тим људима који растерују стада наша.

34 Дакле, учинише они како им Амон заповеди, а он иступи да се сукоби са онима који стајаху поред вода Себус. А њих беше не мали број.

35 Они се, стога, не уплашише Амона јер мишљаху да га један од људи њихових може убити у складу са жељом њиховом, јер не знадоше да Господ обећа Мосији да ће избавити синове његове из руку њихових. Такође, они ништа не знадоше о Господу. Стога уживаху у уништавању браће своје и из тог разлога стадоше растеривати стада царева.

36 Али, Амон иступи и поче бацати камење праћком својом. Да, великом моћу бацаше камење на њих. И тако поби неколико њих, толико да се они запрепастише због моћи његове. Међутим, они беху гневни због погибије браће своје, и одлучише да он мора пасти. Стога, видевши да га не могу погодити камењем својим, изађоше са батинама својим да га убију.

37 Али гле, сваком ко подиже батину своју да удари

Амона, он одсече руку мачем својим. Одолеваше он, наиме, ударцима њиховим секући руке њихове оштрицом мача свога, толико да се они запрепастише и почеше бежати пред њим. Да, и не беше их мали број, а он их снагом руке своје натера да беже.

38 Ево, шесторица њих падоше од праћке, али мачем својим не погуби никога осим вође њиховог, а посече толико руку њихових колико се беше подигло на њега, а не беше их мало.

39 А кад их беше отерао далеко, врати се и они напојише стада своја и вратише их на пашњак царев, а затим одоше цару поневши руке које беху одсечене мачем Амоновим, оних који тражаху да га убију. И оне беху однете цару за сведочанство о ономе што они беху учинили.

ГЛАВА 18.

Цар Ламони сматра да је Амон Велики Дух – Амон обучава цара о стварању, о Божјем опиштењу са људима и о откупљењу које долази преко Христа – Ламони верује и пада на земљу као да је мртав. Око 90. год. пре Христа.

И догоди се да цар Ламони нареди да слуге његове иступе и посведоче о свему што беху видели у погледу тога.

2 И кад сви посведочише о оном што беху видели, и кад он сазна за верност Амонову у очувању стада његових, а и

за његову велику моћ у сукобу против оних који га настојаху убити, беше веома запрепашћен, и рече: Заиста, тај је више од човека. Гле, није ли то Велики Дух који шаље тако велике казне на овај народ, због убистава њихових?

3 А они одговорише цару, и рекоше: Не знамо да ли је он Велики Дух или човек. Али, знамо оволико – да га непријатељи цареви не могу убити, нити могу растерати стада царева када је он са нама, због вештине и велике снаге његове. Стога, знамо да је он пријатељ цару. И ево, о цару, не верујемо да иједан човек има тако велику моћ, јер знамо да он не може бити убијен.

4 И ево, кад цар чу ове речи, рече им: Сада знам да је то Велики Дух и он сиђе овај пут да сачува животе ваше, да вас не бих погубио као што учиних браћи вашој. Ево, то је Велики Дух о ком говораху очеви наши.

5 Ево, беше то предање Ламонијево, које беше примио од оца свога, да постоји Велики Дух. Упркос томе што вероваху у Великог Духа, сматраху да је исправно све што чине. Ипак, Ламони се поче веома плашити у страху да беше учинио неправду убијајући слуге своје;

6 Јер погуби многе од њих ради тога што браћа њихова растериваху стада њихова на појилу. И тако, будући да стада њихова беху растерана, беху погубљени.

7 Ево, беше обичај тих Ламанаца да стоје крај вода Себус да растерују стада људима, како би многа која беху растерана одвели у земљу своју, јер код њих беше обичај отимања.

8 И догоди се да се цар Ламони распитиваше код слугу својих, говорећи: Где је тај човек који има тако велику моћ?

9 А они му рекоше: Ено, храни твоје коње. Ево, пре појења стада њихових, цар беше заповедио својим слугама да припреме његове коње и кочије и одведу га у земљу Нефи. Наиме, тамо у земљи Нефи, отац цара Ламонија, који беше цар целе земље, беше заказао велику гозбу.

10 Ево, кад цар чу да Амон припрема његове коње и његове кочије, беше још више зачуђен због верности Амоне, говорећи: Заиста, не беше ни једног слуге међу слугама мојим који беше тако веран као овај човек. Он се, наиме, сећа да изврши све заповести моје.

11 Сада сигурно знам да је то Велики Дух, и ја бих да дође к мени, али се не усуђујем.

12 И догоди се да када Амон припреми коње и кочије за цара и слуге његове, оде цару и виде да лице царево беше измењено. Стога беше спреман да се удаљи из присуства његовог.

13 А један од царевих слугу му рече: Рабана! – чије тумачење је моћан или велики

цар, сматрајући цареве своје моћнима – и тако му рече: Рабана, цар жели да останеш.

14 Стога се Амон окрете цару, и рече му: Шта хоћете да учиним за вас, о цару? А цар му не одговори током сат времена по времену њиховом, јер не знаше шта би му рекао.

15 И догоди се да му Амон поново рече: Шта желите од мене? Али цар му не одговори.

16 И догоди се да Амон, будући испуњен Духом Божјим, прозре стога мисли царева. И рече му: Је ли то зато што чу да одбраних слуге твоје и стада твоја и погубих седморицу од браће њихове праћком и мачем и одсекох руке осталима, да бих одбранио стада твоја и слуге твоје. Гле, да ли то изазва чуђење твоје?

17 Кажем ти, шта је то да је чуђење твоје тако велико? Гле, човек сам и твој сам слуга, дакле, шта год зажелиш што је исправно, учинићу то.

18 Ево, кад цар чу те речи, поново се зачуди, јер увиде да Амон може да разазна мисли његове. Ипак, упркос томе, цар Ламони отвори уста своја и рече му: Ко си ти? Јеси ли ти Велики Дух, који све зна?

19 Амон одговори и рече му: Нисам.

20 А цар рече: Како знаш мисли мога срца? Можеш да говориш одважно, и испричаш ми о томе и кажеш ми,

такође, којом моћу погуби и одсече руке браће моје која растераше стада моја –

21 И ево, испричаш ли ми о томе, шта год зажелиш даћу ти. И буде ли потребно, бранићу те војскама својим. Али, знам да си ти моћнији од свих њих. Ипак, шта год пожелиш од мене, даћу ти.

22 Ево, Амон будући мудар, а ипак безазлен, рече Ламонију: Хоћеш ли послушати речи моје кажем ли ти којом моћу то чиним? А то је оно што од тебе желим.

23 А цар му одговори, и рече: Да, повероваћу свим речима твојим. И тако беше ухваћен лукавством.

24 А Амон му поче говорити са одважношћу, и рече му: Верујеш ли да постоји Бог?

25 А он одговори и рече му: Не знам шта то значи.

26 А Амон затим рече: Верујеш ли да постоји Велики Дух?

27 А он рече: Да.

28 А Амон рече: То је Бог. И Амон му поново рече: Верујеш ли да тај Велики Дух, који је Бог, створи све што је на небу и на земљи?

29 А он рече: Да, верујем да Он створи све што је на земљи, али небеса не познајем.

30 А Амон му рече: Небо је место где пребива Бог и сви његови свети анђели.

31 А цар Ламони рече: Је ли оно изнад земље?

32 А Амон рече: Да, и Он гледа доле на сву децу човечју и зна све мисли и намере срца,

јер руком Његовом сви они беху створени од почетка.

33 А цар Ламони рече: Верујем у све што ти рече. Да ли те Бог посла?

34 Амон му рече: Човек сам, а човек на почетку беше створен по обличју Божјем, и Његовим Светим Духом сам позван да овај народ поучим томе, да могу бити приведени познању онога што је праведно и истинито;

35 А део тог Духа пребива у мени, што ми даје познање, а и моћ у складу са вером мојом и жељама које су у Богу.

36 Ево, кад Амон изговори те речи, започе код стварања света, а и стварања Адама, и рече му све о паду човековом, и исприповеди и изложи пред њега записе и Света писма народа која пророци беху изговорили, и то до оног времена када отац њихов, Лехи, напусти Јерусалим.

37 И исприповеди (беше то, наине, за цара и слуге његове) о свим путовањима очева њихових у дивљини, и о свим страдањима њиховим од глади и жеђи, и патњама њиховим, и тако даље.

38 И такође им исприповеди о побунама Ламана и Лемуила и синова Исмаилових. Да, изложи им све побуне њихове и разложи им све записе и Света писма од времена кад Лехи напусти Јерусалим па до садашњег времена.

39 Али, то није све. Он им, наине, разложи план откупљења који беше припре-

мљен од постанка света, и обзнани им о доласку Христовом. И обзнани им сва дела Господња.

40 И догоди се да пошто све то изговори и протумачи цару, поверова цар свим речима његовим.

41 И поче вапити Господу, говорећи: О, Господе, имај милости. У складу са обиљем милости коју имаше према народу Нефијевом, имај према мени и моме народу.

42 И ево, кад то изговори, паде на земљу као да је мртав.

43 И догоди се да га слуге његове узеше и однесе жени његовој и положише га на постељу, а он као мртав лежаше током два дана и две ноћи. А жена његова и синови његови и кћери његове, по обичају ламанском, нарицаху за њим веома оплакујући губитак његов.

ГЛАВА 19.

Ламони прима светло вечног живота и види Откупитеља – Његови укућани падају у обамрлост, а многи виде анђеле – Амон је чудесно сачуван – Кристава многе и успоставља цркву међу њима. Око 90. год. пре Христа.

И догоди се да после два дана и две ноћи беху спремни да узму његово тело и положе га у гроб који направеше за сахрану својих мртвих.

2 Ево, царица чувши о слави Амоновој, посла и затражи да он дође к њој.

3 И догоди се да Амон учини како му беше заповеђено и оде до царице и хтеде да сазна шта хоће да он учини.

4 А она му рече: Слуге мужа мога јавише ми да си пророк неког светог Бога и да имаш моћ да чиниш многа моћна дела у име Његово;

5 Стога, ако је тако, хтела бих да уђеш и видиш мужа мога, јер лежи на постељи својој током два дана и две ноћи и неки кажу да није мртав, али други кажу да јесте мртав и да заудара и да га треба у гроб положити; али што се мене тиче, мени не заудара.

6 Ево, беше то оно што Амон хтеде, јер знаше да цар Ламони беше под утицајем моћи Божје, знаше да мрачни вео невере беше уклоњен са ума његовог и да светло које просветли ум његов, што беше светло славе Божје, и то чудесно светло доброте Његове – да, то светло ули такву радост у душу његову, кад облак таме беше растеран и светло вечног живота засја у души његовој, да, знаше да оно обузе његово природно тело, и беше однешен у Богу –

7 Дакле, оно што га царица замоли беше његова једина жеља. Стога он оде да види цара како га царица беше замолила, и виде цара и знаше да није мртав.

8 И рече царици: Није мртав, већ спава у Богу, а сутра ће поново устати. Стога га не сахрањујте.

9 И Амон јој рече: Верујеш

ли у то? А она му рече: Немам другог доказа осим речи твоје и речи слугу наших. Ипак, верујем да ће бити онако како ти рече.

10 А Амон јој рече: Благословена си због своје велике вере. Кажем ти, жено, нема толико велике вере међу свим народом нефијским.

11 И догоди се да бдијаше над постељом мужа свога, од тада па до оног тренутка у следећем дану у који Амон рече да ће устати.

12 И догоди се да устаде, по речи Амоновој, и кад устаде испружи руку своју према жени, и рече: Благословено да је име Божје, и благословена си ти.

13 Јер, сигурно као што ти живиш, видех, гле, Откупитеља свога и Он ће изаћи и бити рођен од жене и откупиће сав људски род, оне који поверују у име Његово. Тада, кад изговори те речи, срце се његово рашири и поново паде од радости, а и царица паде, јер беше Духом савладана.

14 Ево, Амон, видевши Духа Господњег изливеног у складу са молитвама његовим, на Ламанце, браћу његову, који беху узрок великог нарицања међу Нефијцима, то јест, међу свим народом Божјим, због безакоња њихових и предања њихових, паде на колена своја и поче изливати душу своју у молитви и захваљивању Богу за оно што беше учинио за браћу његову. И он беше савладан радошћу.

И тако сви троје беху пали на земљу.

15 Ево, кад слуге цареве виде да они беху пали, и они почеше вапити Богу јер страх од Господа обузе и њих, јер су они ти који беху стали пред цара и сведочили му о великој моћи Амоновој.

16 И догоди се да призваху име Господње, из све снаге, док сви не попадаше на земљу, осим једне жене Ламанке чије име беше Абиш, а она беше обраћена Господу већ много година, због необичног виђења оца свога –

17 Тако, будући обраћена Господу, а никад обзнанивши то, кад виде, дакле, да све слуге Ламонијеве беху подале на земљу, а и да господарица њена, царица, и цар, и Амон опружени леже на земљи, знаше да је то моћ Божја. И сматрајући да ће та прилика, проглашавањем народу шта се беше догодило међу њима, учинити да видећи тај призор поверују у моћ Божју, крену, дакле, од куће до куће проглашавајући то народу.

18 И почеше се они окупљати у дому царевом. И дође мноштво и на своје запрепашћење угледаше цара, царицу, и слуге њихове опружене на земљи, а сви они лежаху као да су мртви. И угледаше и Амона, а гле, он беше Нефијац.

19 И тад народ поче гунђати међу собом. Неки говораху да се велико зло беше

оборило на њих, то јест, на цара и дом његов, јер допусти да Нефијац остане у земљи.

20 Али други их укорише, говорећи: Цар навуче ово зло на дом свој јер погуби слуге своје, којима стада њихова беху растерана код вода Себус.

21 А уз то их укорише и они који беху стајали крај вода Себус и растеривали стада која припадаху цару, јер беху гневни на Амона због бројне браће своје коју он беше погубио код вода Себус, док брањаше стада царева.

22 Ево, један од њих, чији брат беше погубљен мачем Амоновим, будући веома гневан на Амона, исуче мач свој и крену да нападне Амона да га убије. И када подиже мач свој да га удари, гле, паде мртав.

23 Ево, видимо да Амон не могаше бити погубљен, јер Господ беше рекао Мосији, оцу његовом: Поштедећу га и биће му по вери твојој – Мосија га, дакле, повери Господу.

24 И догоди се да кад мноштво беше видело да човек који подиже мач да убије Амона, паде мртав, све их обузе страх и не усудише да испруже руке своје да дотакну њега, или било кога од оних који беху пали. И они се поново почеше питати међу собом шта би могао бити узрок те велике моћи, то јест, шта би све то могло да значи.

25 И догоди се да беху међу њима многи који рекоше да је Амон Велики Дух, а

други рекоше да га Велики Дух посла;

26 Али други укорише све њих, говорећи да је чудовиште које Нефијци беху послали да их мучи.

27 А беху неки који рекоше да Амона посла Велики Дух да их мучи због безакоња њихових и да је Велики Дух тај који увек беше чувао Нефијце, који их увек беше избављао из руку њихових. И рекоше да је Велики Дух тај који беше уништио толико много браће њихове, Ламанаца.

28 И тако, препирке међу њима почеше бити веома оштре. И док се тако препираху, уђе слушкиња која учини да се мноштво скупиле, и када виде препирку која беше међу мноштвом беше веома жалосна, и то до суза.

29 И догоди се да дође и ухвати царицу за руку, не би ли је некако подигла са земље. И чим јој дотаче руку она се подиже и стаде на ноге и повика јаким гласом, говорећи: О, благословени Исус који ме спасе од страшног пакла! О, благословени Боже, имај милости према овом народу!

30 А кад то рече, склопи руке своје испуњена радосћу, говорећи многе речи које не беху разумљиве. И кад то учини, узе цара Ламонија за руку и гле, он се подиже и стаде на ноге своје.

31 А он, видећи препирку међу својим народом, сместа

изађе и поче их корити и поучавати речима које беше чуо из уста Амонових. И сви који чуше његове речи, повероваше и обратише се Господу.

32 Али беху међу њима многи који не хтедоше да чују речи његове, стога одоше путем својим.

33 И догоди се да када Амон устаде, он им такође послуживаше, а и све слуге Ламоније. И сви они проглашаваху народу једно исто – да се срца њихова променише, да немају више жељу да зло чине.

34 И гле, многи проглашаваху народу да беху видели анђеле и разговарали са њима. И тако им они беху испричали о ономе што је од Бога, и о праведности Његовој.

35 И догоди се да беше много оних који повероваху речима његовим. И сви који повероваше крстише се и посташе праведни људи, и успоставише цркву међу собом.

36 И тако дело Господње започе међу Ламанцима. Тако Господ поче изливати Духа свога на њих. И ми видимо да је рука Његова испружена према свим људима који се покају и поверују у име Његово.

ГЛАВА 20.

Господ шаље Амона у Мидони да избави своју утамничену браћу – Амон и Ламони срећу

Ламонијевог оца, који је цар целе земље – Амон присиљава старог цара да одобри ослобађање његове браће. Око 90. год. пре Христа.

И догоди се да када успоста-више цркву у тој земљи, цар Ламони замоли Амона да иде са њим у земљу Нефи, како би га показао оцу своме.

2 А глас Господњи дође Амону, говорећи: Не иди у земљу Нефи, јер гле, цар ће тражити твој живот, него иди у земљу Мидони, јер гле, брат твој Арон, а и Мулоки и Ама у тамници су.

3 Ево, догоди се да када Амон чу ово, рече цару Ламонију: Гле, брат мој и браћа у тамници су у Мидонију, па идем да их избавим.

4 Тада Ламони рече Амону: Знам да у снази Господњој можеш учинити све. Али гле, поћи ћу са тобом у земљу Мидони, јер цар земље Мидони, чије име је Антиомно, мој је пријатељ. Стога идем у земљу Мидони како бих одобровољио цара те земље, и он ће извући браћу твоју из тамнице. Тад му Ламони рече: Ко ти рече да су ти браћа у тамници?

5 А Амон му рече: Нико ми не рече осим Бога, а Он ми рече – Иди и избави браћу своју, јер су у тамници у земљи Мидони.

6 Ево, кад Ламони чу то нареди слугама својим да припреме коње његове и кочије његове.

7 И он рече Амону: Дођи,

ићи ћу са тобом доле у земљу Мидони и заузећу се тамо код цара да браћу твоју извуче из тамнице.

8 И догоди се да док Амон и Ламони путоваху тамо, сретоше оца Ламонијевог, који беше цар целе земље.

9 И гле, отац Ламонијев му рече: Зашто не дође на гозбу оног великог дана када направих гозбу за синове своје и за свој народ?

10 А уз то рече: Куда идеш са тим Нефијцем, који је један од деце лажљивчеве?

11 И догоди се да му Ламони образложи куда иде, јер се бојаше да га увреди.

12 И уз то му рече све разлоге задржавања свога у царству своме, што не оде оцу своме на гозбу коју беше припремио.

13 И ево, кад му Ламони образложи све то, гле на велико чуђење своје, отац његов се разгневи на њега и рече: Ламони, идеш да избављаш те Нефијце који су синови лажова. Гле, покраде он очеве наше, а сад и деца његова дођоше међу нас да би нас лукавством својим и лажима својим обманули, како би поново покрали иметак наш.

14 Ево, отац Ламонијев заповеди њему да убије Амона мачем својим. И уз то му заповеди да не иде у земљу Мидони, него да се са њим врати у земљу Исмаилову.

15 Али, Ламони му рече: Нећу убити Амона, нити ћу се вратити у земљу Исмаилову,

него идем у земљу Мидони како бих ослободио браћу Амонову, јер знам да су праведни људи и свети пророци правог Бога.

16 Ево, кад отац његов чу те речи, разгневи се на њега и исуче мач свој како би га ударио да падне на земљу.

17 Али Амон иступи и рече му: Гле, не убијај сина свога, мада, боље је да падне он него ти, јер гле, он се покаја за грехе своје. Али, кад би ти сада пао у срџби својој, душа твоја не би могла бити спасена.

18 И опет, потребно је да се обуздаш, јер ако би убио сина свога, будући да је човек невин, крв његова би вапила из земље Господу Богу своме, да се освета обори на тебе и ти би можда изгубио душу своју.

19 Ево, кад му Амон изговори те речи, он му одговори, говорећи: Знам да бих пролио крв недужну када бих убио сина свога, јер ти си тај који настоји да га уништи.

20 И испружи руку своју да убије Амона. Али Амон одоли ударцима његовим, и уз то удари руку његову да је не могаше користити.

21 Ево, кад цар виде да га Амон могаше убити, поче се заузимати код Амона да му поштеди живот.

22 Али Амон подиже мач свој и рече му: Гле, ударићу те уколико не допустиш да браћа моја буду пуштена из тамнице.

23 Тада цар, плашећи се да

ће изгубити живот свој, рече: Поштедиш ли ме даћу ти што год затражиш, па и половину царства.

24 И ево, кад Амон увиде да беше утицао на старог цара по жељи својој, рече му: Допустиш ли да браћа моја буду пуштена из тамнице, а и да Ламони задржи царство своје, и да се не гневиш на њега, него допустиш да чини по вољи својој, у свему што замисли, тада ћу те поштедети. Иначе, ударићу те да паднеш на земљу.

25 Ево, кад Амон изговори те речи, цар се поче радовати због свог живота.

26 И кад увиде да Амон нема жељу да га уништи, и кад, уз то, виде велику љубав коју има према сину његовом Ламонију, зачуди се веома, и рече: Будући да је то све што пожелеле, да ослободим браћу твоју и допустим да син мој Ламони задржи царство своје, гле, даћу ти да син мој задржи царство своје од сада па заувек. И више нећу управљати њиме –

27 И даћу ти уз то да браћа твоја буду пуштена из тамнице, и да ти и браћа твоја можете доћи к мени, у царство моје, јер веома желим да те видим. Цар, наиме, беше веома зачуђен речима које он беше изговорио, а и речима које беше изговорио син његов Ламони. Стога беше вољан да их сазна.

28 И догоди се да Амон и Ламони наставише путовање

своје према земљи Мидони. И Ламони стекну наклоност у очима цара те земље. Стога браћа Амонова беху изведена из тамнице.

29 И кад их Амон дочека беше веома жалостан, јер гле, беху голи, а кожа њихова беше веома одрана јер беху везани чврстим конопцима. И уз то трпљаху глад, жеђ и свакојаке невоље. Ипак, беху стрпљиви у свим страдањима својим.

30 И, као што се догоди, њихова коб беше да падоше у руке још окорелијег и тврдоглавијег народа. Стога не хтедоше да послушају речи њихове, и истериваху их, и удараху их, и гањаху их од куће до куће, и од места до места, све док не стигоше у земљу Мидони. А тамо беху ухваћени и бачени у тамницу и везани чврстим конопцима, и много дана држани у тамници, а избавише их Ламони и Амон.

Извештај о проповедању Ароновом, и Мулокијевом, и браће њихове, Ламанцима.

*Обухвата главе од 21.
закључно са 26.*

ГЛАВА 21.

Арон поучава Амалекијце о Христу и Његовом помирењу – Арон и његова браћа су утамничени у Мидонију – После свог избављења они поучавају у синагогама и

стичу много обраћеника – Ламони дарује религиозну слободу народу у земљи Исмаиловој. Око 90.–77. год. пре Христа.

Ево, кад се Амон и браћа његова раздвојише на границама земље ламанске, гле, Арон се упути према земљи коју Ламанци назваше Јерусалим, назвавши је по постојбини очева својих. А она беше далеко, спајајући се са границама Мормоновим.

2 Ево, Ламанци и Амалекијци и народ Амулонов беху сазидали велик град који се зваше Јерусалим.

3 Ево, Ламанци сами по себи беху прилично окорели, али Амалекијци и Амулонци беху још окорелији. Они, стога, учинише да Ламанци отврдну срца своја, да постану јаки у опакости и одвратностима својим.

4 И догоди се да Арон дође у град Јерусалим и поче најпре проповедати Амалекијцима. И поче им проповедати у синагогама њиховим, јер они изградише синагоге по реду нехороваца. Наиме, многи од Амалекијаца и Амулонаца беху по реду Нехоровом.

5 Стога, кад Арон уђе у једну од синагога њихових да проповеда народу, док им говораше, гле један Амалекијац устаде и поче се препирати са њим, говорећи: Шта је то о чему ти сведочаше? Да виде анђела? Зашто се анђели не указују нама? Гле, зар овај народ није добар као твој народ?

6 Кажеш, такође, да ћемо страдати уколико се не покајемо. Како ти знаш мисли и намере срца наших? Како знаш да имамо разлог да се кајемо? Како знаш да нисмо праведан народ? Гле, изградисмо светилишта, и окупљамо се заједно да Богу служимо. Ми верујемо да ће Бог спасти све људе.

7 Тада му Арон рече: Верујеш ли да ће Син Божји доћи да откупи људски род од греха њихових?

8 А човек му рече: Не верујемо да ти знаш тако нешто. Не верујемо у та безумна предања. Не верујемо да знаш о оном што ће доћи, нити верујемо да очеви твоји, а и очеви наши, знаше о томе о чему говораху да ће доћи.

9 Тад Арон поче да им отвара Света писма о доласку Христовом, а и о васкрсењу мртвих, и о томе да откупљења за људски род не може бити осим кроз смрт и страдање Христово и помирење посредством крви Његове.

10 И догоди се да кад им он то поче образлагати, беху гневни на њега и почеше га исмевати, и не хтедоше да слушају речи које говораше.

11 Стога он, кад беше видео да они неће да слушају речи његове, оде из синагоге њихове и дође у село које се зваше Ани-Анти, и тамо нађе Мулокија који им проповедаше реч, а и Аму и браћу његову. И они се са многима препираху због речи.

12 И догоди се да они видеше да народ отврдну срца своја, стога отидоше и дођоше у земљу Мидони. И проповедаху реч многима, а мало их поверова речима које они поучаваху.

13 Ипак, Арон и неки од браће његове беху ухваћени и бачени у тамницу, а остатак њих побеже из земље Мидони у крајеве околне.

14 А они који беху бачени у тамницу претрпеше много тога, а беху избављени руком Ламонијевом и Амоновом, и беху нахрањени и оденути.

15 И поново изађоше да реч објављују, и тако први пут беху избављени из тамнице. И тако они беху трпели.

16 И иђаху где год их Дух Господњи вођаше, проповедајући реч Божју у свакој синагоги амалекијској, то јест, на сваком збору ламанском где би их примили.

17 И догоди се да их Господ поче благосиљати, тако да многе приведоше познању истине. Да, многе уверише у грехе њихове и да предања очева њихових не беху исправна.

18 И догоди се да се Амон и Ламони из земље Мидони вратише у земљу Исмаилову, која беше земља баштине њихове.

19 А цар Ламони не хтеде да дозволи да му Амон служи, то јест, да буде слуга његов.

20 Него нареди да се саграде синагоге у земљи Исмаиловој, и нареди да се његов народ,

или народ који беше под владавином његовом, окупља заједно.

21 И он се радоваше због њих, и поучаваше их многим стварима. И објави им да су они народ под њим, и да су слободан народ, да су ослобођени од угњетавања цара, оца његовог, јер му отац додели да може да влада народом који беше у земљи Исмаиловој и у свој земљи околној.

22 И уз то им објави да могу имати слободу да се клањају Господу Богу свом по жељама својим, где год се налазили, ако је то у земљи која је под владавином цара Ламонија.

23 И Амон проповедаше народу цара Ламонија. И догоди се да их поучаваше о свему оном што спада у праведност. И свакодневно их подстицаше, са свом марљивошћу, а они се обзираху на реч његову и беху ревносни у држању заповести Божјих.

ГЛАВА 22.

Арон поучава Ламонијевог оца о стварању, паду Адамовом, и плану откупљења кроз Христа – Цар и сви његови укућани се обраћају – Објашњена је подела земље између Нефијаца и Ламанаца. Око 90.–77. год. пре Христа.

Ево, док Амон тако без престанка поучаваше народ Ламонијев, вратићемо се на извештај о Арону и браћи његовој. Наиме, пошто он оде из земље Мидони, Дух га

одведе у земљу Нефи, и то у дом цара који беше над целом земљом осим земљом Исмаиловом, а беше то отац Ламонијев.

2 И догоди се да он уђе к њему са браћом својом у палату царску, и поклони се пред царем, и рече му: Гле, о цару, ми смо браћа Амонова, коју ти из тамнице избави.

3 И ево, о цару, поштедиши ли наше животе, бићемо ти слуге. А цар им рече: Устаните, јер ћу вам поклонити ваше животе и нећу дозволити да ми будете слуге. Ипак, захтеваћу да ми послужујете, јер бејаш помало узнемирен у духу због племенитости и величине речи брата вашег Амона и желим да сазнам разлог због ког он не дође са тобом из Мидонија.

4 А Арон рече цару: Гле, Дух га Господњи позва на други пут. Оде он у земљу Исмаилову да поучава народ Ламонијев.

5 Тад му цар рече: Шта је то што рече о Духу Господњем? Гле, то је оно што ме узнемирава.

6 И такође, шта је то што Амон рече – Ако се покајете бићете спашени, а ако се не покајете бићете одбачени у последњи дан?

7 А Арон му одговори и рече: Верујеш ли да постоји Бог? А цар рече: Знам да Амалекијци кажу да постоји Бог, и ја им допустих да граде светилишта да би се могли окупљати и клањати Му се. И

ако ти сада кажеш да постоји Бог, гле, повероваћу.

8 И ево, кад Арон то чу, срце му се поче радовати, и он рече: Гле, сигурно као што ти живиш, цару, тако постоји Бог.

9 А цар рече: Је ли Бог онај Велики Дух који изведе очеве наше из земље јерусалимске?

10 А Арон му рече: Да, Он је тај Велики Дух, и Он створи све и на небу и на земљи. Верујеш ли у то?

11 А он рече: Да, верујем да Велики Дух све створи, и желим да ми испричаш о свему томе, и ја ћу поверовати речима твојим.

12 И догоди се да кад Арон беше видео да ће цар поверовати речима његовим, поче од стварања Адама, читајући цару Света писма – како Бог створи човека по обличју своме, и даде му Бог заповести, и да због престаупа човек паде.

13 И Арон му образлагаше Света писма од стварања Адама, објашњавајући му пад човеков, и његово телесно стање, а и план откупљења који беше припремљен од постанка света, кроз Христа, за све оне који поверују у име Његово.

14 И пошто човек паде, не могаше да заслужи ништа сам по себи, већ страдања и смрт Христова помирују за грехе његове, кроз веру и покајање, и тако даље, и да Он кида окове смртне, да гроб нема победу, и да жаока смр-

ти нестане кроз наду у славу. И Арон све то изложи цару.

15 И догоди се да пошто му Арон све то беше образложио, цар рече: Шта да учиним да могу да добијем тај вечни живот о ком ти говораше? Да, шта да учиним да бих могао да се родим од Бога и ишчупам тај опаки дух укоренен у грудима својим, и примим Дух Његов, да се испуним радошћу, да не будем одбачен у последњи дан? Гле, – рече – оставићу све што поседујем, да, одрећи ћу се царства свога да бих могао да примим ту велику радост.

16 Али, Арон му рече: Желиш ли то, поклониш ли се пред Богом, да, покајеш ли се због свих греха својих и поклониш пред Богом, и са вером призовеш име Његово, верујући да ћеш примити, примићеш тада наду за којом чезнеш.

17 И догоди се да када Арон изговори те речи, цар паде на колена своја пред Господом. Да, паде он ничице на земљу и снажно завапи, говорећи:

18 О, Боже, Арон ми рече да постоји Бог, а ако постоји Бог, и ако си ти Бог, објави ми се, а ја ћу одбацили све грехе своје да бих те упознао, и да бих могао устати из мртвих и бити спашен у последњи дан. И кад цар изговори те речи, беше ударен као да је мртав.

19 И догоди се да слуге његове отрчаше и рекоше царици све што се беше догодило

цару. И она уђе код цара и кад га беше видела да лежи као да је мртав, а Арон и браћа његова да стоје као да су узрок пада његовог, разгневи се на њих и заповеди да их слуге њене, то јест, слуге царева, ухвате и погубе.

20 Ево, слуге видеше узрок пада царевог, стога се не усудише да ставе руке своје на Арона и браћу његову. И они се заузеше код царице, говорећи: Зашто заповедате да погубимо ове људе, када је, гле, један од њих моћнији од свих нас? Стога ћемо пасти пред њима.

21 Ево, кад царица беше видела страх слугу и она се поче веома плашити да је не снађе неко зло. И заповеди слугама својим да иду и позову народ како би убили Арона и браћу његову.

22 Ево, кад Арон беше видео одлучност царичину, а и познавајући тврдоћу срца народа, уплаши се да се мноштво не сакупи и да не буде великог сукоба и немира међу њима. Стога, испружи руку своју и подиже цара са земље, и рече му: Устани. И он стаде на ноге своје, примивши снагу своју.

23 Ево, беше то учињено у присуству царице и многих слугу. А кад они то видеше, веома се задивише и почеше се плашити. А цар истуши и поче им служити. И он им служаше, толико да се сви укућани његови обратише Господу.

24 А по заповести царичиној мноштво се скупи заједно и међу њима наста велико гунђање због Арона и браће његове.

25 Али цар ступи међу њих и послуживаше им. А они се смирише према Арону и онима који са њим беху.

26 И догоди се да кад цар беше видео да се људи смирише, нареди да Арон и браћа његова ступе међу мноштво и да им реч проповедају.

27 И догоди се да посла цар проглас широм целе земље, међу сав свој народ који беше у целој земљи његовој, који беше у свим крајевима унаоколо, која допираше чак до мора, на истоку и на западу, и која од земље Зарахемле беше раздвојена уским појасом дивљине, који се простираше од источног мора чак до западног мора, и унаоколо на пределе уз обалу морску и границе дивљине која беше на северу поред земље Зарахемле, преко граница Мантија, поред извора реке Сидон, простирући се од истока према западу – и тако Ламанци и Нефијци беху раздвојени.

28 Ево, доконији део Ламанаца живљаше у дивљини и пребиваше у шаторима, а протезаху се преко дивљине на западу, у земљи Нефи. Да, а такође на западу земље Зарахемле, у пределима поред обале морске, и на западу у земљи Нефи, у месту прве баштине очева њихових, и

тако се граничећи са обалом морском.

29 А уз то, беше много Ламанаца на истоку поред обале морске, где их Нефијци беху протерали. И тако Нефијци беху скоро опкољени Ламанцима. Ипак, Нефијци запосеше све северне делове земље, граничећи се са дивљином, на извору реке Сидона, од истока до запада, унаоколо у пределу дивљине, на северу, све док не стигоше до земље коју назваше Изобиље.

30 А она се граничише са земљом коју назваше Пустош, јер беше тако далеко на северу да досезаше до земље која беше настањена и беше уништена, о чијим костима говорасмо, коју откри народ Зарахемлин, јер то беше место њиховог првог искрцавања.

31 А одатле одоше у јужну дивљину. Тако земља на северу беше названа Пустош, а земља према југу беше названа Изобиље, будући дивљина која беше пуна свакојаке дивљачи сваке врсте, чији део беше дошао из земље на северу због хране.

32 А ево, за Нефијце то беше удаљеност само дан и по пута, на граници која раздваја Изобиље и земљу Пустош, од источног до западног мора. И тако земља Нефи и земља Зарахемла беху скоро опкољене водом, и беше тамо мала превлака копна између земље на северу и земље на југу.

33 И догоди се да Нефијци

беху настанили земљу Изобиље, и то од западног до источног мора, и тако Нефици у мудрости својој са стражама својим и војскама својим беху одсекли Ламанце на југу, како на тај начин не би више имали посед на северу, како се не би могли проширити у земљу на северу.

34 Стога Ламанци не могаху имати више поседа осим у земљи Нефи и дивљини околној. Ево, беше то мудрост нефијска – пошто им Ламанци беху непријатељи, они не би подносили невоље своје са сваке стране, а и да би могли имати где да побегну по вољи својој.

35 А сада се ја, рекавши ово, поново враћам на извештај Амонов и Аронов, Омнеров и Химнијев, и браће њихове.

ГЛАВА 23.

Проглашава се верска слобода – Ламанци у седам земаља и градова се обраћају – Они се називају Анти-Нефи-Лехијцима и ослобађају се клетве – Амалекијци и Амулонци одбијају истину. Око 90.–77. год. пре Христа.

Где, тад се догоди да цар ламански посла проглас међу руке своје на Амона, или Арона, или Омнера, или Химнија, нити на било ког од браће њихове која буду пролазила проповедајући реч Божју, где год били, у било ком делу земље њихове.

2 Да, посла он пропис међу њих да не стављају руке своје на њих да би их везали, или у тамницу бацили, нити да их смеју пљувати, нити ударати, нити истеривати из синагога својих, нити их бичевати. Такође, не смеју их каменовати, већ они треба да имају слободан приступ домовима њиховим, а и храмовима њиховим и светилиштима њиховим.

3 И тако би они могли ићи и проповедати реч по жељи својој, јер цар беше обраћен Господу, и сви укућани његови. Стога он посла проглас широм земље своје народу како реч Божја не би имала препреке, већ да би се могла обелодањивати широм целе земље, да би се његов народ могао уверити у опака предања очева својих и да би се могли уверити да су сви они браћа и да не смеју да убијају, нити пљачкају, нити краду, нити чине прељубу, нити да чине било какву opakост.

4 И догоди се да када цар посла овај проглас, Арон и браћа његова кренуше од града до града, и од једног дома службе до другог, оснивајући цркве и посвећујући свештенике и учитеље широм земље међу Ламанцима, да проповедају и поучавају реч Божју међу њима. И тако они почеше имати велик успех.

5 И хиљаде беху приведене познању о Господу, да, хиљаде беху приведене да поверују у предања нефијска. И беху они поучавани записи-

ма и пророштвима која беху предавана све до садашњег времена.

6 И заиста, сигурно, како жив био Господ, тако сви који повероваше, или сви који беху приведени познању истине кроз проповедање Амоново и браће његове, према духу откривења и пророштва и моћи Божјој која посредством њих чуда чињаше – да, кажем вам, како жив био Господ, који год од Ламанаца повероваше у проповедање њихово и обратише се Господу, никада не отпадоше.

7 Посташе, наиме, праведан народ, положише оружје побуне своје да се више не боре против Бога, исто тако ни против било кога од браће своје.

8 Ево, ово су они који се Господу обратише:

9 Народ ламански који беше у земљи Исмаиловој;

10 А и народ ламански који беше у земљи Мидони;

11 А и народ ламански који беше у граду Нефију;

12 А исто тако народ ламански који беше у земљи Шилому, и који беше у земљи Шемлону, и у граду Лемуиловом, и у граду Шимнилому.

13 И ово су имена градова ламанских који се Господу обратише, и ово су они који положише оружје побуне своје, да, сво оружје своје ратно. И сви они беху Ламанци.

14 А Амалекијци не беху обраћени, осим једног, и

ниједан од Амулонаца, већ отврднуше срца своја, а и срца Ламанаца у оном делу земље где пребиваху, да, у свим селима својим и свим градовима својим.

15 Именовасмо, дакле, све градове ламанске у којима се покајаше и дођоше до познања истине и обратише се.

16 И тад се догоди да цар и они који се обратише, желеше да добију име да би се тако могли разликовати од браће своје. Стога се цар саветова са Ароном и многим од свештеника својих о имену које би на себе преузели, да би се могли разликовати;

17 И догоди се да се назваше Анти-Нефи-Лехијцима. И они се назваше тим именом и више не беху Ламанци.

18 И почеше бити веома марљив народ, да, и беху наклоњени Нефијцима. Стога, успоставише пријатељске односе са њима и клетва Божја их више није пратила.

ГЛАВА 24.

Ламанци нападају Божји народ – Анти-Нефи-Лехијци се радују у Христу и анђели их походе – Они радије бирају да поднесу смрт него да се бране – Обраћено је још Ламанаца. Око 90.–77. год. пре Христа.

И догоди се да Амалекијци и Амулонци и Ламанци који беху у земљи Амулону, а и у земљи Еламу, и који беху у земљи Јерусалиму, и укратко,

у целој земљи унаоколо, који не беху обраћени и не беху преузели на себе име Анти-Нефи-Лехијци, беху подбуњивани од Амалекијаца и од Амулонаца на срцбу против браће своје.

2 А мржња њихова поста веома жестока према њима, чак толико да се почеше бунити против цара свога, тако да не хтедоше да им он буде цар. Стога се они латише оружја против народа анти-нефи-лехијског.

3 Ево, цар повери царство сину своме и назва га именом Анти-Нефи-Лехи.

4 И умре цар те исте године када Ламанци почеше вршити припреме за рат против народа Божјег.

5 Ево, кад Амон и браћа његова и сви они који беху дошли са њим, угледаше припреме ламанске да униште браћу своју, кренуше у земљу Мидијан, и тамо се Амон састаде са свом браћом својом, а одатле кренуше у земљу Исмаилову да би могли одржати савет са Ламонијем, а и са његовим братом Анти-Нефи-Лехијем, шта да учине како би се одбранили од Ламанаца.

6 Ево, не беше ни једне душе, међу свим народом који беше обраћен Господу, која би се латила оружја против браће своје. Не, не хтедоше они чак ни да врше припреме за рат. Да, и такође, цар њихов им заповеди да то не чине.

7 Ево, ово су речи које он рече народу о томе: Захваљујем Богу своме, народе мој љубљени, што нам наш велик Бог у доброты својој посла ову браћу нашу, Нефијце, да нам проповедају и увере нас у предања наших опаких очева.

8 И гле, захваљујем великом Богу своме што нам додели део Духа свога да смекша срца наша да успоставимо пријатељске односе са том браћом, Нефијцима.

9 И гле, захваљујем, такође, Богу своме, што се успостављањем тих пријатељских односа уверисмо у грехе своје и многа убиства која починисмо.

10 И захваљујем, такође, Богу своме, да, великом Богу своме, што нам подари да се можемо покајати због тога, а и што нам опрости те многе грехе наше и убиства која починисмо и уклони кривицу из срца наших, кроз заслуге Сина свога.

11 И ево, гле, браћо моја, како то беше све што учинити могосмо (јер бејасмо најизгубљенији од свог рода људског) да се покајемо због свих греха својих и многих убистава која починисмо и придобијемо Бога да их уклони из срца наших, јер то беше све што учинити могосмо да се довољно покајемо пред Богом да би Он уклонио љагу нашу –

12 Ево, најљубљенија браћо моја, како Бог уклони љаге наше и мачеви наши поста-

ше блистави, не каљајмо, онда, више мачеве своје крвљу браће своје.

13 Гле, кажем вам, не, сачувајмо мачеве своје да не буду укаљани крвљу браће наше, јер можда, ако поново укаљамо мачеве своје они више не могу бити опрани да блистају, крвљу Сина нашег великог Бога, која ће бити проливена за помирење греха наших.

14 А велики Бог имаше милости према нама и обзнани нам то да не бисмо страдали. Да, и обзнани нам то унапред, јер љуби душе наше као што љуби и децу нашу. Стога, у милости својој походи нас анђелима својим да би план спасења могао бити обзнањен нама као и будућим поколењима.

15 О, како је милостив Бог наш! И ево, гле, како то беше највише што могосмо учинити да уклонимо љаге своје са себе и мачеви наши заблесташе, сакријмо их да могу остати блистави као сведочанство Богу нашем у последњи дан, или у дан када ћемо бити приведени да станемо пред Њега да нам буде суђено, да нисмо укаљали мачеве своје крвљу браће наше од када нам Он саопшти реч своју и тако нас очисти.

16 А ево, браћо моја, буду ли браћа наша тражила да нас униште, гле, сакрићемо мачеве своје, да, штавише, закопаћемо их дубоко у земљу како би остали сјајни, као сведочанство у последњи дан

да их никад не употребисмо. А униште ли нас браћа наша, гле, отићи ћемо Богу своме и бићемо спашени.

17 И ево, догоди се да када цар заврши ово казвање и сав народ беше заједно окупљен, узеше мачеве своје, и сво оружје које се користи за проливање крви људске и закопаше га дубоко у земљу.

18 А то учинише јер по њиховом мишљењу то беше сведочанство Богу, а и људима, да неће поново користити оружје за проливање крви људске. И то учинише потврђујући и заветујући се Богу да ће се радије одрећи живота својих него пролити крв браће своје, и радије дати брату него узети од њега, и радије обилно радити рукама својим него траћити дане своје у доколици.

19 И тако видимо да пошто ти Ламанци беху приведени да поверују и да сазнају истину, беху чврсти и радије би трпели, и то до смрти, него грех починили. И тако видимо да закопаше оружје мира, то јест, мира ради закопаше ратно оружје.

20 И догоди се да браћа њихова, Ламанци, учинише припреме за рат и дођоше до земље Нефи у циљу уништавања цара, и да би поставили другог уместо њега, а и уништавања народа Анти-Нефи-Лехи у тој земљи.

21 Ево, кад народ беше видео да они наваљују на њих, изађоше да их сусретну и

падоше ничице пред њима на земљу, и почеше призивати име Господње. И беху тако у том положају када их Ламанци почеше нападати и почеше мачем убијати.

22 И тако, не наишавши ни на какав отпор, погубише хиљаду и петоро њих. А ми знамо да су они благословени, јер одоше да пребивају са Богом својим.

23 Ево, кад Ламанци видеше да браћа њихова не беже од мача, нити хтедоше да скрену надесно или налево, него хтедоше да полегну и страдају, и слављаху Бога чак и приликом самог страдања од мача –

24 Ево, кад Ламанци то видеше, престаше да их убијају и беше много оних чија срца се цепаху због оне браће њихове која од мача падоше, јер се покајаше због оног што беху учинили.

25 И догоди се да побацише своје ратно оружје и не хтедоше га поново узети, јер беху ужаснути због убистава која беху починили. И они попадаше баш као браћа њихова, уздајући се у милост оних чије руке беху подигнуте да их побију.

26 И догоди се да се народу Божјем прикључи тога дана више него што беше број оних који беху побијени. А они који беху побијени беху праведни људи, стога немамо разлог да сумњамо да су спашени.

27 А не беше међу њима

погубљен ни један opak човек, али више од хиљаду беше приведено познању истине. Тако видимо да Господ на много начина делује за спа-сење свога народа.

28 Ево, највећи број Ламанаца који погубише толико много браће своје беху Амалекијци и Амулонци, од којих највећи број беше по реду Нехороваца.

29 Ево, међу онима који се прикључише народу Господњем не беше ни један који беше Амалекијац или Амулонац, или који беше од реда Нехоровог, већ беху прави потомци Ламана и Лемуила.

30 И тако можемо јасно препознати, да пошто народ који једном беше просветљен Духом Божјим и имаше велико познање о ономе што спада у праведност, а тада падне у грех и преступ, постаје још окорелији, и тако стање његово постаје горе него да никад не беше знао за то.

ГЛАВА 25.

Ламански напади се шире – Потомство Нојевих свештеника страда како је Абинади прорекао – Многи Ламанци су обраћени и прикључују се народу Анти-Нефи-Лехи – Они верују у Христа и држе се Мојсијевог закона. Око 90.–77. год. пре Христа.

И гле, тада се догоди да се ти Ламанци још више разгневише што беху побили

браћу своју. Стога се заклеше на освету Нефијцима и тада више не покушаваху да убијају народ Анти-Нефи-Лехи.

2 Али, узеше војске своје и пређоше границе земље Зарахемле, и оборише се на људе који беху у земљи Амоники и уништише их.

3 А после тога беху имали многе битке са Нефијцима у којима беху потиснути и побијени.

4 А међу Ламанцима који беху погубљени беше скоро сво потомство Амулона и браће његове, који беху свештеници Нојеви, а беху погубљени рукама нефијским;

5 А остали, побегавши у источну дивљину и присвојивши моћ и власт над Ламанцима, учинише да многи од Ламанаца страдају од огња због веровања свога –

6 Јер многи од њих, пошто претрпеше велик губитак и толико много невоља, беху подстакнути да се сете речи које им Арон и браћа његова беху проповедали у земљи њиховој. Стога, почеше да не верују у предања очева својих, а да верују у Господа, и да Он даде велику моћ Нефијцима. И тако много њих беше обраћено у дивљини.

7 И догоди се да они влада-ри који беху остатак синова Амулонових, учинише да они буду усмрћени, да, сви они који у то повероваше.

8 Ево, то мучеништво проузрокова да се многи од браће њихове подстакнуше на

срџбу, и ту у дивљини започе сукоб. А Ламанци почеше да гоне потомство Амулоново и браће његове и почеше их убијати. И они побегоше у источну дивљину.

9 И гле, и данас их Ламанци прогањају. Тако се испунише речи Абинадијеве које рече о потомству свештеника који учинише да он огњем буде усмрћен.

10 Јер он им рече: Оно што ви са мношћом учините, биће узор онога што ће доћи.

11 И ево, Абинади беше први који поднесе смрт огњем због веровања свога у Бога. Ево, то је оно што имаше на уму, да ће многи поднети смрт огњем као што он беше поднео.

12 И он рече свештеницима Нојевим да ће потомство њихово учинити да многи буду усмрћени на исти начин као он, и да ће бити расејани на све стране и убијани, као што звери дивље терају и убијају овце које немају пастира. И ево, гле, те речи се обистинише, јер беху терани од Ламанаца, и беху гоњени, и беху ударани.

13 И догоди се да када Ламанци видеше да не могу да надвладају Нефијце, поново се вратише у своју земљу, а многи од њих пређоше да пребивају у земљи Исмаиловој и земљи Нефи, и прикључише се народу Божјем, који беше народ Анти-Нефи-Лехи.

14 И они, такође, закопаше своје ратно оружје као што браћа њихова учинише, и по-

чеше бити праведан народ. И ходаху путевима Господњим и гледаху да држе заповести Његове и одредбе Његове.

15 Да, и држаху закон Мојсијев јер беше потребно да још држе закон Мојсијев, јер се сав не испуни. Ипак, упркос закону Мојсијевом, ишчекиваху долазак Христов, сматрајући да је закон Мојсијев узор доласка Његовог, и верујући да морају држати те спољне уредбе све до времена кад им се Он буде открио.

16 Ево, они не сматраху да спасење долази по закону Мојсијевом, али, закон Мојсијев служаше да ојача веру њихову у Христа. И тако они, путем вере, сачуваше наду у вечно спасење, ослањајући се на дух пророштва који говораше о ономе што ће доћи.

17 И ево, гле, Амон и Арон и Омнер и Химни и браћа њихова, веома се радоваху због успеха који беху имали међу Ламанцима, видевши да им Господ додели у складу са молитвама њиховим, и да им, такође, до у танчине, беше испунио реч своју.

ГЛАВА 26.

Амон слави у Господу – Верни су ојачани од Господа и даје им се знање – Вером људи могу хиљаде душа привести покајању – Бог има сву моћ и све разуме. Око 90.–77. год. пре Христа.

И ево, ово су речи Амонове браћи његовој, које гласе

овако: Браћо моја по крви и браћо моја по Христу, где кажем вам, како велик разлог имамо да се радујемо, јер могосмо ли и помислити кад пођосмо из земље Зарахемле да ће нам Бог подарити тако велике благослове?

2 И ево, питам, које велике благослове нам подари? Можете ли рећи?

3 Гле, одговорићу вам. Наиме, браћа наша, Ламанци, беху у тами, да, и то у бездану најтамнијем, али гле, колико њих је приведено да посматра чудесно светло Божје! И то је благослов који нам је удељен, да бејасмо учињени оруђем у рукама Божјим како бисмо извршили то велико дело.

4 Гле, хиљаде њих се радују и у стадо Божје су приведени.

5 Гле, њива беше сазрела, а ви сте благословени јер захватисте српом и жњесте снагом својом. Да, цео дан се трудисте, и погледајте број снопова својих! И биће они сакупљени у амбаре, да се не расипају.

6 Да, неће их олуја оборити у последњи дан, да, нити ће их вихор опустошити, него ће, кад олуја дође, бити сакупљени заједно на место своје да их олуја не може захватити. Да, неће их ни ветрови жестоки разнети тамо где год непријатељ изабере да их покупи.

7 Али гле, у рукама су Господа жетве и Његови су, и Он ће их узвисити у последњи дан.

8 Благословено да је име Бога нашег. Певајмо Му хвале,

да, исказујмо захвалност светом имену Његовом јер чини праведност заувек.

9 Јер да не дођосмо из земље Зарахемле, ова наша драга љубљена браћа која нас тако много љубе била би још увек раздирана мржњом према нама. Да, и били, такође, туђинци Богу.

10 И догоди се да када Амон беше изговорио те речи, брат његов Арон га укори, говорећи: Амоне, плашим се да те радост твоја заноси до хвалисања.

11 Али, Амон му рече: Не хвалим се снагом својом, нити мудрошћу својом, већ гле, радост је моја потпуна. Да, срце је моје пуно радости, и радоваћу се у Богу своме.

12 Да, знам да сам ништа. По снази својој нејак сам. Стога се нећу собом хвалити, већ ћу се хвалити Богом својим, јер у снази Његовој могу учинити све. Да, гле, многа моћна чуда учинисмо у овој земљи због којих ћемо заувек славити име Његово.

13 Гле, колико хиљада браће наше ослободи Он болова паклених, и они су приведени да певају љубав откупљујућу, и то због моћи речи Његове која је у нама. Стога, зар немамо велик разлог да се радујемо?

14 Да, имамо разлог да Га заувек славимо, јер Он је Свевишњи Бог и ослободи браћу нашу од ланаца пакла.

15 Да, беху они окружени вечном тамом и уништењем,

али гле, приведе их Он вечној светлости, да, вечно спасењу, и они су окружени неупоредивим обиљем љубави Његове. Да, а ми бејасмо оруђе у рукама Његовим учинивши ово велико и чудесно дело.

16 Стога, славимо, да, славићемо у Господу. Да, радуваћемо се, јер радост је наша потпуна. Да, хвалићемо Бога нашег заувек. Гле, ко може сувише славити у Господу? Да, ко може сувише рећи о великој моћи Његовој и о милости Његовој и о трпељивости Његовој према деци човечјој? Гле, кажем вам, не могу изрећи ни најмањи део онога што осећам.

17 Ко би могао и помислити да ће Бог наш бити толико милостив да нас истргне из нашег ужасног, грешног и исквареног стања?

18 Гле, изађосмо и то у гневу, са моћним претњама да уништимо цркву Његову.

19 О, дакле, зашто нас не препусти ужасном уништењу. Да, зашто не допусти да се мач правде Његове сручи на нас и осуди нас на вечни очај.

20 Ох, душа моја, скоро као да побеже од саме помисли на то. Гле, не изврши Он правду своју над нама, него нас у великој милости својој пренесе преко тог вечног бездана смрти и јада, и то за спасење душа наших.

21 И ево, гле, браћо моја, има ли који природан човек који зна ово? Кажем вам,

нема ни једног човека који то зна, осим покајника.

22 Да, онај који се покаје и испољи веру, и рађа добрим делима и моли се стално, без престанка – таквоме се даје да сазна тајне Божје. Да, таквоме ће бити дато да открије оно што никад не беше откривено. Да, и таквоме ће бити дато да хиљаде душа приведе покајању, баш као што нама беше дато да ову браћу нашу приведемо покајању.

23 Ево, сећате ли се, браћо моја, како рекосмо браћи нашој у земљи Зарахемли да идемо у земљу Нефи да проповедамо браћи нашој, Ламанцима, а они нам се подсмеваху?

24 Они нам, наиме, рекоше: Мислите ли да можете привести Ламанце познању истине? Мислите ли да можете уверити Ламанце у неисправност предања очева њихових, народ тако укоченог врата као што су они, чија срца уживају у проливању крви, чији се дани проводе у највећем безакоњу, чији су путеви од почетка путеви преступника? Ево, браћо моја, сећате се да то беше говор њихов.

25 И још рекоше: Латимо се оружја свога против њих да уништимо њих и безакоње њихово са земље, како они не би надвладали нас и уништили нас.

26 Али гле, љубљена браћо моја, не дођосмо у дивљину са намером да уништимо браћу нашу, већ са намером

да можда спасемо неке од душа њихових.

27 Ево, када срца наша беху потиштена и бејасмо спремни да се вратимо, гле, Господ нас утеши и рече: Пођите међу браћу своју, Ламанце, и са стрпљењем поднесите невоље своје, и ја ћу вам дати успеха.

28 И ево, гле, дођосмо и бејасмо међу њима и бејасмо стрпљиви у страдањима својим и поднесмо сваку оскудицу. Да, кретасмо се од куће до куће уздајући се у милост света – не само у милост света него и у милост Божју.

29 И улазисмо у куће њихове и поучавасмо их, и поучавасмо их на улицама њиховим. Да, и поучавасмо их на брежуљцима њиховим. Да, и улазисмо и у храмове њихове и синагоге њихове и поучавасмо их. И бејасмо истеривани и изругивани и пљувани и ударани по образима својим. И бејасмо каменовани и хватани и везивани чврстим конопцима и у тамницу бацани. И моћу и мудрошћу Божјом опет бејасмо избављени.

30 И поднесмо невоље свакојаче, а све то како бисмо можда били средство спасења души некој. И мишљасмо да ће радост наша бити потпуна буде ли могуће да неком можда будемо средство спасења.

31 Ево, гле, можемо погледати и видети плодове трудова наших. И зар их је мало? Кажем вам, не, много их је. Да, и ми можемо сведочити о

искрености њиховој због љубави њихове према браћи својој, а и према нама.

32 Јер гле, радије би они жртвовали животе своје него што би одузели живот чак и непријатељу своме. И они дубоко у земљу закопаше оружје своје ратно због љубави своје према браћи својој.

33 И гле, кажем вам, имали у целој земљи тако велике љубави? Гле, кажем вам, не, нема, чак ни међу Нефијцима.

34 Јер гле, латили би се они оружја против браће своје, не би допустили да буду погубљени. А гле, колико ових положи животе своје, а ми знамо да они одоше код Бога свога, због љубави њихове и мржње њихове према греху.

35 Ево, зар немамо разлога да се радујемо? Да, кажем вам, откако је света не беше људи који имаху тако велик разлог да се радују као ми. Да, и радост моја заноси, и то до хвалисања у Богу своме, јер Он има сву моћ, сву мудрост, и сво разумевање. Он разуме све и милостиво је Биће, и то на спасење онима који се покају и поверују у име Његово.

36 Ево, ако је то хвалисање, тако ћу хвалити, јер то је живот мој и светлост моја, радост моја и спасење моје, и откупљење моје од вечног јао. Да, благословено је име Бога мога, који је брижљив према своме народу, који је грана са стабла Израеловог, и беше изгубљен од трупа свога у

земљи страном. Да, кажем, благословено да је име Бога мога који је брижљив према нама, луталицама у земљи страном.

37 Ево, браћо моја, видимо да је Бог брижљив према свим људима, у којој год земљи они били. Да, броји Он свој народ и Његова потпуна милост је над целом земљом. Ево, то је радост моја и велика захвалница моја, да, и заувек ћу хвалити Бога свога. Амен.

ГЛАВА 27.

Господ заповеда Амону да народ Анти-Нефи-Лехијце поведе у безбедност – Одмах после сусрета са Алмом, Амонова радост црпи његову снагу – Нефијци дају Анти-Нефи-Лехијцима земљу Јершон – Они се називају народом Амоновим. Око 90.–77. год. пре Христа.

Ево, догоди се да када они Ламанци који беху отишли у рат против Нефијаца, беху открили, после многих својих напрезања да их униште, да узалуд траже уништење њихово, поново се вратише у земљу Нефи.

2 И догоди се да Амалекијци, због губитка свога, беху веома срдити. И када видеше да не могу да се освете на Нефијцима, почеше да подстичу народ на срџбу против браће њихове, народа Анти-Нефи-Лехијаца. Стога поново почеше да их уништавају.

3 Ево, тај народ поново одби да узме оружје своје, и допу-

стише да буду убијани по жељи непријатеља њихових.

4 Ево, када Амон и браћа његова видеше то дело уништења међу онима које тако много љубљаху, и онима који тако много љубљаху њих – јер поступаху са њима као да су анђели од Бога послати да их спасу од вечног уништења – дакле, кад Амон и браћа његова видеше то велико дело уништења, беху дирнути са жаљењем, те рекоше цару:

5 Окупимо овај народ Господњи и сиђимо у земљу Зарахемлу браћи нашој Нефијцима, и бежимо из руку непријатеља наших да не будемо уништени.

6 Али, цар им рече: Гле, Нефијци ће нас уништити због многих убистава и греха које према њима починисмо.

7 А Амон рече: Поћи ћу и питати Господа, и каже ли нам Он да сиђемо браћи нашој, хоћете ли поћи?

8 А цар му рече: Да, каже ли нам Господ да пођемо, сићи ћемо браћи својој и бићемо робови њихови док им не надокнадимо за многа убиства и грехе које починисмо према њима.

9 Али, Амон му рече: То је против закона браће наше који отац мој донесе, да међу њима не буде робова. Стога сиђимо и уздајмо се у милост браће наше.

10 Али, цар му рече: Упитај Господа, и каже ли нам Он да идемо, ићи ћемо. Иначе, страдаћемо у овој земљи.

11 И догоди се да Амон оде и упита Господа, а Господ му рече:

12 Изведи овај народ из ове земље да не страда, јер Сотона веома обузе срца Амалекијаца који подстичу Ламанце на срџбу против браће њихове, да их погубе. Стога, изађи из те земље, а овај народ је благословен у овом покољењу, јер ћу га сачувати.

13 И тад се догоди да Амон оде и рече цару све речи које му Господ беше рекао.

14 И они окупише заједно сав свој народ, да, сав народ Господњи, и сакупише заједно сва своја стада и крда, и одоше из земље и дођоше у дивљину која раздвајаше земљу Нефи од земље Зарахемле, и приближише се границама земље.

15 И догоди се да им Амон рече: Гле, ја и браћа моја продужићемо у земљу Зарахемлу, а ви ћете остати овде док се ми не вратимо. А ми ћемо искушати срца браће наше, хоће ли они да ви дођете у земљу њихову.

16 И догоди се да док Амон иђаше у ту земљу, да он и браћа његова сretoше Алму, на месту о ком се говораше. И гле, беше то радостан сусрет.

17 Ево, радост Амонова беше тако велика и то толико да беше испуњен, да, беше прожет радошћу од Бога свог и то до губитка снаге своје, тако да поново паде на земљу.

18 Ево, не беше ли то велика радост? Гле, то је радост коју

не прима нико уколико није истински покајник и понизни трагач за срећом.

19 Ево, радост Алмина у сусрету са браћом његовом беше заиста велика, а и радост Аронова, Омнерова и Химнијева. Али гле, радост њихова не беше таква да надмаши снагу њихову.

20 И ево, догоди се да Алма поведе браћу своју натраг у земљу Зарахемлу, и то у дом његов. И они одоше и испричаше врховном судији све што им се беше догађало у земљи Нефи, међу браћом њиховом, Ламанцима.

21 И догоди се да врховни судија посла проглас широм земље, тражећи глас народа у погледу примања народа Анти-Нефи-Лехијаца.

22 И догоди се да дође глас народа, говорећи: Гле, напустићемо земљу Јершон која је на истоку поред мора, која се спаја са земљом Изобилје, а на југу је земље Изобилје. И та земља Јершон је земља коју ћемо дати браћи нашој за баштину.

23 И ево, поставићемо војске своје између земље Јершон и земље Нефи, како бисмо заштитили браћу своју у земљи Јершону. А то чинимо за браћу нашу због страха њиховог да се лате оружја против браће своје да не би грех починили. А тај велики страх њихов дође услед њиховог болног покајања које искусише, због многих убистава њихових и страшне опакости њихове.

24 И ево, гле, учинићемо то браћи својој како би баштини-нили земљу Јершон, и шти-тићемо их од непријатеља њихових са војскама својим уз услов да нам дају део имет-ка свога да нас потпомогне како бисмо могли издржавати војске своје.

25 Ево, догоди се да када Амон то беше чуо, врати се народу анти-нефи-лехијском, а и Алма са њим у дивљину, где ови беху разапели шаторе своје, и све им ово обзна-ни. И Алма им, такође, ис-приповеди о свом обраћењу са Амоном и Ароном и бра-ћом својом.

26 И догоди се да то иза-зва велику радост међу њима. И они сиђоше у земљу Јершон и запосеше земљу Јершон, а Нефијци их на-зваше народом Амоновим. Стога се по том имену распо-знаваху од тада.

27 И беху они међу народом Нефијевим, а уз то се убраја-ху међу народ који беше од цркве Божје. И распознаваху се, такође, по својој ревности према Богу, а и људима, јер беху савршено поштени и прави у свему. И беху чврсти у вери у Христа, и то до краја.

28 И са највећим гађењем гледаху на проливање крви браће своје и никад нико их не могаше наговорити да подигну оружје против браће своје. И на смрт никад не гледаху са страхом у ма којој мери, због наде њихове и гледишта њиховог у погледу

Христа и васкрсења. Стога, смрт за њих беше надвлада-на победом Христа над њом.

29 Стога, поднели би они смрт на најстрашнији и нај-болнији начин који би им браћа њихова могла нанети, пре него што би узели мач или сабљу да их ударе.

30 И беху они тако ревно-стан и омиљен народ, високо повлашћен народ Господњи.

ГЛАВА 28.

Ламанци су поражени у ужасној бици – Десетине хиљада је погу-бљено – Опаки су послати у стање бескрајног јао; праведни достижу бескрајну срећу. Око 77.–76. год. пре Христа.

И ево, догоди се да пошто народ Амонов беше успоста-вљен у земљи Јершону, и цр-ква такође беше успоставље-на у земљи Јершону, а војске нефијске беху распоређене унаоколо земље Јершона, да, на свим границама унао-коло земље Зарахемле. Гле, војске ламанске беху следи-ле браћу своју у дивљини.

2 И тако дође до ужасне битке, да, и то такве за какву се никад не беше знало међу свим народом у земљи од вре-мена кад Лехи напусти Јеру-салим. Да, и десетине хиљада Ламанаца беше погубљено и расејано на све стране.

3 Да, и беше, такође, ужасан покољ међу народом Нефи-јевим. Ипак, Ламанци беху потиснути и расејани, а народ

Нефијев се поново врати у земљу своју.

4 И ево, беше то време када се зачу велико оплакивање и јадиковање широм целе земље, међу свим народом Нефијевим –

5 Да, јаук удовица које оплакиваху мужеве своје, а и очева који оплакиваху синове своје, а кћер брата, да, брат оца. И тако се јаук оплакивања чу међу свима њима, оплакивања родбине њихове која беше погубљена.

6 И ево, то заиста беше жалостан дан, да, време озбиљности и време великог поста и молитве.

7 И тако завршава петнаеста година владавине судија над народом Нефијевим;

8 А ово је извештај о Амону и браћи његовој, њиховим путовањима у земљи Нефи, њиховим страдањима у тој земљи, њиховим жалостима, и њиховим невољама, и њиховој несхватљивој радости, и прихватању и заштити браће у земљи Јершону. И ево, нек Господ, Откупитељ свих људи, заувек благослови душе њихове.

9 И то је извештај о ратовима и сукобима међу Нефијцима, а и ратовима између Нефијаца и Ламанаца. И завршава се петнаеста година владавине судија.

10 А од прве године до петнаесте оствари се уништење много хиљада живота. Да, оствари се ужасан призор крвопролића.

11 И тела многих хиљада положена су доле у земљу, док тела многих хиљада труну у гомилама на лицу земљском. Да, а многе хиљаде оплакују губитак родбине своје, јер имају разлог да се плаше у складу са обећањима Господњим, да се шаљу у стање бескрајног јао.

12 Међутим, много хиљада других истински оплакују губитак родбине своје, а ипак се радују и кличу у нади, и чак знају, у складу са обећањима Господњим, да су уздигнути да пребивају с десна Богу, у стању бескрајне среће.

13 И тако видимо како је велика неједнакост међу људима због греха и престапа, и моћи ђаволове, која долази посредством лукавих замисли које он смисли да заведе срца људска.

14 И тако видимо велик позив људима на марљивост, да се труде у винограду Господњем. И тако видимо велик разлог за жалост, као и за радовање – жалост због смрти и уништења међу људима, а радост због светла Христовог за живот.

ГЛАВА 29.

Алма жели да довикује покајање анђеоском ревношћу – Господ дарује учитеље свим земљама – Алма слави због Господњег дела и успеха Амона и браће његове. Око 76. год. пре Христа.

О, кад бих анђео био, и кад би се испунила жеља срца мога, да могу изаћи и говорити трубом Божјом, гласом што земљу потреса, и свим народима довикивати покајање!

2 Да, прогласио бих свакој души, као гласом грмљавине, покајање и план откупљења, да се покају и дођу Богу нашем, да не буде више жалости на свом лицу земаљском.

3 Али гле, човек сам, и грешим у жељи својој. Морам, наиме, бити задовољан оним што ми Господ додели.

4 Не смем жељама својим мучити чврст пропис Бога праведнога, јер знам да Он људима дарује по жељи њиховој, било да је она за смрт или за живот. Да, знам да Он даје људима, да, прописује им прописе који су непроменљиви, по вољи њиховој, било да је она за спасење, или за уништење.

5 Да, знам да су добро и зло стављени пред све људе. Без кривице је онај који не разликује добро и зло, али оном који разликује добро и зло, њему се даје по жељама његовим, било да жели добро или зло, живот или смрт, радост или грижу савести.

6 Ево, с обзиром да знам то, зашто бих желео више него да извршим дело на које сам позван?

7 Зашто бих желео да сам анђео, да бих могао да говорим свим крајевима земаљским?

8 Јер гле, Господ дарује свим племенима, из племена њиховог и језика, да поучавају реч Његову, да, у мудрости, све што Он сматра прикладним да треба да добију. Стога, видимо да Господ саветује у мудрости, у складу са оним што је праведно и истинито.

9 Ја знам оно што ми Господ заповеди, и славим то. Не славим у погледу на себе, већ славим у ономе што ми Господ заповеди. Да, и то је моја слава, да могу можда бити оруђе у рукама Божјим да душу коју приведем покајању. А то је радост моја.

10 И гле, кад видим многе од браће своје истински покајане и како прилазе Господу Богу своме, душа је моја тада радошћу испуњена. Сетим се тада шта Господ за мене учини, да, штавише, како услиши молитву моју. Да, сетим се, тада, милостиве руке Његове коју испружи ка мени.

11 Да, сетим се, такође, ропства очева мојих, јер засигурно знам да их Господ избави из сужањства, и тако успостави цркву своју. Да, Господ Бог, Бог Аврамов, Бог Исаков и Бог Јаковљев, избави их из сужањства.

12 Да, увек се сећам ропства очева својих, и да их тај исти Бог који их избави из руку Египћана, избави из сужањства.

13 Да, и тај исти Бог успостави цркву своју међу њима. Да, и тај исти Бог ме позва светим позивом да пропове-

дам реч овом народу, и даде ми много успеха због ког је радост моја потпуна.

14 Али, не радујем се само због свога успеха, већ је радост моја потпунија због успеха браће моје која беху горе у земљи Нефи.

15 Гле, труђаху се они веома, и уродише мноштвом плодова. И како ће велика бити награда њихова!

16 Ево, када помислим на успех ове браће моје, душа моја се заноси, и то до одвајања свога од тела, као да јесте, толика је радост моја.

17 И ево, нека Бог додели овој браћи мојој да могу да седе у царству Божјем, да, и сви они који су плод труда њиховог, да више не изађу, већ да могу да Га славе заувек. И нека Бог да да буде то по речима мојим, и то како рекох. Амен.

ГЛАВА 30.

Корихор, анти-Христ, исмева Христа, Помирење и дух пророчтва – Он поучава да нема Бога, нема пада човековог, нема казне за грех и нема Христа – Алма сведочи да ће Христ доћи и да све указује да има Бога – Корихор тражи знак и постаје нем – Ђаво се беше указао Корихору као анђео и поучио га шта да говори – Корихор је прегажен и умире. Око 76.–74. год. пре Христа.

Гле, тад се догоди да пошто се народ Амонов смести у земљи Јершону, да, а и пошто

Ламанци беху протерани из земље, а народ те земље сахрани мртве њихове –

2 Ево, мртви њихови не беху пребројани због величине броја њиховог. Ни мртви Нефијци не беху пребројани – али, догоди се да пошто беху сахранили мртве своје, а и после више дана поста, и оплакивања, и молитве, (а беше то у шеснаестој години владавине судија над народом Нефијевим) наступи трајан мир широм целе земље.

3 Да, и народ гледаше да држи заповести Господње, и беху строги у држању обреда Божјих, према закону Мојсијевом, јер беху поучени да држе закон Мојсијев све док не буде испуњен.

4 И тако народ не имаше немир у целој шеснаестој години владавине судија над народом Нефијевим.

5 И догоди се да почетком седамнаесте године владавине судија беше трајан мир.

6 Али, догоди се да крајем седамнаесте године дође један човек у земљу Зарахемлу, а беше он анти-Христ, јер поче проповедати народу против пророштава које пророци беху изrekli о доласку Христовом.

7 Ево, не беше закона против веровања човековог, јер беше сасвим супротно заповестима Божјим да постоји закон који би људе довео у неравноправан положај.

8 Јер овако каже Свето

писмо: Изаберите данас коме ћете служити.

9 Ево, изабере ли човек да Богу служи, то је повластица његова. Или боље, верује ли у Бога, повластица његова је да Му служи. Али, не верује ли у Њега, нема закона који би га казнио.

10 Али, ако убије кажњава се смрћу, и ако пљачка, такође се кажњава. Украде ли, такође се кажњава. Почини ли прељубу, исто тако се кажњава. Да, за сву ту opakост беху кажњавани.

11 Јер беше закон да се људима суди према злочинима њиховим. Ипак, не беше закона против веровања човековог. Стога, човек се кажњаваше једино за злочине које почини. Сви људи, дакле, беху у равноправном положају.

12 А тај анти-Христ, чије име беше Корихор, (а закон не могаше имати моћ над њим) поче проповедати народу да Христа неће бити. И овако он проповедаше, говорећи:

13 О, ви, који сте оковани безумном и узалудом надом, зашто се подјармљујете таквим безумним стварима? Зашто Христа очекујете? Јер нико не зна ништа о ономе што ће бити.

14 Гле, ово што ви пророштвима зовете, што кажете да свети пророци предаше, гле, то су безумна предања очева ваших.

15 Како знате за њихову извесност? Гле, не можете знати

оно што не видите, стога не знате да ће Христа бити.

16 Очекујете и кажете да видите опрост греха својих. Али гле, то је последица поремећеног ума, а то помрачење ума ваших долази због предања очева ваших која вас наводе на веровање у нешто што није тако.

17 И он им још много тога рече, говорећи им да никаквог помирења не може бити за грехе људске, већ сваки човек пролази кроз овај живот онако како се као биће снађе. Стога, сваки човек успева у складу са способношћу својом, и сваки човек побеђује у складу са снагом својом. И шта год човек учини није злочин.

18 И тако им он проповедаше, заводећи срца многих, наводећи их да уздижу главе своје у opakости својој, заводећи многе жене, а и мушкарце, да курварства чине – говорећи им да када човек умре, да је тада крај.

19 Ево, оде тај човек и у земљу Јершон да проповеда ово међу народом Амоновим, који некад беше народ ламански.

20 Али гле, беху они мудрији него многи од Нефијаца, јер га ухватише и везаше и одведоше га пред Амона који беше високи свештеник над тим народом.

21 И догоди се да он нареди да га изнесу из земље. И он пређе у земљу Гидеон, и поче и њима проповедати. И тамо

не имаше много успеха, јер беше ухваћен и везан и одведен пред високог свештеника, а такође и врховног судију над том земљом.

22 И догоди се да му високи свештеник рече: Зашто идеш унаоколо изопачујући путеве Господње? Зашто поучаваш овај народ да Христа неће бити како би ометао радовање њихово? Зашто говориш против свих пророштава светих пророка?

23 Ево, име високог свештеника беше Гидона. А Корихор му рече: Зато што не поучавам безумна предања очева ваших, и зато што не поучавам овај народ да се не везује безумним обредима и уредбама које успоставише древни свештеници како би присвојили моћ и власт над њима, да би их држали у незнању, да не уздижу главе своје већ да буду понизни због речи твојих,

24 Кажеш да је овај народ слободан народ. Гле, ја кажем да су они у сужањству. Кажеш да су истинита та древна пророштва. Гле, ја кажем да не знаш да ли су она истинита.

25 Кажете да је овај народ крив и пао народ због преступа неког претка. Гле, ја кажем да дете није криво због родитеља својих.

26 И уз то кажете да ће Христ доћи. Али гле, ја кажем да не знате да ли ће Христа бити. И још кажете да ће бити погуљен за грехе света –

27 И тако заводите овај народ на безумна предања очева својих, и по жељама својим, и држите их потчињенима као да су у сужањству, да бисте се наситили трудом руку њихових, да се не би усуђивали да гледају са одважношћу, и да се не би усуђивали да уживају своја права и повластице.

28 Да, не усуђују се они да користе оно што је њихово да не би увредили свештенике своје који их подјармљују у складу са жељама својим, и наведоше их да верују, помоћу предања својих и снова својих и хирова својих и виђења својих и тобожњих тајни својих, да ће, ако не учине по речима њиховим, увредити неко непознато биће за које они кажу да је Бог – биће које никад нико не беше видео или упознао, кога никад не беше нити ће икад бити.

29 Ево, кад високи свештеник и врховни судија видеше тврдоћу срца његовог, да, кад видеше да ће чак Бога ружити, не хтедоше да одговоре ништа на речи његове, већ наредише да га вежу. И предаше га у руке чиновника и послаше га у земљу Зарахемлу, да га изведу пред Алму и врховног судију који беше управник над целом земљом.

30 И догоди се да кад га доведоше пред Алму и врховног судију, настави он као што учини у земљи Гидеону. Да, настави он да хули.

31 И иступи он пред Алму

са силно надменим речима, и наружи свештенике и учитеље, оптужујући их за завођење народа бесмисленим предањима очева њихових, да би се наситили трудом народа.

32 Тад му Алма рече: Знаш ти да се ми не ситимо трудом овог народа. Јер гле, радих ја и то од почетка владавине судија све до сада, рукама својим за издржавање своје, упркос многим путовањима унаоколо земље да бих проповедао реч Божју народу своме.

33 И упркос великом труду који изврших у цркви, никад не примих ни сенин један за труд свој, нити иједан од браће моје, осим на столици судијској. А и тад примасмо само по закону, за време своје.

34 И ево, кад не примамо ништа за труд свој у цркви, која нам је корист да радимо у цркви ако није да проглашавамо истину, да бисмо се радовали због радости браће наше?

35 Зашто, дакле, кажеш да проповедамо овом народу да бисмо стекли добит, кад сам знаш да не примамо добит? И ево, верујеш да варамо овај народ, што узрокује толику радост у срцима њиховим?

36 А Корихор му одговори: Да.

37 А тад му Алма рече: Верујеш ли да постоји Бог?

38 А он одговори: Не.

39 Тад му Алма рече: Хоћеш ли опет порицати да постоји

Бог, а и порицати Христа? Јер гле, кажем ти, знам да постоји Бог, а и да ће Христ доћи.

40 И ево, који доказ имаш да нема Бога, или да Христ неће доћи? Кажем ти, немаш ни једног, осим једино речи твоје.

41 Али, гле, ја имам све као сведочанство да је то истинито, а и ти имаш све као сведочанство теби да је то истинито, и хоћеш ли то порећи? Верујеш ли да је то истинито?

42 Гле, знам да верујеш, али си опседнут духом лажљивим, а Духа си Божјег одбацио да нема места у теби већ ђаво има моћ над тобом, и он те носи тамо-амо, правећи смицалице како би уништио децу Божју.

43 А тад Корихор рече Алми: Ако ми покажеш знак, да бих се уверио да постоји Бог, да, покажи ми да Он има моћ, и тада ћу се уверити у истинитост речи твојих.

44 Али Алма му рече: Имао си ти довољно знакова. Хоћеш ли да искушаваш Бога свога? Хоћеш ли рећи, покажи ми знак, кад имаш сведочанство ове браће твоје, а и свих светих пророка? Света писма су стављена пред тебе, да, и све указује да постоји Бог. Да, сама земља и све што је на лицу њеном. Да, и кретање њено. Да, а и све планете које се крећу својим правилним путањама сведоче да постоји Врховни Створитељ.

45 И хоћеш ли и даље ићи унаоколо заводећи срца овог

народа, сведочећи им да не постоји Бог? И хоћеш ли и даље порицати сва ова сведочанства? А он рече: Да, порицаћу, уколико ми не покажеш знак.

46 И тад се догоди да му Алма рече: Гле, жалостан сам због тврдоће срца твога, да, што се још увек опиреш духу истине, да душа твоја буде уништена.

47 Али гле, боље је да душа твоја буде изгубљена него да будеш средство одвођења многих душа у уништење, лажима и ласкавим речима. Стога, будеш ли и даље порицао, гле Бог ће те ударити да ћеш занемети и никад више нећеш отворити уста своја, и нећеш више варати овај народ.

48 Тад му Корихор рече: Не поричем ја постојање Бога, већ не верујем да постоји Бог и, уз то кажем да ти не знаш да ли постоји Бог. И уколико ми не покажеш знак, нећу поверовати.

49 Тад му Алма рече: Ово ћу ти дати као знак, да занемеш по речима мојим. И кажем, у име Божје, да ћеш занемети да више нећеш моћи да говориш.

50 Ево, кад Алма изговори ове речи, Корихор занем, да не могаше више да говори, по речима Алминим.

51 И ево, кад врховни судија то беше видео, он испружи руку своју и овако написа Корихору: Јеси ли уверен у моћ Божју? На ком си желео

да Алма покаже знак свој? Јеси ли желео да друге мучим, да бих теби знак показао? Гле, он ти показа знак и хоћеш ли још оспоравати?

52 А Корихор испружи руку своју и написа ово: Знам да сам нем, јер говорити не могу. И знам да ништа осим моћи Божје не могаше на мени то изазвати. Да, и одувек знадох да постоји Бог.

53 Али гле, ђаво ме превари, јер ми се указа у обличју анђела, и рече ми: Иди и врати овај народ на прави пут, јер сви застранише за неким непознатим Богом. И рече ми: Нема Бога! Да, и поучаваше ме шта да кажем. И ја поучавах речи његове, а поучавах их јер угађаху уму телесном. И поучавах их све док не стекох велик успех, толико да заиста поверовах да су истините. И из тог разлога се опирах истини, и то све док не навукох на себе ову велику клетву.

54 Ево, кад то изговори, преклињаше Алму да се помоли Богу да клетва може бити скинута са њега.

55 Али, Алма му рече: Кад би клетва била скинута са тебе ти би опет заводио срца овог народа. Стога, биће ти онако како Господ хоће.

56 И догоди се да клетва не беше скинута са Корихора већ он беше истеран и иђаше од куће до куће просећи за храну своју.

57 Ево, вест о ономе што се беше догодило Корихору

одмах се објави широм земље. Да, врховни судија посла проглас свом народу у земљи, проглашавајући онима који повероваше речима Корихоровим да се морају журно покајати, да се исти судови не би оборили на њих.

58 И догоди се да се они уверише у opakост Корихорову. Стога се поново обратише Господу. И то учини крај безакоњу по угледу на Корихора. А Корихор иђаше од куће до куће просећи храну за издржавање своје.

59 И догоди се да кад он изађе међу народ, да, међу народ који се раздвоји од Нефијаца и прозва себе Зорамцима, јер их вођаше човек чије име беше Зорам – и кад он изађе међу њих, гле, јурнуше на њега и изгазише га, и то намртво.

60 И тако видимо крај онога који изопачује путеве Господње. И тако видимо да ђаво неће подупрети децу своју у последњи дан, него их журно одвлачи у пакао.

ГЛАВА 31.

Алма предводи мисију да би вратио на прави пут отпале Зорамце – Зорамци поричу Христа, верују у погрешно схватање избора, и служе са устаљеним молитвама – Мисионари се испуњавају Светим Духом – Њихове невоље су прожете радом у Христу. Око 74. год. пре Христа.

Ево, догоди се да после краја Корихоровог, пошто Алма беше примио вести да Зорамци изопачују путеве Господње, и да Зорам, који беше вођа њихов, заводи срца људи да се клањају неким идолима, срце му поново поче венути због безакоња народа.

2 Јер беше то разлог велике жалости за Алму да зна за безакоња међу својим народом. Стога срце његово беше веома жалосно због раздвајања Зорамаца од Нефијаца.

3 Ево, Зорамци се беху окупили заједно у земљи коју назваше Антионум, која беше источно од земље Зарахемле, која се простираше граничећи се скоро са обалом морском, и беше јужно од земље Јершон, а на југу се граничише са дивљином, а та дивљина беше пуна Ламанаца.

4 Ево, Нефијци се силно бојаше да ће Зорамци успоставити пријатељске односе са Ламанцима и да ће то бити извор великог губитка с нефијске стране.

5 И ево, како проповедање речи имаше велику тежњу да води народ према оном што је праведно – да, имаше то моћније дејство на ум народа него мач, или било шта друго што им се беше догодило – стога помисли Алма да је корисно да испробају вредност речи Божје.

6 Стога он узео Амона и Арона и Омнера, а Химнија остави у цркви у Зарахемли, али тројицу претходних поведе са

собом, а и Амулека и Зезрома, који беху у Мелеку, а поведе и двојицу од синова својих.

7 А најстаријег од синова својих не поведе са собом, а име његово беше Хеламан. А имена оних које поведе са собом беху Шиблон и Коријантон. И то су имена оних који пођоше са њим међу Зорамце да им реч проповедају.

8 Ево, Зорамци беху отпадници од Нефијаца, стога реч Божја беше проповедана међу њима.

9 Али они упадоше у велике грешке, јер не хтедоше да гледају да држе заповести Божје и одредбе Његове у складу са законом Мојсијевим.

10 Нити хтедоше да се придржавају уредби црквених, да истрају у молитви и молби Богу свакодневно, да не би пали у искушење.

11 Да, укратко, изопачише они путеве Господње у веома много прилика. Из тог разлога, дакле, Алма и браћа његова пођоше у земљу да им реч проповедају.

12 Ево, кад они дођоше у земљу, гле, на велико чуђење своје, опазише да Зорамци беху изградили синагоге и да се окупљају заједно један дан у недељи, дан који назваше даном Господњим и служаху на начин који Алма и браћа његова никад не беху видели;

13 Они, наиме, имаху једно место направљено усред синагоге своје, место за стајање, које беше високо изнад

главе, а на врх би стала само једна особа.

14 Стога, ко год би хтео да служи, морао би да изађе и стане на врх тога и испружи руке своје према небу, и јаким гласом повиче, говорећи:

15 Свети, свети Боже, верујемо да си Ти Бог, и верујемо да си свет, и да си дух био, и да дух јеси, и да ћеш заувек дух бити.

16 Свети Боже, верујемо да нас Ти раздвоји од браће наше, и не верујемо у предања браће наше која им беху предавана због детињарија очева њихових, него верујемо да нас Ти изабра да будемо Твоја света деца, и Ти нам такође обзнани да Христа неће бити.

17 Али, Ти си исти јуче, да нас, и заувек. И Ти нас изабра да будемо спашени, док су сви око нас изабрани да гневом Твојим буду у пакао бачени. За ту светост, о Боже, ми Ти захваљујемо. И захваљујемо Ти, такође, што нас изабра да не будемо заведени безумним предањима браће наше, која их везују за веровање у Христа, које заводи срца њихова да лутају далеко од Тебе, Боже наш.

18 И поново ти захваљујемо, о Боже, што смо изабран и свет народ. Амен.

19 Ево, догоди да пошто Алма и браћа његова и синови његови беху чули ове молитве, зачудише се преко сваке мере.

20 Јер гле, сваки човек изађе и принесе те исте молитве.

21 Ево, то место они назваше Рамеумптом, чије тумачење је свето постоље.

22 Ево, са тог постоља они приношаху, сваки човек, потпуно исту молитву Богу, захваљујући Богу своме што их изабра и што их не заведе на предања браће њихове, и што срца њихова не беху обманута да верују у оно што ће доћи, о чему они ништа не знадоше.

23 Ево, када сав народ беше принео хвале на тај начин, вратише се својим кућама, никада не говорећи о Богу своме поново, све док се опет не окупише заједно код светог постоља да принесу хвале по обичају своме.

24 Ево, кад Алма то беше видео, срце му се растужи, јер беше видео да су opak и покварен народ. Да, беше он видео да су срца њихова ослоњена на злато, и на сребро, и на свакојака изврсна добра.

25 Да, и беше видео, такође, како се срца њихова узносе у охолости, до великог хвалисања.

26 И он подиже глас свој према небу, и завапи, говорећи: О, колико дуго ћеш, о Господе, трпети да слуге твоје пребивају овде доле у телу, да посматрају тако велику opakост међу децом човечјом?

27 Гле, о Боже, они вапе ка Теби, а ипак срца су им прожета охолошћу њиховом. Гле, о Боже, они вапе ка Теби устима својим, док се надимају, и то до величине, ништавним стварима овог света.

28 Погледај, о Боже мој, скупоцене хаљине њихове, и прстење њихово, и наруквице њихове, и украсе њихове златне, и све драгоцености њихове којима се украшавају. И гле, срца су им ослоњена на њих, а ипак вапе ка Теби и кажу – Захваљујемо ти, о Боже, јер смо народ за Тебе изабран, док ће остали страдати.

29 Да, и кажу како им Ти обзнани да Христа неће бити.

30 О, Господе Боже, колико дуго ћеш трпети да таква opakост и невера буду међу овим народом? О, Господе, подари ми снагу да се могу носити са слабостима својим. Јер нејак сам, а таква opakост међу овим народом боли душу моју.

31 О, Господе, срце је моје веома жалосно, утеши душу моју у Христу. О, Господе, подари ми снагу да могу стрпљиво подносити ове невоље које ме сналазе због безакоња овог народа.

32 О, Господе, утеши душу моју и дај ми успеха, као и сарадницима мојим који су са мном – да, Амону и Арону и Омнеру, а и Амулеку и Зезрому, као и двојици синова мојих – да, и све њих утеши, о Господе. Да, утеши душе њихове у Христу.

33 Додели им да могу снагу имати, да могу поднети невоље своје које ће их снаћи због безакоња овог народа.

34 О, Господе, подари нам да можемо имати успеха

приводећи их поново Теби кроз Христа.

35 Гле, о Господе, драгоцене су душе њихове, и многи од њих су браћа наша. Подари нам, стога, о Господе, моћ и мудрост да њих, браћу своју, можемо поново привести Теби.

36 Тад се догоди да када Алма изговори те речи, плесну рукама над свима онима који беху са њим. И гле, кад плесну над њима рукама својим, испунише се они Светим Духом.

37 А после тога се раздвојише један од другог, не мислећи на себе шта ће јести, или шта ће пити, или шта ће обући.

38 А Господ припреми за њих да не гладују, нити жедни да буду. Да, а и снагу им даде да не трпе никакве невоље, осим да буду прожети радошћу у Христу. Ево, беше то у складу са молитвом Алмином, и то зато што мољаше са вером.

ГЛАВА 32.

Алма поучава сиромашне чије их невоље беху учиниле понизнима – Вера је нада у оно што се не види а што је истинито – Алма сведочи да анђели служе мушкарцима, женама, и деци – Алма пореди реч са семеном – Оно се мора засадити и неговати – Тада израсте у дрво са ког се бере плод вечног живота. Око 74. год. пре Христа.

И догоди се да они изађоше и почеше проповедати реч Божју народу, улазећи у синагоге њихове и у куће њихове. Да, чак и на улицама њиховим проповедаху реч.

2 И догоди се да после много труда међу њима, почеше имати успеха код сиромашног слоја народа, јер гле, беху они истеривани из синагога због неугледности хаљина својих –

3 Стога им не беше дозвољено да улазе у синагоге њихове да Богу служе, јер их сматраху прљавштином. Наиме, беху они сиромашни. Да, браћа њихова их сматраху отпадом. Беху они, дакле, сиромашни у оном што је од овог света, а беху сиромашни и у срцу.

4 Ево, док Алма поучаваше и говораше народу на брежуљку Ониди, велико мноштво му дође, а то су они о којима говоримо, који су сиромашни у срцу због сиромаштва свога у погледу на оно што је од овог света.

5 И дођоше они Алми, а један који беше главни међу њима, рече му: Гле, шта да чине ова браћа моја, јер сви их људи презиру због сиромаштва њиховог, а нарочито свештеници наши. Они нас, стога, истераше из синагога наших за које обилно ради смо рукама својим да бисмо их изградили, а истераше нас због великог сиромаштва нашег, и ми немамо место где бисмо служили Богу своме. И гле, шта да чинимо?

6 И ево, кад Алма чу ово, одмах се окрену лицем према њему и погледа са великом радошћу, јер беше видео да их невоље њихове учинише истински понизнима и да беху спремни да чују реч.

7 Стога, не говораше више осталом мноштву, него испружи руку своју и повика онима које посматраше, који беху истински покајани, и рече им:

8 Видим да сте смерни у срцу, и ако је тако, благословени сте.

9 Гле, брат ваш рече: Шта да учинимо? – јер смо истерани из синагога својих, па не можемо Богу служити.

10 Гле кажем вам, зар мислите да не можете Богу служити, осим једино у синагогама својим?

11 И надаље, питао бих вас, зар мислите да не смете Богу служити осим само једанпут недељно?

12 Кажем вам, добро је што вас истераше из синагога ваших, да можете бити понизни и да можете мудрост научити, јер потребно је да мудрост научите. Јер зато што вас браћа ваша истераше и презреше због великог сиромаштва вашег, приведени сте смерности срца јер сте из нужде наведени да будете понизни.

13 И ево, јер сте приморани да будете понизни, благословени сте, јер човек понекад, ако је приморан да буде понизан, тежи покајању. И ево,

засигурно, ко год се покаје милост ће наћи, а онај који милост нађе и истраје до краја биће спашен.

14 И ево, као што вам рекох да зато што сте приморани да будете понизни, благословени сте, зар не мислите да су још више благословени они који се истински понизе речи ради?

15 Да, онај који се истински понизи и покаје за грехе своје, и истраје до краја, тај ће бити благословен – да, много благословенији од оних који су приморани да буду понизни због свог великог сиромаштва.

16 Стога, благословени су они који се понизе а да не беху приморани да буду понизни, заправо, другим речима, благословен је онај који поверује у реч Божју и крсти се без тврдоглавости срца, да, без да је наведен да сазна реч, или чак присиљен да сазна, пре него што поверује.

17 Да, много их је који кажу: Покажеш ли нам знак са неба, тада ћемо са сигурношћу знати, тада ћемо поверовати.

18 Ево, питам, је ли то вера? Гле, кажем вам, није, јер зна ли човек нешто нема разлога да верује јер то зна.

19 И ево, колико је више проклет онај који зна вољу Божју а не чини по њој, од оног који само верује, или само има разлог да верује, а пада у преступ?

20 Ево, о томе морате судити. Гле, кажем вам, да је у једну руку као и у другу, и сваком човеку биће по делима његовим.

21 И ево, као што рекох о вери – вера није имати савршено познање о нечему. Стога, ако веру имаш, надах се ономе што не видиш, што је истинито.

22 И ево, гле, кажем вам, и ја бих да упамтите да је Бог милостив свима онима који поверују у име Његово. Стога Он, пре свега, жели да верујете, и то у реч Његову.

23 И ево, саопштава Он реч своју људима преко анђела. Да, не само мушкарцима, него и женама. Али то није све, малој деци се много пута дају речи које постићују мудре и учене.

24 И ево, љубљена браћо моја, пошто зажелесте да сазнате од мене шта да чините јер сте ожалошћени и истерани – ево, не желим да мислите да намеравам да вам судим, сем у складу са оним што је истинито –

25 Јер не мислим да сте сви ви били приморани да се понизите, јер заиста верујем да међу вама има оних који би се понизили у ма каквим приликама били.

26 Ево, као што рекох о вери – да она није савршено познање – тако је и са речима мојим. Не можете у први мах знати за њихову поузданост, до савршенства, као што ни вера није савршено познање.

27 Али гле, разбудите ли и подстакнете ли способности своје, и то ради провере речи мојих, и испољите трупку вере, да, и не можете ли више барем пожелите да верујете, нека та жеља делује у вама све док не поверујете толико да можете дати место делу речи мојих.

28 Ево, упоредићемо реч са семеном. Ево, дате ли места семену да се засади у срце ваше, гле, буде ли то право семе, то јест, добро семе, не избаците ли га ви невером својом, опирајући се Духу Господњем, гле, почеће оно да буја у грудима вашим. И пошто осетите те покрете бујања, почећете да говорите себи – Мора да је то добро семе, односно, добра је та реч, јер почиње да увећава душу моју, да, почиње да просветљава разумевање моје, да, почиње ми бити изврсна.

29 И гле, неће ли то увећати веру вашу? Кажем вам, да. Упркос томе, није она порасла до савршеног познања.

30 Али гле, кад семе набуја и никне и почне да расте, морате тада рећи да је семе добро, јер гле, буја и ниче и почиње да расте. И ево, гле, неће ли то ојачати веру вашу? Да, ојачаће то веру вашу, јер ћете рећи: Знам да је то добро семе, јер гле, ниче и почиње да расте.

31 И сад, гле, јесте ли сигурни да је то добро семе? Кажем вам, да, јер свако семе рађа према врсти својој.

32 Стога, расте ли семе, добро је, али ако не расте, гле, није добро, стога се избацује.

33 И ево, гле, пошто извршите проверу, и семе засадисте и оно буја и ниче и почиње да расте, морате знати да је семе добро.

34 И ево, гле, да ли је савршено познање ваше? Да, познање ваше је савршено у погледу тога, а вера ваша је неискоришћена и то због тога што знате, јер знате да реч прошири душе ваше, и знате, такође, да је никла, да почиње да просветљава разумевање ваше, и ум ваш почиње да се шири.

35 О, дакле, није ли то стварно? Кажем вам, да, јер је светлост, а све што је светлост добро је, јер је препознатљиво, стога морате знати да је добро. И ево, гле, пошто искусисте ту светлост, да ли је познање ваше савршено?

36 Гле, кажем вам, није. Исто тако не смете одбацити веру своју, јер ви само испољисте веру своју да засадите семе како бисте могли проверити да сазнате да ли је семе добро.

37 И гле, кад дрво почне да расте, рећи ћете: Негујмо га са великом пажњом да може да пусти корен, да може да нарасте и род нам донесе. И ево, гле, негујете ли га са пуно пажње, пустиће корен, нарасти и род донети.

38 Али, занемарите ли дрво, и не мислите о нези његовој, гле, неће никакав корен пустити и када врелина сунца

дође и спржи га, вене јер нема корена, а ви га ишчупате и баците.

39 Ево, то није зато што семе не беше добро, нити зато што плод не беше пожељан већ зато што вам је земља неплодна, и нећете да негујете дрво, стога не можете имати род његов.

40 И тако, не негујете ли реч, надајући се оком вере роду њеном, никада нећете брати плод са дрвета живота.

41 Али, будете ли неговали реч, да, неговали дрво кад почне да расте, вером својом са великом марљивошћу и са стрпљењем, надајући се роду његовом, пустиће оно корен и гле, биће то дрво које расте у вечни живот.

42 А због марљивости ваше и вере ваше и стрпљења вашег у неговању речи, да би она пустила корен у вама, гле, убрзо ћете брати род њен, који је најдрагоценији, који је слађи од свега што је слатко, и који је белји од свега што је бело, да, и који је чистији од свега што је чисто. И гостићете се тим плодом све док се не заситите, да не гладујете, нити да жедните.

43 Тада ћете, браћо моја, жњети награду за веру своју и марљивост своју и стрпљење и трпељивост, ишчекујући да вам дрво род донесе.

ГЛАВА 33.

Зенос је поучавао да људи треба

да се моле и служе свугде, и да су судови одвраћени због Сина – Зенок је поучавао да је милост подарена због Сина – Мојсије је у дивљини подигао узор Сина Божјег. Око 74. год. пре Христа.

Ево, пошто Алма беше изговорио те речи, упиташе га желећи да сазнају треба ли да верују у једног Бога како би могли да добију тај плод о ком он беше говорио, или како да засаде семе, или реч коју им он беше говорио, која, он рече, мора бити засађена у срца њихова, или на који начин треба да почну да испољавају веру своју.

2 А Алма им рече: Гле, рекосте да Богу своме не можете да служите јер сте истерани из синагога својих. Али гле, кажем вам, ако мислите да не можете Богу служити, грдно се варате, и требало би да Света писма истражујете. Ако мислите да вас она томе поучавају, не разумете их.

3 Сећате ли се да читасте шта Зенос, пророк из давнина, рече о молитви, или служењу?

4 Јер он рече: Милостив си, о Боже, јер чу молитву моју, чак и кад у дивљини бејаш. Да, милостив беше када се мољах за оне који беху непријатељи моји, и врати их к мени.

5 Да, о Боже, и беше ми милостив када вапих Теби на њиви својој, кад вапих Теби у молитви својој, и Ти ме чу.

6 И опет, о Боже, кад кренух дому своме Ти ме услиши у молитви мојој.

7 И кад кренух у одају своју, о Господе, и помолих Ти се, Ти ме чу.

8 Да, милостив си деци својој кад вапе Теби, да их Ти чујеш а не људи, и Ти ћеш их чути.

9 Да, о Боже, беше Ти милостив према мени, и чу вапаје моје усред скупштине Твоје.

10 Да, и Ти ме чу, такође, кад ме непријатељи моји истераше и презреше. Да, чу Ти вапаје моје и расрди се на непријатеље моје, и у срциби својој похођаше их брзим уништењем.

11 И Ти ме чу због невоља мојих и искрености моје, и ради Сина свога беше тако милостив према мени. Стога ћу Ти вапити у свим невољама својим, јер у Теби је радост моја, јер одврати судове своје од мене, ради Сина свога.

12 И тад им Алма рече: Верујете ли овим Светим писмима која написаше они из давнина?

13 Гле, ако ли верујете, морате поверовати у оно што Зенос рече, јер гле, он рече: Ти одврати судове своје од мене ради Сина свога.

14 Ево, гле, браћо моја, питао бих вас, читасте ли Света писма? Ако читасте, како можете да не верујете у Сина Божјег?

15 Јер није записано да само Зенос о томе говораше, него и Зенок о томе говораше –

16 Јер гле, он рече: Гневан си, о Господе на овај народ, јер неће да разумеју милости

Твоје које им Ти подари ради Сина свога.

17 И ево, браћо моја, видите да и други древни пророк сведочаше о Сину Божјем, и ради тога што народ не хтеде да разуме речи његове каменоваху га до смрти.

18 Али гле, није то све. Нису они једини који говораху о Сину Божјем.

19 Гле, о Њему говораше и Мојсије. Да, и гле, узор беше подигнут у дивљини да би који год га погледа могао да живи. И многи погледаше и поживеше.

20 Али, мало их схвати значење тога, и то због тврдоће срца својих. Али, беше много оних који беху толико окорели да не хтедоше да погледају, стога страдаше. Ево, разлог што не хтедоше да погледају је што не вероваху да ће их то исцелити.

21 О, браћо моја, кад бисте се могли исцелити само бацивши поглед да будете исцељени, зар не бисте хитро погледали, или бисте радије отврднули срца своја у невери и били немарни, да не бисте хтели да баците поглед, да страдате?

22 Ако је тако, јао ће се оборити на вас. Али ако није тако, баците тада поглед и почните да верујете у Сина Божјег, да ће Он доћи да откупи свој народ, и да ће страдати и умрети како би помирио за грехе њихове, и да ће исто тако из мртвих устати, што ће остварити

васкрсење, како би сви људи стали пред Њега да им буде суђено у последњи и судњи дан, по делима њиховим.

23 И ево, браћо моја, желим да ову реч засадите у срца своја, и кад почне да клија негујте је вером својом. И гле, постаће она дрво које у вама расте за вечни живот. И нека вам Бог подари да бремена ваша могу бити лака, кроз радост Сина Његовог. И заиста, све то можете учинити само ако хоћете. Амен.

ГЛАВА 34.

Амудек сведочи да је реч у Христу за спасење – Уколико се не изврши помирење, сав људски род мора страдати – Цео закон Мојсијев указује на жртву Сина Божјег – Вечни план откупљења темељи се на вери и покајању – Молите се за временске и духовне благослове – Овај живот је за људе време припреме за сусрет с Богом – Градите своје спасење у страху пред Богом. Око 74. год. пре Христа.

И ево, догоди се да пошто им Алма беше изговорио те речи седе на земљу, а Амудек устаде и поче да их поучава, говорећи:

2 Браћо моја, мислим да је немогуће да не знате ово што пророци рекоше о доласку Христовом, о коме поучавамо да је Син Божји. Да, знам да сте томе обилно поучавани пре расправе ваше међу нама.

3 И пошто пожелесте да вам брат мој љубљени обзнани шта да чините због невоља својих, и нешто мало вам рече како би припремио умове ваше, да, и подстакну вас на веру и стрпљење –

4 Да, и то да имате толико вере да чак засадите реч у срца своја, како би проверили ваљаност њену.

5 И ми приметисмо да велико питање које вам је на уму је да ли је реч у Сину Божјем, или, да ли Христа неће бити.

6 И ви, такође, приметисте да вам брат мој доказа многим примерима да реч јесте у Христу за спасење.

7 Брат мој се позва на речи Зеносове, да откупљење долази преко Сина Божјег, а и на речи Зенокове. И такође, позва се на Мојсија да докаже да је то истинито.

8 И ево, гле, и ја сам ћу вам посведочити да је то истинито. Гле, кажем вам да знам да ће Христ доћи међу децу човечју да преузме на себе преступе свога народа, и да ће помирити за грехе света, јер Господ Бог то рече.

9 Наиме, потребно је да се помирење изврши, јер се према великом плану Вечног Бога помирење мора извршити, иначе цео људски род мора неизбежно страдати. Да, сви су окорели, да, сви су пали и изгубљени и морају страдати осим посредством помирења које је потребно извршити.

10 Јер, потребно је да буде

велика и последња жртва. Да, не жртва човечја, нити животињска, нити било какве живине, јер то неће бити људска жртва, већ мора бити бесконачна и вечна жртва.

11 Ево, нема ни једног човека који би могао да жртвује своју крв која ће помирити за грехе другог. Ево, убије ли човек, гле, хоће ли закон наш, који је праведан, узети живот брата његовог? Кажем вам, не.

12 Него закон тражи живот оног који убиство почини. Стога не може бити ничег мањег од бесконачног помирења које ће задовољити за грехе света.

13 Потребна је, стога, да буде велика и последња жртва, и тада ће бити, или би требало да буде крај проливању крви. Тада ће се закон Мојсијев испунити. Да, све ће се испунити, свако словце и цртица, и ништа неће проћи.

14 И гле, то је цело значење закона, сваки делић указује на велику и последњу жртву. А та велика и последња жртва биће Син Божји, да, бесконачна и вечна.

15 И тако ће Он донети спасење свима онима који верују у име Његово. А то је сврха те последње жртве, да изврши потпуну милост која надвладава правду и људима пружа средство да би могли имати веру која води ка покајању.

16 И тако милост може да удовољи захтевима правде, и обухвата их у наручје сигурности, док је онај који не

испољава веру која води ка покајању изложен целом закону захтева правде. Стога се само за оног који има веру ка покајању остварује тај велики и вечни план откупљења.

17 Стога, нека вам Бог подари, браћо моја, да почнете да испољавате своју веру ка покајању, да почнете да призивате Његово свето име, да би Он имао милости према вама;

18 Да, вапите Њему за милост, јер је Он моћан да спасе.

19 Да, понизите се и истрајте у молитви Њему.

20 Вапите Њему када сте на пољима својим, да, за сва стада своја.

21 Вапите Њему у кућама својим, да за све укућане своје, и ујутро, и у подне, и увече.

22 Да, вапите Њему против моћи непријатеља својих.

23 Да, вапите Њему против ђавола, који је непријатељ сваке праведности.

24 Вапите Њему за усеве поља својих, да можете напредовати у њима.

25 Вапите за стада на пољима својим, да се намноже.

26 Али, то није све, морате изливати душе своје у одајама својим и скровитим местима својим, и у дивљини вашој.

27 Да, а када не вапите Господу, нек срца ваша буду испуњена, упуњена у молитви Њему непрестано за добробит вашу, а и за добробит оних који су око вас.

28 И ево, гле, љубљена браћо моја, кажем вам, не мислите

да је то све. Јер када све то учините, окренете ли се од сиромашних и голих и не походите болесне и ожалашћене, и не уделите од иметка свога, ако имате, онима који су у потреби – кажем вам, ако не учините ништа од тога, гле, молитва ваша је узалуд и не користи ништа, а ви сте као лицемер који веру пориче.

29 Стога, не сетите ли се да милостиви будете, ви сте као отпад који ливци одбацују, (јер вредности нема) и људи га ногама газе.

30 И ево, браћо моја, ја бих да, пошто примисте толико сведочанстава, видевши да Света писма сведоче о томе, кренете и донесете род који води покајању.

31 Да, ја бих да кренете и више не отврднете срца своја. Јер гле, сада је време и дан спасења нашег. Покајете ли се и не отврднете срца своја, тај велики план откупљења смеће се извршити на вама.

32 Јер гле, за људе је овај живот време припреме за сусрет с Богом. Да, гле, дан овог живота је дан за људе да изврше дела своја.

33 И ево, као што вам раније рекох, будући да имадосте толико сведочанстава, стога, преклињем вас да дан свога покајања не одгађате за крај, јер после овог дана живота који нам је дат да се припремимо за вечност, гле, не искористимо ли време своје док смо у овом животу,

долази тада мркла ноћ у којој се никакво дело не може извршити.

34 Не можете рећи када доспете до тог страшног тренутка: Покајаћу се, вратићу се Богу своме. Не, не можете то рећи, јер онај исти дух који буде поседовао тела ваша у време кад будете одлазили из овог живота, тај исти дух ће имати моћ да запоседне тело ваше у том вечном свету.

35 Јер гле, будете ли одгађали дан покајања свога све до смрти, гле, постаћете потчињени духу ђаволовом и он вас печати као своје. Стога се Дух Господњи повуче од вас и нема места у вама, а ђаво има сву моћ над вама. И то је коначно стање опаких.

36 А то знам јер ми Господ рече да Он не пребива у храмовима који нису свети, већ пребива у срцима праведних. Да, и рече, такође, да ће праведни седети у царству Његовом да више никад не изађу. Међутим, одећа њихова мора бити избељена крвљу Јагањчевом.

37 И ево, љубљена браћо моја, желим да то упамтите и да спасење своје градите у страху пред Богом, и да више не поричете долазак Христов;

38 Да се више не препирете са Светим Духом, него да га примите и преузмете на себе име Христово. Да се понизите и то до у прах, и служите Богу на којем год месту били, у духу и истини, и да свако-

дневно живите у захваљивању за мноштво милости и благослова које вам Он дарује.

39 Да, и још вас опомињем, браћо моја, да будете непрестано будни у молитви, да вас искушења ђаволова не заведу, да вас он не надвлада, да не постанете поданици његови у последњи дан. Јер гле, не награђује вас он ничим добрим.

40 И ево, љубљена браћо моја, опоменуо бих вас да имате стрпљења и да подносите свакојаке невоље, да не ружите оне који вас избацују због великог сиромаштва вашег, да и ви не постанете грешници као они;

41 Већ да стрпљења имате, и да невоље ове подносите са чврстом надом да ћете се једног дана одморити од свих невоља својих.

ГЛАВА 35.

Проповедање речи уништава делатност Зорамаца – Они избацују обраћенике који се онда прикључују народу Амоновом у Јершону – Алма тугује због опакости народа. Око 74. год. пре Христа.

Ево, догоди се да пошто Амударја заврши са речима овим, повукоше се они из мноштва и пређоше у земљу Јершон.

2 Да, и остала браћа, пошто беху проповедала реч Зорамцима, такође пређоше у земљу Јершон.

3 И догоди се да пошто се

угледнији део Зорамаца беше посаветовао у погледу речи које им беху проповедане, расудише се због речи јер она урништи делатност њихову. Стога не хтедоше да послушају те речи.

4 И послаше они проглас и окупише заједно народ широм целе земље и посаветоваху се са њима у погледу речи које беху изговорене.

5 Ево, владари њихови и свештеници њихови и учитељи њихови не допустише да народ сазна жеље њихове. Стога кришом сазнаше мишљење свих људи.

6 И догоди се да пошто сазнаше мишљење свих људи, они који беху склони речима које изговорише Алма и браћа његова, беху истерани из земље, а беше их много. И они, такође, пређоше у земљу Јершон.

7 И догоди се да им Алма и браћа његова служаху.

8 Ево, народ зорамски расрди се на народ Амонов који беше у Јершону, а врховни владар Зорамаца, јер беше веома opak човек, посла поруку народу Амоновом желећи да они истерају из земље своје све оне који од њих пређоше у земљу њихову.

9 И он им изусти многе претње. А народ Амонов се не уплаши речи њихових. Стога их не протераше, него примише све сиромашне Зорамце који пребегоше код њих. И неговаху их и оденуше их, и дадоше им земље за башти-

ну њихову, и послуживаху им према потребама њиховим.

10 Ево, подстакну то Зорамце на срџбу против народа Амоновог и они се почеше мешати са Ламанцима и њих, такође, подстицати на срџбу против њих.

11 И тако Зорамци и Ламанци почеше са припремама за рат против народа Амоновог, а и против Нефијаца.

12 И тако се заврши седамнаеста година владавине судија над народом Нефијевим.

13 А народ Амонов одступи из земље Јершон и пређе у земљу Мелек, а у земљи Јершон уступи место војскама нефијским, како би се могли сукобити са војскама ламанским и војскама зорамским. И тако започе рат између Ламанаца и Нефијаца, у осамнаестој години владавине судија, а извештај о њиховим ратовима биће дат касније.

14 А Алма и Амон, и браћа њихова, и такође два сина Алмина, вратише се у земљу Зарахемлу, пошто беху оруђе у рукама Божјим у привођењу многих Зорамаца покајању. И сви они који беху приведени покајању, беху протерани из своје земље, али имају земље за баштину своју у земљи Јершон, и латише се оружја да би одбранили себе и жене своје и децу и земље своје.

15 Ево, Алма, будући ожалостћен због безакоња свога народа, да, због ратова и крвопролића и сукоба који беху

међу њима, и јер беше за проглашавање речи, то јест, послат беше да проглашава реч међу свим људима у сваком граду, и видевши да срца људи почеше постајати тврда и да се почеше врећати због строгости речи, срце његово беше веома жалосно.

16 Стога он нареди да се синови његови окупе заједно како би им сваком понаособ могао предати дужност у погледу онога што спада у праведност. А ми имамо извештај о његовим заповестима које им он даде, према његовом сопственом запису.

Заповести Алмине сину његовом Хеламану.

Обухвата главе 36. и 37.

ГЛАВА 36.

Алма сведочи Хеламану о свом обраћењу пошто је видео анђела – Он подноси болове проклете душе; призвао је име Исусово и родио се од Бога – Слатка радост је испунила његову душу – Видео је мноштво анђела како хвале Бога – Многи обраћеници су искусили и видели исто оно што је он искусио и видео. Око 74. год. пре Христа.

Сине мој, приклони ухо речима мојим, јер кунем ти се да ћеш, уколико будеш држао заповести Божје, напредовати у земљи.

2 Ја бих да чиниш као што ја

чињах, сећајући се ропства очева наших. Беху они, на име, у сужањству и нико их не могаше избавити осим Бога Аврамовог и Бога Исаковог и Бога Јаковљевог. И Он их заиста избави у невољама њиховим.

3 И ево, о сине мој Хеламане, гле, у младости си својој и стога те преклињем да послушаш речи моје и учиш од мене, јер знам да ће ко год на Бога ослони уздање своје бити подржан у тешкоћама својим и бригама својим и невољама својим, и биће уздигнут у последњи дан.

4 И не бих желео да мислиш да то знам сам од себе – не од временског, него од духовног, не од телесног ума него од Бога.

5 Ево, гле, кажем ти, да ни сам од Бога рођен не бих то знао, али Бог ми устима свог светог анђела то обзнани, не због какве достојности моје;

6 Јер путовах наоколо са синовима Мосијиним настојећи да уништим цркву Божју. Али гле, Бог посла свог светог анђела да нас заустави на том путу.

7 И гле, говораше нам он гласом грмљавине и сва земља подрхтаваше под ногама нашим, а ми сви попадамо на земљу, јер нас обузе страх од Господа.

8 Али гле, тај глас ми рече: Устани. И ја устадох и усправих се и угледах анђела.

9 А он ми рече: Не настој више уништавати цркву Бо-

жју, па и ако ти желиш сам себе да уништиш.

10 И догоди се да падох на земљу и током три дана и три ноћи не могах отворити уста своја, нити имадох корист од удова својих.

11 А анђео ми говораше још више тога, што браћа моја чуше, али ја не чух, јер кад чух речи – Не настој више уништавати цркву Божју, па и ако ти желиш сам себе да уништиш – бејаш погођен тако великим страхом и запањеношћу да можда не будем уништен, да падох на земљу и ништа више не чух.

12 Ипак, бејаш раздиран вечним мучењем, јер душа моја беше мучена у највећој мери и раздирана свим гресима мојим.

13 Да, сетих се свих својих греха и безакоња због којих се мучих боловима пакленим. Да, увидех како се бејаш побунио против Бога свога, и како не бејаш држао Његове свете заповести.

14 Да, и погубих многе од деце Његове, то јест, у уништење их одведох. Да, и укратко, тако велика беху безакоња моја да сама помисао на долазак у присуство Бога мога раздираше душу моју неизрецивим ужасом.

15 О, помислих ја, кад бих могао да нестанем и будем мртав и телом и душом, да не будем приведен да станем у присуство Бога мога, да ми буде суђено према делима мојим.

16 И ето, три дана и три ноћи бејаш раздиран, и то боловима душе проклете.

17 И догоди се да док бејаш тако раздиран мучењем, и док бејаш мучен сећањем на многе грехе своје, гле, сетих се такође да чух како отац мој прориче народу о доласку неког Исуса Христа, Сина Божјег, да помири за грехе света.

18 Ево, кад ум мој прихвати ту мисао, завапих у срцу своме: О Исусе, Ти Сине Божји, смилуј се на мене, који сам у жучи горчине, и опасан вечним ланцима смрти.

19 И ево, гле, кад помислих то, не могах се више сетити болова својих. Да, не мучих се више сећањем на грехе своје.

20 О, какву радост, и какво чудесно светло угледах. Да, душа моја беше испуњена радошћу великом као што беше мој бол!

21 Да, кажем ти, сине мој, да не може бити ничег тако силног и тако горког као што беху болови моји. Да, и опет ти кажем, сине мој, да с друге стране, не може бити ничег тако силног и слатког као што беше радост моја.

22 Да, помислих да видех, као што отац наш, Лехи, беше видео Бога где седи на престолу своме, окружен безбројним мноштвом анђе-ла како певају и хвале Бога свог. Да, и душа моја прижељкиваше да буде тамо.

23 Али гле, удови моји поново примише снагу своју и

ја се подигох на ноге своје и објавих народу да сам рођен од Бога.

24 Да, и од тада па све до сада, трудих се без престанка како бих могао душе приводити покајању. Да, како бих их могао привести да искусе ту силну радост коју ја искусих, како би се уз то могли од Бога родити и испунити Светим Духом.

25 Да, и ево, гле, о сине мој, Господ ми даје силно велику радост у плоду труда мога;

26 Јер због речи коју ми Он саопшти, гле, многи се од Бога родише и искусише оно што ја искусих, и видеше очи у очи оно што ја видех. Они, дакле, знају као што ја знам оно о чему говорих, и да је познање које имам од Бога.

27 И подржан бејаш у искушењима и бригама свакојаким, да, у невољама сваковрсним. Да, Бог ме из тамнице избави, и из окова и од смрти. Да, и на Њега ослањам уздање своје и Он ће ме још избављати.

28 И знам да ће ме узвисити у последњи дан да пребивам са Њим у слави. Да, и хвалићу Га заувек, јер изведе очеве наше из Египта и прогута Египћане у Црвеном мору, и моћу својом их одведе у обећану земљу. Да, и избављаше их из сужањства и ропства с времена на време.

29 Да, и уз то, изведе очеве наше из земље јерусалимске и, такође их, својом вечном моћу, избављаше из сужањ-

ства и ропства с времена на време, све до данашњег дана. И ја увек у сећању чувах ропство њихово. Да, и ти такође мораш чувати у сећању ропство њихово, као што ја чињах.

30 Али гле, сине мој, није то све, јер мораш да знаш као што ја знам, да ћеш уколико будеш држао заповести Божје напредовати у земљи. И такође, мораш да знаш да ћеш уколико не будеш држао заповести Божје бити искључен из присуства Његовог. Ево, то је по речи Његовој.

ГЛАВА 37.

Месингане плоче и друга Света писма чувају се да би душе приводили спасењу – Јаредовци су били уништени због своје опако-сти – Њихове тајне заклетве и завети морају бити чувани од народа – Саветујте се са Господом у свим својим делима – Као што је лијахона водила Нефијце, тако реч Христова води људе према вечном животу. Око 74. год. пре Христа.

И ево, сине мој Хеламане, заповедам ти да преузмеш записе који су ми поверени;

2 И уз то, заповедам ти да водиш запис о овом народу, онако како ја чињах, на плочама Нефијевим, и чувај свetim све ове предмете које ја чувах, онако како их ја чувах. Наиме, због мудрог разлога се оне чувају.

3 И те месингане плоче, које

садрже те урезе, које имају записе Светих писама на себи, које имају родословље предака наших, и то од почетка –

4 Гле, очеви наши прорицаху да се оне морају чувати и предавати с једног покољења на друго, а рука Господња ће их чувати и сачувати све док не буде требало да се објаве сваком народу, колону, језику и људима, да би сазнали тајне које оне садрже.

5 И ево, гле, чувају ли се оне, морају сачувати сјај свој. Да, и сачуваће оне сјај свој. Да, а хоће и све плоче које садрже оно што је свето писање.

6 Ево, можеш помислити да је то лудост моја, али гле, кажем ти да се кроз мало и једноставно остварује велико, а мала средства у много случајева постићују мудре.

7 И Господ Бог чини тако како би остварио своје велике и вечне замисли, и помоћу врло малих средстава Господ постићује мудре и остварује спасење многих душа.

8 И ево, беше до сада мудрост по Богу да те ствари морају бити сачуване. Јер гле, увећаше оне сећање овог народа, да, и многе увери у грешност путева њихових и приведе их познању Бога њиховог, за спасење душа њихових.

9 Да, кажем ти, да не беше ових ствари које садрже ти записи, које су на тим плочама, Амон и браћа његова не би могли уверити толико хиљада Ламанаца у неисправна

предања очева њихових. Да, ти записи и речи њихове приведоше их покајању, то јест, приведоше их познању Господа Бога њиховог и радовању у Исусу Христу, Откупитељу њиховом.

10 И ко зна неће ли оне бити средство за привођење много хиљада њих, да, и уз то много хиљада браће наше укоченог врата, Нефијаца, који сада отврдњују срца своја у греху и безакоњима, познању о Откупитељу њиховом?

11 Ево, те тајне ми још нису у потпуности обзнањене, стога ћу се уздржати.

12 И биће довољно да кажем само да се оне чувају са мудрој сврхом, сврхом Богу познатом, јер Он у мудрости саветује изнад свих дела својих, и стазе су Његове равне, а смер Његов је један вечити круг.

13 О сети се, сети, сине мој Хеламане, како су строге заповести Божје. А Он рече: Будете ли држали заповести моје напредоваћете у земљи – али, не будеш ли држао заповести Његове бићеш искључен из присуства Његовог.

14 И ево, сети се, сине мој, да ти Бог повери ове предмете који су свети, које Он држаше светим, и које ће Он, уз то, чувати и сачувати са мудрој сврхом по Њему, како би моћ своју показао будућим покољењима.

15 И ево, гле, кажем ти, духом пророштва, да преступиш ли заповести Божје, гле,

предмети ови који су свети биће ти одузети моћу Божјом, а ти ћеш бити предат Сотони да те веје као плеву на ветру.

16 Али, будеш ли држао заповести Божје и са тим предметима који су свети поступао у складу са оним што ти Господ заповеди, (јер мораш се Господу обраћати за све што мораш са њима чинити) гле, никаква моћ земаљска или паклена не може ти их одузети, јер моћан је Бог за испуњење свих речи својих.

17 Јер испуниће Он сва обећања своја која ће ти дати, јер испуни Он сва обећања своја која даде очевима нашим.

18 Он им, наиме, обећа да ће сачувати те предмете са мудрој сврхом по Њему, да би будућим поколењима могао показати моћ своју.

19 И ево, гле, једну сврху Он испуни, и то обновом много хиљада Ламанаца познању истине. И Он преко њих показа моћ своју, и уз то ће и даље преко њих будућим поколењима показивати моћ своју. Стога ће оне бити сачуване.

20 Заповедам ти, стога, сине мој Хеламане, да будеш марљив у испуњавању свих речи мојих, и да будеш марљив у држању заповести Божјих онако како су оне записане.

21 И ево, говорићу ти о ове двадест четири плоче, да их чуваш, да би се тајне и дела таме, и тајна дела њихова, или тајна дела оног народа

који беше уништен, могли објавити овом народу. Да, сва убиства њихова, и плъачке, и отимачине њихове, и све њихове опакости и одвратности, да би се могли објавити овом народу. Да, и ове тумаче да чуваш.

22 Јер гле, Господ увиде да овај народ поче да делује у тами. Да, чине они тајна убиства и одвратности. Стога Господ рече да ће, не покају ли се, бити уништени са лица земаљског.

23 И рече Господ: Припремићу служи своме, Газелему, камен који ће засијати као светлост у тами, да откријем своме народу који ми служи, да му откријем дела браће њихове, да, тајна дела њихова, њихова дела таме, и њихову опаконост и одвратности.

24 И ево, сине мој, ти тумачи беху припремљени да се испуни реч Божја, коју Он изговори, говорећи:

25 Из таме ћу на светло изнети сва тајна дела њихова и одвратности њихове, и уколико се не покају уништићу их са лица земаљског и на светло ћу изнети све њихове тајне и одвратности, сваком племену које ће после њих поседовати земљу.

26 И ево, сине мој, видимо да се они не покајаше. Стога беху уништени и до сада се реч Божја испуни. Да, њихове тајне одвратности из таме су изнете и нама обзнањене.

27 И ево, сине мој, заповедам ти да задржиш све заклетве

њихове и завете њихове, и договоре њихове у тајним одвратностима њиховим, да, и све знаке њихове и чудеса њихова треба да чуваш од овог народа, да их не сазнају, да не би можда у таму пали, и такође били уништени.

28 Јер гле, клетва је над свом овом земљом, да уништење дође на све оне извршиоце таме, по моћи Божјој, кад свим сазру. Стога, желим да овај народ не буде уништен.

29 Зато ћеш чувати те тајне замисли о заклетвама њиховим и заветима њиховим од овог народа, а обзнани им само opakост њихову и убиства њихова и одвратности њихове. И учи их да се грозе такве opakости и одвратности и убистава, и учи их, такође, да овај народ беше уништен због своје opakости и одвратности и убистава својих.

30 Јер гле, погубише они све пророке Господње који дођоше међу њих да им укажу на безакоња њихова. И крв оних које погубише вапљаше Господу Богу њиховом за освету над онима који беху убице њихове. И тако се судови Божји оборише на ове извршиоце таме и тајних савеза.

31 Да, и проклета била та земља заувек и увек за оне извршиоце таме и тајних савеза, и то до уништења, осим ако се покају пре него што потпуно сазру.

32 И ево, сине мој, сети се речи које ти рекох. Не пове-

равај овом народу те тајне замисли, него их поучавај вечној мржњи према греху и безакоњу.

33 Проповедај им покајање и веру у Господа Исуса Христа. Поучавај их да се понизе и да буду кротки и смерни у срцу. Поучавај их да се одупру сваком искушењу ђаволовом, са вером својом у Господа Исуса Христа.

34 Поучавај их да никад не посустану у добрим делима, већ да буду кротки и смерни у срцу, јер такви ће наћи покој душама својим.

35 О, сети се, сине мој, и мудрост научи у младости својој. Да, у младости својој научи да држиш заповести Божје.

36 Да, и вапи Богу за сво издржавање своје. Да, нек сви кораци твоји буду за Господа, и куд год пођеш нека то буде у Господу. Да, нека све мисли твоје буду Господу упућене. Да, нека сва осећања срца твога заувек почивају на Господу.

37 Саветуј се са Господом у свему што чиниш, и Он ће те на добро упутити. Да, кад лежеш ноћу, лежи за Господа да бдије Он над тобом за време починка твога. А кад ујутро устајеш нека ти срце буде пуно захвалности Богу. И будеш ли тако чинио, бићеш узвишен у последњи дан.

38 И ево, сине мој, имам нешто да ти кажем о ономе што очеви наши назваше

куглом, или путоказом – то јест, очеви наши назваше то лијахоном, што се тумачи као компас, а Господ то припреми.

39 И гле, ни један човек не може направити ништа по угледу на тако нарочиту израду. А гле, беше то припремљено да покаже очевима нашим смер којим ће путовати дивљином.

40 И она деловаше за њих у складу са вером њиховом у Бога. Стога, кад веру имаху и вероваху да Бог може учинити да ова вретена покажу пут којим треба да иду, гле, беше тако. Имаху они, дакле, то чудо, а и многа друга чуда остварена моћу Божјом, дан за даном.

41 Ипак, будући да та чуда беху изведена малим средствима, показиваху им она чудесна дела. Беху они немарни и заборављаху да испоље своју веру и марљивост, и тада та чудесна дела престаше и они не напредоваху на свом путовању;

42 Стога, осташе у дивљини, то јест, не путоваху правим смером, и беху мучени глађу и жеђу због преступа својих.

43 И ево, сине мој, ја бих да схватиш да ове ствари нису без сене, јер кад очеви наши беху немарни да би се обазирали на тај компас (ево те ствари беху временске) они не напредоваху. Тако је и са стварима које су духовне.

44 Јер гле, лако је обазирати се на реч Христову која ће ти

показати прави смер до вечног блаженства, као што беше очевима нашим да се осврћу на тај компас који им показа прави пут до обећане земље.

45 И ево, кажем, нема ли узора у томе? Јер као што овај путоказ сигурно одведе очеве наше у обећану земљу, следећи смер његов, речи Христове ће нас, следимо ли смер њихов, пренети преко ове долине жалости у много бољу земљу обећања.

46 О, сине мој, не будимо немарни због лакоће тог пута, јер тако беше са очевима нашим. Јер тако то беше припремљено за њих, да могу да живе буду ли гледали. Тако је и са нама. Пут је припремљен, и будемо ли гледали можемо живети заувек.

47 И ево, сине мој, гледај да бринеш о овим светим предметима, да, гледај на Бога и живи. Иди овом народу и прогласи реч, и разборит буди. Збогом, сине мој.

Заповести Алмине сину његовом Шиблону.

Обухвата главу 38.

ГЛАВА 38.

Шиблон је био прогањан ради праведности – Спасење је у Христу, који је живот и светло света – Обуздајте све своје страсти. Око 74. год. пре Христа.

СИНЕ МОЈ, САСЛУШАЈ РЕЧИ МОЈЕ,

јер кажем ти, као што Хеламану рекох, да ћеш будеш ли држао заповести Божје напредовати у земљи, а не будеш ли држао заповести Божје бићеш искључен из присуства Његовог.

2 И ево, сине мој, надам се да ћу велику радост имати у теби због постојаности и верности твоје Богу, јер као што у младости својој започе да се ослањаш на Господа Бога свога, исто тако се надам да ћеш истрајати у држању заповести Његових, јер благословен је онај који истраје до краја.

3 Кажем ти, сине мој, да већ бејаш имао велику радост у теби због верности твоје и марљивости твоје и стрпљења твога и трпељивости твоје код народа зорамског.

4 Јер знам да беше у оковима, да, и знам уз то да беше каменован речи ради, и све то са стрпљењем поднесе јер Господ беше са тобом. И ево, ти знаш да те Господ избави.

5 И ево, сине мој, Шиблоне, ја бих да се сетиш да кад год на Бога ослониш уздање своје, сваки пут ћеш бити избављен из тешкоћа својих и брига својих и невоља својих, и бићеш узвишен у последњи дан.

6 Ево, сине мој, не бих хтео да помислиш да знам то сам од себе, већ ми Дух Божји који је у мени то обзнањује, јер да нисам од Бога рођен то не бих знао.

7 Али гле, Господ у великој

милости својој посла анђела свога да ми објави да морам прекинути дело уништења међу његовим народом. Да, и ја видех анђела лицем у лице, и он говораше са мном, а глас његов беше попут грмљавине, и потресе он целу земљу.

8 И догоди се да три дана и три ноћи бејаш у најгорчем болу и јаду душе, и никако, све док не завапих за милост Господу Исусу Христу, не примих опрост греха својих. Али гле, завапих Њему и нађох мир души својој.

9 И ево, сине мој, рекох ти ово да можеш мудрост да научиш, да од мене научиш да нема другог пута или начина којим би се човек могао спасити осим преко и посредством Христа. Гле, Он је живот и светло света. Гле, Он је реч истине и праведности.

10 И ево, као што поче реч поучавати, тако бих и да наставиш да поучаваш. И ја бих да будеш марљив и умерен у свему.

11 Припази да се не узнесеш у охолости. Да, припази да се не хвалиш мудрошћу својом ни великом снагом својом.

12 Примени одважност, али не надмоћ и гледај уз то да обуздаш све страсти твоје, да можеш бити љубављу испуњен. Гледај да се уздржаваш од доколице.

13 Не моли се као што то Зорамци чине, јер ти виде да се они моле да их људи чују и хвале због мудрости њихове.

14 Не говори: О, Боже хвални смо ти што смо бољи од браће наше, већ радије кажи: О, Госпoде опрости ми недостoјност моју, и у милости се сети браће моје – да, сваки пут признај пред Богом недостoјност своју.

15 И нека Господ благослови душу твоју и прими те у царство своје у последњи дан, да седнеш с миром. Сад пођи, сине мој и поучавај речи овај народ. Буди разборит. Збогом, сине мој.

Заповести Алмине сину његовом Коријантону.

*Обухвата главе од 39.
закључно са 42.*

ГЛАВА 39.

Полни грех је одвратност – Коријантонови греси су задржали Зорамце да приме реч – Христово откупљење делује уназад у спасавању верних који су живели пре Њега. Око 74. год. пре Христа.

И ево, сине мој, имам да ти кажем нешто више него што рекох брату твоме. Јер гле, зар ниси приметио постојаност брата твога, верност његову и марљивост његову у држању заповести Божјих? Гле, зар ти он не даде добар пример?

2 Ниси се, наиме, много обазирао на речи моје као брат твој међу народом зорамским. Ево, ово је оно што имам против тебе: наставио

си да се хвалиш снагом својом и мудрошћу својом.

3 И то није све, сине мој. Чинио си оно што ми беше тешко, јер си оставио службу и прешао у земљу Сирон унутар граница ламанских, за блудницом Изабелом.

4 Да, занесе она срца многих, али то није оправдање за тебе, сине мој. Требало је да чуваш службу која ти беше поверена.

5 Зар не знаш, сине мој, да је то одвратност у очима Господњим, да, најодвратнији од свих греха, осим проливања крви недужне или порицања Светог Духа?

6 Јер гле, порекнеш ли Светог Духа кад Он једном пребиваше у теби, и ти знаш да Га поричеш, гле, то је грех који је неопростив. Да, и ко год убије упркос светлу и познању Бога, није му лако да добије опроштај. Да, кажем ти, сине мој, њему није лако да добије опроштај.

7 И ево, сине мој, ја бих од Бога да никад ниси био крив за тако велик злочин. Не бих се задржавао на злочинима твојим да мучим душу твоју кад то не би било за твоје добро.

8 Али гле, не можеш од Бога сакрити злочине своје, и уколико се не покајеш стајаће они као сведочанство против тебе у последњи дан.

9 Ево, сине мој, ја бих да се покајеш и оставиш грехе своје и не идеш више за жудњом очију својих, већ да спречиш

себе у свему томе. Јер не учиниш ли то, нипошто не можеш баштинити царство Божје. О, сети се, и преузми то на себе, и спречи себе у томе.

10 И заповедам ти да преузмеш на себе да се саветујеш са старијом браћом својом у погледу на подухвате своје. Јер гле, у младости си својој и потребно је да те негују браћа твоја. А ти се осврћи на савете њихове.

11 Не допусти да будеш заведен ничим ништавним или безумним. Не допусти ђаволу да поново заведе срце твоје за оним opakим блудницама. Гле, о сине мој, колико безакоња ти изазва међу Зорамцима, јер кад видеше понашање твоје не хтедоше да верују речима мојим.

12 И ево, ово ми Дух Господњи рече: Заповеди деци својој да чине добро, да не би завели срца многих људи ка уништењу. Стога ти заповедам, сине мој, у страху од Бога, да се уздржиш од безакоња својих;

13 Да се окренеш Господу свим умом својим, силом и снагом, да ничија срца не заводиш да опako чине, већ им се радије врати и признај им кривицу своју и оно погрешно што учини.

14 Не тражи богатство нити ништавне ствари овог света, јер гле, не можеш их са собом понети.

15 И ево, сине мој, рекао бих ти нешто о доласку Христовом. Гле, кажем ти да је то Онај који ће сигурно доћи да

однесе грехе света. Да, Он долази да свом народу објави радосне вести о спасењу.

16 И ево, сине мој, служба на коју си позван јесте да објавиш те радосне вести овом народу, да припремиш умове њихове, или боље, да би им спасење могло доћи, да би припремили умове деце своје да послушају реч у време доласка Његовог.

17 И ево, смирићу мало ум твој у погледу тога. Гле, чудиш се зашто је то потребно знати толико унапред. Гле, кажем ти, није ли душа сада исто толико драгоценa Богу као што ће бити и душа у време доласка Његовог?

18 Зар није исто тако нужно да се план откупљења обзнани овом народу као и деци њиховој?

19 Зар није сада исто тако лако Господу да пошаље анђела свога да ове радосне вести објави нама као и деци нашој, или зар није сада исто тако лако Господу да пошаље анђела свога као и после времена доласка Његовог?

ГЛАВА 40.

Христ остварује васкрсење за све људе – Мртви праведници одлазе у рај а опак и у таму најкрајњу да чекају дан свог васкрсења – Све ће бити обновљено у свом правом и савршеном облику при васкрсењу. Око 74. год. пре Христа.

Ево, сине мој, има још нешто што бих хтео да ти кажем,

јер опајам да ти је ум узнемирен у погледу на васкрсење мртвих.

2 Гле, кажем ти, да нема васкрсења – или, другим речима, рекао бих да се ово смртно не облачи у бесмртност, а ова распаљивост не облачи у нераспаљивост – све до после доласка Христовог.

3 Гле, Он остварује васкрсење мртвих. Али гле, сине мој, васкрсење још није. Ево, откривам ти тајну. Ипак, много је тајни које се чувају, које не зна нико осим самог Бога. Али, износим ти нешто за шта се марљиво распитивах код Бога да бих сазнао – на име, за васкрсење.

4 Гле, постоји време које је одређено да сви изађу из мртвих. Ево, нико не зна када ће то време доћи, али Бог зна време које је одређено.

5 Ево, није важно да ли ће бити један пут, или други пут, или трећи пут да људи из мртвих изађу. Бог, на име, зна све то, а мени је довољно да знам да је тако – да је време одређено кад ће сви устасти из мртвих.

6 Ево, свакако мора постојати размак између тренутка смрти и тренутка васкрсења.

7 И ево, питао бих шта се догађа са душама људским од тренутка смрти до тренутка одређеног за васкрсење?

8 Ево, да ли има више од једног пута одређеног да људи устану, није важно, јер не умиру сви одједном, и то није важно. Код Бога је све

као један дан, а време се мери само код људи.

9 Дакле, постоји време које је одређено људима да устану из мртвих, и постоји размак између тренутка смрти и васкрсења. А ево, шта се у том размаку догађа са душама људским, јесте оно за шта се марљиво распитах код Господа да бих сазнао, и то је оно што знам.

10 И кад дође време да сви устану, тада ће они сазнати да Бог зна сва времена која су човеку одређена.

11 А у погледу стања душе између смрти и васкрсења – гле, анђео ми обзнани, да се духови свих људи, чим напусте ово смртно тело, да духови свих људи, били они добри или зли, враћају кући оном Богу који им живот даде.

12 И тада ће се догодити да се духови оних који су праведни примају у стање среће, које се зове рај, стање починка, стање мира, где ће се одморити од свих тешкоћа и брига и жалости.

13 И тада ће се догодити да духови опаких, да, оних који су зли – јер гле, немају дела нити удела у Духу Господњем, јер гле, изабраше зла дела уместо добрих, дух ђаволов улази у њих, и запоседа дом њихов – они ће бити истерани у таму најкрајњу. Онда ће бити плач и јаук и шкргут зуба, и то због безакоња њихових, јер су у ропство одведени вољом ђаволовом.

14 Ево, такво је стање душа опаких, да, у тами, и у стању страшног, језивог ишчекивања жестоког негодовања гнева Божјег на њима. И они тако остају у том стању, као и праведници у рају, све до тренутка свог васкрсења.

15 Ево, има неких који размеше да је то стање среће и то стање јада душе, пре васкрсења, неко прво васкрсење. Да, признајем да се то може звати васкрсењем, уздизање духа или душе и њихово слање у срећу или беду, у складу са речима које беху изговорене.

16 И гле, опет речено је да постоји прво васкрсење, васкрсење свих оних који беху, или који јесу, или који ће бити, до Христовог васкрсења из мртвих.

17 Ево, не мислимо да то прво васкрсење, о ком се тако говори, може бити васкрсење душа и њихово слање у срећу или беду. Не можеш мислити да оно значи тако нешто.

18 Гле, кажем ти, не, већ то значи сједињење душе са телом, оних од Адамових дана до Христовог васкрсења.

19 А сад, да ли ће душе и тела оних о којима се говори бити сједињени одједном, опаких као и праведних, не кажем. Довољно је да кажем да ће сви они изаћи, или другим речима, њихово васкрсење се дешава пре васкрсења оних који умру после Христовог васкрсења.

20 Ево, сине мој, не кажем да њихово васкрсење долази при Христовом васкрсењу, већ ево, износим своје мишљење да се душе и тела праведних сједињују при васкрсењу Христовом и Његовом успећу на небо.

21 Али, било да то буде при Његовом васкрсењу или после, не кажем, већ кажем околико, да постоји размак између смрти и васкрсења тела, и стање душе у срећи или беди све до тренутка који је од Бога одређен да мртви изађу, а душа и тело се сједине и буду доведени да стану пред Бога да им буде суђено по делима њиховим.

22 Да, то узрокује обнову онога о чему говораху уста пророчка.

23 Душа ће бити обновљена за тело, а тело за душу, да, и сваки уд и зглоб биће обновљени за тело своје. Да, чак ни длака са главе неће бити изгубљена, већ ће све бити обновљено у својој правој и савршеној грађи.

24 И ево, сине мој, то је обнова о којој говораху уста пророчка –

25 А праведници ће тада засјати у царству Божјем.

26 Али гле, страшна смрт долази на опаке, јер умиру у погледу на оно што се односи на праведност, јер су нечисти, а ништа нечисто не може баштинити царство Божје, већ се они одбацују и шаљу да једу плодове труда

свога, или дела својих, која беху зла. И они пију талог из горке чаше.

ГЛАВА 41.

При васкрсењу људи устају за стање бескрајне среће или бескрајне беде – Опакост никад није била срећа – Телесни људи у свету живе без Бога – Свака особа при обнови поново прима својства и обележја стечена у смртности. Око 74. год. пре Христа.

И ево, сине мој, имам нешто да ти кажем о обнови о којој беше говора. Јер гле, неки изврнуше Света писма и веома застранише због тога. А видим да је и твој ум узнемирен због тога. Али гле, објаснићу ти то.

2 Кажем ти, сине мој, да је план обнове потребан због правде Божје, јер потребно је да све буде обновљено у свом правом реду. Гле, потребно је и праведно, у складу са моћу и васкрсењем Христовим, да душа човечја буде обновљена за тело своје, и да сваки део тела буде обновљен за њега.

3 И потребно је да због правде Божје људима буде суђено по делима њиховим. И ако дела њихова у овом животу беху добра, и жеље срца њихових беху добре, тако и они треба, у последњи дан, да буду обновљени за оно што је добро.

4 А ако су дела њихова зла обновиће им се за зло. Све ће

се, дакле, обновити у свом правом реду, све у свом природном облику – смртност устаје за бесмртност, распадљивост за нераспадљивост – уздигнути за бескрајну срећу да баштине царство Божје, или за бескрајну беду да баштине царство ђаволово, једни овако, други онако –

5 Један уздигнут за срећу у складу са жељама својим за срећу, или за добро у складу са жељама својим за добро, а други за зло у складу са жељама својим за зло, јер како хтеде да цео дан зло чини, тако ће добити награду своју која је зло, кад падне ноћ.

6 А тако је и с друге стране. Покаје ли се за грехе своје и тражи праведност све до краја дана својих, тако ће и бити награђен за праведност.

7 То су они које Господ откупи. Да, то су они који су извучени, који су избављени из бескрајне мркле ноћи. И тако они стоје или падају, јер гле, сами су судије своје, било да чине добро или да чине зло.

8 Ево, прописи Божји су непроменљиви. Дакле, пут је припремељен да ко год хоће може ићи њиме и спасти се.

9 И ево, гле, сине мој, не излажи се опасности да још једном преступиш против Бога свога у погледу на поједине делове учења због којих си се до сада излагао опасности да грех починиш.

10 Не мисли да ћеш, будући да пророци говораху о обно-

ви, и ти од греха бити обновљен за срећу. Гле, кажем ти, opakост никад није била срећа.

11 И ево, сине мој, сви људи који су у природном стању, или рекао бих, у стању телесном, налазе се у жучи горчине и оковима безакоња. Они у свету живе без Бога, и пођоше насупрот природи Божјој. Стога су у стању супротном природи среће.

12 И ево, гле, да ли је значење речи обнова узети нешто у природном стању и сместити га у неприродно стање, или сместити га у стање супротно природи његовој?

13 О, сине мој, то није случај, већ је значење речи обнова поново вратити зло за зло, или телесно за телесно, или ђаволско за ђаволско, добро за оно што је добро, праведно за оно што је праведно, исправно за оно што је исправно, милостиво за оно што је милостиво.

14 Стога, сине мој, гледај да милостив будеш према браћи својој. Поступај исправно, суди праведно и чини добро без престанка. И будеш ли чинио све то, примићеш тада награду своју. Поново ће се милост у теби обновити, правда ће се поново у теби обновити, праведни судови ће се поново у теби обновити, и добро у теби ће се поново наградити.

15 Јер оно што пошаљеш поново ће ти се вратити и бити обновљено. Стога, реч

обнова још потпуније осуђује грешника, а никако га не оправдава.

ГЛАВА 42.

Смртност је време пробе које човеку омогућава да се покаје и служи Богу – Пад је на цео људски род донео временску и духовну смрт – Откупљење долази кроз покајање – Сам Бог помирује за грехе света – Милост је за оне који се покају – Сви други подлежу правди Божјој – Милост долази због Помирења – Само се истински покајници спасавају. Око 74. год. пре Христа.

И ево, сине мој, опадам да има још нешто што узнемирава ум твој, што не можеш да разумеш – што се односи на правду Божју у погледу кажњавања грешника јер настојиш да верујеш да је неправда да грешник буде предат у стање беде.

2 Ево, гле, сине мој, објаснићу ти то. Јер гле, пошто Господ Бог отера наше прве родитеље из врта еденског, да обрађују земљу одакле беху узети – да, истера Он човека, и на источном крају врта еденског постави херувиме и мач пламени који се окреташе на све стране, да чувају дрво живота –

3 Ево, видимо како човек беше постао као Бог, разликујући добро и зло. И да не би испружио руку своју и уз то убрао са дрвета живота, и јео и заувек живео, смести

Господ Бог херувиме и мач пламени, да не би плод јео – 4 И тако видимо да човеку беше дато време да се покаје, да, време пробе, време да се покаје и служи Богу.

5 Јер гле, да Адам одмах беше испружио руку и јео са дрвета живота, живео би заувек, по речи Божјој, немајући времена за покајање. Да, и уз то, реч Божја била би бескорисна, а велики план спасења био би осујећен.

6 Али гле, човеку беше одређено да умре – стога, будући да беху искључени од дрвета живота беше потребно да буду искључени са лица земаљског – и човек постаде заувек изгубљен, да, посташе они пали људи.

7 И ево, по томе видиш да наши први родитељи беху искључени и временски и духовно из присуства Господњег. И тако видимо да посташе подложни да следе своју сопствену вољу.

8 Ево, гле, не беше корисно да човек буде поштеђен те временске смрти, јер би то уништило велик план за срећу.

9 Стога, пошто душа никад не умире, а пад беше навукао на људски род духовну смрт као и временску, то јест, беху они искључени из присуства Господњег, беше потребно да људски род буде поштеђен те духовне смрти.

10 Стога, пошто беху постали телесни, чулни и ђаволски по природи, ово пробно

стање постаде за њих стање да се припреме. Постаде оно припремно стање.

11 А сад сети се, сине мој, да не беше плана откупљења, (остављамо га по страни) чим би они умрли душе њихове биле би бедне јер би биле искључене из присуства Господњег.

12 И ево, не беше начина да се људи изузму од тог палог стања које човек беше навукао на себе због непослушности своје;

13 Стога, у складу са правдом, план откупљења не би могао бити извршен, осим уз услов покајања људи у том пробном стању, да, том припремном стању. Наиме, без тих услова, милост не би могла имати дејство сем ако би уништила дело правде. А дело правде не може бити уништено. Да је тако, Бог би престао да буде Бог.

14 И тако видимо да цео људски род паде, и беху они у рукама правде. Да, правде Божје која их предаде да заувек буду искључени из Његовог присуства.

15 И ево, план милости се не би могао извршити да не беше изведено помирење. Стога сам Бог помирује за грехе света да би остварио план милости, да би удовољио захтевима правде, да би могао бити савршен Бог, праведан Бог, и уз то милостив Бог.

16 Ево, покајање не би могло доћи људима уколико не

би било казне, која је вечна као што живот душе треба да буде, утврђена насупрот плану среће који је вечан као и живот душе.

17 Ево, како би се човек могао покајати ако не би грешио? Како би могао грешити ако закона не би било? Како би закон могао постојати ако казне не би било?

18 Ево, казна беше утврђена, и праведан закон дат, који код човека изазва грижу савести.

19 Ево, да закон не беше дат – ако је човек убио, требало би да умре – би ли се плашио да умре ако убије?

20 А уз то, да не беше дат закон против греха, људи се не би плашили да греше.

21 И да закон не беше дат, погреше ли људи, шта би правда могла да учини, или милост, јер не би полагали право на живо створење?

22 Али закон је дат и казна утврђена и додељено покајање, оно покајање на које милост полаже право. Иначе, правда полаже право на живо створење и спроводи закон, а закон намеће казну. Да није тако, дела правде била би уништена, а Бог би престао да буде Бог.

23 Али, Бог не престаје да буде Бог, и милост полаже право на покајника, а милост долази због помирења, а помирење остварује васкрсење мртвих, а васкрсење мртвих враћа људе у присуство Божје. И тако се они обнављају

за присуство Његово, да им буде суђено у складу са делима њиховим, по закону и правди.

24 Јер гле, правда спроводи све захтеве своје, а и милост полаже право на све што је њено. И тако се не спасава нико осим истински покајаних.

25 Шта, мислиш ли да милост може да ускрати правду? Кажем ти, не, ни најмање. Да је тако, Бог би престао да буде Бог.

26 И тако, Бог остварује своје велике и вечне замисли, које беху припремљене од постанка света. И тако долази до спасења и откупљења људи, а и њиховог уништења и беде.

27 Стога, о сине мој, ко год хоће може да дође и слободно пије воде живота, а онај који неће да дође, не приморава се да дође, али у последњи дан биће обновљен према делима својим.

28 Ако хтеде да зло чини, а не покаја се у дане своје, гле, зло ће му бити учињено у складу са обновом Божјом.

29 И ево, сине мој, желим да не допустиш више да те то узнемирава, и нека те само греси твоји узнемиравају таквим немиром који ћете привести покајању.

30 О, сине мој, желим да више не поричеш правду Божју. Не настој се ни мало правдати за грехе своје порицањем правде Божје, већ пусти да правда Божја и милост Његова и трпељивост Њего-

ва потпуно завладају у твом срцу. И нека те то обори до у прах у понизности.

31 И ево, о сине мој, од Бога си позван да проповедаш реч овом народу. И ево, сине мој, иди путем својим, проповедај реч у истини и разборитости, како би могао да душе приводиш покајању, да би велики план милости могао полагати право на њих. И нека ти Бог да управо по речи-ма мојим. Амен.

ГЛАВА 43.

Алма и његови синови проповедају реч – Зорамци и остали нефијски одметници постају Ламанци – Ламанци полазе у рат против Нефијаца – Морони наоружава Нефијце одбрамбеном опремом – Господ открива Алми ламански ратни план – Нефијци бране своје домове, слободе, породице и вероисповест – Моронијеве и Лехијеве војске опкољавају Ламанце. Око 74. год. пре Христа.

И ево, догоди се да синови Алмини одоше међу народ да им реч проповедају. А и сам Алма не могаше мирова-ти, па и он пође.

2 Ево, нећемо више говори-ти о проповедању њиховом, осим да проповедаху реч и истину у складу са духом пророштва и откривења, а проповедаху по светом реду Божјем по ком беху позвани.

3 А сад се враћам на извештај о ратовима између

Нефијаца и Ламанаца, у осамнаестој години владавине судија.

4 Јер гле, догоди се да Зорамци посташе Ламанци. Дакле, почетком осамнаесте године народ нефијски виде да Ламанци наваљују на њих. Стога извршише припреме за рат. Да, окупише заједно војске своје у земљи Јершон.

5 И догоди се да дођоше Ламанци са својим хиљадама и уђоше у земљу Антионум, која је земља Зорамаца. А човек по имену Зерахемна беше предводник њихов.

6 И ево, пошто Амалекијци беху склони opakости и убиствима више него што то беху Ламанци сами по себи, стога, Зерахемна одреди врховне капетане над Ламанци-ма, а сви они беху Амалекијци и Зорамци.

7 Ево, он то учини како би могао да сачува мржњу њихову према Нефијцима, како би их потчинио ради остварења намера својих.

8 Јер гле, намере његове беху да подстакне Ламанце на срџбу против Нефијаца. Он то учини како би присвојио велику моћ над њима, а и да би стекао моћ над Нефијцима одводећи их у сужањство.

9 А ево, намера Нефијаца беше да подупру земље своје и куће своје и жене своје и децу своју, како би их сачували од руку непријатеља својих, а и да би сачували права своја и повластице своје, да,

а исто тако и слободу своју, како би Богу служили у складу са жељама својим.

10 Јер они знадоше да би, падну ли у руке Ламанаца, Ламанци уништили свакога ко би у духу и истини служио Богу, правом и живом Богу.

11 Да, и знадоше уз то за силну мржњу Ламанаца према браћи њиховој, која беху народ Анти-Нефи-Лехи, који беше назван народом Амоновим – а они не хтедоше да се лате оружја, да, беху ушли у завет и не хтедоше да га прекрше – стога, падну ли у руке Ламанаца били би уништени.

12 А Нефијци не хтедоше да допусте да они буду уништени. Стога им дадоше земље за баштину њихову.

13 И народ Амонов даваше Нефијцима велик део иметка свога за издржавање војски њихових. И тако Нефијци беху приморани да се сами одупру Ламанцима, који беху мешавина Ламана и Лемуила, и синова Исмаилових, и свих оних који од Нефијаца отпадоше, а беху то Амалекијци и Зорамци и потомци свештеника Нојевих.

14 Ево, ти потомци беху бројни, скоро као Нефијци. И тако Нефијци беху приморани да се сукобе са браћом својом, и то до крвопролића.

15 И догоди се да кад се војске ламанске беху скупила заједно у земљи Антионум, гле, војске нефијске беху

спремне да их дочекају у земљи Јершону.

16 Ево, предводник Нефијаца, то јест, човек који беше именован да буде врховни капетан над Нефијцима – ево, врховни капетан преузе вођство над свим војскама нефијским – а име његово беше Морони;

17 И Морони преузе сво вођство и управљање ратовима њиховим. А беше му само двадесет и пет година кад беше именован за врховног капетана над војскама нефијским.

18 И догоди се да он дочека Ламанце на границама Јершона, а његов народ беше наоружан мачевима и сабљама и свакојаким ратним оружјем.

19 И кад војске ламанске видеше да народ Нефијев, то јест, да тај Морони беше опремио свој народ напрсницима и штитовима, да, и кацигама да би одбранили главе своје, а уз то беху обучени у дебелу одећу –

20 Ево, војска Зерахемнина не беше опремљена ни са чим сличним. Имаху они само мачеве своје и сабље своје, лукове своје и стреле своје, камење своје и праћке своје. И беху голи, осим коже којом беху опасани око бедара својих. Да, сви беху голи, осим Зорамаца и Амалекијаца;

21 Али, не беху наоружани напрсницима, нити штитовима – стога, силно се уплашише од војски нефијских због

ратне опреме њихове, упркос броју њиховом који беше много већи од Нефијаца.

22 Гле, тад се догоди да се не усудише напасти Нефијце на границама Јершона. Стога одоше из земље Антионум у дивљину и упутише се унаоколо по дивљини даље код извора реке Сидон, како би ушли у земљу Манти и освојили ту земљу, јер не мишљаху да ће војске Моронијеве знати куда они беху отишли.

23 Али, догоди се да чим одоше у дивљину, Морони посла уходе у дивљину да мотре табор њихов. И Морони, уз то, знајући за пророчтва Алмина, посла му неке људе, желећи од њега да упита Господа куда треба да иду војске нефијске да би се одбраниле од Ламанаца.

24 И догоди се да реч Господња дође Алми, и Алма саопшти гласницима Моронијевим да се војске ламанске крећу унаоколо по дивљини како би прешли у земљу Манти, да би започели напад на слабији део народа. И ти гласници одоше и предадоше Моронију ту поруку.

25 Тад Морони, оставивши део војске своје у земљи Јершон, да не би којим случајем део Ламанаца ушао у земљу и освојио град, узео преостали део војске своје и пређе у земљу Манти.

26 И нареди да се сав народ из тог дела земље скупи заједно за битку против Ламанаца,

да би одбранили земље своје и отаџбину своју, права своја и слободе своје. Стога беху спремни за тренутак доласка Ламанаца.

27 И догоди се да Морони нареди да се војска његова сакрије у долини која беше близу обале реке Сидона, западно од реке Сидона у дивљини.

28 И Морони постави уходе унаоколо како би сазнао када ће наићи табор ламански.

29 И ево, будући да Морони знаше за намеру Ламанаца да је намера њихова да униште браћу њихову, то јест, да их потчине и у сужањство одведу како би над целом земљом успоставили царство за себе,

30 И уз то, знајући да је једина жеља Нефијаца да сачувају земље своје и слободу своју и цркву своју, помисли стога да није грех да их варком брани. Он, дакле, сазна од ухода својих којим путем ће се Ламанци упутити.

31 Стога он подели војску своју и поведе један део у долину, и сакри га источно и јужно од брежуљка Рипле;

32 А остатак сакри у западној долини, западно од реке Сидона, и одатле доле унутар граница земље Манти.

33 И тако поставивши војску своју по жељи својој, беше спреман да их дочека.

34 И догоди се да се Ламанци попеше северно од брежуљка, где беше сакривен део војске Моронијеве.

35 И када Ламанци беху прешли брежуљак Риплу и ушли у долину и почели да прелазе реку Сидон, војска која беше скривена јужно од брежуљка, коју предвођаше човек чије име беше Лехи, а он поведе војску своју напред и опколи Ламанце негде источно у позадини њиховој.

36 И догоди се да се Ламанци, када видеше Нефијце да наваљују на њих из позадине њихове, окренуше и сукобише са војском Лехијевом.

37 И дело смрти започе на обе стране, али беше оно страшније на страни ламанској, јер голотиња њихова беше изложена тешким ударцима Нефијаца мачевима њиховим и сабљама њиховим, који задаваху смрт скоро при сваком ударцу.

38 Док на другој страни, ту и тамо, паде по неки човек међу Нефијцима, од мачева њихових и губитка крви, будући заштићени у погледу на важније делове тела, то јест, важнији делови тела беху заштићени од удараца ламанских напрсницима њиховим и штитовима њиховим и кацигама њиховим. И тако Нефијци наставише дело смрти међу Ламанцима.

39 И догоди се да се Ламанци уплашише због великог уништења међу собом, и то толико да почеше бежати према реци Сидон.

40 А Лехи и људи његови их гањаху. И Лехи их потисну у воде сидонске, и они пређо-

ше воде сидонске. А Лехи заустави војске своје на обали реке Сидона да не би прешле.

41 И догоди се да Морони и војска његова дочекаше Ламанце у долини, с друге стране реке Сидона, и почеше их нападати и убијати их.

42 А Ламанци поново утекоше пред њима према земљи Манти, а војске Моронијеве поново их дочекаше.

43 И том приликом Ламанци се жестоко бораху. Да, никад, колико се зна, Ламанци се не бораху са тако силном снагом и храброшћу, не, ни од самог почетка.

44 А надахнуше их Зорамци и Амалекијци који беху врховни капетани и предводници њихови, и Зерахемна, који беше врховни капетан њихов, то јест, врховни предводник и вођа њихов. Да, бораху се они попут змајева, и многи Нефијци беху побијени рукама њиховим, да, јер сломише надвоје мноштво кацига њихових, да, и пробише мноштво напрсника њихових, и одсекоше много руку њихових. И тако Ламанци удараху у жестокој срцби својој.

45 Ипак, Нефијци беху надахнути вишим разлогом, јер се не бораху за царевину нити моћ већ се бораху за домове своје и слободе своје, жене своје и децу своју, и све своје, да, за своје обреде службења и цркву своју.

46 И чињаху оно што осећаху да је дужност њихова коју

имаху према Богу своме, јер Господ им рече, као и очевима њиховим, да: Уколико нисте кривци за први напад, нити за други, не допустите да будете убијени рукама непријатеља својих.

47 И опет, Господ рече: Браните породице своје и то до крвопролића. Из тог се разлога, дакле, Нефијци бораху са Ламанцима, да би одбранили себе и породице своје и земље своје, отацбину своју и права своја и вероисповест своју.

48 И догоди се да када људи Моронијеви видеше жестину и срцбу Ламанаца, беху скоро спремни да устукну и побегну пред њима. А Морони, приметивши намеру њихову, одасла речи своје и надахну срца њихова овим мислима – да, мислима о земљама њиховим, слободи њиховој, да, ослобођењу њиховом из сужањства.

49 И догоди се да они окренуше на Ламанце, и једним гласом завапише Господу Богу своме за слободу своју и ослобођење своје из сужањства.

50 И почеше се одупирати Ламанцима са моћу. И тог истог трена када завапише Господу за слободу своју, почеше Ламанци бежати испред њих и утекоше чак до вода сидонских.

51 Ево, Ламанци беху бројнији, више него дупло од броја Нефијаца. Ипак, беху они потиснути толико да се скупише заједно у једну

дружину у долини на обали поред реке Сидона.

52 Стога их војске Моронијеве опколише, да, и то са обе стране реке, јер гле, на истоку беху људи Лехијеви.

53 Кад, дакле Зерахемна, виде људе Лехијеве источно од реке Сидона, и војске Моронијеве западно од реке Сидона, да су опкољени Нефијцима, обузе их ужас.

54 Ево, Морони, када виде ужас њихов, заповеди људима својим да престану да проливају крв њихову.

ГЛАВА 44.

Морони заповеда Ламанцима да учине завет мира или ће бити уништени – Зерахемна одбија предлог, и битка се наставља – Моронијевој војске поражавају Ламанце. Око 74.–73. год. пре Христа.

И догоди се да се они зауставише и повукоше корак од њих. А Морони рече Зерахемни: Гле, Зерахемна, не желимо да будемо крвници. Знате да сте у рукама нашим, ипак не желимо да вас погубимо.

2 Гле, не дођосмо у битку против вас да бисмо ради моћи проливали крв вашу, нити икога желимо да приведемо у јарам сужањства. А управо то је разлог ради ког ви изађосте против нас, да, и гневни сте на нас због вероисповести наше.

3 Али, ево, видите да је Господ са нама и видите да вас

Он предаде у руке наше. И ево, ја бих да разумете да нам се то догоди због вероисповести наше и вере наше у Христа. И ево, видите да не можете да уништите ту нашу веру.

4 Ево, видите да је то истинска вера Божја. Да, видите да ће нас Бог подржати и чувати и сачувати, докле год смо верни Њему, вери својој и вероисповести својој. И Господ никад неће допустити да будемо уништени осим ако паднемо у преступ и порекнемо веру своју.

5 И ево, Зерахемна, заповедам ти, у име тог свемоћног Бога који ојача руке наше па задобисмо моћ над вама, кроз веру нашу, кроз вероисповест нашу и кроз наше обреде служења и кроз цркву нашу и кроз свету подршку коју дугујемо женама својим и деци својој, кроз ону слободу која нас везује за земље наше и отаџбину нашу, да, и уз то, кроз држање свете речи Божје којој дугујемо сву срећу своју, и кроз све оно што нам је најдраже –

6 Да, и то није све. Заповедам ти због свих жеља које према животу имате, да нам предате своје ратно оружје и ми нећемо тражити крв вашу, него ћемо поштедети животе ваше одете ли путем својим и не пођете поново у рат против нас.

7 И ево, не учините ли то, гле, у рукама сте нашим и ја ћу заповедити људима сво-

јим да вас нападну и задају смртне ране телима вашим, да умрете. И тада ћемо видети ко ће имати моћ над овим народом. Да, видећемо ко ће бити одведен у сужањство.

8 И тад се догоди да када Зерахемна чу те речи иступи и предаде у руке Моронију мач свој и сабљу своју и лук свој, и рече му: Ево, ово је наше ратно оружје. Предаћемо вам га, али нећемо допустити да положимо заклетву за коју знамо да ћемо прекршити и ми и деца наша, већ узми наше ратно оружје и допусти нам да одемо у дивљину. Иначе ћемо задржати мачеве своје и страдати или победити.

9 Гле, ми нисмо вере ваше, не верујемо да је то Бог што нас предаде у руке ваше, већ верујемо да вас лукавство ваше сачува од мачева наших. Гле, напрсници ваши и штитови ваши вас сачуваше.

10 И ево, кад Зерахемна беше завршио казивање ових речи, Морони врати мач и ратно оружје које беше примио, Зерахемни, говорећи: Гле, завршићемо сукоб.

11 Ево, не могу опозвати речи које изрекох. Стога, тако жив био Господ, нећете отићи уколико не одете са заклетвом да се нећете поново вратити да ратујете против нас. Ево, пошто сте у нашим рукама на земљу ћемо пролити крв вашу, или ћете се покорити условима које предложих.

12 И ево, кад Морони изговори те речи, Зерахемна задржа мач свој и разгневи се на Моронија и насрну како би погубио Моронија. Али кад подиже мач свој, гле, један од војника Моронијевих изби му га на земљу и сломи до самог балчака, и уз то, удари Зерахемну и скину му кожу са темена и она паде на земљу. А Зерахемна се повуче од њих међу своје војнике.

13 И догоди се да војник који стајаше у близини, који скину кожу са темена Зерахемниног, узео кожу са темена са земље, за косу, и натакну на врх мача свога, и испружи га према њима, говорећи им јаким гласом:

14 Као што ова кожа с темена паде на земљу, а то је кожа с темена поглавице вашег, тако ћете и ви пасти на земљу уколико не предате своје ратно оружје и не одете са заветом мира.

15 Ево, беше много оних које обузе страх кад чуше ове речи и видеше кожу с темена која беше на мачу. И многи иступише и бацише своје ратно оружје код ногу Моронијевих, и уђоше у завет мира. И свима онима који уђоше у завет беше допуштено да оду у дивљину.

16 Ево, догоди се да Зерахемна беше силно гневан и подстакну остатак војника својих на срцбу, да би се још јаче борили против Нефијаца.

17 И ево, Морони се расрди због тврдоглавости Ламана-

ца. Стога заповеди својим људима да их нападну и побију. И догоди се да их почеше убијати. Да, и Ламанци се бораху мачевима својим и снагом својом.

18 Али гле, голе коже њихове и непокривене главе њихове беху изложене оштрим мачевима Нефијаца. Да, гле, беху они ударани и прободани, да, и падаху веома брзо пред мачевима Нефијаца, и беху покошени баш као што беше прорекао војник Моронијев.

19 Ево, Зерахемна, кад виде да само што не беху уништени, снажно завапи Моронију обећавајући да ће им се он а и његов народ заветовати, поштеде ли остатак живота њихових, да никада више неће ратовати против њих.

20 И догоди се да Морони нареди да дело смрти поново престане међу народом. И узео ратно оружје од Ламанаца, и пошто беху ушли у завет мира са њим беше им допуштено да оду у дивљину.

21 Ево, број мртвих њихових не беше избројан због великог броја. Да, број мртвих њихових беше силно велик, и код Нефијаца и код Ламанаца.

22 И догоди се да побацише мртве своје у воде Сидона, и они беху однешени и сахрањени у дубинама морским.

23 А војске нефијске, то јест, Моронијеве, вратише се и дођоше кућама својим и земљама својим.

24 И тако се заврши осамнаеста година владавине судија над народом Нефијевим. И тако се заврши запис Алмин, који је записан на плочама Нефијевим.

Извештај о народу Нефијевом, и њиховим ратовима и расправама, у данима Хеламановим, према запису Хеламановом, који он вођаше у дане своје.

*Обухвата главе од 45.
закључно са 62.*

ГЛАВА 45.

Хеламан верује речима Алминим – Алма прориче о уништењу Нефијаца – Он благосиља и проклиње земљу – Алма је можда узет од стране Духа, као и Мојсије – Расправа у Цркви се увећава Око 73. год. пре Христа.

Гле, тад се догоди да се народ Нефијев силно радоваше, јер их Господ поново избави из руку непријатеља њихових. Стога се захвалише Господу Богу своме. Да, и пошћаху много и мољаху се много, и служяху Богу са силно великом радошћу.

2 А у деветнаестој години владавине судија над народом Нефијевим, догоди се да Алма дође сину своме Хеламану и рече му: Верујеш ли речима које ти рекох о овим записима који беху вођени?

3 А Хеламан му рече: Да, верујем.

4 А Алма поново рече: Верујеш ли у Исуса Христа који ће доћи?

5 А он рече: Да, верујем свим речима које ти изговори.

6 А Алма му поново рече: Хоћеш ли држати заповести моје?

7 А он рече: Да, држаћу заповести твоје свим срцем својим.

8 Тада му Алма рече: Благословен си, и Господ ће учинити да напредујеш у овој земљи.

9 Али гле, имам нешто да ти прорекнем, а оно што ти прорекнем немој обзнанити. Да, оно што ти прорекнем неће бити обзнањено све док се пророштво не испуни. Стога запиши речи које ћу ти рећи.

10 А ово су те речи: Гле, опајам, у складу са духом откривења који је у мени, да ће овај исти народ, Нефијци, ишчезнути у невери четири стотине година од времена кад им се Исус Христ објави.

11 Да, и они ће тада гледати ратове и поморе, да, глад и крвопролиће, све док народ Нефијев не изумре –

12 Да, а то зато што ће ишчезнути у невери и упасти у дела таме и пожуду и свакојака безакоња. Да, кажем ти, да зато што ће згрешити наспрам толиког светла и познања, да, кажем ти, да од тога дана ни четврто покољење неће проћи пре него што дође то велико безакоње.

13 А кад тај велик дан дође, гле, време убрзо долази да они који су сада, или потомство оних који се сада убрајају међу народ Нефијев, неће више бити убројани међу народ Нефијев.

14 А ко год остане и не буде уништен тог великог и страшног дана, биће убројан међу Ламанце и постаће попут њих, сви осим мало њих који ће бити названи ученицима Господњим, а њих ће Ламанци прогањати све док не изумру. И ево, због безакоња, то пророштво ће се испунити.

15 И ево, догоди се да пошто Алма рече те речи Хеламану, благослови њега, а тако и остале синове своје, а благослови и земљу праведника ради.

16 И он рече: Овако каже Господ Бог – Проклета биће земља, да ова земља, за сваки народ, колено, језик и људе, до уништења, који чине опако, када потпуно сазру. И како рекох тако ће бити. Јер то је проклетство и благослов Божји над земљом, јер Господ не може да гледа на грех ни са најмањом мером попустљивости.

17 И ево, када Алма изговори те речи, благослови цркву, да, све оне који у вери буду чврсто стајали од тада па надаље.

18 И кад Алма то учини отпутова из земље Зарахемле, као да иде у земљу Мелек. И догоди се да се више никад ништа не чу о њему. У погле-

ду смрти његове и сахране ништа не знамо.

19 Гле, знамо ово, да беше праведан човек, а црквом се пронесе глас да је од стране Духа узет, или сахрањен руком Господњом, као Мојсије. Али гле, Света писма кажу да Господ узме Мојсија к себи, па мислимо да и Алму духом прими себи. Из тог разлога, дакле, не знамо ништа о смрти његовој и сахрани.

20 И тад се догоди почетком деветнаесте године владавине судија над народом Нефијевим, да Хеламан пође међу народ да им реч проповеда.

21 Јер гле, због ратова њихових са Ламанцима и многих мањих расправа и немира којих беше међу народом, беше потребно да се реч Господња објави међу њима, да, и да се пропис успостави у целој цркви.

22 Стога Хеламан и браћа његова кренуше да поново успостављају цркву у целој земљи, да, у сваком граду широм земље коју поседоваше народ Нефијев. И догоди се да они поставише свештенике и учитеље широм земље, над свим црквама.

23 И тад се догоди да пошто Хеламан и браћа његова поставише свештенике и учитеље над црквама, наста расправа међу њима, и они не хтедоше да се осврћу на речи Хеламанове и браће његове;

24 Већ посташе охоли, јер се узнесе у срцима својим због свог силно великог богатства.

Посташе они, дакле, богати у очима својим, и не хтедоше да се осврћу на речи њихове, да усправно ходају пред Богом.

ГЛАВА 46.

Амаликија кује заверу како би постао цар – Морони подиже гесло слободе – Он окупља народ да брани своју вероисповест – Истински верници називају се хришћанима – Остатак Јосифов биће сачуван – Амаликија и његови одметници беже у земљу Нефи – Они који не подрже дело слободе осуђују се на смрт. Око 73.–72. год. пре Христа.

И ево, догоди се да се сви они који не хтедоше да послушају речи Хеламанове и браће његове, скупише заједно против браће своје.

2 И ево, гле, беху они силно гневни, толико да одлучише да их побију.

3 Ево, предводник оних који беху гневни на браћу своју беше крупан и снажан човек, а име његово беше Амаликија.

4 А Амаликија беше жељан да постане цар, а и они људи који беху гневни беху жељни да им он буде цар. А већи део њих беху ниже судије у земљи и тежаху за моћу.

5 И они беху заведени ласкањем Амаликијиним, да ће их подрже ли га и поставе за цара свога, учинити поглаварима над народом.

6 Тако их Амаликија наведе

на раздор, упркос проповедању Хеламановом и браће његове, да, упркос њихове велике бриге за цркву, јер они беху високи свештеници над црквом.

7 А беше их много у цркви који повероваше ласкавим речима Амаликијиним, ради чега чак и одступише од цркве. И тако прилике у народу Нефијевом беху веома несигурне и опасне упркос великој победи који извојеваше над Ламанцима, и њиховом великом радовању које имаху због избављења свога руком Господњом.

8 Тако видимо како деца човечја брзо заборављају Господа Бога свога, да, како су брзи да чине безакоње и да пусте да их Зли заведе.

9 Да, и такође видимо како један веома opak човек може да учини да се велика opakост деси међу децом човечјом.

10 Да, видимо да Амаликија, пошто беше човек лукаве домишљатости и човек многобројних ласкавих речи, заведе срца многих људи да чине опакост. Да, и да теже да униште цркву Божју, и да униште темељ слободе коју им Бог беше подарио, или благослов који Бог беше послао на лице земаљско праведника ради.

11 И ево, догоди се да се Морони, који беше врховни заповедник војски нефијских, када чу за те расправе, разгневи на Амаликију.

12 И догоди се да исцепи свој

огртач и узе комад од њега, и написа на њему – У спомен Бога нашег, вероисповести наше и слободe и мира нашег, жена наших и деце наше – и причврсти га на врх мотке.

13 И причврсти кацигу своју и напрусник свој и штит свој, а ратну опрему своју опасо око бедара својих и узе мотку на чијем крају беше комад огртача, (а назва га он геслом слободe) и поклонисе до земље, и моћно се помоли Богу своме да благослови слободe почивају на браћи његовој докле год шачица хришћана остане у поседу те земље –

14 Јер тако све праве вернике Христове, који припадаху цркви Божјој, називаху они који цркви не припадаху.

15 А они који припадаху цркви беху верни. Да, они који беху истински верници у Христа радо преузеше на себе име Христово, или хришћани, како беху названи због веровања свога у Христа који ће доћи.

16 И стога, тог тренутка, Морони се мољаше да дело хришћанско и слобода у земљи могу бити повлашћени.

17 И догоди се да када изли душу своју пред Бога, именована он сву земљу која беше јужно од земље Пустоши, да, и укратко, сву земљу, и на северу и на југу – Изабрана земља, и земља слободe.

18 И он рече: Сигурно Бог неће допустити да ми, који

смо презрени јер преузесмо на себе име Христово, будемо прегажени и уништени све док то на себе не навучемо преступима својим.

19 И кад Морони изговори те речи, крену међу народ машући у ваздуху исцепаним комадом своје одеће, како би сви видели натпис који беше написан на том исцепаном комаду, и вичући јаким гласом, рече:

20 Гле, сви који хоће да подрже ово гесло у земљи, нека приступе у снази Господњој и уђу у завет да ће бранити права своја и вероисповест своју, да их Господ Бог може благословити.

21 И догоди се да када Морони прогласи ове речи, гле народ похрли заједно са ратном опремом опасаном око бедара својих, кидајући одећу своју у знак, или као завет, да неће оставити Господа Бога свога, или, другим речима, преступе ли заповести Божје, или падну у преступ и постиде се да преузму на себе име Христово, Господ ће их искидати као што они беху искидали одећу своју.

22 Ево, беше то завет који учинише, и побацише одећу своју пред ноге Моронијеве, говорећи: Заветујемо се Богу своме да будемо уништени, и то као браћа наша на северу, паднемо ли у преступ. Да, нек нас Он баци пред ноге непријатеља наших као што ми бацисмо одећу своју пред ноге твоје да будемо

изгажени, паднемо ли у преступ.

23 Морони им рече: Гле, остатак смо потомства Јаковљевог, да, остатак смо потомства Јосифовог, коме браћа његова исцепаше огрточ на много комада. Да, и сад гле, сетимо се да држимо заповести Божје, или ће браћа наша исцепати нашу одећу, а ми ћемо бити бачени у тамницу, или бити продати, или бити побијени.

24 Да, сачувајмо слободу своју као остатак Јосифов. Да, сетимо се речи Јаковљевих пре смрти његове. Јер гле, он виде да део остатка огрточа Јосифовог беше сачуван и не иструли. И он рече: Као што овај остатак одеће сина мога беше сачуван, тако ће остатак потомства сина мога бити сачуван руком Божјом, и к Њему бити узет, док ће остали део потомства Јосифовог страдати, као и остатак одеће његове.

25 Ево, гле, то задаје бол души мојој. Ипак, душа моја радост има у сину моме због оног дела потомства његовог који ће к Богу бити узет.

26 Ево, гле, беше то говор Јаковљев.

27 И ево, ко зна нису ли можда они који од нас одступеше тај остатак потомства Јосифовог, који ће страдати као одећа његова? Да, а тако ће бити и нама не будемо ли постојани у вери у Христа.

28 И ево, догоди се да када Морони беше изговорио те

речи он пође, а посла и гласнике у све крајеве земље где беше расправа, и сакупи заједно сав народ који беше жељан да чува слободу своју, да се одупру Амаликији и онима који одступише, који се назваше Амаликијцима.

29 И догоди се да кад Амаликија виде да народ Моронијев беше бројнији од Амаликијаца – и уз то виде да његов народ беше сумњицав у погледу на правду дела које беху предузели – стога, плашећи се да неће постићи циљ, узе оне из његовог народа који хтедоше и отпутова у земљу Нефи.

30 Ево, Морони помисли да није потребно да Ламанци добију веће појачање. Стога помисли да пресретне људе Амаликијине, или да их похвата и врати натраг, а Амаликију да усмрти, да, јер знаше да ће подстаћи Ламанце на срџбу против њих и наговорити их да пођу у битку против њих, и знаде да ће Амаликија то учинити како би остварио намере своје.

31 Стога Морони помисли да је потребно да узме војске своје које се беху саме окупиле заједно, и наоружале, и ушле у завет да мир чувају. И догоди се да он узме војску своју и одмаршира са шаторима својим у дивљину да пресече пут Амаликији у дивљини.

32 И догоди се да он учини по жељама својим и оде у

дивљину, и пресрете војске Амаликијине.

33 И догоди се да Амаликија побеже са малим бројем својих људи, а остали беху предати у руке Моронијевој и беху враћени у земљу Зарахемлу.

34 Ево, Морони, пошто беше човек постављен од стране врховних судија и гласом народа, стога беше имао моћ у складу са вољом својом у погледу на војске нефијске, да успостави и изврши власт над њима.

35 И догоди се да ко год од Амаликијаца не хтеде да уђе у завет да подржава дело слободе, да би задржали слободну владавину, учини он да буду усмрћени. И беше их само неколико који одбише завет слободе.

36 И уз то, догоди се да он нареди да гесло слободе буде подигнуто на сваку од кула које беху у целој земљи коју Нефијци поседоваху. И тако Морони постави заставу слободе међу Нефијцима.

37 И они поново почеше имати мир у земљи. И тако задржаше мир скоро све до краја деветнаесте године владавине судија.

38 А Хеламан и високи свештеници такође задржаше ред у цркви, да, током четири године имаху велик мир и радовање у цркви.

39 И догоди се да беше много оних који умреше чврсто верујући да ће Господ Исус Христ откупити душе

њихове. Тако одоше са света радујући се.

40 А беше оних који умираху од грознице која у нека доба године беше веома честа у земљи – али не толико од грознице, због многих извршних биљака и корења које Бог беше припремио да уклони узрок болести којима људи беху изложени због природе поднебља –

41 Већ беше много оних који умреше од старости. А они који умреше са вером у Христа срећни су у Њему, што свакако морамо претпоставити.

ГЛАВА 47.

Амаликија користи издају, убиство, и сплетку да би постао цар Ламанаца – Нефијски одметници су опакији и свирепији од Ламанаца. Око 72. год. пре Христа.

Ево, вратићу се у своје запису на Амаликију и оне који са њим побегоше у дивљину. Јер, гле, он узео оне који кренуше са њим и оде међу Ламанце у земљу Нефи, и подстакну Ламанце на срџбу против народа Нефијевог, толико да цар ламански посла проглас широм своје земље, међу сав свој народ, да се поново сакупе заједно и крену у битку против Нефијаца.

2 И догоди се да кад проглас беше објављен међу њима, силно се уплашише, да, стра-

ховаху да не наљуте цара, а страховаху и да поново пођу у битку против Нефијаца да не би изгубили животе своје. И догоди се да не хтедоше, то јест, већи део њих не хтеде да послуша царева заповести.

3 И тад се догоди да цар беше гневан због непослушности њихове. Стога Амаликији предаде вођство над оним делом своје војске који беше послушан наредбама његовим, и заповеди му да пође и принуди их на оружје.

4 Ево, гле, то беше жеља Амаликијина, јер он беше веома препреден човек за зло чинити. Стога он у срцу своме скова план да свргне ламанског цара.

5 И ево, он беше добио вођство над оним делом Ламанаца који беху наклоњени цару, а настојаше да стекне наклоност оних који не беху послушни. Стога пође до места које се зове Онида, јер тамо сви Ламанци беху побегли, јер открише да војска долази, и мислећи да долази да уништи њих, побегоше стога у Ониду, до места за оружје.

6 И беху одредили неког човека да им буде цар и предводник, јер беху чврсто одлучили утувивши себи у главу да се не покоре да крену на Нефијце.

7 И догоди се да се беху скупили заједно на врх брда које се зове Антипа, у припреми за битку.

8 Ево, Амаликијина намера

не беше да се бори са њима по заповестима царевим, већ гле, намера му беше да задобије наклоност војски ламанских како би се поставио на чело њихово и свргнуо цара и освојио царевство.

9 И гле, догоди се да нареди војсци својој да разапне шаторе своје у долини која беше близу брда Антипе.

10 И догоди се да када паде ноћ посла тајно посланство на брдо Антипу, желећи да предводник оних који беху на брду, чије име беше Лехонти, сиђе у подножје брда, јер хтеде да говори са њим.

11 И догоди се да се Лехонти, када прими поруку, не усуди да сиђе у подножје брда. И догоди се да Амаликија посла по други пут желећи да он сиђе. И догоди се да Лехонти не хтеде. И он посла по трећи пут.

12 И догоди се да када се Амаликија увери да неће убедити Лехонтија да сиђе доле са брда, он се попе на брдо, скоро до табора Лехонтијевог, и по четврти пут посла поруку своју Лехонтију, желећи да сиђе и да са собом поведе страже своје.

13 И догоди се да када Лехонти сиђе до Амаликије са стражама својим, затражи Амаликија од њега да током ноћи сиђе са војском својом и опколи оне људе у таборима њиховим над којима му цар беше дао вођство, и да ће их он предати у руке Лехонтијеве, уколико њега (Амаликију)

учини другим предводником над целом војском.

14 И догоди се да Лехонти сиђе са људима својим и опколи људе Амаликијине, тако да пре него што се у свитање дана пробудише беху опкољени војскама Лехонтијевим.

15 И догоди се да када видеше да су опкољени, обратише се Амаликији да им допусти да се уједине са браћом својом како не би били уништени. Ево, беше то управо оно што Амаликија хтеде.

16 И догоди се да он предаде људе своје, насупрот наредбама царевим. Ево, беше то оно што Амаликија хтеде, како би остварио замисли своје у погледу свргавања цара.

17 Ево, код Ламанаца беше обичај да погине ли врховни предводник поставе другог предводника да буде њихов врховни предводник.

18 И догоди се да Амаликија учини да један од слугу његових у мањој мери даје отров Лехонтију, и он умре.

19 Ево, кад Лехонти беше мртав, Ламанци поставише Амаликију да буде предводник њихов и врховни заповедник њихов.

20 И догоди се да Амаликија одмаршира са војскама својим (јер беше успео) у земљу Нефи, у град Нефи, који беше главни град.

21 А цар изађе да га дочека са стражама својим, јер мишљаше да Амаликија беше извршио наредбе његове, и да Амаликија беше скупио

заједно тако велику војску да би пошао у битку против Нефијаца.

22 Али гле, кад цар изађе да га дочека, Амаликија нареди слугама својим да изађу да дочекају цара. А они изађоше и поклонилише се пред царем, као да му почаст указују због величанства његовог.

23 И догоди се да цар испружи руку своју да их подигне, као што беше обичај код Ламанаца, у знак мира, а тај обичај они преузеше од Нефијаца.

24 И догоди се да када првог са земље подиже, гле, прободде он цара до срца и он паде на земљу.

25 Тад слуге царева побегоше, а слуге Амаликијине повикаше говорећи:

26 Гле, слуге царева га до срца прободоше и он паде, а они побегоше. Гле, дођите и видите.

27 И догоди се да Амаликија заповеди да војске његове крену напред и виде шта се беше догодило цару. И кад беху дошли до места, и нађоше цара како лежи у крви својој, Амаликија се претвараше да је гневан, и рече: Ко год љубљаше цара нека изађе и пође у потеру за слугама његовим како би били погубљени.

28 И догоди се да сви они који цара љубљаху, када чуше ове речи, изађоше и пођоше у потеру за слугама царевим.

29 Ево, кад слуге царева

видеше војску која иде у потеру за њима, поново се предадоше и одоше у дивљину и пређоше у земљу Зарахемлу и прикључише народу Амоновом.

30 А војска која их гоњаше, врати се узалуд их гонивши. И тако Амаликија преваром својом задоби срца народа.

31 И догоди се да он сутрадан уђе у град Нефи са војскама својим, и освоји град.

32 И тад се догоди да царица, кад беше чула да је цар убијен – Амаликија, наиме, беше послао гласнике царици обавештавајући је да су цара убиле слуге његове, да их он беше гонио војском својом, али беше узалуд, и да они успеше у бекству своме –

33 Стога, кад царица прими ту поруку поручи Амаликији, тражећи од њега да поштеди народ у граду, и уз то затражи да дође код ње, и још затражи да поведе са собом сведоке да посведоче за смрт цареву.

34 И догоди се да Амаликија поведе истог слугу који уби цара, и све оне који са њим беху, и оде до царице до места где она сеђаше. И сви они јој посведочише да цара убише његове сопствене слуге, и уз то рекоше: Они побегоше, зар то не сведочи против њих? И тако задовољише царицу у погледу смрти царева.

35 И догоди се да Амаликија затражи наклоност царичину, и узе је себи за жену. И тако преваром својом и уз помоћ лукавих слугу својих,

задоби царство. Да, беше он признат за цара широм целе земље, међу свим народом ламанским, који беше састављен од Ламанаца и Лемуиловаца и Исмаиловаца, и свих одметника нефијских, од владавине Нефија па до сада.

36 Ево, ти одметници поседоваху исто учење и исто знање од Нефијаца. Да, беху поучавани у истом познању о Господу. Ипак, чудно је и саопштити, недуго после расправа њихових посташе они још окорелији и непокајанији и дивљији, опакији и свирепији од Ламанаца – опијајући се предањима ламанским, препушајући се лењости и свакојаким пожудама, да, са свим заборављајући Господа Бога свога.

ГЛАВА 48.

Амаликија хушка Ламанце против Нефијаца – Морони припрема свој народ да брани хришћанско дело – Он се радује у слободи и ослобођењу и моћан је човек Божји. Око 72. год. пре Христа.

И ево, догоди се да чим Амаликија беше стекао царство, поче надахњивати срца Ламанаца против народа Нефијевог. Да, постави он људе да са својих кула говоре Ламанцима против Нефијаца.

2 И тако он надахну срца њихова против Нефијаца, толико да крајем деветнаесте године владавине судија,

пошто до тада оствари замишли своје, да, пошто беше постао цар Ламанаца, настојаће, такође, да завлада целом земљом, да, и свим народом који беше у земљи, Нефијцима као и Ламанцима.

3 Он, дакле, беше остварио замисао своју, јер беше отврднуо срца Ламанаца и заслепио умове њихове и подстакао их на срцбу, толико да беше заједно скупио велико мноштво да крене у битку против Нефијаца.

4 Беше, наиме, решен да, због великог броја свога народа, надвлада Нефијце и одведе их у сужањство.

5 И тако он постави врховне капетане међу Зорамцима, јер они беху најбоље упознати са снагом Нефијаца, и склоништима њиховим и најслабијим деловима градова њихових. Стога их постави да буду врховни капетани над војскама његовим.

6 И догоди се да они узеше свој табор и кренуше у дивљину према земљи Зарахемли.

7 Ево, догоди се да док Амаликија тако преваром и обманом беше стицао моћ, Морони, с друге стране, беше припремао умове људи да буду верни Господу Богу своме.

8 Да, беше он јачао војске нефијске и подизао мала утврђења, или склоништа, подижући бедеме од земље унаоколо да огради војске своје, а и градећи камене

зидове да је окружи унаоколо градова њихових и граница земаља њихових. Да, свуда унаоколо земље.

9 А у најслабијим утврђењима њиховим смести већи део људи, и тако утврди и ојача земљу коју Нефијци поседоваху.

10 И тако се он припремаше да подупре слободе њихове, земље њихове, жене њихове и децу њихову, и мир њихов, и да би могли живети за Господа Бога свога, и да би сачували оно што непријатељи њихови назваше дело хришћанско.

11 А Морони беше јак и снажан човек. Беше он човек савршеног разумевања, да, човек који не уживаше у проливању крви, човек чија се душа радоваше у слободи и ослобођењу земље своје и браће његове из сужањства и робовања;

12 Да, човек чије срце бујаше од захваљивања Богу своме за многе повластице и благослове које Он подари његовом народу, човек који се силно труђаше за добробит и безбедност свога народа.

13 Да, и беше он човек који беше чврст у вери својој у Христа. И он се заклетвом беше заклео да ће бранити свој народ, права своја и отаџбину своју и вероисповест своју, и то до губитка крви своје.

14 Ево, Нефијци беху поучавани да се бране од непријатеља својих, и то до проливања крви своје буде ли

потребно. Да, и уз то, беху поучавани да никад не нападају, да, и никад мач не подижу осим на непријатеља, осим да би сачували животе своје.

15 А ово беше вера њихова, да ће им Бог, буду ли чинили тако, даровати напредак у земљи, или другим речима, да ће им буду ли верни у држању заповести Божјих даровати напредак у земљи. Да, упозорити их да беже, или да се за рат припреме, већ према опасности по њих;

16 И уз то, да ће им Бог обзнанити где да иду да би се одбранили од непријатеља својих, а Господ ће их избавити буду ли чинили тако. И то беше вера Моронијева и срце његово слављаше у томе, не у проливању крви, већ у чињењу добра, у очувању свога народа, да, у држању заповести Божјих, да, и у одупирању безакоњу.

17 Да, заиста, заиста, кажем вам кад би сви људи који беху, и који јесу, и који ће икад бити, били попут Моронија, гле, саме моћи паклене биле би заувек уздрмане. Да, ђаво никад моћи не би имао над срцима деце човечје.

18 Гле, беше он човек попут Амона, сина Мосијиног, да, а и других синова Мосијиних, да, такође и Алме и синова његових, јер сви они беху људи Божји.

19 Ево, гле, Хеламан и браћа његова не беху мање услужни народу него што беше Моро-

ни, јер проповедаху реч Божју и крштаваху на покајање све људе који хтедоше да послушају речи њихове.

20 И тако они пролажаху, а народ се понизи ради речи њихових, толико да беху веома повлашћени код Господа. И тако беху слободни од ратова и сукоба међу собом, да, и то током четири године.

21 Али, како рекох, крајем деветнаесте године, да, упркос међусобном миру њиховом, беху приморани да се преко воље сукобе са браћом својом, Ламанцима.

22 Да, и укратко, ратови њихови са Ламанцима никако не престајаху током много година, упркос њиховом великом опирању.

23 Ево, беше им жао да се лате оружја против Ламанца, јер не уживаху у проливању крви. Да, и не беше то све – беше им жао да буду средство слања толико много браће своје са овог света у свет вечни, неспремне за сусрет с Богом својим.

24 Ипак, не могаху допустити да положе животе своје, да не би они, који некад беху браћа њихова, да, и који одступише од цркве њихове и напустише их, и кренуше да их униште прикључивши се Ламанцима, дивљачком свирепости извршили покољ над женама њиховим и децом њиховом.

25 Да, не могаху поднети да се браћа њихова радују над крвљу нефијском, докле год

буде икога ко држи заповести Божје, јер обећање Господње беше да ће, буду ли држали заповести Његове, напредовати у земљи.

ГЛАВА 49.

Најезда Ламанаца је немоћна да освоји утврђене градове у Амоници и Ноју – Амаликија проклиње Бога и заклиње се да ће се напити крви Моронијеве – Хеламан и његова браћа настављају да јачају Цркву. Око 72. год. пре Христа.

И ево, догоди се да једанаестог месеца, деветнаесте године, десетог дана у месецу, беху виђене војске ламанске како се приближавају земљи Амоници.

2 А гле, град беше поново изграђен, а Морони беше поставио једну војску на границама града, и они беху набацали земљу унаоколо да би их штитила од стрела и камења ламанског, јер гле, бораху се они камењем и стрелама.

3 Гле, рекох да град Амоница беше поново изграђен. Кажем вам, да, да он беше поново делимично изграђен. И пошто га Ламанци једном беху уништили због безаконја народа, мишљаху да ће он поново бити лак плен за њих.

4 Али гле, како велико беше разочарење њихово. Јер гле, Нефијци подигоше око себе насип који беше тако висок да Ламанци не могаху пребацивати камење своје и стреле

своје на њих да би успеха имали, нити их могаху напасти, осим преко њиховог места за улаз.

5 Ево, тада се врховни капетани ламански силно запрепастише због мудрости Нефијаца у припремању својих заклона.

6 А предводници ламански мишљаху, због великог броја свога, да, мишљаху да ће бити повлашћени да их нападну, као што су дотада били. Да, и беху опремљени, такође, штитовима и напрсницима, и беху опремљени, такође, одећом кожном, да, врло дебелим одећом да би покрили голо тињу своју.

7 И будући тако опремљени мишљаху да ће лако надвладати и подложити браћу своју јарму сужањства, или их побити и извршити покољ над њима по жељи својој.

8 Али гле, на највеће запрепашћење њихово, припремише се за њих онако како се никада не беше знало међу свом децом Лехијевом. Ево, беху спремни за Ламанце да се боре по упутствима Моронијевим.

9 И догоди се да Ламанци, или Амаликијци, беху силно запрепашћени због њихових припрема за рат.

10 Ево, да сâм цар Амаликија беше сишао из земље Нефи, на челу војске своје, можда би наредио да Ламанци нападну Нефијце код града Амонице. Јер гле, он не беше марио за крв својих људи.

11 Али гле, сâм Амаликија не дође у битку. И гле, врховни капетани његови не усудише се да нападну Нефијце код града Амонихе, јер Морони промени вођење послова међу Нефијцима, тако да Ламанци беху разочарани због склоништа њихових и не могаху их напасти.

12 Стога се повукоше у дивљину, и узеше табор свој и упутише према земљи Ноје, мислећи да је то следеће најпогодније место да нападну Нефијце.

13 Они, наиме, не знадоше да Морони беше утврдио, то јест, беше саградио безбедна утврђења, за сваки град у свој земљи унаоколо. Стога они одмаршираше према земљи Ноје са чврстом одлучношћу. Да, врховни капетани њихови иступише и положише заклетву да ће уништити народ у том граду.

14 Али гле, на запрепашћење њихово, град Ноје који до тада беше слабо место, заслугом Моронијевом сада ојача, да, толико да чврстином надмашиваше град Амониху.

15 И ево, гле, беше то мудрост Моронијева, јер беше претпоставио да ће се они уплашити код града Амонихе. И пошто град Ноје до тада беше најслабији део земље, стога ће се тамо упутити у битку. И беше тако по жељама његовим.

16 И гле, Морони постави Лехија за врховног капетана над људима тог града, а беше

то исти онај Лехи који се бораше са Ламанцима у долини источно од реке Сидона.

17 И ево, гле, догоди се да се Ламанци поново разочараше када открише да Лехи заповеда градом, јер се силно бојажу Лехија. Међутим, врховни капетани њихови заклетвом се беху заклели да ће напасти град. Стога они поведоше војске своје.

18 Ево, гле, Ламанци не могаху на други начин продрети у безбедна утврђења њихова, осим преко улаза, због висине насипа који беше направљен и дубине рова који беше ископан унаоколо, осим преко улаза.

19 И тако Нефијци беху спремни да униште све оне који би покушали да се погну да би у утврђење ушли било којим другим путем, бацајући камење и стреле на њих.

20 Тако они беху спремни, да, група најснажнијих људи њихових, са мачевима својим и праћкама својим, да ударе све који покушају да преко улаза уђу у склониште њихово. И тако они беху спремни да се бране од Ламанаца.

21 И догоди се да капетани ламански доведоше војске своје до места за улаз, и почеше да се сукобљавају са Нефијцима да би ушли у склониште њихово. Али гле, с времена на време беху потискивани, толико да беху побијени у огромном покољу.

22 Ево, кад опазише да

преко пролаза не могу да стекну надмоћ над Нефијцима, почеше да раскопавају њихове земљане насипе како би могли да добију пролаз за своје војске, како би имали подједнак изглед да се боре. Али гле, у тим покушајима беху покошени камењем и стрелама које на њих бацаху, и уместо да попуне њихове ровове рушењем земљаних насипа, они делимично беху испуњени њиховим мртвим и рањеним телима.

23 Тако Нефијци стекоше сву моћ над непријатељима својим. И тако Ламанци покушаваху да униште Нефијце све док сви врховни капетани њихови не беху побијени, да, више од хиљаду Ламанаца беше побијено, док, с друге стране, не беше ни једне једине душе од Нефијаца која беше погубљена.

24 Беше их око педесет који беху рањени, који беху изложени стрелама ламанским преко пролаза, али беху заштићени штитовима својим, и напрсницима својим, и кацигама својим, тако да ране њихове беху по ногама њиховим, од којих многе беху врло озбиљне.

25 И догоди се да када Ламанци видеше да сви њихови врховни капетани изгинуше, побегоше у дивљину. И догоди се да се вратише у земљу Нефи да о свом великом губитку обавесте свог цара Амаликију, који по рођењу беше Нефијац.

26 И догоди се да се он силно разгневи на људе своје, јер не оствари жељу своју у погледу Нефијаца, не подложи их он јарму сужањства.

27 Да, беше он силно гневан и проклињаше Бога, а и Моронија, заклињући се заклетвом да ће се напоити крви његове и то због тога што Морони беше држао заповести Божје у припремама за заштиту свога народа.

28 И догоди се, с друге стране, да народ Нефијев захваљиваше Господу Богу своме због неупоредиве моћи Његове у избављању њиховом из руку непријатеља њихових.

29 И тако се заврши деветнаеста година владавине судија над народом Нефијевим.

30 Да, и беше међу њима трајан мир и силно велики напредак у цркви због пажње и марљивости њихове коју указиваху речи Божјој, коју им прогласише Хеламан и Шиблон и Коријантон и Амон и браћа његова, да, и сви они који беху заређени по светом реду Божјем и беху крштени на покајање и послати да проповедају међу народом.

ГЛАВА 50.

Морони утврђује нефијске земље – Они граде многе нове градове – Ратови и уништења догодили су се Нефијцима у време њихове опакости и одвратности – Теанкум побеђује Моријантона и ње-

гове одметнике – Нефиха умире, а његов син Пахоран преузима судијску столицу. Око 72.–67. год. пре Христа.

И ево, догоди се да Морони не преста са извођењем припрема за рат, или да брани свој народ од Ламанаца. Он, на име, нареди да војске његове започну почетком двадесете године владавине судија, да започну припреме за ископавање гомила земље унаоколо свих градова, широм целе земље коју Нефијци поседоваху.

2 И нареди он да на врху тих земљаних насипа буду стабла, да, дрвена грађа постављена до висине човечје, унаоколо градова.

3 И нареди да на тој дрвеној грађи буде оквир од колаца постављен на стабла унаоколо, а они беху јаки и високи.

4 И он нареди да се подигну куле да надзиру ту грађу од колаца. И нареди да на тим кулама буду саграђена безбедна места да им камење и стреле ламанске не би могли наудити.

5 И опремише се да могу отуда са врха да бацају камење по жељи својој и снази својој, и убију сваког ко би покушао да се приближи зидинама градским.

6 Тако Морони припреми упоришта за долазак непријатеља њихових, унаоколо сваког града у целој земљи.

7 И догоди се да Морони нареди да војске његове крену

у источну дивљину. Да и они одоше и прогнаше све Ламанце који беху у источној дивљини, у њихове сопствене земље, које беху јужно од земље Зарахемле.

8 А земља Нефи у равnoj линији простираше се од источног мора до западног.

9 И догоди се да када Морони беше прогнао све Ламанце из источне дивљине, која беше северно од земаља које беху у поседу њиховом, нареди да становници који су у земљи Зарахемли и у земљи околној, пођу у источну дивљину и то до крајева поред мора, и запоседну ту земљу.

10 И постави уз то војске своје на југ, на границе посуда својих, и нареди им да подижу утврђења да би осигурали војске своје и свој народ од руку непријатеља њихових.

11 И тако он одсече сва упоришта од Ламанаца у дивљини источној, да, а и на западу, утврдивши линију између Нефијаца и Ламанаца, између земље Зарахемле и земље Нефи, од западног мора, која се протеже поред извора реке Сидон – а Нефијци поседоваху сву земљу на северу, да, и чак сву земљу која беше северно од земље Изобиље, по жељи својој.

12 Тако Морони, са војскама својим, које се свакодневно увећаваху ради осигурања заштите коју им радови његови омогућише, настојаше да одсече снагу и моћ Ламанаца од земаља у поседу њиховом,

да не би имали моћ над земљама у поседу њиховом.

13 И догоди се да Нефијци започеше подизање једног града, и граду наденуше име Морони, а он беше поред источног мора, и беше на југу близу границе поседа ламанских.

14 И почеше, уз то, подизање града између града Моронија и града Арона, спајајући пределе Арона и Моронија. И они граду, или земљи, наденуше име Нефиха.

15 И почеше, такође, те исте године, да граде многе градове на северу, један на посебан начин који назваше Лехи, који беше на северу у близини предела обале морске.

16 И тако се заврши двадесета година.

17 И у тим повољним приликама народ Нефијев беше почетком двадесет прве године владавине судија над народом Нефијевим.

18 И напредоваху веома, и посташе веома богати. Да, и намножише се и посташе јаки у земљи.

19 И тако видимо како су милостиви и праведни сви поступци Господњи у испуњавању свих речи Његових деци човечјој. Да, можемо видети да се све речи Његове потврђују, чак и у ово време, које рече Лехију, говорећи:

20 Благословен си ти и деца твоја. И она ће бити благословена. Уколико буду држала заповести моје напредоваће у земљи. Али сети се, уколи-

ко не буду држала заповести моје биће искључена из присуства Господњег.

21 И видимо да ова обећања беху потврђена у народу Нефијевом. Наиме, свађе њихове и сукоби њихови, да, убиства њихова и отимачине њихове, идолопоклонство њихово, курварства њихова и одвратности њихове, који беху међу њима беху ти који навучоше на њих ратове њихове и уништења њихова.

22 А они који беху верни у држању заповести Господњих беху избављани у свим временима, док хиљаде опаке браће њихове беше послато у сужањство, или да страдају од мача, или да ишчезну у невери и помешају се са Ламанцима.

23 Али гле, не беше срећнијег времена међу народом Нефијевим, од дана Нефијевих, него у дане Моронијеве, да, и то сада, у двадесет и првој години владавине судија.

24 И догоди се да се двадесет и друга година владавине судија такође заврши у миру, да, а и двадесет и трећа година.

25 И догоди се да би и почетком двадесет и четврте године владавине судија био мир међу народом Нефијевим да не беше сукоба који се догоди међу њима у погледу на земљу Лехи, и земљу Моријантон, која се спајаше са границама Лехија, а обе беху у пределу поред обале морске.

26 Јер гле, народ који поседовао земљу Моријантон полагао право на део земље Лехи. Стога међу њима наста жестока препирка, толика да се народ Моријантонов лати оружја против браће своје, и одлучише да их мачем побију.

27 Али гле, народ који поседовао земљу Лехи, побеже у табор Моронијев и обрати му се за помоћ, јер гле, они не беху у заблуди.

28 И догоди се да када народ Моријантонов, кога предвођаше човек чије име беше Моријантон, откри да народ Лехијев побеже у табор Моронијев, силно се уплаши да их војска Моронијева не би напала и уништила их.

29 Стога, Моријантон стави у срца њихова да треба да побегну у земљу која је на северу, која је прекривена великим воденим површинама, и заузму ту земљу која је на северу.

30 И гле, остварили би они ту замисао, (што би био разлог за жаљење) али гле, Моријантон будући да беше веома гневан човек, расрди се стога на једну од слушкиња својих, и нападе је и веома изударе.

31 И догоди се да она побеже и пређе у табор Моронијев и исприча Моронију све у погледу тога, а и о намерама њиховим да беже у земљу на северу.

32 Ево, гле, народ који беше у земљи Изобиле, заправо

Морони, уплаши се да ће они послушати речи Моријантонове и ујединити се са његовим народом, и тако би он добио посед оних делова земље који би положили темељ за озбиљне последице по народ Нефијев, да, последице које би довеле до рушења слободе њихове.

33 Стога Морони посла војску своју са њеним табором да заустави народ Моријантонов, да прекине бег њихов у земљу на северу.

34 И догоди се да их не пресретоше док ови не дођоше до граница земље Пустош. А тамо их пресретоше близу узаног пролаза који поред мора води у земљу на северу, да, поред мора, на западу и на истоку.

35 И догоди се да војска коју Морони посла, коју вођаше човек чије име беше Теанкум, дочека народ Моријантонов. А народ Моријантонов беше тако тврдоглав, (јер беху надахнути опакошћу његовом и ласкавим речима његовим) да међу њима започе битка, у којој Теанкум погуби Моријантона и порази војску његову и зароби их, и врати се у табор Моронијев. И тако се заврши двадест и четврта година владавине судија над народом Нефијевим.

36 И тако народ Моријантонов беше враћен назад. И пошто се заветоваше да ће чувати мир, беху враћени у земљу Моријантон, и између њих и народа Лехијевог дође

до уједињења. И они се такође обновише у земљама својим.

37 И догоди се да исте године мир беше обновљен у народу Нефијевом, да Нефиха, други врховни судија, умре, попуњавајући судијску столицу у савршеној исправности пред Богом.

38 Ипак, он беше одбио Алму да преузме оне записе и оне предмете које Алма и очеви његови држаху најсветијима. Стога их Алма повери сину своме, Хеламану.

39 Гле, догоди се да син Нефихин беше постављен да заузме судијску столицу на месту оца свога. Да, беше он постављен за врховног судију и управитеља над народом, уз заклетву и свети обред да ће праведно судити и чувати мир и слободу народа, и пружити им свете повластице да служе Господу Богу своме, да ће подупирати и бранити дело Божје у све дане своје, а опаке приводити правди према злочину њиховом.

40 Ево, гле, име његово беше Пахоран. И Пахоран попуњаваше столицу оца свога, а владавину своју над народом Нефијевим започе крајем двадесет и четврте године.

ГЛАВА 51.

Поборници цара настоје да промене закон и поставе цара – Пахоран и слободари су подржани гласом народа – Морони примо-

рава поборнике цара да бране своју земљу или да буду усмрћени – Амаликија и Ламанци освајају многе утврђене градове – Теанкум одбија напад Ламанца и убија Амаликију у његовом шатору. Око 67.–66. год. пре Христа.

И ево, догоди се почетком двадесет и пете године владавине судија над народом Нефијевим, пошто беху успоставили мир међу народом Лехијевим и народом Моријантоновим у погледу на земље њихове, и пошто у миру беху започели двадесет и пету годину;

2 Ипак, не задржаше дуго потпун мир у земљи, јер започе препирка међу народом у погледу врховног судије Пахорана, јер гле, постојаше део народа који хтеде да се промени неколико посебних тачака у закону.

3 Али гле, Пахоран не хтеде да промени нити допусти да се закон мења. Стога не послуша оне који послаше гласове своје са захтевима својим за промену закона.

4 Стога се они који хтедоше да се закон промени, расрдише на њега и не хтедоше да он више буде врховни судија над земљом. Стога наста жестока свађа због тога, али не до крвопролића.

5 И догоди се да се они који беху жељни да Пахоран буде свргнут са судијске столице, прозваше поборницима цара, јер беху жељни да се закон

промени тако да се обори слободна владавина и над земљом постави цар.

6 А они који хтедоше да Пахоран остане врховни судија над земљом преузеше на себе име слободари. И тако међу њима дође до поделе, јер се слободари беху заклели, то јест, заветовали да ће слободном владавином бранити права своја и повластице вероисповести своје.

7 И догоди се да се предмет њихове препирке реши гласом народа. И догоди се да глас народа буде у корист слободара, и Пахоран задржа судијску столицу, што изазва велико радовање међу браћом Пахорановом, а и многим поборницима слободе, који уз то ућуткаше поборнике цара, да се они не усудише успротивити већ беху обавезни да подрже дело слободе.

8 Ево, они који беху за царе ве беху високог порекла, и настојаху да буду цареви, а подржаваху их они који тежаху за моћу и влашћу над народом.

9 Али гле, беше то опасно време за такве препирке међу народом Нефијевим, јер гле, Амаликија поново подстакну срца народа ламанског против народа нефијског и он окупљаше заједно војнике из свих крајева земље своје, и наоружаваше их и припремаше за рат са свом марљивошћу, јер се беше заклео да ће се напити крви Моронијеве.

10 Али гле, видећемо да обећање своје које даде беше пренагљено. Ипак, он припремаше себе и војске своје да пођу у битку против Нефијаца.

11 Ево, војске његове не беху тако велике као што дотад беху, због много хиљада оних који беху побијени руком нефијском. Али, упркос свом великом губитку, Амаликија скупи заједно необично велику војску, толику да се не бојаше да сиђе до земље Зарахемле.

12 Да, и сâм Амаликија сиђе на челу Ламанаца. А то беше двадесет и пете године владавине судија и то беше у исто време кад они беху почели да решавају питања сукоба својих у погледу врховног судије Пахорана.

13 И догоди се да када људи који беху названи поборницима цара чуше да Ламанци силазе у битку против њих, обрадоваше се у срцима својим и одбише да узму оружје јер беху толико гневни на врховног судију, а и на поборнике слободе, да не хтедоше да узму оружје да бране земљу своју.

14 И догоди се да када Морони то виде, а уз то виде и да Ламанци долазе на границе земље, силно се разгневи због тврдоглавости тог народа око кога се беше трудио са толико марљивости да га сачува; да, силно се разгневи. Душа његова се испуни срцебом према њима.

15 И догоди се да он посла захтев, са гласом народа, управитељу земље, тражећи да је прочита, и да њему (Моронију) да моћ да приморате одметнике да бране отаџбину своју или да их усмрти.

16 Јер његова прва брига беше да оконча такве препирке и расправе међу народом, јер гле, беше то до тада узрок свог уништења њиховог. И догоди се да му то беше додељено у складу са гласом народа.

17 И догоди се да Морони заповеди да војска његова крене против тих поборника цара, да разори охолост њихову и племство њихово и сравни их са земљом, или да се лате оружја и подрже дело слободе.

18 И догоди се да војске одмаршираху против њих и разорише охолост њихову и племство њихово, толико да чим они подигоше оружје своје ратно да се боре против људи Моронијевих, беху покошени и сравњени са земљом.

19 И догоди се да беше четири хиљаде тих одметника који беху мачем покошени, а оне вође њихове које не беху побијене у бици, беху ухваћене и бачене у тамницу, јер не беше тада, у то време, времена за суђење њихово.

20 А остатак тих одметника, уместо да буде мачем оборен на земљу, покори се застави слободе, и беху приморани да гесло слободе подигну на

куле своје, и у градовима својим, и лате се оружје за одбрану отаџбине своје.

21 И тако Морони докрајчи те поборнике цара, да не беше никог знаног под именом поборника цара. И тако он докрајчи тврдоглавост и охолост тих људи који истичаху племићку крв. Него, беху они оборени да се понизе попут браће своје и храбро боре за ослобођење своје из сужањства.

22 Гле, догоди се да док Морони беше тако прекидао ратове и сукобе међу својим народом и подлагао га миру и уљудности, и стварао прописе да би се припремио за рат против Ламанаца, гле, Ламанци уђоше у земљу Морони која беше у пределима поред обале морске.

23 И догоди се да Нефијци не беху довољно јаки у граду Моронију. Стога их Амаликија присили да се повуку, побивши многе. И догоди се да Амаликија освоји град, да, освоји сва утврђења њихова.

24 А они који побегоше из града Моронија дођоше у град Нефиху. И народ града Лехија такође се скупи и припреми и беше спреман да у бици дочека Ламанце.

25 Али, догоди се да Амаликија не хтеде да допусти Ламанцима да иду у битку против града Нефихе, него их држаше доле поред обале морске, у сваком граду остављајући људе да га задрже и бране.

26 И тако он настављаше заузимајући многе градове, град Нефиху, и град Лехи, и град Моријантон, и град Омнер, и град Гид, и град Мулек, који сви беху у источним пределима поред обале морске.

27 И тако Ламанци беху добили, уз помоћ лукавства Амаликијиног, безбројним мноштвом својим, толико много градова, који сви беху јако утврђени по угледу на утврђења Моронијева, и сви пружаху упоришта Ламанцима.

28 И догоди се да се они упутише према границама земље Изобиље, потискујући Нефијце пред собом и убијајући многе.

29 Али, догоди се да их дочека Теанкум, који беше погубио Моријантона и беше пресрео људе његове приликом његовог бекства.

30 И догоди се да пресрете и Амаликију док са својом бројном војском маршираше напред како би освојио земљу Изобиље, а и земљу на северу.

31 Али гле, доживе он разочарење кад беше одбијен од Теанкума и његових људи, јер они беху велики ратници. Наиме, сваки човек Теанкумов надмашиваше Ламанце снагом својом и ратном вештином својом, толико да стекосе предност над Ламанцима.

32 И догоди се да их они нападаше толико да их убијаху

све до мрака. И догоди се да Теанкум и људи његови разапеше шаторе своје на границама земље Изобиље, а Амаликија разапеша шаторе своје у пределима поред обале морске, и на тај начин они беху потиснути.

33 И догоди се да када беше пала ноћ, Теанкум и слуга његов се искрадоше и по ноћи изађоше и одоше у табор Амаликијин. И гле, сан их беше савладао због велике испрљености њихове, која беше изазвана напорима и дневном жегом.

34 И догоди се да се Теанкум потајно прикраде шатору царевом, и зари му копље у срце и сместа усмрти цара како он не би пробудио слуге своје.

35 И поново се кришом врати у табор свој, и гле, људи његови спаваху, а он их пробуди и исприча им све што беше учинио.

36 И нареди да војске његове буду у приправности, из страха да се Ламанци не пробуде и нападну их.

37 И тако се заврши двадесет и пета година владавине судија над народом Нефијевим. И тако се завршише дани Амаликијини.

ГЛАВА 52.

Аморон наслеђује Амаликију као цар Ламанаца – Морони, Теанкум и Лехи воде Нефијце у победоносни рат против Ламанаца – Град Мулек је поново

узет, а Јаков Зорамац је убијен. Око 66.–64. год. пре Христа.

И ево, догоди се двадесет и шесте године владавине судија над народом Нефијевим, гле, када се Ламанци пробудише првог јутра првог месеца, гле, нађоше Амаликију мртвог у свом шатору. И видеше, такође, да је Теанкум спреман да тога дана поведе битку са њима.

2 И ево, кад Ламанци то видеше уплашише се и одбацише своју замисао о одласку у земљу на северу, и повукоше се са свом војском својом у град Мулек и потражише безбедност у утврђењима својим.

3 И догоди се да брат Амаликијин беше постављен за цара над народом, а име његово беше Аморон. Тако цар Аморон, брат цара Амаликије, беше постављен да влада уместо њега.

4 И догоди се да он заповеди да његов народ задржи оне градове које освојише проливањем крви, пошто не беху освојили ни један град а да не беху изгубили много крви.

5 И ево, Теанкум виде да су Ламанци решени да задрже оне градове које беху освојили и оне крајеве земље које беху освојили, и уз то, видевши да их је огроман број, помисли како није корисно да покуша да их нападне у утврђењима њиховим.

6 Него задржа људе своје

унаоколо, као да обавља припреме за рат. Да, он се заиста припремаше да се брани од њих подизањем зидина унаоколо и припремајући склоништа.

7 И догоди се да настави тако припремајући се за рат све док Морони не посла велик број људи да ојача војску његову.

8 И Морони му, такође, посла наређења да задржи све заробљенике који му падоше у руке, јер будући да Ламанци беху ухватили много заробљеника, да он задржи све заробљене Ламанце као откуп за оне које Ламанци беху заробили.

9 И посла му, такође, наређења да утврди земљу Изобиле, и осигура узан пролаз који води у земљу на северу, да се Ламанци не би докопали тог места и стекли надмоћ да их нападну са свих страна.

10 И Морони му уз то поручи, тражећи од њега да буде веран у одбрани тог дела земље и да тражи сваку прилику како би тлауио Ламанце у том пределу, колико год је у моћи његовој, не би ли можда варком или некако другачије поново освојио оне градове који беху отети из руку њихових, и такође да утврди и ојача градове унаоколо који не беху пали у руке Ламанаца.

11 И још му рече: Дошао бих к теби, али гле, Ламанци нас нападају на границама земље поред западног мора, и гле,

идем против њих, стога ти не могу доћи.

12 Ево, цар (Аморон) беше отпутовао из земље Зарахемле и обавестио царицу о смрти брата свога, и беше скупио заједно велик број људи и одмарширао против Нефијаца у пределе поред западног мора.

13 И тако он настојаше да напада Нефијце, и да одвуче део снага њихових у тај део земље, док онима које беше оставио да држе градове које беше освојио, заповеди да и они нападну Нефијце у пределима поред источног мора, и заузму земље њихове колико год је то у моћи њиховој, према моћи војски својих.

14 И тако Нефијци беху у тим опасним приликама крајем двадесет и шесте године владавине судија над народом Нефијевим.

15 Али гле, догоди се да двадесет и седме године владавине судија, Теанкум по наредби Моронијевој – који беше успоставио војске да штите јужне и западне границе земље, и беше започео свој марш према земљи Изобиље, како би помогао Теанкуму са људима својим при поновном заузимању градова које беху изгубили –

16 И догоди се да Теанкум прихвати наређење да изврши напад на град Мулек, и поново га заузме буде ли могуће.

17 И догоди се да Теанкум изврши припреме да напад-

не град Мулек и са војском својом крену против Ламаца. Али, увиде да их је немогуће савладати док су у утврђењима својим. Стога одбаци замисли своје и поново се врати у земљу Изобиље да сачека долазак Моронијев како би добио појачање војсци својој.

18 И догоди се да Морони, са војском својом, стиже у земљу Изобиље крајем двадесет седме године владавине судија над народом Нефијевим.

19 А почетком двадесет и осме године, Морони и Теанкум, и многи врховни капетани одржаше ратно веће – шта да чине како би навели Ламанце да изађу у битку против њих, то јест, како би их некако намамили из упоришта њихових, да би стекли предност над њима и поново заузели град Мулек.

20 И догоди се да они послаше изасланике војсци ламанској која чуваше град Мулек, предводнику њиховом, чије име беше Јаков, тражећи од њега да изађе са војскама својим да их дочека у равницама између два града. Али гле, Јаков који беше Зорамац, не хтеде да изађе са војском својом да их дочека у равницама.

21 И догоди се да Морони, немајући наду за сусрет са њима на неутралном тлу, стога се одлучи за један план како би измамио Ламанце из упоришта њихових.

22 Стога нареди да Теанкум поведе мали број људи и оде

доле близу обале морске, а Морони и војска његова ноћу одоше у дивљину, западно од града Мулека. И тако, сутрадан, кад страже ламанске открише Теанкума, отрчаше и саопштише то Јакову, предводнику своје.

23 И догоди се да војске ламанске кренуше против Теанкума, мислећи по броју своје, да ће надвладати Теанкума због малог броја њиховог. А кад Теанкум виде да војске ламанске излазе против њих, поче се повлачити поред обале морске, на север.

24 И догоди се да када Ламанци видеше да он поче да бежи, охрабрише се и гањаху их са срчаношћу. И док Теанкум тако одвођаше Ламанце који их узалуд гањаху, гле, Морони заповеди да се део војске његове који беше са њим упути у град и освоји га.

25 И они учинише тако, и побише све оне који беху остали да штите град, да, све оне који не хтедоше да предају своје ратно оружје.

26 И тако Морони, са делом војске своје, задоби посед над градом Мелеком, док се са осталима упути да дочека Ламанце када се буду враћали из потере за Теанкумом.

27 И догоди се да Ламанци гањаху Теанкума све док не дођоше близу града Изобиља, а тада их дочека Лехи и мала војска која беше остављена да штити град Изобиље.

28 И ево, гле, када врховни капетани ламански беху угле-

дали Лехија како са војском својом долази против њих, у великој пометњи побегоше како би се некако домогли града Мулека пре него што их Лехи стигне. Наиме, беху они исцрпљени због пешачења свога, а људи Лехијеви беху одморни.

29 Ламанци ево, не знадоше да Морони са војском својом беше у позадини њиховој, а они се бојаху само Лехија и његових људи.

30 Ево, Лехи не хтеде да их стигне док не буду наишли на Моронија и војску његову.

31 И догоди се да пре него што се Ламанци повукоше далеко опколише их Нефијци, с једне стране људи Моронијеви, а с друге стране људи Лехијеви, који сви беху одморни и пуни снаге, а Ламанци беху исцрпљени због свог дугог марша.

32 И Морони заповеди својим људима да их нападају све док не предају своје ратно оружје.

33 И догоди се да Јаков, будући предводник њихов, и будући Зорамац такође, и имајући несавладив дух, са силном жестином поведе Ламанце у битку против Моронија.

34 Пошто Морони беше у смеру њиховог кретања, Јаков стога одлучи да их побије и прокрчи свој пут до града Мулека. Али гле, Морони и људи његови беху надмоћнији, стога не устукнуше пред Ламанцима.

35 И догоди се да се на обе стране бораху са силном жестином, и на обе стране беше много побијених. Да, и Морони беше рањен, а Јаков беше убијен.

36 А Лехи из позадине са својим снажним људима навали са таквом жестином да Ламанци у позадини предадоше своје ратно оружје, а остали, будући силно пометени не знадоше куда да иду или да ударе.

37 Ево, Морони, видевши пометњу њихову, рече: Донесете ли своје ратно оружје и предате нам га, гле, оканићемо се проливања крви ваше.

38 И догоди се да када Ламанци чуше те речи, врховни капетани њихови, сви они који не беху побијени, изађоше и бацише своје ратно оружје пред ноге Моронијеве, а и својим људима заповедише да учине исто.

39 Али гле, беше много оних који не хтедоше. А они који не хтедоше да предају мачеве своје беху ухваћени и везани, а њихово ратно оружје беше им одузето, а они беху приморани да са браћом својом крену у земљу Изобиље.

40 И ево, број заробљеника који беху ухваћени беше већи од броја оних који беху убијени, да, већи од оних који беху убијени на обе стране.

ГЛАВА 53.

Заробљени Ламанци користе се

да утврде град Изобиље – Расправе међу Нефијцима допринесе победи Ламанаца – Хеламан преузима вођство над две хиљаде младих синова народа Амоновог. Око 64.–63. год. пре Христа.

И догоди се да они поставише страже над заробљеним Ламанцима и принудише их да пођу и закопају мртве своје, да, а и мртве Нефијце који беху побијени. А Морони постави људе над њима да их чувају док буду извршавали радове своје.

2 А Морони са Лехијем оде до града Мулека и преузе вођство над градом и предаде га Лехију. Ево, гле, тај Лехи беше човек који беше с Моронијем у већини његових битакка. И он беше човек попут Моронија, и они се радоваху због међусобне безбедности. Да, љубљаху они један другог, а и сав народ Нефијев их љубљаше.

3 И догоди се да се Ламанци, пошто беху завршили закопавање мртвих својих а и мртвих Нефијаца, вратише у земљу Изобиље, а Теанкум по наређењу Моронијевом нареди да започну рад на ископавању рова око земље, то јест, града Изобиља.

4 И он нареди да изграде грудобран од дрвета на унутрашњем бедему рова, и избациваху земљу из рова према дрвеном грудобрану, и тако принудише Ламанце да раде све док град Изобиље свуд унаоколо не беху опасан

ли чврстим зидом од дрвета и земље, веома високим.

5 И тај град од тада поста силно упориште. И у том граду они чуваху заробљене Ламанце, да, и то унутар зида који беху принуђени да изграде сопственим рукама. Ево, Морони беше приморан да нареди Ламанцима да раде, јер их беше лако чувати док раде, а он хтеде да има све снаге своје кад буде напао Ламанце.

6 И догоди се да Морони тако беше извојевао победу над једном од највећих војски ламанских, и освојио град Мулек, који беше једно од најјачих ламанских упоришта у земљи Нефи. И тако беше саградио и утврђење да би чувао своје заробљенике.

7 И догоди се да те године више не покушаваше да предузме борбу против Ламанца, већ употреби своје људе у припремању за рат, да, и за подизање утврђења за одбрану од Ламанца, да, а и за избављање жена својих и деце своје од глади и невоља, и обезбеђивање хране за војске своје.

8 И тад се догоди да војске ламанске, јужно, на мору западном, у одсуству Моронијевом због неке сплетке међу Нефијцима, која изазва расправе међу њима, беху освојиле нешто земљишта од Нефијаца, да, тако да беху освојиле један број градова њихових у том делу земље.

9 И тако због безакоња међу

њима, да, због расправа и сплетки међу њима, доспеше они у најопасније прилике.

10 И ево, гле, имам нешто да кажем о народу Амоновом, који у почетку беху Ламанци, али се уз помоћ Амона и браће његове, или тачније моћу и речју Божјом, обратише Господу и беху одведени у земљу Зарахемлу, и од тада их Нефијци беху штитили.

11 И због заклетве своје беху спречени да узму оружје против браће своје, јер беху положили заклетву да никад више неће крв проливати. И они би у складу са заклетвом својом страдали, да, допустили би себи да падну у руке браће своје да не беше самилости и велике љубави коју Амон и браћа његова имаху према њима.

12 И из тог разлога беху доведени у земљу Зарахемлу, а Нефијци их од тада беху стално бранили.

13 Али, догоди се да када видеше опасност и многе невоље и страдања које Нефијци због њих поднесе, беху ганути сажаљењем и беху вољни да узму оружје за одбрану отаџбине своје.

14 Али гле, баш кад беху спремни да узму своје ратно оружје, подлегаше убеђивању Хеламана и браће његове, јер замало погазише заклетву коју беху положили.

15 А Хеламан се бојаше да не би чинећи тако изгубили душе своје. Стога, сви они који беху ушли у тај завет

беху приморани да гледају како се браћа њихова пробијају кроз невоље своје у опасним приликама тог времена.

16 Али гле, догоди се да они имаху много синова који не беху ушли у завет да неће узети своје ратно оружје да би се бранили од непријатеља својих. Стога се они тада скупише заједно, онолико колико их беше у стању да носи оружје, и назваху се Нефијцима.

17 И уђоше у завет да ће се борити за слободу Нефијаца, да, и штитити земљу дотле да дају и животе своје. Да, чак се заветоваше да се никада неће одрећи слободе своје, него ће се у свим приликама борити да заштите Нефијце и себе од сужањства.

18 Ево, гле, беше две хиљаде тих младића који уђоше у тај завет и узеше своје ратно оружје да би бранили отаџбину своју.

19 И ево, гле, иако никад до тада не беху сметња Нефијцима, посташе они сада, у овом тренутку, још и велика подршка, јер узеше своје ратно оружје и пожелеше да Хеламан буде њихов предводник.

20 А сви они беху младићи, и беху силно јаки у одважности, а и у снази и предузимљивости. Али гле, не беше то све – беху они мушкарци који беху верни увек и у свему што им беше поверено.

21 Да, беху они мушкарци истине и разборитости јер

беху поучавани да држе заповести Божје и усправно ходају пред Њим.

22 И тад се догоди да Хеламан маршираше на челу својих две хиљаде младих војника ради подршке народу на границама земље на југу покрај мора западног.

23 И тако се заврши двадесет и осма година владавине судија над народом Нефијевим.

ГЛАВА 54.

Аморон и Морони преговарају о размени заробљеника – Морони захтева да Ламанци повуку и прекину своје убилачке нападе – Аморон захтева да Нефијци положе своје оружје и подложе се Ламанцима. Око 63. год. пре Христа.

И ево, догоди се почетком двадесет и девете године судија, да Аморон поручи Моронију тражећи од њега да размени заробљенике.

2 И догоди се да Морони осети силну радост због тог захтева, јер жељаше да се храна намењена за издржавање заробљених Ламанаца користи за издржавање његових људи, и уз то, жељаше своје сопствене људе за појачање своје војске.

3 Ево, Ламанци беху заробили много жена и деце, а не беше ни једне жене нити детета међу свим заробљеницима Моронијевим, то јест, заробљеницима које Морони беше заробио. Стога се

Морони одлучи за варку како би од Ламанаца добио што је више могуће заробљених Нефијаца.

4 Он, стога, написа посланицу и посла је по слуги Амороновом, истом оном који донесе посланицу Моронију. Ево, ово су речи које он написа Аморону, које гласе:

5 Гле, Амороне, написах ти нешто о овом рату који ти поведе против мог народа, или тачније, који брат твој поведе против њих, а који ти још увек упорно настављаш и после смрти његове.

6 Гле, рекао бих ти нешто о правди Божјој и мачу свеогућег гнева Његовог који виси над вама уколико се не покајете и не повучете војске ваше у земље ваше, или земљу поседа ваших, која је земља Нефи.

7 Да, говорио бих ти о томе кад би био спреман да то чујеш, да, говорио бих ти о том страшном паклу који чека да прими такве убице као што сте ти и брат твој, уколико се не покајете и не одвратите од својих убилачких замисли, и са војскама својим се не вратите у земље своје.

8 Али пошто ти то једном одби, и бораше се против народа Господњег, исто тако могу очекивати да ћеш то поново учинити.

9 И ево, гле спремни смо да вас примимо. Да, и уколико не одустанете од замисли својих, гле, навући ћете на себе гнев оног Бога кога

одбацисте, и то на своје потпуно уништење.

10 Али, тако жив био Господ, наше војске ће ударити на вас уколико се не повучете и ускоро ћете бити смрћу похођени, јер ћемо ми задржати градове своје и земље своје, да, и бранићемо вероисповест своју и дело Бога нашег.

11 Али гле, чини ми се да ти узалуд говорим о томе, то јест, мислим да си ти син пакла. Стога ћу закључити своју посланицу рекавши ти да нећу да разменим заробљенике, осим под условом да за једног заробљеника предаш мушкарца и жену његову и децу његову. Будеш ли то учинио, разменићу их.

12 А гле, не учиниш ли то, поћи ћу на вас са војскама својим, да, и наоружаћу чак и жене наше и децу нашу, и напаћу вас и терати вас чак до земље ваше, која је земља прве баштине наше. Да, и биће крв за крв, да, живот за живот. И водићу битку са вама све док сасвим не будете уништени са лица земаљског.

13 Гле, у срдби сам својој, а и мој народ. Настојасте да нас побијете, а ми једино настојасмо да се бранимо. Али гле, будете ли још настојали да нас уништите, и ми ћемо настојати да уништимо вас, да, и тражићемо земљу своју, земљу прве баштине своје.

14 Ево, закључујем своју посланицу. Ја сам Морони. Предводник сам народа нефијског.

15 Ево, догоди се да се Аморон, кад прими ову посланицу, разгневи и написа Моронију још једну посланицу, а ово су речи које написа, које гласе:

16 Ја сам Аморон, цар ламански. Брат сам Амаликијин кога ви убилисте. Гле, на вама ћу осветити крв његову, да, и навалићу на вас са војскама својим јер се не плашим претњи твојих.

17 Јер гле, очеви ваши учинише неправду браћи својој, толико да их лишише права њиховог на владавину када им то с правом припадасхе.

18 И ево, гле, положите ли оружје своје и покорите се да над вама владају они којима власт с правом припада, тада ћу наредити да моји људи положе своје оружје и рата више неће бити.

19 Гле, изговори ти многе претње мени и мом народу. Али гле, ми се не плашимо твојих претњи.

20 Ипак, радо ћу разменити заробљенике према захтеву твоме како бих храну сачувао за своје војнике, и водићемо рат који ће бити вечан, било до покораванја Нефијаца власти нашој, или до вечног истребљења њиховог.

21 А у погледу оног Бога за кога кажеш да га одбацисмо, ми не познајемо такво биће, а ни ви. Али, ако такво биће постоји, знамо само да створи нас као и вас.

22 И ако ђаво и пакао постоје, гле неће ли и тебе послати

тамо да пребиваш са братом мојим кога погубисте, за кога наговести да оде на такво место? Али гле, то није важно.

23 Ја сам Аморон, и потомак сам Зорамов, кога очеви ваши примораше и изведоше из Јерусалима.

24 И гле, ево, одважан сам Ламанац. Гле, овај рат беше вођен да би осветили неправде своје и да би одбранили и стекли права своја на власт. И ја закључујем своју посланицу Моронију.

ГЛАВА 55.

Морони одбија да размени заробљенике – Ламанске страже су намамљене да се напију, а заробљени Нефијци су ослобођени – Град Гид освојен је без крвопролића. Око 63.–62. год. пре Христа.

Ево, догоди се да се Морони још више разгневи кад прими ову посланицу, јер знаше да Аморон има савршено познање о својој обмани, да, знаше да Аморон зна да га праведан разлог не беше навео да поведе рат против народа Нефијевог.

2 И он рече: Гле, нећу да разменим заробљенике са Амороном уколико он не напусти замисао своју као што наведох у посланици својој, јер нећу да му допустим да има моћ већу од оне коју има.

3 Гле, знам место где Ламанци чувају мој народ који заробише. И пошто ми Аморон не одобри по посланици мојој,

гле, уделићу му по речима својим, да, тражићу смрт њихову све док не буду молили за мир.

4 И ево, догоди се да када Морони изговори те речи, нареди да се спроведе истрага међу људима његовим, не би ли можда међу собом нашли човека који је потомак Ламанов.

5 И догоди се да пронађоше једнога, чије име беше Ламан, а он беше један од слугу цара кога Амаликија уби.

6 Ево, Морони нареди да Ламан и мали број људи његових оду до стража које беху над Нефијцима.

7 Ево, Нефијци беху чувани у граду Гиду. Стога Морони одреди Ламана и нареди да мали број људи пође са њим.

8 И када беше вече Ламан оде до стража које беху над Нефијцима, и гле, они га видеше да долази и викнуше му, али он им рече: Не бојте се, ја сам Ламанац. Гле, побегосмо од Нефијаца, а они спавају, и гле, узесмо од вина њиховог и понесмо са собом.

9 Ево, кад Ламанци чуше те речи, примише га са радошћу, и рекоше му: Дај нам од вина свога да пијемо. Задовољни смо што тако понесте вино са собом јер смо исцрпљени.

10 Али Ламан им рече: Сачувајмо од вина свога док не пођемо у битку против Нефијаца. Али те речи их само учинише још жељнијим да пију вино;

11 Они, наиме, рекоше: Исцрпљени смо, стога попијмо вино, а после ћемо добити вино за следовање своје које ће нас ојачати да кренемо против Нефијаца.

12 А Ламан им рече: Можете учинити по жељама својим.

13 И догоди се да обилно пијаху вино, и оно пријаше укусу њиховом, стога пијаху још обилније. А оно беше јако, јер беше спремљено да буде јако.

14 И догоди се да пијаху и веселаху се, и после неког времена сви беху пијани.

15 И ево, кад Ламан и његови људи видеше да су сви пијани, и у дубоком сну, вратише се Моронију и рекоше му све што се беше догодило.

16 А ево, то беше према замисли Моронијевој. И Морони опреми своје људе оружјем ратним. И он оде до града Гида, док Ламанци беху у дубоком сну и пијани, убади заробљеницима ратно оружје, тако да сви беху наоружани;

17 Да, чак и женама њиховим, и свој деци њиховој, свима онима који беху способни да користе ратно оружје, тада кад Морони наоружа све те заробљенике. А све то беше учињено у потпуној тишини.

18 Али, и да беху пробудили Ламанце, гле, они беху пијани и Нефијци би их могли погубити.

19 Али гле, то не беше жеља Моронијева. Он не уживаше у убиству или проливању

крви, већ се радоваше због спасавања народа свога од уништења. И из тог разлога, да не би наукао неправду на себе, не хтеде да нападне Ламанце и уништи их у пијанству њиховом.

20 Али, он беше остварио своје жеље, јер беше наоружао оне заробљене Нефијце који беху унутар зида градског, и беше им дао моћ да освоје оне делове који беху унутар зидина.

21 А тада, људима који беху са њим, нареди да се мало повуку од њих и опколе војске ламанске.

22 Ево, гле, то беше учињено ноћу, тако да када се Ламанци изјутра пробудише видеше да су опкољени Нефијцима споља, а да су њихови заробљеници наоружани изнутра.

23 И тако увидеше да су Нефијци надмоћнији. И у тим приликама схватише да није корисно да се боре са Нефијцима. Стога, њихови врховни капетани захтеваху њихово ратно оружје и изнеше га напред и бацише пред ноге Нефијцима, молећи за милост.

24 Ево, гле, то беше жеља Моронијева. Он их узе као ратне заробљенике и освоји град, и нареди да се ослободе сви заробљеници који беху Нефијци. И они се прикључише војсци Моронијевој и беху велико појачање војсци његовој.

25 И догоди се да Ламанци-

ма које зароби, нареди да започну рад на јачању утврђења унаоколо града Гида.

26 И догоди се да када утврди град Гид, у складу са жељама својим, нареди да се заробљеници одведу у град Изобиље, и тај град такође чуваше силно великом снагом.

27 И догоди се да упркос свим сплеткама ламанским, чуваху и штићаху све заробљенике које беху заробили, а поред тога задржаше сво земљиште и предност које поново беху освојили.

28 И догоди се да Нефијци поново почеше побеђивати и враћати права своја и властице своје.

29 Много пута Ламанци покушаваху да их опколе ноћу, али у тим покушајима изгубише много заробљеника.

30 И много пута покушаваху да послуже Нефијце вином својим, како би их уништили отровом или пијанством.

31 Али гле, Нефијци не беху спори да се сете Господа Бога свога у то време невоље своје. Они не могаху да буду ухваћени у замке њихове, да, не хтедоше да пију вино њихово уколико га најпре не би дали неком од заробљених Ламанаца.

32 И тако они беху на опрезу како отров не би био послужен међу њима, јер ако би вино отровало Ламанца отровало би и Нефијца. И тако они испробаваху сва пића њихова.

33 И тад се догоди да беше

корисно за Моронија да изврши припреме како би напао град Моријантон, јер гле, Ламанци трудом својим утврдише град Моријантон све док он не поста јако упориште.

34 И они без престанка довођаху нове снаге у тај град, а тако и нове залихе намирница.

35 И тако се заврши двадесет и девета година владавине судија над народом Нефијевим.

ГЛАВА 56.

Хеламан шаље Моронију посланицу, која говори о стању рата са Ламанцима – Антипус и Хеламан односе велику победу над Ламанцима – Две хиљаде младих Хеламанових синова бори се са чудесном моћу, и ни један од њих не гине. Стих 1., око 62. год. пре Христа; стихови 2.–19., око 66. год. пре Христа; и стихови 20.–57., око 65.–64. год. пре Христа.

И ево, догоди се да почетком тридесете године владавине судија, другог дана, првог месеца, Морони прими посланицу од Хеламана, која наводи догађаје у народу у том делу земље.

2 А ово су речи које он написа, које гласе: Драги мој љубљени брате Морони, како у Господу тако и у страдањима у ратовању нашем, гле, љубљени брате мој, имам нешто да ти кажем о нашем ратовању у овом крају земље.

3 Гле, две хиљаде синова

оних људи које Амон изведе из земље Нефи – ево, знаш да су они потомци Ламанови, који беше најстарији син нашег оца Лехија;

4 Ево, не морам да ти причам о предањима њиховим или невери њиховој, јер све то знаш –

5 Стога, довољно ми је да кажем да две хиљаде тих младих људи узео своје ратно оружје, и хтеде да будем њихов предводник. И ми пођосмо да бранимо отаџбину своју.

6 А ево, знаш и за завет који очеви њихови учинише, да неће узети своје ратно оружје против браће своје да крв проливају.

7 Али, двадесет и шесте године, кад видеше невоље наше и страдања наша због њих, замало да прекрше завет који учинише и узму своје ратно оружје за одбрану нашу.

8 Али, ја не хтедох да им допустим да прекрше овај завет који учинише, мислећи да ће нас Бог ојачати, толико да нећемо више патити због испуњења заклетве коју они беху положили.

9 Али гле, ево нечега због чега можемо да имамо велику радост. Јер гле, двадесет и шесте године, ја, Хеламан, на челу тих две хиљаде младиха, одмарширах према граду Јудеји да помогнем Антипусу, ког ти постави за предводника над народом у том делу земље.

10 И прикључих две хиљаде

синова својих (јер достојни су да се назову синовима) војсци Антипусовој, због чијег појачања се Антипус силно обрадова, јер гле, Ламанци ослабише војску његову, јер снаге њихове побише огроман број наших људи, због чега морамо туговати.

11 Ипак, можемо се тешити тиме да они умреше за дело отаџбине своје и Бога свога, да, и срећни су.

12 А Ламанци уз то задржаше много заробљеника, који су сви врховни капетани, јер никог другог не оставише у животу. И мислимо да су они сада у земљи Нефи. Тако је, ако нису побијени.

13 А ево, ово су градови које Ламанци освојише проливши крв толико наших храбрих људи:

14 Земља Манти, или град Манти, и град Зезром, и град Кумени, и град Антипара.

15 И то су градови које они поседоваху када ја стигох до града Јудеје. И ја нађох Антипуса и људе његове како се из све снаге труде да утврде град.

16 Да, и они беху исцрпљени како у телу тако и у духу, јер се храбро бораху дању, а ноћу се напрезаху како би задржали градове своје. И тако они подношаху свакојак велике невоље.

17 И ево, беху они одлучни да на том месту победе или умру. Стога, можеш да претпоставиш да та мала снага коју са собом поведох, да, ти

синови моји, пружише њима велике наде и много радости.

18 И ево, догоди се да када Ламанци видеше да Антипус беше добио веће појачање војсци својој, беху приморани, по наређењу Амороновом, да не изађу у битку против града Јудеје, то јест, против нас.

19 И тако бејасмо повлашћени код Господа, јер да они беху кренули на нас у овој слабости нашој, можда би уништили нашу малу војску. Али овако, бејасмо сачувани.

20 Аморон им заповеди да задрже оне градове које беху освојили. И тако се заврши двадесет и шеста година. А почетком двадесет и седме године припремисмо градове наше и себе саме за одбрану.

21 Ево, жељасмо да нас Ламанци нападну, јер не хтедосмо да извршимо напад на њих у упориштима њиховим.

22 И догоди се да напољу унаоколо држасмо уходе да мотре кретања Ламанаца, да не би прошли поред нас ноћу нити дању да изврше напад на друге градове наше који су на северу.

23 Јер знадосмо да они у тим градовима нису довољно јаки да их дочекају. Стога хтедосмо, прођу ли поред нас, да их нападнемо у позадини њиховој у исто време кад их други Нефијци дочекају спреда. Претпостављасмо да ћемо моћи да их савладамо. Али гле, у тој жељи својој се разочарасмо.

24 Не усудише се они проћи поред нас са целом војском својом, нити се усудише ни са једним делом, из страха да неће бити довољно јаки и да ће пасти.

25 Нити се усудише да оду доле против града Зарахемле, нити се усудише да пређу извориште Сидона, до града Нефихе.

26 И тако, са снагама својим беху одлучни да задрже оне градове које беху освојили.

27 И ево, догоди се да другога месеца те године беше допремљено мноштво намирница од очева оних мојих две хиљаде синова.

28 А уз то нам беше послато две хиљаде људи из земље Зарахемле. И тако бејасмо опремљени са десет хиљада људи, и намирницама за њих, а и за жене њихове и децу њихову.

29 А Ламанци, видевши тако да се снаге наше свакодневно повећавају, и да намирнице стижу за издржавање наше, почеше се плашити, и почеше нападати, не би ли ако је могуће докрајчили примање намирница и појачања.

30 Ево, кад видесмо како Ламанци тако почеше постајати несигурни, жељасмо да применимо варку на њима. Стога Антипус нареди да кренем са малим синовима својим у суседни град, као да у суседни град носимо намирнице.

31 И морадосмо проћи поред града Антипаре, као да идемо до града са друге

странице, у пределе поред обале морске.

32 И догоди се да се упутисмо као да са намирницама нашим идемо до тог града.

33 И догоди се да Антипус пође са једним делом војске своје, остављајући остатак да чува град. Али он не крену док ја не пођох са својом малом војском и дођох близу града Антипаре.

34 А ево, у граду Антипари беше смештена најјача војска ламанска. Да, најбројнија.

35 И догоди се да када их уходе њихове обавестише, изађоше они са војском својом и кренуше против нас.

36 И догоди се да побегосмо испред њих, на север. И тако одвукосмо најмоћнију војску ламанску;

37 Да, и то на приличну удаљеност, толику да када видеше да их војска Антипусова из све снаге гони, не скренуше ни лево ни десно, него наставише пут свој равним смером иза нас. И како мислимо, намера њихова беше да нас побију пре него што их Антипус сустигне, и то зато да их људи наши не би опколили.

38 И ево, Антипус, видевши да смо у опасности, убрза кретање војске своје. Али гле, беше ноћ. Стога нас не сустигоше, нити Антипус сустиже њих. Стога се утаборисмо за ноћ.

39 И догоди се да пред освит зоре, гле, Ламанци се дадоше у потеру за нама. А ми не

бејасмо довољно снажни да се сукобимо са њима. Да, и ја не хтедох да допустим да малени синови моји падну у руке њихове, стога настависмо кретање своје и свој покрет усмерисмо у дивљину.

40 Ево, они се не усудише да скрену ни лево ни десно да не би били опкољени. И ја, такође, не хтедох да скренем ни лево ни десно да ме не би сустигли, а ми им се не бисмо могли одупрети, већ би били побијени, а они би остварили свој бег. И тако, цео тај дан бежасмо у дивљину, све док не паде мрак.

41 И догоди се да када јутро освану, поново видесмо Ламанце одмах иза себе, и побегосмо пред њима.

42 Али догоди се да нас не гањаху далеко пре него што застадоше. А беше то јутро трећег дана седмог месеца.

43 И ево, не знадосмо да ли их Антипус сустигну, па рекох људима својим: Гле, могуће је да се зауставише ради тога да бисмо ми кренули против њих, како би нас ухватили у замку своју;

44 Шта кажете дакле, синови моји, хоћете ли поћи у битку против њих?

45 И ево, кажем ти, љубљени мој брате Морони, да никад не видех толико храбрости, не, чак ни међу свим Нефијцима.

46 Јер како их увек називах синовима својим (сви они, наине, беху врло млади) тако и они мени рекоше: Оче,

гле Бог наш је са нама и неће допустити да пропаднемо. Кренимо, дакле, напред; не бисмо убијали браћу своју кад би нас пустили на миру. Стога, кренимо да они не би савладали војску Антипусову.

47 Ево, они никад не беху војевали, па ипак се смрти не бојаху. И више мишљаху на слободу очева својих него на животе своје. Да, мајке их њихове поучаваху да ће их Бог избавити, не посумњају ли.

48 И исприповедаше ми речи мајки својих, говорећи: Не сумњамо да мајке наше то знају.

49 И догоди се да се вратих са своје две хиљаде против тих Ламанаца који нас беху гонили. И ево, гле, војске Антипусове их сустигоше, и започе ужасна битка.

50 Војска Антипусова, будући исцрпљена, због свог дугог пешачења за тако кратко време, беше скоро пала у руке Ламанаца. И да се ја не вратих са своје две хиљаде, они би постигли циљ свој.

51 Јер Антипус паде од мача, и многи од предводника његових, због исцрпљености своје која беше изазвана брзином пешачења њиховог – стога људи Антипусови, будући збуњени због пада предводника својих, почеше узмицати пред Ламанцима.

52 И догоди се да Ламанци скупише храброст и почеше их гонити. И тако их Ламанци гањаху са великом одлучношћу кад Хеламан са две

хиљаде своје навали на њих из позадине њихове, и поче их силно убијати, толико да се цела војска ламанска заустави и окрену на Хеламана.

53 А кад људи Антипусови видеше да се Ламанци беху окренули од њих, скупише заједно људе своје и поново навалише на позадину ламанску.

54 И тад се догоди да ми, народ Нефијев, људи Антипусови, и ја са моје две хиљаде, опколисмо Ламанце, и убијасмо их. Да, толико да беху приморани да предају своје ратно оружје а и себе саме као заробљенике ратне.

55 И тад се догоди да кад нам се они беху предали, гле, пребројох оне младиће који се са мношћу бораху плашећи се да су многи од њих побијени.

56 Али гле, на велику радост моју, ни једна душа од њих не паде на земљу. Да, беху се они борили као са снагом Божјом. Да, не зна се да се мушкарци икад бораху са тако чудесном снагом. И они се са тако великом моћу оборисе на Ламанце, да их уплашише. И из тог разлога се Ламанци предадоше као заробљеници ратни.

57 И пошто немасмо места за заробљенике своје, да бисмо их могли чувати и сачувати од војски ламанских, посласмо их стога у земљу Зарахемлу, а са њима и део оних људи Антипусових који не беху побијени. А ја остатак поведох и прикључих их својим младим Амонцима, и

ми усмерисмо покрет свој назад према граду Јудеји.

ГЛАВА 57.

Хеламан приповеда о заузимању Антипаре и предаји и каснијој одбрани Куменија – Његови млади Амонци се храбро боре; сви су рањени, али нико није убијен – Гид обавештава о убијању и бегу заробљених Ламанаца. Око 63. год. пре Христа.

И ево, догоди се да ја примих посланицу од Аморона, цара, у којој се каже да предам ли оне заробљенике ратне које заробисмо, он ће нама предати град Антипару.

2 Али ја послах цару посланицу да смо сигурни да су снаге наше довољне да силом својом заузмемо град Антипару, а изручењем заробљеника за тај град сматрали бисмо се неразборитима, и да ћемо заробљенике своје изручити само у размени.

3 А Аморон не прихвати посланицу моју, јер не хтеде да размени заробљенике. Стога се ми почесмо припремати да кренемо на град Антипару.

4 А становништво Антипаре напусти град и побеже у друге градове своје које поседовашу, да их утврде. И тако град Антипара паде у руке наше.

5 И тако се заврши двадесет и осма година владавине судија.

6 И догоди се да почетком двадесет и девете године примисмо залихе намирница, а и

допуну војсци својој, из земље Зарахемле, и из земље унаоколо, што беше на броју шест хиљада људи, осим шездесет синова Амонаца који дођоше да се прикључе браћи својој, мојој малој дружини од две хиљаде. И ево, гле, бејасмо јаки, да, и добисмо уз то намирница у изобиљу.

7 И догоди се да нам беше жеља да поведемо битку са војском која беше постављена да штити град Кумени.

8 И ево, гле, показаћу ти како брзо остварисмо жељу своју. Да, са јаком снагом својом, то јест, са једним делом своје јаке снаге, опколисмо ноћу град Кумени, кратко пре него што је требало да приме залихе намирница.

9 И догоди се да се за много ноћи утаборисмо унаоколо града. Али, спавасмо уз мачеве своје, и стражу чувасмо како нас Ламанци ноћу не би могли напасти и побити, што они покушаваху много пута. Али, колико год пута то покушаваху крв им беше проливена.

10 Напокон стигоше намирнице њихове, и они по ноћи скоро уђоше у град. А уместо Ламанаца, бејасмо то ми, Нефијци. Ухватисмо их, стога, са намирницама њиховим.

11 И упркос томе што Ламанцима на тај начин беху обустављене залихе њихове, још увек беху одлучни да задрже град. Стога беше потребно да узмемо те намирнице и пошаљемо их у

Јудеју, а заробљенике наше у земљу Зарахемлу.

12 И догоди се да не прође много дана пре него што Ламанци почеше губити сваку наду за помоћ. Стога препустише град у наше руке. И тако ми остварисмо замисли своје што се тиче освајања града Куменија.

13 Али, догоди се да заробљеници наши беху тако бројни да упркос бројности нашој бејасмо приморани да искористимо све снаге своје да их чувамо, или да их усмртимо.

14 Јер гле, побегли би они у великом броју, и борили би се камењем и батинама и свим оним што би им могло доспети у руке, тако да их побисмо више од две хиљаде пошто се беху предали као ратни заробљеници.

15 Беше стога потребно да окончамо животе њихове, или да их чувамо с мачем у руци, све до земље Зарахемле. И такође, намирнице наше беху довољне само за наше људе, упркос ономе што узесмо од Ламанаца.

16 И ево, у тим судбоносним приликама беше веома озбиљна ствар одлучити о тим ратним заробљеницима. Ипак, одлучисмо да их пошаљемо доле у земљу Зарахемлу. Стога избасмо део људи својих и дадосмо им дужност над заробљеницима нашим да крену доле у земљу Зарахемлу.

17 Али, догоди се да се они сутрадан вратише. И гле, не

питасмо их ништа о заробљеницима, јер гле, Ламанци навалише на нас, и они се на време вратише да нас спасу од пада у руке њихове. Јер гле, Аморон посла за издржавање њихово нове залихе намирница, а и бројну војску људи.

18 И догоди се да они људи које ми посласмо са заробљеницима стигоше на време да их зауставе, пошто нас они скоро савладаше.

19 Али гле, моја мала дружина од две хиљаде и шездесет, бораше се крајње очајнички. Да, беху они непоколебљиви пред Ламанцима, и послуживаху смрт међу свима који им се супротставише.

20 А када остала војска наша скоро узмакну пред Ламанцима, гле, ових две хиљаде и шездесет беху непоколебљиви и неустрашиви.

21 Да, и они слушаху и настојаху да са прецизношћу изврше сваку реч наредбе. Да, и беше им по вери њиховој. И ја се сетих речи за које ми рекоше да их мајке њихове беху поучавале.

22 И ево, гле, овим синовима мојим и оним људима који беху изабрани да воде заробљенике, дугујемо ову велику победу, јер они су ти који потукоше Ламанце. Стога они беху потиснути назад у град Манти.

23 А ми задржасмо наш град Кумени и не бејасмо сви мачем уништени. Ипак, препресмо велик губитак.

24 И догоди се да пошто Ламанци побегоше, одмах издадох наређење да се људи моји који беху рањени издвоје од мртвих, и наредих да им се ране повију.

25 И догоди се да од две хиљаде и шездесет мојих, беше две стотине оних који клонуше због губитка крви. Ипак, по доброту Божјој, и на велико чуђење наше, а и на радост целе војске наше, не беше међу њима ни једне душе која страдаше. Да, исто тако не беше ни једне душе међу њима која не задоби мноштво рана.

26 И ево, очување њихово беше зачуђујуће за целу војску, да, да они буду сачувани, док хиљуду браће наше беше побијено. И ми то с правом приписујемо чудесној моћи Божјој, због силне вере њихове у оно чему беху поучавани да верују – да има праведан Бог и да ће сви они који не посумњају бити сачувани чудесном моћу Његовом.

27 Ево, беше то вера оних о којима говорах. Они су млади, а умови њихови су постојани, и уздање своје ослањају на Бога без престанка.

28 И ево, догоди се да пошто се тако побринусмо за рањенике своје и закопасмо мртве своје а и мртваце ламанске, којих беше много, гле, запитасмо Гида за заробљенике са којима беху пошли доле у земљу Зарахемлу.

29 А Гид беше врховни капетан дружине која беше

одређена да их прати доле према тој земљи.

30 И ево, ово су речи које ми Гид рече: Гле, кренусмо ми доле у земљу Зарахемлу са заробљеницима својим. И догоди се да сретосмо уходе из војски наших, које беху послате да мотре табор ламански.

31 А они нам викнуше, говорећи – Гле, војске ламанске иду према граду Куменију, и гле, напашће их, да, и уништиће народ наш.

32 И догоди се да заробљеници наши чуше повике њихове, што учини да се охрабре. И они подигоше буну против нас.

33 И догоди се да због побуне њихове учинисмо да се мачеви наши оборе на њих. И догоди се да они гомилом насрнуше на мачеве наше, при чему их већи број беше погубљен, а остали се пробише и побегоше од нас.

34 И гле, када они побегоше а ми их не могасмо сустићи, брзо усмерисмо покрет свој према граду Куменију. И гле, стигосмо на време да помогнемо браћи својој у очувању града.

35 И гле, поново смо избављени из руку непријатеља својих. И нека је благословено име Бога нашег, јер гле, Он је тај који нас избави, да, Онај који учини то велико дело за нас.

36 Тад се догоди да се ја, Хеламан, када чух те речи Гидове, испуних силном радошћу

због доброте Божје у очувању нашем да сви не страдамо. Да, и уздам се да душе оних који беху погубљени уђоше у покој Бога свог.

ГЛАВА 58.

Хеламан, Гид и Теомнер варком освајају град Манти – Ламанци се повлаче – Синови народа Амоновог су сачувани док чврсто стају у одбрану своје слободе и вере. Око 63.–62. год. пре Христа.

И гле, тад се догоди да наш следећи циљ беше да се домогнемо града Мантија. Али гле, не беше начина да их изведемо из града уз помоћ наших малих чета. Јер гле, они се сећаху оног што дотад учинисмо, стога не могасмо да их измамимо из њихових упоришта.

2 А они беху много бројнији од војске наше да се не усудисмо да кренемо и нападнемо их у упориштима њиховим.

3 Да, и беше потребно да своје људе употребимо за задржавање оних делова земље у нашем поседу које поново задобисмо. Стога беше потребно да причекамо како бисмо добили још појачања из земље Зарахемле, а и нове залихе намирница.

4 И догоди се да ја тако послах посланство управитељу земље да га упознам са пословима нашег народа. И догоди се да чекасмо да добијемо намирнице и појачање из земље Зарахемле.

5 Али гле, то нам беше од мале користи, јер Ламанци, такође, из дана у дан примаху велико појачање, а и мноштво намирница. И такве беху наше прилике у то време.

6 А Ламанци наваљиваху на нас с времена на време, одлучивши да нас варком униште. Ипак, не могасмо поћи у битку са њима због склоништа њихових и упоришта њихових.

7 И догоди се да у тим тешким приликама чекасмо током много месеци, све док скоро не страдасмо због оскудице у храни.

8 Али, догоди се да примисмо храну коју допрати војска од две хиљаде људи за нашу помоћ, и то је сва помоћ коју примисмо да бисмо одбранили себе и отаџбину своју од пада у руке непријатеља наших, да, да се сукобимо са непријатељем који беше безбројан.

9 А ево, узрок тих неприлика, то јест, разлог из ког нам не послаше веће појачање, не знамо. Стога бејасмо жалосни, а и пуни страха да се судови Божји не би случајно оборили на земљу нашу, на пропаст нашу и потпуно уништење.

10 Стога, у молитви Богу излисмо душе своје да нас Он ојача и избави из руку непријатеља наших, да, и да нам уз то да снагу да можемо да задржимо градове своје и земље своје и поседе своје, за издржавање народа нашег.

11 Да, и догоди се да нас Господ Бог наш походи веровањем да ће нас избавити, да, толико да објави мир душама нашим и подари нам велику веру и учини да се надамо избављењу своме кроз Њега.

12 И ми се охрабрисмо због наше мале снаге које примисмо, и учврстисмо се у одлучности да победимо непријатеље своје, и да задржимо земље своје, и поседе своје, и жене своје, и децу своју, и дело слободе своје.

13 И тако изађосмо са свом снагом својом против Ламанца, који беху у граду Мантију, и разапесмо шаторе своје на страни дивљине, која беше близу града.

14 И догоди се да сутрадан, када Ламанци видеше да смо у пределима поред дивљине која је близу града, послаше уходе унаоколо да би открили бројност и снагу војске наше.

15 И догоди се да када видеше да нисмо јаки у погледу на бројност нашу, и плашећи се да их не одсечемо од снабдевања њиховог уколико не пођу у битку против нас и не побију нас, а и мислећи да могу лако да нас униште са својим бројним четама, почеше стога да се припремају да пођу у битку против нас.

16 А када ми видесмо да се припремају да нас нападну, гле, ја наредих да се Гид са малим бројем људи сакрије у дивљину, а и да се Теомнер

и мали број људи, такође, сакрије у дивљину.

17 Ево, Гид и његови људи беху с десна, а остали с лева. И кад се они тако сакрише, гле, ја остадох са остатком своје војске на истом месту где први пут разапесмо шаторе своје за тренутак кад Ламанци изађу у битку.

18 И догоди се да Ламанци изађоше против нас са својом бројном војском. И кад дођоше и скоро нас нападаше мачем, наредих да се моји људи, они који беху са мнош, повуку у дивљину.

19 И догоди се да Ламанци великом брзином кренуше за нама, јер силно жељаху да нас сустигну да би нас побили. Стога, кренуше за нама у дивљину, а ми прођосмо између Гида и Теомнера, тако да их Ламанци не открише.

20 И догоди се да када Ламанци прођоше, то јест, кад војска прође, Гид и Теомнер изађоше из својих скровитих места и одсекоше уходе ламанске да се не би вратиле у град.

21 И догоди се да кад их они одсекоше, похиташе у град и нападаше страже које беху остављене да чувају град, тако да их уништише а град освојише.

22 А то беше учињено јер Ламанци допустише да цела војска њихова, осим само неколико стражара, буде намамљена у дивљину.

23 И догоди се да Гид и Теомнер тако освојише њи-

хова упоришта. И догоди се да се, пошто дуго путовасмо дивљином, упутисмо према земљи Зарахемли.

24 А када Ламанци видеше да иду према земљи Зарахемли, силно се уплашише да није смишљен план који би их одвео у уништење. Стога поново почеше да се повлаче у дивљину, да, и то натраг истим путем којим беху дошли.

25 А гле, беше ноћ и они разапеше шаторе своје, јер врховни капетани ламански мишљаху да су Нефијци исцрпљени због свог пешачења, и мислећи да беху протерали целу војску њихову, стога и не помислише на град Манти.

26 Ево, догоди да када паде ноћ, наредих својим људима да не спавају, већ да другим путем крену према граду Мантију.

27 И због тог нашег пешачења током ноћи, гле, сутрадан бејасмо испред Ламанаца, тако да пре њих стигосмо до града Мантија.

28 И тако се догоди да том варком освојисмо град Манти без проливања крви.

29 И догоди се да када војске ламанске стигоше близу града и видеше да смо спремни да их дочекамо, силно се запрепастише и обузе их велик страх, тако да побегоше у дивљину.

30 Да, и догоди се да војске ламанске побегоше из целог тог предела земље. Али гле,

поведоше са собом из земље мноштво жена и деце.

31 А они градови које Ламанци беху освојили, сви су они сада у нашем поседу, а очеви наши и жене наше и деца наша враћају се кућама својим, сви осим оних које Ламанци заробише и одведоше.

32 Али гле, наше војске су мале да би задржале толики број градова и тако велике поседе.

33 Али гле, уздамо се у Бога који нам подари победу над овим земљама, тако да задобисмо оне градове и оне земље који беху наши.

34 Ево, не знамо разлог због ког нам влада не даје веће појачање. Ни они људи који нам дођоше не знају зашто не добисмо веће појачање.

35 Гле, мислимо да сте можда неуспешни, и да сте повукли снаге у тај део земље. Ако је тако, не желимо да гунђамо.

36 А није ли тако, гле, плашимо се да није нека неслога у влади па нам не шаљу више људи у помоћ, јер знамо да су бројнији од онога што нам послаше.

37 Али гле, није важно – уздамо се да ће нас Бог избавити, упркос слабости наших војски, да, избавиће нас из руку непријатеља наших.

38 Гле, ово је двадесет и девета година, при самом крају, а ми смо у поседу земаља својих, а Ламанци побегоше у земљу Нефи.

39 А они синови народа

Амоновог о којима тако с уважавањем говором, са мношћу су у граду Мантију, и Господ их подржа, да, и сачува да не падну од мача, тако да ни једна душа не беше погубљена.

40 Али гле, задобише они много рана. Ипак, постојани су они у тој слободи којом их Бог ослободи. И они се из дана у дан помно сећају Господа Бога свога. Да, гледају они да држе одредбе Његове, и судове Његове, и заповести Његове непрестано, и јака је вера њихова у пророштва о ономе што ће доћи.

41 И ево, љубљени брате мој, Морони, нека те Господ Бог наш, који нас откупи и ослободи, чува у присуству свом без престанка. Да, и нека буде наклоњен овом народу, и то да има успеха у задобијању поседа од свега што нам Ламанци одузеше, што беше за издржавање наше. И ево, гле, закључујем своју посланицу. Ја сам Хеламан, син Алмин.

ГЛАВА 59.

Морони тражи од Пахорана да појача снаге Хеламанове – Нефијци освајају град Нефиху – Морони је срдит на владу. Око 62. год. пре Христа.

Ево, тридесете године владавине судија над народом Нефијевим, догоди се да се Морони, пошто прими и прочита посланицу Хеламанову, силно обрадова због

добробити, да, силног успеха који Хеламан беше имао у добијању оних земаља које беху изгубљене.

2 Да, и он то разгласи целом свом народу, у свој земљи унаоколо у оном делу у ком он беше, да и они могу да се радују.

3 И догоди се да одмах посла посланицу Пахорану, тражећи да нареди људима да се сакупе заједно како би ојачали Хеламана, то јест, војске Хеламанове, како би са лакоћом држао онај део земље у чијем поновном освајању беше тако чудесно потпомогнут.

4 И догоди се да када Морони беше послао ову посланицу у земљу Зарахемлу, поче поново да смишља како би добио остатак оних поседа и градова које Ламанци беху узели од њих.

5 И догоди се да док се Морони тако припремаше да пође у битку против Ламанаца, гле, народ Нефихин, који се скупи заједно из града Моронија и из града Лехија и из града Моријантона, беше нападнут од стране Ламанаца.

6 Да, исто тако и они који беху приморани да беже из земље Манти, и из земље околне, беху дошли и придружили се Ламанцима у том делу земље.

7 И тако, будући веома бројни, да, и примажући појачање из дана у дан, по наредби Амороновој изађоше против

народа Нефихе, и почеше да их убијају у силно великом покољу.

8 А војске њихове беху тако бројне да остатак народа из Нефихе беше присиљен да бежи пред њима. И они заиста дођоше и прикључише се војсци Моронијевој.

9 И ево, како Морони беше веровао да ће људи бити послати у град Нефиху, у помоћ народу да би задржали тај град, и знајући да га је лакше сачувати од пада у руке Ламанаца него га поново од њих узети, мишљаше да ће они лако задржати град.

10 Стога он узе сву своју снагу да би задржао она места која беше повратио.

11 И ево, кад Морони виде да је град Нефиха изгубљен силно се ражалости, и због opakости народа поче да сумња неће ли они пасти у руке браће своје.

12 И то беше случај са свим врховним капетанима. И они сумњаху и чуђаху се због opakости народа, а све то због успеха Ламанаца над њима.

13 И догоди се да се Морони расрди на владу због равнодушности њихове у погледу на слободу отаџбине њихове.

ГЛАВА 60.

Морони се жали Пахорану због владиног занемаривања војски – Господ допушта да праведници буду погубљени – Нефијци морају да употребе сву своју моћ и

средства да би се избавили од својих непријатеља – Морони прети да ће се борити против владе уколико се не обезбеди помоћ његовим војскама. Око 62. год. пре Христа.

И догоди се да он поново написа управитељу земље, а беше то Пахоран, а ово су речи које он написа, које гласе: Гле, упућујем посланицу своју Пахорану, у граду Зарахемли, који је врховни судија и управитељ у земљи, а и свима онима које овај народ изабра да воде и надгледају послове овог рата.

2 Јер гле, имам нешто да им кажем као осуду. Јер гле, и сами знате да сте постављени да скупите људе заједно и наоружате их мачевима и сабљама и свакојаким ратним оружјем сваке врсте, и пошаљете их против Лама-наца, у који год део наше земље да дођу.

3 И ево, гле, кажем вам да ја сам, а и људи моји, а и Хеламан и људи његови, поднесмо силно велика страдања. Да, и то глад, жеђ и умор и свакојаке невоље.

4 Али гле, да је то све што претрпесмо не бисмо гунђали нити се жалили.

5 Али гле, међу нашим људима беше велик покољ. Да, хиљаде падоше од мача, док би другачије било да ви обезбедисте војскама нашим довољно појачање и помоћ за њих. Да, ваш немар према нама беше велик.

6 И ево, гле, желимо да знамо разлог тако великог немара. Да, желимо да знамо разлог вашег непромишљеног стања.

7 Можете ли да замислите да седите на престолима својим у стању непромишљене тупости, док непријатељи ваши шире око вас дело смрти? Да, док убијају на хиљаде браће ваше –

8 Да, и то оне који се уздаше у вас за заштиту, да, и који вас поставише на положај да им помогнете, да, да им пошаљете војске да би их ојачали, и хиљаде њих спасете да не падну од мача.

9 Али гле, то није све – ускратисте им намирнице своје, тако да се многи борачу и до смрти искрварише због велике жеље своје коју имаху за добробит овог народа. Да, а то учинише док скоро страдаху од глади због вашег силно великог немара према њима.

10 И ево, љубљена браћо моја – јер треба да будете љубљени, да, и треба да марљивије радите за добробит и слободу овог народа. Али гле, ви их занемаристе тако да ће се крв на хиљаде њих сручити на главе ваше освете ради, да, јер Богу су знани сви вапаји њихови и сва страдања њихова –

11 Гле, зар могосте мислити да можете да седите на престолима својим и да због велике доброте Божје не морате ништа да чините, а Он ће

вас избавити? Гле, мислите ли тако, узалуд мислите.

12 Мислите ли да је толико много браће ваше убијено због opakости своје? Кажем вам, мислите ли то узалуд мислите. Јер кажем вам, много их је који падоше од мача, и гле, то је на вашу осуду;

13 Јер Господ допушта да праведници буду погубљени како би правда Његова и суд могли доћи на опаке. Стога, не треба да мислите да су праведници изгубљени јер су побијени, већ гле, улазе они у покој Господа Бога свог.

14 И ево, гле, кажем вам, веома се бојим да ће се судови Божји оборити на овај народ због велике немарности његове, да, и то немарности владе наше, и њиховог силно великог немара према браћи нашој, да, према онима који су погубљени.

15 Јер да не беше opakости која најпре започе у врху нашем, могли смо се одупрети непријатељима нашим па они не би стекли моћ над нама.

16 Да, да не беше рата који изби међу нама самима. Дâ, да не беше оних поборника цара који изазваше толико крвопролиће међу нама. Да, у време док се међусобно сукобљавасмо да ујединимо снаге своје као што дотад чињасмо. Дâ, да не беше оне жеље за моћу и влашћу над нама које ти поборници цара имаху, да они беху

верни делу слободе наше и да се ујединише са нама и пођоше против непријатеља наших, уместо што дигоше мачеве своје на нас, што беше узрок толиког крвопролића међу нама, да, да пођосмо против њих у снази Господњој, растурили бисмо непријатеље своје, јер би то било извршено у складу са испуњењем речи Његове.

17 Али гле, Ламанци, ево, наваљују на нас, освајајући поседе земаља наших и мачем убијају народ наш. Да, жене наше и децу нашу, и уз то их заробљене одводе, принудивши их да подносе свакојаке невоље, а све то због велике opakости оних који траже моћ и власт, да, и то оних поборника цара.

18 Али зашто бих више говорио о томе? Јер не знамо, али можда и ви за влашћу тежите. Не знамо, али можда сте и ви издајнице своје отаџбине.

19 Или, не занемаристе ли нас зато што сте у срцу отаџбине наше и окружени сте сигурношћу, па не наређујете да нам се шаље храна, а и људи да ојачају војске наше?

20 Зар заборависте заповести Господа Бога свога? Да, зар заборависте ропство очева наших? Зар заборависте да много пута бејасмо избављени из руку непријатеља својих?

21 Или, мислите ли да ће нас Господ и поред тога избавити, док седимо на

престолима својим и не користимо средства која нам Господ прибави?

22 Да, хоћете ли седети у доколици док сте окружени хиљадама оних, да, и десети-нама хиљада, који такође седе у доколици, док хиљаде унаоколо на границама земље падају од мача, да, рањени и крваре?

23 Мислите ли да ће вас Бог сматрати недужнима док мирно седите и то гледате? Гле, кажем вам, не. Ево, ја бих да се сетите да Бог рече да ће очистити најпре унутрашњи суд, а затим ће очистити и спољни суд.

24 И ево, не покајете ли се због оног што учинисте и не почнете да делујете, и пошаљете нама храну и људе, а и Хеламану, како би задржао оне делове наше отаџбине које поново освоји, и како бисмо уз то поново вратили остатак поседа својих у тим крајевима, гле, биће корисно да се више не сукобљавамо са Ламанцима све док најпре не очистимо унутрашњи суд свој, да, и то врховну главу наше владе.

25 И уколико не прихватите моју посланицу и не изађете и не покажете ми истински дух слободе, и не потрудите се да ојачате и утврдите војске наше, и не доделите им храну за издржавање њихово, гле, оставићу део својих слободара да бране овај крај наше земље, и оставићу снагу и благосло-

ве Божје на њима, да никаква друга моћ не може да делује против њих –

26 И то због силне вере њихове и стрпљења њиховог у страдањима њиховим –

27 И доћи ћу к вама, и буде ли међу вама иког ко има жељу за слободом, да, буде ли преостала макар искра слободе, гле, подстаћи ћу побуну код вас, све док не изумру они који имају жеље да присвоје моћ и власт.

28 Да, гле, не плашим се моћи ваше нити власти ваше, него је Бог мој онај ког се плашим, и према заповестима Његовим узимамам свој мач да браним дело отаџбине своје, а због безакоња вашег претрпесмо тако велик губитак.

29 Гле време је, да, време је близу да уколико се не покренете за одбрану отаџбине своје и малених својих, мач правде виси над вама, да, и обориће се на вас и походити вас све до вашег потпуног уништења.

30 Гле, очекујем помоћ од вас, и уколико не послужите олакшању нашем, гле, доћи ћу к вама, чак у земљу Зарахемлу и ударићу вас мачем, толико да нећете више имати моћ да спречите напредак овог народа у погледу на дело слободе наше.

31 Јер гле, неће Господ допустити да живите и постанете јаки у безакоњима својим да бисте уништили Његов праведан народ.

32 Гле, мислите ли да ће вас Господ поштедети и изаћи на суд против Ламанаца, када предање очева њихових изазва мржњу њихову, да, и она беше удвостручена од стране оних који одступише од нас, док је безакоње ваше због ваше љубави према слави и ништавним стварима овог света?

33 Знате ви да преступате законе Божје, и знате да их ногама својим газите. Гле, Господ ми рече: Ако се они које постависте за управитеље своје не покају за грехе своје и безакоња, поћи ћете у битку против њих.

34 И ево, гле, ја, Морони, присиљен сам да делујем према завету који учиних да ћу држати заповести Божје. Стога, ја бих да се држите речи Божје и хитро ми пошаљете нешто намирница својих и људи својих, и Хеламану такође.

35 А гле, не учините ли то хитро ћу доћи к вама, јер гле, Бог неће допустити да страдамо од глади. Даће нам стога нешто хране ваше, па буде ли потребно и уз помоћ мача. Ево, гледајте да испуните реч Божју.

36 Гле, ја сам Морони, ваш врховни капетан. Не тежим за моћу, већ тежим да је срушим. Не тежим почастима световним, већ слави Бога свога и слободи и добробити отаџбине своје. И тако закључујем посланицу своју.

ГЛАВА 61.

Пахоран говори Моронију о устанку и побуни против владе – Поборници цара освајају Зарахемлу и у савезу су са Ламанцима – Пахоран тражи војну помоћ против побуњеника. Око 62. год. пре Христа.

Гле, тад се догоди да убрзо пошто Морони беше послао своју посланицу врховном управитељу, прими он посланицу од Пахорана, врховног управитеља. А ово су речи које он прими:

2 Ја, Пахоран, који сам управитељ ове земље, шаљем ове речи Моронију, врховном капетану војске. Гле, кажем ти, Морони, да се не радујем због великих невоља ваших, да, то жалости душу моју.

3 Али гле, има оних који се радују вашим невољама, да, толико да се подигоше на буну против мене, а и оних мојих људи који су слободари, да, а они који се подигоше веома су бројни.

4 А узрок овог великог безакоња су они који настојаху да преузму судијску столицу од мене. Они се, наиме, послужили великим ласкањем и заведоше срца многих људи, што ће бити узрок велике невоље код нас. Ускратише они намирнице наше и заплашише слободаре наше и они вам не дођоше.

5 И гле, отераше ме испред себе, и ја побегох у земљу

Гидеон, са онолико људи колико могах добити.

6 И гле, послах проглас широм овог дела земље. И гле, они се свакодневно скупљају код нас на оружје своје за одбрану отаџбине своје и слободе своје, и да би осветили неправде наше.

7 И дођоше к нама, тако да су они који се подигоше на буну против нас супротстављени, да, тако да нас се плаше и не усуђују се да пођу у битку против нас.

8 Освојише они земљу, то јест, град Зарахемлу, поставише цара себи, а он писа цару ламанском, при чему склопи савез са њим. У том савезу он се сагласи да ће држати град Зарахемлу, чијим задржавањем ће, мишљаше он, омогућити Ламанцима да освоје остатак земље, а он ће бити постављен за цара над овим народом када они буду поражени од стране Ламанаца.

9 И ево, ти ме укори у посланици својој, али није важно, не љутим се, већ се радујем због племенитости срца твога. Ја, Пахоран, не тежим моћи, осим једино да задржим судијску столицу своју како бих сачувао права и слободу свога народа. Душа моја постојано стоји у оној слободи у којој нас Бог учи ни слободнима.

10 И ево, гле, одупрећемо се opakости и то до крвопролића. Ми не бисмо проливали крв Ламанаца кад би они остали у својој земљи.

11 Не бисмо проливали крв браће наше кад се они не би подигли на буну и узели мач против нас.

12 Покорили бисмо се и јарму сужањства кад би то било потребно због правде Божје, или кад би нам Он заповедао да то учинимо.

13 Али гле, Он нам не заповеда да се покоримо непријатељима својим, већ да уздање своје ослонимо на Њега, и Он ће нас избавити.

14 Стога, Морони, љубљени брате мој, одупримо се злу, а којем год злу се не можемо одупрети речима својим, да, као што су побуне и раздори, одупримо им се мачевима својим како бисмо сачували слободу своју, да бисмо се радовали у великој повластици цркве своје и у делу Откупитеља свога и Бога свога.

15 Стога, хитро ми дођи са неколико својих људи, а остале остави на бригу Лехију и Теанкуму. Подај им моћ да воде рат у том делу земље, у складу са Духом Божјим, који је уз то и дух слободе која је у њима.

16 Гле, послах им нешто мало намирница да не би страдали док ви не будете могли да ми дођете.

17 На путу своме овамо сакупите заједно све снаге које можете, а ми ћемо хитро, у снази Бога нашег, поћи против ових одметника, у складу са вером која је у нама.

18 И освојићемо град Зарахемлу, како бисмо набавили

више хране да пошаљемо Лехију и Теанкуму. Да, поћи ћемо против њих у снази Господњој и докрајчити то велико безакоње.

19 А сад, Морони, радујем се што примих посланицу твоју, јер бејаш помало забринут у погледу тога шта да чинимо, да ли би праведно било за нас да пођемо против браће своје.

20 Али, ти рече да ти Господ заповеди да пођеш против њих уколико се не покају.

21 Гледај да Лехија и Теанкума ојачаш у Господу. Кажим да се не плаше, јер ће их Бог изабавити, да, а и све оне који постојано стоје у оној слободи којом их Бог учини слободнима. И тако закључујем своју посланицу Моронију, свом љубљеном брату.

ГЛАВА 62.

Морони маршира у помоћ Пахорану у земљу Гидеон – Усмрћују се поборници цара који одбијају да бране своју отаџбину – Пахоран и Морони поново освајају Нефиху – Многи Ламанци се прикључују народу Амоновом – Теанкум убија Аморона и стога је погубљен – Ламанци су потиснути из земље и успостављен је мир – Хеламан се враћа служби и јача Цркву. Око 62.–57. год. пре Христа.

И ево, догоди се да када Морони беше примио ову посланицу срце му се охрабри и испуни силно великом

радошћу због верности Пахоранове, што и он није издајник слободе и дела отаџбине своје.

2 Али се и силно ожалости због безакоња оних који беху отерали Пахорана са судијске столице, да, укратко због оних који се побунише против отаџбине своје а и Бога свога.

3 И догоди се да Морони поведе малу групу људи, по жељи Пахорановој, а Лехију и Теанкуму предаде заповедништво над остатком војске своје, и упути се према земљи Гидеон.

4 И он подиже заставу слободе у сваком месту у које уђе, и сакупљаше све снаге које могаше током целог свог марша према земљи Гидеон.

5 И догоди се да се хиљаде сакупише под његову заставу и латише се мачева својих за одбрану слободе своје, како не би доспели у сужањство.

6 И тако, кад Морони беше сакупио заједно све људе које могаше током целог свог марша, дође у земљу Гидеон, и ујединивши снаге своје са Пахорановим посташе они силно јаки, чак јачи од људи Пакусових, који беше цар оних одметника који беху протерали слободаре из земље Зарахемле и беху освојили ту земљу.

7 И догоди се да Морони и Пахоран са војскама својим сиђоше у земљу Зарахемлу и кренуше према граду, и

сусретоше људе Пакусове, толико да пођоше у битку.

8 И гле, Пакус би убијен а његови људи беху заробљени, а Пахоран беше обновљен за своју судијску столицу.

9 А Пакусови људи беху осуђени по закону, а и они поборници цара који беху ухваћени и у тамницу бачени. И они беху погубљени по закону. Да, ти људи Пакусови и ти поборници цара који не хтедоше да узму оружје за одбрану отаџбине своје, већ се против ње бораху, беху усмрћени.

10 И тако беше потребно да се тај закон строго спроводи због сигурности отаџбине њихове. Да, и ко год би се нашао да се одриче слободе своје био би хитро погубљен у складу са законом.

11 И тако се заврши тридесета година владавине судија над народом Нефијевим. Морони и Пахоран успоставише мир у земљи Зарахемли, међу својим народом, и на смрт осудише све оне који не беху верни делу слободе.

12 А почетком тридесет и прве године владавине судија над народом Нефијевим, Морони нареди да се сместа пошаљу намирнице, а и војска од шест хиљада људи да се пошаље Хеламану, да му помогну у очувању тог дела земље.

13 И нареди, такође, да се војска од шест хиљада људи, са довољном количином хране, пошаље војскама Лехије-

вим и Теанкумовим. И догоди се да то беше учињено како би се земља утврдила против Ламанаца.

14 И догоди се да се Морони и Пахоран, оставивши велику групу људи у земљи Зарахемли, упутише са великом групом људи према земљи Нефихи, будући одлучни да поразе Ламанце у том граду.

15 И догоди се да док маршираху према тој земљи, ухватише велику групу људи ламанских, и многе од њих побише, и узеше храну њихову и њихово оружје ратно.

16 И догоди се да пошто их беху ухватили, принудише их да уђу у завет да се неће више лаћати свога оружја ратног против Нефијаца.

17 И када они беху ушли у овај завет, послаше их да бораве код народа Амоновог, а беше на броју око четири хиљаде оних који не беху погубљени.

18 И догоди се кад их послаше, да наставише марш свој према земљи Нефихи. И догоди се да када беху дошли до града Нефихе, разапеше шаторе своје у равницама Нефихе, које су близу града Нефихе.

19 Ево, Морони беше жељан да Ламанци пођу у битку против њих у равницама. Али, Ламанци, познавајући њихову силно велику храброст и видећи велику бројност њихову, не усудише се стога поћи против њих. Тога дана, дакле, не пођоше у битку.

20 А када паде ноћ, Морони изађе у таму ноћи и попе се на врх зида да извиди у ком делу града Ламанци таборују са војском својом.

21 И догоди се да они беху на истоку, поред улаза, и сви беху заспали. И тад се Морони врати војсци својој и нареди им да брзо припреме јаке конопце и мердевине, да би се са врха зида спустили до унутрашње стране зида.

22 И догоди се да Морони нареди да његови људи крену и попну се на врх зида, и спусте у тај део града, да, и то на западу, где Ламанци не табороваху са војскама својим.

23 И догоди се да се сви они ноћу спустише у град уз помоћ својих јаких конопаца и својих мердевина, тако да кад јутро освану, сви беху унутар зидина градских.

24 И ево, кад се Ламанци пробудише и видеше да су војске Моронијеве унутар зидина, силно се уплашише, толико да побегоше кроз пролаз.

25 И ево, кад Морони виде да они беже пред њим, нареди својим људима да крену за њима и многе погубише, а друге опколише и заробише их. А они остали побегоше у земљу Морони, која беше у пределима поред обале морске.

26 Тако Морони и Пахоран освојише град Нефиху без губитка и једне душе, а беше много Ламанаца који страдаху.

27 Ево, догоди се да многи Ламанци који беху заробљеници пожелеше да се прикључе народу Амоновом и постану слободни људи.

28 И догоди се да свима који хтедоше беше удељено по жељама њиховим.

29 Стога се сви заробљени Ламанци прикључише народу Амоновом и почеше напорно да раде, обрађујући земљу, гајећи сваковрсно жито, и стада и крда сваке врсте. И тако Нефијци беху ослобођени великог терета. Да, тако да беху ослобођени свих заробљених Ламанаца.

30 Ево, догоди се да Морони, пошто беше освојио град Нефиху, ухвативши много заробљеника, што силно умањи војске ламанске, и повративши многе од Нефијаца који беху заробљени, што силно ојача војску Моронијеву, стога Морони изађе из земље Нефихе у земљу Лехи.

31 И догоди се да када Ламанци видеше да Морони долази према њима, поново се уплашише и побегоше пред војском Моронијевом.

32 И догоди се да их Морони и војска његова тераху од града до града, све док их Лехи и Теанкум не дочекаше. А Ламанци побегоше од Лехија и Теанкума, чак доле до предела поред обале морске, све док не стигоше у земљу Морони.

33 А војске ламанске беху све заједно окупљене, тако да сви

беху у једној групи у земљи Морони. Ево, Аморон, цар ламански, такође беше са њима.

34 И догоди се да се Морони и Лехи и Теанкум са војскама својим утаборише унаоколо у границама земље Морони тако да Ламанци беху окружени у границама дивљине на југу, и у границама дивљине на истоку.

35 И тако се они утаборише за ноћ. Јер гле, и Нефијци и Ламанци беху исцрпљени због тежине марша. Стога се не одлучише ни за какву варку током ноћи, осим Теанкума, јер он беше силно срдит на Аморона, јер сматраше да Аморон и Амаликија, брат његов, беху разлог тог великог и дуготрајног рата између њих и Ламанаца, што беше разлог толиког ратовања и крвопролића, да, и толике глади.

36 И догоди се да Теанкум у срџби својој пође у табор ламански и спусти се преко зидина градских. И са конопцем крену од места до места, тако да пронађе цара и баци се на њега копљем које га прободу тик до срца. Али гле, пре него што умре цар пробуди слуге своје, тако да они кренуше у потеру за Теанкумом и убише га.

37 Ево, догоди да када Лехи и Морони сазнаше да је Теанкум мртав, силно се ожалоштише, јер гле, беше он човек који се храбро бораше за отаџбину своју, да, прави прија-

тељ слободе. И он поднесе веома много тешких невоља. Али гле, он беше мртав и прође путем свега земаљског.

38 Ево, догоди се да сутрадан Морони одмаршира и нападе Ламанце, тако да их убијаху у великом покољу, и протераше их из земље, а они побегоше, штавише не вратише се тада против Нефијаца.

39 И тако се заврши тридесет и прва година владавине судија над народом Нефијевим. И тако они имаху ратове, и крвопролића, и глад, и невољу, током много година.

40 И беше убистава, и сукоба, и раздора, и безакоња свакојаког међу народом Нефијевим. Ипак, праведника ради, да, због молитава праведних, беху поштеђени.

41 Али гле, због силно дугог ратовања између Нефијаца и Ламанаца многи беху постали окорели, због тог силно дугог ратовања, а многи смекшаше због невоља својих, толико да се понизише пред Богом, и то у дубину понизности.

42 И догоди се да пошто Морони беше утврдио оне делове земље који беху највише изложени Ламанцима, све док не беху довољно јаки, врати се он у град Зарахемлу. И Хеламан се такође врати у место баштине своје, и мир још једном беше успостављен међу народом Нефијевим.

43 А заповедништво над војскама својим Морони пре-

пусти у руке сина свога, чије име беше Морониха, а он се повуче у дом свој како би у миру провео остатак дана својих.

44 А Пахоран се врати на судијску столицу своју. А Хеламан поново преузе на себе да проповеда реч Божју, јер због многих ратова и сукоба беше потребно да се у цркви поново успостави пропис.

45 Стога, Хеламан и браћа његова изађоше и са великом моћу проглашаваху реч Божју за уверавање многих људи у опакоост њихову, што их наведе да се покају за грехе своје и крсте за Господа Бога свога.

46 И догоди се да они поново, широм целе земље, успоставише цркву Божју.

47 Да, и беху донешени сви прописи који се тичу закона. И беху изабране судије њихове, и врховне судије њихове.

48 А народ Нефијев поново поче напредовати у земљи, и поче се множити и поста силно јак у земљи. И почеше се силно богатити.

49 Али упркос богатству своме, или снази својој, или благостању своме, не узнесоше се у охолости очију својих, нити беху спори да се сете Господа Бога свога, већ се силно понизише пред Њим.

50 Да, сећаху се они колико тога великога Господ беше учинио за њих, да их беше избављао од смрти, и од

окова, и из тамница, и од свакојаких невоља, и беше их избавио из руку непријатеља њихових.

51 И без престанка се мољаху Господу Богу своме, толико да их Господ благослови по речи својој, тако да посташе јаки и напредоваху у земљи.

52 И догоди се да све то беше учињено. А тридесет и пете године владавине судија над народом Нефијевим умре Хеламан.

ГЛАВА 63.

Шиблон, а потом Хеламан узимају у посед свете записе – Многи Нефијци иду у земљу на северу – Хагот гради лађе које плове западним морем – Морониха у бици поражава Ламанце. Око 56.–52. год. пре Христа.

И догоди се да почетком тридесет и шесте године владавине судија над народом Нефијевим, Шиблон узе у посед оне свете предмете које Алма беше предао Хеламану.

2 А беше он праведан човек и усправно ходаше пред Богом. И он настојаше да добро чини без престанка, да држи заповести Господа Бога свога, а и брат његов.

3 И догоди се да и Морони умре. И тако се заврши тридесет и шеста година владавине судија.

4 И догоди се да тридесет и седме године владавине

судија, велико мноштво људи, и то на броју пет хиљада и четири стотине мушкараца, са женама својим и децом својом, отпутова из земље Зарахемле у земљу која беше на северу.

5 И догоди се да Хагот, будући веома радознао човек, пође стога и сагради себи силно велику лађу, на границама земље Изобиље, поред земље Пустоши, и пусти је у воду у море западно, поред узане превлаке копна која води ка земљи на северу.

6 И гле, беше много Нефијаца који се на њу укрцаше и отпловише са мноштвом намирница, а и са много жена и деце. И они заплочише према северу. И тако се заврши тридесет и седма година.

7 А тридесет и осме године овај човек сагради и друге лађе. И прва лађа се такође врати, и много више људи се на њу укрца. Они, такође, понеше мноштво намирница и поново пођоше ка земљи на северу.

8 И догоди се да се о њима никад више не чу. А ми мислимо да се они утопише у дубинама морским. И догоди се да још једна лађа отплови, а куда оде не знамо.

9 И догоди се да те године беше много људи који одоше у земљу на северу. И тако се заврши тридесет и осма година.

10 И догоди се да тридесет и девете године владавине судија умре и Шиблон, а Кори-

јантон лађом пође у земљу на северу да превезе намирнице народу који беше отишао у ту земљу.

11 Стога беше потребно да Шиблон пре смрти своје повери оне свете предмете сину Хеламановом, који се зваше Хеламан, јер беше назван именом оца свога.

12 Ево, гле, сви ти урези који беху у поседу Хеламановом, беху написани и послати међу децу човечју широм земље, осим оних делова за које Алма заповеди да се не обелодањују.

13 Ипак, требало је да се ти предмети чувају светима и предају с једног покољења на друго. Стога, те године, беху поверени Хеламану, пре смрти Шиблонове.

14 И догоди се, такође, да те године беше неких одметника који пређоше Ламанцима. И они се поново подстакнуше на срцбу против Нефијаца.

15 И такође, те исте године, са бројном војском кренуше у рат против народа Моронихиног, то јест, против војске Моронихине, при чему беху поражени и поново потиснути натраг у земље своје, подневши велик губитак.

16 И тако се заврши тридесет и девета година владавине судија над народом Нефијевим.

17 И тако се завршава извештај Алме, и Хеламана сина његовог, а и Шиблона који такође беше син његов.

КЊИГА ХЕЛАМАНОВА

Извештај о Нефијцима. Њихови ратови и сукоби, и њихови раздори, а и пророштва многих светих пророка, пре Христовог доласка, према записима Хеламановим, који беше син Хеламанов, а и према запису његових синова, све до Христовог доласка. А уз то, многи Ламанци се обраћају. Извештај о њиховом обраћењу. Извештај о праведности Ламанаца и опакости и одвратностима Нефијаца, према запису Хеламановом и његових синова, све до Христовог доласка, који се зове књига Хеламанова, итд.

ГЛАВА 1.

Пахоран Други постаје врховни судија а Кишкумен га убија – Пакумени попуњава судијску столицу – Коријантумр предводи ламанске војске, осваја Зарахемлу и убија Пакуменија – Морониха поражав Ламанце и поново осваја Зарахемлу, а Коријантумр је убијен. Око 52.–50. год. пре Христа.

ИЕВО, гле, догоди се почетком четрдесете године владавине судија над народом Нефијевим, да наста озбиљна тешкоћа међу народом нефијским.

2 Јер гле, Пахоран беше умро и прошао путем свега земаљског, стога наста озбиљан сукоб у погледу тога ко ће добити судијску столицу међу браћом, која беху синови Пахоранови.

3 Ево, ово су имена оних који се сукобише због судијске столице, који учинише да се и народ сукоби: Пахоран, Панки, и Пакумени.

4 А нису то сви синови Пахо-

ранови (јер их много имаше), већ су то они који се сукобише због судијске столице. Стога они створише три странке у народу.

5 Ипак, догоди се да Пахоран гласом народа беше постављен за врховног судију и управитеља над народом Нефијевим.

6 И догоди се да се Пакумени, кад беше видео да не може да добије судијску столицу, приклони гласу народа.

7 Али гле, Панки, и део народа који хтеде да он буде управитељ њихов, беше силно гневан. Стога беше спреман да се улагује том народу да се дигну на буну против браће његове.

8 И догоди се да кад беше спреман да то учини, гле, беше ухваћен, и према гласу народа беше изведен на суд и осуђен на смрт, јер се беше дигао на буну и настојао да уништи слободу народа.

9 Ево, кад они људи који хтедоше да он буде управитељ њихов видеше да је

осуђен на смрт, разгневише се стога, и гле, послаше неког Кишкумена све до судијске столице Пахоранове, и он уби Пахорана док сеђаше на судијској столици.

10 А слуге Пахоранове кренуше у потеру за њим, али гле, бег Кишкуменов беше тако хитар да га ни један човек не могаше стићи.

11 И он оде онима који га послаше, и сви они уђоше у завет, да, заклевши се својим вечним Творцем да ником неће рећи да Кишкумен беше убио Пахорана.

12 Стога, Кишкумен не беше познат међу народом Нефијевим, јер у време кад уби Пахорана беше прерушен. А Кишкумен и дружина његова која се беше заветовала са њим, помешаху се међу народ, тако да не могаху сви бити пронађени. Али сви који беху пронађени беху осуђени на смрт.

13 И ево, гле, Пакумени гласом народа беше постављен да буде врховни судија и управитељ над народом да влада уместо брата свога Пахорана, а то беше у складу са правом његовим. А све то беше учињено четрдесете године владавине судија. И она се заврши.

14 И догоди се да четрдесет и прве године владавине судија, Ламанци беху заједно сакупили безбројну војску људи, и наоружали их мачевима и сабљама и луковима и стрелама и кацигама и

напрсницима и свакојаким штитовима сваке врсте.

15 И поново сиђоше како би повели битку против Нефијаца. А предвођаше их човек чије име беше Коријантумр, а он беше потомак Зарахемлин и беше одметник од Нефијаца, а беше крупан и снажан човек.

16 Стога, цар ламаски који се зваше Тубалот, који беше син Аморонов, мишљаше да се Коријантумр, будући снажан човек, може одупрети Нефијцима снагом својом а и великом мудрошћу својом, тако да би пославши га стекао моћ над Нефијцима –

17 Стога их подбуну на срцбу и окупи заједно војске своје и постави Коријантумра да буде предводник њихов, и нареди да крену доле у земљу Зарахемлу да се боре против Нефијаца.

18 И догоди се да због толиког сукоба и толико тешкоћа у влади, не држаху довољно стража у земљи Зарахемли, јер мишљаху да се Ламанци неће усудити да уђу у срце земаља њихових да би напали тај велик град Зарахемлу.

19 Али догоди се да Коријантумр маршираше на челу своје бројне војске и насрну на становнике града, а марш њихов беше у тако силно великој брзини да не беше времена да Нефијци скупе заједно војске своје.

20 Стога Коријантумр покоси стражу поред врата градских и са целом војском

ушета у град, и они побише све оне који им се супротставише, толико да освојише цео град.

21 И догоди се да Пакумени, који беше врховни судија, побеже пред Коријантумром све до зидина градских. И догоди се да Коријантумр удараше њиме о зид толико да он издахну. И тако се завршише дани Пакуменијеви.

22 И ево, кад Коријантумр виде да је у поседу града Зарахемле, и виде да Нефијци беху побегли пред њима и да су побијени и ухваћени и у тамницу бачени, и да он освоји најјаче упориште у целој земљи, срце му се охрабри толико да беше спреман да пође против целе земље.

23 И ево, он не остаде у земљи Зарахемли већ са великом војском одмаршира, и то према граду Изобиљу. Наиме, његова решеност беше да начем прокрчи себи пут како би освојио северне делове земље.

24 И претпостављајући да је њихова највећа снага у средишту земље, крену напред, не дајући им времена да се скупе заједно осим у мале групе. И на тај начин их нападоше и покосише.

25 Али гле, тај марш Коријантумров до средишта земље даде Моронихи велику предност над њима, упркос великом броју Нефијаца који беху побијени.

26 Јер гле, Морониха беше сматрао да се Ламанци неће усудити да зађу у средиште

земље, већ да ће нападати градове дуж граница, као што дотад беху чинили. Стога Морониха беше наредио да њихове јаке војске бране те крајеве дуж граница.

27 Али гле, Ламанци се не уплашише како он прижељкиваше, већ беху дошли у средиште земље и беху освојили главни град а то је Зарахемла, и маршираху кроз најважније делове земље убијајући народ у великом покољу, и мушкарце и жене и децу, освојивши многе градове и многа упоришта.

28 Али кад Морониха то беше открио, сместа посла Лехија са војском унаоколо да им пресече пут пре него што стигну у земљу Изобиље.

29 И он учини тако, и пресече им пут пре него што стигоше у земљу Изобиље, и поведоше битку са њима, толико да се они почеше повлачити натраг према земљи Зарахемли.

30 И догоди се да им Морониха пресече пут при повлачењу њиховом и поведе битку са њима, толико да то поста силно крвава битка. Да, многи беху побијени, а међу онима који беху побијени нађе се и Коријантумр.

31 И ево, гле, Ламанци не могаху нигде да се повуку, ни на север ни на југ, ни на исток ни на запад, јер са сваке стране беху опкољени Нефијцима.

32 И тако Коријантумр беше гурнуо Ламанце усред Нефи-

јаца, тако да беху у моћи Нефијаца, а он сам беше убијен, а Ламанци се предадоше у руке Нефијаца.

33 И догоди се да Морониха поново освоји град Зарахемлу, и нареди да Ламанци који беху заробљени у миру оду из земље.

34 И тако се заврши четрдесет и прва година владавине судија.

ГЛАВА 2.

Хеламан, син Хеламанов, постаје врховни судија – Гадијантон предводи Кишкуменову дружину – Хеламанов слуга убија Кишкумена, а Гадијантонова дружина бежи у дивљину. Око 50.–49. год. пре Христа.

И догоди се да четрдесет и друге године владавине судија, пошто Морониха беше поново успоставио мир између Нефијаца и Ламанаца, гле не беше никога ко би преузео судијску столицу. Стога поново започе сукоб међу народом око тога ко ће заузети судијску столицу.

2 И догоди се да Хеламан, који беше син Хеламанов, гласом народа беше постављен да заузме судијску столицу.

3 Али гле, Кишкумен, који беше убио Пахорана, постави заседу да уништи и Хеламана, а подржа га његова дружина која беше ушла у завет да нико неће сазнати за opakост његову.

4 Беше, наиме, неки Гадијантон, који беше силно вешт у многим речима, а и у делатности својој, да обавља тајна дела убиства и пљачке. Стога он постаде предводник дружине Кишкуменове.

5 Он се, дакле, улагиваше и њима, а и Кишкумену, да ће поставе ли га на судијску столицу, онима који припадају дружини његовој доделити да буду постављени на положај моћи и власти међу народом. Стога Кишкумен настојаше да уништи Хеламана.

6 И догоди се да док он иђаше према судијској столицу да уништи Хеламана, гле један од слугу Хеламанових, будући напољу преко ноћи и стекавши, помоћу прерушавања, познање о замислима које ова дружина скова да уништи Хеламана –

7 И догоди се да он срене Кишкумена и даде му знак. Стога му Кишкумен обзнани предмет своје жеље, желећи да га он одведе до судијске столице како би убио Хеламана.

8 А када слуга Хеламанов беше сазнао све што беше у срцу Кишкуменовом, и како је намера његова да убије, и да је намера и свих оних који припадају дружини његовој да убијају и да пљачкају и да моћ стичу, (а то беше тајна замисао њихова и савез њихов) слуга Хеламанов рече Кишкумену: Хајдемо до судијске столице.

9 Ево, то Кишкумену беше веома по вољи, јер мишљаше да ће остварити своју намеру. Али гле, док иђаху према судијској столици, слуга Хеламанов прободe Кишкумена све до срца, и он без уздаха паде мртав. А он отрча Хеламану и исприча му све што беше видео и чуо и учинио.

10 И догоди се да Хеламан посла да се похвата ова дружина разбојника и тајних убица, да би били погубљени по закону.

11 Али гле, када Гадијантон беше открио да се Кишкумен не враћа, уплаши се да не буде уништен. Стога нареди да његова дружина пође за њим. И они тајним путем побегоше из земље у дивљину. И тако, кад Хеламан посла да се похватају, не могаху се нигде пронаћи.

12 А о том Гадијантону биће више говора касније. И тако се заврши четрдесет и друга година владавине судија над народом Нефијевим.

13 И гле, на крају ове књиге видећете како тај Гадијантон доведе до пропасти, да, до скоро потпуног уништења народа Нефијевог.

14 Гле, не мислим на крај књиге Хеламанове, већ мислим на крај књиге Нефијеве, из које узех цео извештај који записах.

ГЛАВА 3.

Многи Нефијци се селе у земљу

на северу – Они граде куће од цемента и воде многе записе – Десетине хиљада су обраћене и крштене – Реч Божја води људе ка спасењу – Нефи, Хеламанов син, попуњава судијску столицу. Око 49.–39. год. пре Христа.

ИЕВО, догоди се да почетком четрдесет и треће године владавине судија не беше сукоба међу народом Нефијевим, осим мало охолости која постојаше у цркви, што доведе до малих расправа међу народом, а те ствари беху решене крајем четрдесет и треће године.

2 И не беше сукоба међу народом четрдесет и четврте године, ни четрдесет и пете године не беше много сукоба.

3 И догоди се четрдесет и шесте, да, беше много сукоба и много раздора, због чега беше веома много оних који напустише земљу Зарахемлу и одоше у земљу на северу да баштине ту земљу.

4 И они пређоше силно велику удаљеност, тако да дођоше до великих водених површина и многих река.

5 Да, и они се тако проширише у све делове земље, у све оне делове који не беху опустошени и без дрвета, због многих становника који раније беху баштинили ту земљу.

6 И ево, ни један део те земље не беше пуст, осим у погледу дрвета, али због величине уништења народа који пре беху настањивали

ту земљу, беше она названа пустом.

7 И како беше мало дрвета на лицу земаљском, отуда народ који дође поста силно вешт у прављењу цемента. Стога од цемента изграђиваху куће у којима пребиваху.

8 И догоди се да се намножише и раширише и кренуше из земље на југу ка земљи на северу, и проширише се толико да почеше прекривати цело лице земаљско, од мора јужног до мора северног, од мора западног до мора источног.

9 А народ који беше у земљи на северу живљаше у шаторима и кућама од цемента, и пуштаху да расте свако дрво које би изникло на лицу земаљском, како би временом имали дрво за градњу кућа својих, да, градова својих, и храмова својих, и синагога својих, и светилишта својих, и свакојаким грађевина својих.

10 И догоди се да пошто дрво на северу беше веома ретко, они га много слаху поморским путем.

11 И тако омогућише народу у земљи на северу да сагради многе градове, и од дрвета и од цемента.

12 И догоди се да и многи из народа Амоновог, који беху Ламанци по рођењу, кренуше у ту земљу.

13 И ево, много је записа о поступцима тога народа, које вођаху многи из тог народа о њима, који су подробни и веома опширни.

14 Али гле, ни стоти део поступака тога народа, да, извештај о Ламанцима и о Нефијцима, и ратовима њиховим, и сукобима, и расправама, и проповедању њиховом, и пророчствима њиховим, и поморству њиховом, и градњи лађи њихових, и градњи храмова њихових, и синагога, и светилишта њихових, и праведности њиховој, и opakости њиховој, и убиствима њиховим, и плачкању њиховом, и отимачини њиховој, и свакојаким одвратностима и курварствима, не може бити обухваћен у овом делу.

15 Али гле, много је књига и много записа сваке врсте, и углавном их чуваху Нефијци.

16 А Нефијци их предаваху с једног покољења на друго, све док не падоше у преступ и не беху убијани, плачкани, и отерани и прогнани, и побијени, и расејани по лицу земаљском, и измешани са Ламанцима све док се више не зваху Нефијцима, поставши опаки, и дивљи, и свирепи, да, поставши чак Ламанци.

17 А сад се поново враћам свом извештају. Оно, дакле, о чему говорих беше се десило пошто беше великих сукоба, и немира, и ратова, и расправа, међу народом Нефијевим.

18 Заврши се четрдесет и шеста година владавине судија;

19 И догоди се да још увек беше велик сукоб у земљи, да, чак и четрдесет и седме

године, а и четрдесет и осме године.

20 Ипак, Хеламан попуњаваше судијску столицу са правдом и правичношћу. Да, гледаше он да држи одредбе и судове и заповести Божје, и непрестано чињаше оно што је исправно у очима Божјим. И ходаше путевима оца свога, толико да напредоваше у земљи.

21 И догоди се да имаше два сина. Старијем даде име Нефи, а млађем, име Лехи. И почеше они расти за Господа.

22 И догоди се да ратови и сукоби почеше у мањој мери да јењавају међу народом нефијским, крајем четрдесет и осме године владавине судија над народом Нефијевим.

23 И догоди се да четрдесет и девете године владавине судија беше успостављен трајан мир у земљи, осим тајних савеза које разбојник Гадијантон беше сковао у настањенијим деловима земље, који у то време не беху познати онима који беху на челу владе. Стога их не искоренише из земље.

24 И догоди се да у истој години дође до силно великог напретка у цркви, толико да беше хиљаде оних који се прикључише цркви и крстише на покајање.

25 А напредак у цркви беше тако велик и толики благослови се излише на народ, да се и сами високи свештеници и учитељи преко мере зачудише.

26 И догоди се да дело

Господње напредоваше ка крштавању и сједињавању многих душа са црквом Божјом, да, и то на десетине хиљада.

27 Тако можемо видети да је Господ милостив према свима онима који у искрености срца својих призивају свето име Његово.

28 Да, тако видимо да су врата небеска отворена свима, управо онима који поверују у име Исуса Христа, који је Син Божји.

29 Да, видимо да се сви који желе могу држати речи Божје која је жива и моћна, која ће напола раставити сва лукавства и замке и преваре ђаволове и Христовог човека превести тесним и узаним путем преко оног вечног бездана беде који је припремљен да прогута опаке –

30 И довести душе њихове, да, бесмртне душе њихове с десна Богу у царство небеско, да седну са Аврамом, и Исаком, и са Јаковом, и свим светим очевима нашим, да више не изађу.

31 И те године беше трајно радовање у земљи Зарахемли и у свим крајевима унаоколо, управо у свој земљи коју Нефијци поседоваху.

32 И догоди се да беше мир и силно велика радост остатком четрдесет и девете године. Да, и беше, такође, трајан мир и велика радост педесете године владавине судија.

33 И педесет и прве године владавине судија такође беше мир, осим охолости која се

поче увлачити у цркву – не у цркву Божју, већ у срца људи који изјављиваху да припадају цркви Божјој –

34 И они се узнеоше у охолости, све до прогона многих од браће своје. Ево, беше то велико зло које учини да понизнији део народа поднесе велике прогоне и да се пробија кроз велику невољу.

35 Ипак, они често беху постили и молили се, и постајашу све јачи и јачи у понизности својој, и све чвршћи и чвршћи у вери у Христа, до испуњења душа својих радосћу и утехом, да, све до очишћења и посвећења срца својих, а то посвећење дође због тога што препустише Богу срца своја.

36 И догоди се да се и педест и друга година заврши у миру, осим силно велике охолости која обузе срца људи. А беше то због њиховог силно великог богатства и напретка њиховог у земљи. А она се повећаваше из дана у дан.

37 И догоди се да педесет и треће године владавине судија, умре Хеламан, а његов старији син Нефи поче да влада уместо њега. И догоди се да он попуњаваше судијску столицу са правдом и правичношћу. Да, и он држаше заповести Божје и ходаше путевима оца свога.

ГЛАВА 4.

Нефијски одметници и Ламанци

удружују снаге и освајају земљу Зарахемлу – Нефијски порази долазе због њихове опакости – Црква опада, а народ постаје слаб попут Ламанаца. Око 38.–30. год. пре Христа.

И догоди се да педесет и четврте године беше много расправа у цркви, а беше и сукоб међу народом, толико да беше велико крвопролиће.

2 А побуњени део беше побијен и протеран из земље, и они одоше цару ламанском.

3 И догоди се да они настојашу да подстакну Ламанце на рат против Нефијаца, али гле, Ламанци беху силно уплашени, толико да не хтедоше да послушају речи тих одметника.

4 Али, догоди се да педесет и шесте године владавине судија беше неких одметника који од Нефијаца одоше Ламанцима и са оним другима успеше да их подстакну на срџбу против Нефијаца. И те године сви они се припремаху за рат.

5 А педесет и седме године сиђоше у битку против Нефијаца, и започеше дело смрти, да, тако да педесет и осме године владавине судија успеше у освајању земље Зарахемле, да, а и свих земаља, све до земље која беше у близини земље Изобиље.

6 А Нефијци и војске Моронихине беху потиснути све до земље Изобиље.

7 И тамо се утврдише против Ламанаца, од западног

мора па све до источног. А за Нефијце то беше дан хода, на линији коју беху утврдили и на коју поставише војске своје да бране земљу своју на северу.

8 И тако ти нефијски одметници, уз помоћ бројне војске ламанске, беху добили сав посед нефијски који беше у земљи на југу. А све то беше учињено педесет и осме и девете године владавине судија.

9 И догоди се да шездесете године владавине судија Морониха са својим војскама успе у добијању многих делова земље. Да, они поново освојише многе градове који беху пали у руке Ламанаца.

10 И догоди се да шездесет и прве године владавине судија успеше у враћању чак половине свих поседа својих.

11 Ево, тај велик губитак за Нефијце и велик покољ који беше међу њима, не би се догодили да не беше опакости њихове и одвратности њихове које беху међу њима. Да, а тога беше и међу онима који изјављиваху да припадају цркви Божјој.

12 А беше то због охолости срца њихових, због силног богатства њиховог. Да, беше то због њиховог угњетавања сиромашних, ускраћивања хране њихове гладнима, због ускраћивања одеће њихове голема, и ударања по образу понизне браће њихове, ругања ономе што је свето, порицања духа прошлости и

откривења, убијања, пљачкања, лагања, крађе, прељубе, устајања на велике сукобе, и бежања у земљу Нефи, међу Ламанце.

13 А због те своје велике опакости и хвалисања свога сопственом снагом својом, беху препуштени сопственој снази својој. Стога не напредоваху већ беху мучени и ударани, и терани испред Ламанаца све док не изгубише посед скоро свих својих земаља.

14 Али гле, Морониха проповедаше народу много тога због безакоња њиховог, а и Нефи и Лехи, који беху синови Хеламанови, проповедаху народу много тога, да, и прорицаху народу много тога о безакоњима њиховим и ономе што ће их задесити ако се не покају за грехе своје.

15 И догоди се да се они покајаше, и онолико колико се покајаше почеше да напредују.

16 Јер кад Морониха виде да се они покајаше одважи се да их поведе напред од места до места, и од града до града, све док поново не освојише половину иметка свога и половину свих земаља својих.

17 И тако се заврши шездесет и прва година владавине судија.

18 И догоди се да шездесет и друге године владавине судија Морониха не могаше да освоји више поседа од Ламанаца.

19 Окануше се они, стога,

намере своје да се домогну остатка земаља својих, јер Ламанци беху толико бројни да Нефијцима беше немогуће да стекну већу моћ над њима. Стога Морониха употреби све војске своје за одбрану оних делова земље које беше освојио.

20 И догоди се да због великог броја Ламанаца, Нефијци беху у великом страху да не буду надвладани, и прегажени, и побијени, и уништени.

21 Да, почеше се они сећати пророштава Алминих, а и речи Мосијиних. И увидеше да су народ укоченог врата и да обезвредише заповести Божје;

22 И да беху променили и ногама својим погазили законе Мосијине, или оне које му Господ заповеди да народу да. И увидеше да им се закони искварише и да они посташе opak народ, толико да беху опаки попут самих Ламанаца.

23 А због безакоња њиховог црква беше почела да ишчезава, и они почеше да не верују у дух пророштва и у дух откривења, а судови Божји им се уношаху у лице.

24 И увидеше да посташе слаби попут браће своје, Ламанаца, и да их Дух Господњи више не чува. Да, беше се он повукао од њих, јер Дух Господњи не пребива у храмовима који нису свети –

25 Стога Господ преста да их чува својом чудесном и неупоредивом моћу, јер беху

пали у стање неверовања и страшне опакости. И они увидеше да су Ламанци много бројнији од њих, и уколико се не буду приклонили Господу Богу своме, неизбежно морају страдати.

26 Јер гле, увидеше да је снага Ламанаца велика као и њихова снага, и то човек на човека. И тако беху пали у тај велики преступ. Да, тако због престапа свога беху постали слаби током не много година.

ГЛАВА 5.

Нефи и Лехи посвећују се проповедању – Њихова имена их побуђују да своје животе граде по узору на своје претке – Христ откупљује оне који се покају – Нефи и Лехи творе много обраћеника и затворени су, и огањ их окружује – Облак таме заклања три стотине људи – Земља се тресе, а неки глас заповеда људима да се покају – Нефи и Лехи разговарају са анђелима, а мноштво је окружено огњем. Око 30. год. пре Христа.

И догоди се, гле, да те исте године, уступи Нефи судијску столицу човеку чије име беше Цезорам.

2 Јер пошто закони њихови и власт њихова беху успостављени гласом народа, а они који бираху зло беху бројнији од оних који бираху добро, они, дакле, сазреваху за уништење, јер закони беху постали искварени.

3 Да, и то не беше све. Беху

они народ укоченог врата, толико да закон и правда не могаху управљати њима, осим на уништење њихово.

4 И догоди се да се Нефи умори од безакоња њиховог и напусти судијску столицу, и узе на себе да проповеда реч Божју сав остатак дана својих, а тако и брат његов Лехи, сав остатак дана својих;

5 Јер сећаху се они речи које отац њихов Хеламан говораше. А ово су речи које он говораше:

6 Гле, синови моји, желим да се сетите да држите заповести Божје. И ја бих да народу објавите ове речи. Гле, дадох вам имена наших првих родитеља који изађоше из земље јерусалимске. А то учиних да се, када се сетите имена својих, сетите њих. А када се сетите њих, да се сетите дела њихових. А када се сетите дела њихових да знате да је речено, а и записано, да беху она добра.

7 Стога, синови моји, ја бих да чините оно што је добро, да се о вама може говорити, а и писати, онако како је говорено и писано о њима.

8 И ево, синови моји, гле, имам још нешто што желим од вас, а та жеља је да не чините то да бисте се хвалили, већ да чините то како бисте стекли себи благо на небу, да, које је вечно и које не нестаје. Да, да бисте имали тај драгоцен дар вечног живота за који с разлогом мислимо да је удељен очевима нашим.

9 О, сетите се, сетите, синови моји, речи које цар Венијамин говораше народу свом. Да, сетите се да нема другог пута нити средства којим се човек може спасти, осим кроз помирујућу крв Исуса Христа, који ће доћи. Да, сетите се да Он долази да откупи свет.

10 А сетите се и речи које Амулек говораше Зезрому у граду Амониhi. Он му, наиме, рече да ће Господ сигурно доћи да откупи свој народ, али да не може доћи да их откупи у гресима њиховим, већ да их откупи од греха њихових.

11 И Он има моћ коју му Отац даде да их откупи од греха њихових због покајања. Посла он, стога, анђеле своје да објаве вести о условима покајања које приближава моћи Откупитеља, за спасење душа њихових.

12 И ево, синови моји, сетите се, сетите да морате сазидати темељ свој на стени, Откупитељу нашем, који је Христ, син Божји, да када ђаво пошаље своје снажне ветрове, да, своје стреле у вихору, да, када сав град његов и снажна олуја његова ударе на вас, не могу имати никакве моћи над вама да вас повуку доле у бездан беде и бескрајног јао, због стене на којој сте сазидани, која је темељ сигуран, темељ на коме људи не могу пасти ако на њему граде.

13 И догоди се да то беху речи којима Хеламан pouча-

ваше синове своје. Да, поучаваше их он много чему што није записано, а и много чему што јесте записано.

14 И они се сећаху речи његових, и држећи заповести Божје кренуше, стога, да поучавају реч Божју међу свим народом Нефијевим, почевши од града Изобиља;

15 А одатле у град Гид, а из града Гида у град Мулек;

16 И тако, од једног града до другог, док не прођоше међу свим народом Нефијевим који беше у земљи на југу, а одатле у земљу Зарахемлу, међу Ламанце.

17 И догоди се да проповедаху са великом моћу, тако да постидеше многе од оних одметника који беху прешли од Нефијаца, толико да изађоше и исповедише грехе своје и крстише се на покајање, и сместа се вратише Нефијцима да би покушали да поправе неправде које им беху учинили.

18 И догоди се да Нефи и Лехи проповедаху Ламанцима са тако великом моћу и влашћу, јер беху имали моћ и власт које им беху дате да могу да говоре, а беше им уз то дато оно што треба да им говоре –

19 Стога, на велико чуђење Ламанаца, они говораху уверивши их, толико да беше осам хиљада Ламанаца који беху у земљи Зарахемли и унаоколо крштених на покајање, и уверених у opakост предања очева својих.

20 И догоди се да се Нефи и Лехи одатле упутише у земљу Нефи.

21 И догоди се да их ухвати једна војска ламанска и баци у тамницу, да, и то у исту тамницу у коју слуге Лимхијеве бацише Амона и браћу његову.

22 И пошто беху бачени у тамницу много дана без хране, гле, дођоше у тамницу да их ухвате како би их погубили.

23 И догоди се да Нефи и Лехи беху као огњем окружени, и то толико да се они не усудише да ставе руке своје на њих из страха да не изгоре. Ипак, Нефи и Лехи не изгореше, већ беху као да стоје усред огња, а не гораху.

24 И када видеше да су окружени стубом огњеним и да их он не пече, срца им се охрабрише.

25 Јер увидеше да се Ламанци не усуђују да ставе руке своје на њих, нити се усуђују да им приђу, већ стајаху као да беху занемели од запрепашћења.

26 И догоди се да Нефи и Лехи иступише и почеше да им говоре, говорећи: Не бојте се, јер гле, Бог вам показа ово чудо помоћу ког вам показа да не можете да ставите руке своје на нас да нас погубите.

27 И гле, када беху изrekli ове речи, земља се силно затресе, и зидови тамнице се потресосе као да ће се на земљу сручити, али гле, не падоше. А гле, они који беху у

тамници беху Ламанци и Нефијци који беху одметници.

28 И догоди се да их заклони облак таме, и обузе их ужасно велик страх.

29 И догоди да дође глас који као да беше изнад облака таме, говорећи: Покајте се, покајте се, и не настојте више да уништавате слуге моје које вам послах да вам објаве добре вести.

30 И догоди се да када чуше тај глас и видеше да то није глас грома, нити глас буке великог метежа, већ гле, беше то тих глас савршене благодисти, као да беше шапат, а продираше до саме душе –

31 И упркос благодисти гласа, гле, земља се силно потресе, а зидови тамнице се поново уздрмаше као да ће се на земљу срушити. И гле, облак таме који их беше заклонио, не разиђе се –

32 И гле, поново дође глас, говорећи: Покајте се, покајте се, јер царство небеско је близу, и не настојте више да уништавате слуге моје. И догоди се да се земља поново затресе, а зидови се уздрмаше.

33 И опет, поново, по трећи пут, дође глас и говораше им чудесне речи које човек не може изрећи, а зидови се поново уздрмаше и земља се потресе као да ће се напола раставити.

34 И догоди се да Ламанци не могаху побећи због облака таме који их заклањаше, да, и уз то беху непомични због страха који их обузе.

35 А беше међу њима један који беше Нефијац по рођењу, који некад беше припадао цркви Божјој, али беше одступио од ње.

36 И догоди се да се он осврну, и гле, кроз облак таме угледа лица Нефија и Лехија. И гле, она веома сијаху, као лица анђеоска. И он виде како они подигоше очи своје према небу и беху у положају као да разговарају или уздижу гласове своје према неком бићу које посматраху.

37 И догоди се да овај човек повика мноштву како би се окренули и погледали. И гле, беше им дата моћ да се окрену и погледају. И они угледаше лица Нефија и Лехија.

38 И рекоше том човеку: Гле, шта све то значи, и ко је тај са којим ови људи разговарају?

39 Ево, име тог човека беше Аминадаб. А Аминадаб им рече: Разговарају са анђелима Божјим.

40 И догоди се да му Ламанци рекоше: Шта да учинимо како би се тај облак таме уклонио да нас не заклања?

41 А Аминадаб им рече: Морате се покајати и вапити према том гласу све док не будете имали веру у Христа о ком вас поучаваху Алма и Амулек и Зезром. И када учините то, облак таме биће уклоњен да вас не заклања.

42 И догоди се да сви они почеше вапити према гласу Онога који земљу беше

потресао, да, вапљаху све док се облак таме не разиђе.

43 И догоди се да када бацише поглед унаоколо и видеше да се облак таме беше разишао да их не заклања, гле, видеше да су окружени, да, свака душа, стубом огњеним.

44 А Нефи и Лехи беху усред њих. Да, беху они окружени, да, као да беху усред разбукталог огња. Ипак, он им не науди, нити захвати зидове тамнице. И они се испунише таквом радощћу која је неизрецива и пуна славе.

45 И гле, Свети Дух Божји сиђе с неба и уђе у срца њихова и они као да беху испуњени огњем, и могаху говорити чудесне речи.

46 И догоди се да зачуше глас, да, умилан глас, као шапат, који рече:

47 Мир, мир вама, због вере у мога Веома Љубљенога, који беше од постанка света.

48 И тада, кад чуше ово, подигоше очи своје као да посматрају одакле дође глас. И гле, видеше небеса отворена и анђели с неба силажаху и служажу им.

49 А беше око три стотине душа које то видеше и чуше. И беше им заповеђено да оду и да се не чуде, нити да сумњају.

50 И догоди се да они изађоше и служажу народу, објављујући широм свих крајева унаоколо све што беху чули и видели, толико да уверише већи део Ламанаца, због

важности доказа које беху примили.

51 И сви они који се уверише положише своје ратно оружје, као и мржњу своју и предање очева својих.

52 И догоди се да препустише Нефијцима земље поседа њихових.

ГЛАВА 6.

Праведни Ламанци проповедају opakим Нефијцима – Оба народа напредују током времена мира и обиља – Луцифер, зачетник греха, подстиче срца opakих и Гадијантонових разбојника на убиства и opakост – Разбојници преузимају нефијску владу. Око 29.–23. год. пре Христа.

И догоди се да се све то беше догодило кад се заврши шездесет и друга година владавине судија, и Ламанци, већи део њих, беху постали праведан народ, толико да праведност њихова премашиваше нефијску, због чврстине њихове и постојаности њихове у вери.

2 Јер гле, беше много Нефијаца који беху постали окорели и непокајани и силно опаки, толико да одбише реч Божју и сво проповедање и прорицање које до њих дође.

3 Ипак, народ цркве имаше велику радост због обраћења Ламанаца, да, због цркве Божје која беше успостављена међу њима. И беху они у

заједништву једни с другима, и радоваху се једни с другима, и велику радост имаху.

4 И догоди се да многи Ламанци сиђоше у земљу Зарахемлу и објавише народу нефијском начин обраћења свога и подстакнуше их на веру и покајање.

5 Да и многи проповедаху са силом великом моћу и влашћу, приводећи многе од њих у дубине понизности, да буду понизни следбеници Божји и Јагањчеви.

6 И догоди се да многи Ламанци одоше у земљу на северу. И Нефи и Лехи такође одоше у земљу на северу, да проповедају народу. И тако се заврши шездесет и трећа година.

7 И гле, беше мир у целој земљи, толико да Нефијци иђаху у који год део земље хтедоше, било међу Нефијацима или Ламанцима.

8 И догоди се да и Ламанци иђаху где год хтедоше, било међу Ламанцима или међу Нефијацима. И тако имаху слободно узајамно општење, да купују и продају и стичу добитак по жељи својој.

9 И догоди се да посташе силно богати, и Ламанци и Нефијци, и имаху велико обиље злата и сребра и сваковрсних драгоцених метала, и у земљи на југу и у земљи на северу.

10 Ево, земља на југу зваше се Лехи, а земља на северу зваше се Мулек, што је према сину Седекијном, јер Господ

доведе Мулека у земљу на северу, а Лехија у земљу на југу.

11 И гле, беше сваковрсног злата у обе те земље, и сребра и драгоцене руде сваке врсте. А беше тамо и нарочитих радника који прерађиваху све врсте руда и пречишћаваху је. И тако посташе богати.

12 Узгајаху они обиље жита, и на северу и на југу, и силно напредоваху, и на северу и на југу. И намножише се и посташе веома јаки у земљи. И узгајаху многа стада и крда, да, много товљеника.

13 Гле, жене њихове се напрезаху и пређаху, и израђиваху сваковрсну одећу од фино преденог лана и одећу сваке врсте, како би покрили голотињу своју. И тако шездесет и четврта година прође у миру.

14 А шездесет и пете године исто тако имаху велику радост и мир, да, много проповедања и много пророштва о ономе што ће доћи. И тако прође шездесет и пета година.

15 И догоди се да шездесет и шесте године владавине судија, гле, непозната рука уби Цезорама док сеђаше на судијској столици. И догоди се да исте године, син његов, кога народ постави уместо њега, такође беше убијен. И тако се заврши шездесет и шеста година.

16 А почетком шездесет и седме године народ поново поче постајати силно опак.

17 Јер гле, Господ их беше

толико дуго благосиљао богатством овог света, да се они не подбуњиваху на срџбу, на ратове, на крвопролиће. Почеше, стога, да ослањају срца своја на богатство своје. Да, почеше да теже за добитком како би се уздигли један изнад другог. Почеше, дакле, да чине тајна убиства, и краду и пљачкају како би стекли добитак.

18 И ево, гле, те убице и пљачкаши беху дружина коју беху окупили Кишкумен и Гадијантон. И тад се догоди да их много беше у дружини Гадијантоновој, чак и међу Нефијцима. Али гле, беху бројнији међу опакијим делом Ламанаца. И називаху се Гадијантоновим разбојницима и убицама.

19 И они беху ти који убише врховног судију Цезорама и сина његовог, док беху на судијској столици. И гле, не беху пронађени.

20 И ево, догоди се да када Ламанци открише да има разбојника међу њима, силно се ражалостише и учинише све што беше у њиховој моћи да их униште са лица земаљског.

21 Али гле, Сотона подбуну срца већине Нефијаца, толико да се они удружише са тим дружинама разбојника, и ступише у завете њихове и заклетве њихове да ће се међусобно штитити и чувати у каквим год тешким приликама се налазили, да не би испаштали због убистава

својих и пљачки својих и крађа својих.

22 И догоди се да имаху знаке своје, да, тајне знаке своје, и тајне речи своје, и то како би разликовали брата који беше ушао у завет, да какву год би opakост брат његов учинио не би био повређен од стране брата свога, нити оних који дружини његовој припадају, који беху преузели тај завет.

23 И тако они могаху убијати, и пљачкати, и красти, и чинити курварства, и свакојаку opakост, противно законима отаџбине своје, а и законима Бога свога.

24 А ко год би од оних који припадаху дружини њиховој открио opakост њихову и одвратности њихове свету, судило би му се, не по законима отаџбине њихове, већ по законима opakости њихове, које беху донели Гадијантон и Кишкумен.

25 Ево, гле, то су оне тајне заклетве и завети за које Алма заповеди сину своме да се не смеју обелоданити пред светом, да не би постали средство одвођења људи у уништење.

26 Ево, гле, те тајне заклетве и завети не дођоше Гадијантону из записа који беху предати Хеламану, већ гле, у срце Гадијантоново га стави исто оно биће које заведе наше прве родитеље да једу забрањено воће –

27 Да, исто оно биће које са Кајином скова заверу да свет

не сазна ако он убије брата свога Авеља. И коваше он завере са Кајином и следбеницима његовим од тада па надаље.

28 А то је, такође, исто оно биће које усади у срца људска да изграде кулу довољно високу како би стигли до неба. И беше то исто оно биће које заведе срца људи који са те куле дођоше у ову земљу, које шири дела таме и одвратности над целим лицем земаљским, све док људе не одвуче у потпуно уништење и у пакао вечни.

29 Да, то је исто оно биће које усади у срце Гадијантоново да наставља дело таме и тајног убиства, а то чини од постанка човека па све до овог времена.

30 И гле, он је онај који је зачетник сваког греха. И гле, наставља он своја дела таме и тајног убиства, и преноси завере њихове и заклетве њихове и завете њихове и замисли њихове о страшној opakости, с покољења на покољење, онолико колико може утицати на срца деце човечје.

31 И ево, гле, он веома овлада срцима Нефијаца, да, толико да они посташе силно опаки, да, већи део њих се беше одвратио са пута праведности и ногама својим погазио заповести Божје, и окренуо путевима својим, и изградио себи идоле од злата њиховог и сребра њиховог.

32 И догоди се да сва та беза-

коња дођоше до њих у току не много година, тако да већи део њих дође шездесет и седме године владавине судија над народом Нефијевим.

33 И они јачаху у безакоњима својим и шездесет и осме године, на велику жалост и јадиковање праведних.

34 И тако видимо да Нефијци почеше да ишчезавају у невери и јачају у opakости и одвратностима, док Ламанци почеше да силно расту у познању Бога свога. Да, почеше они да држе одредбе и заповести Његове, и да у истини и праведности ходају пред Њим.

35 И тако видимо да се Дух Господњи поче повлачити од Нефијаца због opakости и тврдоће срца њихових.

36 И тако видимо да Господ поче да излива Духа свога на Ламанце, због попустљивости и спремности њихове да поверују речима Његовим.

37 И догоди се да Ламанци гањаху дружину разбојника Гадијантонових и проповедаху реч Божју међу опакијим делом њих, толико да та дружина разбојника беше сасвим уништена међу Ламанцима.

38 А с друге стране, догоди се да их Нефијци развијаху и подупираху их, почевши од опакијег дела њих, све док не беху преплавили целу земљу нефијску, и не беху завели већи део праведних све док се не беху срозали да поверују у дела њихова и деле плен њихов, и да им се придруже

у тајним убиствима и савезима њиховим.

39 И тако они стекоше и само управљање владом, толико да ногама својим гажаху и удараху и цвелаху и окретаху леђа своја сиромашним и кротким и понизним следбеницима Божјим.

40 И тако видимо да они беху у страшном стању, и сазреваху за вечно уништење.

41 И тако се заврши шездесет и осма година владавине судија над народом Нефијевим.

Пророштво Нефија, сина Хеламановог – Бог прети Нефијевом народу да ће их походити у срцби својој, до њиховог потпуног уништења, уколико се не покају због opakости своје. Бог помором удара Нефијев народ. Они се кају и окрећу Му се. Самуило, Ламанац, прориче Нефијцима.

*Обухвата главе од 7.
закључно са 16.*

ГЛАВА 7.

Нефи је одбијен на северу и враћа се у Зарахемлу – Он се моли на кули у свом врту, а затим позива народ да се покаје или страда. Око 23.–21. год. пре Христа.

Гле, догоди се, ево, шездесет и девете године владавине судија над народом нефијским да се Нефи, син Хеламанов,

врасти у земљу Зарахемлу из земље на северу,

2 Јер беше изашао међу народ који беше у земљи на северу, и проповедао им реч Божју, и прорицао им о много чему.

3 А они одбацише све речи његове, тако да не могаху да остане код њих, већ се поново врати у свој завичај.

4 И видевши народ у стању тако страшне opakости, и да они Гадијантонови разбојници попуњавају судијске столице – приграбивши моћ и власт у земљи, одбацујући заповести Божје, и ни најмање исправни пред Њим, не чинећи правду деци човечјој;

5 Осуђујући праведнике због праведности њихове, допуштајући да кривци и опаки некажњени пролазе због свог новца, и осим тога, да би се задржали у служби на челу владе, да владају и чине по вољи својој, да би стицали добит и славу светску, и, поред свега, да би лакше чинили прељубу и кради и убијали и чинили по вољи својој –

6 Ево, то велико безакоње појави се код Нефијаца током не много година. И кад Нефи то виде, жалост обузе срце у његовим грудима и он у мучењу душе своје узвикну:

7 О, да могах имати дане своје у време кад отац мој Нефи тек изађе из земље јерусалимске, да се радовах са њим у обећаној земљи. Беше тада лако умилостивити

народ његов, чврст да држи заповести Божје, а спор да буде заведен да чини безаконје. И беху они брзи да послушају речи Господње –

8 Да, да дани моји могаху бити у те дане, тада би душа моја имала радост због праведности браће моје.

9 Али гле, одређено ми је да ово буду дани моји и да моја душа буде жалошћу испуњена због ове опакости браће моје.

10 И гле, тад се догоди да то беше на кули која беше у врту Нефијевом, који беше поред пута који вођаше до главног трга, који беше у граду Зарахемли. Нефи се, дакле, беше клањао на кули која беше у врту његовом, и та кула, такође, беше близу баштенских врата поред којих пролажаше пут.

11 И догоди се да неки људи пролажаху и видеше Нефија док на кули изливаше Богу душу своју. И они отрчаше и испрличаше народу шта беху видели, и људи дођоше заједно у мноштвима како би сазнали узрок тако великог нарицања због опакости народа.

12 И ево, кад се Нефи подиже, угледа мноштво људи који се беху скупили заједно.

13 И догоди се да он отвори уста своја и рече им: Гле, зашто се скуписте заједно? Да вам говорим о безаконјима вашим?

14 Да, због тога се попех на кулу своју како бих Богу из-

лио душу своју, због силне жалости срца свога, која је због безаконја ваших!

15 И због нарицања и јадиковања мога се скуписте заједно, и чудите се. Да, и веома је потребно да се чудите. Да, морате се чудити јер допустисте да ђаво тако силно обузме срца ваша.

16 Да, како могосте попустити завођењу онога који гледа да душе ваше гурне у вечну беду и бескрајно јао?

17 О, покајте се, покајте се! Зашто хоћете да умрете? Окрените се, окрените Господу Богу своме. Зашто вас Он напусти?

18 То је зато што отврднусте срца своја. Да, нећете да послушате глас Доброг Пастира. Да, изазвасте Га на срцбу против себе.

19 И гле, уместо да вас сакупите, уколико се покајете, гле, Он ће вас расејати да ћете постати храна за псе и звери дивље.

20 О, како могосте заборавити на Бога свога у сам дан кад вас Он избави?

21 Али гле, то је ради стицања добитка, да вас људи хвале, да, да бисте стекли злато и сребро. И ослонисте срца своја на богатство и ништавне ствари овог света, због којих убијате, и пљачкате, и крадете, и лажно сведочите против ближњег свог, и чините свакојака безаконја.

22 И због тога ће се јао сручити на вас уколико се не покајете. Јер не покајете ли

се, гле, овај велик град, а и сви они велики градови који су унаоколо, који су у земљи поседа наших, биће одузети да нећете имати места у њима. Јер гле, Господ вам неће подарити снагу као што до сада чињаше одупрете непријатељима својим.

23 Јер гле, овако говори Господ: Опакоме нећу показати од снаге своје, једном више него другом, осим оних који се покају за грехе своје и послушају речи моје. Ево, дакле, ја бих да видите, браћо моја, да ће боље бити Ламанцима него вама уколико се не покајете.

24 Јер гле, праведнији су од вас, јер не сагресише против тог великог познања које ви примисте. Стога, Господ ће им бити милостив. Да, продужиће дане њихове и умножити потомство њихово, и то кад ви будете потпуно уништени, уколико се не покајете.

25 Да, јао вама због те велике одвратности која се појави међу вама. А ви се ујединисте с њом, да, том тајном дружином коју основа Гадијантон!

26 Да, јао ће се оборити на вас због те охолости којој допустисте да се увуче у срца ваша, која вас уздиже изван оног што је добро због вашег силно великог богатства!

27 Да, јао вама због ваше опакости и одвратности!

28 И уколико се не покајете страдаћете, да, чак ће и земље ваше бити узете од вас, а

ви ћете бити уништени са лица земаљског.

29 Гле, ево, не кажем сам од себе да ће то бити, јер не знам то сам од себе. Али гле, знам да је то истинито, јер ми Господ Бог то обзнани, стога сведочим да ће то бити.

ГЛАВА 8.

Искварене судије настоје да народ нахушкају против Нефија – Аврам, Мојсије, Зенос, Зенок, Езија, Исаија, Јеремија, Лехи и Нефи, сви су сведочили о Христу – Путем надахнућа Нефи најављује убиство врховног судије. Око 23.–21. год. пре Христа.

И ево, догоди се да када Нефи беше изговорио ове речи, гле, беху тамо људи који беху судије, који такође припадаху тајној дружини Гадијантоновој, и они беху срдити и викаху против њега, говорећи народу: Зашто не ухватите тог човека и не приведете га да може бити осуђен према злочину који учини?

2 Зашто гледате тог човека и слушате га како ружи овај народ и закон наш?

3 Јер гле, Нефи им беше говорио о искварености закона њиховог, да, много тога им Нефи говораше што не може бити записано, а не говораше им ништа што је супротно заповестима Божјим.

4 А оне судије беху срдите на њега јер им отворено

говораше о њиховим тајним делима таме. Ипак, они се не усуђиваху да руке своје ставе на њега, јер се бојаху народа да не би викали против њих.

5 Стога они повикаше народу, говорећи: Зашто допуштате овом човеку да нас ружи? Јер гле, он осуђује сав овај народ, и то на уништење, да, и уз то да ће ови наши велики градови бити одузети од нас, да нећемо имати места у њима.

6 А ево, ми знамо да је то немогуће, јер гле, моћни смо, а градови наши велики, стога непријатељи наши не могу имати моћ над нама.

7 И догоди се да они тако подбунеше народ на срџбу против Нефија, и започеше сукобе међу њима, јер беше неких који повикаше: Пустите тог човека на миру, јер је добар човек, и то што каже сигурно ће се догодити уколико се не покајемо;

8 Да, гле, сви ће се судови о којима нам посведочи оборити на нас, јер знамо да нам исправно посведочи о безакоњима нашим. А гле, много их је, и као што зна за безакоња наша, зна све што ће нам се догодити.

9 Да, и гле, да није пророк не би нам могао сведочити о томе.

10 И догоди се да они људи који настојаху да униште Нефија, због страха свога беху принуђени да не стављају на њега руке своје. Стога им он поново поче говорити, ви-

девши да беше стекао наклоност у очима неких, толико да се остатак њих уплаши.

11 Стога беше присиљен да им говори још више, говорећи: Гле, браћо моја, зар не читасте да Бог даде моћ једном човеку, и то Мојсију, да удари по водама Црвеног мора и оне се раздвојише тамо-амо, толико да Израелци који беху очеви наши, по сувом прођоше, а воде се склопише над војскама египатским и прогуташе их?

12 И ево, гле, ако Бог том човеку даде такву моћ, зашто се онда ви свађате међу собом и кажете да мени не даде моћ којом бих знао за судове који ће се оборити на вас уколико се не покајете?

13 Али гле, не поричете ви само моје речи, већ поричете и све речи које говораху очеви наши, а и речи које говораше тај човек, Мојсије, коме беше дата тако велика моћ, да, речи које говораше о доласку Месије.

14 Да, не даде ли он запис да ће Син Божји доћи? И као што подиже бронзану змију у дивљини, тако ће бити подигнут онај који ће доћи.

15 И сви који погледају ту змију ће живети, као и сви који са вером буду погледали Сина Божјег, имајући дух раскајан, могу живети, и то животом који је вечан.

16 И ево, гле, не сведочаше само Мојсије о томе, већ и сви свети пророци од његових дана све до дана Аврамових.

17 Да, и гле, Аврам виде за долазак Његов, и испуни се весељем и радоваше се.

18 Да, и гле, кажем вам, да не знаше само Аврам за то, већ их беше много пре дана Аврамових који беху позвани по реду Божјем. Да, и то по реду Сина Његовог и то зато да се покаже народу, много хиљада година пре доласка Његовог, да ће им то откупљење доћи.

19 И ево, желео бих да знате, да чак и од дана Аврамових беше много пророка који о томе сведочаху. Да, гле, пророк Зенос одважно сведочаше, због чега беше погубљен.

20 И гле, и Зенок, а и Езија, и Исаија такође, и Јеремија (Јеремија беше исти онај пророк који сведочаше о уништењу Јерусалима), а ево, ми знамо да Јерусалим беше уништен по речима Јеремијиним. О, зашто онда да Син Божји не дође, по пророштву његовом?

21 И ево, хоћете ли да оспорите да Јерусалим беше уништен? Хоћете ли да кажете да синови Седекијини не беху погубљени, сви осим Мулека? Да, и зар не видите да је потомство Седекијино са нама, и да је истерано из земље јерусалимске? Али гле, није то све –

22 Отац наш Лехи беше отеран из Јерусалима јер сведочаше о томе. И Нефи сведочаше о томе, а и скоро сви очеви наши, и то све до овог

времена. Да, они сведочаху о доласку Христовом и ишчекиваху и радоваху се дану Његовом који ће доћи.

23 И гле, Он је Бог, и Он је са њима, и објави им се да их откупи. И они му дадоше славу због оног што ће доћи.

24 И ево, видевши да то знате и не можете да порекнете уколико не лажете, стога у томе згрешисте, јер све то одбацисте упркос толиким доказима које примисте. Да, управо примисте све то, и оно на небу, и све што је на земљи, као сведочанство да је то истинито.

25 Али гле, одбацисте истину и побунисте се против светог Бога свога, и чак и сада, уместо да скупљате себи благо на небу, где се ништа не квари и где ништа нечисто не може ући, нагомилавате себи гнев за дан суда.

26 Да, чак и у ово време, због убистава својих и свога разврата и опакости, сазревате за вечно уништење. Да, и уколико се не покајете, оно ће вам убрзо доћи.

27 Да, гле, оно је управо пред вратима вашим. Да, идите до судијске столице и испитајте и гле, судија ваш је убијен и лежи у крви својој, а уби га брат његов који тежи да седне на судијску столицу.

28 И гле, обојица припадају вашој тајној дружини, чији је оснивач Гадијантон и онај Зли који настоји да уништи душе људске.

ГЛАВА 9.

Гласници проналазе врховног судију мртвог код судијске столице – Бачени су у тамницу а касније ослобођени – Путем надахнућа Нефи открива Сеантума као убицу – Неки прихватају Нефија као пророка. Око 23.–21. год. пре Христа.

Гле, тад се догоди да кад Нефи беше изговорио те речи, неки људи који беху међу њима отрчаше до судијске столице. Да, беше их петорица који одоше, и док иђаху говораху међу собом:

2 Гле, сад ћемо са сигурношћу знати да ли је тај човек пророк и да ли му Бог заповеди да нам прориче тако чудесне ствари. Гле, не верујемо да Он то учини, да, не верујемо да је он пророк. Ипак, ако је истина оно што рече о врховном судији, да је он мртав, тада ћемо поверовати да су истините и остале речи које изговори.

3 И догоди се да они трчаху свом снагом, и дођоше до судијске столице, и гле, врховни судија беше пао на земљу, и лежаше у крви својој.

4 И ево, гле, кад то видеше силно се запрепастише, толико да на земљу попадале, јер не беху веровали речима које Нефи беше рекао о врховном судији.

5 Али тад, кад видеше, повероваше и страх их обузе да се не би сви судови о којима Нефи беше говорио оборили

на народ. Стога задрхташе и падоше на земљу.

6 Ево, одмах чим судија беше убијен – а његов брат га прободе док беше прерушен, и побеже, а слуге отрчаше и рекоше народу, подижући вику о убиству међу њима.

7 И гле, народ се скупи код судијске столице – и гле, на запрепашћење своје угледаше ону петорицу људи који беху попадали на земљу.

8 И ево, гле, народ не знаше ништа о мноштву које се беше скупило код врта Нефијевог, стога рекоше међу собом: Ови људи су они који убише судију, а Бог их удари да не би могли побећи од нас.

9 И догоди се да их они зграбише и везаше их и бацише у тамницу. И беше послат проглас да је врховни судија убијен, а да су убице ухваћене и бачене у тамницу.

10 И догоди се да се сутрадан народ окупи заједно да тугује и да пости на сахрани великог врховног судије који беше убијен.

11 А тако се и оне судије које беху код врта Нефијевог, и које чуше речи његове, такође скупише заједно за сахрани.

12 И догоди се да се распитиваху код народа, говорећи: Где су она петорица која беху послата да извиде да ли је врховни судија мртав? А они одговорише и рекоше: За ону петорицу за коју кажете да посласте, не знамо, али

ево петорице који су убице, које бацисмо у тамницу.

13 И догоди се да судије хтедоше да они буду доведени, и доведоше их. И гле, беху то она петорица коју послаше. И гле, судије се распитиваху код њих како би сазнали за то, а они им рекоше све што беху учинили, говорећи:

14 Ми отрчасмо и дођосмо до судијске столице и кад видесмо све онако како Нефи посведочи, толико се запрепастисмо да попадасмо на земљу. А кад се повратисмо од запрепашћења свога, гле, они нас бацише у тамницу.

15 Ево, за убиство тог човека не знамо ко га учини, а знамо само оволико: ми отрчасмо и дођосмо како ви желесте, и гле, беше он мртав према речима Нефијевим.

16 И тад се догоди да судије то образложише народу, и повикаше против Нефија, говорећи: Гле, знамо да тај Нефи мора да се договори са неким да убије судију, и да би нам то затим објавио да би нас могао обратити у веру своју, да би себе уздигао као великог човека, изабраног од Бога, и пророка.

17 И ево, гле, наћи ћемо тог човека и он ће признати кривицу своју и обзнанити нам право убицу овог судије.

18 И догоди се да та петорица беху ослобођена на дан сахране. Ипак, укорише они судије због речи које рекоше против Нефија, и један по

један препираху се са њима, толико да их постидеше.

19 Ипак, они наредише да Нефи буде ухваћен и везан и изведен пред мноштво, а они га почеше испитивати на разне начине како би га ухватили да противуречи, да би га оптужили на смрт –

20 Говорећи му: Ти си саучесник. Ко је човек који почини ово убиство? Ево, кажи нам и признај кривицу своју, говорећи – Гле, ево новца, и уз то поклонимо ти живот твој ако нам кажеш и признаш погодбу коју са њим склопи.

21 Али Нефи им рече: О, ви безумници, ви необрезаног срца, ви слепи и тврдоглави народе, знате ли колико дуго ће Господ Бог ваш допуштати да идете даље тим својим путем греха?

22 О, морате почети да јаучете и јадикујете због великог уништења које вас сада очекује уколико се не покајете.

23 Гле, кажете да се споразумех са неким човеком да он убије Сезорама, нашег врховног судију. Али гле, кажем вам, то је зато што вам посведочих како бисте сазнали за то, да, управо као доказ вама да знадох за opakост и одвратности које су међу вама.

24 И јер то учиних, кажете да се споразумех са неким човеком да то учини. Да, јер вам показах тај знак срдити сте на мене, и тражите да ми уништите живот.

25 И ево, гле, показаћу вам

други знак, и видећу хоћете ли и због тога тражити да ме уништите.

26 Гле, кажем вам: Идите до куће Сеантумове, који је брат Сезорамов, и кажите му –

27 Да ли се Нефи, тобожњи пророк, који прориче толика зла о овом народу, споразуме са тобом, због чега ти уби Сезорама, који ти је брат?

28 И гле, он ће вам рећи: Не.

29 А ви ћете му рећи: Да ли си ти убио брата свога?

30 А он ће у страху стајати и неће знати шта да каже. И гле, порицаће и претвараће се да је запрепашћен. Ипак, изјавиће вам да је невин.

31 Али гле, ви ћете га претражити и наћи ћете крв на крајевима огртача његовог.

32 И када то видите, рећи ћете: Одакле ова крв? Не знамо ли да је то крв брата твога?

33 А он ће тада задрхтати и пребледети, баш као да је на самрти.

34 А ви ћете онда рећи: Због тог страха и тог бледила које ти прекри лице, гле, знамо да си кривац.

35 А тад ће га обузети још већи страх и тад ће вам признати, и више неће порицати да почини то убиство.

36 А онда ће вам рећи да ја, Нефи, ништа не знам о томе, уколико ми то моћу Божјом није дато. И знаћете тада да сам поштен човек и да сам вам послат од Бога.

37 И догоди се да они одоше и учинише управо онако како им Нефи беше рекао. И

гле, речи које он беше рекао су истините, јер по тим речима он порицаше, а и по тим речима призна.

38 И беше натеран да потврди да је он сам прави убица, толико да она петорица беху ослобођена, а и Нефи такође.

39 А беше неких Нефијаца који повероваше речима Нефијевим, а беше уз то неких који повероваше због сведочанства петорице, јер се они обратише док беху у тамници.

40 А ево, беху неки међу народом који рекоше да је Нефи пророк.

41 А беше и других који рекоше: Гле, он је бог, јер да није бог не би могао да зна све то. Јер гле, рече нам он мисли срца наших, а уз то нам исприповеди догађаје, и још нам откри правог убицу врховног судије.

ГЛАВА 10.

Господ даје Нефију моћ печатења – Даје му се моћ да везује и разрешава на земљи и на небу – Он заповеда народу да се покаје или ће страдати – Дух га преноси од мноштва до мноштва. Око 21.–20. год. пре Христа.

И догоди се да наста подела међу народом, толико да се они разделише тамо-амо и одоше путевима својим, оставивши Нефија самог док стајаше посред њих.

2 И догоди се да Нефи оде путем својим према кући

својој, пребирајући о ономе што му Господ показа.

3 И догоди се док он тако пребираше – будући веома потиштен због опакости народа нефијског, њихових тајних дела таме, и убистава њихових, и пљачки њихових, и свакојаких безакоња – и догоди се да док он тако пребираше у срцу своме, гле, дође му глас говорећи:

4 Благословен си, Нефи, због оног што учини, јер мотрих како овом народу неуморно проглашаваше реч коју ти дадох. И ти их се не уплаши, и не тражаше живот свој, већ си тражио вољу моју и да држиш заповести моје.

5 И ево, јер чињаше то тако неуморно, гле, заувек ћу те благословити и учинићу те силним у речима и у делу, у вери и делима, да, и то да ти све буде учињено по речи твојој, јер нећеш тражити оно што је супротно вољи мојој.

6 Гле, ти си Нефи, а ја сам Бог. Гле, објављујем ти, у присуству анђела својих, да ћеш имати моћ над овим народом, и удараћеш земљу глађу и помором и уништењем, у складу са опакошћу овог народа.

7 Гле, дајем ти моћ да шта год запечатиш на земљи биће запечаћено на небу, и шта год разрешиш на земљи биће разрешено на небу. И тако ћеш имати моћ међу овим народом.

8 И тако, кажеш ли овом храму да се распукне надвоје, биће учињено.

9 И кажеш ли овој планини: Сруши се и изравнај! биће учињено.

10 И гле, кажеш ли да ће Бог ударити овај народ, то ће се догодити.

11 И ево, гле, заповедам ти да поћеш и прогласиш овом народу да тако говори Господ Бог, који је Свемогући: Уколико се не покајете бићете ударени, и то до уништења.

12 И гле, тад се догоди да када Господ беше изговорио Нефију ове речи, он се заустави и не оде у кућу своју, већ се врати мноштвима која беху расејана ту и тамо по лицу земаљском и поче им проглашавати реч Господњу која му беше изговорена о уништењу њиховом ако се не покају.

13 Ево, гле, упркос великом чуду које Нефи беше учинио рекавши им за смрт врховног судије, они отврднуше срца своја и не послушаше речи Господње.

14 Стога им Нефи прогласи реч Господњу, говорећи: Уколико се не покајете, тако говори Господ, бићете ударани све до уништења.

15 И догоди се да када им Нефи беше прогласио реч, гле, они и поред тога отврднуше срца своја и не хтедоше да послушају речи његове. Побунише се, дакле, против њега и настојаху да положе руке своје на њега како би га бацили у тамницу.

16 Али гле, моћ Божја беше са њим и они га не могаху

ухватити и у тамницу бацити, јер га Дух поведе и одведе из средине њихове.

17 И догоди се да пође он у Духу, од мноштва до мноштва, проглашавајући реч Божју, све док је не беше прогласио свима, то јест, разгласио међу свим народом.

18 И догоди се да они не хтедоше да послушају речи његове, и започеше сукоби толико да се поделише међу собом и почеше мачем убијати једни друге.

19 И тако се заврши седамдесет и прва година владавине судија над народом Нефијевим.

ГЛАВА 11.

Нефи наговара Господа да ратове замени глађу – Многи људи страдају – Они се кају, а Нефи моли Господа за кишу – Нефи и Лехи примају многа откривења – Гадијантонови разбојници се утврђују у земљи. Око 20.–6. год. пре Христа.

Иево, догоди се у седамдесет и другој години владавине судија да се сукоби појачаше, толико да беху ратови широм целе земље међу свим народом Нефијевим.

2 А беше то она тајна разбојничка дружина која обављаше то дело уништења и опасности. И тај рат трајаше целу ту годину. И седамдесет и треће године тај рат, такође, трајаше.

3 И догоди се да те године

Нефи завапи Господу, говорећи:

4 О, Господе, не допусти да овај народ буде мачем уништен, већ, о Господе, боље нека буде глад у земљи, да их подстакне да се сете Господа Бога свога, и можда се покају и окрену Теби.

5 И тако беше учињено, у складу са речима Нефијевим. И беше велика глад у земљи, међу свим народом Нефијевим. И тако седамдесет и четврте године глад потраја, а дело уништења мачем преста, али због глади постаде тешко.

6 И то дело уништења се настави и седамдесет и пете године. Јер земља беше ударена сушом, и не роди житом у време жита. И цела земља беше ударена, и то међу Ламанцима као и међу Нефијцима, тако да беху ударени дотле да на хиљаде страдаху у опакијим деловима земље.

7 И догоди се да народ увиде да скоро страдаху од глади, и почеше се сећати Господа Бога свога, и почеше се сећати речи Нефијевих.

8 И народ поче да моли врховне судије своје и предводнике своје да кажу Нефију: Гле, знамо да си човек Божји, и завапи, стога, Господу Богу нашем, да одврати глад од нас, да се не би испуниле све речи које ти рече о уништењу нашем.

9 И догоди се да судије рекоше Нефију, према речима које народ хтеде. И догоди

се да када Нефи виде да се народ покаја и понизи у кострети, он поново завапи Господу, говорећи:

10 О, Господе, гле овај народ се каје, и уклонише од себе дружину Гадијантонову, толико да она изумре, и у земљу сакри своје тајне замисли.

11 Ево, о Господе, због те понизности њихове, хоћеш ли одвратити срџбу своју, и нека срџба Твоја буде задовољена уништењем оних опаких људи које већ уништи.

12 О, Господе, хоћеш ли одвратити срџбу своју, да, жестоку срџбу своју, и учинити да ова глад престане у овој земљи.

13 О, Господе, хоћеш ли ме послушати и учинити да буде по речима мојим, и послати кишу на лице земаљско, да би она донела род свој и жито своје у време жита.

14 О, Господе, Ти послуша речи моје кад рекох: Нека буде глад, да би престао помор мачем. И ја знам да ћеш и сада послушати речи моје јер Ти рече: Покаје ли се овај народ, поштедећу га.

15 Да, о Господе, и Ти видиш да се они покајаше, због глади и помора и уништења које се на њих обори.

16 И ево, о Господе, хоћеш ли одвратити срџбу своју и поново испробати хоће ли Ти служити? И буде ли тако, о Господе, можеш их благословити у складу са речима које изговори.

17 И догоди се да седамде-

сет и шесте године одврати Господ од народа срџбу своју, и учини да киша падне на земљу, толико да донесе род свој у време рода свога. И догоди се да роди житом својим у време жита свога.

18 И гле, народ се радоваше и Бога слављаше, и сво лице земље беше испуњено радовањем. И више не настојаху да униште Нефија, већ га поштоваху као великог пророка и човека Божјег, који има велику моћ и власт које му Бог даде.

19 А гле, Лехи, брат његов, ни мало не заостајаше за њим у погледу на оно што спада у праведност.

20 И тако се догоди да народ Нефијев поче поново да напредује у земљи, и поче да изграђује своја пуста места, и поче да се множи и шири све док не прекри сво лице земље, и на северу и на југу, од мора западног до мора источног.

21 И догоди се да се седамдесет и шеста година заврши у миру. И седамдесет и седма година започе у миру, а црква се прошири широм целог лица земље. И већина народа, и Нефијци и Ламанци, припадаху цркви, и имаху силно велик мир у земљи. И тако се заврши седамдесет и седма година.

22 И имаху мир и седамдесет и осме године, осим нешто мало препирки због појединих делова учења које утемељише пророци.

23 А седамдесет и девете године насташе многе препирке. Али, догоди се да Нефи и Лехи и многа браћа њихова која познаваху прави смисао учења, свакодневно имајући многа откривења, проповедаху, стога, народу, толико да те исте године окончаше препирке њихове.

24 И догоди се да осамдесете године владавине судија над народом Нефијевим беше известан број одметника из народа Нефијевог, који неколико година раније беху прешли Ламанцима и преузели на себе име Ламанаца, а исто тако известан број оних који беху прави потомци Ламанаца, будући на срџбу подстакнути од њих, или од оних одметника, започеше, стога, рат против браће своје.

25 И они чињаху убиство и пљачку, а затим би се повлачили натраг у планине и у дивљину и скровита места, скривајући се да не би били откривени, свакодневно примајући појачање своје мноштву, будући да беше одметника који им приступаху.

26 И тако временом, да, и то током не много година, посташе они силно велика дружина разбојника, и проникнуше у све тајне замисли Гадијантонове. И тако они посташе разбојници Гадијантонови.

27 Ево, гле, ти разбојници направеше велику пропаст, да, управо велико уништење

међу народом Нефијевим, а и међу народом ламанским.

28 И догоди се да беше потребно да се заустави то дело уништења. Стога они послаше једну војску снажних људи у дивљину и у планине да пронађу ту дружину разбојника и да је униште.

29 Али гле, догоди се да те исте године беху потиснути чак у земље своје. И тако се заврши осамдесета година владавине судија над народом Нефијевим.

30 И догоди се почетком осамдесет и прве године да поново кренуше против те дружине разбојника, и многе уништише. И они, такође, беху похођени великим уништењем.

31 И поново беху присиљени да се из дивљине и са планина врате у земље своје, због силно великог броја оних разбојника којима планине и дивљина обиловаху.

32 И догоди се да се тако заврши та година. А разбојници се и даље умножаваху и постајаху јаки, толико да се супротставише целој војсци нефијској, а и ламанској. И они проузроковаше да велик страх обузме људе по свом лицу земаљском.

33 Да, походише они, наиме, многе делове земље и чињаху велико уништење међу њима. Да, многе погубише, а друге заробљене одведоше у дивљину, да, а посебно жене њихове и децу њихову.

34 Ево, то велико зло које

снађе народ због безакоња његовог поново их подстакну да се сете Господа Бога свога.

35 И тако се заврши осамдесет и прва година владавине судија.

36 А осамдесет и друге године поново почеше да заборављају Господа Бога свога. А осамдесет и треће године почеше да јачају у безакоњу. И осамдесет и четврте године не исправише путеве своје.

37 И догоди се да осамдесет и пете године постајаху све јачи и јачи у охолости својој, и опакости својој. И тако поново сазреваху за уништење.

38 И тако се заврши осамдесет и пета година.

ГЛАВА 12.

Људи су непостојани и безумни и брзи да чине зло – Господ кори свој народ – Људска ништавност пореди се са моћу Божјом – На дан суда људи ће добити вечни живот или вечно проклетство. Око 6. год. пре Христа.

И тако можемо видети како су неискрена, и уз то непостојана срца деце човечје. Да, можемо видети да Господ у својој великој и бескрајној доброты благосиља и потпомаже оне који уздање своје ослањају на Њега.

2 Да, и можемо видети да управо у време када Он потпомаже свој народ, да, у прирасту поља њихових, стада њихових и крда њихових, и

у злату, и у сребру, и у свакојаким драгоценостима сваке врсте и заната, штедећи животе њихове, и избављајући их из руку непријатеља њихових, смекшавајући срца непријатеља њихових да не објављују ратове против њих, да, и укратко, чинећи све за добробит и срећу свога народа, да, то је, дакле, време када отврдну срца своја и заборављају Господа Бога свога, и ногама својим газе Свеца – да, и све то због удобности своје и свог силно великог напретка.

3 И тако видимо да уколико Господ не укори свој народ многим невољама, да, уколико их не походи смрћу и ужасом, и глађу и свакојаким помором, неће Га се они сетити.

4 О како су безумна и како ништавна и како зла, и ђаволска и како брза да чине безакоње, а како спора да добро чине, деца човечја. Да, како брзи да послушају речи Злога и да ослањају срца своја на ништавне ствари овог света!

5 Да, како су брзи да се узносе у охолости, да, како брзи да се хвалишцу и чине свакојако безакоње, а како су спори да се сете Господа Бога свога и приклоне ухо саветима Његовим, да, како спори да ходају стазама мудрости!

6 Гле, они не желе да Господ Бог њихов, који их створи, управља и влада њима. Упркос великој доброты и милости својој према њима, они обезвређују савете Његове

и не желе да Он буде вођа њихов.

7 О, како је велика ништавност деце човечје. Да, мањи су чак од праха земаљског.

8 Јер гле, прах земаљски се креће тамо-амо, напола се растављајући по наредби нашег великог и вечног Бога.

9 Да, гле, на глас Његов брда и планине дрхте и тресу се.

10 И моћу гласа Његовог разбијају се и равне постају, да, и то као долина.

11 Да, моћу гласа Његовог цела земља се тресе;

12 Да, моћу гласа Његовог темељи се љуљају, и то до самог средишта.

13 Да, и каже ли Он земљи: Покрени се! – она се креће.

14 Да, каже ли Он земљи: Крени унатраг да се дан продужи за много сати! – тако бива.

15 И тако, по речи Његовој, земља се враћа и човеку изгледа да сунце мирује. Да, и гле, тако је. Јер сигурно је земља та која се креће, а не сунце.

16 И гле, такође, каже ли Он водама велике дубине: Исушите се! – тако бива.

17 Гле, каже ли Он овој планини: Подигни се и дођи овамо и сруши се на овај град да буде затрпан! – гле, то и бива.

18 И гле, сакрије ли човек благо у земљу, а Господ каже: Нека буде проклето због безакоња оног ко га сакри! – гле, биће проклето.

19 И каже ли Господ: Про-

клето буди, да те нико не пронађе од овог времена па надаље и заувек! – гле, ни један човек га не добија од сада и заувек.

20 И гле, каже ли Господ човеку: Због безакоња твојих заувек ћеш бити проклет! – биће тако.

21 И каже ли Господ: Због безакоња својих бићеш искључен из присуства мога! – учиниће Он да буде тако.

22 И јао оном коме то каже, јер биће то оном који безаконје чини, и не може бити спасен. Дакле, из тог разлога, да се људи могу спасти, покајање се и проглашава.

23 Благословени су, стога, они који се покају и послушају глас Господа Бога свога, јер су они ти који ће бити спашени.

24 И нека Бог да, у великој пунини својој, да људи буду приведени покајању и добрим делима, да могу бити обновљени у благодати за благодат, према делима својим.

25 И ја бих да сви људи могу бити спашени. Али, читамо да ће у онај велик и последњи дан бити неких који ће бити одбачени, да, који ће бити искључени из присуства Господњег;

26 Да, који ће бити послати у стање бескрајног јада, испуњавајући речи које кажу: Они који чињаху добро имаће вечни живот, а они који чињаху зло имаће вечно проклетство.

И то јесте тако. Амен.

Пророштво Самуила, Ламанца, Нефијцима.

*Обухвата главе од 13.
закључно са 15.*

ГЛАВА 13.

Самуило, Ламанац, прориче о уништењу Нефијаца уколико се не покају – Они и њихово богатство су проклетни – Они избацују и каменују пророке, обузети су злим духовима, и траже срећу у чињењу безакоња. Око 6. год. пре Христа.

ИЕВО, догоди се да осамдесет и шесте године Нефијци и даље осташе у опакости, да, у великој опакости, док Ламанци гледаху да строго држе заповести Божје, по закону Мојсијевом.

2 И догоди се да те године беше неки Самуило, Ламанац, који дође у земљу Зарахемлу, и поче да проповеда народу. И догоди се да много дана проповедаше народу покајање, а они га истераше, и он се замало врати у своју сопствену земљу.

3 Али гле, дође му глас Господњи да се поново врати и прориче народу све што му у срце дође.

4 И догоди се да они не дозволише да уђе у град. Стога он оде и попе се на зид и испружи руке своје и повика јаким гласом, и прорицаше народу све што му Господ у срце стави.

5 И он им рече: Гле, ја,

Самуило, Ламанац, говорим речи Господње које ми Он у срце стави. И гле, Он у срце моје стави да кажем овом народу да мач правде виси над овим народом, и четири стотине година неће проћи а да мач правде не падне на овај народ.

6 Да, тешко уништење очекује овај народ, и оно сигурно долази на овај народ и ништа не може да спасе овај народ осим покајања и вере у Господа Исуса Христа, који ће сигурно доћи на свет и много патити и бити погубљен за свој народ.

7 И гле, анђео Господњи ми то објави и радосне вести донесе души мојој. И гле, бејаш послат да и вама то објавим, да бисте имали радосне вести. Али гле, не хтедосте да ме примите.

8 Стога, овако говори Господ: Због тврдође срца народа нефијског, уколико се не покају, узећу од њих реч своју, и повући ћу Духа свога од њих, и нећу их трпети више, а срца браће њихове окренућу против њих.

9 И четири стотине година неће проћи пре него што учиним да буду ударени. Да, и походићу их мачем и глађу и помором.

10 Да, походићу их у жестокој срцби својој, и биће оних од четвртог покољења, од непријатеља ваших, који ће доживети да виде ваше потпуно уништење, а то ће сигурно доћи уколико се не

покајете, говори Господ. И они из четвртог покољења походиће ваше уништење.

11 Али, покајете ли се и вратите Господу Богу своме, одвратићу срџбу своју, говори Господ. Да, овако говори Господ – Благословени су они који се покају и мени окрену, али јао ономе који се не покаје.

12 Да, јао овом великом граду Зарахемли, јер гле, поштећен је због оних који су праведни. Да, јао овом великом граду, јер опадам, говори Господ, да их је много, да, и то већина овог великог града, који ће отврднути срца своја против мене, говори Господ.

13 Али, благословени су они који се покају, јер њих ћу поштедети. Али гле, да није праведних у овом великом граду, гле, наредио бих да огањ сиђе са неба и уништи га.

14 Али гле, праведника ради поштећен је. Али гле, долази време, говори Господ, када ћете истерати праведнике између себе. Тада ћете бити зрели за уништење. Да, јао овом великом граду због opakости и одвратности које су у њему.

15 Да, и јао граду Гидеону, због opakости и одвратности које су у њему.

16 Да, и јао свим градовима који су у земљи унаоколо, које поседују Нефијци, због opakости и одвратности које су у њима.

17 И гле, клетва ће пасти на земљу, говори Господ над војскама, због дела народа

који је у земљи, да због opakости њихове и одвратности њихових.

18 И догодиће се, говори Господ над војскама, да, велик и истинит Бог наш, да ко год у земљу сакрије благо своје, више га неће поново наћи због велике клетве над том земљом, осим ако није праведан човек и скрива га за Господа.

19 Јер хоћу, говори Господ, да благо своје скривају за мене. И проклети да су они који не скривају благо своје за мене, јер нико не скрива благо своје за мене сем праведника. А онај који не скрива благо своје за мене проклет је, а и то благо, и нико га неће откупити због клетве над том земљом.

20 И доћи ће дан да ће скривати благо своје, јер ослонише срца своја на богатство. И пошто ослонише срца своја на богатство, и сакриваће благо своје кад буду бежали пред непријатељима својим, будући да га неће сакрити за мене, проклети да су они, а и благо њихово. И у онај дан биће ударени, говори Господ.

21 Гле ви, народе овог великог града, и послушајте речи моје, да, послушајте речи које говори Господ, јер гле, Он каже да сте проклети због богатства свога, а и богатства ваша су проклета јер на њих ослонисте срца своја, и не послушасте речи онога који вам их даде.

22 Не сећате се Господа Бога

свога у погледу на оно чиме вас Он благослови, али се увек сећате богатства свога, не зато да се захвалите Господу Богу своме за њега. Да, срца ваша не теже Господу, већ се надимају због велике охолости, до хвалисања, и великог надимања, зависти, препирки, злобе, прогона и убистава и свакојаким безакоња.

23 Из тог разлога Господ нареди да клетва дође на земљу, а и на богатство ваше, и то због безакоња ваших.

24 Да, јао овом народу због овог времена које дође, што одбацујете пророке и ругате им се и камење бацате на њих и убијате их и свакојачко им безакоње чините, као и они у старо у време.

25 И сад кад говорите, каже-те: Да дани наши беху у дане наших древних очева, не бисмо убијали пророке, не бисмо их каменовали и прогањали.

26 Гле, гори сте од њих, јер тако жив био Господ, дође ли пророк међу вас и објави вам реч Господњу, која сведочи о гресима и безакоњима вашим, срдите се на њега и избацујете га и тражите свакојачке начине да га уништите. Да, кажете да је лажан пророк, и да је грешник и од ђавола, јер сведочи да су дела ваша зла.

27 Али гле, дође ли човек међу вас и каже: Чините ово, и нема безакоња у томе, чините то и нећете страдати. Да, рећи ће: Следите охолост

срца својих, да, следите охолост очију својих, и чините све што вам срце пожели – и дође ли такав међу вас и каже то, примићете га и рећи да је пророк.

28 Да, уздигнућете га и дати му од иметка свога. Даћете му од злата свога и од сребра свога и оденути га одећом скупоценом. И зато што вам говори ласкаве речи и каже да је све добро, нећете тада наћи мане на њему.

29 О, ви опако и покварено покољење, ви окорели и тврдоглави народе, колико мислите да ће вас Господ трпети? Да, колико дуго ћете допуштати да вас воде безумне и следе вође? Да, колико дуго ћете бирати таму уместо светла?

30 Да, гле, срџба Господња се већ распали против вас. Гле, Он прокле земљу због безакоња нашег.

31 И гле, долази време да Он прокуне богатство ваше, да постане клизаво, да га не можете задржати и да га у дане сиромаштва свога не можете сачувати.

32 И у дане сиромаштва свога завапићете Господу, а узалуд ћете вапити, јер се пустош ваша већ обори на вас, а уништење ваше је осигурано. И тада, у тај дан, плакаћете и јаукати, говори Господ над војскама. И тада ћете јадиковати и рећи:

33 О, да се покајам и не убијам пророке и не каменових их и не истеривих их. Да, у тај

дан рећи ћете: О, да се сетисмо Господа Бога свога у дан кад нам даде богатство наше, не би оно тада постало клизаво да га изгубимо, јер гле, богатство наше оде од нас.

34 Гле, одложисмо овде оруђе, а сутрадан га нема. И гле, мачеви наши нам се одузеле у дан кад их за битку тражисмо.

35 Да, сакрисмо благо своје, а оно нам исклизну због клевете над земљом.

36 О, да се покајасмо у дан кад реч Господња дође до нас, јер гле, земља је проклета, и све постаје клизаво, да га не можемо задржати.

37 Гле, окружени смо злим духовима, да, опасани смо анђелима оног који тражи да уништи душе наше. Гле, безакоња наша су велика. О, Господе, зар не можеш да одвратиш од нас срцбу своју? И то ће бити говор ваш у те дане.

38 Али гле, минуше дани провере ваше. Одгађасте дан спасења свога док не постаде заувек прекасно, и уништење ваше не постаде сигурно. Да, јер у све дане живота свога тражисте оно што не могосте добити. И срећу тражисте чинећи безакоње што је супротно природи оне праведности која је у великом и Вечном Главару нашем.

39 О, народе ове земље, кад бисте хтели да чујете речи моје! А ја се молим да се срцба Господња одврати од вас, и да се покајете и спасете.

ГЛАВА 14.

Самуило предсказује светло за време ноћи и нову звезду код Христовог рођења – Христ откупује људе од временске и духовне смрти – Знаци Његове смрти обухватају три дана таме, раздвајање стена, и нагле промене у природи. Око 6. год. пре Христа.

И ево, догоди се да Самуило, Ламанац, прорече још много више тога што не може бити записано.

2 И гле, он им рече: Гле, дајем вам знак. Долази, наиме, још пет година, и гле, тада долази Син Божји да откупи оне који поверују у име Његово.

3 И гле, ово ћу вам дати као знак о времену Његовог доласка. Јер гле, биће на небу велика светлост, толика да у ноћи пре него што Он дође неће бити таме, тако да ће човеку изгледати као да је дан.

4 Биће, дакле, један дан и ноћ и дан, као да су један дан и да ноћи нема. И то ће вам бити знак. Знаћете, наиме, за излазак сунца а и за залазак његов. Стога ће они са сигурношћу знати да су то два дана и једна ноћ. Ипак, ноћ неће бити тамна, а то ће бити ноћ пре него што се Он роди.

5 И гле, појавиће се нова звезда, таква какву никад не видесте. И то ће вам, такође, бити знак.

6 И гле, то није све, биће много знакова и чудеса на небу.

7 И догодиће се да ћете сви бити задивљени, и чудити се, толико да ћете на земљу попадати.

8 И догодиће се да ко год поверује у Сина Божјег, тај ће имати вечни живот.

9 И гле, тако ми Господ, по анђелу свом, заповеди да дођем и то вам кажем. Да, заповеди ми да вам проричем о томе. Да, рече ми: Вичи овом народу – Покајте се и припремите пут Господу.

10 И ево, зато што сам Ламанац, и говорих вам речи које ми Господ заповеди, и јер оне беху тешке против вас, срдити сте на мене и настојите да ме уништите и истерасте ме из средине своје.

11 И чућете речи моје, јер се из тог разлога попех на зидине овог града, да бисте могли чути и сазнати за судове Божје који вас чекају због безакоња ваших, а и да бисте сазнали за услове покајања;

12 А и да бисте сазнали за долазак Исуса Христа, Сина Божјег, Оца неба и земље, Створитеља свега од почетка, и да бисте сазнали за знаке Његовог доласка, са циљем да можете да поверујете у име Његово.

13 А поверујете ли у име Његово, покајаћете се због свих греха својих, да бисте тако добили опрост од њих кроз заслуге Његове.

14 И гле, опет, још један знак вам дајем, да, знак о смрти Његовој.

15 Јер гле, Он свакако мора умрети да би спасење могло доћи. Да, нужно Му је и постаје потребно да умре, да оствари васкрсење мртвих, да би на тај начин људи били приведени у присуство Господње.

16 Да, гле, та смрт остварује васкрсење и цео људски род откупљује од прве смрти – те духовне смрти. Наиме, цео људски род се сматра мртвим, будући да Адамовим падом беше искључен из присуства Господњег, и у погледу на оно што је временско и на оно што је духовно.

17 Али гле, васкрсење Христово откупљује људски род, да, и то сав људски род, и враћа га у присуство Господње.

18 Да, и оно остварује услов за покајање, да ко год се покаје тај се не сече и не баца у огањ, али ко год се не покаје сече се и баца у огањ. И ево, њима поново долази духовна смрт, да друга смрт, јер се они поново искључују у погледу на оно што спада у праведност.

19 Стога, покајте се, покајте се, да не бисте знајући то, а не чинећи, допустили себи да дођете под осуду, и будете оборени у ту другу смрт.

20 Али гле, као што вам рекох за други знак, знак Његове смрти, гле, оног дана кад Он буде поднео смрт сунце ће се помрачити и ускратити вам светлост своју, а тако и месец и звезде. И

неће бити светла на лицу ове земље, и то током три дана, од тренутка кад буде поднео смрт до тренутка кад поново устане из мртвих.

21 Да, у тренутку кад Он испусти дух током много сати биће грмљавине и севања, а земља ће се трести и дрхати, а стене које су на лицу ове земље, које су и изнад и испод земље, за које знате да су сад чврсте, или је већи део њих једна чврста маса, распашће се;

22 Да, расцепиће се надвоје, и отада ће се заувек налазити у пукотинама и развалинама и у разбијеним комадима по лицу целе земље, да, и изнад и испод земље.

23 И гле, биће великих непогода, а многе планине ће полећи, попут долине, и биће много места која се сада називају долинама која ће постати планине, чија висина је велика.

24 И многи путеви ће попутати, а многи градови опустети.

25 И многи гробови ће се отворити и испустити много својих мртвих, и многи свеци указаће се многима.

26 И гле, тако ми анђеол објави. Он ми, наиме, рече да ће током много сати бити грмљавине и севања.

27 И рече ми да док грмљавина и севање буду трајали, и непогода, да то треба да буде, а да ће тама током три дана прекривати лице целе земље.

28 И анђеол ми рече да ће многи видети и веће од тога, да би поверовали да ће се ти знаци и та чудеса догодити на свом лицу ове земље, како међу децом човечјом не би било разлога за неверицу –

29 И то из разлога да се спасу сви који поверују, а да праведан суд дође на оне који не поверују, и такође, ако су осуђени, сами на себе навлаче своју осуду.

30 И ево, сетите се, сетите, браћо моја, да свако ко страда себи страда, а свако ко безаконје чини себи га чини. Јер гле, слободни сте, допуштено вам је да делујете за себе, јер гле, Бог вам даде познање и учини вас слободнима.

31 Он вам даде да можете да разликујете добро од зла, и даде вам да бирате живот или смрт. И ви можете да чините добро и будете обновљени за оно што је добро, то јест, да вам се обнови оно што је добро, или можете да чините зло, да вам се обнови оно што је зло.

ГЛАВА 15.

Господ је укорио Нефијце зато што их воли – Обраћени Ламанци су чврсти и постојани у вери – У последње дане Господ ће бити милостив према Ламанцима. Око 6. год. пре Христа.

И ево, љубљена браћо моја, гле, јављам вам да ће вам куће остати пусте уколико се не покајете.

2 Да, не покајете ли се, жене ваше ће у дан у који буду дојиле имати велик разлог да наричу, јер ћете покушати да бежите а места за склониште неће бити. Да, и јао трудницама, јер ће бити тешке и не могу бежати. Стога ће бити изгажене и остављене да страдају.

3 Да, јао овом народу који се назива народом Нефијевим уколико се не покаје, кад види све те знаке и чудеса који ће му бити показани. Јер гле, они беху изабран народ Господњи. Да, Он љубљаше народ Нефијев, а и караше га. Да, у дане безакоња његових караше га јер га љубљаше.

4 Али гле, браћо моја, Ламанце омрзну јер дела њихова без престанка беху зла и то због безакоња предања очева њихових. Али гле, спасење им дође кроз проповедање Нефијаца, и с тим циљем Господ продужи дане њихове.

5 И ја бих да ви увидите да је већи део њих на путу дужности својих и обазриво ходају пред Богом, и гледају да држе заповести Његове и одредбе Његове и судове Његове према закону Мојсијевом.

6 Да, кажем вам да већи део њих то чини, и са неуморном марљивошћу се труде да би осталу браћу своју привели познању истине. Стога је много оних који свакодневно допуњују број њихов.

7 Али гле, и сами знате, јер

се осведочисте да сви они који су приведени познању истине, и да знају за опака и одвратна предања очева својих и наведени да поверују у Света писма, да, пророштва светих пророка која су записана, која их усмеравају ка вери у Господа, и покајању, оној вери и покајању који доводе до промене срца у њима –

8 Дакле, сви они који до тога дођоше, и сами знате да су чврсти и постојани у вери, и у ономе чиме беху учињени слободнима.

9 И такође, знате да они закопаше своје ратно оружје и плаше се да га се лате да не би згрешили некако. Да, можете да видите да се они плаше да греше – јер гле, допустиће да их непријатељи њихови газе и убијају и неће подићи мачеве своје против њих, а све то због вере своје у Христа.

10 И ево, због постојаности своје пошто поверују у оно у шта верују, наиме, због чврстине њихове када су једном просветљени, гле, Господ ће их благословити и продужити дане њихове, упркос безакоњу њиховом –

11 Да, чак и ако ишчезну у невери Господ ће продужити дане њихове, док не дође време о ком говораху очеви наши, а и пророк Зенос, и многи други пророци, о поновној обнови браће наше, Ламанаца, ка познању истине –

12 Да, кажем вам да се у последња времена обећања Господња протежу на браћу нашу, Ламанце. И упркос многим невољама које ће их снаћи и упркос томе што ће бити терани тамо-амо по лицу земаљском, и гоњени, и ударани и расејани на све стране, немајући места за склониште, Господ ће им бити милостив.

13 А то је у складу са пророчством, да ће поново бити приведени истинском познању, а то је познање о Откупитељу, и великом и правом Пастиру њиховом, и бити убројани међу овце Његове.

14 Стога, кажем вам, биће боље њима него вама уколико се не покајете.

15 Јер гле, да њима беху показана моћна дела која беху показана вама, да, њима који ишчезоше у невери због предања очева њихових, и сами можете видети да они никад више не би ишчезли у невери.

16 Стога, говори Господ: Нећу их сасвим уништити, него ћу учинити да ми се у дан мудрости моје поново врате, говори Господ.

17 И ево, гле, говори Господ, о народу нефијском: Не буду ли се покајали, и гледали да чине вољу моју, сасвим ћу их уништити, говори Господ, због невере њихове упркос многим моћним делима која учиних међу њима. И сигурно, тако жив био Господ, то ће доћи, говори Господ.

ГЛАВА 16.

Нефи крсти Нефијце који верују Самуилу – Стреле и камење непокајаних Нефијаца не могу да убију Самуила – Једни отврдњавају своја срца, а други виде анђеле – Неверници кажу да није разумно веровати у Христа и Његов долазак у Јерусалим. Око 6.–1. год. пре Христа.

И ево, догоди се да беше много оних који чуше речи Самуила, Ламанца, које он изговори са зидина града. И сви они који повероваше речи његовој изађоше и потражише Нефија. И кад беху изашли и нашли га исповедише му грехе своје и не порекоше их, желећи да могу бити крштени за Господа.

2 Али сви који не повероваше речима Самуиловим беху срдити на њега и бацаху камење на њега на зидине, а многи га, такође, гађаху стрелама док стајаше на зидинама. Али Дух Господњи беше са њим, толико да не могаху да га погоде камењем својим нити стрелама својим.

3 Ево, кад видеше да не могу да га погоде, беше још више оних који повероваше речима његовим, тако да одоше Нефију да их крсти.

4 Јер гле, Нефи крштаваше и прорицаше и проповедаше, довикујући покајање народу, показујући знаке и чудеса, изводећи чуда међу народом, да би знали да Христ ускоро мора доћи –

5 Говорећи им о ономе што ускоро мора доћи, да могу да знају и сете се кад то дође, да им унапред беше обзнањено, из разлога да могу да поверују. Стога, сви они који повероваше речима Самуиловим одоше њему да се крсте, јер долажаху кајући се и исповедајући грехе своје.

6 Али, већина њих не поверова речима Самуиловим. Стога они, кад видеше да не могу да га погоде камењем својим и стрелама својим, повикаше капетанима својим, говорећи: Ухватите тог човека и вежите га, јер гле, ђаво је у њему, и због моћи ђаволове која је у њему не можемо да га погодимо камењем својим и стрелама својим. Ухватите га, стога, и вежите, и даље са њим.

7 И кад они кренуше да ставе руке своје на њега, гле, баци се он са зидина и побеже из земаља њихових, да, и то у отаџбину своју, и поче да проповеда и прориче међу сопственим народом.

8 И гле, међу Нефијцима се више никад не чу за њега. И такве беху прилике у народу.

9 И тако се заврши осамдесет и шеста година владавине судија над народом Нефијевим.

10 И исто тако се заврши и осамдесет и седма година владавине судија. Већина народа оста у охолости и опакости својој, а мањина још обазривије ходаше пред Богом.

11 И исте такве прилике

беху и осамдесет и осме године владавине судија.

12 А осамдесет и девете године владавине судија беше врло мало промена у приликама у народу, осим што народ још више ојача у безакоњу, и поче све више и више да чини оно што је супротно заповестима Божјим.

13 Али, догоди се деведесете године владавине судија, велики знаци се дадоше народу, и чудеса. И речи пророка почеше да се испуњавају.

14 И анђели се указиваху људима, мудрацима и проглашаваху им радосне вести о великој срећи. Тако се те године почеше испуњавати Света писма.

15 Ипак, народ отврдну срца своја, сви осим највернијих, како Нефијци тако и Ламанци, и почеше се ослањати на снагу своју и мудрост своју, говорећи:

16 Неке ствари, међу многи-ма, можда тачно погодише, али гле, ми знамо да се свата велика и чудесна дела, о којима беше говора, не могу догодити.

17 И они се почеше расправљати и препирати међу собом, говорећи:

18 Није разумно да дође такво неко биће као што је Христ. Да је тако, и да је Он Син Божји, Отац неба и земље, како је речено, зашто се не би показао и нама као онима који ће бити у Јерусалиму?

19 Да, зашто се не би показао

и у овој земљи као и у земљи Јерусалиму?

20 Али гле, ми знамо да је то опак предање које нам очеви наши предадоше да бисмо поверовали у нешто велико и чудесно што ће се догодити, али не код нас, већ у земљи која је далеко, земљи коју не познајемо. Стога нас и могу држати у незнању, јер се не можемо осведочити својим сопственим очима да је то истинито.

21 А они ће лукавством и тајанственим вештинама Злога извести неку велику тајну коју не можемо разумети, која ће нас држати пониженима да будемо слуге речима њиховим, а и слуге њима, јер бисмо зависили од њих да нас поучавају речи. И тако ће нас, допустимо ли им, држати у незнању све дане живота наших.

22 И још много тога уображаваху људи у срцима својим, што беше безумно и узалудно. И беху веома узнемирени, јер Сотона их без престанка подбуњиваше да чине безаконје. Да, иђаше он унаоколо ширећи гласине и препирке по свом лицу земаљском, да би отврдноу срца људи наспрам оног што је добро и наспрам оног што ће доћи.

23 И упркос знацима и чудесима који се остварише међу народом Господњим, и многих чуда која они учинише, Сотона веома обузе срца народа по свом лицу земаљском.

24 И тако се заврши деведесета година владавине судија над народом Нефијевим.

25 И тако се завршава књига Хеламанова, према запису Хелемановом и синова његових.

ТРЕЋИ НЕФИ КЊИГА НЕФИЈЕВА

СИНА НЕФИЈЕВОГ КОЈИ БЕШЕ СИН ХЕЛАМАНОВ

А Хеламан беше син Хеламанов, који беше син Алмин, који беше син Алмин, који беше потомак Нефијев, који беше син Лехијев, који изађе из Јерусалима у првој години владавине Седекије, цара Јуде.

ГЛАВА 1.

Нефи, син Хеламанов, одлази из земље, а његов син Нефи води записе – Мада знаци и чудеса

обилују, опаки смишљају да побију праведнике – Стиже ноћ Христовог рођења – Даје се знак, и уздиже се нова звезда – Лажи и преваре се увећавају, а

Гадијантонови разбојници убијају многе. Око 1.–4. год. после Христа.

ЕВО, догоди се да деведесет и прва година беше прошла, а то беше шест стотина година од времена кад Лехи напусти Јерусалим. И беше то у години кад Лаконеј беше врховни судија и управитељ над земљом.

2 А Нефи, син Хеламанов, отпутова из земље Зарахемле, поверивши сину своме Нефију, који беше најстарији син његов, бригу око месинганих плоча и свих записа који беху вођени, и свих оних ствари које беху чуване светим од Лехијевог одласка из Јерусалима.

3 Тада он оде из земље, а куда оде ниједан човек не зна. И син његов, Нефи, вођаше записе уместо њега, да, запис о овом народу.

4 И догоди се да се почетком деведесет и друге године, гле, пророштва пророка почеше потпуније испуњавати, јер почеше већи знаци и већа чуда да се чине међу народом.

5 Али беше неких који почеше да говоре да прође време да се испуне речи које изговори Самуило, Ламанац.

6 И почеше да ликују због браће своје, говорећи: Гле време прође, а речи Самуилове се не испуњавају. Стога, радост ваша и вера ваша у погледу тога беху узалуд.

7 И догоди се да направише

велику пометњу широм земље, и људи који повероваше почеше веома да се жалосте, из страха да се оно што беше речено можда не догоди.

8 Али гле, они постојано ишчекиваху тај дан и ту ноћ и тај дан који ће бити као један дан као да ноћи нема, како би могли знати да вера њихова не беше узалуд.

9 Ево, догоди се да неверници одредише дан у који ће сви који верују у та предања бити усмрћени, ако се не појави знак који даде пророк Самуило.

10 Ево, догоди да се Нефију, сину Нефијевом, срце силно растужи када виде opakост свога народа.

11 И догоди се да он изађе и погну до земље, и снажно завапи Богу своме у корист свога народа, да, оних који беху скоро уништени због веровања свога у предања очева својих.

12 И догоди се да снажно вапљаше Господу цео тај дан. И гле, дође му глас Господњи, говорећи:

13 Подигни главу своју и развесели се, јер гле, време је близу, и ове ноћи даће се знак, а сутра ја долазим на свет да покажем свету да ћу испунити све оно што наредих да изговоре уста мојих светих пророка.

14 Гле, долазим к својима да испуним све што обзнаних деци човечјој од постанка света, и да чиним вољу, и Очеви и Синовљеву – Очеви себе

ради, а Синовљеви ради тела свога. И гле, време је близу и ове ноћи даће се знак.

15 И догоди се да се речи које дођоше Нефију испунише онако како беше речено. Јер гле, по заласку сунца не беше таме, и народ се поче чудити јер не беше таме када паде ноћ.

16 А беше много оних који не беху веровали речима пророка, који попадаше на земљу и беху као да су мртви, јер знадоше да велики плануништења који беху сковали за оне који повероваше речима пророка беше ометен, јер знак који беше дат већ беше ту.

17 И они почеше да схватају да се Син Божји мора ускоро појавити. Да, укратко, сви људи на лицу целе земље од запада до истока, и у земљи на северу и у земљи на југу, беху тако силно запрепашћени да попадаше на земљу.

18 Јер знадоше да пророци много година сведочаху о томе, и да знак који беше дат већ беше ту. И они почеше да се плаше због безакоња свога и неверовања свога.

19 И догоди се да не беше таме целе те ноћи, већ беше светло као да је подне. И догоди се да сунце ујутро поново изађе, по устаљеном реду своме, и они знадоше да је то дан кад ће се Господ родити, због знака који беше дат.

20 И беше се догодило, да, све, до у танчине у складу са речима пророка.

21 И догоди се да се појави и нова звезда, по речи.

22 И догоди се да од тада па надаље Сотона поче да шири лажу међу народом, да отврдне срца њихова, како не би поверовали у знаке и чудеса које беху видели. Али, упркос тим лажима и преварама већина народа поверова и обрати се Господу.

23 И догоди се да Нефи пође међу народ, а и многи други, крстећи на покајање у чему је велик опрост греха. И тако народ поново поче имати мир у земљи.

24 И не беше сукоба, изузев неколико њих који почеше да проповедају, настојећи да Светим писмима докажу да није више потребно држати закон Мојсијев. Ево, вараху се они у томе, не разумевајући Света писма.

25 Али, догоди се да се они убрзо обратише и уверише у заблуду у којој беху, јер им беше обзнањено да закон још није испуњен и да се мора испунити до у танчине. Да, реч дође до њих да се он мора испунити, да, да ни једно словце или цртица неће проћи док се сав не испуни. Стога, те исте године, беху приведени познању заблуде своје и исповедише грешке своје.

26 И тако прође деведесет и друга година, доневши народу радосне вести због знакова који се појавише, у складу са речима пророштва свих светих пророка.

27 И догоди се да и деведесет и трећа година прође у миру, осим у погледу разбојника Гадијантонових, који пребиваху на планинама, који хараху земљом, јер упоришта њихова и скровишта њихова беху тако јака да их народ не могаше савладати. Стога они починише многа убиства и извршише велико крвопролиће међу народом.

28 И догоди се да деведесет и четврте године они у великој мери ојачаше, јер беше много нефијских одметника који пребегоше код њих, што изазва велику жалост оних Нефијаца који осташе у земљи.

29 А и међу Ламанцима беше разлога за велику жалост, јер гле, они имаху много деце која одрастоше и са годинама почеше јачати, тако да посташе самостални, а неки Зорамци их заведоше својим лажима и својим ласкавим речима да се прикључе тим Гадијантоновим разбојницима.

30 И тако и Ламанци беху мучени и почеше да слабе у погледу на своју веру и праведност, због опакости покољења које расте.

ГЛАВА 2.

Опакост и одвратности јачају међу народом – Нефијци и Ламанци се уједињују да би се одбранили од Гадијантонових разбојника – Обраћени Ламан-

ци постају бели и називају се Нефијцима. Око 5.–16. год. после Христа.

И догоди се да тако прође и деведесет и пета година, и народ поче да заборавља на оне знаке и чудеса за које беху чули и почеше све мање и мање да се чуде због знака или чуда са неба, толико да посташе тврди у срцима својим и заслепљени у умовима својим и почеше да не верују у све што беху чули и видели –

2 Уображавајући неке узалудне ствари у срцима својим, како то људи учинише моћу ђаволовом да би завели и заварали срца људска. И тако Сотона поново обузе срца људска, толико да заслепи очи њихове и наведе их да поверују да је учење Христово безумна и узалудна ствар.

3 И догоди се да народ поче јачати у опакости и одвратностима, и не вероваху да ће бити дати још неки знаци или чудеса. А Сотона иђаше унаоколо заводећи срца људска, искушавајући их и наводећи их да чине велику опаку у земљи.

4 И тако прође деведесет и шеста година, а и деведесет и седма година, и такође деведесет и осма година, а и деведесет и девета година;

5 А прође и сто година од дана Мосијиних, који беше цар над народом нефијским.

6 А шест стотина и девет

година беше прошло откако Леги напусти Јерусалим.

7 А девет година беше прошло од времена кад беше дат знак о ком пророци говораху, да ће Христ доћи на свет.

8 Ево, Нефијци почеше да време своје рачунају од оног доба кад беше дат знак, или од доласка Христовог. Дакле, беше прошло девет година.

9 А Нефи, који беше отац Нефијев, који беше задужен за записе, не врати се у земљу Зарахемлу, и у целој земљи не могаше се нигде наћи.

10 И догоди се да народ и даље оста у opakости, упркос великом проповедању и прорицању који беху послати међу њих. И тако прође и десета година. И једанаеста година такође прође у безакоњу.

11 И догоди се да тринаесте године започеше ратови и сукоби широм целе земље, јер Гадијантонови разбојници беху постали толико бројни, и побише толико народа, и опустошише толико градова, и толико смрти и крвопролића проширише по целој земљи, да постаде потребно да се сви људи, и Нефијци и Ламанци, лате оружја против њих.

12 Стога се сви Ламанци који беху обраћени Господу, ујединише са браћом својом, Нефијцима, и беху приморани да се због заштите живота својих и жена својих и деце своје, лате оружја против тих разбојника Гадијантонових,

да, како би уз то одбранили права своја и повластице цркве своје и служења свога, и слободу своју и ослобођење своје.

13 И догоди се да пре него што беше прошла та тринаеста година Нефијцима запрети потпуно уништење због тог рата, који беше постао веома мучан.

14 И догоди се да они Ламанци који се беху ујединили са Нефијцима беху убројани међу Нефијце;

15 И клетва њихова беше скинута са њих, и кожа њихова постаде бела као код Нефијаца;

16 И младићи њихови и кћери њихове посташе веома наочити, и беху убројани међу Нефијце, и беху названи Нефијцима. И тако се заврши тринаеста година.

17 И догоди се да се почетком четрнаесте године настави рат између разбојника и народа Нефијевог и постаде веома мучан. Ипак, народ Нефијев стече неку предност над разбојницима, толико да их из својих земаља потиснуше у планине и у њихова скровишта.

18 И тако се заврши четрнаеста година. А петнаесте године они кренуше против народа Нефијевог. А због opakости народа Нефијевог и многих сукоба и расправа њихових, разбојници Гадијантонови стекоше велику предност над њима.

19 И тако се заврши петнаест

ста година, и тако народ беше у приликама многих невоља. И мач уништења беше висио над њима, толико да их скоро обори, а све то због безакоња њиховог.

ГЛАВА 3.

Гидијанхи, предводник Гадијантонових разбојника, захтева да Лаконеј и Нефији предају себе и земље своје – Лаконеј поставља Гидгидонија за врховног капетана војски – Нефији се скупљају у Зарахемли и Изобилу да би се бранили. Око 16.–18. год. после Христа.

И ево, догоди се да у шеснаестој години од Христовог доласка, Лаконеј, управитељ земље, прими посланицу од предводника и управитеља ове дружине разбојника. А ово беху речи које су записане, које гласе:

2 Лаконеју, најплеменитији и врховни управитељу земље, гле, пишем ти ову посланицу и дајем ти силно велику хвалу због постојаности твоје, а и постојаности народа твога у одржавању онога што сматрате својим правом и слободом. Да, добро се одупирете, као да вас подржава рука неког бога у одбрани слободе своје и иметка свога и отаџбине своје, то јест, онога што ви тако зовете.

3 А мени се чини жалосним, најплеменитији Лаконеју, што сте тако безумни и уображени што мислите да

можете да одолите толиким јунацима који су под мојим заповедништвом, који су сад под оружјем и са великим нестрпљењем очекују реч – Навалите на Нефијце и уништите их.

4 И ја, познавајући непобедив дух њихов испробавши их на бојном пољу, и познавајући њихову вечну мржњу према вама због многих неправди које им учинисте, стога навале ли на вас походиће вас потпуним уништењем.

5 Пишем, стога, ову посланицу, сопственом руком је печатећи, бринући се за добробит вашу због постојаности ваше у ономе што верујете да је исправно, и вашег племенитог духа на бојном пољу.

6 Пишем ти, дакле, желећи да овим мојим људима предате градове своје, земље своје и поседе своје, уместо да вас они мачем походе и да се уништење сручи на вас.

7 Или другим речима, предајте нам се и уједините са нама и упознајте са нашим тајним делима, и постаните браћа наша да будете као ми – не робови наши, већ браћа наша и ортаци у свом иметку нашем.

8 И гле, заклетвом ти се кунем, учините ли тако, нећете бити уништени. Али, не учините ли тако, заклетвом ти се кунем да ћу за месец дана заповедити војскама својим да пођу против вас, а оне неће зауздати руку своју и неће

пошедети, већ ће вас убијати и пустити да мач пада на вас све док не изумрете.

9 И гле, ја сам Гидијанхи и управитељ сам овог тајног друштва Гадијантоновог, чије друштво и дела његова знам да су добри. И они су од давнина и нама беху предати.

10 И ову посланицу пишем теби, Лаконеју, и надам се да ћете нам предати земље своје и поседе своје без проливања крви, како би ови моји људи повратили права своја и управљање, који одступилише од вас због opakости ваше у ускраћивању права њихових на управљање, и уколико не учините то, ја ћу осветити њихове неправде. Ја сам Гидијанхи.

11 И тад се догоди да кад Лаконеј прими ову посланицу, силно се зачуди због дрскости Гидијанхијеве да захтева посед земље нефијске, и такође претњи народу и освете неправди оних који неправду не беху поднели, осим оних које сами себи беху учинили одступивши овим opakим и одвратним разбојницима.

12 Ево, гле, тај Лаконеј, управитељ, беше праведан човек и не могаше бити уплашен захтевима и претњама једног разбојника. Стога он не послуша посланицу Гидијанхија, управитеља разбојника, већ нареди да његов народ завапи Господу за снагу у време кад разбојници буду навалили на њих.

13 Да, он посла проглас међу сав народ да скупе заједно жене своје и децу своју, стада своја и крда своја, и сав иметак свој, осим земље своје, на једно место.

14 И нареди да се око њих саграде утврђења, и да снага њихова буде силно велика. И нареди да се војске и Нефијаци и Ламанаца, то јест, свих оних који беху убројани међу Нефијце, као страже поставе унаоколо да их чувају, и да их дању и ноћу бране од разбојника.

15 Да, он им рече: Тако жив био Господ, не покајете ли се због свих безакоња својих и не завапите Господу, ни на који начин нећете бити избављени из руку ових Гадијантонових разбојника.

16 А речи и пророштва Лаконејева беху тако велики и чудесни да учинише да страх обузме сав народ. И они се из све снаге напрезаху да чине по речима Лаконејевим.

17 И догоди се да Лаконеј постави врховне капетане над свим војскама нефијским да им заповедају у време кад разбојници из дивљине сиђу на њих.

18 Ево, беше постављен највећи међу свим врховним капетанима и велики заповедник свих војски нефијских, а његово име беше Гидгидони.

19 Ево, беше обичај међу свим Нефијцима да за своје врховне капетане (осим у време opakости) поставе не-

ког ко има дух откривења, а и пророштва. Тај Гидгидони, дакле, беше велик пророк међу њима, као што беше и врховни судија.

20 Ево, народ рече Гидгидонију: Помоли се Господу, па пођимо горе на планине и у дивљину да бисмо напали разбојнике и уништили их у њиховим сопственим земљама.

21 Али Гидгидони им рече: Господ забрањује, јер ако бисмо пошли горе на њих, Господ би нас предао у руке њихове. Припремићемо се, стога, усред земаља својих и скупићемо све војске своје заједно и нећемо поћи на њих, већ ћемо чекати да они нападну нас. Стога, тако жив био Господ, учинимо ли тако, Он ће их предати у руке наше.

22 И догоди се да седамнаесте године, при крају те године, проглас Лаконејев беше прошао широм лица целе земље, и они беху узели коње своје, и бојна кола своја, и стоку своју, и сва стада своја, и крда своја, и жито своје, и сав иметак свој, и са хиљадама и десетинама хиљада кренуше, све док не беху дошли до места које беше одређено да се на њему скупе заједно како би се одбранили од непријатеља својих.

23 А земља која беше одређена беше земља Зарахемла, и земља која беше између земље Зарахемле и земље Изобиле, да, до границе која

беше између земље Изобиле и земље Пустоши.

24 И тамо беше много хиљада људи који се називаху Нефијцима, који се скупише заједно у тој земљи. Ево, Лаконеј нареди да се скупе заједно у земљи према југу, због велике клетве која беше на земљи према северу.

25 И они се утврдише против непријатеља својих, и борављаху у једној земљи и у једној групи, и бојашу се речи које беше изрекао Лаконеј, толико да се покајаше због свих греха својих. И они упутише молитве своје Господу Богу своме да их избави у време кад непријатељи њихови сиђу у битку против њих.

26 И беху силно жалосни због непријатеља својих. А Гидгидони им нареди да израђују сваковрсно ратно оружје, и да буду бројно јаки у оклопима и у штитовима и у заштитницима, према упутствима његовим.

ГЛАВА 4.

Нефијске војске поражавају Гидијантонове разбојнике – Гидијанхи је убијен, а његов наследник Земнареха је обешен – Нефијци хвале Господа због својих победа. Око 19.–22. год. после Христа.

И догоди се да се при крају осамнаесте године ове војске разбојника беху припремиле за битку и почеше да силазе и јуришају са брда, и са плани-

на, и из дивљине, и упоришта својих, и скровишта својих, и почеше да освајају земље, и оне које беху у земљи на југу и које беху у земљи на северу, и почеше да освајају све земље које Нефијци беху напустили, и градове који беху остављени пустим.

2 Али гле, не беше дивљих звери нити дивљачи у оним земљама које Нефијци беху напустили, и не беше дивљачи за разбојнике осим у дивљини.

3 И разбојници не могаху опстати, осим у дивљини, због оскудице у храни. Нефијци, наиме, беху оставили своје земље пустим и беху скупили стада своја и крда своја и сав иметак свој, и беху у једној групи.

4 Стога за разбојнике не беше прилике да пљачкају и набаве храну, осим да изађу у отворен бој против Нефијаца. А Нефијци беху у једној групи и беху веома бројни, и имаху обезбеђене залихе намирница, и коње и стоку и стада сваке врсте, да би могли преживети током седам година, за време којих се надаху да ће уништити разбојнике са лица земаљског. И тако прође осамнаеста година.

5 И догоди се да деветнаесте године Гидијанхи увиде да је потребно да пође у бој против Нефијаца, јер не беше другог начина да опстану осим да пљачкају и отимају и убијају.

6 И не усуђиваху да се шире по лицу земаљском како

би гајили жито, да их Нефијци не би напали и побили. Стога Гидијанхи изда заповест војскама својим да те године пођу у битку против Нефијаца.

7 И догоди се да они кренуше у битку, а то беше шестог месеца. И гле, велик и страشان беше тај дан када кренуше у битку. И они беху опасани по обичају разбојника, и кожа јагњећа беше око бокова њихових, и беху крвљу обојени, а главе им беху обријане, а на њима беху кациге. И силна и страшна беше појава војски Гидијанхијевих, због оклопа њиховог, и јер беху крвљу обојени.

8 И догоди се да војске нефијске, када видеше изглед војске Гидијанхијеве, све беху попадале на земљу, и завапише Господу Богу своме да их сачува и избави из руку непријатеља њихових.

9 И догоди се да када Гидијанхијеве војске то видеше почеше да кличу јаким гласом због радости своје, јер мишљаху да Нефијци од страха беху попадали од ужаса, због војски њихових.

10 Али у томе се преварише, јер их се Нефијци не бојаху, већ се бојаху Бога свога и мољаху Га за заштиту. Стога, када војске Гидијанхијеве навалише на њих, беху спремни да их дочекају. Да, у снази Господњој их дочекаше.

11 А битка започе тог шестог месеца. И велика и страшна беше та битка, да, и велик и

страшан беше тај покољ, толико да никад не беше познат тако велики покољ међу свим народом Лехијевим отако он напусти Јерусалим.

12 И упркос претњама и заклетвама које Гидијанхи беше изговорио, гле, Нефијци их потукоше, толико да они утекоше пред њима.

13 И догоди се да Гидгидони заповеди да их војске његове гоне све до граница дивљине, и да не поштеде никога ко им успут падне у руке. И тако их они гањаху и убијаху до граница дивљине, све док не беху испунили заповест Гидгидонијеву.

14 И догоди се да Гидијанхи, који беше одважно одолевао и борио се, беше гоњен док бежаше и будући исцрпљен због своје велике борбе, беше савладан и убијен. И такав беше крај разбојника Гидијанхија.

15 И догоди се да се војске нефијске поново вратише у склониште своје. И догоди се да прође та деветнаеста година, а разбојници не дођоше поново у битку. Не дођоше пак ни двадесете године.

16 А и двадесет и прве године не дођоше у битку, али дођоше са свих страна како би опколили народ Нефијев, јер мишљаху да ако одсеку народ Нефијев од земаља њихових, и затворе их са свих страна, и обуставе им све њихове спољне повластице, да ће их приморати да се предају у складу са жељама својим.

17 Ево, беху они поставили себи другог предводника, чије име беше Земнариха. Земнариха, дакле, беше тај који нареди да се изврши та опсада.

18 Али гле, беше то предност за Нефијце. Наиме, беше немогуће да разбојници држе опсаду довољно дуго да би она имала неког дејства на Нефијце, због велике залихе намирница коју беху спремили,

19 И због недостатка намирница код разбојника. Јер гле, не имаху они ништа осим меса за издржавање своје, а то месо набављаху у дивљини.

20 И догоди се да дивљач поста ретка у дивљини, толико да разбојници скоро страдаху од глади.

21 А Нефијци без престанка наступаху и дању и ноћу, нападајући војске њихове и побивши на хиљаде и десетине хиљада њих.

22 И тако, код људи Земнарихиних роди се жеља да одустану од свог плана, због великог уништења које их сналажаше и ноћу и дању.

23 И догоди се да Земнариха изда својим људима наредбу да прекину опсаду, и да крену у најудаљеније крајеве земље према северу.

24 А тад, Гидгидони, будући свестан њихове намере, и знајући за слабост њихову због оскудице у храни, и великог покоља који беше извршен међу њима, посла стога, за време ноћи, војске своје и

пресече пут повлачења њиховог, и постави војске своје на пут повлачења њиховог.

25 А то учинише за време ноћи, и покрет свој продужише даље од разбојника, тако да када разбојници сутрадан започеше свој покрет, војске нефијске их дочекаше и спреда и у позадини њиховој.

26 И разбојници који беху на југу такође беху одсечени на одступницама својим. А све ово беше учињено по наредби Гидгидонијевој.

27 И беше много хиљада оних који се као заробљеници предадоше Нефијцима, а остали беху побијени.

28 А њихов предводник, Земнареха, беше ухваћен и обешен о дрво, да, и то на врх његов док не умре. А кад га беху обесили тако да умре, оборише дрво на земљу и повикаше јаким гласом, говорећи:

29 Нека Господ сачува свој народ у праведности и у светости срца, да могу учинити да се на земљу оборе сви они који настоје да их побију због моћи и тајних савеза, овако како је овај човек оборен на земљу.

30 И они се радоваху и поново углас повикаше, говорећи: Нека Бог Аврамов, и Бог Исаков, и Бог Јаковљев, заштити овај народ у праведности, докле год они ради заштите призивају име Бога свога.

31 И догоди се да сви као један почеше да певају и славе

Бога свога, због великог дела које беше учинио за њих сачувавши их да не падну у руке непријатеља својих.

32 Да, они узвикиваху: Осана Богу Свевишњему. И узвикиваху: Благословено да буде име Господа Бога Свемогућег, Бога Свевишњег.

33 А срца њихова беху преплављена радошћу, до изливања мноштва суза, због велике добротe Божје у избављењу њиховом из руку непријатеља њихових. И они знадоше да због покајања свога и понизности своје беху избављени од вечног уништења.

ГЛАВА 5.

Нефијци се кају и остављају своје грехе – Мормон пише историју свога народа и проглашава им вечну реч – Израел ће се сакупити из свог дугог расејања. Око 22.–26. год. после Христа.

И ево, гле, не беше ни живе душе међу свим народом нефијским која и најмање сумњаше у речи свих светих пророка који беху говорили, јер знадоше да се оне свакако морају испунити.

2 И знадоше да је потребно да Христ дође, због многих знакова који беху дати, у складу са речима пророка. А због онога што се већ беше догодило, знадоше да свакако мора да се све догоди у складу са оним што беше речено.

3 Стога оставише све грехе своје и одвратности своје и курварства своја, и са свом марљивошћу служаху Богу и дању и ноћу.

4 И ево, догоди се да кад они беху похватили све разбојнике, толико да не побеже ни један који не беше погубљен, бацише заробљенике своје у тамницу, и наредише да им се проповеда реч Божја. И сви који би се покајали за грехе своје и ушли у завет да неће више убијати, беху пуштени на слободу.

5 Али сви они који не уђоше у завет, и који и даље у срцима својим имаху та тајна убиства, да, сви они који се нађоше да изговорише претње браћи својој, беху осуђени и по закону кажњени.

6 И тако они окончаше све оне опаке, и тајне, и одвратне савезе због којих беше почињено толико опакости и толико убистава.

7 И тако беше прошла двадесет и друга година, а и двадесет и трећа, и двадесет и четврта, и двадесет и пета. И тако беше прошло двадесет и пет година.

8 И беху се десиле многе ствари, које би у очима неких биле велике и чудесне. Ипак, у овој књизи не могу бити све записане. Да, ова књига не може обухватити ни стоти део онога што беше учињено међу толиким народом током двадесет и пет година;

9 Али гле, постоје записи

који садрже све поступке овог народа, а краћи али истинит извештај даде Нефи.

10 Стога ја свој запис о овим догађајима израдох према запису Нефијевом, који беше урезан на плочама које се зову плоче Нефијеве.

11 И гле, израђујем запис на плочама које израдох својим сопственим рукама.

12 И гле, зовем се Мормон, назван по земљи Мормон, земљи у којој Алма успостави цркву међу народом, да, прву цркву која после преступа њиховог беше успостављена међу њима.

13 Гле, ученик сам Исуса Христа, Сина Божјег. Он ме позва да прогласим реч Његову међу Његовим народом, да би могли имати вечни живот.

14 И постаде потребно да ја, у складу са вољом Божјом, да би се молитве оних који одавде преминуше, који беху свети, испуниле у складу са вером њиховом, направим запис о ономе што беше учињено –

15 Да, мали запис о ономе што се догоди од времена када Лехи напусти Јерусалим, све до данашњег времена.

16 Стога израђујем свој запис према извештајима које дадоше они који беху пре мене, све до почетка мога дана;

17 Израђујем, дакле, запис о ономе што видех својим сопственим очима.

18 И знам да је запис који израђујем исправан и истинит запис. Ипак, много је

тога што због језика нашег нисмо у стању да запишемо.

19 А сад завршавам своје казивање, које је о мени самоме, и настављам да подносим свој извештај о ономе што беше пре мене.

20 Ја сам Мормон, прави потомак Лехијев. Имам разлог да хвалим Бога свога и Спаситеља Исуса Христа, што Он изведе очеве наше из земље јерусалимске, (и нико то не зна осим Њега самога и оних које изведе из те земље) и што мени и моме народу даде толико познања на спасење душа наших.

21 Заиста, благослови Он дом Јаковљев, и беше милостив потомству Јосифовом.

22 И онолико колико деца Лехијева држаху заповести Његове, Он их благосиљаше и чињаше да напредују по речи Његовој.

23 Да, и заиста Он ће поново привести остатак потомства Јосифовог познању Господа Бога њиховог.

24 И засигурно, тако жив био Господ, сабраће Он са четири краја земаљска сав остатак потомства Јаковљевог, које је расејано по свом лицу земаљском.

25 И пошто се заветова са свим домом Јаковљевим, тако ће се и завет којим се заветова дому Јаковљевим испунити у време од Њега одређено, за обнову свог дома Јаковљевог ка познању завета којим им се Он заветова.

26 И тада ће они познати

Откупитеља свога, који је Исус Христ, Син Божји, и тада ће са четири краја земаљска бити сабрани у земље своје, са којих беху расејани. Да, тако жив био Господ, биће тако. Амен.

ГЛАВА 6.

Нефијци напредују – Појављују се охолост, благостање и различити сталези – Расправе разједињују Цркву – Сотона води народ у отворену побуну – Многи пророци узвикују покајање и бивају погубљени – Њихове убице кују заверу како би преузели владу. Око 26.–30. год. после Христа.

И ево, догоди се да се двадесет и шесте године сав народ нефијски врати у земље своје, сваки човек са породицом својом, стадима својим и крдима својим, коњима својим и стоком својом, и свим оним што им припадаше.

2 И догоди се да не беху појели све своје намирнице, стога понеше са собом све оно што не беху појели, сво жито своје од сваке врсте, и злато своје, и сребро своје, и све драгоцености своје, и вратише се у земље своје и поседе своје, и на северу и на југу, и у земљу према северу и у земљу према југу.

3 А оним разбојницима који беху ушли у завет да ће чувати мир у земљи, који беху жељни да остану Ламанци, дадоше земље, према броју

њиховом, да би уз труд свој имали чиме да се издржавају. И тако успоставише мир у целој земљи.

4 И поново почеше да напредују и постају јаки. И двадесет и шеста и седма година прођоше и беше велик ред у земљи. И они законе своје беху уредили према правичности и правди.

5 И ево, не беше ничега у целој земљи што би ометало народ да стално напредује, осим ако би пали у преступ.

6 И ево, Гидгидони и судија Лаконеј и они који беху постављени за предводнике, беху ти који успоставише тај велик мир у земљи.

7 И догоди се да многи градови беху поново изграђени, а многи стари градови беху обновљени.

8 И многи путеви беху изграђени, и многи друмови направљени, који вођаху од града до града, и од земље до земље, и од места до места.

9 И тако прође двадесет и осма година, и народ имаше сталан мир.

10 Али двадесет и девете године догоди се да започеше неке свађе међу народом. И неки се узнесоше у охолости и хвалисању због свог силно великог богатства, да, и то до великих прогона;

11 Беше, наиме, много трговаца у земљи, а и много адвоката и много чиновника.

12 И народ се поче разликовати по положају, према богатству своје и приликама

својим за стицање учености. Да, неки беху неуки због сиромаштва свога, а други стекоше велику ученост због богатства свога.

13 Неки беху узнесени у охолости, а други беху силно понизни. Неки враћаху грдњу за грдњу, док други прихватаху грдњу и прогон и свакојаке невоље, и не враћаху и не ружаху за узврат, већ беху понизни и покајани пред Богом.

14 И тако наста велика неједнакост у целој земљи, толико да се црква поче разједињавати, да, толико да тридесете године црква беше разједињена у целој земљи осим међу оних неколико Ламанаца који беху обраћени у праву веру. И они не хтедоше да одступе од ње, јер беху чврсти и постојани и непоколебљиви, вољни да са свом марљивошћу држе заповести Господње.

15 Ево, узрок тога безакоња беше ово – Сотона беше имао велику моћ у подстицању народа на свакојако безакоње, и до надимања у охолости, искушавајући их да теже за моћу, и влашћу, и богатством, и ништавним стварима овог света.

16 И тако Сотона заведе срца народа да чини свакојако безакоње. Стога они уживаху у миру само неколико година.

17 И тако, почетком тридесете године – будући да народ беше предат да током

дугог времена буде ношен тамо-амо искушавањима ђаволовим где год он хтеде да их носи, и да чине оно безакоње које он хтеде да чине – и тако почетком те тридесете године, беху у стању страшне опакости.

18 Ево, они не грешаху из незнања јер познаваху вољу Божју за себе, јер она беше поучавана међу њима. Они се, дакле, самовољно побунише против Бога.

19 И ево, беше то у дане Лаконеја, сина Лаконејевог, јер Лаконеј заузео столицу оца свога и те године управљаше народом.

20 И наступише и беху послати са неба надахнути људи, стојећи међу народом у целој земљи, проповедајући и одважно сведочећи о гресима и безакоњима народа, и сведочећи им о откупљењу које ће Господ извести за свој народ, или другим речима, васкрсењу Христовом. И они одважно сведочаху о Његовој смрти и страдањима.

21 Ево, беше их много у народу који беху силно срдити због оних који о томе сведочаху. А они који беху срдити беху углавном врховне судије, и они који беху високи свештеници и адвокати. Да, сви они који беху адвокати беху срдити на оне који о томе сведочаху.

22 Ево, не беше адвоката нити судије нити високог свештеника који би имао моћ да осуди некога на смрт уко-

лико њихову пресуду не би потписао управитељ земље.

23 Ево, беше много оних који сведочаху о ономе што се односи на Христа, који сведочаху одважно, које судије ухватише и тајно усмртише, како обавештење о смрти њиховој не би стигло до управитеља земље до после смрти њихове.

24 Ево, гле, беше то у супротности са законима земље, да се било ко усмрти уколико нема моћ од управитеља земље –

25 Стога, у земљу Зарахемлу стиже жалба управитељу земље против тих судија, који беху на смрт осудили пророке Господње, не по закону.

26 Ево, догоди се да они беху ухваћени и доведени пред судију да им се суди за злочин који беху учинили, у складу са законом који народ даде.

27 Ево, догоди се да те судије имаху много пријатеља и родбине, а остали, скоро сви адвокати и високи свештеници, скупише се заједно и ујединише са родбином тих судија којима је требало судити по закону.

28 И они међусобно уђоше у завет, да, и то завет који им дадоше они из давнине, завет који беше дат и послуживан од стране ђавола, да се удруже против сваке праведности.

29 Они се, дакле, удружише против народа Господњег и уђоше у завет да га униште, и оне који беху кривци за убиство избеаве из руку правде,

која само што не беше послужена у складу са законом.

30 И они се успротивише закону и правима отаџбине своје и међусобно се заветоваше да униште управитеља, и поставе цара над земљом, да земља више не буде у слободи већ да буде подложна царевима.

ГЛАВА 7.

Врховни судија је убијен, влада је уништена, а народ подељен на племена – Јаков, анти-Христ, постаје цар тајног савеза – Нефи проповеда покајање и веру у Христа – Анђели му свакодневно служе, и он подиже свог брата из мртвих – Многи се кају и крсте. Око 30.–33. год. после Христа.

Ево, гле, показашу вам да они не поставише цара над земљом. Али, те исте године, да, тридесете године, уништише судијску столицу, да, убише врховног судију земље.

2 И народ беше разједињен међусобно. И они се једни од других разделише на племена, сваки човек према породици својој и родбини својој и пријатељима. И тако они уништише владу у земљи.

3 И свако племе постави себи поглавицу или предводника. И тако они посташе племена и предводници племена.

4 Ево, гле, не беше човека међу њима који не беше имао велику породицу и много

родбине и пријатеља. Стога племена њихова посташе силно велика.

5 Ево, све то беше учињено, а још не беше ратова међу њима. А сво то безакоње беше обузело народ јер се препустио моћи Сотониној.

6 И прописи владе беху уништени због тајних савеза пријатеља и родбине оних који побише пророке.

7 И изазваше они велик сукоб у земљи, толико да скоро сав праведнији део народа беше постао opak. Да, међу њима беше само мали број праведних људи.

8 И тако не прође ни шест година откако се већи део народа окрену од праведности, као пас бљувотини својој, или као свиња окупавши се, у каљужу.

9 Ево, тај тајни савез, који беше донео тако велико безакоње на народ, скупише се заједно, и поставише на чело своје човека кога зваху Јаков;

10 И прозваше га царем својим. Стога он постаде цар те опаке дружине, и беше један од најистакнутијих који свој глас беше дао против пророка који сведочаху о Исусу.

11 И догоди се да они не беху тако јаки бројчано као племена народна која беху уједињена заједно осим што предводници њихови успоставише своје законе, сваки у складу са племеном својим. Ипак беху они непријатељи. Упркос томе што не беху

праведан народ, ипак беху уједињени у мржњи против оних који беху ушли у завет да униште владу.

12 Стога, Јаков видевши да су непријатељи њихови бројнији од њих, будући цар те дружине, заповеди, стога, свом народу да побегне у најсевернији део земље и тамо себи изграде царство, док им се не придруже одметници, (он им се, наиме, улагиваше да ће бити много одметника) и не постану довољно јаки да се сукобе са племенима народним. И они учинише тако.

13 И покрет њихов беше тако хитар да се не могаше спречити све док не одоше изван дохвата народа. И тако се заврши тридесета година. И такви беху догађаји у народу Нефијевом.

14 И догоди се тридесет и прве године, да се разделише на племена, сваки човек према својој породици, родбини и пријатељима. Ипак, споразумеше се да неће међусобно ратовати, али не беху уједињени у погледу на законе своје и начин управљања свога, јер они беху успостављени у складу са мишљењима оних који беху поглавице њихове и предводници њихови. Ипак, они успоставише веома строге законе како се једно племе не би огрешило о друго, толико да у некој мери беху имали мир у земљи. Ипак, срца њихова се

окренуше од Господа Бога њиховог, и они каменовашу пророке и истеривашу их из средине своје.

15 И догоди се да Нефи – будући похођен анђелима а и гласом Господњим, видевши, стога, анђеле и будући очевидац и имајући моћ која му беше дата да зна за службовање Христово, и уз то будући очевидац њиховог брзог повратка са праведности њихове на opakост њихову и одвратности,

16 Ожалостивши се, стога, због тврдоће срца њихових и заслепљености умова њихових – те исте године пође међу њих и поче одважно да сведочи о покајању и опросту греха кроз веру у Господа Исуса Христа.

17 И послуживаше им много тога, а све то не може бити записано. А део тога не би био довољан, стога то није записано у овој књизи. И Нефи служаше са моћу и са великом влашћу.

18 И догоди се да они беху срдити на њега, управо јер имаше моћ већу од њихове, јер не беше могуће да не поверују речима његовим, јер тако велика беше вера његова у Господа Исуса Христа да му анђели свакодневно послуживашу.

19 И у име Исусово истериваше ђаволе и духове нечисте, и чак и брата свога из мртвих подиже пошто га људи беху каменовали и он смрт поднесе.

20 И народ то виде и сведо-
чаше о томе, и беху срдити
на њега због моћи његове. И
он још многа друга чуда чи-
њаше пред очима народа, у
име Исусово.

21 И догоди се да прође три-
десет и прва година, а беше
само неколико оних који се
обратише Господу. Али, сви
они који се обратише искре-
но потврдише народу да их
похођаху моћ и Дух Божји
који беху у Исусу Христу, у
кога они повероваше.

22 И сви они из којих ђаволи
беху истерани и беху исце-
љени од болести својих и
немоћи својих, истински обја-
вљиваху народу да су обузе-
ти Духом Божјим и да су
исцељени. И они такође по-
казиваху знаке и чињаху
нека чуда међу народом.

23 Тако прође и тридесет и
друга година. А почетком
тридесет и треће године
Нефи завапи народу и про-
поведаше им покајање и
опрост греха.

24 Ево, ја бих, такође, да се
сетите да не беше никога ко
беше приведен покајању а
да не беше водом крштен.

25 Стога Нефи за ту службу
зареди мушкарце, како би
сви они који им дођу били
водом крштени, и то као до-
каз пред Богом и народом да
се беху покајали и примили
опрост греха својих.

26 И беше много оних који
се почетком те године крсти-
ше на покајање. И тако прође
већи део године.

ГЛАВА 8.

*Олује, земљотреси, пожари, ви-
хори, и нагле промене у природи
сведоче о Христовом распећу –
Многи људи су уништени – Тама
три дана прекрива земљу – Они
који су преживели оплакују сво-
ју судбину. Око 33.–34. год.
после Христа.*

И ево, догоди се да према
запису нашем, а знамо да је
запис наш истинит, јер гле,
праведан беше онај човек
који вођаше запис – јер он
заиста учини многа чуда у
име Исусово. И не беше ни
једног човека који могаше
извести чудо у име Исусово
уколико не би био сасвим
очишћен од безакоња свога –

2 И ево, догоди се да, ако тај
човек не погреша у рачуна-
њу времена нашег, беше про-
шла тридесет и трећа година;

3 И народ поче са великом
ревношћу да ишчекује знак
који даде пророк Самуило
Ламанац, да, тренутак када
ће током три дана бити тама
на лицу земаљском.

4 И насташе велика неи-
звесност и препирке међу
народом, упркос толиким
знацима који беху дати.

5 И догоди се тридесет и че-
тврте године, првог месеца,
четвртог дана у месецу, да
се подиже велико невреме
какво се никако не памти у
целој земљи.

6 И беше такође велика и
страшна олуја. И беше стра-
шна грмљавина, толико да

потресе целу земљу као да ће је напола раставити.

7 И беше силно јако севање, какво се никако не памти у целој земљи.

8 А град Зарахемлу захвати пожар.

9 А град Морони потону у дубине морске, и становници његови се подавише.

10 А земља се сручи на град Морониху тако да на месту града наста велика планина.

11 И у земљи према југу беше велико и страшно уништење.

12 Али гле, још веће и страшније уништење беше у земљи према северу. Јер гле, цело лице земаљско се промени због олује и вихора, и грмљавине и муња, и силно великог потреса целе земље;

13 И путеви попуцаше и равни друмови се развалише, и многа равна места посташе неравна.

14 А многи велики и значајни градови потонуше, а многи изгореше, а многи се тресоше све док се грађевине њихове на земљу не сручише, и становници њихови страдаше, а места осташе пушта.

15 А беше неких градова који преосташе, али оштећење њихово беше силно велико, и беше много оних који у њима страдаху.

16 И беше неких који беху вихором однети, и нико не зна где одоше, само се зна да су однети.

17 И тако се лице целе земље

измени због олуја и грмљавине и муња и потреса земље.

18 И гле, стене се распукоше надвоје. Беху оне разбијене на лицу целе земље, толико да се налажаху у разбијеним комадима, и у пукотинама, и у развалинама, по свом лицу земаљском.

19 И догоди се да када грмљавина и севање и олуја и невреме и потреси земље престаше – јер гле, потраја то током три сата отприлике, а неки рекоше да време беше дуже; ипак, све те велике и страшне ствари догађаху се отприлике три сата – а тада гле, наста тама на лицу земаљском.

20 И догоди се да беше густа тама по свом лицу земаљском, толико да становници њени који не падоше могаху осетити ту тамну маглуштину;

21 И због таме не могаше бити светла, ни свећа, нити бакљи. Ни огањ се не могаше упалити са њиховим добрим и сувим дрветом, тако да уопште не могаше бити никаквог светла;

22 И не виде се никаква светлост, нити огањ, ни светлуцање, нити сунце, ни месец, ни звезде, јер тако велика беше мрачна сумаглица која беше на лицу земаљском.

23 И догоди се да то потраја током три дана, да светлост не беше виђена. И беше велико нарицање и јаукање и плач међу свим народом без престанка. Да, велико беше

јечање народа, због таме и великог уништења које се беше оборило на њих.

24 И на једном месту чуше се како вапе, говорећи: О, да се покајасмо пре овог великог и страшног дана, тада би браћа наша била поштеђена и не би изгорела у том великом граду Зарахемли.

25 А на другом месту чуше се где вапе и наричу, говорећи: О, да се покајасмо пре овог великог и страшног дана, и да не убијасмо и каменовасмо пророке и да их не истеривасмо, тада би мајке наше и наочите кћери наше и деца наша били поштеђени, и не би били затрпани у том великом граду Моронихи. И тако јаукање међу народом беше велико и страшно.

ГЛАВА 9.

Кроз таму, Христов глас објављује уништење многих људи и градова због њихове opakости – Он, уз то, објављује своје божанство, најављује да је закон Мојсијев испуњен, и позива људе да дођу к Њему и спасу се. Око 34. год. после Христа.

И догоди се да се зачу глас међу свим становницима земаљским, по свом лицу ове земље, како виче:

2 Јао, јао, јао, овом народу. Јао становницима целе земље уколико се не покају, јер ђаво се смеје, а анђели његови радују због побижених наочи-

тих синова и кћери мога народа. А они падоше због свога безакоња и одвратности!

3 Гле, тај велики град Зарахемлу огњем спалих, а и становнике његове.

4 И гле, учиних да тај велики град Морони потоне у дубине морске, а становници његови да се подаве.

5 И гле, тај велики град Морониху земљом прекрих, а и становнике његове, да пред лицем својим сакријем безакоња њихова и одвратности њихове, да ми крв пророка и светаца не долази више против њих.

6 И гле, учиних да град Гилгал потоне, а становници његови буду затрпани у дубинама земље;

7 Да, и град Ониха и становници његови, и град Мокум и становници његови, и град Јерусалим и становници његови. И наредих да воде надођу на место њихово, да пред лицем својим сакријем њихову opakост и одвратности, да ми крв пророка и светаца не долази више против њих.

8 И гле, град Гадијанди, и град Гадиомна, и град Јаков, и град Гимгимно, наредих да сви они потону, и створих брда и долине на местима њиховим, а становнике њихове затрпах у дубине земље, да пред лицем својим сакријем opakост њихову и одвратности њихове, да ми крв пророка и светаца не долази више против њих.

9 И гле, тај велики град Јаковугат, који беше настањен народом цара Јакова, учиних да буде огњем спаљен због греха њихових и опакости њихове, која беше изнад сваке опакости на целој земљи, због њихових тајних убистава и савеза, јер они уништише мир мога народа и владу у земљи. Стога, учиних да буду спаљени, да их уништим пред лицем својим, да ми крв пророка и светаца не долази више против њих.

10 И гле, град Ламан, и град Још, и град Гад, и град Кишкумен, учиних да буду огњем спаљени, а и становници њихови, због опакости њихове при истеривању пророка и каменовању оних које послах да им објаве opakост њихову и одвратности њихове.

11 И пошто их све истераше, да не оста ниједан праведник међу њима, послах огањ на њих и уништих их, да би њихова opakост и одвратности били сакривени пред лицем мојим, да ми крв пророка и светаца које послах међу њих не би из земље вапила против њих.

12 И учиних да се многа велика уништења оборе на ову земљу и овај народ, због опакости њихове и одвратности њихових.

13 О, сви ви који сте поштеђени јер сте били праведнији од њих, зар се нећете сада вратити к мени и покајати за грехе своје и обратити се да бих вас исцелио?

14 Да, заиста, кажем вам, дођете ли к мени имаћете вечни живот. Гле, милостива рука моја испружена је према вама, и ко год дође, примићу га. А благословени су они који к мени дођу.

15 Гле, ја сам Исус Христ, Син Божји. Ја створих небо и земљу и све што је на њима. Бејач са Оцем од почетка. Ја сам у Оцу, а Отац у мени, и у мени Отац прослави име своје.

16 К својима дођох, а моји ме не примише. И испунише се Света писма о моме доласку.

17 И свима онима који ме примише дадох им да постану синови Божји. А тако ћу и свима онима који поверују у име моје, јер гле, по мени долази откупљење и у мени је закон Мојсијев испуњен.

18 Ја сам светло и живот света. Ја сам Алфа и Омега, почетак и крај.

19 И нећете више приносити проливање крви. Да, жртве ваше и жртве паљенице ваше биће укинуте, јер нећу примити ни једну од жртава ваших и жртава паљеница ваших.

20 А принећете ми за жртву срце скрушено и дух раскајан. И ко год ми дође срца скрушеног и духа раскајаног, њега ћу крстити огњем и Светим Духом, као што Ламанци, због вере своје у мене у тренутку обраћења свога, беху крштени огњем и Светим Духом, а не знадоше то.

21 Гле, дођох на свет да

донесем откупљење свету, да спасем свет од греха.

22 Стога, ко год се покаје и дође к мени као мало дете, примићу га, јер таквих је царство Божје. Јер гле, за такве положих живот свој и поново га узех. Стога се покајте и дођите к мени ви крајевима земаљским, и спасите се.

ГЛАВА 10.

Тишина у земљи траје више сати – Христов глас обећава да ће сакупити свој народ као што квочка сакупља пилиће своје – Праведници део народа је сачуван. Око 34.–35. год. после Христа.

И ево, гле, догоди се да сав народ у земљи чу то казивање, и посведочи о томе. А после тог казивања током много сати беше тишина у земљи;

2 Јер запрепашћење народа беше тако велико да преста да оплакује и јадикује због губитка родбине своје која беше побијена. Стога, током много сати беше тишина у земљи.

3 И догоди се да поново дође глас народу, и сав народ чу и посведочи о томе, говорећи:

4 О ви, народе ових великих градова који падоше, који сте потомци Јаковљеви, да, који сте од дома Израеловог, колико пута вас скупљах као што квочка скупља пилиће своје под крила своја, и неговах вас.

5 И опет, колико пута хтедох да вас скупим као што квоч-

ка скупља пилиће своје под крила своја, да, о ви народе од дома Израеловог, који падосте, да, о ви народе од дома Израеловог, који у Јерусалиму пребивате, као ви што падосте. Да, колико пута хтедох да вас скупим као што квочка скупља пилиће своје, а ви не хтедосте.

6 О ви, доме Израелов кога поштедох, колико пута ћу вас скупљати као што квочка скупља пилиће своје под крила своја, покајете ли се и вратите к мени са пуном одлучношћу срца.

7 Али ако не, о доме Израелов, опустеће места пребивања вашег све док не дође време испуњења завета очевима вашим.

8 И тад се догоди да пошто народ чу те речи, гле, поче поново плакати и јаукати због губитка родбине своје и пријатеља.

9 И догоди се да прођоше тако три дана. И беше јутро, и тама се разиђе са лица земаљског и земља преста да се тресе, и стене престаше да се разбијају, и језиво јечање преста, и сав бучни жагор прође.

10 И земља се поново споји, тако да стајаше. И преста нарицање, и плач, и јадиковање народа који оста жив. И нарицање њихово промени се у радост, а кукање њихово у хвалу и захваљивање Господу Исусу Христу, Откупитељу њиховом.

11 И дотле се испунише

Света писма која пророци изговорише.

12 И праведнији део народа беше поштеђен, а беху то они који примаху пророке и не каменоваху их. И беху поштеђени они који не проливаху крв светаца.

13 И они беху поштеђени и не потонуше и не беху земљом затрпани, и не подавише се у дубинама морским, и не беху огњем спаљени, нити ишта на њих паде и на смрт разби, и не беху вихором однешени, нити их савлада пушење дима и тамна маглуштина.

14 И ево, ко чита, нек разуме. Ко има Света писма, нек их истражује и види и осмотри, нису ли све те смрти и уништења огњем, и димом, и непогодама, и олујама, и отварањем земље да их прими, и све то није ли испуњење пророштава многих светих пророка.

15 Гле, кажем вам, да, многи сведочаху о томе при доласку Христовом и беху побијени јер сведочаху о томе.

16 Да, пророк Зенос сведочаше о томе, а и Зенок о томе говораше, будући да сведочаху нарочито о нама, који смо остатак потомства њиховог.

17 Гле, и отац наш Јаков сведочаше о остатку потомства Јосифовог. А гле, нисмо ли ми остатак потомства Јосифовог? И оно што о нама сведочи није ли записано на месинганим плочама које отац наш Лехи изнесе из Јерусалима?

18 И догоди се да крајем тридесет и четврте године, гле, показаћу вам како народу Нефијевом који беше поштеђен, а и онима који беху названи Ламанцима, који беху поштеђени, беше исказана велика милост, и велики благослови изливени на главе њихове, толико да им се, убрзо после успећа Христовог на небо, Он сам заиста објави –

19 Показујући им тело своје и послужујући им. А извештај о служби Његовој биће дат касније. Стога, за сада, завршавам своје казивање.

Исус Христ се показао народу Нефијевом, док је мноштво било окупљено у земљи Изобиље. И Он им је послуживао, и на тај начин им се показао.

*Обухвата главе од 11.
закључно са 26.*

ГЛАВА 11.

Отац сведочи о свом Љубљеном Сину – Христ се указује и најављује своје помирење – Народ додирује белеге од рана на Његовим рукама, стопаљима и слабини – Они узвикују Осана и слабини – Они објашњава начин и обичај крштења – Дух препирке је од ђавола – Христово учење је да човек треба да верује и да се крсти и прими Светог Духа. Око 34. год. после Христа.

И ево, догоди се да се заједно скупи велико мноштво на-

рода Нефијевог унаоколо храма који беше у земљи Изобиље. И они се дивљаху и чуђаху међу собом и указиваху једни другима на велику и чудесну промену која се беше догодила.

2 И разговараху, такође, о том Исусу Христу, о чијој смрти беше дат знак.

3 И догоди се да док они тако разговараху међусобно, зачуше глас као да долази с неба, и обазираху се унаоколо јер не разумеше глас који чуше. А то не беше оштар глас, нити беше јак глас. Ипак, и упркос томе што беше слаб глас, пробадаше их да се чу до сржи, толико да не беше дела тела њиховог да не учини да задрхти. Да, пробадаше их до саме душе и учини да срца њихова горе.

4 И догоди се да поново зачуше глас и не разумеше га.

5 И поново, трећи пут, зачуше глас и отворише уши своје да га чују, а очи њихове беху уперене према звуку његовом. И они постојано гледаху према небу, одакле звук дође.

6 И гле, трећи пут разумеше глас који чуше, а он им рече:

7 Гле Сина мог Љубљеног, којим сам веома задовољан, у коме прославих име своје – послушајте Га.

8 И догоди се, пошто разумеше поново бацише поглед свој према небу, и гле, угледаше Човека како силази са неба. И Он беше обучен у белу одору, и сиђе и стаде посред њих. А очи целог мно-

штва беху окренуте према Њему, и они се не усудише да отворе уста своја, чак ни да међусобно говоре, и не знадоше шта то значи, јер мишљаху да им се анђео беше указао.

9 И догоди се да Он испружи руку своју и обрати се народу, говорећи:

10 Гле, Ја сам Исус Христ за кога пророци посведочише да ће доћи на свет.

11 И гле, ја сам светло и живот света. И ја испих ону горку чашу коју ми Отац даде, и прославих Оца узевши на себе грехе света, при чему поднесох вољу Очевоу у свему од почетка.

12 И догоди се да када Исус изговори ове речи, цело мноштво паде на земљу, јер се сети да беше проречено међу њима да ће им се Христ указати после свог успећа на небо.

13 И догоди се да им Господ рече, говорећи:

14 Устаните и дођите к мени да ставите руке своје на ребра моја, и да додирнете белеге од клинова на рукама мојим и ногама мојим, да можете знати да сам ја Бог Израелов и Бог целе земље, и да бејаш погубљен за грехе света.

15 И догоди се да мноштво изађе, и стави руке своје у слабину Његову и опипа белеге од клинова на рукама Његовим и ногама Његовим. А то чињаху прилазећи један по један, док сви не беху пришли, и видеше очима својим и опипаше рукама својим и са сигурношћу знадоше и по-

сведочише да је то онај о ком пророци писаху да ће доћи.

16 И када сви они беху изашли и сами се осведочили, сви у један глас повикаше, говорећи:

17 Осана! Благословено да је име Бога Свевишњег! И падоше пред ноге Исусове и поклонилише Му се.

18 И догоди се да се Он обрати Нефију (Нефи, наиме, беше у мноштву) и заповеди му да приђе.

19 И Нефи устаде и приђе и поклони се пред Господом и пољуби ноге његове.

20 А Господ му заповеди да устане. А он устаде и стаде пред Њега.

21 И Господ му рече: Дајем ти моћ да крстиш овај народ кад се поново успнем на небо.

22 И опет, Господ позва остале и рече им исто тако, и даде им моћ да крсте. И рече им: Овако ћете крстити, и да не буде препирки међу вама.

23 Заиста, кажем вам, да они који се покају за грехе своје ради речи ваших, и пожелеле да се крсте у име моје, овако ћете их крстити – Гле, сићи ћете и стати у воду, и у име моје ћете их крстити.

24 И ево, гле, ово су речи које ћете рећи, по имену их назвавши, говорећи:

25 Имајући власт која ми је поверена од Исуса Христа, ја те крстим у име Оца, и Сина, и Светог Духа. Амен.

26 А затим ћете их уронити у воду, и исто тако изронити из воде.

27 И на тај начин ћете их крстити у име моје, јер гле, заиста, кажем вам да су Отац и Син и Свети Дух једно. И ја сам у Оцу, и Отац у мени, и Отац и ја једно смо.

28 И тако како вам заповедих, тако ћете крстити. И нека не буде препирки међу вама као што досад беше, нити да буде препирки међу вама у погледу суштине учења мога, као што досад беше.

29 Јер заиста, заиста, кажем вам, онај који има дух препирке није од мене, већ је од ђавола који је отац препирке, и он подстиче срца људска да се у срци препиру једни са другима.

30 Гле, учење моје није да се срца људска подстичу на срцбу једни против других, већ је учење моје да тако нешто треба да се укине.

31 Гле, заиста, заиста, кажем вам, објавићу вам учење своје.

32 А ово је учење моје, и то је учење које ми Отац даде. И ја сведочим о Оцу, а Отац сведочи о мени, а Свети Дух сведочи о Оцу и мени. И ја сведочим да Отац заповеда свим људима, свугде, да се покају и поверују у мене.

33 И ко год у мене поверује и крсти се, тај ће бити спасен. И они су ти који ће баштинити царство Божје.

34 А ко год не поверује у мене, и не крсти се, биће проклет.

35 Заиста, заиста, кажем вам да је то учење моје, и ја сведочим да је од Оца. И онај који

верује у мене верује и у Оца, и њему ће Отац сведочити о мени, јер ће га походити огњем и Светим Духом.

36 И тако ће Отац сведочити о мени, а Свети Дух ће му сведочити о Оцу и мени, јер Отац и ја и Свети Дух, једно смо.

37 И опет, кажем вам, морате се покајати и постати као мало дете, и крстити се у име моје, иначе никако не можете то примити.

38 И опет, кажем вам, морате се покајати и крстити у име моје и постати као мало дете, иначе никако не можете баштинити царство Божје.

39 Заиста, заиста, кажем вам да је то учење моје, и они који на томе граде на стени мојој граде и врата их паклена неће надвладати.

40 А онај који прогласи више или мање од тога, и постави за учење моје, тај долази од зла и није сазидан на мојој стени, већ гради на песковитом темељу и врата паклена стоје отворена да приме такве, кад дођу поплаве и ветрови ударе на њих.

41 Идите, стога, овом народу и крајевима земаљским прогласите речи које рекох.

ГЛАВА 12.

Исус позива и овлашћује Дванаесторицу – Он предаје Нефијцима проповеди сличне Беседи на гори – Он говори о Блаженствима – Његова учења превазилазе и

замењују закон Мојсијев – Људима се заповеда да буду савршени као што су Он и Његов Отац савршени. Упоредити са Јев. по Матеју гл. 5. Око 34. год. после Христа.

И догоди се да када Исус беше изговорио те речи Нефију и онима који беху позвани, (ево, број оних који беху позвани и који примише моћ и власт да крсте, беше дванаест) и гле, Он испружи руку своју према мноштву и повика им, говорећи: Благословени сте будете ли се обазирали на речи ове дванаесторице коју изабрах међу вама да вам послужују и да буду слуге ваше. И ја им дадох моћ да вас могу крстити водом. А пошто будете крштени водом, гле, ја ћу вас крстити огњем и Светим Духом. Благословени сте, стога, поверујете ли у мене и крстите се, пошто ме видесте и знате да ја јесам.

2 И опет, још више су благословени они који поверују речима вашим пошто им будете сведочили да ме видесте, и да знате да ја јесам. Да, благословени су они који поверују речима вашим и спусте се у дубине понизности и крсте, јер ће бити похођени огњем и Светим Духом, и примиће опрост греха својих.

3 Да, благословени су сиромашни духом који к мени дођу, јер њихово је царство небеско.

4 И опет, благословени су

сви они који оплакују, јер ће се утешити.

5 И благословени су кротки, јер ће земљу баштинити.

6 И благословени су сви они који су гладни и жедни праведности, јер ће се Светим Духом испунити.

7 И благословени су милостиви, јер ће милост стећи.

8 И благословени су сви чистог срца, јер ће Бога видети.

9 И благословени су сви миротворци, јер ће се децом Божјом назвати.

10 И благословени су сви они који су прогнани имена мога ради, јер њихово је царство небеско.

11 И благословени сте ви када вас људи руже и прогоне и лажно говоре против вас свакојако зло, мене ради;

12 Јер велику радост ћете имати и бити силно весели, јер ће велика бити награда ваша на небу, јер су тако прогнали и пророке који беху пре вас.

13 Заиста, заиста, кажем вам, дајем вам да будете со земљи. Али, изгуби ли со укусу свој чиме ће се земља осолити? Тада со неће бити низашта осим да буде бачена и да је људи ногама погазе.

14 Заиста, заиста, кажем вам, дајем вам да будете светло овом народу. Не може се сакрити град који на гори лежи.

15 Гле, упале ли људи свећу и под суд је ставе? Не, већ на свећњак, да светли свима који су у кући;

16 Стога, нека тако светли светло ваше пред овим народом, да виде ваша добра дела и славе Оца вашег који је на небу.

17 Не мислите да сам дошао да поништим закон или пророке. Нисам дошао да поништим већ да испуним;

18 Јер заиста, заиста, кажем вам, ни једно словце нити цртица из закона не прође, већ се у мени све испуни.

19 И гле, дадох вам закон и заповести Оца свога, да поверујете у мене и да се покајете за грехе своје, и да дођете к мени срца скрушеног и духа раскајаног. Гле, имате заповести пред собом, и закон је испуњен.

20 Стога, дођите к мени и спасите се, јер заиста, кажем вам да уколико не будете држали заповести моје, које вам сада заповедих, ни пошто нећете ући у царство небеско.

21 Чули сте да је речено од оних из давнина, а и пред вама је записано, да не убијете, а ко год убије биће у опасности од суда Божјег;

22 Али ја вам кажем да ко год се срди на брата свога биће у опасности од суда Његовог. А ко год каже брату своме: Рака! – биће у опасности од савета. А ко год каже: Будало! – биће у опасности од огња пакленог.

23 Стога, кад долазиш к мени, или зажелиш да дођеш к мени и сетиш се да брат твој има нешто против тебе –

24 Иди до брата свога и најпре се измири са братом својим, а онда дођи к мени са пуном одлучношћу срца, и ја ћу те примити.

25 Измири се брзо са противником својим док си на путу са њим, да те не би у неко време ухватио и у тамницу бацио.

26 Заиста, заиста, кажем ти, никако нећеш изаћи одатле док не исплатиш и последњи сенин. А док си у тамници, можеш ли платити макар и један сенин? Заиста, заиста, кажем ти, не.

27 Гле, они из давнина записали су да прељубу не чиниш;

28 Али ја вам кажем, ко год са пожудом погледа жену, већ је учинио прељубу у срцу своје.

29 Гле, заповест вам дајем да не допустите да ишта од тога уђе у срце ваше;

30 Јер боље је да се одрекнете тога тако што ћете узети крст свој, него да будете у пакао бачени.

31 Записано је да ко год остави жену своју, нека јој напише књигу отпусну.

32 Заиста, заиста, кажем вам, да ко год остави жену своју, осим због разврата, наводи је да прељубу чини. И ко год се ожени отпуштеном прељубу чини.

33 И опет, записано је, не заклињи се лажно већ изврши Господу заклетве своје;

34 Али заиста, заиста, кажем вам, не куните се уопште. Ни небом, јер је престо Божји;

35 Нити земљом, јер је подножје Његово;

36 Не куни се ни главом својом, јер ни једну влас не можеш црном или белом учинити;

37 Већ нека саопштење ваше буде: Да, да. Не, не. Јер шта год је више од тога, од злога је.

38 И гле, записано је, око за око, и зуб за зуб;

39 Али ја вам кажем да се не противите зломе, већ ударили те ко по десном образу твоме, окрени му и други;

40 А онај који хоће да се суди са тобом и одело да ти узме, нека ти узме и огртач;

41 А онај ко те присили да миљу једну идеш, иди са њим две.

42 Подај оном који иште од тебе и не окрени се од онога који хоће да узајми од тебе.

43 И гле, записано је, такође, да љубите ближњег свога, а мрзите непријатеља свога;

44 Али гле, ја вам кажем, љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас проклињу, добро чините онима који вас мрзе и молите се за оне који вас презриво искоришћавају и прогањају вас,

45 Да бисте били деца Оца нашег који је на небу, јер Он даје да сунце Његово излази и злима и добрима.

46 Стога, оно што беше од давнина, што беше под законом, у мени је све испуњено.

47 Старо је укинато и све ново постаде.

48 Стога бих да будете савршени као и ја, или као што је савршен Отац ваш који је на небу.

ГЛАВА 13.

Исус поучава Нефијце Господњој молитви – Они треба да сакупљају благо на небу – Дванаесторици у њиховој служби заповеда се да не мисле о временском – Упоредити са Јев. по Матеју гл. 6. Око 34. год. после Христа.

Заиста, заиста, кажем вам да бих хтео да дајете милостињу сиромашнима, али пазите да не дајете милостињу своју пред људима, да вас они виде, иначе немате награду од Оца нашег који је на небу.

2 Кад дајете, дакле, милостињу своју, не трубите испред себе као што лицемери чине у синагогама и на улицама, да их људи славе. Заиста, кажем вам, примили су награду своју.

3 Али ти кад дајеш милостињу своју, нека левица твоја не зна шта чини десница твоја;

4 Да милостиња твоја буде тајна. И Отац твој који види у тајности наградиће те јавно.

5 И кад се молиш, не чини као што лицемери чине, јер они воле да се моле у синагогама стојећи, и на раскршћима да их људи виде. Заиста, кажем вам, примили су награду своју.

6 Али ти, кад се молиш, уђи у одају своју и кад затвориш врата своја помоли се Оцу

своме који је у тајности. И Отац твој који види у тајности, наградиће те јавно.

7 Али ти кад се молиш, не понављај речи узалудне, као незнабожци, јер мисле да ће за мноштво речи својих бити услышени.

8 Не будите, стога, попут њих, јер зна Отац ваш шта вам треба и пре него што иштете.

9 Овако ћете се, дакле, молити: Оче наш који си на небу, нек се свети име Твоје.

10 Нека буде воља Твоја на земљи као на небу.

11 И опрости нам дугове наше, као што ми опраштамо дужницима својим.

12 И не уведи нас у искушење, него нас избави од зла.

13 Јер Твоје је царство, и моћ, и слава, заувек. Амен.

14 Јер, опростите ли ви људима преступе њихове, и Отац ваш небески опростиће вама;

15 Али не опростите ли ви људима преступе њихове, неће ни Отац ваш небески опростити ваше преступе.

16 Сем тога, када постите, не будите као лицемери, невеселог изгледа, јер они избличују лица своја да покажу људима да посте. Заиста, кажем вам, примили су награду своју.

17 Али ти, кад постиш, помажи главу своју и умиј лице своје;

18 Да људима не изгледа да постиш, већ Оцу своме који је у тајности. А Отац твој који

види у тајности, наградиће тебе јавно.

19 Не скупљајте себи благо на земљи, где мољац и рђа квари и крадљивци обијају и краду;

20 Већ скупљајте себи благо на небу, где ни мољац нити рђа кваре, и где крадљивци не обијају нити краду.

21 Јер где је благо твоје, тамо ће бити и срце твоје.

22 Око је светлост телу. Ако је, дакле, око твоје одано, цело тело твоје биће светло.

23 Али ако је око твоје зло, цело тело твоје биће пуно таме. Ако је, дакле, светлост која је у теби тамна, каква ли је та тама!

24 Нико не може служити двојици господара, јер или ће једнога мрзети а другога љубити, или ће се једнога држати а другога презирати. Не можете служити Богу и Мамони.

25 И тад се догоди да кад Исус беше изговорио те речи погледа у дванаесторицу коју изабра, и рече им: Сетите се речи које рекох. Јер гле, ви сте они које изабрах да послужите овом народу. Кажем вам, стога, не брините се за живот свој, шта ћете јести, или шта ћете пити, нити за тело своје, шта ћете обући. Није ли живот више од јела, а тело од одела?

26 Погледајте птице небеске, јер не сеју, нити жању, нити сакупљају у амбаре, а ипак их храни Отац ваш небески. Нисте ли ви много већи од њих?

27 Који од вас забринутошћу може додати лакат један стасу своме?

28 И за одело, зашто сте забринути? Погледајте љилане пољске како расту. Не муче се нити предуг;

29 А ипак, кажем вам да ни Соломун у свој слави својој не беше обучен као један од њих.

30 Кад Бог, дакле, тако одева траву пољску, која данас јесте а сутра се у пећ баца, исто тако ће одевати вас ако нисте малOVERНИ.

31 Стога, не брините се, говорећи: Шта ћемо јести? Или: Шта ћемо пити? Или: Шта ћемо обући?

32 Јер зна Отац ваш небески да вам је све то потребно.

33 Већ тражите најпре царство Божје и праведност Његову, а све ово ће вам се надодати.

34 Не брините се, дакле, за сутра, јер сутра ће се бринути само за себе. Доста је сваком дану зла свога.

ГЛАВА 14.

Исус заповеда: Не судите; иштите од Бога; чувајте се лажних пророка – Он обећава спасење онима који чине вољу Очевоу – Упоредити са Јев. по Матеју гл. 7. Око 34. год. после Христа.

И ево, догоди се да када Исус изговори те речи поново се окрете мноштву, и поново им отвори уста своја, говорећи: Заиста, заиста,

кажем вам, не судите да вам не буде суђено.

2 Јер каквим судом судите, биће суђено вама, и којом мером мерите мериће вам се исто тако.

3 И зашто видиш трун у оку брата свога, а не примећујеш брвно у оку своме?

4 Или како можеш рећи брату своме: Дај да извадим трун из ока твога – а гле, брвно је у оку твојме?

5 Лицемеру, најпре извади брвно из ока свога, па ћеш онда добро видети да извадиш трун из ока брата свога.

6 Не дајте псима што је свето, нити бацајте бисере своје пред свиње, да га ногама не погазе па се окрену и растргају вас.

7 Иштите, и даће вам се. Тражите, и наћи ћете. Куцајте, и отвориће вам се.

8 Јер сваки који иште, прима, и који тражи, налази, и који куца, отвара му се.

9 Или који ће човек међу вама, ако син његов хлеб иште, камен му дати?

10 Или ако рибу иште, змију му дати?

11 Ако ви, дакле, зли будући, умете добрим даровима даривати децу своју, колико ће више Отац ваш који је на небу добрим даривати оне који од Њега ишту.

12 Све, дакле, што желите да људи вама чине, чините тако и ви њима, јер то је закон и пророци.

13 Уђите на уска врата, јер широка су врата и простран

пут који у пропаст води, и много их је који њиме иду;

14 Јер уска су врата и тесан пут који у живот воде, и мало их је који их налазе.

15 Чувајте се лажних пророка који вам долазе у оделу овчијем, а изнутра су вуци грабљиви.

16 По плодовима њиховим ћете их препознати. Беру ли људи с трња грожђе, или с чичка смокве?

17 Тако свако добро дрво плодове добре рађа, а дрво покварено плодове зле рађа.

18 Не може дрво добро плодове зле рађати, ни дрво покварено плодове добре рађати.

19 Свако дрво које не рађа плодове добре, сече се и у огањ баца.

20 Дакле, по плодовима њиховим ћете их препознати.

21 Неће свако ко ми каже, Господе, Господе, ући у царство небеско, већ онај који чини вољу Оца мога који је на небу.

22 Многи ће ми рећи у тај дан: Господе, Господе, нисмо ли у име Твоје прорицали, и у име Твоје ђаволе истеривали, и у име Твоје многа дивна дела чинили?

23 А тада ћу им ја рећи: Никад вас нисам познавао. Идите од мене, ви који чините безаконе.

24 Ко год, дакле, слуша ове моје речи и извршава их, сматраћу га човеком мудрим, који кућу своју гради на стени –

25 И удари киша, и дођоше поплаве, и дунуше ветрови, и навалише на ону кућу, и она не паде, јер беше утемељена на стени.

26 А сваки који слуша ове моје речи и не извршава их, сматраће се човеком безумним, који кућу своју гради на песку –

27 И удари киша, и дођоше поплаве, и дунуше ветрови, и навалише на ону кућу, и она паде, и пад њен беше велик.

ГЛАВА 15.

Исус најављује да је закон Мојсијев испуњен кроз Њега – Нефијци су друге овце о којима је Он говорио у Јерусалиму – Због безакоња, Господњи народ у Јерусалиму не зна за расејане овце Израелове. Око 34. год. после Христа.

И ево, догоди се да када Исус беше завршио ово казивање, осврну се унаоколо на мноштво, и рече му: Гле, чувате оно што поучавах пре него што се успех Оцу своме. Стога, ко год упамти ове моје речи и извршава их, подигнућу га у последњи дан.

2 И догоди се да када Исус изговори ове речи, опази како се неки међу њима чуде и питају шта да чине са законом Мојсијевим, јер не разумеше казивање да све старо прође и све ново постаде.

3 А Он им рече: Не чудите се што вам рекох да све старо прође и све ново постаде.

4 Гле, кажем вам да је испуњен закон који беше дат Мојсију.

5 Гле, ја сам онај који закон даде, и ја сам онај који се заветова са својим народом Израелом. Стога је закон кроз мене испуњен, јер ја дођох да испуним закон. Он је, стога, окончан.

6 Гле, не одбацујем пророке, јер они који се кроз мене не испунише, заиста, кажем вам, биће сви испуњени.

7 И јер вам рекох да све старо прође, не одбацујем оно што је речено о ономе што ће доћи.

8 Јер гле, завет који учиних са својим народом није сав испуњен, већ је закон који Мојсију беше дат окончан кроз мене.

9 Гле, ја сам закон, и светло. Гледајте у мене и истрајте до краја и живећете, јер оном који истраје до краја даћу вечни живот.

10 Гле, дадох вам заповести. Стога, држите заповести моје. И то је закон и пророци, јер они заиста сведочаху за мене.

11 И ево, догоди се да када Исус беше рекао те речи, рече дванаесторици коју изабра:

12 Ви сте ученици моји, и ви сте светло овом народу који је остатак дома Јосифовог.

13 И гле, ово је земља баштине ваше, и Отац вам је даде.

14 И никад ми Отац не даде заповест да кажем то браћи вашој у Јерусалиму.

15 Нити ми Отац икад даде

заповест да им кажем за друга племена дома Израеловог, која Отац изведе из земље.

16 Овако ми Отац заповеди да им кажем:

17 И друге овце имам које нису из овог стада, и њих морам довести, и оне ће чути глас мој. И биће једно стадо и један пастир.

18 И ево, због тврдоглавости и невере они не разумеше речи моје. Стога ми Отац заповеди да им о томе више ништа не говорим.

19 Али, заиста, кажем вам да ми Отац заповеди, и ја вам кажем да сте одељени од њих због безакоња њиховог. Стога, због безакоња свога они не знају за вас.

20 И заиста, опет, кажем вам да и друга племена Отац одели од њих. А због безакоња свога они не знају за њих.

21 И заиста, кажем вам да сте ви они за које рекох: И друге овце имам које нису из овог стада, и њих морам довести, и оне ће чути глас мој. И биће једно стадо и један пастир.

22 А они ме не разумеше, јер мишљаху да су то нејевреји, јер не разумеше да нејевреји треба да се обрате кроз проповедање њихово.

23 И не разумеше ме кад рекох да ће они чути глас мој. И не разумеше да нејевреји никада неће чути глас мој – да им се ја сâм нећу објавити, осим преко Светог Духа.

24 Али гле, ви и чусте глас мој и видесте ме, и ви сте овце

моје, и убројани сте међу оне које ми Отац даде.

ГЛАВА 16.

Исус ће походити остале од изгубљених оваца Израелових – У последњим данима јеванђеље ће отићи нејеврејима а затим дому Израеловом – Господњи народ ће очи у очи видети кад Он поново буде враћао Сион. Око 34. год. после Христа.

И заиста, заиста, кажем вам да имам друге овце које нису у овој земљи, нити у земљи јерусалимској, нити у било којим деловима земље унаоколо где бејаш да послужујем;

2 Јер оне о којима говорим су оне који још не чуше глас мој, нити им се ја сам икад објавих.

3 Али примих заповест од Оца да одем к њима, и да ће оне чути глас мој, и прибројати се овцама мојим, да буде једно стадо и један пастир. Стога, идем да им се објавим.

4 А вама заповедам да када одем, запишете ова казивања, да ако мој народ при Јерусалиму, они који ме видеше и беху са мношвом у служби мојој, не затражи од Оца у име моје да прими познање о вама путем Светог Духа, а и о другим племенима за које не зна, да се та казивања које ћете ви записати сачувају и да се објаве нејеврејима, да се кроз пунину нејевреја, остатак потомства њиховог који ће бити расејан по лицу земаљском,

због невере њихове, уведе, то јест, приведе познању о мени, Откупитељу њиховом.

5 А тада ћу их сакупити са четири краја земаљска, и тада ћу испунити завет који Отац учини са целим народом дома Израеловог.

6 А благословени су нејевреји због веровања свога у мене, кроз и преко Светог Духа, који им сведочи о мени и о Оцу.

7 Гле, због веровања свога у мене, говори Отац, а због неверовања вашег, о доме Израелов, у последњи дан истина ће доћи нејеврејима, да им се обзнани пунина о томе.

8 Али јао, говори Отац, нејеврејима који не верују – јер мада дођоше на лице ове земље и расејаше мој народ који је од дома Израеловог, и мој народ који је од дома Израеловог истераше из средине своје, и ногама изгазише;

9 А због милости Божје према нејеврејима, а и судова Очевих над мојим народом који је од дома Израеловог, заиста, заиста, кажем вам, да после свега тога, и ја учиних да мој народ, који је од дома Израеловог, буде ударан и мучен и погубљен и буде истеран из средине њихове и омражен од њих, и поста не звиждук и подсмех међу њима –

10 И овако заповеда Отац да вам кажем: У дан кад нејевреји згреше против јеванђеља

мога и одбаце пунину јеванђеља мога и уздигну се у охолости срца својих, изнад свих народа и свих људи целе земље, и испуне се свакојаким лажима и преварама и неваљалствима, и свакојаким лицемерјем и убиствима и надрисвештенством и курварствима и тајним одвратностима, и буду ли чинили све то и одбаце пунину јеванђеља мога, гле, говори Отац, узећу од њих пунину јеванђеља мога.

11 И сетићу се тада завета свога који учиних са својим народом, о доме Израелов, и донећу им јеванђеље своје.

12 И показаћу теби, о доме Израелов, да нејевреји немају моћи над вама, већ ћу се сетити завета свога вама, о доме Израелов, и ви ћете доћи до познања о пунини јеванђеља мога.

13 Али, покају ли се нејевреји и врате к мени, говори Отац, гле, биће убројани међу мој народ, о доме Израелов.

14 И нећу допустити да мој народ, који је од дома Израеловог, провали међу њих и прегази их, говори Отац.

15 Али, не окрену ли се мени и послушају глас мој, допустићу им, да, допустићу моме народу, о доме Израелов, да провали међу њих и прегази их, и биће попут соли која изгуби укус свој, која више није добра низашта осим да буде бачена и да је мој народ ногама погази, о доме Израелов.

16 Заиста, заиста, кажем вам, овако ми Отац заповеди – да овом народу дам ову земљу за баштину њихову.

17 И тад ће се испунити речи пророка Исаије, које гласе:

18 Стражари ће твоји глас подићи, углас ће запевати, јер ће очима својим видети кад Господ поново буде враћао Сион.

19 Радујте се и запевајте заједно, рушевине јерусалимске, јер Господ утеши свој народ, откупи Он Јерусалим.

20 Разоткри Господ свету мишицу своју пред очима свих народа, и сви ће крајеви земаљски видети спасење Божје.

ГЛАВА 17.

Исус упућује људе да пребирају о Његовим речима и да се моле за разумевање – Он исцељује њихове болесне – Он се моли за народ, користећи речи које не могу бити записане – Анђели послужују, а огањ окружује њихове малишане. Око 34. год. после Христа.

Гле, тад се догоди да када Исус изговори ове речи поново погледа унаоколо на мноштво, и рече им: Гле, време је моје близу.

2 Опажам да сте слаби, да не можете разумети све речи моје које ми Отац заповеди да вам их сада кажем.

3 Пођите, стога, кућама својим и пребирајте о ономе што вам рекох, и иштите

од Оца, у име моје, да разумете, и припремите умове своје за сутра, а ја ћу вам опет доћи.

4 Али сада идем к Оцу, а и да се покажем изгубљеним племенима Израеловим, јер она нису изгубљена за Оца, јер Он зна где их одведе.

5 И догоди се да када Исус беше тако говорио, поново се осврну на мноштво унаоколо, и угледа их како плачу и постојано гледају у Њега као да желе да Га замоле да још мало остане са њима.

6 А Он им рече: Гле, утроба је моја прожета сажаљењем према вама.

7 Има ли неко болестан међу вама? Донесите их овамо. Има ли неко хром, или слеп, или сакат, или богаљ, или губав, или који је непокретан, или који је глув, или га нешто друго мучи? Донесите их овамо и ја ћу их исцелити јер имам сажаљења према вама. Утроба је моја прожета милошћу.

8 Јер опажам да желите да вам покажем шта учиних браћи вашој у Јерусалиму, јер видим да је вера ваша довољна да вас исцелим.

9 И догоди се да кад Он тако рече, цело мноштво, заједно, пође са својим болеснима, и својим мученима, и својим хромима, и својим слепима, и својим немима, и са свима онима које нешто мучи. И Он их све исцељиваше како Му их довођаху.

10 И сви они, и они који беху

исцељени, и они који беху здрави, сагнуше се до ногу Његових и поклонилише му се. И сви они који могаху доћи, упркос мноштву, љубљаху ноге Његове, толико да му опраше ноге сузама својим.

11 И догоди се да им Он заповеди да доведу дечицу своју.

12 Доведоше они тако дечицу своју и посадише их на земљу око Њега, а Исус стајаше у средини, а мноштво се уклони док Му их све не донеше.

13 И догоди се да када сви беху донешени, а Исус стајаше у средини, заповеди Он мноштву да клекне доле на земљу.

14 И догоди се да када клекнуше на земљу, уздахну Исус у себи, и рече: Оче, ожалошћен сам због opakости народа од дома Израеловог.

15 А када беше изговорио те речи, и Он сам клекну на земљу, и гле, мољаше се Оцу. А оно што мољаше не може бити записано, а мноштво које Га чу сведочаше.

16 А они овако сведочаху: Око никад не виде, нити ухо икад пре чу нешто тако велико и чудесно као што ми видесмо и чусмо Исуса да говори Оцу;

17 И ни један језик не може изговорити, нити иједан човек може записати, нити срца људска могу замислити нешто тако велико и чудесно као што ми и видесмо

и чусмо Исуса да говори. И нико не може замислити радост која испуни душе наше док Га слушамо да се моли Оцу за нас.

18 И догоди се да када Исус заврши молитву Оцу, устаде, али радост мноштва беше толика да беху савладани.

19 И догоди се да им се Исус обрати и нареди им да устану.

20 И они усташе са земље, а Он им рече: Благословени сте због вере ваше. И ево, гле, радост је моја потпуна.

21 И када изговори те рече, заплака, и мноштво посведочи о томе, а Он узе дечицу њихову, једно по једно, и благосиљаше их и Оцу се мољаше за њих.

22 А кад то учини поново заплака;

23 И обрати се мноштву и рече им: Погледајте малишане своје.

24 И како они погледаше да виде, бацише поглед према небу и видеше небо отворено и видеше анђеле како са неба силазе као да су усред огња. И они сиђоше и окружише ове малишане. И они беху огњем окружени, а анђели им послуживаху.

25 И мноштво виде и чу и посведочи. И они знају да је запис њихов истинит, јер сви они видеше и чуше, сваки човек за себе. И беше их на броју две хиљаде и пет стотина душа, а беше међу њима мушкараца, жена, и деце.

ГЛАВА 18.

Исус уводи причешће међу Нефијце – Заповеда им се да се увек моле у Његово име – Они који недостојно једу Његово тело и пију његову крв проклетни су – Ученицима се даје моћ да поверавају Светог Духа. Око 34. год. после Христа.

Идогоди се да Исус заповеди ученицима својим да му донесу хлеб и вино.

2 А кад они одоше по хлеб и вино, заповеди Он мноштву да поседају на земљу.

3 И кад ученици дођоше са хлебом и вином, Он узнешто хлеба, разломи га и благослови, и даде ученицима и заповеди им да једу.

4 И пошто беху јели и заситили се, заповеди им да дају мноштву.

5 И пошто мноштво беше јело и заситило се, Он рече ученицима: Гле, један од вас ће бити заређен, и њему ћу дати моћ да ломи хлеб и благосиља га и даје народу цркве моје, свима онима који поверују и крсте се у име моје.

6 И увек ћете гледати да то чините, као што ја учиних, као што ја хлеб разломих и благослових га и вама дадох.

7 А то ћете чинити у спомен на тело моје које вам показах. И биће то сведочанство Оцу да ме се увек сећате. А ако ме се увек будете сећали, Дух мој биће са вама.

8 И догоди се да када Он изговори ове речи, заповеди

ученицима својим да узму вино из чаше и пију га, и да га дају мноштву да га и оно пије.

9 И догоди се да они учинише тако, и пијаху га и заситише се. И мноштву дадоше, и они пијаху и заситише се.

10 И пошто ученици беху учинили то, Исус им рече: Благословени сте због овога што учинисте, јер то је испуњење заповести мојих, и то сведочи Оцу да сте вољни да чините оно што вам заповедих.

11 И то ћете увек чинити онима који се покају и крсте у име моје. И чинићете то у спомен на крв моју коју пролих за вас, да можете посведочити Оцу да ме се увек сећате. А ако ме се увек будете сећали, Дух мој биће са вама.

12 И дајем вам заповест да то чините. И будете ли увек чинили тако бићете благословени, јер сте сазидани на стени мојој.

13 Али ко год учини више или мање од тога није сазидан на стени мојој, већ је сазидан на темељу песковитом. И када удари киша и дођу поплаве, и дуну ветрови и ударе на њих, они ће пасти, а врата паклена стоје отворена да их приме.

14 Стога, бићете благословени будете ли држали заповести моје које ми Отац заповеди да вам их дам.

15 Заиста, заиста, кажем вам, морате увек бдети и молити се, да вас ђаво не би

искушао и заробљене повео за собом.

16 И као што се ја мољах међу вама, тако ћете се и ви молити у цркви мојој, међу мојим народом који се каје и крсти у име моје. Гле, ја сам светло, дадох вам пример.

17 И догоди се да када Исус беше изговорио ове речи ученицима својим, поново се окрете мноштву и рече им:

18 Гле, заиста, заиста, кажем вам, морате увек бдети и молити се да не паднете у искушење, јер Сотона жели да вас има, да вас решета као пшеницу.

19 Морате се, стога, увек молити Оцу у име моје;

20 И шта год заиштете од Оца у име моје, што је исправно, верујући да ћете примити, гле, даће вам се.

21 У породицама својим молителите се Оцу, увек у име моје, да жене ваше и деца ваша благословени буду.

22 И гле, често се састајте, и никоме не браните да вам долази када се састајете заједно, већ им допустите да вам долазе и не браните им;

23 Него се молителите за њих и не избацујте их. И буду ли вам често долазили молителите се Оцу за њих, у име моје.

24 Подигните, дакле, светло своје, да сија свету. Гле, ја сам светло које ћете подићи – оно што видесте да ја чиним. Гле, видесте да се мољах Оцу, и сви ви посведочисте.

25 И видите да не заповедих да ико од вас оде, већ уместо

тога заповедих да дођете к мени да опипате и видите. Исто тако чините и ви свету, и ко год прекрши ову заповест допушта себи да буде доведен у искушење.

26 И ево, догоди се да када Исус беше изговорио те речи, поново погледа према ученицима које изабра, и рече им:

27 Гле, заиста, заиста, кажем вам, дајем вам још једну заповест, а онда морам ићи Оцу своме да испуним друге заповести које ми Он даде.

28 И ево, гле, ово је заповест коју вам дајем, да не допустите никоме да знајући благује од тела мога и крви моје недостојно, када га послужујете.

29 Јер ко год недостојно једе и пије тело моје и крв, једе и пије проклетство души својој. Стога, ако знате да је неко недостојан да једе и пије од тела мога и крви моје, забраните му.

30 Ипак, не избацујте га између себе, већ му послужујте и молителите се Оцу за њега, у име моје. А ако се он покаје и крсти у име моје, тада га примите и послужујте му од тела мога и крви моје.

31 Али, ако се не покаје, неће се убројати међу мој народ, да не уништи мој народ, јер гле, познајем овце своје и оне су избројане.

32 Ипак, не избацујте га из синагога својих, или својих места за службу, већ таквима и даље послужујте, јер не знате хоће ли се они вратити и покајати и доћи к мени са

пуном одлучношћу срца, и ја ћу их исцелити, а ви ћете бити средством којим им се доноси спасење.

33 Стога, држите се ових казивања које вам заповедих да не дођете под осуду, јер јао ономе кога Отац осуди.

34 И ове заповести дајем вам због препирки које имате међу собом. А благословени сте ако нема препирки међу вама.

35 А сада идем к Оцу, јер потребно је да одем Оцу, вас ради.

36 И догоди се да када Исус беше завршио ово казивање, руком својом дотакну ученике које изабра, једног по једног, и то док их све не беше дотакао, и говораше им док их дотицаше.

37 А мноштво не чу речи које Он изговори, стога не сведочаше. Али, ученици посведочише да им Он даде моћ да дају Светог Духа. А ја ћу вам касније показати да је овај запис истинит.

38 И догоди се да кад их Исус све беше дотакао, дође облак и заклони мноштво да не могаху видети Исуса.

39 И док беху заклоњени Он оде од њих и узнесе се на небо. И ученици видеше и посведочише да се Он поново успе на небо.

ГЛАВА 19.

Дванаест ученика послужују народу и моле се за Светог Духа

– Ученици се крсте и примају Светог Духа и послуживање анђеоско – Исус се моли користећи речи које не могу бити записане – Он сведочи о силно великој вери тих Нефијаца. Око 34. год. после Христа.

И ево, догоди се да када се Исус беше успео на небо, мноштво се разиђе, и сваки човек поведе жену своју и децу своју и врати се дому своме.

2 И одмах се на све стране разгласи међу народом, још пре мрака, да мноштво беше видело Исуса и да им Он послуживаше, и да ће се и сутрадан показати мноштву.

3 Да, и чак се целу ноћ унаоколо разглашаваше о Исусу. И они толико разглашаваху народу да их беше много, да, силно велик број, који се силно напрезаху целу ту ноћ како би сутрадан били на месту где ће се Исус показати мноштву.

4 И догоди се да сутрадан, када се мноштво скупиле заједно, гле, Нефи и брат његов кога он из мртвих подиже, чије име беше Тимотеј, а и син његов, чије име беше Јона, и Матони, такође, и Матониха, и Кумен, и Куменонхи, и Јеремија, и Шемнон, и Јона, и Седекија, и Исаија – то су, ево, имена ученика које Исус беше изабрао – и догоди се да они изађоше и стадоше усред мноштва.

5 И гле, мноштво беше тако велико да они наредише да

се оно подели на дванаест група.

6 А дванаесторица обучаваху мноштво. И гле, они нарецише да мноштво клекне на лице земаљско, и помоли Оцу у име Исусово.

7 И ученици се такође мољаху Оцу у име Исусово. И догоди се да они усташе и послуживаху народу.

8 И кад послужише исте оне речи које Исус изговори – ништа не мењајући речи које Исус изговори – гле, поново клекнуше и помолише се Оцу у име Исусово.

9 И мољаху се за оно што највише жељаху, а жељаху да им буде удељен Свети Дух.

10 И кад се они тако помолише, дођоше до ивице воде, а мноштво пође за њима.

11 И догоди се да Нефи сиђе у воду и беше крштен.

12 И догоди се да изрони из воде и поче крштавати. И крстио је све оне које Исус беше изабрао.

13 И догоди се да када сви они беху крштени и из воде изронише, Свети Дух сиђе на њих и они се испунише Светим Духом и огњем.

14 И гле, беху као огњем опкољени, а он сиђе са неба, и мноштво беше сведоком тога и посведочи о томе. И анђели с неба силажаху и послуживаху им.

15 И догоди се да док анђели послуживаху ученицима, Исус дође и стаде у средину и послуживаше им.

16 И догоди се да Он говора-

ше мноштву, и заповеди им да поново клекну на земљу, а и да ученици Његови клекну на земљу.

17 И догоди се да када сви они беху клекли на земљу, заповеди ученицима својим да се помоле.

18 И гле, почеше се они молити и мољаху се Исусу називајући га Господом својим и Богом својим.

19 И догоди се да Исус оде из средине њихове, и оде мало даље од њих, и саже се до земље, и рече:

20 Оче, захваљујем ти што Светог Духа даде онима које изабрах, а због веровања њиховог у мене изабрах их из света.

21 Оче, молим ти се да даш Светог Духа свима онима који поверују речима њиховим.

22 Оче, Ти им даде Светог Духа јер у мене верују, и видиш да у мене верују јер их чујеш, и моле се мени, а моле ми се јер сам са њима.

23 И ево, Оче, молим Ти се за њих, а и за све оне који поверују речима њиховим, да могу да поверују у мене, да могу бити у њима, као ти Оче што си у мени, да будемо једно.

24 И догоди се да када се Исус тако беше помолио Оцу, дође међу ученике своје, и гле, они му се и даље без престанка мољаху. И не гомилаху мноштво речи, јер им беше удељено шта ће да моле, и беху жељом испуњени.

25 И догоди се да их Исус благослови док Му се мољаху, и насмеши се на њих, а светлост с лица Његовог их обасја, и гле, беху они бели као лице а и одећа Исусова. И гле, белина њихова премашиваше сваку белину, да, чак ништа на земљи не може бити тако бело као белина њихова.

26 А Исус им рече: Молите се и даље. И они не престајаху да се моле.

27 И Он се поново окрену од њих, и оде мало даље и саже се до земље, и поново се помоли Оцу, говорећи:

28 Оче, захваљујем Ти што очисти оне које изабрах, због вере њихове, и молим се за њих, а и за оне који поверују речима њиховим, да могу бити очишћени у мени, кроз веру у речи њихове, као што су они очишћени у мени.

29 Оче, не молим се за свет, већ за оне које ми Ти даде из света, због вере њихове, да могу бити очишћени у мени, да ја могу бити у њима, као што си Ти, Оче, у мени, да будемо једно, да се прославим у њима.

30 И када Исус изговори те речи поново оде ученицима својим. И гле, они му се постојано мољаху, без престанка, и Он се поново насмеши на њих. И гле, беху они бели као Исус.

31 И догоди се да Он поново оде мало даље и помоли се Оцу;

32 И језик не може изгово-

рити речи којима се Он мољаше, нити човек може записати речи којима се мољаше.

33 А мноштво чу и посведочи. А срца њихова беху отворена и они разумеше у срцима својим речи којима се Он мољаше.

34 Међутим, тако велике и чудесне беху речи којима се мољаше да не могу бити записане, нити их човек може изговорити.

35 И догоди се да када Исус заврши молитву, поново дође ученицима и рече им: Толику веру никад не видех међу свим Јеврејима. Стога им не могах показати тако велика чуда, због неверовања њиховог.

36 Заиста, кажем вам, нико од њих не виде нешто тако велико као што ви видесте, нити чу нешто тако велико као што ви чувсте.

ГЛАВА 20.

Исус чудесно набавља хлеб и вино и поново послужује причешће народу – Остатак Јаковљев ће доћи до познања истине о Господу Богу своје и бащиниће Америку – Исус је пророк попут Мојсија, а Нефијици су деца пророка – Још неки из Господњег народа биће сакупљени у Јерусалиму. Око 34. год. после Христа.

И догоди се да Он заповеди мноштву да престане да се моли, а и ученицима својим. А заповеди им да не престану да се моле у срцима својим.

2 И заповеди им да се подигну и стану на ноге своје. И они се подигоше и стадоше на ноге своје.

3 И догоди се да Он поново разломи хлеб и благослови га, и даде ученицима да једу.

4 И пошто они беху појели, заповеди им да разломе хлеб и дају мноштву.

5 И када они беху дали мноштву, Он им даде и вино да пију и заповеди им да дају мноштву.

6 Ево, не беше хлеба, нити вина, које донеше ученици, нити мноштво;

7 Али Он им заиста даде хлеб да једу, а и вино да пију.

8 И Он им рече: Ко једе овај хлеб, једе од тела мога за душу своју, и ко пије ово вино, пије од крви моје за душу своју. И душа његова никад неће огладнети нити ожеднети, већ ће се заситити.

9 Ево, кад сво мноштво беше пило и јело, гле, испунише се Духом, и углас повикаше и дадоше славу Исусу, кога и видеше и чуше.

10 И догоди се да када сви беху дали славу Исусу, Он им рече: Ево, завршавам сада заповест коју ми Отац заповеди за овај народ, који је остатак дома Израеловог.

11 Сећате се како вам говорих, и рекох да када се испуне речи Исаијине – гле оне су записане, имате их пред собом, истражујте их стога –

12 И заиста, заиста, кажем вам, када се оне испуне тада је испуњење завета који Отац

учини са својим народом, о доме Израелов.

13 И тада ће остаци који ће бити расејани широм лица земаљског, бити сабрани са истока и са запада, и са југа и са севера, и биће приведени познању Господа Бога свога, који их откупи.

14 И Отац ми заповеди да вам ову земљу дам за баштину вашу.

15 И кажем вам, да не покају ли се нејевреји после благослова који приме, пошто расејаше мој народ –

16 Тада ћете ви, који сте остатак дома Јаковљевог, поћи међу њих и бићете у средини оних којих ће бити много. И бићете међу њима као лав међу зверима шумским, и као млади лав међу стадима овчјим, који кад пролази и гази и на комаде кида, и нико не може да избави.

17 Рука твоја ће се подићи на противнике твоје и сви ће непријатељи твоји бити искључени.

18 И ја ћу сакупити заједно свој народ, као што човек на гумно скупља снопље своје.

19 И учинићу своје народу са којим се Отац заветова, да, учинићу рог твој гвозденим, и учинићу копита твоја месинганим. И на комаде ћеш разбити многе народе, а ја ћу посветити Господу добитак њихов, и иметак њихов Господу целе земље. И гле, ја сам онај који то чини.

20 И догодиће се, говори Отац, да ће у тај дан мач

правде моје висити над њима, и уколико се не покају, обориће се на њих, говори Отац, да, и то на све народе нејеврејске.

21 И догодиће се да ћу ја утврдити свој народ, о доме Израелов.

22 И гле, утврдићу овај народ у овој земљи, за испуњење завета који учиних са оцем вашим Јаковом. И биће то Нови Јерусалим. А моћи небеске биће усред овог народа, да, чак ћу и ја бити у средини вашој.

23 Гле, ја сам онај о коме Мојсије говораше, говорећи: Господ Бог ваш подићи ће вам од браће ваше пророка попут мене. Њега слушајте у свему што вам каже. И догодиће се да ће свака душа која не послуша тог пророка бити искључена из народа.

24 Заиста, кажем вам, да, и сви пророци од Самуила и они који после долазе, сви они који говораху, сведочаху о мени.

25 И гле, ви сте деца пророка, и ви сте од дома Израеловог, и ви сте од завета који Отац учини с очевима вашим, говорећи Авраму: Потомством твојим сва колена земаљска биће благословена.

26 Отац, подигавши ме најпре вама, и посла ме да вас благословим у одвраћању сваког од вас од безакоња његових, а то због тога што сте деца заветна –

27 И пошто сте благословени, испуњава тада Отац завет

који учини са Аврамом, говорећи: Потомством твојим сва колена земаљска биће благословена – за изливање Светог Духа кроз мене на нејевреје, благослов на нејеврејима који ће их учинити моћнијим од свих за расејање мога народа, о доме Израелов.

28 И биће они бич народу ове земље. Ипак, кад они приме пунину јеванђеља мога, отврдну ли тада срца своја против мене, вратићу безакоња њихова на њихове сопствене главе, говори Отац.

29 И сетићу се завета који учиних са својим народом. А ја им се заветовах да ћу их сабрати заједно у време од мене одређено, да ћу им поново дати земљу очева њихових за баштину њихову, а то је земља јерусалимска, која је њима обећана земља заувек, говори Отац.

30 И догодиће се да долази време када ће им се проповедати пунина јеванђеља мога;

31 И они ће поверовати у мене, да сам ја Исус Христ, Син Божји, и молиће се Оцу у име моје.

32 Тада ће стражари њихови подићи глас свој, и углас запевају, јер ће очи у очи видети.

33 Тада ће их Отац поново сабрати заједно, и дати им Јерусалим за земљу баштине њихове.

34 Тада ће они клицати од радости – Запевајте заједно, ви рушевине јерусалимске, јер Отац утеши свој народ, откупи Он Јерусалим;

35 Оголи Отац свету мишицу своју пред очима свих народа, и сви крајеви земаљски видеће спасење Очево. А Отац и ја једно смо.

36 И тада ће бити остварено оно што је записано: Пробуди се, пробуди се опет, и огрни се снагом, о Сионе. Огрни се дивним хаљинама својим, о Јерусалиме, граде свети, јер од сада у тебе више неће улазити необрезани и нечисти.

37 Отреси са себе прах, придигни се, седи, о Јерусалиме, скини окове са врата свога, о поробљена кћери сионска.

38 Јер овако говори Господ: Низашта се продадoste, и без новца ћете бити откупљени.

39 Заиста, заиста, кажем вам, да ће мој народ познати име моје. Да, у дан онај познаће да сам ја онај који говори.

40 И тада ће рећи: Како су дивне на горама ноге онога који им добре вести доноси, који мир објављује, који им о добру добре вести доноси, који спасење објављује, који Сиону говори: Бог твој влада!

41 И тада ће повик одјекнути: Одступите, одступите, изађите одатле, не дотичите оно што је нечисто. Изађите из средине његове. Будите чисти ви који носите судове Господње.

42 Јер нећете у журби изаћи, нити у бекству отићи, јер Господ ће ићи пред вама, и Бог Израелов биће заштита ваша.

43 Гле, разборито ће поступити слуга мој. Биће узвишен и прослављен и веома велик.

44 Као што се многи запрепастеше због тебе – лице Његово тако унакажено беше, више од било ког човека, и тело Његово више од синова човечјих –

45 Тако ће крвљу попрскати многе народе. Цареви ће пред њим затворити уста своја, јер оно што им не беше речено видеће, и оно што не беху чули разумеће.

46 Заиста, заиста, кажем вам, све то ће сигурно доћи, управо онако како ми Отац заповеди. Тада ће се испунити овај завет којим се Отац заветова своме народу. И тада ће Јерусалим поново бити настањен мојим народом, и он ће бити земља баштине њихове.

ГЛАВА 21.

Израел ће бити сабран када изађе Мормонова књига – Нејевреји ће бити успостављени као слободан народ у Америци – Биће spaшени ако поверују и послушају; у противном, биће искључени и уништени – Израел ће изградити Нови Јерусалим, а изгубљена племена ће се вратити. Око 34. год. после Христа.

И заиста, кажем вам, дајем вам знак, да знате приближно време када ће се то догодити – да саберем свој народ после његовог дугог расејања, о доме Израелов, и поново међу њима успоставим Сион свој;

2 И гле, ово ћу вам дати као знак – јер заиста, кажем вам

да када се то што вам проглашавам и што ћу вам одсад прогласити ја сам, и моћу Светог Духа коју ће вам Отац дати, обзнани нејеврејима да могу да сазнају за овај народ који је остатак дома Јаковљевог, и за овај мој народ који ће они расејати;

3 Заиста, заиста, кажем вам, када им то буде обзнањено од Оца, и изађе од Оца, од њих вама;

4 Јер то је мудрост Очева да се они утврде у овој земљи, и као слободан народ успоставе моћу Очевом, да то изађе од њих за остатак потомства вашег, да се испуни завет Очев којим се Он заветова са својим народом, о доме Израелов;

5 Кад, дакле, дела ова и дела која се изврше међу вама одсада изађу од нејевреја, за потомство ваше које ће због безакоња ишчезнути у невери;

6 Јер таква је воља Очева да то изађе од нејевреја, како би нејеврејима показао моћ своју, због тога да нејевреји, не отврдну ли срца своја, могу да се покају и дођу к мени и крсте у име моје и сазнају прави смисао учења мога, да се уброје међу мој народ, о доме Израелов;

7 И кад се то догоди да потомство твоје почне разумевати то – то ће им бити знак, да могу знати да дело Очево већ започе у погледу испуњавања завета који Он учини са народом који је од дома Израеловог.

8 И кад дође тај дан, догодиће се да ће цареви затворити уста своја, јер оно што им не беше речено видеће, и оно што не беху чули разумеће.

9 Јер у тај дан, Отац ће мене ради извршити дело које ће бити велико и чудесно дело међу њима. И биће међу њима оних који неће веровати у то, мада ће им то један човек прогласити.

10 Али гле, живот слуге мога биће у руци мојој. Стога га они неће повредити, мада ће он због њих унакажен бити. Ипак, ја ћу га исцелити, јер ћу им показати да је мудрост моја већа од лукавства ђаволовог.

11 Догодиће се, дакле, да ко год не поверује у речи моје, а ја сам Исус Христ, које ће му Отац наредити да прогласи нејеврејима, и даће му моћ да их прогласи нејеврејима, (биће то учињено како Мојсије рече) биће они искључени из мога народа који је од завета.

12 А мој народ који је остатак Јаковљев биће међу нејеврејима, да, у средини њиховој као лав међу зверима шумским, као млади лав међу стадима овчјим, који кад пролази гази и на комаде кида, и нико не може да избави.

13 Рука њихова ће се подићи на противнике њихове, и сви непријатељи њихови биће искључени.

14 Да, јао нејеврејима уко-

лико се не покају, јер ће се догодити у тај дан, говори Отац, да ћу истребити коње твоје, и уништићу бојна кола твоја;

15 И истребићу градове у земљи твојој, и сатрти сва упоришта твоја;

16 И истребићу врачање из земље твоје, па нећеш више гатаре имати;

17 И резане ликове твоје ћу истребити, и стојеће кипове твоје из средине твоје, и нећеш се више клањати делима руку својих;

18 И искоренићу шумарке твоје из средине твоје. Исто тако, уништићу градове твоје.

19 И догодиће се да ће све лажи, и обмане, и зависти, и препирања, и надрисвештенства, и курварства, бити укинута.

20 Јер догодиће се, говори Отац, да ћу у тај дан све оне који се не покају и не дођу Сину моме Љубљеном, искључити из свога народа, о доме Изарелов;

21 И извршићу освету и гнев на њима, као на незнабошцима, о каквима не чуше.

22 Али покају ли се и послушају речи моје, и не отврдну срца своја, успоставићу међу њима цркву своју, и они ће ући у завет и бити убројани међу овај остатак Јаковљев, коме дадох ову земљу за баштину њихову;

23 И они ће помоћи моме народу, остатку Јаковљевом, а и свима онима који ће од дома Израеловог доћи, да

изграде град који ће се звати Нови Јерусалим.

24 И помоћи ће моме народу да се сабере, који је расејан по свом лицу земаљском, у Нови Јерусалим.

25 И тада ће моћ небеска сићи међу њих, и ја ћу такође бити у средини.

26 И тада, у тај дан, започеће дело Очево, и то кад се ово јеванђеље буде проповедало међу остатком овог народа. Заиста, кажем вам, у тај дан дело Очево ће започети међу свим расутим из мога народа, да, и то племенима која беху изгубљена, која Отац изведе из Јерусалима.

27 Да, дело ово започеће међу свим расутима из мога народа, са Оцем да припреми пут којим ће к мени доћи, да Оца могу призвати у име моје.

28 Да, и тада ће започети дело, са Оцем међу свим народима у припремању пута којим ће се Његов народ сабрати кући у земљу баштине своје.

29 И изаћи ће они из свих народа, и неће изаћи у журби, нити отићи у бекству, јер ја ћу ићи пред њима, говори Отац, и бићу позадина њихова.

ГЛАВА 22.

У последње дане, Сион и његово коље биће успостављени, а Израел ће бити сабран у милости и благости – Они ће славити

победу – Упоредити са Књигом пророка Исаије гл. 54. Око 34. год. после Христа.

И тада ће се догодити оно што је записано: Запевај, о нероткињо, ти која ниси рађала. Подвикни певајући и кличи, ти која ниси трпела муке порођајне, јер усамљена има више деце него удата, говори Господ.

2 Рашири место шатора свога, нека се рашири платно станишта твога. Не штеди, продужи ужа своја и ојачај коље своје;

3 Јер проширићеш се и на десно и на лево, а семе твоје нејевреје ће наследити и градове пуне настанити.

4 Не бој се, јер нећеш бити постиђена, нити ћеш бити поражена, јер нећеш се осрамотити. Заборавићеш, наиме, срамоту младости своје, и нећеш се сећати прекора младости своје, и нећеш се више сећати прекора удовиштва свога.

5 Јер творац твој, муж твој, Господ над војскама је име његово и Откупитељ твој, Светац Израелов – Бог целе земље ће се звати.

6 Јер као жену остављену и у духу ожалошћену позва те Господ, и жену младу кад одбачена беше, говори Бог твој.

7 Јер на кратко оставих те, али са великом милошћу скупићу те.

8 У гневу малом сакрих за часак лице своје од тебе, али

у благодсти вечној смиловаћу се на тебе, говори Господ Откупитељ твој.

9 Јер ми је то као потоп Нојев, јер као што се заклев да потоп Нојев неће више доћи на земљу, тако се заклев да нећу бити гневан на тебе.

10 Јер планине ће се покрнути и брда удаљити, али благодст моја неће се одмаћи од тебе, ни завет мира мога неће се уклонити, говори Господ који ти је милостив.

11 О ти, ожалошћена, олујом ношена и неутешна! Гле, поставићу драго камење твоје, и сафирима украсити темеље твоје.

12 И прозоре твоје од ахата начинићу, и врата твоја од гранита црвеног, а све међе твоје од камена драгога.

13 И Господ ће поучити сву децу твоју, и велик мир ће имати деца твоја.

14 У праведности бићеш успостављена. Од угњетавања ћеш далеко бити те се нећеш бојати, и од страхоте јер ти се неће приближити.

15 Гле, засигурно ће се окупити заједно против тебе, не од мене. Ко год се против тебе скупи заједно због тебе ће пасти.

16 Гле, ја створих ковача који угљевље распаљује, и који оруђе израђује за рад свој. И ја створих неваљалца да уништава.

17 Никакво оружје сковано против тебе неће успети, и сваки језик који те ружи проклећеш на суду. То је башти-

на слугу Господњих, и праведност њихова је од мене, говори Господ.

ГЛАВА 23.

Исус одобрава Исаијине речи – Он заповеда народу да истражује пророке – Речи Самуила Ламанца о васкрсењу додају се њиховим записима. Око 34. год. после Христа.

И ево, гле, кажем вам да морате то истраживати. Да, заповест вам дајем да то марљиво истражујете, јер велике су речи Исаијине.

2 Јер засигурно он говорише о свему у погледу мога народа који је од дома Израеловог. Стога он свакако мора да говори и нејеврејима.

3 И све што он говорише беше и биће, и то у складу са речима које изговори.

4 Стога се осврните на речи моје. Запишите оно што вам рекох. И по времену и вољи Очевој доћи ће то до нејевреја.

5 И ко год послуша речи моје и покаје се, и крсти, тај ће се спасти. Истражујте пророке, јер има их много који о томе сведоче.

6 И ево, догоди се да када Исус беше изговорио те речи, поново им рече, пошто им беше образложио сва Света писма која беху примили, Он им рече: Гле, ја бих да напишете и друга Света писма, која немате.

7 И догоди се да Он рече

Нефију: Донеси запис који вођасте.

8 А кад Нефи беше донео записе, и ставио их пред Њега, Он их погледа и рече:

9 Заиста, кажем вам, заповедих слуги своме Самуилу, Ламанцу, да сведочи овом народу да ће у дан кад Отац у мени прослави име своје многи свеци устати из мртвих, и указати се многим, и послуживати им. И Он им рече: Не беше ли тако?

10 А ученици Његови му одговорише и рекоше: Да, Госпode, Самуило прорицаше у складу са речима твојим, и све то се испуни.

11 А Исус им рече: Како то да не записасте да многи свеци усташе и многим се указаше и послуживаху им?

12 И догоди се да се Нефи присети да то не беше записано.

13 И догоди се да Исус заповеди да се то запише. Стога беше записано онако како Он заповеди.

14 И ево, догоди се да кад Исус беше образложио сва Света писма заједно, која они беху записали, заповеди им да поучавају оно што им Он беше образложио.

ГЛАВА 24.

Господњи гласник ће припремити пут за други долазак – Христ ће заседати на суду – Израелу се заповеда да плаћа десетке и приносе – Пише се књига сећања –

Упоредити са Књигом пророка Малахије гл. 3. Око 34. год после Христа.

И догоди се да им Он заповеди да запишу речи које Отац беше дао Малахији, које ће им Он рећи. И догоди се да им их Он изложи пошто беху записане. А ово су речи које им Он рече, говорећи: Овако Отац рече Малахији – Гле, послаћу гласника и он ће припремити пут преда мном, и Господ кога тражите изненада ће доћи у храм свој, и то гласник завета, ком се радујете. Гле, он ће доћи, говори Господ над војскама.

2 Али ко ће поднети дан доласка Његовог, и ко ће издржати кад се Он појави? Јер Он је као огањ ливчев, и као сапун бељарски.

3 И сеиће као онај који сребро лије и прочишћава. И прочистиће синове Левијеве, и очистиће их као злато и сребро, како би могли Господу принети приносе у праведности.

4 Тада ће угодан бити Господу принос Јудин и јерусалимски, као у давне дане, и као година прошлих.

5 И прићи ћу вам на суду, и бићу спреман сведок против врачара и против прељубника, и против оних који се лажно куну, и против оних који угњетавају најамника у надницама његовим, удовице и сирочад, и који се од дошљака склањају и мене се

не боје, говори Господ над војскама.

6 Јер ја сам Господ, не мењам се. Стога ви, синови Јаковљеви, нисте уништени.

7 Још од времена Очева својих одступисте од обреда мојих и не држасте их се. Вратите се к мени и ја ћу се вратити к вама, говори Господ над војскама. Али ви кажете: У чему да се вратимо?

8 Зар ће човек поткрадати Бога? Ипак, ви мене поткрадасте. Али кажете: У чему Те поткрадасмо? У десецима и приносима.

9 Клетвом сте проклети, јер ме поткрадасте, и то сав овај народ.

10 Донесите све десетке у спрему, да буде хране у кући мојој. И тада ме искушајте у томе, говори Господ над војскама, нећу ли вам отворити уставе небеске и излити благослов на вас да неће бити довољно места да га примите.

11 И вас ради, запретићу прождрљивцу, те вам неће уништавати род земље ваше, нити ће вам лоза у пољу одбацити род свој пре него што сазри, говори Господ над војскама.

12 И сви народи ће вас звати благословеним, јер ћете бити земља угодна, говори Господ над војскама.

13 Јаке беху речи ваше против мене, говори Господ. Ипак, ви кажете: Шта говорасмо против тебе?

14 Рекосте: Узалуд је Богу служити, и каква је корист

што држасмо обреде Његове, и што жалосни ходасмо пред Господом над војскама?

15 И сад охоло зовемо срећнима, да, напредују они који опако чине. Да, они који Бога искушавају заиста се избављају.

16 Тада они који се Господа бојаху често говораху један другом, а Господ погледа и чу. И написа се пред Њим књига сећања за оне који се Господа бојаху и који поштоваху име Његово.

17 И они ће бити моји, говори Господ над војскама, у тај дан кад сакупим драгуље своје. И ја ћу их поштедети као што човек штеди сина свога који му служи.

18 Тада ћете се вратити и препознати између праведног и опаког, између онога који служи Богу и онога који Му не служи.

ГЛАВА 25.

Код Другог доласка, охоли и опаки биће спаљени као стрњика – Илија ће се вратити пре тог великог и страшног дана – Упоредити са Књигом пророка Малахије гл. 4. Око 34. год. после Христа.

ЈЕР гле, долази дан који ће као пећ горети. И сви охоли, да, и сви који опако чине, биће стрњика, и дан који долази спалиће их, говори Господ над војскама, да им неће остати ни корена ни гране.

2 Али вама који се бојите

имена мога, Син Праведности ће устати са исцељењем на крилима својим, и ви ћете изаћи и расти као телад у штали.

3 И опаке ћете изгазити, јер они ће бити пепео под табанима ногу ваших у тај дан кад то учиним, говори Господ над војскама.

4 Сетите се закона Мојсијевог, слуге мога, који му заповедих на Хориву за сав Израел, са одредбама и судовима.

5 Гле, послаћу вам Илију пророка пре доласка великог и страшног дана Господњег;

6 И он ће обратити срце очева ка деци, и срце деце ка очевима њиховим, да не бих ја дошао и клетвом ударио земљу.

ГЛАВА 26.

Исус излаже све од почетка до краја – Одојчад и деца говоре чудесне ствари које не могу бити записане – Они у Христовој Цркви имају све заједничко међу собом. Око 34. год. после Христа.

ИЕВО, догоди се да када Исус то беше исприведао, Он то изложи мноштву и све им образложи, и велико и мало.

2 И Он рече: Ова Света писма која немате код себе, заповеди ми Отац да вам их дам, јер беше мудрост у Њему да се она предају будућим покољењима.

3 И Он све образложи, и то од почетка па све до времена кад Он буде дошао у слави

својој – да, и то све оно што ће доћи на лице земаљско, и то све док се састојци не отопе од жестоке врелине и земља не смота као свитак, а небеса и земља не прођу;

4 И чак до великог и последњег дана, када сви народи и сва колена и сва племена и језици стану пред Бога да им буде суђено по делима њиховим, била она добра или била зла –

5 Ако буду добра, на васкрсење у вечни живот, ако буду зла, на васкрсење за проклетство, који су упоредни, једни с једне а други с друге стране, у складу са милошћу и правдом и светошћу које су у Христу, који беше пре него што свет постаде.

6 И ево, у овој књизи не може бити записан ни стоти део онога чему Исус заиста поучаваше народ;

7 Али гле, плоче Нефијеве садрже већи део онога чему Он поучаваше народ.

8 А ја записах ово, што је мањи део онога чему Он поучаваше народ. А то записах у намери да то од нејевреја поново дође до овог народа, у складу са речима које Исус говораше.

9 И кад они ово приме, а потребно је да најпре они то имају, да се искуша вера њихова, и поверују ли у то тада ће им се објавити нешто веће.

10 А ако не поверују у то, тада ће им се ускратити оно веће, на осуду њихову.

11 Гле, управо хтедох да то

запишем, све што је урезано на плочама Нефијевим, али Господ ми то забрани, говорећи: Искушаћу веру свога народа.

12 Стога ја, Мормон, пишем оно што ми Господ заповеди. И сада ја, Мормон, завршавам казивање своје и настављам да пишем оно што ми је заповеђено.

13 Ја бих, стога, да видите да Господ заиста током три дана поучаваше народ, и после тога им се често показиваше, и хлеб често ломљаше, и благосиљаше га, и даваше им.

14 И догоди се да Он поучаваше и послуживаше деци из мноштва о ком је реч, и Он одреши језике њихове, а она говораху очевима својим велике и чудесне ствари, и то веће од оних које Он откри народу. И Он одреши језике њихове да могу да говоре.

15 И догоди се да пошто се Он беше успео на небо – други пут кад им се указа, и беше отишао Оцу, исцеливши све болесне њихове, и хроче њихове, и отворивши очи слепима њиховим и отчепивши уши глувима, и заиста учини свакојака оздрављења међу њима, и подигавши једног човека из мртвих, и беше им показао моћ своју, и беше се успео Оцу –

16 Гле, догоди се сутрадан да се мноштво скупи заједно и они видеше и чуше ту децу, да, чак одојчад отвараху уста своја и говараху чудесне ства-

ри, а оно што говораху беше забрањено да ико запише.

17 И догоди се да ученици које Исус беше изабрао почеше од тада па надаље да крсте и поучавају све оне који им долажаху. И сви они који беху крштени у име Исусово испунише се Светим Духом.

18 И многи од њих видеше и чуше неизрециве ствари, што није дозвољено да буде записано.

19 И они поучаваху и послуживаху једни другима, и све беше заједничко међу њима, сваки човек праведно поступаше са другима.

20 И догоди се да чињаху све онако како им Исус беше заповедио.

21 И они који беху крштени у име Исусово назваше се црквом Христовом.

ГЛАВА 27.

Исус им заповеда да цркву назову Његовим именом – Његова мисија и жртва помирења чине Његово јеванђеље – Људима је заповеђено да се покају и крсте како би могли бити посвећени Светим Духом – Они треба да буду онакви какав је Исус. Око 34.–35. год. после Христа.

И догоди се да док ученици Исусови путоваху и проповедаху оно што беху и видели и чули, и крштаваху у име Исусово, догоди се да се ученици скупише заједно и ујединише у снажној молитви и посту.

2 И Исус им се поново показа, јер се они мољаху Оцу у име Његово. И Исус дође и стаде посред њих, и рече им: Шта хоћете да вам дам?

3 А они Му рекоше: Господе, хтели бисмо да нам кажеш име којим ћемо назвати ову цркву, јер су међу народом препирке у погледу тога.

4 А Господ им рече: Заиста, заиста, кажем вам, зашто народ гунђа и свађа се због тога?

5 Зар не читаху Света писма која кажу да морате преузети на себе име Христово, а то је име моје? Јер тим ћете се именом називати у последњи дан;

6 А ко год преузме на себе име моје, и истраје до краја, тај ће бити спасен у последњи дан.

7 Стога, шта год чините, чините то у име моје. Назовите, стога, цркву именом мојим, и призиваћете Оца у име моје да благослови цркву мене ради.

8 И како то може бити црква моја уколико се не назове именом мојим? Јер ако се црква назове именом Мојсијевим, онда је то црква Мојсијева. Или, ако се назове именом човечјим онда је то црква човечја. Али, ако се назове именом мојим онда је то моја црква, ако су они сазидани на јеванђељу моме.

9 Заиста, кажем вам, да сте сазидани на јеванђељу моме. Стога, за шта год призивате, призивајте у име моје. Призи-

вате ли, дакле, Оца за цркву, буде ли учињено у име моје, Отац ће вас чути;

10 И ако је црква сазидана на јеванђељу моме тада ће Отац у њој показати дела своја.

11 Али, не буде ли сазидана на јеванђељу моме, а буде сазидана на делима људским, или на делима ђаволовим, заиста, кажем вам, за кратко ће се радовати делима својим, и убрзо долази крај, те се секу и у огањ бацају, одакле нема повратка.

12 Јер дела њихова иду за њима, јер због дела својих биће посечени. Сетите се, стога, онога што вам рекох.

13 Гле, дадох вам јеванђеље своје, а ово је јеванђеље које вам дадох – да дођох на свет да чиним вољу Оца свога, јер ме Отац мој посла.

14 А Отац мој ме посла да будем подигнут на крст, и пошто будем подигнут на крст, да све људе привучем к себи, јер као што мене људи подигоше, исто тако ће Отац подићи људе да стану пред мене, да им буде суђено по делима њиховим, била она добра или била зла –

15 И ради тога бејох подигнут. Стога ћу, у складу са моћу Очевом, све људе привући к себи, да им буде суђено по делима њиховим.

16 И догодиће се, да ко год се покаје и крсти у име моје, испуниће се Светим Духом, и истраје ли до краја, гле, сматраћу га недужним пред

Оцем својим у дан онај кад станем да судим свету.

17 А онај који не истраје до краја, то је онај који се такође сече и у огањ баца, одакле се више не може вратити, због правде Очеве.

18 И то је реч коју Он даде деци човечјој. И ради тога испуњава речи које даде, и не лаже већ испуњава све речи своје.

19 И ништа нечисто не може ући у царство Његово. Стога, ништа не улази у покој Његов осим оних који опраше одећу своју у крви мојој, због вере своје и покајања због свих греха својих, и верности своје до краја.

20 Ево, ово је заповест: Покајте се сви крајеви земаљски и дођите к мени и крстите се у име моје, да се посветите примањем Светог Духа, како бисте неукаљани стали пред мене у последњи дан.

21 Заиста, заиста, кажем вам, то је јеванђеље моје, и ви знате шта морате чинити у цркви мојој. Наиме, дела која видесте да ја чиним чините и ви. Оно, дакле, што видесте да ја чиним, чините и ви тако.

22 Стога, будете ли то чинили бићете благословени, јер ћете бити подигнути у последњи дан.

23 Запишите то што видесте и чувате, осим оног што је забрањено.

24 Записујте дела овог народа, која ће бити, као што је записано оно што беше.

25 Јер гле, по књигама које

су написане и које ће бити написане, судиће се овом народу, јер ће помоћу њих људи сазнати за дела њихова.

26 И гле, све је записано од Оца. Стога, по књигама које ће бити написане, судиће се свету.

27 И знајте да ћете ви бити судије овом народу, у складу са судом који ћу вам ја дати, који ће бити праведан. Стога, какви људи морате бити? Заиста, кажем вам, онакви као што сам ја.

28 А сада идем к Оцу. И заиста, кажем вам, шта год заиштете од Оца у име моје, даће вам се.

29 Стога, иштите, и даће вам се, куцајте, и отвориће вам се. Јер сваки који иште, прима, и оном који куца, отвара се.

30 А сад, гле, радост моја је велика, и то у потпуности, због вас, а и овог покољења. Да, и Отац се радује, а и сви свети анђели, због вас и овог покољења, јер нико од њих није изгубљен.

31 Гле, ја бих да разумете, јер мислим на оне из овог покољења који сада живе. И нико од њих није изгубљен, и у њима имам пунину радости.

32 Али гле, жалостан сам због четвртог покољења после овог покољења, јер их заробљене одводи онај који је син пропасти. Јер они ће ме продати за сребро и за злато и за оно што мољац квари и што крадљивци могу обити и украсти. И у тај дан похо-

дићу их, и то сваљујући дела њихова на главе њихове.

33 И догоди се да када Исус беше завршио ово казивање, рече ученицима својим: Уђите на уска врата, јер уска су врата и тесан пут који воде у живот, и мало их је који га налазе. Али, широка су врата и простран пут који воде у пропаст, и много их је који њиме иду, док не дође ноћ кад нико не може радити.

ГЛАВА 28.

Деветорица од Дванаесторице желе баштину у Христовом царству када умру, и она им је обећана – Тројица Нефијаца желе и дата им је моћ над смрћу тако да могу остати на земљи док Исус поново не дође – Они су пренесени и виде оно што није дозвољено рећи, и сада послужују међу људима. Око 34.–35. год. после Христа.

И догоди се да када Исус беше изговорио ове речи, обрати се ученицима својим, једном по једном, говорећи им: Шта желите од мене, пошто одем Оцу?

2 И сви осим тројице рекоше, говорећи: Желимо да се служба наша, на коју нас Ти позва заврши пошто проживимо век човечји, како би журно дошли к Теби, у царство Твоје.

3 А Он им рече: Благословени сте што то зажелесте од мене. Стога, када вам буду седамдесет и две године, доћи

ћете к мени у царство моје, и код мене ћете наћи покој.

4 И када им то рече, окрену се оној тројици и рече им: Шта хоћете да учиним вама, када одем Оцу?

5 А они се ражалоштише у срцима својим, јер Му се не усуђиваху рећи шта пожелеше.

6 А Он им рече: Гле, знам мисли ваше, и ви пожелесте оно што Јован, мој љубљени који беше са мношвом у служби мојој, пожелеле од мене, пре него што ме Јевреји подигоше.

7 Стога, још више сте благословени, јер никада нећете смрт искусити, већ ћете живети да гледате сва дела Очева међу децом човечјом, и то док се све не испуни по вољи Очевој, док ја не дођем у слави својој са моћима небеским.

8 И никада нећете поднети боли смртне, већ кад ја дођем у слави својој у трен ока ћете се променити из смртности у бесмртност. И тада ћете бити благословени у царству Оца мога.

9 И уз то, нећете осећати бол док будете пребивали у телу, ни жалост, осим због греха света. А све то учинићу због онога што пожелесте од мене, јер пожелесте да док је света можете приводите к мени душе људске.

10 И тога ради имаћете пунину радости и седећете у царству Оца мога. Да, радост ваша биће потпуна, као што Отац мени даде пунину радости, и бићете као што сам

ја, а ја сам као Отац, а Отац и ја једно смо;

11 А Свети Дух сведочи о Оцу и мени, и због мене Отац даје Светог Духа деци човечјој.

12 И догоди се да када Исус беше изговорио ове речи, Он прстом дотакну сваког од њих, осим оне тројице која би остала, а затим оде.

13 И гле, небеса се отворише и они беху на небо понесени, и видеше и чуше неизрециве ствари.

14 И беше им забрањено да говоре. Такође им не беше дата моћ да могу да говоре о ономе што чуше и видеше;

15 И не могаху рећи да ли беху у телу или изван тела, јер чињаше им се то попут преображења, да се променише од овог тела од меса у стање бесмртно, како би могли гледати оно што је Божје.

16 Али, догоди се да они поново послуживаху на лицу земаљском. Ипак, не послуживаху оно што беху видели и чули, због заповести која им беше дата на небу.

17 И ево, не знам да ли су од дана преображења свога смртни или бесмртни.

18 Али знам оволико, према запису који беше дат – пролажаху они лицем земаљским и послуживаху свом народу уједињујући са црквом све оне који би поверовали у проповедање њихово, крстећи их. И сви они који се крстише, примише Светог Духа.

19 А они који не припадаху цркви бацаху их у тамницу.

А тамнице их не могаху задржати, јер пуцаху надвоје.

20 И беху бацани у дубину земље, али они удараху земљу речју Божјом, толико да моћу Његовом беху избављани из дубина земаљских. И они стога не могаху ископати јама довољно дубоке да би их задржале.

21 И трипут беху у пећ бачени, а повреду не задобише.

22 И двапут беху бачени у јаму са зверима дивљим. И гле, играху се са зверима као дете са јагњетом, а повреду не задобише.

23 И догоди се да пролажаху тако међу свим народом Нефијевим, и проповедаху јеванђеље Христово свом народу на лицу земаљском. И они се обратише Господу и ујединише са црквом Христовом, и тако народ тог покољења беше благословен у складу са речима Исусовим.

24 А сад, на неко време ја, Мормон, завршавам казивање о томе.

25 Гле, управо хтедох да запишем имена оних који никад неће смрт искусити, али Господ забрани. Нећу их, стога, записати, јер они су сакривени од света.

26 Али гле, ја их видех и они ми послуживаху.

27 И гле, биће они међу нејеврејима, а нејевреји их неће препознати.

28 Биће они и међу Јеврејима, а Јевреји их неће препознати.

29 И догодиће се, када Го-

спод у мудрости својој буде сматрао погодним, да ће послуживати свим расејаним племенима Израеловим, и свим народима, коленима, језицима и људима, и многе душе од њих привести Исусу, да се испуни жеља њихова, а и због моћи Божје за уверавање, која је у њима.

30 А они су као анђели Божји, и помолe ли се Оцу у име Исусово могу се показати било ком човеку ако им се учини да је то добро.

31 Стога, велика и чудесна дела ће они извршити пре великог и наступајућег дана када сви људи свакако морају стати пред судијску столицу Христову;

32 Да, чак ће и међу нејеврејима извршити велико и чудесно дело, пре тог судњег дана.

33 И кад бисте имали сва Света писма која дају извештај о свим чудесним делима Христовим, знали бисте, у складу са речима Христовим, да то сигурно мора доћи.

34 И јао оном који не послуша речи Исусове, и оних које Он изабра и посла међу њих, јер ко год не прими речи Исусове и оних које Он посла, не прима Њега. Стога ни Он њих неће примити у последњи дан;

35 И било би им боље да се ни родили нису. Мислите ли, наиме, да можете поништити правду увређеног Бога, кога људи ногама погазише, да спасење може тако доћи?

36 А сад гле, док говорох о онима које Господ изабра, да, оној тројици која беху понесена на небеса, да не знам да ли од смртности беху очишћени за бесмртност –

37 Али гле, пошто записах, упитах Господа и Он ми објави да беше потребно да се изврши нека промена на телима њиховим, иначе би они морали смрт искусити;

38 Стога, да не би смрт искусили, беше извршена промена на телима њиховим, да не би осећали бол, ни жалост, осим због греха света.

39 Ево, та промена није једнака оној која ће се догодити у последњи дан, али на њима беше извршена промена како Сотона не би имао моћ над њима, да их не би могао искушавати. И они су посвећени у телу, да буду свети, и да их моћи земаљске не могу задржати.

40 И у том стању треба да остану све до суда Христовог. А у тај дан доживеће још већу промену и бити примљени у царство Очево да више не изађу, већ да на небесима вечно пребивају са Богом.

ГЛАВА 29.

Појава Мормонове књиге је знак да је Господ почео да сабира Израел и испуњава своје завете – Они који одбију његова откривења и дарове последњих дана биће проклети. Око 34.–35. год. после Христа.

И ево, гле, кажем вам да када Господ буде сматрао прикладним, у мудрости својој, да ова казивања дођу до нејевреја по речи Његовој, тада можете знати да се завет који Отац учини са децом Израеловом у погледу обнове њихове у земљама баштине њихове, већ почиње испуњавати.

2 И можете знати да ће се испунити све речи Господње које свети пророци изговорише. И не смете рећи да Господ одлаже долазак свој деци Израеловој.

3 И не смете замишљати у срцима својим да су ништавне речи које беху изговорене, јер гле, Господ ће се сетити свога завета који учини са својим народом од дома Израеловог.

4 И кад видите да се ова казивања појављују међу вама, тада не смете више ниподаштавати дела Господња, јер мач правде Његове у десној је руци Његовој. И гле, у тај дан, будете ли ниподаштавали дела Његова, учиниће да се он убрзо обори на вас.

5 Јао ономе који ниподаштава дела Господња. Да, јао ономе који пориче Христа и дела Његова!

6 Да, јао ономе који пориче откривења Господња и који каже да Господ више не делује путем откривења, или путем пророштва, или путем дарова, или путем језика, или путем исцељења, или путем моћи Светог Духа!

7 Да, јао онеме који у тај дан, добитка ради, каже да Исус Христ не може да чини чуда. Јер онај који то учини постаје попут сина пропасти за кога нема милости, у складу са речју Христовом!

8 Да, и не смете више сиктати, нити ниподаштавати, нити изругивати Јевреје, нити икога од остатака дома Израеловог. Јер гле, памти Господ завет свој њима, и учиниће им онако како им се закле.

9 Стога, не смете мислити да можете десну руку Господњу преокренути у леву, како Он не би извршио суд у погледу на испуњење завета који учини дому Израеловом.

ГЛАВА 30.

Нејеврејима последњих дана заповеђено је да се покају, дођу Христу и буду прибројани међу

дом Израелов. Око 34.–35. год. после Христа.

Чујте, о нејевреји, и послушајте речи Исуса Христа, Сина Бога живог, које ми заповеди да говорим о вама, јер, гле заповеди ми Он да запишем, говорећи:

2 Одвратите се, сви ви нејевреји, од opakих путева својих и покајте се због свих злих дела својих, због лажи својих и обмана и због курварстава својих, и због тајних одвратности својих, и идолопоклонстава својих, и због убистава својих, и надрисвештенства свога, и зависти својих, и препирки својих, и због сваке opakости своје и одвратности, и дођите к мени и крстите се у име моје, како бисте примили опрост греха својих и испунили се Светим Духом, да бисте били убројани међу мој народ који је од дома Израеловог.

ЧЕТВРТИ НЕФИ КЊИГА НЕФИЈЕВА

КОЈИ ЈЕ СИН НЕФИЈА – ЈЕДНОГ ОД УЧЕНИКА ИСУСА ХРИСТА

Извештај о народу Нефијевом, према његовом запису.

Сви Нефијци и Ламанци се обраћају Господу – Све им је заједничко, изводе чуда и напредују у земљи – После два века, појављују се поделе, зла, лажне цркве и прогони – После три стотине година, и Нефијци и

Ламанци су опаки – Амарон сакрива свете записе. Око 35.–321. год. после Христа.

И ДОГОДИ се да прође тридесет и четврта година, а и тридесет и пета, и

гле, ученици Христови беху основали цркву Христову у свим земљама унаоколо. И сви који им дођоше и истински се покајаше за грехе своје, беху крштени у име Исусово и, такође, примише Светог Духа.

2 И догоди се тридесет и шесте године, сав народ беше обраћен Господу, по свом лицу земаљском, и Нефијци и Ламанци, и не беше сукоба и препирки међу њима, и сваки човек праведно поступаше са другима.

3 И све имаху заједничко међу собом. Стога, не беше богатих и сиромашних, робова и слободних, већ сви посташе слободни и учесници у дару небеском.

4 И догоди се да прође и тридесет и седма година, а у земљи и даље беше мир.

5 А ученици Исусови оствариваху велика и чудесна дела, толико да исцељиваху болесне, и подизаху мртве, и чињаху да хроми проходају, и слепи да добију вид свој, а глуви да чују. И свакојака чуда извођаху међу децом човечјом, и ни по чему чуда не чињаху осим у име Исусово.

6 И тако прође тридесет и осма година, а и тридесет и девета, и четрдесет и прва, и четрдесет и друга, да, све док не беше прошло четрдесет и девет година. И педест и прва такође, и педест и друга, да, све док не беше прошло педесет и девет година.

7 И Господ учини да силно

напредују земљи, да, толико да поново изградише градове тамо где градови беху изгорели.

8 Да, чак учинише да се поново сагради онај велики град Зарахемла.

9 Али беше много градова који беху потонули, и воде дођоше на место њихово. Стога ти градови не могаху бити обновљени.

10 И ево, гле, догоди се да народ Нефијев поста јак и множаше се силно брзо, и поста силно наочит и пријатан народ.

11 И жењаху се и удаваху, и беху благословени у складу са мноштвом обећања која им Господ беше дао.

12 И не ходаху више по уредбама и обредима закона Мојсијевог, већ ходаху по заповестима које примише од Господа свога и Бога свога, настављајући у посту и молитви и често се састајући заједно, и да се моле и да слушају реч Господњу.

13 И догоди се да не беше сукоба међу свим народом у целој земљи, већ се многа моћна чуда извођаху међу ученицима Исусовим.

14 И догоди се да прође седамдесет и прва година, а и седамдесет и друга, да, и укратко, док не беше прошла седамдесет и девета година. Да, чак беше прошло сто година, а ученици Исусови које Он беше изабрао, сви беху отишли у рај Божји, осим оне тројице који су требали

да остану. А уместо њих беху заређени други ученици. И такође, многи из тог покољења беху преминули.

15 И догоди се да не беше сукоба у земљи, због љубави Божје која пребиваше у срцима људи.

16 И не беше зависти, ни препирки, ни буна, ни курварстава, ни лажи, ни убистава, нити било каквих пожуа. И сигурно не могоше бити срећнијег народа међу свим народима које беше створила рука Божја.

17 Не беше разбојника, ни убица, нити беше Ламанаца, нити било каквих „-аца“, већ беху они једно, деца Христова и баштеници царства Божјег.

18 И како беху благословени! Јер Господ их благосиљаше у свим делима њиховим, да, штавише, беху благословени и напредни све док не прође сто и десет година. И тако прође прво покољење од Христа, и не беше сукоба у целој земљи.

19 И догоди се да Нефи, онај који вођаше овај последњи запис, (а вођаше га на плочама Нефијевим) умре, а син његов Амос га вођаше уместо њега. И он га, такође, вођаше на плочама Нефијевим.

20 А вођаше га осамдесет и четири године, и још увек беше мир у земљи, осим што се мањи део народа беше одметнуо од цркве и преузео на себе име Ламанаца. Стога опет поче бити Ламанаца у земљи.

21 И догоди се да умре и Амос, (а беше то сто и деведесет и четири године од Христовог доласка) и син његов Амос вођаше запис уместо њега. И он га, такође, вођаше на плочама Нефијевим, а записан је и у књизи Нефијевој, а то је ова књига.

22 И догоди се да беше прошло две стотине година. И цело друго покољење беше преминуло, осим мало њих.

23 И ево, ја, Мормон, ја бих да знате да се људи беху намножили, толико да се проширише по свом лицу земаљском, и да се беху силно обогатили због напретка свог у Христу.

24 И ево, те две стотине и прве године наступише међу њима они који се уздигоше у охолости, као што је ношење скупоцене одеће, и сваковрсног финог бисерја, и финих ствари овог света.

25 И од тада па надаље добра њихова и иметак њихов не беху више заједнички међу њима.

26 И почеше да се деле на сталезе, и почеше себи да граде цркве да би стицали добитак, и почеше да поричу истинску цркву Христову.

27 И догоди се да када беше прошло две стотине и десет година беше много цркава у земљи. Да, беше много цркава које тврђаху да познају Христа, а ипак порицаху већи део јеванђеља Његовог, толико да прихватише свакојаку опаконост, и оно што је свето

послуживаху онеме коме то због недостојности беше забрањено.

28 И та црква се силно увећа због безакоња и због моћи Сотоне који обузе срца њихова.

29 А поред тога, беше још једна црква која порицаше Христа. И они прогањашу истинску цркву Христову, због понизности њихове и веровања њиховог у Христа, и презираху их због многих чуда која беху извршена међу њима.

30 Применише они, стога, моћ и власт над ученицима Исусовим који са њима осташе, и у тамницу их бацише, али моћу речи Божје, која беше у њима, тамнице се распукоше надвоје, и они изађоше чинећи моћна чуда међу њима.

31 Ипак, и упркос свим тим чудима, народ отврдну срца своја и настојаше да их убије, баш као што Јевреји у Јерусалиму настојаху да убију Исуса, по речи Његовој.

32 И бацаху их у пећи ужарене, а они излажаху повреду не задобивши.

33 И бацаху их, такође, у јаме са зверима дивљим, а они се играху са зверима дивљим као дете са јагњетом, и излажаху од њих повреду не задобивши.

34 Ипак, народ отврдну срца своја, јер их многи свештеници и лажни пророци наведоше да саграде многе цркве и да чине свакојако безакоње. И они удараху народ Исусов, али народ Исусов им не

узвраћаше. И тако, из године у годину, ишчезаваху у невери и opakости, све док не беше прошло две стотине и тридесет година.

35 И догоди се да те године, да, две стотине тридест и прве године, дође до велике поделе у народу.

36 И догоди се да се те године појави народ који се прозва Нефијцима, а беху они истински верници у Христа, а међу њима беше оних које Ламанци прозваше Јаковљевцима и Јосифовцима и Зорамцима;

37 Стога истински верници у Христа, и истински поштоваоци Христа, (међу којима беху три ученика Исусова који су требали да остану) беху названи Нефијцима и Јаковљевцима и Јосифовцима и Зорамцима.

38 И догоди се да они који одбацише јеванђеље беху названи Ламанцима и Лемуиловцима и Исмаиловцима. А они не ишчезоше у невери, већ се самовољно побунише против јеванђеља Христовог, и поучаваху децу своју да не верују, као што очеви њихови, од почетка, ишчезаваху.

39 А беше то због opakости и одвратности очева њихових, као што то беше у почетку. И беху они поучавани да мрзе децу Божју, као што Ламанци беху поучавани да мрзе децу Нефијеву од почетка.

40 И догоди се да беше прошло две стотине и четрдесет

и четири године, и такве беху прилике у народу. А опакији део народа ојача и постаде много бројнији него народ Божји.

41 И они још увек настављаху да граде себи цркве, и украшаваху их свакојаким драгоценостима. И тако прође две стотине и педесет година, а и две стотине и шездесет година.

42 И догоди се да опакији део народа поче поново оснивати тајне заклетве и савезе Гадијантонове.

43 А и народ који беше назван народом Нефијевим поче се охолити у срцима својим због силно великог богатства свога, и посташе уображени као браћа њихова, Ламанци.

44 И од тог времена ученици почеше да жале због греха света.

45 И догоди се да када беше прошло три стотине година, и народ Нефијев и Ламанци беху постали силно опаки, једни као и други.

46 И догоди се да се

разбојници Гадијантонови проширише по свом лицу земаљском, и нико не беше праведан, осим ученика Исусових. А злато и сребро гомилаху у изобиљу, и трговаху у сваковрсној трговини.

47 И догоди се да пошто беше прошло три стотине и пет година, (а народ и даље настављаше у опакости) Амос умре, а брат његов, Амарон, вођаше запис уместо њега.

48 И догоди се да када беше прошло три стотине и двадесет година, Амарон, будући присиљен Светим Духом, сакри записе који беху свети – да, и то све свете записе који беху предавани с покољења на покољење, који беху свети – и то све до три стотине и двадесете године од доласка Христовог.

49 И он их сакри за Господа како би поново могли доспети до остатка дома Јаковљевог, према пророштвима и обећањима Господњим. И тако се завршава запис Амаронов.

КЊИГА МОРМОНОВА

ГЛАВА 1.

Амарон упућује Мормона у погледу на свете записе – Започиње рат између Нефијаца и Ламанца – Три Нефијца су склоњена – Преовлађују opakост, неверовање,

враџбине и чини. Око 321.–326. год. после Христа.

ИЕВО, ја, Мормон, првим запис о ономе што и видех и чух, и називам га Књигом Мормоновом.

2 И отприлике у време кад

Амарон сакри записе за Господа, дође он к мени, (беше ми тада око десет година и почех да учим понешто у складу са учењем мога народа) и Амарон ми рече: Опажам да си разборито дете и да брзо схваташ;

3 Стога, кад ти буде око двадесет и четири године, ја бих да се сетиш онога што си запазио о овом народу. И кад ти буде толико година, иди у земљу Антум, на брежуљак који ће се звати Шим, а ја тамо за Господа оставих све свете урезе о овом народу.

4 И гле, узећеш себи плоче Нефијеве, а остале ћеш оставити на месту на ком јесу, и урезаћеш на плочама Нефијевим све што си запазио о овом народу.

5 И ја, Мормон, будући потомак Нефијев, (и име оца мога беше Мормон) сетих се онога што ми Амарон заповеди.

6 И догоди се, када ми беше једанаест година, да ме отац поведе у земљу према југу, и то у земљу Зарахемлу.

7 Цело лице земаљско беше прекривено грађевинама, а народ беше бројан скоро као песак морски.

8 И догоди се да те године започе рат међу Нефијцима, који се састојаху од Нефијаца и Јаковљеваца и Јосифоваца и Зорамаца, а тај рат беше између Нефијаца и Ламанаца и Лемуиловаца и Исмаиловаца.

9 Ево, Ламанци и Лемуиловци и Исмаиловци беху назва-

ни Ламанцима, и те две стране беху Нефијци и Ламанци.

10 И догоди се да рат међу њима започе на границама Зарахемле, поред вода сидонских.

11 И догоди се да Нефијци беху скупили заједно велик број мушкараца, да чак прелажаше број од тридесет хиљада. И догоди се да те исте године имаху бројне битке у којима Нефијци потукоше Ламанце и многе од њих погубише.

12 И догоди се да Ламанци повукоше своју замисао, и у земљи се успостави мир, а мир потраја отприлике током четири године, да не беше крвопролића.

13 Али, opakост превлада на лицу целе земље, толико да Господ склони своје љубљене ученике, и дело чуда и исцељења преста због безакоња у народу.

14 И не беше дарова од Господа, и Свети Дух не силажаше ни на кога, због њихове opakости и невере.

15 И ја, имајући петнаест година и будући прилично разборит, стога ме Господ походи и ја искусих и познах доброту Исусову.

16 И настојох да проповедам овом народу, али уста ми беху затворена и беше ми забрањено да им проповедам. Јер гле, самовољно се беху побунили против Бога свога, а љубљени ученици беху склоњени из земље због безаконја њиховог.

17 Али ја остадох код њих, али беше ми забрањено да им проповедам, због тврдоће срца њихових. А због тврдоће срца њихових земља беше проклета ради њих.

18 А они разбојници Гад-јантонови, који бежу међу Ламанцима, хараху земљом, толико да становници њени почеше да у земљу сакривају благо своје, а оно поста клизаво, јер Господ беше проклео земљу да га не могаху задржати, нити га пак сачувати.

19 И догоди се да беше враџбина и чини и мађија, а моћ Злога обузе сво лице земаљско, и то на испуњење свих речи Абинадијевих, а и Самуила Ламанца.

ГЛАВА 2.

Мормон предводи нефијске војске – Крв и покољ преплављују земљу – Нефијци јадикују и тугују жалошћу проклетих – Њихов дан благодати је прошао – Мормон добија плоче Нефијеве – Ратови се настављају. Око 327.–350. год. после Христа.

И догоди се те исте године да започе рат између Нефијаца и Ламанца. И упркос томе што бејаш млад, бејаш крупног стаса, стога ме народ Нефијев постави да будем предводник њихов, то јест, предводник војски њихових.

2 Стога се догоди да у својој шеснаестој години, на челу војске нефијске, изађох против Ламанца. Прође, дакле,

три стотине двадесет и шест година.

3 И догоди се да нас три стотине двадесет и седме године Ламанци нападоше са силно великом моћу, толико да заплашише војске моје. Стога се оне не хтедоше борити, и почеше да се повлаче према северним земљама.

4 И догоди се да ми дођосмо до града Анголе, и заузесмо тај град, и обависмо припреме како бисмо се одбранили од Ламанца. И догоди се да утврдисмо град снагом својом. Али, упркос свим нашим утврђењима Ламанци нас нападоше и протераше из града.

5 А протераше нас и из земље Давидове.

6 И ми марширасмо напред и дођосмо у земљу Исусову, која беше у западним крајевима поред обале морске.

7 И догоди се да окуписмо свој народ што брже могосмо, како бисмо их скупили у једну групу.

8 Али гле, земља беше пуна разбојника и Ламанца, и упркос великом уништењу које је висило над мојим народом, они се не покајаше због злих дела својих. Стога се крв и покољ проширише по свом лицу земаљском, и на страни нефијској а и на страни ламанској. И беше то потпун преврат по свом лицу земаљском.

9 И ево, Ламаци бежу имали цара, а име његово беше Арон. И он пође против нас

са војском од четрдесет и четири хиљаде. И гле, ја му се одупрех са четрдесет и две хиљаде. И догоди се да га потукох са војском својом тако да он побеже испред мене. И гле, све то беше учињено, а беше прошло три стотине и тридесет година.

10 И догоди се да се Нефијци почеше кајати због безакоња својих и почеше јадиковати баш као што прорече пророк Самуило, јер ниједан човек не могаше задржати оно што је његово, због крадљиваца, и разбојника, и убица, и мађија, и чини који беху у земљи.

11 Тако наста оплакивање и јадиковање у целој земљи због тога, а нарочито међу народом Нефијевим.

12 И догоди се да када ја, Мормон, видех јадиковање њихово и оплакивање њихово и жалост њихову пред Господом, срце моје у мени поче се радовати, познавајући милост и трпељивост Господњу, држећи стога да ће им бити милостив како би поново постали праведан народ.

13 Али гле, та радост моја беше узалуд, јер жаљење њихово не беше на покајање, због добротe Божје, већ уместо тога беше жаљење проклетих што Господ неће увек да им дозволи да срећу налазе у греху.

14 И они не дођоше Исусу срца скрушеног и духа раскајаног, већ проклињаху Бога, и жељаху да умру. Ипак, борили би се мачем за животе своје.

15 И догоди се да ми се жалост моја поново врати, и ја видех да дан благодати за њих прође, и временски и духовно. Јер видех на хиљаде њих посечених у отвореној побуни против Бога њиховог, и као ђубриво нагомилане по лицу земаљском. И тако беше прошло три стотине и четрдесет и четири године.

16 И догоди се да три стотине и четрдесет и пете године Нефијци почеше да беже пред Ламанцима. И они беху терани све док не дођоше до земље Јашон, пре него што беше могуће да их зауставе у повлачењу њиховом.

17 А ево, град Јашон беше близу земље где Амарон беше оставио записе за Господа, како не би били уништени. И гле, ја бејех пошао према речи Амариновој и узео плоче Нефијеве и направих запис према речима Амариновим.

18 И на плочама Нефијевим израдох потпун извештај о свој опакости и одвратностима, али на овим плочама уздржах се да израдим извештај о опакости њиховој и одвратностима, јер гле, сталан призор опакости и одвратности беше ми пред очима још откако бејех способан да посматрам путеве људске.

19 И јао мени због опакости њихове, јер срце моје беше испуњено жалошћу због опакости њихове у све дане моје. Ипак, знам да ћу ја бити подигнут у последњи дан.

20 И догоди се да те године народ Нефијев поново беше гањан и потискиван. И догоди се да бејасмо потискивани све док не бејасмо дошли на север до земље која се зове Сим.

21 И догоди се да утврдисмо град Сим, и сакуписмо у њега свој народ колико год то беше могуће, како бих их можда спасли од уништења.

22 И догоди се да нас три стотине и четрдесет и шесте године поново почеше нападати.

23 И догоди се да ја говорих своје народу, и из све снаге их подстицах да стоје одважно пред Ламанцима и да се боре за жене своје и децу своју, и куће своје и домове своје.

24 И речи моје пробудише неку снагу у њима, толико да не побегоше пред Ламанцима, већ им се одважно одупреше.

25 И догоди се да се са војском од тридесет хиљада субисмо са војском од педест хиљада. И догоди се да им се одупресмо са таквом непоколебљивошћу да они побегоше пред нама.

26 И догоди се да када они побегоше ми их гањасмо са војскама својим, и поново их дочекасмо и поразисмо. Ипак, снага Господња не беше са нама. Да, бејасмо препуштени сами себи, тако да Дух Господњи не борављаше са нама. Стога бејасмо постали слаби попут браће наше.

27 И срце моје туговаше због те велике беде мога народа, због опакости њихове и одвратности њихових. Али гле, излазисмо ми против Ламанца и разбојника Гадијантонових све док не бејасмо освојили земље баштине своје.

28 И три стотине и четрдесет и девета година беше прошла. А три стотине и педесете године склописмо споразум са Ламанцима и разбојницима Гадијантоновим по коме поделисмо земље баштине своје.

29 И Ламанци нам дадоше земљу према северу, да, и то до узаног пролаза који води у земљу према југу. А ми Ламанцима дадосмо целу земљу према југу.

ГЛАВА 3.

Мормон проповеда покајање Нефијцима – Они односе велику победу и славе своју сопствену снагу – Мормон одбија да их предводи, и његове молитве за њих су без вере – Мормонова књига позива дванаест племена Израелових да поверују у јеванђеље. Око 360.–362. год. после Христа.

И догоди се да Ламанци не пођоше у битку све док не беше прошло још десет година. И гле, ја бејех усполио свој народ, Нефијце, у припремању земаља њихових и оружја њиховог за тренутак битке.

2 И догоди се да ми Господ рече: Завапи овом народу – Покајте се, и дођите к мени и

крстите се и поново успоставите цркву моју, и бићете поштеђени.

3 И ја вапљах овом народу, али беше узалуд. И они не разумеше да је Господ тај који их поштеди и даде им прилику за покајање. И гле, они отврднуше срца своја против Господа Бога свога.

4 И догоди се да пошто беше прошла та десета година, чинећи укупно три стотине и шездесет година од долазка Христовог, посла ми цар ламански посланицу којом ми даде на знање да се они припремају да поново крену у битку против нас.

5 И догоди се да ја наредих свом народу да се скупа заједно у земљи Пустош, у граду који беше на граници поред узаног пролаза који води ка земљи према југу.

6 И ми тамо сместисмо војске своје како бисмо зауставили војске ламанске, да не би заузеле неку од земаља наших. Стога се свом снагом својом утврдисмо против њих.

7 И догоди се да три стотине шездесет и прве године Ламанци сиђоше до града Пустоши у битку против нас. И догоди се да их те године поразисмо, толико да се они поново вратише у земље своје.

8 А три стотине шездесет и друге године они поново сиђоше у битку. И ми их опет поразисмо, и велик број њих погубисмо, а мртви њихови беху бачени у море.

9 И ево, због тог великог дела које мој народ, Нефијци, беше учинио, почеше се хвалисати снагом својом, и почеше се заклинаћи под небесима да ће се осветити за крв браће своје коју беху побили непријатељи њихови.

10 И заклинаху се небесима, а и престолом Божјим, да ће поћи у битку против непријатеља својих и истребити их са лица земаљског.

11 И догоди се да ја, Мормон, одлучно одбих да од тада па надаље будем заповедник и предводник тог народа, због opakости њихове и одвратности.

12 Гле, ја их бејох предводио. Упркос opakости њиховој много пута бејох их предводио у бици, и љубљах их у складу са љубављу Божјом која је у мени, свим срцем својим, а душа се моја по цео дан изливаше у молитви за њих Богу моме. Ипак, беше то без вере, због тврдоће срца њихових.

13 И трипут их избавих из руку непријатеља њихових, а они се не покајаше за грехе своје.

14 А када се беху заклели свим оним што им беше забрањено од Господа нашег и Спаситеља Исуса Христа, да ће поћи у битку против непријатеља својих, и осветити крв браће своје, гле, дође ми глас Господњи, говорећи:

15 Освета је моја, и ја ћу узвратити. И будући да се овај народ не покаја пошто их

бејак избегао, гле, биће истребљени са лица земаљског.

16 И догоди се да одлучно одбих да пођем на непријатеље своје, и учиних управо онако како ми Господ беше заповедио. И стајак као непристрасан сведок да свету објавим оно што видех и чух, у складу са објавама Духа који сведочаше о ономе што ће доћи.

17 Стога пишем вама, нејевреји, а и вама доме Израелов, да бисте, када започне дело ово, били спремни да се вратите у земљу баштине своје;

18 Да, гле, пишем свим крајевима земаљским. Да, вама, дванаест племена Израеловим, којима ће према делима вашим судити дванаесторица коју Исус изабра да буду ученици у земљи јерусалимској.

19 А пишем и остатку овог народа, којима ће такође судити дванаесторица коју Исус изабра у овој земљи. А њима ће судити друга дванаесторица коју Исус изабра у земљи јерусалимској.

20 И то ми Дух објављује. Стога пишем свима вама. А пишем вам због тога да знате да сви морате стати пред судијску столицу Христову. Да, свака душа која припада целом људском роду Адамовом. И ви морате стати да вам буде суђено за дела ваша, била она добра или зла;

21 И да поверујете, уз то, у јеванђеље Исуса Христа, које ћете имати међу собом. И такође, да Јевреји, Господњи

заветни народ, имају још једног сведока осим Њега, кога чуше и видеше, да Исус, кога погубише, беше заиста Христ и заиста Бог.

22 И желео бих да могу да убедим све крајеве земаљске да се покају и припреме да стану пред судијску столицу Христову.

ГЛАВА 4.

Рат и покољ се настављају – Опаки кажњавају опаке – Преовлађује опакост већа него икад пре у целом Израелу – Жене и деца жртвовани су идолима – Ламанци почињу да бришу Нефијце пред собом. Око 363.–375. год. после Христа.

И ево, догоди се да три стотине шездесет и треће године Нефијци са војскама својим пођоше у битку против Ламанаца, из земље Пустоши.

2 И догоди се да војске нефијске поново беху потиснуте назад у земљу Пустош. И док још беху исцрпљене, свежа војска ламанска насрну на њих, и они имаху жестоку битку, толико да Ламанци заузеле град Пустош и побише многе Нефијце и ухватише много заробљеника.

3 А остатак побеже и прикључи се становницима града Теанкума. Ево, град Теанкум лежаше у крајевима уз обалу морску, а уз то беше близу града Пустоши.

4 А због тога што војске нефијске пођоше на Ламанце

беху оне поражене, јер да не беше тога Ламанци не би имали моћи над њима.

5 Али гле, судови Божи ће се оборити на опаке, и опаки кажњавају опаке. Јер опаки су ти који на крвопролиће подстичу срца деце човечје.

6 И догоди се да Ламанци извршише припреме да пођу на град Теанкум.

7 И догоди се да три стотине шездесет и четврте године Ламанци нападоше град Теанкум, како би могли заузети и град Теанкум.

8 И догоди се да их Нефијци одбише и потиснуше назад. А кад Нефијци видеше да потиснуше Ламанце опет се хвалисаху снагом својом, и у снази својој изађоше и поново освојише град Пустош.

9 И ево, све то беше учињено, а на обе стране беше на хиљаде побијених, и Нефијаца и Ламанаца.

10 И догоди се да три стотине и шездесет и шеста година беше прошла, а Ламанци поново пођоше у битку против Нефијаца. И Нефијци се ипак не покајаше због зла које беху учинили, већ непрестано истрајаваху у opakости својој.

11 И немоугуће је да језик опише, или да човек забележи потпуни опис ужасног призора крви и покоља који беше међу народом, и нефијским и ламанским. И свако срце отврдну, тако да они без престанка уживаху у проливању крви.

12 И никад не беше тако велике opakости међу свом децом Лехијевом, чак ни међу свим домом Израеловим, према речима Господњим, каква беше међу овим народом.

13 И догоди се да Ламанци освојише град Пустош, а то због тога што број њихов премаша број Нефијаца.

14 И они такође кренуше даље на град Теанкум и протераше становнике из њега и ухватише много заробљеника, и жена и деце, и принеше их као жртве својим боговима-идолима.

15 И догоди се да се три стотине шездесет и седме године Нефијци расрдише због тога што Ламанци беху жртвовали жене њихове и децу њихову, тако да кренуше на Ламанце у силно великој срџби, толико да поново потукоше Ламанце и протераше из земаља својих.

16 А Ламанци не кренуше на Нефијце све до три стотине седамдесет и пете године.

17 А те године нападоше Нефијце са свим моћима својим. А они не беху избројани због величине броја свога.

18 И од тада па надаље Нефијци не стицаху премоћ над Ламанцима, већ их ови почеше брисати као сунце росу.

19 И догоди се да Ламанци нападоше град Пустош, и жестока битка беше вођена у земљи Пустош у којој они поразеше Нефијце.

20 И они поново побегоше пред њима и дођоше до града Воза, а ту се са силном одважношћу одупреше Ламанцима, толико да их Ламанци не поразише све док не беху дошли други пут.

21 А када беху дошли други пут, Нефијци беху потиснути и побијени у силно великом покољу. Жене њихове и деца њихова поново беху жртвовани идолима.

22 И догоди се да Нефијци поново побегоше пред њима водећи све становнике са собом, и из градова и из села.

23 И ево, ја, Мормон, видевши да Ламанци скоро уништише земљу, пођох стога до брежуљка Шима и узех све записе које Амарон беше сакрио за Господа.

ГЛАВА 5.

Мормон поново предводи нефијске војске у крваве битке и покољ – Мормонова књига ће се појавити како би сав Израел уверила да Исус јесте Христ – Због свог неверовања Ламанци ће бити расејани, а Дух ће престати да се напреже око њих – Они ће у последње дане примити јеванђеље од нејевреја. Око 375.–384. год. после Христа.

И догоди се да ја изађох међу Нефијце и покајох се због заклетве коју положих да им нећу више помагати. И они ми поново дадоше заповедништво над војскама својим, јер гледаху на мене као да

могу да их избавим од невоља њихових.

2 Али гле, ја бејох без наде, јер знадох за судове Господње који ће се оборити на њих, јер се не покајаше због безакоња својих, већ се бораху за животе своје без призивања оног Бића које их створи.

3 И догоди се да нас Ламанци нападоше док бежасмо према граду Јордану. Али гле, они беху потиснути назад, тако да тада не заузеше град.

4 И догоди се да нас поново нападоше, а ми задржасмо град. А беше и других градова које Нефијци држаху, чија упоришта их зауставише тако да не могаху доћи до предела који се простираше пред нама, како би уништили становништво земље наше.

5 Али догоди се да све земље крај којих бејасмо прошли и чији становници не беху сакупљени, беху уништени од стране Ламанаца, а места њихова, и села и градови, беху огњем спаљени. И тако прође три стотине и седамдесет и девет година.

6 И догоди се да три стотине и осамдесете године Ламанци поново изађоше у битку против нас, а ми им се одважно одупресмо, али све беше узалуд јер број њихов беше тако велик да ногама изгазише народ нефијски.

7 И догоди се да се ми поново дасмо у бекство. И они који у бекству беху хитрији од Ламанаца, побегоше. А они

који у бекству не надмашише Ламанце, беху збрисани и уништени.

8 И ево, гле, ја, Мормон, не желим да мучим душе људске износећи пред њих тако страشان приказ крви и покоља какав се указа пред мојим очима. Међутим, знајући да се то сигурно мора обзнанити, и да све оно што је скривено мора бити откривено на крововима –

9 И уз то, да познање о томе мора доћи до остатка овог народа, а и до нејевреја, за које Господ рече да ће расејати овај народ, а овај народ ће се бројати као безвредан међу њима – стога пишем мали сажетак, не усуђујући се да дам потпун извештај о ономе што видех, због заповести коју примих, а и да се ви не бисте сувише ражалостили због opakости овог народа.

10 И ево, гле, говорим ово потомству њиховом, а и нејеврејима који маре за дом Израелов, да разумеју и сазнају одакле долазе благослови њихови.

11 Јер знам да ће такви жалити због пропасти дома Израеловог. Да, жалиће због уништења овог народа, жалиће што се овај народ не покаја, да би могао да буде пригрљен у наручје Исусово.

12 Ево, ово је писано за остатак дома Јаковљевог, а писано је на овај начин јер Бог зна да им opakост то неће изнети на видело, а то треба да буде сакривено за

Господа да се објави у време од Њега одређено.

13 И то је заповест коју примих. И гле, изаћи ће то на видело по заповести Господњој, када Он у мудрости својој буде сматрао прикладним.

14 И гле, доћи ће то до Јевреја који не верују, а доћи ће то у ову сврху – да се они увере да Исус јесте Христ, Син Бога живога, како би Отац кроз Сина свога Најљубљенијег остварио свој велики и вечни план у обнављању Јевреја, то јест, целог дома Израеловог, у земљи баштине њихове коју им даде Господ Бог њихов, за испуњење завета свога;

15 И да би, уз то, потомство овог народа могло потпуније поверовати у јеванђеље Његово које ће им доћи од нејевреја, јер ће овај народ бити расејан и постаће таман, прљав, и мрзак народ, неописиво у поређењу са оним што икад беше међу нама, да, чак и оним што беше међу Ламанцима, и то због њиховог неверовања и идолопоклонства.

16 Јер гле, Дух Господњи се већ преста напрезати око очева њихових, и они су без Христа и Бога у свету, и веју их унаоколо као пlevу на ветру.

17 Беху они некад пријатан народ, и имаху Христа за пастира свога. Да, штавише, вођаше их Бог Отац.

18 Али сад, гле, Сотона их води као пlevу коју ветар веје, или као што таласи бацају брод без једра или сидра,

или без ичега што би управљало њоме. И каква је она такви су и они.

19 И гле, Господ благослове њихове које могаху примити у земљи, задржа за нејевреје који буду поседовали ту земљу.

20 Али гле, догодиће се да ће их нејевреји прогнати и расејати. И пошто их нејевреји прогнају и расеју, гле, тада ће се Господ сетити завета који учини са Аврамом и свим домом Израеловим.

21 И Господ ће се уз то сетити молитви праведника које му за њих беху упућене.

22 А тада, о нејевреји, како можете опстати пред моћу Божјом, уколико се не покајете и не окренете од злих путева својих?

23 Зар не знате да сте у рукама Божјим? Зар не знате да Он има сву моћ и да ће се по великој наредби Његовој земља савити као свитак?

24 Покајте се, стога, и понизите пред Њим, да у правди не изађе на вас – да остатак потомства Јаковљевог као лав не зађе међу вас и на комаде вас искида, и никога нема да избави.

ГЛАВА 6.

Нефијци се окупљају у земљи Кумора за завршне битке – Мормон сакрива свете записе на брежуљку Кумора – Ламанци су победници, а нефијски народ је уништен – На стотине хиљада

је побијено мачем. Око 385. год. после Христа.

И ево, ја завршавам свој запис о уништењу свога народа, Нефијаца. И догоди се да ми одосмо напред испред Ламанаца.

2 И ја, Мормон, написах посланицу цару ламанском и зажелех од њега да нам допусти да заједно сакупимо народ наш у земљи Кумора, поред брежуљка који се зове Кумора, и да тамо започнемо битку са њима.

3 И догоди се да нам цар ламански допусти оно што зажелех.

4 И догоди се да одосмо у земљу Кумора и разапесмо шаторе своје унаоколо брежуљка Куморе, а беше то у земљи многих вода, река и извора. И надасмо се да ћемо овде стећи предност над Ламанцима.

5 А када прође три стотине осамдесет и четири године, скуписмо у земљу Кумора сав остатак свога народа.

6 И догоди се да када бејасмо скупили сав народ наш у земљи Кумора, гле, ја Мормон остарех. И знајући да ће то бити последњи битка мога народа, и примивши од Господа заповест да не допустим да записи који беху предавани од очева наших, који су свети, падну у руке Ламанаца, (јер би их Ламанци уништили) стога израдох овај запис са плоча Нефијевих, и на брежуљку Кумора сакрих

све записе који ми беху поверени руком Господњом, осим ових неколико плоча које дадох сину своме Моронију.

7 И догоди се да мој народ, са женама својим и децом својом, опази тад војске ламанске како марширају према њима. И они, са оним страшним страхом од смрти који испуњава груди свих опаких, чекаху да их приме.

8 И догоди се да они кренуше у битку против нас, а свака душа беше испуњена страхом због величине броја њиховог.

9 И догоди се да се оборише на мој народ мачем, и луком и стрелом, и секиром, и свакојаким оружјем ратним.

10 И догоди се да људи моји беху покошени, да, и то мојих десет хиљада који беху са мношвом, а ја рањен падох у средину. И они прођоше покрај мене тако да ми не окончаше живот.

11 И кад они прођоше и покосише сав мој народ, осим нас двадесет и четворице (међу којима беше син мој Морони), а ми надживевши мртве из свога народа, угледасмо сутрадан, када се Ламанци вратише у торе своје, са врха брежуљка Курмор, десет хиљада људи мојих који беху покошени, које ја предводих.

12 И угледасмо такође десет хиљада из мога народа које вођаше син мој Морони.

13 И гле, десет хиљада Гидгидониних беше пало, а и он у средини.

14 И Лама беше пао са својих десет хиљада. И Гилгал беше пао са својих десет хиљада. И Лимха беше пао са својих десет хиљада. И Јенеум беше пао са својих десет хиљада. И Кумениха, и Морониха, и Антионум, и Шиблом, и Сим, и Још, беху пали, сваки са својих десет хиљада.

15 И догоди се да их беше још десет који падоше од мача, сваки са својих десет хиљада. Да, и то сав мој народ беше пао, осим оне двадесет и четворице који беху са мношвом, а такође неколико оних који беху побегли у јужне земље, и неколико оних који беху пребегли код Ламанаца. А тела њихова, и кости, и крв леже по лицу земаљском, остављени од руку оних који их погубише, да труну на земљи и да се распадну и врате својој мајци земљи.

16 А душа моја беше јадом раздирана због побијених из мога народа, и ја завапах:

17 О, лепотани, како могосте напустити путеве Господње! О, лепотани, како могосте одбацити оног Исуса који раширених руку стајаше да вас прими!

18 Гле, да не учинисте то, не бисте пали. Али гле, падосте, и ја оплакујем ваш губитак.

19 О, ви наочити синови и кћери, ви очеви и мајке, ви мужеви и жене, ви лепотани, како могосте пасти!

20 Али гле, нема вас, и жалост моја не може да вас врати.

21 А убрзо долази дан када се ваше смртно мора обући у бесмртност, и ова тела која сада труну у распаљивости ускоро морају постати нераспаљива тела, а тада морате стати пред судијску столицу Христову да вам буде суђено по делима вашим. И ако сте праведни, тада сте благословени са очевима својим који преминуше пре вас.

22 О, да се покајасте пре овог великог уништења које беше дошло на вас. Али гле, помресте, и Отац, да, Вечни Отац на небу, зна стање ваше. И Он поступа са вама по својој правди и милости.

ГЛАВА 7.

Мормон позива Ламанце последњих дана да поверују у Христа, прихвате Његово јеванђеље, и буду спашени – Сви који верују у Библију вероваће и у Мормонову књигу. Око 385. год. после Христа.

И ево, гле, говорио бих нешто остатку овог народа који је поштеђен, ако им Бог уручи речи моје, да могу сазнати нешто о очевима својим. Да, говорим вама, остатку дома Израеловог, а ово су речи које говорим:

2 Знајте да сте од дома Израеловог.

3 Знајте да морате доћи до покајања, иначе не можете бити спашени.

4 Знајте да морате положи-

ти своје ратно оружје и више не уживати у проливању крви, и не узимати га поново, уколико вам Бог то не заповеди.

5 Знајте да морате доћи до познања о очевима својим и покајати се због свих својих греха и безакоња, и поверовати у Исуса Христа, да је Он Син Божји, и да га Јевреји погубише, и да Он моћу Очевом поново устаде, чиме стече победу над гробом, и такође, жаока смрти у Њему је надвладана.

6 И Он оствари васкрсење мртвих путем кога човек мора устати да би стао пред судијску столицу Његову.

7 И Он оствари откупљење света, при чему се оном који се на дан суда нађе недужан пред Њим даје да пребива у присуству Божјем у царству Његовом, да са хоровим вишњим пева бескрајне хвале Оцу, и Сину, и Светом Духу, који су један Бог, у стању среће којој нема краја.

8 Покајте се, стога, и крстите у име Исусово, и држите се јеванђеља Христовог које ће бити стављено пред вас не само путем овог записа, већ и кроз запис који ће нејеврејима стићи преко Јевреја, запис који ће преко нејевреја стићи до вас.

9 Јер гле, ово се записује зато да бисте ви могли поверовати у то. А поверујете ли у то вероваћете и у ово. А поверујете ли у ово, сазнаћете за очеве своје, а и за чудесна

дела која моћу Божјом беху остварена међу њима.

10 И сазнаћете, такође, да сте остатак потомства Јаковљевог, стога се убрајате међу народ првога завета. И ако поверујете у Христа и крстите се, најпре водом, а затим огњем и Светим Духом, следећи пример Спаситеља нашег, у складу са оним што нам Он заповеди, биће вам добро на дан суда. Амен.

ГЛАВА 8.

Ламанци прогањају и уништавају Нефијце – Мормонова књига ће се појавити моћу Божјом – Проглашава се јао онима који распирују гнев и борбу против Господњег дела – Нефијски запис ће се појавити у дан opakости, изопачености и отпадништва. Око 400.–421. год. после Христа.

Гле, ја, Морони, завршавам запис оца свога, Мормона. Гле, имам само нешто мало да запишем, оно што ми заповеди отац мој.

2 И ево, догоди се да после велике и страшне битке код Куморе, гле, Нефијце који беху побегли у земљу према југу, гоњаху Ламанци, све док сви не беху уништени.

3 А убише и оца мога, а ја остадох сам да запишем жалосну причу о уништењу свога народа. Али гле, њих нема, а ја извршавам заповест оца свога. И не знам хоће ли и мене убити.

4 Стога ћу написати и сакри-

ти у земљу ове записе, и није важно куда ћу ићи.

5 Гле, отац мој изрази овај запис, и записа сврху његову. И гле, ја бих је такође записао кад бих имао места на плочама, али немам, и немам руде, јер сам сâм. Отац мој је убијен у бици, и сва родбина моја, и немам пријатеља нити куда да идем, и не знам колико ће Господ дозволити да живим.

6 Гле, прође четири стотине година од доласка нашег Господа и Спаситеља.

7 И гле, Ламанци прогањаху мој народ, Нефијце, од града до града и од места до места, све док их не беше више, и пад њихов беше велик. Да, велико је и чудесно уништење мога народа, Нефијаца.

8 А гле, рука Господња то учини. И гле, Ламанци такође ратују једни са другима, и цело лице ове земље је један непрекидан круг убиства и крвопролића. И нико не зна крај рата.

9 И ево, гле, не говорим више о њима, јер осим Ламанца и разбојника не постоји нико више на лицу земаљском.

10 И нема никога ко познаје истинског Бога, осим ученика Исусових, који осташе у земљи све док opakост народа не беше толика да им Господ не дозволи да стану са народом. И ниједан човек не зна јесу ли они на лицу земаљском.

11 Али гле, отац мој и ја их видесмо и они нам слушаху.

12 И онај који прими овај запис и не осуди га због несавршености које су у њему, тај ће сазнати и веће од тога. Гле, ја сам Морони, и да је могуће све бих вам обзнанио.

13 Гле, завршавам казивање о овом народу. Син сам Мормонов, а отац мој је потомак Нефијев.

14 И ја сам онај који за Господа скрива овај запис. Плоче његове нису од вредности, због заповести Господње. Јер Он заиста рече да их нико неће имати ради стицања добитка, али запис његов је од велике вредности, а оног који га изнесе на светло дана Господ ће благословити.

15 Јер нико нема моћ да га изнесе на светло дана осим ако му је од Бога дато. Јер Бог хоће да то буде учињено једино са оком упртим на славу Његову, или добробит древног и дуго расутог заветног народа Господњег.

16 А благословен је онај који то изнесе на видело, јер то ће из таме изаћи на светло, по речи Господњој. Да, изнеће се из земље и засјаће из таме и дати на знање људима, а то ће бити учињено моћу Божјом.

17 А буде ли грешака, биће то грешке човечје. Али гле, ми за грешке не знамо; ипак Бог зна све. Стога, нека се чува онај који осуђује то да не буде у опасности од огња пакленог.

18 А онај који каже: Покажи ми, или ћеш бити ударен –

нека се чува да не заповеда оно што Господ забрањује.

19 Јер гле, онај који напречац суди, биће му напречац суђено, заузврат, јер ће му плата бити по делима његовим. Стога, онај који удари, биће ударен од Господа, заузврат.

20 Гле шта Свето писмо каже – нека човек не удара, нити суди, јер суд је мој, каже Господ, а и освета је моја, и ја ћу узвратити.

21 А онај који распирује гнев и борбе против дела Господњег, и против заветног народа Господњег који је дом Израелов, и каже: Уништићемо дело Господње, и Господ се неће сетити завета који учини са домом Израеловим – тај је у опасности да буде посечен и у огањ бачен;

22 Јер ће се вечне намере Господње наставити, све док се не испуне сва обећања Његова.

23 Истражујте пророштва Исаијина. Гле, ја их не могу записати. Да, гле, кажем вам да ће они свеци који помреше пре мене, који поседоваху ову земљу, вапити, да, и то из праха ће вапити Господу. И тако жив био Господ, сетиће се Он завета који учини са њима.

24 И зна Он за молитве њихове, да беху оне у корист браће њихове. И познаје Он веру њихову, јер у име Његово могаху планине уклањати и у име Његово могаху учинити да се земља тресе, и

моћу речи Његове учинише да се тамнице на земљу сруше. Да, чак ни пећи ужарене не могаху им наудити, ни зверу дивље ни змије отровнице, због моћи речи Његове.

25 И гле, молитве њихове беху такође у корист онога коме ће Господ дозволити да ово обелодани.

26 И нико не треба да каже да то неће доћи, јер свакако хоће, јер Господ то рече. Јер из земље ће изаћи руком Господњом, и нико то не може спречити. А десиле се то у дан када се буде говорило да су чуда укинута, и доћи ће као кад неко из мртвих говори.

27 И доћи ће то у дан кад крв светаца завапи Господу због тајних савеза и дела таме.

28 Да, доћи ће то у дан када се моћ Божја буде порицала, а цркве постану изопачене и уздигну се у охолости срца својих. Да, и то у дан кад црквене вође и учитељи узрасту у охолости срца својих, и то до зависти према онима који припадају црквама њиховим.

29 Да, доћи ће то у дан када се буде чуло о пожарима, и олујама, и пушењу дима у туђим земљама;

30 И чуће се такође о ратовима, и гласинама о ратовима, и земљотресима на местима различитим.

31 Да, доћи ће то у дан кад буде великих прљавштина на лицу земаљском. Биће убиства, и пљачкања, и лажи, и

превара, и курварстава, и свакојаким одвратности, кад буде много оних који ће говорити: Учини ово, или оно, и није важно, јер Господ ће подупрети такве у последњи дан. Али јао таквима, јер су у жучи горчине и оковима безакоња.

32 Да, доћи ће то у дан када буду подизане цркве које ће говорити: Дођите к мени, и за новац ваш биће вам опроштени греси ваши.

33 О, опаки и покварени и тврдоглави народе, зашто саградисте себи цркве да бисте добитак стицали? Зашто преиначисте свету реч Божју да бисте проклетство навукли на душе своје? Гле, гледајте на откривења Божја, јер гле, долази време у тај дан када се све ово мора испунити.

34 Гле, Господ ми показа велике и чудесне ствари о ономе што убрзо мора доћи, у тај дан када ће ово изаћи међу вас.

35 Гле, говорим вам као да сте присутни, а ипак нисте. Али гле, Исус Христ ми вас показа, и ја познајем ваша дела.

36 И знам да ходате у охолости срца својих, и нема никога осим само неколико који се не уздигоше у охолости срца својих, до одевања у веома отмену одећу, до зависти, и препирки, и злобе, и прогона, и свакојаким безакоња. А цркве ваше, да, и то све, искварише се због охолости срца ваших.

37 Јер гле, више љубите новац и иметак свој и своју отмену одећу и украшавање црква својих, него што љубите сиромашне и невољнике, болесне и ожалошћене.

38 О, ви укаљани, ви лицемери, ви учитељи, који се продајете за оно што ће иструлити, зашто упрљасте свету цркву Божју? Зашто се стидите да преузмете на себе име Христово? Зашто не мислите да је већа вредност бескрајне среће од беде која никад не умире – због хвале света?

39 Зашто се украшавате оним што живота нема, а уз то допуштате да гладни, и невољни, и голи, и болесни и ожалошћени пролазе крај вас, а ви их не примећујете?

40 Да, зашто градите тајне одвратности своје да бисте добитак стицали, и чините да удовице тугују пред Господом, и да сирочад такође тугује пред Господом, а и да крв очева њихових и мужава њихових вапи Господу из земље, за освету на главе ваше?

41 Гле, мач освете виси над вама, и ускоро долази време да Он на вама освети крв светаца, јер неће више да допушта вапаје њихове.

ГЛАВА 9.

Морони позива оне који не верују у Христа да се покају – Он објављује Бога чуда, који даје откривења и излива дарове и знаке на верне – Чуда престају због

неверовања – Знаци прате оне који верују – Људи се опомињу да буду мудри и држе заповести. Око 401.–421. год после Христа.

И ево, говорим и о онима који не верују у Христа.

2 Гле, хоћете ли поверовати у дан похођења свога – гле, кад Господ дође, да, и то у онај велики дан кад се земља смота као свитак и састојци отопе од жестоке врелине, да, у онај велики дан кад будете приведени да станете пред Јагањца Божјег – хоћете ли и тада рећи да Бога нема?

3 Хоћете ли и тада наставити да поричете Христа, или можете ли гледати Јагањца Божјег? Мислите ли да можете пребивати са Њим са свешћу о кривици својој? Мислите ли да бисте могли бити срећни да пребивате са тим светим Бићем када душе ваше раздире свест о кривици што увек кршисте законе Његове?

4 Гле, кажем вам да бисте били јаднији да пребивате са светим и праведним Богом са свешћу о прљавштини својој пред Њим, него да пребивате у паклу с душама проклетим.

5 Јер гле, кад будете приведени да видите пред Богом голотињу своју и уз то славу Божју и светост Исуса Христа, распалиће то у вама пламен неугасивог огња.

6 Онда, о неверници, окрените се Господу, завапите снажно Оцу у име Исусово, да бисте се можда тог вели-

ког и последњег дана нашли неукаљани, чисти, наочити и бели, будући очишћени крвљу Јаганчевом.

7 И опет, говорим вама који поричете откривења Божја и кажете да су укинута, да откривења нема, нити проштава, ни дарова, ни исцељења, ни говорења језицима, и тумачења језика;

8 Гле кажем вам, онај који пориче ово не познаје јеванђеље Христово. Да, он није читао Света писма, а ако јесте, не разуме их.

9 Не читамо ли, наиме, да је Бог исти јуче, данас и заувек, и у Њему нема колебаљивости нити наговештаја промене?

10 И ево, замислите ли у себи бога који се мења и у коме је наговештај промене, тада замислите у себи бога који није Бог чуда.

11 Али гле, ја ћу вам показати Бога чуда, и то Бога Аврамовог, и Бога Исаковог, и Бога Јаковљевог, а то је исти онај Бог који створи небеса и земљу и све што је на њима.

12 Гле, створи Он Адама, а преко Адама дође пад човеков. А због пада човековог дође Исус Христ, који је Отац и Син, а због Исуса Христа дође откупљење човечје.

13 А због откупљења човековог које дође по Исусу Христу, враћају се они у присуство Господње. Да, тако су сви људи откупљени, јер смрт Христова остварује васкрсење које остварује откупљење од бескрајног сна, сна из ког ће

се сви људи моћу Божјом пробудити кад труба затруби, и они ће изаћи, и мали и велики, и сви ће стати пред суд Његов, откупљени и разрешени од ових вечних окова смрти, а та смрт је временска смрт.

14 А тада на њих долази суд Свечев. И тада долази време да ће онај који је прљав и даље бити прљав, а онај који је праведан и даље ће бити праведан. Онај који је срећан и даље ће бити срећан, а онај који је несрећан и даље ће бити несрећан.

15 А сад, о ви сви који замислите у себи бога који не може чуда чинити, питао бих вас, зар прође све то о чему говорих? Зар већ дође крај? Гле, кажем вам, не. И Бог не преста бити Бог чуда.

16 Гле, није ли оно што Бог изврши чудесно у нашим очима? Да, и ко може разумети чудесна дела Божја?

17 Ко ће рећи да није чудо што су по речи Његовој небо и земља створени, и моћу речи Његове човек беше створен од праха земаљског, и моћу речи Његове чуда беху извршена?

18 И ко ће рећи да Исус Христ не учини моћна чуда? И многа моћна чуда беху извршена рукама апостола.

19 И ако се онда извођаху чуда, зашто Бог преста да буде Бог чуда, а ипак буде непроменљиво Биће? И гле, кажем вам, Он се не мења. Да је тако, Он би престао да

буде Бог, а Он не престаје да буде Бог, и јесте Бог чуда.

20 А разлог што Он престаје да чини чуда међу децом човечјом је то што они ишчезавају у невери, и одступају са правог пута, и не познају Бога у ког треба да се уздају.

21 Гле, кажем вам да ко год поверује у Христа, не сумњајући ништа, шта год заиште од Оца у име Христово, даће му се. И то је обећање свима, и то за све крајеве земаљске.

22 Јер гле, овако рече Исус Христ, Син Божји, ученицима својим који ће остати, да, а и свим ученицима својим, пред мноштвом које слушаше: Идите по целом свету и проповедајте јеванђеље сваком створењу;

23 И онај који поверује и крсти се биће спасен, али онај који не поверује биће проклет;

24 А ови знаци ће пратити оне који поверују – у име моје ће ђаволе истеривати, новим језицима ће говорити, змије ће држати, и попију ли шта смртоносно неће им нашкодити, на болесне ће руке полагасти и они ће оздрављати;

25 И ко год поверује у име моје, ништа не сумњајући, њему ћу потврдити све речи своје, и то у свим крајевима земаљским.

26 И ево, гле, ко се може одупрети делима Господњим? Ко може порећи казивања Његова? Ко ће се подићи против

свемогуће моћи Господње? Ко ће презрети дела Господња? Ко ће презрети децу Христову? Гле, сви ви који презирете дела Господња, јер ћете се чудити и страдати.

27 О, не презирите онда и не чудите се, већ послушајте речи Господње и молитве Оца у име Исусово за све оно што вам је потребно. Не сумњајте већ будите верни, и почните као у древна времена, и приђите Господу свим срцем својим, и трудите се око спасења свога са страхом и дрхтањем пред Њим.

28 Будите мудри у данима провере своје. Уклоните са себе сву нечистоћу своју. Не иштите да бисте у пожудама својим трошили, већ иштите са непоколебљивом чврстином да се не препустите искушењу, већ да служите правом и живом Богу.

29 Гледајте да се не крстите недостојно. Гледајте да не узимате причешће Христово недостојно, већ гледајте да све чините у достојности, а чините то у име Исуса Христа, Сина Бога живога. И будете ли то чинили, и истрајете до краја, нипошто нећете бити одбачени.

30 Гле, говорим вам као да говорих из мртвих, јер знам да ћете имати речи моје.

31 Не осуђујте ме због несавршености моје, нити оца мога због несавршености његове, нити оне који пре њега писаху, већ уместо тога захваљујте Богу што вам

објави несавршености наше, да научите да будете мудрији него што ми бејасмо.

32 И ево, гле, написасмо запис овај у складу са знањем нашим, знацима који се код нас зову прерађени египатски, које предавасмо и која променисмо у складу са начином говора нашег.

33 И да плоче наше беху довољно велике писали бисмо јеврејски, али јеврејски такође променисмо, а да могосмо писати јеврејски, гле, не би било несавршености у запису нашем.

34 Али зна Господ оно што записасмо, а и да ниједан други народ не познаје језик наш. И због тога што ниједан други народ не познаје

језик наш, припреми Он стога средство за тумачење његово.

35 А ово је написано да бисмо очистили одећу своју од крви браће наше која ишчезоше у невери.

36 И гле, ово што пожелесмо у погледу на браћу нашу, да, и то обнову њихову ка познању Христа, у складу је са молитвама свих светаца који пребиваху у овој земљи.

37 И нека Господ Исус Христ да да молитве њихове буду услишене у складу са вером њиховом. И нека се Бог Отац сети завета који учини са домом Израеловим. И нека их заувек благослови, по вери у име Исуса Христа. Амен.

КЊИГА ЕТЕРОВА

Јаредовски запис преузет са двадесет четири плоче које народ Лимхијев пронађе у дане цара Мосије.

ГЛАВА 1.

Морони сажима Етерово писање – Износи се Етерово родословље – Језик Јаредоваца није побркан у време вавилонске куле – Господ обећава да ће их одвести у изабрану земљу и учинити их великим народом.

ИЕВО, ја, Морони, настаљам да дајем извештај о тим древним становницима који руком Господњом

беху уништени на лицу ове северне земље.

2 А свој извештај преузимама са двадесет и четири плоче које пронађе народ Лимхијев, који се зове Књига Етерова.

3 И пошто сматрам да се први део тог записа, који говори о стварању света, и о Адаму такође, и извештај од тог времена све до велике куле и свему ономе што се зби међу децом човечјом

до тога времена, налази код Јевреја –

4 Стога, не пишем о ономе што се догађаше од дана Адамових до тога времена. Али, то је на плочама и ко год их пронађе тај ће имати моћ да стекне потпун извештај.

5 Али гле, не дајем потпун извештај, већ дајем део извештаја, од куле па све док не беху уништени.

6 А извештај дајем овако. Онај који написа овај запис је Етер, а он беше потомак Коријанторов.

7 Коријантор беше син Моронов.

8 А Морон беше син Етемов.

9 А Етем беше син Ахин.

10 А Аха беше син Ситов.

11 А Сит беше син Шиблонов.

12 А Шиблон беше син Комов.

13 А Ком беше син Коријантумов.

14 А Коријантум беше син Амнигадин.

15 А Амнигада беше син Аронов.

16 А Арон беше потомак Хетов, који беше син Хеартомов.

17 А Хеартом беше син Либов.

18 А Либ беше син Кишов.

19 А Киш беше син Коромов.

20 А Кором беше син Левијев.

21 А Леви беше син Кимов.

22 А Ким беше син Моријантонов.

23 А Моријантон беше потомак Риплакишев.

24 А Риплакиш беше син Шезов.

25 А Шез беше син Хетов.

26 А Хет беше син Комов.

27 А Ком беше син Коријантумов.

28 А Коријантум беше син Емеров.

29 А Емер беше син Омеров.

30 А Омер беше син Шулин.

31 А Шула беше син Кибов.

32 А Киб беше син Орихин, који беше син Јаредов;

33 Тај Јаред дође са братом својим и породицама њиховим, и са другима и породицама њиховим, од велике куле, у време кад Господ побрка језик народа и закле се у гневу своме да ће их расејати по свом лицу земаљском. И по речи Господњој народ беше расејан.

34 А брату Јаредовом, будући да беше крупан и снажан човек, и човек високо повлашћен код Господа, рече Јаред, брат његов: Завапи Господу да нас не измеша па да не разумемо речи своје.

35 И догоди се да брат Јаредов завапи Господу, и Господ се сажали на Јареда. Стога Он не побрка језик Јаредов. И Јаред и брат његов не беху измешани.

36 Тада Јаред рече брату своме: Завапи опет Господу, па можда Он одврати срцбу своју од оних који су пријатељи наши, да ни њихов језик не побрка.

37 И догоди се да брат Јаредов завапи Господу, и Господ се такође сажали на пријатеље њихове и породице њихове, тако да не беху измешани.

38 И догоди се да се Јаред поново обрати брату своме, говорећи: Иди и упитај Господа да ли ће нас истерати из земље, и ако ће нас истерати из земље, завапи Му куда да идемо. И ко зна можда ће нас Господ одвести у земљу која је изабрана међу свим на земљи? И буде ли тако, будимо верни Господу како бисмо је примили за баштину своју.

39 И догоди се да брат Јаредов завапи Господу у складу са оним што беху изговорила уста Јаредова.

40 И догоди се да Господ чу брата Јаредовог и сажали се на њега, и рече му:

41 Пођи и скупи заједно сва стада своја, и мушко и женско од сваке врсте, и такође семе земаљско од сваке врсте, и породице своје, а и Јареда брата свога и породицу његову, такође и пријатеље своје и породице њихове, и пријатеље Јаредове и породице њихове.

42 А кад учиниш то поведи их доле у долину која је према северу. А ја ћу те дочекати тамо и ићи ћу пред тобом у земљу која је изабрана међу свим земљама на земљи.

43 И тамо ћу благословити тебе и потомство твоје, и подићи ћу за себе од потомства твога, и потомства брата твога, и оних који пођу са тобом, народ велик. И на свом лицу земаљском неће бити већег народа од оног ког ћу подићи за себе од потомства твога.

А то ћу ти учинити јер ми толико дуго вапљаше.

ГЛАВА 2.

Јаредовци се припремају за своје путовање у обећану земљу – То је изабрана земља у којој људи морају служити Христу или бити збрисани – Господ три сата разговара са братом Јаредовим – Јаредовци граде барке – Господ тражи од брата Јаредовог да предложи како да се барке осветле.

И догоди се да Јаред и брат његов и породице њихове, а и пријатељи Јаредови и брата његовог и породице њихове, сиђоше у долину која беше према северу, (а име те долине беше Нимрод, јер беше названа по моћном ловцу) са стадима својим која беху скупили заједно, мушко и женско од сваке врсте.

2 И поставише уз то замке и уловише птице небеске. И припремише такође суд у ком понеше рибе водене.

3 И понеше са собом и дезерет, што се тумачи као пчела. И тако понеше са собом ројеве пчела и свега од онога што беше на лицу земаљском, семење од сваке врсте.

4 И догоди се да када беху сишли у долину Нимрод, Господ сиђе и разговараше са братом Јаредовим, а беше у облаку и брат Јаредов га не виде.

5 И догоди се да им Господ заповеди да пођу у дивљину,

да, у онај предео где човек никад не беше. И догоди се да Господ иђаше пред њима и говораше са њима док у облаку стајаше, и даваше им упутства куда да путују.

6 И догоди се да они отпутоваху у дивљину, и изградише барке у којима пређоше многе воде, а рука Господња их без престанка усмераваше.

7 И Господ не хтеде да им допусти да се зауставе даље од мора у дивљини, већ хтеде да оду све до земље обећања, која беше изабрана међу свим другим земљама, коју Господ беше сачувао за праведан народ.

8 И Он се беше заклео у гневу своје брату Јаредовом да ће ко год буде поседовао ову земљу обећања, од тада и заувек, служити Њему, правом и једином Богу, или ће бити збрисани када се пунина гнева Његовог обори на њих.

9 И ево, можемо разумети прописе Божје о овој земљи, да је то земља обећања. И који год народ је буде поседовао служиће Богу или ће бити збрисани када се пунина гнева Његовог обори на њих. А пунина гнева Његовог обара се на њих када сазру у безакоњу.

10 Јер гле, ово је земља која је изабрана међу свим другим земљама. Стога, онај који је поседује мора служити Богу или бити збрисан, јер је то вечни пропис Божји. А они неће бити збрисани све до

пунине безакоња међу децом ове земље.

11 А ово долази вама, о нејевреји да бисте сазнали прописе Божје – како бисте се покајали, а не настављали у безакоњима својим док не дође пунина, да не бисте навукли на себе пунину гнева Божјег, као што становници ове земље чињаху до сада.

12 Гле, ово је земља изабрана, и који год је народ буде поседовао биће слободан од сужањства, и од ропства, и од свих других народа под небом, једино ако буду служили Богу те земље, који је Исус Христ, који беше објављен оним што ми записасмо.

13 И ево, настављам са записом својим. Јер гле, догоди се да Господ поведе Јареда и браћу његову све до оног великог мора које раздваја земље. И кад дођоше до мора, разапеше шаторе своје и назваше то место Моријанкумер. И пребиваху у шаторима, а пребиваху у шаторима на обали морској током четири године.

14 И догоди се да крајем четврте године Господ поново дође брату Јаредовом, и у облаку стајаше и са њим разговараше. И током три сата разговараше Господ са братом Јаредовим, и укори га јер се не сети да призове име Господње.

15 И покаја се брат Јаредов због зла које беше учинио, и призва име Господње у корист браће своје која беху са

њим. А Господ му рече: Опростићу теби и браћи твојој грехе њихове, али немојте грешити више, јер сетите се да се Дух мој неће увек напрезати око човека. Будете ли, дакле, грешили док сасвим не сазрите бићете искључени из присуства Господњег. И то су замисли моје у погледу на земљу коју ћу вам дати за баштину вашу, јер биће то земља изабрана међу свим другим земљама.

16 И Господ рече: Пођи на рад и гради онакве барке какве до сада градисте. И догоди се да брат Јаредов оде на рад, и браћа његова такође, и изградише барке онако како већ беху градили, по упутствима Господњим. И беху оне мале, и беху лаке на води као што је лака птица на води.

17 И беху изграђене тако да беху сасвим непропусне, штавише, да би воду држале попут суда. И дно њихово беше непропусно попут суда, и бокови њихови беху непропусни попут суда, и крајеви им беху шиљасте, а палуба им беше непропусна попут суда, а дужина њихова беше дужине стабла, а врата њихова када су затворена беху непропусна попут суда.

18 И догоди се да брат Јаредов завапи Господу, говорећи: О, Господе, изврших дело које ми Ти заповеди, и направих барке онако како ме упуте.

19 И гле, о Господе, у њима

нема светла, одакле ћемо управљати? И страдаћемо, такође, јер не можемо дисати у њима осим ваздуха који је у њима. Стога ћемо страдати.

20 А Господ рече брату Јаредовом: Гле, направите отвор на горњем делу, и на дну такође, и када будете трпели због ваздуха, отчепите отвор и примите ваздух. Ако ли вода наиђе на вас, гле, зачепите отвор да не бисте страдали од потапања.

21 И догоди се да брат Јаредов учини тако, онако како му Господ беше заповедио.

22 И он поново завапи Господу, говорећи: О, Господе, гле, учиних онако како ми заповеди, и припремих бродове за свој народ, и гле, у њима нема светла. Гле, о Господе, зар ћеш допустити да у мраку пређемо ову велику воду?

23 А Господ рече брату Јаредовом: Шта хоћете да учиним да имате светло у бродовима својим? Јер гле, прозоре не можете имати, јер би се на комаде изломиле, нити ћете огањ понети са собом, јер нећете ићи уз светлост огња.

24 Јер гле, бићете попут кита усред мора, јер ће таласи високи попут планина ударати по вама. Ипак, опет ћу вас извести из дубина морских, јер ветрови изађоше из уста мојих, а и кише и потопа је послах.

25 И гле, ја вас припремам за све то, јер не можете прећи ову велику дубину уколико вас ја не припремим за таласе

морске, и ветрове који изађоше, и потоп који ће доћи. Стога, шта хоћете да вам припремим да бисте имали светло кад вас прогутају дубине морске?

ГЛАВА 3.

Брат Јаредов види прст Господњи док Он дотиче шеснаест каменова – Христ показује своје духовно тело брату Јаредовом – Они који имају савршено познање не могу бити задржани од проласка кроз вео – Обезбеђују се тумачи да на светло дана изнесе јаредовски запис.

И догоди се да брат Јаредов (ево, број бродова који беху припремљени беше осам) изађе на гору коју називаху Шелем, због силне висине њене, и истопи из стене шеснаест малих каменова, а они беху бели и бистри, попут провидног стакла. И он их у рукама својим понесе на врх горе и поново завапи Господу, говорећи:

2 О, Господе, Ти рече да морамо бити дубинама опкољени. Ево, погледај, о Господе, и не гневи се на слугу свога због слабости његове пред Тобом, јер знамо да си свет и да на небесима пребиваш, и да смо недостојни пред Тобом. Због пада наша природа постаде трајно зла. Ипак, о Господе, Ти нам даде заповест да Те морамо призивати, да од Тебе примимо у складу са жељама својим.

3 Гле, о Господе, Ти нас удари због безакоња нашег и прогна нас, и много година смо у дивљини. Ипак, беше милостив према нама. О, Господе, сажали се на мене и одврати срџбу своју од овог свог народа и не допусти да у мраку преплове ову разбеснелу дубуну, већ погледај ово што истопах из стене.

4 И знам, о Господе, да имаш сву моћ и да за добробит човека можеш учинити све што хоћеш. Дотакни, стога, ове каменове, о Господе, прстом својим, и припреми их да засијају у мраку. И они ће нам сијати у бродовима које припремисмо, тако да имамо светло док будемо ишли преко мора.

5 Гле, о Господе, Ти можеш то учинити. Знамо да си кадар да покажеш велику моћ која изгледа мала разумевању људском.

6 И догоди се да када брат Јаредов изговори ове речи, гле, Господ испружи руку своју и прстом дотакну каменове један по један. И спаде вео са очију брата Јаредовог и он угледа прст Господњи, а он беше као прст човечји, попут меса и крви, и брат Јаредов паде пред Господом, јер га страх обузе.

7 И Господ виде да брат Јаредов паде на земљу. И Господ му рече: Устани! Зашто паде?

8 А он рече Господу: Видех прст Господњи и уплаших се да ће ме ударити, јер не знадох да Господ има тело и крв.

9 А Господ му рече: Због вере своје ти виде да ћу узети на себе тело и крв. И никад пред мене не дође човек са тако силном вером као ти, јер да није тако не би могао да видиш прст мој. Виде ли више од тога?

10 А он одговори: Не. Господе, покажи ми се.

11 А Господ му рече: Верујеш ли речима које ћу рећи?

12 А он одговори: Да, Господе, знам да говориш истину, јер си Ти Бог истине и не можеш лагати.

13 И кад изговори те речи, гле, Господ му се показа, и рече: Због тога што то знаш откупљен си од пада. Стога се враћаш у присуство моје, стога ти се показујем.

14 Гле, ја сам онај који беше припремљен од постанка света да откупи свој народ. Гле, ја сам Исус Христ. Ја сам Отац и Син. Сав род људски у мени ће имати живот, и то вечно, наиме, они који поверују у име моје, и постаће синови моји и кћери моје.

15 И никад се не показах човеку кога створих, јер никад човек не верова у мене као ти. Видиш ли да си створен по обличју моме? Да, сви људи у почетку беху створени по обличју моме.

16 Гле, тело ово, које сада гледаш, тело је духа мога. И човека створих према телу духа свога. И као што се сада указујем теби у духу, тако ћу се указати своме народу у телу.

17 И ево, као што ја, Морони, рекох, не могах дати потпун извештај о ономе што је записано, стога ми је довољно да кажем да се Исус Христ показа том човеку у духу на начин и у обличју истог тела како се показа Нефијцима.

18 И Он му послуживаше као што послуживаше Нефијцима, а све то да би тај човек знао да је Он Бог, због многих великих дела која му Господ беше показао.

19 И због познања тог човека, он не могаше бити задржан од гледања унутар вела. И он виде прст Исусов, који кад угледа паде од страха, јер знаше да је то прст Господњи. И више не имаше веру, јер знаше, ништа не сумњајући.

20 Имајући, дакле, то савршено познање о Богу, не могаше бити задржан од проласка кроз вео. Стога виде Исуса, а Он му послуживаше.

21 И догоди се да Господ рече брату Јаредовом: Гле, нећеш допустити да оно што виде и чу изађе у свет док не дође време да прославим име своје у телу. Стога ћеш сачувати то што виде и чу, и нећеш показати ниједном човеку.

22 И ево, кад дођеш к мени, записаћеш то и запечатити, да га нико не може протумачити. Записаћеш то, наиме, извесним језиком тако да се не може читати.

23 И гле, даћу ти ова два

камена, и њих ћеш запечатити са оним што будеш написао.

24 Јер гле, побрках језик којим ћеш писати. Стога ћу, у време које одредих, учинити да ти каменови пред очима људи увеличају то што ћеш написати.

25 И када Господ изговори те речи, показа брату Јаредовом све становнике на земљи који беху, а и оне који ће бити, и не сакри их од погледа његовог и то у крајевима земаљским.

26 Беше му Он, наиме, рекао пре тога, да би му, поверује ли у Њега, могао све показати – требало би му то показати. Стога Господ не могаше ништа од њега задржати, јер он знаше да му Господ може све показати.

27 А Господ му рече: Запиши то и запечати, а ја ћу у време које одредих показати то деци човечјој.

28 И догоди се да му Господ заповеди да запечати она два камена која беше примио, и да их не показује док то Господ не покаже деци човечјој.

ГЛАВА 4.

Моронију је заповеђено да запечати писање брата Јаредовог – Оно неће бити откривено док људи не буду имали вере колико брат Јаредов – Христ заповеда људима да верују у речи његове и његових ученика – Људима се заповеда да се покају, поверују у јеванђеље, и буду спашени.

И догоди заповеди брату Јаредовом да сиђе са горе из присуства Господњег и запише оно што беше видео, а то беше забрањено да дође до деце човечје све док Он не буде уздигнут на крст. И из тог разлога цар Мосија то чуваше да не дође на свет све док се Христ не покаже свом народу.

2 И пошто се Христ заиста показа свом народу, он заповеди да се то објави.

3 И ево, после тога, сви они ишчезоше у невери, и нема никога осим Ламанаца, а они одбацише јеванђеље Христово. Стога ми је заповеђено да то опет сакријем у земљу.

4 Гле, записах на овим плочама управо оно што брат Јаредов виде, и никад не беше објављено нешто веће од оног што беше објављено брату Јаредовом.

5 Стога ми Господ заповеди да то запишем. И заповеди ми да то запечатим. И заповеди ми, такође, да запечатим тумачење тога. Стога запечатих и тумаче, по заповести Господњој.

6 Јер Господ ми рече: То неће доћи до нејевреја све до дана кад се покају због безакоња свога и постану чисти пред Господом.

7 И оног дана када испоље веру у мене, говори Господ, као брат Јаредов, тако да постану посвећени у мени, тада ћу им објавити оно што виде брат Јаредов, чак до откривања свих откривења

својих, говори Исус Христ, Син Божји, Отац небеса и земље и свега што је на њима.

8 А онај који се сукобљава са речју Господњом, нека је проклет. И онај који пориче те ствари нека је проклет, јер њима нећу показати ништа веће, говори Исус Христ, јер ја сам онај који говори.

9 И по наредби мојој небеса се отварају и затварају. И на реч моју земља ће се трести. И по наредби мојој становници њени ће помрети, и то од огња.

10 А онај који не верује речима мојим не верује ни ученицима мојим. А ви просудите не говорим ли то ја, јер сазнаћете у последњи дан да сам ја тај који говори.

11 Али оног који поверује у оно што говорох, њега ћу походити објавама Духа свога, и он ће сазнати и сведочити. Јер ће због Духа мога знати да је то истинито, јер то људе наводи да добро чине.

12 А шта год људе наводи да добро чине, од мене је. Добро, наиме, не долази ни од кога осим од мене. Ја сам онај који људе води свему добром. Онај који не верује речима мојим неће ни мени веровати – да ја јесам. А онај који не поверује мени неће веровати ни Оцу који ме посла. Јер гле, ја сам Отац, ја сам светло и живот и истина света.

13 Дођите к мени, о нејевреји, и показаћу вам веће ствари, знање које је због невере сакривено.

14 Дођите к мени, о доме Израелов, и објавиће вам се како велике ствари Отац припреми за вас, од постанка света, а то због невере не дође до вас.

15 Гле, када раздерете тај вео неверовања, које вас наводи да настављате у свом страшном стању opakости и тврдоће срца и слепоће ума, тада ће оно велико и дивно што је скривено од постанка света од вас – да, када призовете Оца у име моје, срца скрушеног и духа раскајаног, тада ћете знати да се Отац сети завета који учини са очевима вашим, о доме Израелов.

16 И тада ће се откривења моја која наредих да слуга мој, Јован, запише, открити пред очима свога народа. Сетите се кад то видите, да знате да је близу време да се то објави и самим делом.

17 Стога, кад примите овај запис знајте да дело Очево започе по свом лицу земаљском.

18 Стога се покајте, сви крајеви земаљски, и дођите к мени и поверујте у јеванђеље моје и крстите се у име моје, јер онај који поверује и крсти се биће спасен. Али, онај који не поверује биће проклет. А знаци ће пратити оне који верују у име моје.

19 И благословен је онај који се у последњи дан нађе веран имену моме, јер ће бити уздигнут да пребива у

царству за њега припремљеном од постанка света. И гле, ја сам онај који то говори. Амен.

ГЛАВА 5.

Три сведока и само дело стајаће као сведочанство о истинитости Мормонове књиге.

И ево, ја, Морони, записах речи које ми беху заповеђене, по сећању своме, и испричах вам оно што запечатих. Стога, не дирајте то да бисте преводили, јер вам је то забрањено, осим у време кад то буде мудрост по Богу.

2 И гле, можда ћеш бити повлашћен да плоче покажеш онима који ће помоћи да се обелодани то дело;

3 И тројици ће бити показано моћу Божјом. Стога ће они са сигурношћу знати да је то истинито.

4 И то ће бити утврђено устима тројице сведока. А сведочанство тројице, и ово дело у ком ће се исказати моћ Божја, а и реч Његова, о којој сведоче Отац, и Син, и Свети Дух – све то ће стајати као сведочанство против света у последњи дан.

5 И ако се покају и дођу Оцу у име Исусово, биће примљени у царство Божје.

6 И ево, просудите немам ли власт за то. Знаћете, наиме, да имам власт када ме будете видели, и ми ћемо стати пред Бога у последњи дан. Амен.

ГЛАВА 6.

Ветрови терају јаредовске барке у обећану земљу – Народ слави Господа због Његове доброте – Ориха постављен за цара над њима – Јаред и његов брат умиру.

И ево, ја, Морони, настављам да износим запис о Јареду и брату његовом.

2 Догоди се, наиме, да пошто Господ беше припремио каменове које брат Јаредов беше понео на гору, брат Јаредов сиђе са горе и постави каменове у бродове који беху припремљени, по један у сваки крај њихов. И гле, они даваху светлост бродовима.

3 И тако Господ учини да камење засветли у мраку, да даје светлост мушкарцима, женама и деци, како преко великих вода не би прелазили у мраку.

4 И догоди се да када они беху припремили свакојаку храну да би на тај начин преживели на води, а уз то и храну за своја стада и крда, и за свакојаке звери, то јест, стоку или живину које ће са собом понети – и догоди се да када све то беху учинили укрцаше се у бродове своје или барке, и отиснуше се на море, препустивши се Господу Богу своме.

5 И догоди се да Господ Бог учини да силан ветар дува над водама према обећаној земљи. И тако они пред ветром беху бацани таласима морским.

6 И догоди се да много пута беху покопани у дубинама морским, због таласа као планина високих који се на њих обрушаваху, а исто тако и великих и страшних олуја које побуђиваше жестина ветра.

7 И догоди се да док беху покопани у дубини, не беше воде која им могоше наудити, будући да бродови њихови беху непропусни попут суда, и такође беху непропусни попут ковчега Нојевог. Стога, док беху опкољени многим водама, завацише Господу и Он их поново изведе на површину воде.

8 И догоди се да ветар никако не престајаше да дува према обећаној земљи, док они беху на водама. И тако беху терани испред ветра.

9 И они певаху хвале Господу. Да, брат Јаредов певаше хвале Господу и захваљиваше и хвале исказиваше Господу цео дан. А када паде ноћ, они не престајаху да хвале Господа.

10 И тако беху терани напред, и никаква неман морска не могоше их сломити, нити их кит могоше омести. И они имаху светло без престанка, било да беху изнад воде или испод воде.

11 И беху тако терани по води три стотине и четрдесет и четири дана.

12 И присташе у обећану земљу. А кад ступише ногама својим на обалу обећане земље поклонилише се до лица

земаљског и понизише пред Господом, и пролише сузе радоснице пред Господом због мноштва Његових благих милости према њима.

13 И догоди се да пођоше по лицу земаљском и почеше земљу обрађивати.

14 А Јаред имаше четири сина, а они се зваху Јаком, и Гилга, и Маха, и Ориха.

15 И брат Јаредов такође роди синове и кћери.

16 А пријатеља Јаредових и брата његовог беше на броју око двадесет и две душе. И они такође родише синове и кћери пре него што дођоше у обећану земљу. И стога их беше много.

17 И беху поучавани да понизно ходају пред Господом. И беху такође поучавани са висина.

18 И догоди се да се почеше ширити по лицу земаљском и множити и земљу обрађивати, и посташе јаки у земљи.

19 А брат Јаредов поче старити и увиде да ускоро мора у гроб сићи. Стога рече Јареду: Окупимо свој народ да их можемо пребројати, да можемо сазнати од њих шта желе од нас пре него што сиђемо у гробове своје.

20 И народ се стога окупи. Ево, број синова и кћери брата Јаредовог беше двадесет и две душе. А број синова и кћери Јаредових беше дванаест, и он имаше четири сина.

21 И догоди се да они пребројаше свој народ, а пошто

их пребројаше, пожелеше да сазнају од њих шта би хтели да они учине пре него што сићу у гробове своје.

22 И догоди се да народ пожелеле од њих да помажу једног од синова њихових да буде цар над њима.

23 И ево, гле, то беше тешко за њих. А брат Јаредов им рече: Заиста, то води у ропство.

24 Али Јаред рече брату своме: Допусти им да имају цара. И стога им рече: Изаберите цара међу синовима нашим, и то кога желите.

25 И догоди се да изабраше прворођенца од брата Јаредовог, а име његово беше Пегаг. И догоди се да он одби и не хтеде да им буде цар. А народ хтеде да га отац његов присили, али отац његов не хтеде. И он им заповеди да никога не присиљавају да им буде цар.

26 И догоди се да изабраше сву браћу Пегагову, и они не хтедоше.

27 И догоди се да ни синови Јаредови не хтедоше, и то сви осим једног. И Ориха беше помазан да буде цар над народом.

28 И он поче да влада, а народ поче напредовати. И они посташе силно богати.

29 И догоди се да умре Јаред, а и брат његов.

30 И догоди се да Ориха понизно ходаше пред Господом, и сећаше се тога које велике ствари Господ беше учинио за оца његовог, и такође поучаваше народ о томе које велике ствари

Господ беше учинио за очеве њихове.

ГЛАВА 7.

Ориха влада у праведности – Усред отимчине и сукоба, успостављају се противничка царства Шула и Кохора – Пророци осуђују opakост и идолопоклонство народа, који се тада каје.

И догоди се да Ориха извршаваше суд над земљом у праведности све дане своје, а дана његових беше веома много.

2 И рађаше он синове и кћери. Да, роди тридесет и једно, међу којима беху двадесет и три сина.

3 И догоди се да роди и Киба у старости својој. И догоди се да Киб владаше уместо њега. А Киб роди Корихора.

4 А када Корихору беху тридесет и две године, побуни се против оца свога и пређе и настани се у земљи Нехор. И он роди синове и кћери, а они посташе веома наочити. Стога Корихор привуче себи много људи.

5 И кад беше скупио заједно војску, дође у земљу Морон где пребиваше цар, и зароби га, чиме се обистини реч брата Јаредовог да ће бити одведени у ропство.

6 Ево, земља Морон, где пребиваше цар, беше близу земље коју Нефијци назваху Пустош.

7 И догоди се да Киб пребиваше у ропству, и његов

народ под Корихором, сином његовим, све док не поста веома стар. Међутим, Киб у старости својој роди Шула, док још беше у ропству.

8 И догоди се да се Шул ра-срди на брата свога. И Шул поста јак и поста моћан у погледу на снагу људску, а беше моћан и у расуђивању.

9 Тако он оде до брежуљка Јефрема, и истопи од брежуљка, и направи мачеве челичне за оне које беше привукао к себи. И пошто их беше мачевима наоружао, врати се у град Нехор и поведе битку против брата свога Корихора, те на тај начин задоби царство и обнови га оцу своме Кибу.

10 И ево, због оног што Шул беше учинио, отац његов му подари царство. Стога он поче да влада уместо оца свога.

11 И догоди се да извршаваше суд у праведности. И он прошири царство своје по свом лицу земаљском, јер народ беше постао веома бројан.

12 И догоди се да и Шул роди много синова и кћери.

13 А Корихор се покаја због многих зала која беше учинио, стога му Шул даде моћ у царству своме.

14 И догоди се да Корихор беше имао много синова и кћери. А међу синовима Корихоровим беше један чије име беше Ноје.

15 И догоди се да се Ноје побуну против Шула, цара, а и

оца свога Корихора, и привуче себи Кохора брата свога, а и сву браћу своју и многе из народа.

16 И поведе битку против Шула, цара, у којој задоби земљу прве баштине њихове. И он постаде цар над тим делом земље.

17 И догоди се да поново поведе битку против Шула, цара, и ухвати Шула, цара, и одведе га заробљеног у Морон.

18 И догоди се да док се спремаше да га усмрти, синови Шулови се ноћу прикрадоше у кућу Нојеву и погубише га, и провалише врата од тамнице и изведоше оца свога и поставише га на престо његов у царству његовом.

19 Стога син Нојев подигну царство његово уместо њега. Ипак, они више не стекоше моћ над царем Шулом, а народ који беше под владавином цара Шула силно напредоваше и поста велик.

20 А земља беше подељена, и беху два царства: царство Шулово и царство Кохорово, сина Нојевог.

21 А Кохор, син Нојев, нареди да његов народ поведе битку против Шула, у којој их Шул победи и Кохора погуби.

22 А ево, Кохор имаше сина који се зваше Нимрод. И Нимрод препусти Шулу царство Кохорово, и стекну наклоност у очима Шуловим. Стога га Шул обасу великом

наклоношћу, и он чињаше у царству Шуловом по жељама својим.

23 А уз то, за време владавине Шулове међу народ дођоше пророци које Господ посла, проричући да opakост и идолопоклонство у народу навлаче клетву на земљу и да ће бити уништени ако се не покају.

24 И догоди се да се народ побуни против пророка и исмеја их. И догоди се да цар Шул изврши суд над свима онима који се побунише против пророка.

25 И он извршаваше закон широм целе земље, чиме даде моћ пророцима да иду куда год желе. И због тога народ беше приведен покајању.

26 И због тога што се народ покаја због својих безаконја и идолопоклонства, Господ их поштеди и они поново почеше да напредују у земљи, И догоди се да Шул у старости својој роди синове и кћери.

27 И у дане Шулове не беше више ратова, а он се сећаше великих ствари које Господ беше учинио за очеве његове, доводећи их преко велике дубине у обећану земљу. Стога он извршаваше суд у праведности у све дане своје.

ГЛАВА 8.

Настаје препирка и сукоб у погледу царства – Акиш успоставља обавезујућу заклетву тајног

савеза да убију цара – Тајни савези су од ђавола и доводе до уништења народа – Данашњи нејевреји се упозоравају на тајни савез који ће настојати да сруши слободу у свим земљама, народима и племенима.

И догоди се да он роди Омера, а Омер владаше уместо њега. А Омер роди Јареда, а Јаред роди синове и кћери.

2 И Јаред се побуни против оца свога и дође и пребиваше у земљи Хет. И догоди се да ласкаше многим људима, због својих лукавих речи, док не беше стекао половину царства.

3 А кад стекну половину царства поведе битку против оца свога, и одведе у ропство оца свога и учини да он служи у ропству;

4 И ево, у дане владавине Омерове беше он у ропству половину дана својих. И догоди се да роди синове и кћери међу којима беху Есром и Коријантумр;

5 И они беху силно гневни због дела Јареда, брата свога, толико да подигоше војску и поведоше битку против Јареда. И догоди се поведоше битку против њега по ноћи.

6 И догоди се да када беху побили војску Јаредову замало да убију и њега, а он их мољаше да га не убију, а он ће препустити царство оцу своме. И догоди се да му они поклонисше живот.

7 И ево, Јаред постаде силно жалостан због губитка

царства, јер беше ослонио срце своје на царство и славу световну.

8 Ево, кћер Јаредова, будући силно вешта, и видевши жалост оца свога, науми да скује план помоћу кога би вратила царство оцу своме.

9 Ево, кћер Јаредова беше веома наочита. И догоди се да говораше са оцем својим, те му рече: Зашто је отац мој тако жалостан? Зар не прочита запис који очеви наши донеше преко велике дубине? Гле, нема ли тамо извештаја о онима из давнина, како тајним замислима својим стицаху царства и велику славу?

10 И ево, стога, нека отац мој пошаље по Акиша, сина Кимноровог, и гле, наочита сам, и плесаћу пред њим, и допашћу му се, тако да ће ме пожелети за жену. Стога, пожели ли од тебе да му ме даш за жену, тада ћеш рећи: Даћу ти је донесеш ли ми главу оца мога, цара.

11 А ево, Омер беше пријатељ Акишев. Стога, кад Јаред посла по Акиша, кћер Јаредова плесаше пред њим те му се допаде, толико да је пожелела за жену. И догоди се да рече Јареду: Дај ми је за жену.

12 А Јаред му рече: Даћу ти је донесеш ли ми главу оца мога, цара.

13 И догоди се да Акиш окупи у дому Јаредовом сву родбину своју, те им рече: Хоћете ли ми се заклети да ћете ми бити верни у ономе што затражим од вас?

14 И догоди се да му се сви заклеше, Богом небеским, а и небесима, и земљом такође, и главама својим, да ће изгубити главу своју ко год одступи од подршке коју Акиш затражи. А онај који открије тајну коју им Акиш обзнани, тај ће изгубити живот свој.

15 И догоди се да се они тако споразумеше са Акишем. А Акиш им послужи заклетве које им предаше они из давнина који такође тежаху за моћу, које беху предаване чак од Кајина, који је убица од почетка.

16 И моћ ђаволова их подржаваше да народу послуже те заклетве, како би их у тами држали, да помажу онима који тежаху за моћу да моћ стекну, и да убијају, и да отимају, и да лажу, и да чине свакојаку opakост и курварства.

17 А кћер Јаредова беше та која му у срце стави да истражује оно што је из давнина, а Јаред то стави у срце Акишово. Стога Акиш послуживаше то колону своме и пријатељима, заводећи их привлачним обећањима да чине шта год он пожели.

18 И догоди се да успоставише тајни савез, попут оних из давнина, а тај савез је најодвратнији и најопакји од свих, у очима Божјим;

19 Јер Господ не делује путем тајних савеза, нити хоће да човек пролива крв, већ то у сваком погледу брањаше, од постанка човека.

20 И ево, ја, Морони, не пишем о природи заклетви и савеза јер ми беше обзнањено да их има међу свим народима, и да их има и међу Ламанцима.

21 А они проузроковаше уништење овог народа о ком сада говорим, а такође и уништење народа Нефијевог.

22 И који год народ буде подржавао такве тајне савезе, да би стекао моћ и добит, док се оне буду шириле земљом, гле, биће уништен, јер Господ неће допустити да Му крв светаца Његових, коју они буду проливали, стално вапи из земље за освету над њима, а да их Он не освети.

23 Стога, о нејевреји, мудрост је по Богу да вам се то покаже, да тако можете да се покајете за грехе своје, и не допустите да вас надвладају ти крвнички савези који се стварају за стицање моћи и добитка – и да се дело, да, и то дело уништења обори на вас, да, и чак мач правде Вечног Бога пашће на вас, до пропасти ваше и уништења, допустите ли да до тога дође.

24 Стога вам Господ заповеда, када видите да то долази међу вас, да будете свесни вашег страшног стања због тог тајног савеза који ће бити међу вама. Иначе, јао њему због крви оних који су побијени, јер вапе из праха за осветом над њим, а и онима који га установише.

25 Јер догађа се да ко год га

оснива тежи да сруши слободу свих земаља, народа и племена, и доводи до уништења свих људи, јер га основа ђаво, који је отац свих лажли, и то онај исти лажливац који обману наше прве родитеље, да, управо онај исти лажливац који наведе човека да убије од почетка, који беше отврдноу срца људска те убијаху пророке, и каменоваху их, и истериваху их од почетка.

26 Стога је мени, Моронију, заповеђено да то запишем, како би зло могло бити уклоњено, и да би дошло време да Сотона нема моћи над срцима деце човечје већ да би она могла бити наведена да чине добро без престанка, да би могла доћи до извора сваке праведности и бити спасена.

ГЛАВА 9.

Царство прелази с једног на другог путем наслеђа, сплетке и убиства – Емер је видео Сина Праведности – Многи пророци узвикују покајање – Глад и змије отровнице увелељују људе.

И ево, ја, Морони, настављам са својим записом. И ево, гле, догоди се да због тајних савеза Акишевих и пријатеља његових, гле, срушише они царство Омерово.

2 Ипак, Господ беше милостив према Омеру, а и синонима његовим и кћерима његовим који не тежаху његовом уништењу.

3 И Господ у сну упозори Омера да оде из земље. Стога Омер оде из земље са породицом својом. И он путоваше много дана, и дође до брежуљка Шима и пређе га, и дође до места где су Нефијци уништени, а одатле на исток, и дође до места званог Аблом, поред обале морске, и тамо разапеша шатор свој, а и синови његови и кћери његове, и сво домаћинство његово, осим Јарета и породице његове.

4 И догоди се да Јаред беше помазан за цара над народом, руком опакости, и даде Акишу кћер своју за жену.

5 И догоди се да Акиш тражаше живот таста свога. И он затражи помоћ од оних које закле заклетвом древних, и они се докопаше главе таста његовог док он сеђаше на престолу своме примајући на разговор свој народ.

6 Јер тако велико беше ширење те опакости и тајне дружине да она беше покварила срца свог народа. Стога Јаред беше убијен на престолу своме, а Акиш завлада уместо њега.

7 И догоди се да Акиш постаде љубоморан на сина свога, стога га у тамницу затвори, и држаше га на мало или без хране све док не беше поднео смрт.

8 А тад се брат оног који смрт поднесе, (а име његово беше Нимра) разгневи на оца свога због оног што отац његов беше учинио брату његовом.

9 И догоди се да Нимра скупипи заједно мали број људи и побеже из земље, и дође и пребиваше код Омера.

10 И догоди се да Акиш роди друге синове, и они освојише срца људи, упркос томе што се њему беху заклели да ће чинити свакојако безакоње у складу са оним што он пожели.

11 Ево, народ Акишев беше жељан добитка, као што Акиш беше жељан моћи. Стога им синови Акишеви понудише новац, чиме за себе придобише већи део народа.

12 И наста рат између синова Акишевих и Акиша, који трајаше током много година, да, до уништења скоро свог народа у царству, да, и то свих, осим тридесет душа, и оних који пребегоше дому Омеровом.

13 Стога Омер поново беше обновљен у земљи баштине своје.

14 И догоди се да Омер поче старити. Ипак, у старости својој роди Емера, и помаза Емера за цара да влада уместо њега.

15 И пошто беше помазао Емера за цара гледаше мир у земљи током две године, и умре, испративши веома много дана који беху пуни жалости. И догоди се да Емер владаше уместо њега и држаше се путева оца свога.

16 И Господ поново поче скидати клетву са земље, и дом Емеров веома напредо-

ваше под владавином Емеровом. И током шездесет и две године беху постали веома јаки, толико да посташе веома богати –

17 Имајући воћа свакојаког, и жита, и свиле, и финог лана, и злата, и сребра, и драгоцености;

18 И такође стоке сваке врсте, волова, и крава, и оваца, и свиња, и коза, а уз то и многе друге врсте животиња које су корисне за исхрану људску.

19 И имаху и коње, и магарце, а беше и слонова и курелома и кумома, који сви беху корисни за човека, а нарочито слонови и куреломи и кумоми.

20 И тако Господ изли своје благослове на ту земљу која беше изабрана међу свим другим земљама. И Он заповеди да ко год буде поседовао ту земљу, да је поседује за Господа, или ће бити уништени кад сазру у безакоњу, јер ћу на такве, говори Господ, излити пунину гнева свога.

21 И Емер извршаваше суд у праведности све дане своје, и роди много синова и кћери. И роди Коријантума, и помаза Коријантума да влада уместо њега.

22 А пошто беше помазао Коријантума да влада уместо њега, поживе четири године, и гледаше мир у земљи. Да, и чак виде Сина Праведности и радоваше се дану Његовом и прослави га, и умре у миру.

23 И догоди се да Коријан-

тум ходаше путевима оца свога, и сазида многе јаке градове и послуживаше оно што је добро своме народу у све дане своје. И догоди се да не беше имао деце све док не беше веома стар.

24 И догоди се да му умре жена кад јој беху сто две године. И догоди се да Коријантум у старости својој узе за жену младу девојку, и роди синове и кћери. Поживе он, дакле, док му не беху сто четрдесет и две године.

25 И догоди се да роди Кома, и Ком владаше уместо њега. И владаше четрдесет и девет година, и роди Хета. И роди, такође, друге синове и кћери.

26 А народ се беше проширио по свом лицу земље, и поново наста силно велика опаконост на лицу земље, а Хет пак поче да прихвата тајне древне замисли, да би уништио оца свога.

27 И догоди се да свргну са престола оца свога, јер га уби мачем својим и завлада уместо њега.

28 И поново дођоше пророци у земљу, узвикујући им покајање – да морају припремити пут за Господа или ће клетва доћи на лице земаљско, да, управо ће бити велика глад која ће их уништити ако се не покају.

29 Али народ не поверова речима пророка већ их отера, а неке од њих у јаме бацише и оставише да страдају. И догоди се да све то чињаху по заповести цара Хета.

30 И догоди се да у земљи наста велика оскудица, и становници почеше бити уништавани силно брзо због те оскудице, јер не беше кише на лицу земаљском.

31 И појавише се уз то змије отровнице по лицу земаљском, и отроваше многе људе. И догоди се да стада њихова почеше да беже од змија отровница према земљи на југу, коју Нефијци назваше Зарахемла.

32 И догоди се да беше много оних који успут страдаху. Ипак, беше неких који побегоше у земљу према југу.

33 И догоди се да Господ учини да их змије не гоне више, већ да препрече пут како народ не би могао пролазити, да би свако ко покуша да прође пао од змија отровница.

34 И догоди се да људи слеђаху пут животиња и прождираху лешине оних које крај пута падоше, док их све не беху пождерали. Ево, кад људи видеше да морају страдати почеше се кајати због безакоња својих и вапити Господу.

35 И догоди се да кад се беху довољно понизили пред Господом Он посла кишу на лице земаљско, и народ поново поче да оживљава, и поново беше воћа у земљама северним, и у свим земљама унаоколо. И Господ им показа моћ своју сачувавши их од глади.

ГЛАВА 10.

Један цар следи за другим – Неки од царева су праведни, други су опаки – Кад праведност превлада, народ је благословен и Господ чини да напредује.

И догоди се да Шез, који беше потомак Хетов – Хет, наиме, беше страдао од глади, и сво домаћинство његово осим Шеза – Шез, дакле, поново поче подизати ороноу народ.

2 И догоди се да се Шез сећаше уништења очева својих, и изгради праведно царство, јер се сећаше шта Господ беше учинио преводећи Јареда и брата његовог преко дубине. И он ходаше путевима Господњим, и рађаше синове и кћери.

3 А најстарији син његов, чије име беше Шез, побуни се против њега. Међутим, Шез беше ударен руком разбојничком због силног богатства свога, што поново донесе мир оцу његовом.

4 И догоди се да отац његов изгради многе градове на лицу земаљском, и народ се поново поче ширити по свом лицу земаљском. И Шез доживе силно дубоку старост, и роди Риплакиша. И он умре, а Риплакиш завлада уместо њега.

5 И догоди се да Риплакиш не чињаше оно што је исправно у очима Господњим, јер имаше много жена и иноча, и натовари на леђа

људска оно што је тешко подносити. Да, опорезова их силним порезима, и тим порезима сагради многе простране грађевине.

6 И подиже себи прекрасан престо, и сагради многе тамнице, и све оне који се не би подложили порезима бацаше у тамницу. И оне који не могаху порез платити бацаше у тамницу, и нареди да непрестано раде за издржавање своје, а ко год би одбио да ради наредио би да буде усмрћен.

7 Тако он стекну сав фини рад свој, да, чак нареди да се његово фино злато пречишћава у тамници, и нареди да се сваковрсна фина израда обавља у тамници. И догоди се да мучаше свој народ курварствима и одвратностима.

8 И пошто беше владао током четрдесет и две године, народ се подиже на буну против њега. И поново наста рат у земљи, толико да Риплакиш беше убијен, а потомци његови беху протерани из земље.

9 И догоди се да после много година, Моријантон, (беше он потомак Риплакишев) скупи заједно војску изгнанника и изађе и поведе битку са народом и задоби моћ над многим градовима, а рат постаде веома мучан и трајаше током много година. И он стекну моћ над свом земљом, и постави себе за цара над целом земљом.

10 А пошто беше поставио себе за цара, олакша бреме народу, чиме стекну наклоност у очима народа и они га помазаше за цара свога.

11 И чињаше он правду народу, али не и себи самоме због многих курварстава. Стога беше искључен из присуства Господњег.

12 И догоди се да Моријантон сагради многе градове, а народ постаде силно богат под владавином његовом, и у грађевинама, и у злату и сребру, и гајењу жита, и стада, и крда, и у ономе што им беше обновљено.

13 И Моријантон доживе силно дубоку старост, и тада роди Кима, и Ким завлада уместо оца свога. И он владаше осам година кад му умре отац. И догоди се да Ким не владаше у праведности, стога не беше повлашћен код Господа.

14 И брат његов се подиже на буну против њега, помоћу чега га одведе у ропство. И он остаде у ропству све дане своје. И у ропству роди синове и кћери, и у старости својој роди Левија, и умре.

15 И догоди се да служаше Леви у ропству после смрти оца свога, током четрдесет и две године. И поведе рат против цара земље, помоћу чега придоби царство за себе.

16 А пошто придоби царство за себе, чињаше оно што је исправно у очима Господњим, и народ напредоваше у

земљи. И он доживе дубоку старост, и роди синове и кћери. И роди и Корома, кога помаза за цара уместо себе.

17 И догоди се да Кором чињаше оно што је добро у очима Господњим у све дане своје, и роди много синова и кћери. И пошто беше испратио много дана премину попут осталих на земљи, а Киш завлада уместо њега.

18 И догоди се да и Киш премину, а Либ завлада уместо њега.

19 И догоди се да и Либ чињаше оно што је добро у очима Господњим. И у дане Либове змије отровнице беху уништене. Стога они одоше у земљу на југу да лове за храну за народ у земљи, јер земља беше пуна животиња шумских. А и сам Либ постаде велик ловац.

20 И саградише они велики град поред узане превлаке копна, близу места где море раздваја земљу.

21 И сачуваше земљу на југу као дивљину, за ловиште. А према северу цело лице земаљско беше прекривено становницима.

22 А они беху силно марљиви, и куповаху и продаваху и трговаху међусобно како би могли стећи добитак.

23 И прерађиваху сваковрсне руде, и израђиваху злато, и сребро, и гвожђе, и месинг, и сваковрсне метале, а то ископаваху из земље. Стога избациваху огромне гомиле земље како би дошли до

руде злата, сребра, гвожђа, и бакра. И обављаху сваковрсну фину израду.

24 И имаху свиле, и фино преденог лана. И израђиваху сваковрсну одећу како би покрили голоотињу своју.

25 И израђиваху сваковрсно оруђе за обраду земље, и за орање и за сејање, и за жетву и за копање, а и за млаћење.

26 И израђиваху свакојако оруђе за рад са животињама својим.

27 И израђиваху сваковрсно ратно оружје. И израђиваху сваковрсан рад нарочите израде.

28 И никад не могаше бити народа благословенијег од њих и ког рука Господња учини да напредује више од њих. И беху у земљи која је изабрана међу свим земљама, јер Господ то беше рекао.

29 И догоди се да Либ поживе много година и роди синове и кћери, и роди и Хеартома.

30 И догоди се да Хеартом завлада уместо оца свога. И кад Хеартом беше владао двадесет и четири године, гле, царство му беше одузето. И он служаше много година у ропству, да, и то сав остатак дана својих.

31 И роди Хета, и Хет поживе у ропству све дане своје. А Хет роди Арона, и Арон поживе у ропству све дане своје. А он роди Амнигаду, и Амнигада такође поживе у ропству све дане своје. И он роди Коријантума, и Кори-

јантум поживе у ропству све дане своје, и роди Кома.

32 И догоди се да Ком придоби половину царства. И владаше половином царства четрдесет и две године. И он крену у битку против цара Амгида, и бораху се они током много година током којих Ком стекну моћ над Амгидом, и стекну моћ над остатком царства.

33 А у дане Комове појавише се разбојници у земљи, и они усвојише старе замисли и послуживаху заклетве по угледу на оне из давнина, и поново покушаваху да униште царство.

34 Ево, Ком се веома бораше против њих. Ипак, не надвлада их.

ГЛАВА 11.

Ратови, расправе, и опаконост преовлађују у животу Јаредоваца – Пророци предвиђају потпуно уништење Јаредоваца уколико се не покају – Народ одбацује речи пророка.

И у дане Комове такође дођоше многи пророци, и прорицаху о уништењу тог великог народа уколико се не покају, и окрену Господу и оставе своја убиства и опаконости.

2 И догоди се да народ одбаци пророке, а они побегоше Кому ради заштите, јер народ покушаваше да их уништи.

3 И они прорекоше Кому много тога, и он беше благословен сав остатак дана својих.

4 И доживе дубоку старост, те роди Шиблома, и Шиблом завлада уместо њега. А брат Шибломов се побуни против њега, те започе силно велики рат у целој земљи.

5 И догоди се да брат Шибломов учини да се усмрте сви пророци који прорицаху о уништењу народа;

6 И велика невоља беше у целој земљи, јер они беху сведочили да ће се велика клетва оборити на земљу, а и на народ, и да ће бити велико уништење међу њима, каквог још не беше на лицу земаљском, и да ће кости њихове бити као гомиле земље на лицу земаљском, уколико се не покају због опаконости своје.

7 И они не послушаше глас Господњи због опаких савеза својих. Стога започеше ратови и сукоби у целој земљи, а и велика глад и помори, толико да дође до великог уништења какво се не памти на лицу земаљском. А све се то догоди у дане Шибломове.

8 И народ се поче кајати због безакоња свога, и онолико колико то чињаху Господ имаше милости према њима.

9 И догоди се да Шиблом беше погубљен, а Сит беше одведен у ропство, и пребиваше у ропству све дане своје.

10 И догоди се да Аха, син његов, доби царство, и он владаше над народом у све дане своје. И у дане своје чињаше свакојак безаконје, чиме изазва проливање

много крви, и дана његових беше мало.

11 А Етем, јер беше потомак Ахин, доби царство. И он такође у дане своје чињаше оно што је опако.

12 И догоди се да у дане Етемове дођоше многи пророци и поново прорицаху народу. Да, прорицаху да ће их Господ потпуно уништити са лица земаљског уколико се не покају због безакоња својих.

13 И догоди се да људи отврднуше срца своја и не послушаше речи њихове, и пророци се ожалостише и повукоше из народа.

14 И догоди се да Етем извршаваше суд у opakости у све дане своје. И он роди Морона. И догоди се да Морон владаше уместо њега, и Морон чињаше оно што беше опако пред Господом.

15 И догоди се да се подиже буна у народу због тог тајног савеза који беше склопљен ради стицања моћи и добитка. И појави се међу њима један човек моћан у безаконју, и поведе борбу против Морона, у којој порази половину царства и ту половину царства задржа много година.

16 И догоди се да га Морон порази и поново задоби царство.

17 И догоди се да се појави још један моћан човек, а он беше потомак брата Јаредовог.

18 И догоди се да он порази Морона и задоби царство. Стога Морон пребиваше у

ропству сав остатак дана својих, и роди Коријантора.

19 И догоди се да Коријантор пребиваше у ропству у све дане своје.

20 И у дане Коријанторове такође изађоше многи пророци, и прорицаху о великим и чудесним стварима, и узвикиваху покајање народу и да ће уколико се не покају Господ Бог поново извршити суд над њима на потпуно уништење њихово;

21 И да ће Господ Бог послати, то јест, довести други народ да запоседне земљу, моћу својом, исто онако како доведе очеве њихове.

22 А они одбацише све речи пророка, због тајне дружине своје и opakих одвратности.

23 И догоди се да Коријантор роди Етера, и умре, проживевши у ропству све дане своје.

ГЛАВА 12.

Пророк Етер подстиче народ да верује у Бога – Морони препричава чудеса и дивоте учињене вером – Вера је омогућила брату Јаредовом да види Христа – Господ људима даје слабости како би били понизни – Брат Јаредов вером помера планину Зерин – Вера, нада и милосрђе неопходни су за спасење – Морони је видео Исуса лицем у лице.

И догоди се да дани Етерови беху у дане Коријантумра, а Коријантумр беше цар над целом земљом.

2 А Етер беше пророк Господњи. Стога Етер изађе у дане Коријантумрове и поче прорицати народу, јер се не могаше обуздати због Духа Господњег који беше у њему.

3 Проповедаше им, наине, од јутра па све до заласка сунца, подстичући народ да поверује у Бога на покајање да не би били уништени, говорећи им да се вером све испуњава –

4 Стога, ко год поверује у Бога са сигурношћу се може надати бољем свету, да, и то месту с десна Богу, а та нада долази по вери, и сидро је људским душама које ће их учинити непоколебљивим и постојаним, увек обилујући добрим делима, и одвешће их да славе Бога.

5 И догоди се да Етер прорицаше народу о великим и чудесним делима у која они не повероваше јер их не видеше.

6 И ево, ја, Морони, рекао бих нешто о томе. Ја бих да покажем свету да је вера нешто чему се надамо а не видимо. Стога, не оспоравајте зато што не видите, јер нећете примити сведочанство док се не искуша вера ваша.

7 Јер по вери се Христ указа очевима нашим, пошто беше устао из мртвих, а не указа им се све док не имаху веру у Њега. Стога, свакако мора бити да неки беху имали веру у Њега, јер се Он не показа свету.

8 Али због вере људске показа се Он свету и прослави

име Очево, и припреми пут како би и други могли бити учесници у дару небеском, да би се и они могли надати ономе што не видеше.

9 Стога и ви можете имати наду и бити учесници у дару, само ако веру имате.

10 Гле, по вери они из давнина беху позивани по светом реду Божјем.

11 Стога, по вери беше дат закон Мојсијев. Али даром Сина свога припреми Бог још бољи пут, а он се вером испуни.

12 Јер нема ли вере међу децом човечјом Бог не може учинити чудо међу њима. Стога им се не показа пре вере њихове.

13 Гле, беше то вера Алмина и Амудекова што учини да се тамница сруши на земљу.

14 Гле, вера Нефијева и Лехијева беше та која изврши промену на Ламанцима, да се крсте огњем и Светим Духом.

15 Гле, вера Амонова и браће његове беше та која оствари тако велико чудо међу Ламанцима.

16 Да, и сви они који чуда оствариваху остварише их вером, како они који беху пре Христа тако и они који беху после.

17 И по вери тројица ученика добише обећање да неће смрт искусити, а обећање не добише пре вере своје.

18 И нити ико икад чуда оствари пре вере своје. Они, дакле, најпре повероваше у Сина Божјег.

19 А беше много оних чија вера беше силно јака, и пре него што Христ дође, који не могаху бити задржани под велом, већ заиста видеше очима својим оно што беху видели оком вере, и беху радосни.

20 И гле, у овом запису видесмо да један од њих беше брат Јаредов, јер толико велика беше вера његова у Бога, да кад Бог испружи прст свој не могаше га сакрити од погледа брата Јаредовог, због речи Његове коју му рече, а ту реч беше добио по вери.

21 И пошто брат Јаредов беше угледао прст Господњи, због обећања које брат Јаредов беше добио по вери, не могаше Господ ништа задржати од погледа његовог, стога му показа све, јер не могаше више бити задржан изван вела.

22 И вера беше оно по чему очеви моји добише обећање да ће ово доћи браћи њиховој преко нејевреја. Стога ми Господ заповеди, да, и то Исус Христ.

23 А ја му рекох: Господе, нејевреји ће се ругати томе због несавршености наше у писању, јер Господ нас вером учини моћнима у речи, али нас не учини моћнима у писању. Ти, наиме, учини да сав овај народ много говори, због Светог Духа ког им даде;

24 И учини да можемо писати само мало, због нумешности руку наших. Гле, учини

нас моћнима у писању попут брата Јаредовог, јер учини да оно што он записа буде моћно попут Тебе, да осваја човека који то чита.

25 Такође, Ти учини речи наше толико моћнима и великима, да их записати не можемо. Стога, кад пишемо видимо слабост своју, а спотичемо се због поретка речи својих. И ја се плашим да ће се нејевреји ругати речима нашим.

26 А кад то рекох, Господ ми се обрати, говорећи: Безумни се ругају, али ће жалити, а благодат моја довољна је кроткима тако да они неће искористити слабост вашу;

27 И дођу ли људи мени показашу им слабост њихову. Слабост људима дајем да би могли бити понизни, а благодат моја довољна је за све људе који се преда мном понизе. Јер ако се понизе преда мном, и имају веру у мене, тада ћу учинити да им оно што је слабо постане јако.

28 Гле, показашу нејеврејима слабост њихову, и показашу им да вера, нада, и милосрђе доводе до мене – извора сваке праведности.

29 И ја, Морони, чувши те речи, утеших се и рекох: О, Господе, нека буде Твоја праведна воља, јер знам да деци човечјој чиниш по вери њиховој;

30 Јер брат Јаредов рече планини Зерин: Уклони се! – и она се уклони. А да вере не имаше не би се она уклонила.

Ти, дакле, делујеш пошто људи имају веру.

31 Тако се, наиме, објави и ученицима својим. Јер пошто веру имаху и говораху у име Твоје, Ти им се показа у моћи великој.

32 И сећам се такође како рече да припреми место за човека, да, и то међу становима Оца Твога, због чега човек може имати већу наду. Стога се човек мора надати, иначе не може примити баштину у месту које Ти припреми.

33 И опет, сећам се да рече да љубиш свет, толико да живот свој полагеш за свет, да би га поново узео да припремиш место за децу човечју.

34 И ево, знам да је та љубав, коју имаш за децу човечју, милосрђе. Стога, не буду ли људи имали милосрђа не могу баштинити то место које Ти припреми у становима Оца свога.

35 Стога, знам због онога што рече да ћеш нејевреје, не буду ли имали милосрђа због слабости наше, проверити и одузети талант њихов, да, и то онај који примише, и дати онима који буду имали обилније.

36 И догоди се да се помолих Господу да удели нејеврејима благодат, како би имали милосрђа.

37 И догоди се да ми Господ рече: Теби није важно ако они немају милосрђа, ти си веран. Стога ће одећа твоја бити чиста. И зато што виде слабост своју бићеш ојачан, и то да

седнеш на место које припремих у становима Оца свога.

38 И ево, ја, Морони, желим збогом нејеврејима, да, а и браћи својој коју љубим, док се не сретнемо пред судијском столицом Христовом где ће сви људи сазнати да моја одећа није умрљана крвљу вашом.

39 И тада ћете сазнати да видех Исуса, и да Он говорише са мношвом лицем у лице, и да ми у јасној понизности, као што један човек разговара са другим, мојим сопственим језиком, говорише о томе.

40 А ја записах само мало, због слабости своје у писању.

41 И ево, препоручио бих вам да тражите тог Исуса о ком пророци и апостоли писаху, како би благодат Бога Оца, а и Господа Исуса Христа, и Светог Духа, који сведочи о њима, могла бити и остати у вама заувек. Амен.

ГЛАВА 13.

Етер говори да Нови Јерусалим треба да буде саграђен у Америци од стране потомства Јосифовог – Он прориче, истерују га, пише историју Јаредоваца, и предсказује уништење Јаредоваца – Рат бесни по целој земљи.

И ево, ја, Морони, настављам да завршавам свој запис о уништењу народа о ком пишем.

2 Јер гле, одбацише они све речи Етерове, јер он им

заиста говораше о свему, од почетка човека, и да, пошто се воде беху повукле са лица ове земље, постаде она земља изабрана међу свим другим земљама, изабрана земља Господња. Стога Господ жели да му служе сви људи који пребивају на лицу њеном;

3 И да је она место Новог Јерусалима, који ће сићи са неба, и свето светилиште Господње.

4 Гле, Етер виде дане Христове, и он говораше о Новом Јерусалиму у овој земљи.

5 И говораше такође о дому Израеловом, и Јерусалиму одакле ће Лехи доћи – да ће пошто буде уништен бити поново саграђен, свети град за Господа. Стога он не могаше бити Нови Јерусалим, јер он беше у древно доба, већ мораће поново бити саграђен и постати свети град Господњи, и биће саграђен за дом Израелов –

6 И да ће Нови Јерусалим бити саграђен у овој земљи, за остатак потомства Јосифовог, за које беше узор.

7 Јер како Јосиф доведе оца свога доле у земљу египатску, тако он тамо умре. Стога Господ изведе остатак потомства Јосифовог из земље јерусалимске, како би био милостив потомству Јосифовом да не страдају, као што беше милостив оцу Јосифовом да не страда.

8 Дакле, остатак дома Јосифовог биће подигнут у овој земљи, и она ће бити земља

баштине њихове. И они ће саградити свети град за Господа, попут древног Јерусалима, и неће више бити измешани, док не дође крај када ће земља проћи.

9 И биће ново небо и нова земља, и биће попут старих осим што старо прође и све постаде ново.

10 А тада долази Нови Јерусалим. И благословени су они који пребивају у њему, јер то су они чија одећа је избељена крвљу Јагањчевом. И то су они који се убрајају међу остатак потомства Јосифовог, које беше од дома Израеловог.

11 А тада долази и древни Јерусалим, и његови становници су благословени, јер су опрани крвљу Јагањчевом, а то су они који беху расејани и сабрани са четири краја земаљска, и из земаља северних, и учесници су у испуњавању завета који Бог учини са оцем њиховим, Аврамом.

12 А кад то дође, испуниће се Свето писмо које каже да има оних који беху први који ће бити последњи, и има оних који беху последњи, који ће бити први.

13 И бејаш спреман да још пишем, али ми је забрањено. Ипак, пророштва Етерова беху велика и чудесна. Ипак, они га не држаху низашта и отераше га. А он се скриваше у шупљини стене дању, а ноћу излажаше посматрајући оно што ће се десити народу.

14 И док пребиваше у шупљини стене чињаше остатак овог записа, ноћу поштрајући уништења која се дешаваху народу.

15 И догоди се да оне исте године које беше истеран из народа, започе велик рат међу народом, јер беше много оних који се подигоше, који беху снажни људи, и покушаваху да униште Коријантумра својим тајним замислима opakости о којима беше говора.

16 И ево, сам Коријантумр проучивши све вештине ратне и сва лукавства овог света, поведе, стога, битку против оних који покушаваху да га униште.

17 Али он се не покаја, нити његови наочити синови ни кћери, нити наочити синови и кћери Кохорове, ни наочити синови и кћери Корихорове. И укратко, не беше никога од наочитих синова и кћери на целом лицу земаљском који се покајаше за грехе своје.

18 Догоди се, дакле, да прве године у којој Етер пребиваше у шупљини стене, беше много људи који беху погубљени мачем оних тајних савеза, борећи с против Коријантумра како би добили царство.

19 И догоди се да се синови Коријантумрови много бораху, и много искрварише.

20 А друге године дође реч Господња Етеру, да пође и прориче Коријантумру, да ће

му Господ покаје ли се он и сво домаћинство његово, дати царство његово и поштедети народ –

21 Иначе ће бити уништени, и сво домаћинство његово, осим њега самог. А он ће живети само толико да види испуњење пророштава која говоре о другом народу који ће добити ту земљу за баштину своју. И они ће покопати Коријантумра, и свака душа биће уништена, осим Коријантумра.

22 И догоди се да се Коријантумр не покаја, ни домаћинство његово, ни народ, и ратови не престаше. И они покушаваху да убију Етера, али он побеже пред њима и поново се сакри у шупљину стене.

23 И догоди се да се подиже Шаред, и он такође поведе битку против Коријантумра и порази га, толико да га треће године одведе у ропство.

24 А синови Коријантумрови четврте године поразише Шареда, и поново задобише царство за оца свога.

25 Ево, започе рат по свом лицу земље, сваки човек се са дружином својом бораше за оно што жељаше.

26 И беше разбојника, и укратко, свакојаке opakости по свом лицу земље.

27 И догоди се да Коријантумр беше силно срдит на Шареда, и он са војскама својим пође у битку против њега. И они се сукобише у великој срџби, а сукобише

се у долини Гилгал. И битка поста силно жестока.

28 И догоди се да се Шаред током три дана бораше против њега. И догоди се да га Коријантумр порази, и тераше га све док не дође до равница Хешлона.

29 И догоди се да Шаред у тим равницама поново поведе битку против њега, и гле, порази Коријантумра, и поново га потисну назад до долине Гилгал.

30 А Коријантумр поново поведе битку са Шаредом у долини Гилгал, у којој порази Шареда и погуби га.

31 А Шаред рани Коријантумра у бедро његово, тако да не иђаше поново у битку током две године, за време којих сав народ на лицу земље проливаше крв, и не беше никога да их заузда.

ГЛАВА 14.

Безакоње народа навлачи клетву на земљу – Коријантумр се бави ратовањем против Гилеада, затим Либ, а касније и Шица – Крв и покољ прекривају земљу.

ИЕво, наступи велика клетва над целом земљом због безакоња народа, таква да одложи ли човек оруђе своје или мач свој на полицу своју, или на место где га чува, гле, сутрадан га не могаше наћи, тако велика беше клетва над земљом.

2 Стога сваки човек приањаше уз оно што је његово,

рукама својим, и не хтеде узајмљивати нити хтеде у зајам давати. И сваки човек држаше балчак мача свога десницом својом, у одбрану имовине своје и живота свога и својих жена и деце.

3 И ево, после две године, и после смрти Шаредове, гле, подиже се брат Шаредов, и поведе битку против Коријантумра у којој га Коријантумр порази и отера у дивљину Акиш.

4 И догоди се да брат Шаредов поведе битку са њим у дивљини Акиш. А битка беше силно жестока, и много хиљада паде од мача.

5 И догоди се да Коријантумр постави опсаду у дивљини, а брат Шаредов изађе ноћу из дивљине и поби део војске Коријантумрове, док беху пијани.

6 И изађе до земље Морон, и постави себе на престо Коријантумров.

7 И догоди се да Коријантумр пребиваше са војском својом у дивљини током две године, за време којих прими велико појачање војсци својој.

8 Ево, и брат Шаредов, чије име беше Гилеад, прими велико појачање војсци својој, због тајних савеза.

9 И догоди се да га уби високи свештеник његов док сеђаше на престолу своме.

10 И догоди се да неко из тајних савеза уби њега у тајном пролазу и задоби за себе царство, а име његово беше Либ. А Либ беше човек

крупног стаса, виши од било ког другог човека међу свим народом.

11 И догоди се да се прве године Либове, Коријантумр попе до земље Морон, и поведе битку против Либа.

12 И догоди се да се бораше са Либом, при чему Либ удари руку његову тако да беше рањен. Ипак, војска Коријантумрова наваљиваше на Либа, те он побеже у крајеве при обали морској.

13 И догоди се да га Коријантумр гоњаше, и Либ поведе битку против њега на обали морској.

14 И догоди се да Либ удари на војску Коријантумрову те они поново побегоше у дивљину Акиш.

15 И догоди се да га Либ гоњаше док не дође до равница Агош. А Коријантумр беше повео сав народ са собом док бежаше пред Либом у онај крај земље куда бежаше.

16 И кад беше дошао до равница Агош, он поведе битку против Либа, и ударише га док не умре. Међутим, брат Либов уместо њега изађе на Коријантумра, и битка постаде силно жестока, због чега Коријантумр поново побеже пред војском брата Либовог.

17 Ево, име брата Либовог беше Шиз. И догоди се да Шиз гоњаше Коријантумра, и освоји многе градове, и поби и жене и децу, а градове спали.

18 И широм целе земље

пронесе се страх од Шиза. Да, зачу се јаук широм земље – Ко се може одупрети војсци Шизовој? Гле, брише он земљу пред собом!

19 И догоди се да се народ поче купити у војске, по свом лицу земље.

20 И поделише се, и део њих се прикључи војсци Шизовој, а део војсци Коријантумровој.

21 И тако велик и дуготрајан беше тај рат, а призори крвопролића и покоља беху тако дуги, да цело лице земље беше прекривено телима мртаца.

22 И тако жустар и муњевит беше тај рат да не беше никога да сахрани мртаце, већ они јуришаху из проливања крви у проливање крви, остављајући телеса и мушкараца и жена и деце разбацана по лицу земље, да буду плен црвима који тело једу.

23 И задах њихов се прошири лицем земље, и то лицем целе земље. Стога народ беше узнемирен и дању и ноћу, услед задаха њиховог.

24 Ипак, Шиз не преста да гони Коријантумра јер се закле да ће се осветити Коријантумру за крв брата свога који беше убијен, и за реч Господњу која дође Етеру да Коријантумр неће пасти од мача.

25 И тако видимо да их Господ похођаше у пунини гнева свога, а њихова opakост и одвратности беху припремили пут за њихово вечно уништење.

26 И догоди се да Шиз гоњаше Коријантумра према истоку, и то у крајеве на обали морској, и тамо он током три дана вођаше битку са Шизом.

27 И тако страшно беше уништење међу војскама Шизовим да народ беше престрављен, те поче бежати пред војскама Коријантумровим. И они побегоше у земљу Корихор и све становнике збрисаше пред собом, све оне који не хтедоше да им се прикључе.

28 И разапеше шаторе своје у долини Корихор, а Коријантумр разапеша шаторе своје у долини Шур. Ево, долина Шур беше у близини брежуљка Комнора. Стога Коријантумр скупиле заједно војске своје на брежуљку Комнору, и затруби трубом војскама Шизовим позивајући их напред у битку.

29 И догоди се да они изађоше, али поново беху потиснути. И изађоше по други пут, и други пут опет беху потиснути. И догоди се да и трећи пут поново изађоше и наста силно жестока битка.

30 И догоди се да Шиз удари на Коријантумра, те му зада много дубоких рана, а Коријантумр, изгубивши крв, онесвести се и беше однешен као да је мртав.

31 Ево, губитак мушкараца, жена и деце на обе стране беше тако велик да Шиз заповеди људима својим да не гоне војске Коријантумрове.

Стога се они вратише у табор свој.

ГЛАВА 15.

Милиони Јаредоваца су побијени у бици – Шиз и Коријантумр окупљају сав народ за борбу до смрти – Господњи дух престаје да се напреже око њих – Јаредовски народ је сасвим уништен – Остаје само Коријантумр.

И догоди се да кад се Коријантумр беше опоравио од рана својих, поче се присећати речи које му Етер беше рекао.

2 Он виде да мачем беше побијено већ скоро два милиона од његовог народа, и поче жалити у срцу своме. Да, беше побијено два милиона снажних мушкараца, а и жене њихове и деца њихова.

3 Поче се он кајати због зла које беше учинио. Поче се сећати речи које изговорише уста свих пророка и виде да се оне до тада испунише до у танчине, и душа му туговаше и одбијаше да се утеши.

4 И догоди се да написа посланицу Шизу, тражећи од њега да поштеди народ, а он ће му ради живота људи препустити царство.

5 И догоди се да када Шиз прими посланицу његову, написа посланицу Коријантумру да ће поштедети животе људи, преда ли му се он да га убије његовим сопственим мачем.

6 И догоди се да се народ не

покаја због безакоња свога. И народ Коријантумров беше на срџбу подстакнут против народа Шизовог, а народ Шизов беше на срџбу подстакнут против народа Коријантумровог. Стога народ Шизов поведе битку против народа Коријантумровог.

7 А када Коријантумр виде да скоро паде, поново побеже пред народом Шизовим.

8 И догоди се да дође до вода Риплијанкум, што се тумачи као велике или које све надмашују. Кад они, дакле, стигоше до тих вода, разапеше шаторе своје и Шиз такође разапеше шаторе своје у близини њиховој. И ево, они сутрадан изађоше у битку.

9 И догоди се да поведоше силно жестоку битку у којој Коријантумр поново беше рањен, те се онесвести због губитка крви.

10 И догоди се да војске Коријантумрове навалише на војске Шизове, те их поразише, тако да их нагнаше да беже пред њима. А они побегоше према југу и разапеше шаторе своје на месту званом Огат.

11 И догоди се да војска Коријантумрова разапеше шаторе своје код брежуљка Раме, а беше то исти брежуљак на ком отац мој, Мормон, сакри записе за Господа, који су свети.

12 И догоди се да они сакупише заједно сав народ са свог лица земље, који не беше побијен, осим Етера.

13 И догоди се да Етер посматраше све поступке народа и опази како народ који беше за Коријантумра беше скупљен заједно у војску Коријантумрову, а народ који беше за Шиза беше скупљен заједно у војску Шизову.

14 Они, дакле, током четири године скупљаху заједно народ како би могли добити све оне који беху на лицу земље, и да би примили сво појачање које је било могуће примити.

15 И догоди се да када сви беху заједно скупљени, свако у војску коју хтеде, са женама својим и децом својом – и мушкарци, и жене и деца беху наоружани ратним оружјем, и имаху штитове, и напрснике, и кациге, и беху ратнички одевени – изађоше једни против других у битку, и бораху се цео тај дан, и не победише.

16 И догоди се да кад беше ноћ беху исцрпљени, те се повукоше у таторе своје. И пошто се беху повукли у таторе своје почеше нарицати и туговати због губитка побијених у народу њиховом. А јауци њихови, нарицање њихово и туговање беху тако страшни да силно проламаху ваздух.

17 И догоди се да сутрадан поново пођоше у битку, и велик и страшан беше тај дан. Ипак, не победише, а кад паде ноћ они поново проламаху ваздух јауцима својим, и нарицањем својим, и опла-

кивањем својим, због губитка побијених у своме народу.

18 И догоди се да Коријантумр поново написа посланицу Шизу, тражећи да не креће поново у битку, већ да преузме царство и поштеди животе људи.

19 Али гле, Дух Господњи беше престао да се напреже око њих и Сотона имаше потпуну моћ над срцима људи, јер се препустише тврдоћи срца својих и слепоћи умова својих како би били уништени. Стога поново пођоше у битку.

20 И догоди се да се бораху цео тај дан, а када паде ноћ заспаше на мачевима својим.

21 И сутрадан се бораху све док не паде ноћ.

22 А када паде ноћ беху срџбом опијени, и то попут човека од вина пијаног. И они поново заспаше на мачевима својим.

23 И сутрадан се поново бораху, а када паде ноћ сви беху пали од мача осим педесет и двојице из народа Коријантумровог, и шездесет и деветорице из народа Шизовог.

24 И догоди се да те ноћи спаваху на мачевима својим, а сутрадан се поново бораху, и цео тај дан се у снази својој сукобљаваху мачевима својим и штитовима својим.

25 А када дође ноћ беше их тридесет и двојица из народа Шизовог, а двадесет седморица из народа Коријантумровог.

26 И догоди се да јеђаху и

спаваху и припремаху за смрт следећег дана. А беху они крупни и снажни људи, у погледу на снагу људску.

27 И догоди се да се бораху током три сата, те се онесвестише због губитка крви.

28 И догоди се да кад људи Коријантумрови довољно ојачаше да могу ходати, наумише да побегну ради живота својих. Али гле, Шиз се подиже, а и људи његови, и он се закле у гневу своме да ће убити Коријантумра или ће од мача страдати.

29 Стога их гоњаше, а сутрадан их сустигну. И они се поново мачем бораху. И догоди се да кад сви од мача падоше, осим Коријантумра и Шиза, гле, Шиз се онесвести због губитка крви.

30 И догоди се да Коријантумр, након што се беше наслонио на мач свој да се одмори мало, удари Шиза у главу.

31 И догоди се да пошто удари Шиза у главу, Шиз се подиже на руке своје и паде, и пошто се за дах бораше, умре.

32 И догоди се да Коријантумр паде на земљу, и беше као да је беживотан.

33 А Господ проговори Етеру, и рече му: Изађи. И он изађе и виде да се испунише све речи Господње. И он заврши свој запис (а ја не записах ни стоти део), и сакри га тако да га народ Лимхијев пронађе.

34 Ево, ово су последње речи које Етер записа: Било да Господ хоће да будем пре-

несен или да у телу подносим вољу Господњу, није важно,

будем ли спасен у царству Божјем. Амен.

КЊИГА МОРОНИЈЕВА

ГЛАВА 1.

Морони пише у корист Ламанаца – Ламанци усмрћују Нефијце који неће да порекну Христа. Око 401.–421. год. после Христа.

ЕВО, ја, Морони, пошто заврших сажимање извештаја о народу јаредовском, не мислих да ћу још писати, али још не страдах. И не показујем се Ламанцима да ме не би уништили.

2 Јер гле, међусобни ратови њихови силно бесне, а због мржње своје усмрћују сваког Нефијца који неће да порекне Христа.

3 И ја, Морони, нећу порећи Христа. Стога тумарам било куда где могу, ради заштите живота свога.

4 Ево, пишем још нешто мало, насупрот ономе што мишљах, јер мишљах да не пишем више. Али, пишем још нешто мало, не би ли то можда било од вредности за браћу моју Ламанце, једном у будућности, у складу са вољом Господњом.

ГЛАВА 2.

Исус даје дванаесторици нефијских ученика моћ да поверавају

дар Светог Духа. Око 401.–421. год. после Христа.

Речи Христове које говораше ученицима својим, дванаесторици коју беше изабрао, кад на њих положи руке своје –

2 И позва их по имену, говорећи: Призивајте Оца у име моје, у жаркој молитви, и пошто то учините имаћете моћ да ономе на кога положите руке своје уделите Светог Духа. А уделићете га у име моје, јер тако чине апостоли моји.

3 Ево, Христ им изговори те речи у време свог првог појављивања, а мноштво то не чу, али ученици чуше. И Свети Дух сиђе на сваког на кога они положише руке своје.

ГЛАВА 3.

Полагањем руку старешине заређују свештенике и учитеље. Око 401.–421. год. после Христа.

Начин на који ученици који се зваху старешинама цркве, заређиваху свештенике и учитеље –

2 Пошто би се помолили Оцу у име Христово, полагаху на њих руке своје и говораху:

3 У име Исуса Христа заређујем те да будеш свештеник

(или ако је за учитеља, заређујем те да будеш учитељ) да проповедаш покајање и опрост греха преко Исуса Христа, истрајношћу у вери у име Његово до краја. Амен.

4 И на тај начин они заређиваху свештенике и учитеље, у складу са даровима и позивима Божјим људима. И они их заређиваху моћу Светог Духа, која беше у њима.

ГЛАВА 4.

Објашњава се како старешине и свештеници послужују причесни хлеб. Око 401.–421. год. после Христа.

Начин на који њихове старешине и свештеници послуживаху тело и крв Христову цркви, а послуживаху у складу са заповестима Христовим. Стога знамо да је тај начин исправан, а послуживаху старешина или свештеник –

2 И они би клекли са црквом, и помолили се Оцу у име Христово, говорећи:

3 О Боже, Вечни Оче, молимо те у име Сина Твога, Исуса Христа, да благословиш и посветиш овај хлеб душама свих оних који га буду узимали, да га могу јести у спомен на тело Сина Твога, и посведочити Теби, о Боже, Вечни Оче, да су вољни преузети на себе име Сина Твога, и увек га се сећати, и држати заповести које им Он даде, да Дух Његов може увек бити с њима. Амен.

ГЛАВА 5.

Износи се начин послуживања причесног вина. Око 401.–421. год. после Христа.

Начин послуживања вина – Гле, узимали су они чашу, и говорили:

2 О Боже, Вечни Оче, молимо Те у име Сина Твога, Исуса Христа, да благословиш и посветиш ово вино душама свих оних који га буду пили, да чине то у спомен на крв Сина Твога, која за њих би проливена, да могу посведочити Теби, о Боже, Вечни Оче, да се увек сећају Њега, да Дух Његов може бити с њима. Амен.

ГЛАВА 6.

Покајник се крштава и прима у заједништво – Члановима цркве који се кају опрашта се – Састанци се воде моћу Светог Духа. Око 401.–421. год. после Христа.

И ево, говорим о крштењу. Гле, старешине, свештеници и учитељи беху крштени, а не би се крстили ако не би уродили родом који доликује да покаже да су достојни тога.

2 Нити примаху на крштење икога осим оних који долажаху срца скрушеног и духа раскајаног, и сведочаху цркви да се истински покајаше због свих греха својих.

3 И нико не беше примљен на крштење осим оних који преузеше на себе име

Христово, имајући одлучност да Му служе до краја.

4 И пошто беху примљени на крштење, и моћу Светог Духа обузети и прочишћени, беху убројани међу народ цркве Христове. И имена њихова беху забележена, да би их се сећали и неговали добром речју Божјом, да би их одржали на правом путу, како би их стално држали буднима у молитви, ослањајући се једино на заслуге Христове, који беше творац и извршитељ вере њихове.

5 А црква се често састајаше да poste и моле се и разговарају једни с другима о добробити душа њихових.

6 И често се састајаху да би узимали хлеб и вино, у спомен на Господа Исуса.

7 И строго гледаху да не буде безакоња међу њима. И ко год би се нашао да чини безакоње, а три сведока из цркве га осуде пред старешинама, и ако се не покају и не признају кривицу, имена њихова била би избрисана, и они не би били убројани међу народ Христов.

8 Али, кад год се покају и затраже опроштај, са правом намером, било би им опроштено.

9 А састанке своје црква вођаше по деловању Духа и моћу Светог Духа, јер моћ Светог Духа их вођаше било да проповедају, или да опомињу, или да се моле, или да понизно моле, или да певају. И тако би чинили.

ГЛАВА 7.

Упућује се позив да се уђе у покој Господњи – Молите се са правом намером – Христов Дух омогућава људима да распознају добро од зла – Сотона уверава људе да поричу Христа и да чине зло – Пророци објављују Христов долазак – Вером се остварују чуда и анђели послужују – Људи треба да се надају вечном животу и да приањају уз милосрђе. Око 401.–421. год. после Христа.

И ево, ја, Морони, записујем нешто мало речи оца свога Мормона које он говораше о вери, нади и милосрђу. Тако он, наиме, говораше народу док их поучаваше у синагоги коју они беху изградили као место за служење.

2 И ево, ја, Мормон, говорим вама, љубљена браћо моја, и по благодати Бога Оца и нашег Господа Исуса Христа и светој вољи Његовој, због дара позива Његовог мени, допуштено ми је да вам се сада обратим.

3 Говорио бих, дакле, вама који сте од цркве, који сте мирољубиви следбеници Христови, и који задобисте довољно наде кроз коју можете ући у покој Господњи, од овог времена па надаље док се не одморите са Њим на небу.

4 И ево, браћо моја, судим то о вама због вашег мирољубивог хода са децом човечјом.

5 Јер сећам се речи Божје

која каже: По делима њиховим ћете их препознати, јер ако су дела њихова добра, тада су и они добри.

6 Јер гле, Бог рече да човек који је зао не може чинити оно што је добро, јер принесе ли дар, или се Богу помоли, не чини ли то са правом намером, не помаже му ништа.

7 Јер гле, не рачуна му се то у праведност.

8 Јер гле, ако човек који је зао приноси дар, чини то преко воље, стога му се рачуна исто као да ускрати дар. Стога се рачуна злим пред Богом.

9 Такође се човеку рачуна за зло ако се помоли али не са правом намером срца. Да, не помаже му ништа, јер Бог не прима никог таквог.

10 Стога, човек који је зао не може да чини оно што је добро, нити даје добар дар.

11 Јер гле, горак извор не може давати добру воду, нити добар извор може давати горку воду. Стога, човек који је слуга ђаволов не може да следи Христа, а ако следи Христа не може бити слуга ђаволов.

12 Стога, све што је добро долази од Бога, а оно што је зло долази од ђавола, јер ђаво је непријатељ Богу и без престанка војује против Њега, и позива и мами на грех и да се непрестано чини оно што је зло.

13 Али гле, оно што је од Бога позива и мами да се непрестано чини добро. Стога, све што позива и мами да се

чини добро и да се Бог љуби и да се Њему служи, од Бога је надахнуто.

14 Стога припазите, љубљена браћо моја, да не судите да је од Бога оно што је зло, или оно што је добро и што је од Бога, да је од ђавола.

15 Јер гле, браћо моја, дато вам је да судите како бисте распознавали добро од зла, а пут суда је тако јасан да га савршеним познањем можете препознати као дневно светло од ноћне таме.

16 Јер гле, Дух Христов даје се сваком човеку да би распознавао добро од зла. Стога вам показујем пут до суда. Наиме, све оно што позива да се чини добро и наводи да се верује у Христа, објављује се моћу и даром Христовим. Стога савршеним познањем препознајете да је то од Бога.

17 Али све оно што наводи човека да чини зло и да не верује у Христа и да га пориче и Богу не служи, савршеним познањем можете препознати да је од ђавола. Ваво, наиме, делује на тај начин, јер не наводи ниједног човека да чини добро, не, ниједног. Нити анђели његови, нити они који му се подлажу.

18 А сад, браћо моја, видећи да знате светло којим можете судити, а то светло је светло Христово, гледајте да не судите неправедно. Јер истим тим судом којим судите и вама ће бити суђено.

19 Стога вас, браћо, преклињем да марљиво истражујете

светлом Христовим, да бисте распознавали добро од зла. А будете ли се држали свега што је добро и не осудите то, сигурно ћете бити дете Христово.

20 А ево, браћо моја, како је могуће држати се свега што је добро?

21 И ево, долазим до оне вере о којој рекох да ћу говорити, и показаћу вам пут којим се можете држати свега што је добро.

22 Јер гле, Бог знајући све, будући од вечности до вечности, гле, посла анђеле да послужују деци човечјој, да објаве долазак Христов. А кроз Христа ће доћи све што је добро.

23 И Бог уз то прогласи процима, својим сопственим устима, да ће Христ доћи.

24 И гле, беше различитих начина на које Он објави деци човечјој оно што је добро. А све што је добро долази од Христа, иначе људи беху пали и ништа што је добро не би им могло доћи.

25 Стога, послуживањем анђеоским и путем сваке речи која излази из уста Божјих, људи почеше испољавати веру у Христа, и тако се путем вере држаху свега што је добро. И тако беше све до доласка Христовог.

26 А пошто је Он дошао, људи се спашаваху и вером у име Његово, и вером постају синови Божји. И тако да је жив Христ, говораше Он ове речи очевима нашим,

говорећи: Шта год заиштете од Оца у име моје, што је исправно, са вером, верујући да ћете примити, гле, биће вам учињено.

27 Стога, љубљена браћо моја, зар чуда престаше јер се Христ успе на небо и седе с десна Богу, да затражи од Оца права своја на милост коју има према деци човечјој?

28 Јер Он испуни сврху закона и полаже право на све оне који имају веру у Њега. А они који имају веру у Њега приањаће уз све што је добро. Стога Он заговара дело деце човечје и вечно пребива на небесима.

29 И зато што то учини, љубљена браћо моја, зар чуда престаше? Гле кажем вам, не, нити анђели престаше послуживати деци човечјој.

30 Јер гле, они Му се подлажу, да послужују по речи наредбе Његове, показујући се онима јаке вере и чврстог ума у сваком обличју побожности.

31 А дужност службе њихове је да позивају људе на покајање и испуњавају и обављају дело завета Очевих, које Он учини деци човечјој, да припреме пут међу децом човечјом, проглашавајући реч Христову изабраним судовима Господњим како би они сведочили о Њему.

32 А чинећи тако, Господ Бог припрема пут како би остали људи имали веру у Христа, да би се Свети Дух могао настанити у срцима њиховим, у

складу са моћу њеном. И тако Отац остварује завете које учини са децом човечјом.

33 А Христ рече: Будете ли имали веру у мене имаћете моћ да чините све што је по мени потребно.

34 И Он рече: Покајте се сви крајеви земаљски, и дођите к мени, и крстите се у име моје, и имајте веру у мене да бисте могли бити спашени.

35 И ево, љубљена браћо моја, ако је истинито оно о чему вам говорах, а Бог ће вам показати моћу и славом великом у последњи дан да то јесте истинито, ако ли је то истинито зар дан чуда преста?

36 Или, зар се анђели престаше појављивати деци човечјој? Или, зар им Он ускрати моћ Светог Духа? Или, зар ће докле год време траје, или земља стоји, или има иједног човека да се спаси на лицу њеном, ускрати моћ његову?

37 Гле кажем вам, не, јер чуда се вером остварују и вером се анђели појављују и људима послужују. Стога, престане ли то јао деци човечјој јер то је због невере, и све је узалуд.

38 Јер ниједан човек не може бити спашен, по речима Христовим, уколико нема веру у име Његово. Стога, преста ли то, тада и вера преста, и страшно је стање човеково, јер су као да откупљење не беше учињено.

39 Али гле, љубљена браћо моја, повољније судим о вама,

јер због кроткости ваше судим да имате веру у Христа. Јер ако немате веру у Њега тада нисте достојни да се убројите међу народ цркве Његове.

40 И опет, љубљена браћо моја, говорио бих вам о нади. Како бисте могли веру стећи уколико немате наду?

41 И шта је то чему се надате? Гле, кажем вам да ћете имати наду кроз помирење Христово и моћ васкрсења Његовог, да будете подигнути у живот вечни, а то због вере ваше у Њега, по обећању.

42 Стога, има ли човек веру мора имати и наду, јер без вере не може бити ни наде.

43 И опет, гле, кажем вам, не може човек имати веру и наду није ли кротак и смиран у срцу.

44 Није ли тако, вера његова и нада су узалуд, јер нико није достојан пред Богом осим кротких и смерних у срцу. И ако је човек кротак и смиран у срцу, и моћу Светог Духа признаје да Исус јесте Христ, мора имати милосрђа, јер ако нема милосрђа, ништа је. Стога мора имати милосрђа.

45 Јер милосрђе дуго трпи, и благо је, и не завиди, и не надима се, не тражи своје, не срди се лако, зло не мисли, и не радује се безакоњу већ се радује истини, све подноси, у све верује, свему се нада, све издржава.

46 Стога, љубљена браћо

моја, немате ли милосрђа, ништа сте, јер милосрђе никад не престаје. Стога, приањајте уз милосрђе, које је од свега највеће, јер све мора престати –

47 Али милосрђе је чиста љубав Христова, и траје заувек. И ко год се нађе да га има у последњи дан, биће му добро.

48 Стога, љубљена браћо моја, молите се Оцу свом снагом срца, да се испуните оном љубављу коју Он подари свима онима који су прави следбеници Сина Његовог, Исуса Христа, да постанете синови Божји. Да ми, када се Он појави, будемо попут Њега јер ћемо га видети онаквог какав јесте, да можемо имати ту наду, да можемо бити очишћени баш као што је Он чист. Амен.

ГЛАВА 8.

Крштење мале деце је зла одвратност – Мала деца су због Помирења жива у Христу – Вера, покајање, кроткост и смерност срца, примање Светог Духа и истрајност до краја, воде спасењу. Око 401.–421. год. после Христа.

Посланица оца мога Мормона, писана мени, Моронију, а написана ми је убрзо после позива мога на службу. А он ми написа на овај начин, говорећи:

2 Љубљени сине мој, Морони, силно се радујем што се Господ твој, Исус Христ,

опомену тебе и позва те на службу своју и на свето дело своје.

3 У молитвама својим увек се опомињем тебе, без престанка се молећи Богу Оцу у име Светог Чеда Његовог, Исуса, да те својом бесконачном добротом и благодаћу сачува истрајношћу у вери у име Његово до краја.

4 И ево, сине мој, говорим ти о ономе што ме силно жалости, јер жалости ме што насташе препирке међу вама.

5 Јер ако сазнах истину, препирке међу вама насташе у погледу на крштење ваше мале деце.

6 И ево, сине мој, желим да марљиво радите како би се та голема грешка уклонила код вас. Са том намером, наиме, пишем ову посланицу.

7 Јер одмах пошто сазнах то од вас, упитах Господа у погледу тога. И дође ми реч Господња моћу Светог Духа, говорећи:

8 Послушај речи Христа, Откупитеља свога, Господа свога, и Бога свога. Гле, не дођох на свет да позовем праведнике, већ грешнике на покајање. Не треба здравима лекар, већ болеснима. Стога су малена деца здрава јер нису кадра да почине грех. Стога је клетва над Адамом кроз мене скинута са њих, да нема моћи над њима. И закон обрезања је кроз мене укинут.

9 И тако ми Свети Дух објави реч Божју. Стога, љубљени сине мој, знам да је озбиљно

ругло пред Богом да крстите малу децу.

10 Гле, кажем ти да ово поучаваш – покајање и крштење за оне који су урачунљиви и кадри да почине грех. Да, поучавајте родитеље да се морају покајати и крстити и понизити се као њиховао мала деца, и сви они ће бити спасени са својом малом децом.

11 А малој деци њиховој не треба покајање, нити крштење. Гле, крштење је на покајање за испуњавање заповести за опрост греха.

12 Уместо тога, мала деца су жива у Христу, и то од постанка света. Да није тако, Бог би био пристрасан Бог, а и променљив Бог, и онај који има миљенике, јер колико мале деце умре без крштења!

13 Ако се, дакле, мала деца не би могла спасти без крштења, она мора да иду у бескрајни пакао.

14 Гле, кажем вам да је онај који мисли да малој деци треба крштење, у жучи горчине и оковима безакоња, јер он нема ни вере, ни наде, ни милосрђа. Стога, док још мисли тако, треба да буде истребљен, мора да оде у пакао.

15 Наиме, страшна је опасност мислити да Бог спасава једно дете због крштења, а друго мора да страда јер нема крштења.

16 Јао онима који на тај начин изопачују путеве Господње, јер ће stradати уколико се не покају. Гле, говорим са

одважношћу, јер имам власт од Бога и не бојим се онога што човек може да учини, јер савршена љубав тера сваки страх.

17 А ја сам испуњен милосрђем, које је вечна љубав. Стога су сва мала деца попут мене. Стога, малу децу љубим савршеном љубављу, и сва су она иста и учесници у спасењу.

18 Знам, наиме, да Бог није пристрасан Бог, нити променљиво биће, већ је непроменљив од све вечности до све вечности.

19 Мала деца се не могу кајати, стога је страшна опасност порицати чисте милости Божје према њима, јер сва су она жива у Њему због милости Његове.

20 А онај који каже да малој деци треба крштење пориче милост Христову и низашта не држи помирење Његово и моћ откупљења Његовог.

21 Јао таквима, јер су у опасности од смрти, пакла и бескрајног мучења. Одважно то говорим, Бог ми заповеди. Послушај то и припази, иначе ће то стајати против тебе пред судијском столицом Христовом.

22 Јер гле, сва мала деца су жива у Христу, а и сви они који су без закона, јер моћ откупљења, због тога, долази на све оне који су без закона. Онај, дакле, који није осуђен, или није под осудом, не може се покајати, а таквима крштење није од користи –

23 Већ је ругло пред Богом

порицање милости Христове, и моћи Његовог Светог Духа, и полагање уздања на мртва дела.

24 Гле, сине мој, тога не треба да буде, јер покајање је за оне који су под осудом и кљетвом прекршеног закона.

25 А првенац покајања је крштење. А крштење долази вером за испуњење заповести. А испуњење заповести доноси опрост греха;

26 А опрост греха доводи до кроткости и смерности срца. А због кроткости и смерности срца долази до похођења Светог Духа, Тешитеља који испуњава надом и савршеном љубављу, љубављу која истрајава марљивошћу у молитви, све док не дође крај када ће сви свеци пребивати са Богом.

27 Гле, сине мој, писаћу ти опет не изађем ли ускоро против Ламанаца. Гле, охолост овог народа, то јест, народа нефијског потврди уништење њихово, уколико се не покају.

28 Моли се за њих, сине мој, да покајање може доћи на њих. Али гле, бојим се да се Дух преста напрезати око њих, и они у овом делу земље такође настоје да свргну сву моћ и власт које долазе од Бога, и поричу Светог Духа.

29 И после одбацивања тако великог познања, сине мој, ускоро морају страдати, за испуњење пророштава као и речи самога Спаситеља нашег.

30 Збогом, сине мој, док ти не напишем, или те поново сретнем. Амен.

Друга посланица Мормоно-ва сину његовом, Моронију.

Обухвата главу 9.

ГЛАВА 9.

И Нефијци и Ламанци се изопачују и кваре – Они муче и убијају једни друге – Мормон се моли да благодат и доброта заувек почивају на Моронију. Око 401.–421. год. после Христа.

Љубњени сине мој, пишем ти опет да знаш да сам још увек жив, али пишем ти нешто о ономе што је тешко.

2 Јер гле, имадох жестоку битку са Ламанцима, у којој не победисмо. И Аркеантус паде од мача, а исто тако и Лурам и Емром. Да, и ми изгубисмо велик број својих најбољих људи.

3 И ево, гле, сине мој, бојим се да ће Ламанци уништити овај народ, јер се не кају те их Сотона непрестано подстиче да се срде једни на друге.

4 Гле, непрестано се напрежем око њих, и кад им са оштрином говорим реч Божју, задрхте и срде се на мене, а кад оштрину не користим отврдну наспрам ње срца своја. Бојим се, стога, да се Дух Господњи преста напрезати око њих.

5 Јер тако силно се срде да ми се чини да немају страха

од смрти, и изгубише узајамну љубав и непрестано су жедни крви и освете.

6 И ево, љубљени сине мој, упркос тврдоћи њиховој, хајде да марљиво радимо, јер ако бисмо престали да радимо били бисмо под осудом, јер док смо у овој колиби глиненој имамо да извршимо рад како бисмо победили непријатеља сваке праведности и одморили душе своје у царству Божјем.

7 А сада пишем нешто о страдањима овог народа. Наиме, по обавештењу које примих од Аморона, гле, Ламанци имају много затвореника које одведоше са куле Шеризе. А има мушкараца, жена и деце.

8 А мужеве и очеве тих жена и деце побише, и жене хране телима мужева њихових, и децу телима очева њихових. И не дају им воду, осим само мало.

9 И упркос тој великој одвратности Ламанаца, не премашује она ону народа нашег у Моријантуму. Јер гле, заробише они многе кћери ламанске, и пошто им одузеше оно што је најдраже и најдрагоценије од свега, а то су чедност и врлина –

10 И пошто учинише то, побише их на најокрутнији начин, до смрти мучећи тела њихова. А пошто учинише то, пождераше тела њихова попут дивљих звери, због тврдоће срца својих. А то чине у знак храбрости.

11 О, љубљени сине мој,

како може народ попут овог, који је без уљудности –

12 (А прође само неколико година откако беху уљудан и пријатан народ)

13 Али, о сине мој, како може народ попут овог, чије уживање је у толико много одвратности –

14 Како можемо очекивати да Бог задржи своју руку на суду против нас?

15 Гле, срце моје вапи: Јао овом народу. Изађи на суд, о Боже, и сакри грехе њихове, и opakост и одвратности пред лицем својим!

16 И опет, сине мој, много је удовица и кћери њихових које осташе у Шеризи, а онај део намирница које не однесе Ламанци, однесе војска Зенефијева, а њих остави да лутају где год могу за храном. И многе старе жене падају уз пут и умиру.

17 А војска која је са мном слаба је, а војске ламанске су између Шеризе и мене. И сви они који пребегоше у војску Аронову падоше као жртве њихове страшне свирепости.

18 О, искварености мога народа! Без реда су и без милости. Гле, само сам човек и имам само снагу човечју, и више не могу да спроводим наредбе своје.

19 А они ојачаше у изопачености својој. И подједнако су окрутни, не штедећи никог, ни младог ни старог, и уживају у свему осим у оном што је добро. И страдање жена наших и деце наше на целом

лицу ове земље надмашује све. Да, језик не може изрећи нити се може написати.

20 А сад, сине мој, не задржавај се више на том страшном призору. Гле, ти познајеш опакост овог народа. Знаш да су без начела и осећања, а њихова опакост надмашује ону ламанску.

21 Гле, сине мој, не могу их Богу препоручити да ме не би ударио.

22 Али гле, сине мој, тебе препоручујем Богу и уздам се у Христа да ћеш се спасти, и молим се Богу да ти поштеди живот тако да можеш да будеш сведок повратка овог народа Њему, или потпуног уништења њиховог, јер знам да морају страдати уколико се не покају и Њему врате.

23 А страдају ли биће им као Јаредовцима, због упорности срца њихових која траже крв и освету.

24 А ако страдају, знамо да многи од браће наше пребегоше Ламанцима, и још многи ће им пребећи. Стога, напиши нешто мало, ако будеш поштеђен, а ја страдам и не видећи те. Али, надај се да ћу те видети ускоро, јер имам свете записе које бих хтео да ти ручим.

25 Сине мој, буди веран у Христу и нек те не жалости оно што ти написах, да те у смрт повуче, већ нек те Христ уздигне и нек страдања Његова и смрт, и указивање Његово у телу очевима нашим, и милост Његова и

трпељивост, и нада у славу Његову и у вечни живот, заувек почивају у уму твојем.

26 И нека благодат Бога Оца, чији престо је високо на небесима, и Господа нашег Исуса Христа, који седи с десна моћи Његове, док све Њему не покори, буде и остане са тобом заувек. Амен.

ГЛАВА 10.

Сведочанство о Мормоновој књизи долази посредством моћи Светог Духа – Дарови Духа се деле вернима – Духовни дарови увек иду са вером – Моронијеве речи говоре из праха – Дођите Христу, усавришите се у Њему, и посветите своје душе. Око 421. год. после Христа.

Ево, ја, Морони, пишем нешто што ми се чини добрим, а пишем браћи својој, Ламанцима. И ја бих да они знају да прође више од четири стотине и двадесет година откако беше дат знак о Христовом доласку.

2 А пошто вам изрекох неколико речи опомене, печатим ове записе.

3 Гле, ја бих да вас опоменем да када будете читали ово, буде ли мудрост по Богу да то читате, да се сетите како милостив беше Господ деци човечјој, од стварања Адама па све до времена кад ви то будете примили, па пребирајте о томе у срцима својим.

4 А кад то примите, опоми-

њем вас да упитате Бога, Вечног Оца, у име Христово, није ли то истинито. И будете ли питали срца искреног, са правом намером, имајући веру у Христа, Он ће вам моћу Светог Духа објавити истину о томе.

5 А моћу Светог Духа можете сазнати истину о свему.

6 И шта год је добро, праведно је и истинито. Стога, ништа што је добро не пориче Христа, већ признаје да Он јесте.

7 А да Он јесте можете сазнати моћу Светог Духа. Стога вас помињем да не поричете моћ Божју, јер Он моћу делује у складу са вером деце човечје, исто данас и сутра, и заувек.

8 И опет, опомињем вас, браћо моја, да не поричете дарове Божје, јер много их је, и долазе од истог Бога. А различити су путеви којима се послужују ти дарови, али је исти Бог који чини све у свему. И они се објавама Духа Божјег дају људима, у корист њихову.

9 Јер гле, једноме се Духом Божјим даје да поучава реч мудрости;

10 А другоме, истим Духом, да поучава реч знања;

11 А другоме, силно велика вера; а другом, истим Духом, дарови исцељења;

12 И опет, другоме, да чини моћна чуда;

13 И опет, другоме, да прориче о свему;

14 И опет, другоме, да види

анђеле и духове који послужују;

15 И опет, другоме, свакојаки језици;

16 И опет, другоме, тумачење језика и различитих наречја;

17 А сви ти дарови долазе од Духа Христовог, и сваком човеку долазе понаособ, по вољи Његовој.

18 И ја бих да вас опоменем, љубљена браћо моја, да се сетите да сваки добар дар долази од Христа.

19 И ја бих да вас опоменем, љубљена браћо моја, да се сетите да је Он исти јуче, данас, и заувек, и да сви ти дарови о којима говорим, који су духовни, никад неће бити укинута докле год свет постоји, осим једино због невере деце човечје.

20 Стога, мора бити вере. А ако мора бити вере, мора бити и наде. А ако мора бити наде мора бити и милосрђа.

21 А уколико не будете имали милосрђа, нипошто не можете бити спашени у царству Божјем. Нити можете бити спашени у царству Божјем ако немате вере, нити можете ако немате наде.

22 А немате ли наде свакако морате очајавати, а очајање долази због безакоња.

23 А Христ заиста рече очевима нашим: Имате ли веру можете да чините све што је по мени потребно.

24 А сад говорим свим крајевима земаљским – да дође ли дан да моћ и дарови Божји

буду укинути међу вама, биће то због невере.

25 А буде ли тако, јао деци човечјој, јер неће бити међу вама ниједног да добро чини, не ниједног. Буде ли, наиме, иједног међу вама да добро чини, деловаће моћу и даровима Божјим.

26 А јао онима који то укину и умру, јер умиру у гресима својим и не могу се спасти у царству Божјем. А то говорим у складу са речима Христовим, и не лажем.

27 И опомињем вас да се сетите тога, јер журно долази време кад ћете сазнати да не лажем, јер ћете ме видети на суду Божјем, а Господ Бог ће вам рећи: Зар вам не прогласих речи своје, које овај човек записа попут неког који из мртвих вапи, управо попут неког који из праха проговара?

28 Проглашавам ово ради испуњења пророштава. А гле, изаћи ће то из уста Вечног Бога, и реч Његова брујаће из покољења у покољење.

29 И Бог ће вам показати да је истинито оно што написах.

30 И опет, опоменуо бих вас да дођете Христу и да се држите сваког доброг дара, а да се злог дара, нити ичег нечистог, не дотичете.

31 И пробуди се, и устани из

праха, о Јерусалиме. Да, обуци дивну одећу своју, о кћери сионска, и ојачај коље своје и прошири међе своје заувек, да више не будеш измешан, да се испуне завети Вечног Оца које учини са тобом, о доме Израелов.

32 Да, дођите Христу, и будите усавршени у Њему, и одрекните се сваке безбожности. А одрекнете ли се сваке безбожности, и Бога љубите свом својом силом, умом и снагом, тада вам је довољна благодат Његова, како бисте благодаћу Његовом били савршени у Христу. А ако сте благодаћу Божјом савршени у Христу, нипошто не можете порицати моћ Божју.

33 И опет, ако сте благодаћу Божјом савршени у Христу и не поричете моћ Његову, тада сте благодаћу Божјом посвећени у Христу, проливањем крви Христове која је у завету Очевог за опрост греха ваших, како бисте постали свети, без мрље.

34 А сада, свима вама кажем збогом. Ускоро идем у рај Божји да се одморим, док се дух мој и тело поново не сједине и не будем победнички понесен кроз ваздух, да вас сретнем пред милостивим судом великог Јехове, Вечног Судије и живих и мртвих. Амен.

ВОДИЧ ЗА МОРМОНОВУ КЊИГУ

Мормонова књига, изнад свега осталог, сведочи о божанству Исуса Христа и садржи јеванђеоска учења Исуса Христа. Следеће теме и белешке пружају увид о народима, местима, учењима и догађајима у Мормоновој књизи. Садржај за Мормонову књигу налази се на страни ххv.

ИСУС ХРИСТ

Појављивање и служба становницима обе Америке:

3. Нефи 11–27. Он објављује своју божанску природу: 9:1, 12–15; даје упутства Нефију о крштењу: 11:18–30; поучава учење о Христу: 11:31–41; овлашћује дванаесторицу ученика: 12:1–2; поучава о блаженствима: 12:3–12; пружа модел молитве: 13:9–13; упозорава на лажне пророке: 14:15–20; поучава о другим овцама: 15:11–24; исцељује болесне: 17:5–10; моли се за народ: 17:13–20; благосиља децу: 17:10–12, 21–25; установљава причешће: 18:1–14; овлашћује дванаесторицу да удељују Светог Духа: 18:26–39; моли се Оцу: 19:16–34; послужује причешће: 20:1–9; поучава речима Исаијиним: 22:1–23:3; поучава о важности Светих писама: 23:1–6, 14; упућује дванаесторицу у вези са називом Цркве: 27:1–12; поучава о својој мисији и помирењу: 27:13–22.

Божја реч: 1. Нефи 11:25; 15:23–25; 17:45–46; 2. Нефи 27:14; 31:20; Мосија 26:3; Алма 17:2; 31:5; 32:28–43.

Васкрсење: 2. Нефи 2:8; 9:6–13, 22; Мосија 15:21–26;

Алма 11:41–45; 40:1–6, 11–24; 3. Нефи 23:9–11.

Господ: 1. Нефи 3:7; 17:13–15; Алма 29:11; Хеламан 13:6.

Други Христов долазак: 3. Нефи 24:1–2.

Исус Христ: 1. Нефи 11:14–33; 22:24; 2. Нефи 9:5; 11:2–8; Мосија 3:5–13; 5:6–12; Алма 5:50; 7:7–13; 46:15; Хеламан 3:28; 14; 3. Нефи 1:12–21; 9; 11–26; 27:3–21, 27; Мормон 1:15; Етер 3:14–17; Морони 7:48.

Јагањац Божји: 1. Нефи 13:40; Алма 7:14; Мормон 9:6.

Јехова: Мосија 3:4–11; 15:1; 3. Нефи 15:1–5; Етер 3:13–15; Морони 10:27–34.

Месија: 1. Нефи 10:4, 17; 2. Нефи 2:6, 26; 25:24.

Откупитељ: 2. Нефи 2:6–7, 26; Мосија 15:6–27; Алма 9:26–27; 11:40–41; 42:13–26; Хеламан 5:9–12; 14:12–17; 3. Нефи 9:17; Етер 3:13–14.

Помирење: 1. Нефи 11:32–33; 2. Нефи 2:3–10, 25–27; 9:5–27; Јаков 4:11–12; Мосија 3:11–18; 4:6–8; 13:27–35; Алма 34:8–16; 42:11–30; 3. Нефи 11:14.

Посредник: 2. Нефи 2:9, 27–28.

Пророштва о Христу:

1. Нефи 10:4–11; 11:1–3, 12–33; 19:8–17; 2. Нефи 10:3; 25:19; Мосија 3:5–12; 13:33–35; Алма 7:9–13; Хеламан 8:22; 14:1–8, 14–27; Етер 3:13–22.

Рођење и смрт: Хеламан 14:2–6, 22–27; 3. Нефи 1:15–21; 8:5–23.

Распеће: 1. Нефи 11:32–33; 19:9–14; 2. Нефи 6:9; Мосија 15:1–7; 3. Нефи 27:14–15.

Савршенство: *Видети* УЧЕЊА – Савршенство.

Стварање: Мосија 3:8; Алма 30:43–44; 3 Нефи 9:15; Етер 3:15.

Суд: 2. Нефи 2:10; Алма 5:15; 12:12–15; 33:22; 3. Нефи 27:14–16; Мормон 3:20; 7:6; Етер 12:38.

Спаситељ: 1. Нефи 10:4; 13:40; 2. Нефи 25:20; Мосија 3:17–20; 5:7–15; Хеламан 14:15–17.

Христово сведочанство: 2. Нефи 25:26; 26:12; Јаков 7:11, 19; Алма 6:8; Етер 12:41; Морони 7:31.

Христово учење: 2. Нефи 31:10–32:6; 3. Нефи 11:31–41.

Црква: Мосија 25:18–22; 27:13; 3. Нефи 27:1–12; Морони 6:4–9.

ЉУДИ

Абинади: Мосија 11–17.

Аврам: Јаков 4:5; Алма 13:15; Хеламан 8:16–19.

Адам: 2. Нефи 2:14–29; Алма 12:21–26.

Алма, син Алмин: Мосија 27:8–27; Алма 4:11–20; 36:6–27.

Алма старији: Мосија 17–18; 25–26.

Амон, син Мосијин: Мосија 27:8–28:8; Алма 17–20; 26–27.

Амулек: Алма 8:21–27; 10:1–32; 11:20–46; 14:9–29; 34.

Анти-Нефи-Лехијци: Алма 23–24; 27:20–27; 53:16–19; 56–58.

Венијамин: Мосија 2–6.

Гидеон: Мосија 19:4–8; 20:17–22; 22:3–9; Алма 1:8–10.

Ева: 2. Нефи 2:15–20.

Енош: Енош 1.

Етер: Етер 12:1–5; 13:2–14.

Зенок: 1. Нефи 19:10; Алма 33:15, 17; Хеламан 8:20.

Зенос: 1. Нефи 19:10, 12, 16; Јаков 5; Алма 33:3–11; 34:7; Хеламан 8:19; 3. Нефи 10:15–16.

Исмаило: 1. Нефи 7:2–5; 16:7, 34.

Исус Христ: *Видети* одељак ИСУС ХРИСТ

Јаков, син Лехијев: 2. Нефи 6–11; Јаков 1–7.

Јаред: Етер 1:33–2:1; 2:13.

Јаредов брат: Етер 1:34–43; 2–3; 4:4; 12:20–21, 24, 30.

Јаредовци: Етер 1:33–43; 2–3; 6:1–18; 14–15.

Лаван: 1. Нефи 3:1–27; 4:1–26.

Ламан: 1. Нефи 2:5, 11–12; 3:9–31; 7:6; 8:34–38.

Ламанци: 2. Нефи 5:14; Јаков

1:13–14; Мосија 10:11–17; Хела-
ман 6:34–37.

Ламони: Алма 17–19.

Лемуило: 1. Нефи 2:10; 3:28;
Јаков 1:13–14.

Лехи, отац Нефијев: 1. Нефи
2:1–4; 5:14; 8:2–38; 16–18;
2. Нефи 1–3; 4:1–12.

Марија, мајка Исусова:
1. Нефи 11:13–20; Мосија 3:8;
Алма 7:10.

Мормон: Мормон 1:1–6; 2:1–
2, 17–18; 3:8–12; 5:1–2; 6:5–6;
8:2–3.

Морони, капетан: Алма
43:16–17, 47–50; 46:12–13;
48:11–18.

Морони, син Мормонов:
Речи Мормонове 1:1; Мор-
мон 8:1–3, 14; Етер 1:1–2;
Морони 1:1–4; 10:1–2.

Мосија, син Венијаминов:
Мосија 6:4–7; 28:17; 29.

Мосија, синови: Мосија 27:8–
20, 34; 28:1–7; Алма 17–26.

Нефи, син Лехијев: 1. Нефи
1:1–4; 3–4; 7; 10:17–22; 15:21–36;
16:18–32; 17–18; 2. Нефи 33.

**Нефи, син Нефијев, син
Хеламанов:** 3. Нефи 1:2–3;
7:15–19; 19:4.

Нефи, син Хеламанов: Хела-
ман 3:37; 5:18–52; 7–9; 10:3–11;
11:3–18.

Нефијци: 2. Нефи 5:5–17;
Алма 50:23; Хеламан 6:34–35;
3. Нефи 11–28; 4. Нефи 1:2–3,
15–16; Мормон 3:9–11; Моро-
ни 1:2.

Сам: 1. Нефи 2:5, 17; 2. Нефи
5:5–6; Алма 3:6.

Самуило Ламанац: Хеламан
13–16.

Хагот: Алма 63:5–8.

Хеламан, син Алмин: Алма
45:22–23; 53:19, 22; 57:19–27.

**Хеламан, синови (млади
ратници):** Алма 53:16–22;
56:10, 47, 52–56; 57:26.

УЧЕЊА

Анђели: Мосија 27:11–16;
Алма 36:22; 3. Нефи 17:24;
Морони 7:25–32.

Анти-Христи: Јаков 7; Алма
1; 30.

Апостол: 1. Нефи 1:10; 11:34;
Мормон 3:18.

Бесмртност: 2. Нефи 9:13;
Алма 11:45.

Библија: 1. Нефи 13:38–41; 2.
Нефи 3:12; 29:3–14; Мормон
7:8–10.

Благодат: 2. Нефи 2:8; 10:24;
25:23; Јаков 4:7; Етер 12:26–27.

Благослови: 1. Нефи 15:18;
17:35; 2. Нефи 1:28; 4:9; Моси-
ја 2:24; Хеламан 12:1; 3. Нефи
12:1–12; 24:10.

Богатство: 2. Нефи 9:30, 50–
51; 26:31; Јаков 2:18–19; Алма
1:30–31; 4:6–8; 3. Нефи 6:12.

Божанство: 2. Нефи 31:21;
Мосија 15:1–4; 3. Нефи 11:3–7,
27, 36.

Бол: 2. Нефи 9:21; Јаков
3:11; Мосија 2:36–38; 3:5–8;

25:11; 27:28–29; Алма 7:10–11; 36:16–21.

Болест: Мосија 3:5; Алма 7:10–12; 3. Нефи 26:15.

Васкрсење људског рода: Алма 40.

Вера: 1. Нефи 3:7; 7:12; 2. Нефи 9:23; 26:13; Енош 1:3–8; Мосија 3:12; 5:7; Алма 14:26; 22:16; 32; 57:25–27; Хеламаман 8:15; 3. Нефи 17:8; Етер 12:6–31; Морони 7:1, 20–48; 10:4.

Верованье: 2. Нефи 6:14; Мосија 4:10; Алма 11:40; Хеламаман 14:13; 3. Нефи 11:35.

Вечни живот: 2. Нефи 2:27; 9:39; 31:17–20; 33:4; 3. Нефи 15:9.

Власт: Хеламаман 5:18; 11:18; 3. Нефи 7:17; 12:1–2.

Грех: 2. Нефи 4:31; 9:38; Алма 13:12; 41:9–10; 45:16; Морони 8:8.

Дан Шабата: Јаром 1:5; Мосија 13:16–19; 18:23–25.

Дарови Духа: 3. Нефи 29:6; Мормон 9:7; Морони 10:8–18.

Дар Светог Духа: 2. Нефи 31:17; Морони 2.

Десетак: Алма 13:15; 3. Нефи 24:8–11.

Деца: 2. Нефи 2:22–23; Мосија 4:14–15; 3. Нефи 17:21–24; Морони 8:8–24.

Деца Божја: Мосија 5:7; 27:25; 3. Нефи 9:17; Етер 3:14; Морони 7:19.

Дом: 3. Нефи 17:2–3; Мормон 2:23.

Дрво живота: 1. Нефи 8; 11:8–9, 21–22, 25; 15:36; Алма 5:34, 62; 32:40.

Ђаво: 2. Нефи 2:17–18, 27; 28:19–23; Омни 1:25; Алма 30:60; 34:39; Хеламаман 5:12; 3. Нефи 18:15, 18.

Жена: Јаков 2:28; Алма 32:23; 56:47–48.

Женидба: 1. Нефи 7:1; 16:7; 4. Нефи 1:11.

Жртва: 2. Нефи 2:6–7; Алма 34:8–14; 3. Нефи 9:19–20.

Завет: 1. Нефи 15:18; 2. Нефи 31:13, 16; Мосија 5:5; 18:8–16; 3. Нефи 20:25–26; Морони 7:31; 10:32–33.

Заповести: 1. Нефи 2:10; 3:7; Јаром 1:9; Алма 37:35.

Заредити: Мосија 18:18; 3. Нефи 12:1; Морони 3:1–4.

Захвалност: Мосија 2:19–21; Алма 34:38; 37:37.

Зло: 2. Нефи 32:8; Омни 1:25; Мосија 2:32; Алма 19:33; Морони 7:8–17.

Знак: Мосија 3:15; Алма 30:48–60; Хеламаман 14; 3. Нефи 1:13–16; Мормон 9:24; Етер 4:18.

Израел: *Сабирање:* 1. Нефи 15:12–17; 22:3–12; 2. Нефи 10:3–9; Јаков 5–6; 3. Нефи 16:4; 17:4. *Расејање:* 1. Нефи 22:3–9; 2. Нефи 10:3–9; Јаков 5–6; 3. Нефи 21:26–29. *Десет изгубљених племена:* 1. Нефи 22:3–4; 2. Нефи 29:12–14; 3. Нефи 17:4; 21:26–29.

Искушење: 1. Нефи 15:24; 2. Нефи 2:11–16; Алма 13:28; 37:33; 3. Нефи 18:15, 18.

Истина: 1. Нефи 16:2; 2. Нефи 9:40; Јаков 4:13; Морони 10:5.

Истрајати: 1. Нефи 22:31; 2. Нефи 31:16, 20; 3. Нефи 27:6.

Јеванђеље: 3. Нефи 27:13–22.

Клањати се (Служити): 2. Нефи 25:29; Јаков 4:5; Алма 34:38; 3. Нефи 11:17.

Кривица: 1. Нефи 16:2; 2. Нефи 9:14; Енос 1:6; Алма 42:18, 29.

Кроткост: Мосија 3:19; 3. Нефи 12:5; Морони 7:44; 8:26.

Крштење: 2. Нефи 9:23–24; Мосија 18:8–16; 21:33–35; Алма 7:14; 3. Нефи 11:19–40; 12:1–2; Морони 8:4–25.

Лаж: 2. Нефи 2:18; 9:34; 28:8–9; Алма 5:17; 12:3; Етер 3:12.

Љубав: 1. Нефи 19:9; 2. Нефи 31:20; Мосија 4:15; Алма 5:26; 13:28; 38:12; Морони 7:47–48; 8:16.

Мајка: Алма 56:47; 57:21.

Марљивост: Јаков 1:19; Алма 17:2; 3. Нефи 6:14; Морони 9:6.

Милосрђе: 2. Нефи 26:30; Алма 7:24; Етер 12:33–34; Морони 7.

Милост: Алма 32:22; 42:13–25; Морони 8:19–20.

Милостиња, давање милостиње: Мосија 4:26; 18:27; 3. Нефи 13:1–4.

Мир: Мосија 4:3; Алма 38:8; 40:12.

Мисионарски рад: Јаков 1:19; Алма 17–26; 29:8; Мормон 9:22.

Молитва: 2. Нефи 32:8–9; Енос 1:4; Алма 5:45–46; 17:3; 26:22; 34:17–28; 37:37; 3. Нефи 18:16, 19–21; 19:31–34; 20:1; Морони 7:6–9; 10:4.

Мормонова књига: 2. Нефи 3:12–21; Мормон 7:9; Етер 5:1–4; Морони 10:4.

Мудрост: 2. Нефи 9:28; 27:26; Мосија 2:17; Алма 37:35.

Нада: 2. Нефи 31:20; Алма 7:24; 13:27–29; Етер 12:4; Морони 7:1, 40–43.

Неверовање: 1. Нефи 4:13; Мосија 26:1–5; 3. Нефи 19:35.

Невоље: 2. Нефи 2:11.

Новац: Видети Богатство.

Обнова јеванђеља: 1. Нефи 15:13–18; 2. Нефи 3:6–15; 27:6–26; 3. Нефи 16:7.

Обраћење: Мосија 5:2, 12–14; 27:33–35; Алма 22:15–18; Хеламан 15:7; 3. Нефи 7:21.

Обред: Мосија 13:30; Алма 30:3.

Оправдање: 2. Нефи 2:5; Мосија 14:11.

Опроштај: 1. Нефи 7:21; Мосија 4:2; 26:29–31; Алма 39:6; 3. Нефи 13:11.

Отац: *Небески:* Мосија 2:34; 3. Нефи 13:14, 26–33; Етер 12:8.

Смртан: 1. Нефи 1:1; Енош 1:1; Мосија 27:14; Алма 36–42; Хеламан 5:5–12.

Откривење: 2. Нефи 28:30; 30:17; 32:5; Јаков 4:8; Алма 5:46; 26:22; Мормон 9:7–8; Етер 12:6; Морони 10:4–5.

Откупљење: *Видети* План откупљења.

Отпадништво: *Рана хришћанска црква:* 1. Нефи 13:26; 2. Нефи 26:20. *Лични:* 1. Нефи 8:23, 28; 12:17; Алма 4:6–12; Хеламан 3:33–34; 4:11–13; 5:2–3; 12:2; 13:38; 3. Нефи 2:1–3; Мормон 8:28–41.

Охолост: 1. Нефи 11:36; Јаков 2:13, 16; Алма 5:28; Хеламан 3:33–36; Морони 8:27.

Пад Адама и Еве (Пад људског рода): 1. Нефи 10:6; 2. Нефи 2; Алма 22:12–14; 34:9; 42:2–15.

Пакао: 1. Нефи 15:35; 2. Нефи 9:10–12; 28:21; Јаков 3:11; Мормон 9:4.

Питати: 1. Нефи 15:11; 2. Нефи 32:4; Мосија 4:10, 21; Морони 10:4.

План откупљења: 2. Нефи 2; 9; Алма 12:25–34; 22:12–14; 34:8–16; 42:5–26, 31.

План среће: *Видети* План откупљења.

Подржавање црквених вођа: 3. Нефи 10:12–13; 12:1.

Пожуда: Алма 39:3–4, 9; 3. Нефи 12:28.

Познање: 2. Нефи 9:14; Алма 18:35; 32:34; Хеламан 15:13; Морони 7:15–17.

Покајање: Мосија 5:2; 26:29; Алма 14:1; 34:33–36; 36; 42:16,

29; 3. Нефи 9:20–22; 27:20; Морони 6:8.

Полагање руку: Алма 6:1; 3. Нефи 18:36–37; Морони 2:2.

Понизност: 2. Нефи 9:42; Мосија 4:11; Алма 5:27–28; Хеламан 3:33–35; 3. Нефи 12:2; Етер 12:27.

Поново рођен: Мосија 5:2–15; 27:23–30.

Породица: 1. Нефи 8:37; 2. Нефи 2:20; 25:26; Јаков 3:7; Мосија 4:14–15; 3. Нефи 18:21.

Посвећење: Алма 13:10–12; Хеламан 3:33–35; 3. Нефи 27:20; 4. Нефи 1:3.

Послушност: 1. Нефи 3:7; 17:3; Мосија 2:37; Алма 3:26–27; 3. Нефи 14:21.

Пост: Мосија 27:22–23; Алма 5:46; 6:6; 17:3, 9; 45:1.

Правда: 1. Нефи 15:30; 2. Нефи 9:26; Алма 34:16; 42:13–25; 54:6.

Праведност: 1. Нефи 17:35; 2. Нефи 2:13; 9:18, 40; Алма 5:58; Хеламан 13:38.

Прељуба и разврат: Јаков 3:12; Алма 39:3–5; Хеламан 8:26.

Преписка: 2. Нефи 26:32; Мосија 4:14; 3. Нефи 11:29.

Предсмртни живот: Алма 13:3; Етер 3:16.

Природан човек: Мосија 3:19; 16:5; Алма 26:19–22; 41:11; 42:7–24.

Причешће: 3. Нефи 18:1–11, 28–29; Морони 4–5.

Пророци: 1. Нефи 3:17–18; 22:1–2; Јаков 7:11; Мосија 8:16; 3. Нефи 1:13.

Пророштво: Јаков 4:6, 13; Мосија 5:3; Алма 12:7; 3. Нефи 29:6; Мормон 8:23.

Радост: 1. Нефи 8:12; 2. Нефи 2:22–25; 9:18; Алма 22:15; 36:20.

Рај: Алма 40:11–12; 4. Нефи 1:14.

Родитељи: 1. Нефи 1:1; 5:11; 8:37; Мосија 4:14–15; Морони 8:10.

Савест: Мосија 4:3; Алма 29:5; Морони 7:16.

Савршенство: Алма 42:15; 3. Нефи 12:48; Морони 10:32.

Сажалење: Мосија 15:9; 3. Нефи 17:6.

Сведочити: 2. Нефи 33:1; Јаков 7:10–11; Алма 5:45–48.

Сведочанство: Мосија 18:9; Алма 4:19–20; 5:45–48; 30:41–44.

Сведоци Божји: Мосија 18:8–9; 3. Нефи 18:10–11; Морони 4, 5.

Сећати се: 1. Нефи 14:8; 17:45; Мосија 1:2–7; Хеламаман 12:3; 3. Нефи 18:7, 11; Мормон 5:21; Морони 4:3; 5:2; 10:27.

Света писма: 1. Нефи 19:23; 2. Нефи 25:21–23; 29:10–14; 32:3; Јаков 7:23; Мосија 1:2–7; Алма 17:2; 37:1–19; Хеламаман 15:7–8; Мормон 7:8–9.

Свети Дух: 1. Нефи 10:17–19; 2. Нефи 32:5; 3. Нефи 27:20; 28:11; Морони 10:5.

Свештенство: Алма 6:1; 13:1–12; 17:3; 3. Нефи 11:21–22; Морони 2:2.

Сиромаштво: 2. Нефи 9:30; Мосија 4:26; Алма 1:27; 34:28; 4. Нефи 1:3.

Слабост: 1. Нефи 19:6; Јаков 4:6–7; Етер 12:27–28, 37.

Слобода избора: 2. Нефи 2:15–16, 27; Хеламаман 14:30–31.

Служба: 2. Нефи 2:3; Мосија 2:17; Етер 2:8–12.

Смрт: *Физичка:* 2. Нефи 2:22; 9:6, 11; Алма 12:24; 40:11. *Духовна:* 2. Нефи 2:27; 9:4–9; Јаков 3:11; Алма 13:30; 42:9; Хеламаман 14:16–19.

Смртност: 2. Нефи 2:21, 25; Алма 12:24; 34:32; 42:10.

Спасење: 2. Нефи 2:3–6; Мосија 15:24–28; Морони 8:8–24.

Срџба: 2. Нефи 4:28–29; 28:19–20, 28; 33:4–5; 3. Нефи 11:30; Морони 9:3–4.

Суђење: 1. Нефи 12:9; 2. Нефи 9:15, 46; 28:23; Алма 41:3, 14; 3. Нефи 27:16, 23–26; Мормон 3:18–20.

Учење: *Видети* одељак ИСУС ХРИСТ – Христово учење.

Урачуњивост: Алма 12:14; 41:3–7; Хеламаман 14:29–31; Морони 8:10.

Хиљадугодишњица: 1. Нефи 22:26; 2. Нефи 12:4; 30:18.

Црква: 1. Нефи 14:8–17; Алма 6:1–6; Мормон 8:32–33; Морони 6:5.

Чедност: 2. Нефи 9:36; Јаков 2:28; Алма 39:1–13; 3. Нефи 12:27–28; Морони 9:9.

Човек: 2. Нефи 2:25; Мосија 7:27; 3. Нефи 12:48; 27:27; Морони 7:48.

Чуда: 2. Нефи 27:23; Алма 23:6; Мормон 9:10–20; Етер 12:12–21.

ДОГАЂАЈИ И МЕСТА

Амониха: Алма 8–14; 16:1–3, 9, 11; 49:1–4.

Виђење дрвета живота: 1. Нефи 8, 11, 15.

Виђење Јаредовог брата: Етер 3.

Воде Мормонове: Мосија 18:7–8; 25:18; Алма 5:3.

Војска Хеламанова: Алма 53:10–23; 56–57.

Зарахемла: Омни 1:12–13; Мосија 1:18; Алма 5:2; Хеламан 13:12; 3. Нефи 8:8, 24.

Земља Изобиље: Алма 22:29–33; 52:9; 63:5; 3. Нефи 11:1.

Земља Јершон: Алма 27:22–23; 28:1; 30:19–21; 35:1–2, 13; 43:4.

Земља Нефи: 2. Нефи 5:6–9; Омни 1:12–13; Речи Мормонове 1:13; Мосија 28:1; Алма 22:32.

Земља Пустош: Алма 22:30–32; Мормон 3:5; Етер 7:6.

Земља северна: Алма 22:30–33; 46:22; 50:11, 29–34; 63:4–10; Хеламан 3:3, 8–11; Мормон 2:20, 29.

Јаредовске плоче: Мосија 8:9–12; 21:25–28; Етер 1:1–4; 15:33.

Јерусалим: 1. Нефи 1:4, 13, 18; 3. Нефи 20:46; Етер 13:5.

Кумора: Мормон 6:2, 6–11; 8:2; Етер 15:11.

Лехијево путовање до обећане земље: 1. Нефи 2–18.

Лијахона, или компас: 1. Нефи 16:10, 28–29; Алма 37:38, 43–45.

Месингане плоче: 1. Нефи 3–4; 5:10–16; 19:21–24; Омни 1:14; Мосија 1:1–14; Алма 37:1–7; 3. Нефи 1:2.

Мисије синова Мосијиних: Алма 17–27.

Моронијево и Мормоново управљање плочама: Речи Мормонове 1; Мормон 1:1–5; 2:17–18; 8:1–17.

Нефијева лађа: 1. Нефи 17–18.

Нефијеве плоче: 1. Нефи 9; 19:1–6.

Обећана земља: 1. Нефи 2:20; 2. Нефи 1:5–9; Етер 2:9–12.

После Христове службе наступа мир: 4. Нефи 1:1–20.

Примери обраћења: Мосија 17–18 (Алма старији); Мосија 27, Алма 36 (Алма, Син Алмин); Мосија 27–28 (Синови Мосијини); Алма 8:18–32 (Амудлек); Алма 17 (Цар Ламони); Алма 19:16–17 (Абиш); Алма 22 (Отац цара Ламонија); Алма 23–24 (Амонов народ).

Река Сидон: Алма 3:3; 22:29.

Тумачи: Мосија 8:13–18.

Уништење Нефијаца: Мормон 1–6.

Уска превлака: Алма 23:32; 63:5; Мормон 2:29; 3:5; Етер 10:20.

Христова служба у обе Америке: *Видети* ИСУС ХРИСТ – Појављивање и служба становницима на америчком континенту.

SERBIAN

4 02356 06202 0

35606 202